

O k u 4 1 8 9 2

C O D U L P E N A L

CODUL JUSTIȚIEI MILITARE

CODUL JUSTIȚIEI MARINE

CODUL SILVIC

ADNOTATE CU

JURISPRUDENT A M O T I V A T A

A TRIBUNALELOR, CURȚILOR DE APEL ȘI A CASAȚIEI

PRECEDATE DE UN INDEX ALFABETIC

ȘI URMATE DE : Q ,'

CONVENȚIUNILE DE EXTRĂDARE

ȘI DE

DISPOZIȚIUNILE PENALE,

din legile și regulamentele uzuale

DE

C. HAMANGIU și N. M. SOTIR

Prim-Procuror la Trib. Ilfov. Fost magistrat; Avocat.

- >o:~t<—

EDITURA

LIBRĂRIEI LEON ALGALAY

BUCUREȘTI

i 3 0 3

P R E F A Ț Ă

Prezentăm publicului și în special aceloră
*" care se ocupă cu dreptul: „**Codul Penal**”, ur-
mat de „**Codul justiției militare**”, „**Codul jus-
țiției marine**” și „**Codul Silvic**” adnotate cu
jurisprudența completă și motivată a Tribu-
nalelor, Curților de Apel și a Curții de Casa-
ție, jurisprudență luată în mod exact și cu
multă minuțiozitate, din ziarele: „**2)reptul**”,
„**Curierul judiciar**”, „**Tșevista de drept și so-
ciologie**” și „**Jjuletinul Curții de Casație**”. Im-
portanța, jurisprudentes nu poate fi pusă câtuși
de puțin în discuție, într’insa fiind condensată
întreaga știință juridică ce intră în mod obiș-
nuit în desbaterea Tribunalelor noastre, for-
mând ast-fel uu fel de doctrină uzuală. Nu
ne-am mulțumit numai cu simplele soluțiunl
ale diferitelor cestiuni de drept relative la in-
terpretarea unui text de lege; în scopul de a
da un adeverat comentat de jurisprupență al
Codului penal, militar și silvic, noi am ad-
notat fie-care articol al acestor coduri, cu re-
zumatul motivelor care a călăuzit instanța de
judecată, — Tribunal, Curte de Apel sau Ca-

sație, — spre a decide într'un sens sau într'altul, dând o anumită interpretare textului de lege respectiv. Din acest punct de vedere privată, lucrarea ce publicăm, merită o deosebită atențiune din partea mânuitorilor de Coduri adnotate. Ea va satisface nu numai pe aceia care caută soluția unei cesiuni de drept, ci și pe aceia cari în afară de soluție, au necesitate de motivele cari au determinat rezolvarea într'un anume sens a cesiunei. Ea interesează deci și pe avocați și pe magistrați în același timp. Codul justiției militare, de asemenea adnotat cu jurisprudența motivată a Tribunalelor noastre, fiind în strânsă legătură cu Codul penal, va face ca prezenta publicațiune să intereseze de o potrivă și Tribunalele ordinare și pe acele militare. La finitul seu am adăugat o prea importantă Cîrmă a Ministerului de Besboiu, extrasă din „**Jfonitorul Castei**”, care formată un adevărat comentariu practic al Codului de justiție militară.

În fine, în scopul de a prezenta un tot complet al' legislațiunei penale, pe lângă Codul penal, Codul justiției militare, al celei marine, și Codul silvic, cu regulamentul seu, am adăugat la finitul acestora: „**Convențiunile de extrădare**” încheiate de România cu celelalte State, precum și **dispozițiunile penale** din tdtle legile și regulamentele uzuale aflate adî în vîgore. Ast-fel fiind alcătuită, lucrarea ce publicăm are avantajul de a reuni într'un singur volum, întreaga legislațiune penală în vîgore, necesară Tribunalelor corecționale, Parchete-

lor civile și militare precum și tuturor agenților de poliție judiciară.

La începutul volumului am publicat un **index alfabetic general**, care înlesnesce mult consultarea Codului penal și a celorlalte coduri și legi, iar la finitul volumului am anexat o **tablă de materii generală**.

Tdtle Codurile și legile cuprinse în acest volum sunt publicate ast-fel cum sunt astădî în vîgore, cu tdtle modificările ce li s'a făcut până în prezent.

C. Hamangiu și N. M. Sotir.

București, 1903 Martie-

ABREVIĂTIUNI

Al. = aliniat.	Iun = Iunie.
Apr. = Aprilie.	Lg. = Legiuitor.
Art.=Articol.	Mart = Martie.
Aug.=August.	Nobr = Noembrie.
B.= Buletinul decisiunilor Curții de Casație și Jus- tiție	Not. = Secția de Notariat
Br. = Județului Brăila.	Oc. = Legea judecătătorilor de pace.
Boe. = Bueuresci.	Oct. = Octombrie.
C. — Curtea de apel din C. 3 aă.== <i>Curierul Judiciar</i> .	p. = pagina.
Cas.= Curtea de Casație.	Ī. = Codicele Penal.
Civ. = Codicele Civil.	P. Fr. = Codicele penal frances
Co.=> Codicele comercial.	P. Pr. = Codicele penal prusian
Com. = Secția Comercială.	Pr. = Codicele de proce- dură civilă!
Cr. = Craiova.	Pr. P. = Codicele de pro- cedură criminală
Dec.s=Decembrie.	Rec. Dr. Soc. = Revista de drept și sociologie.
Dr. = Ziarul <i>Dreptul</i> .	Sept. = Septembrie.
Febr. = P'ebruarie.	Suc. = Județul Suceva.
Focș. = Focșani.	Tec = Județul Tecuci.
H. = Hotărâse, sentința.	Tr. = Tribunalul.
Iif.= Județului Ilfov.	Un. =Secțiunii unite.
Ian. = Ianuarie.	ur. = următoril.]
Iai. — Județului Ialomița.	Urm.= Legea de urmărire.
Inst. jud. = instanță jude- cătorească.	
Inl.=Iulie.	

Ast-fel: Cas. II, 8 Dec. 97; Dr. 87/98, p. 247; B. 98, p. 486, se va citi: Decisiunea Curții de Casație, Secția II, din 8 Decembrie 1897, publicată în ziarul Dreptul No. 87/98 la pagina 247 iar în Buletinul decisiunilor Curții de Casație din anul 1898 la pag. 486.

MODIFICĂRI
introduse în Codul Penal.

„Codul Penal” promulgat și publicat la 30 Octombrie 1864 a intrat în vigoare la 1 Mai 1866.

Acest cod a fost modificat în mai multe rânduri și anume:

1) Prin legea din 20 Februarie 1867, i s' a amendat articolele 7, 8, 9, 32, 38, 39, 43, 47, 49, 60, 54, 55, 60, 77, 90, 97, 107, 118, 119, 120, 121, 125, 126, 127, 128, 131, 134, 140, 141, 144, 145, 147, 149, 150, 151, 153, 154, 165, 156, 166, 168, 173, 181, 182, 183, 186, 187, 192, 193, 194, 197, 198, 200, 204, 205, 208, 210, 211, 212, 216, 238, 239, 240, 245, 246, 247, 249, 254, 258, 259, 263, 264, 271, 272, 276, 284, 287, 288, 290, 293, 294, 296, 299, 300, 308, 309, 310, 317, 318, 321, 324, 325, 343, 344, 348, 358, 360, 364, 367, 376, 382, 384, 385, 393, 394, 395, 396, 397 și 399.

2) Prin legea din 21 Februarie 1882 s' a adăugat 2 alineate la articolul 140.

3) Prin legea din 28 Mai 1893 s' a amendat articolele 123-126.

A) Prin legea din 15 Februarie 1894 s' a modificat articolele 3, 4 și 5.

b) Prin legea din 4 Mai 1895 s' a modificat articolele 112, 117, 220, 262, 310, 311 și 334.

Noi ' l publicăm ast-fel cum este astăzi în vigoare.

TABLA DE MATERII

CODULUI PENAL (*)

Dispozițiinnl preli- aril.	1	recidivă	51
		TIT. V. Despre com- plicitate.	64
CARTEA I.		TIT. VI. Despre cău- șele cari apără de pedepsă sau micșo- reză pedeșșă	75
DESPRE PEDEPSE ȘI EFEC- TELE LOR		CARTEA II.	
TIT. I. Despre natara pedepselor	33	DESPRE CRIME ȘI DELICTE ÎN SPECIAL ȘI DESPRE PEDEPSELE LOR.	
TIT. ÎL Despre apli- carea și executarea pedepselor	35	TIT. L Crime de înal- tă trădare	96
§ 1. <i>uncd silnică</i> , ...	35	CAP. 1. Crime în con- tra siguranței ex- teriore a Statului	96
§ 2. <i>Reclusiunea</i>	36	CAP. 2. Crime și de- licte în contra si- guranței interioare a Statului	99
§ 3. <i>Detențiunea</i>	37	Secș. 1. Despre aten- tate și comploturi în contra persoanei Domnului și a fami- liei sale	99
§ 4. <i>Degradațiunea ci- vică</i>	37	Secș. 2. Crime și de- licte contra lnișșel Statului prin resbol	
§ 5. <i>Inchiaârea</i>	39		
§ 6. <i>Interdicțiunea co- recfională</i>	39		
§ 7. <i>Amende</i>	39		
§ 8. <i>Jnehisorea poliție nSșca</i>	42		
§ 9. <i>Amendă poliție- tte'^că</i>	42		
TIT. III. Despre ten- tativă	48		
TIT. IV. Despre con- cursul mai multor infracțiuni și despre			

(*) A se vedea „Indexul alfabetic” ce urmează imediat după aceasta, precum și „Tabla generală de materii”, de la finalul vo-
lului.

civil, prin ilegală întrebuințare a forțelor armate, prin devastări și jefuiri publice	102
TIT. II. Crime și delict în contra Constituției	104
CAP. I. Crime și delict în contra exercițiului drepturilor politice	104
CAP. 2. Atentate în contra libertate!	106
CAP. 3. Pentru călcarea de atribuțiunile din partea autorităților administrative și judecătorești	109
TIT. III. Crime și delict în contra intereselor publice	110
CAP. 1. Despre plâsmuiră sau falsificări	110
<i>Secț. 1.</i> Plâsmuire de monedă	110
<i>Secț. 2.</i> Plâsmuiră de sigilii ale Statului sau ale altor autorităților, de bilete de bancă, de efecte publice și altele	113
<i>Secț. 3.</i> Despre falsificarea de înscrisuri publice sau autentice și de comerț sau de bancă	115
§ 2. Despre falsificarea în «crieri private»	125
§ 3. Despre falsificarea de pasporte, fol de drum și certifi-	
cate	126
CAP. 2. Crime și delict comise de funcționarii publici în exercițiul funcțiilor lor	128
<i>Secț. 1.</i> Sustrațiunile comise de depozitarii publici	128
<i>Secț. 2.</i> Despre nedrepte luări săvârșite de funcționarii publici	135
<i>Secț. 3.</i> Despre infracțiunile privitoare la amestecarea funcționarilor publici în afaceri sau comerț neocompatibile cu a lor calitate	136
<i>Secț. 4.</i> Despre mituirea funcționarilor publici	138
<i>Secț. 5.</i> Abus de putere	145
§ 1. Abus de putere în contra particularilor	145
§ 2. Abus de autoritate în contra lucrului public	154
<i>Secț. 6.</i> Despre ore care delict, privitoare la ținerea actelor Statului civil	155
<i>Secț. 7.</i> Exercițiul autorității publice anticipate sau prelungite în contra legel	155
Dispozițiunile particulare	155
CAP. 3. Despre turburările aduse or-	

dinei publice de către fețele bisericescel	157
CAP. 4. Rezistență, nesupunere și alte necuviințe în contra autorităților publice	163
<i>Secț. 1.</i> Rebeliuni	163
<i>Secț. 1.</i> Ultragiu și violență în contra autorității publice și a depozitariilor lor	167
<i>Secț. 3.</i> Refus de serviciu, datorit ilegalmente	174
<i>Secț. 4.</i> Despre scăparea arestaților și despre ascunderea criminalilor	176
<i>Secț. 5.</i> Despre spargerea sigiliilor și luarea actelor sau lucrurilor aflate în depozite publice	179
<i>Secț. 6.</i> Despre degradarea monumentelor publice	184
<i>Secț. 7.</i> Usurparea de titluri sau funcțiuni publice	182
<i>Secț. 8.</i> Impedicări la liberul exercițiu al unei religii	182
CAP. 5. Despre asocierea făcătorilor de rele și despre vagabond!	183
<i>Secț. 1.</i> Despre asocierea făcătorilor de rele	183
<i>Secț. 2.</i> Pentru vagabond!	184
TIT. IV.-Crime și delict în contra particularilor	180
CAP. 1. Crime și delict în contra persoanelor	189
<i>Secț. i.</i> Pentru omor și alte crime mari, amenințări de omor în contra persoanelor	189
§ 1. Omor, asasinat (ucidere), pttrintuider, pruncucidere, otrăvire	189
§ 3. Amenințări	188
<i>Secț. 2.</i> Răniri, loviri și alte crime și delict comise cu voia	194
<i>Secț. 3.</i> Omucidere, răniri și loviri fără voie, crime și delict scusabile și cașurile în cari nu pot fi scusate, omucidere, răniri și loviri cari nu sunt nici crime, nici delict	205
§ i. Omucidere, răniri, loviri fără voie	205
§ 2. Crime și delict scusabile și cașurile când nu pot fi scusate	206
§ 3. Omucidere, răniri și loviri cari nu sunt calificate, nici crime nici delict	208

<i>Secf. i. Deaprevduel . . . . .</i>	209	sau desființare de hotare	267
<i>Secf. 5. Atentate ta contra bunelor mo- ravuri . . . . .</i>	216	<i>Seci. 4. Despre abus de încredere . . . . .</i>	167
<i>Secf. 6. Arestațiuni ile- gale, secuestrațiunl de persoane și alte atentate la liberta- tea individuală . . . . .</i>	229	<i>Secf. 5. înșelăciune sau escrocherie . . . . .</i>	277
<i>Secf. 7. Crime și de- licte privitoare la oprirea sau distru- gerea dovedirel sta- tului civil al unul copil, sau la com- promiterea existen- ței sale; răpiri de minori, infracțiuni contra legilor asu- pra înmormântări- lor . . . . .</i>	230	<i>Secf. 6. Bancrute . . . . .</i>	289
<i>§ 1. Crime si delicta in contra unui copil . . . . .</i>	230	<i>Secf. 7. Jocuri la no- roc, lotării, turbu- rări și fiaude, în- trebuințate la liei- tațiunl publice . . . . .</i>	293
<i>§ 2. Răpire de minori. 232</i>		<i>Secf. 8. Destructiuni, degradațiunl și alte pagube . . . . .</i>	296
<i>§ 3. Călcarea legiuri- lor asupra immor- mentărilor . . . . .</i>	233	<i>Secf. 9. Crime și de- licte cari pun în pe- ricol vieța mal MUL tor persoane . . . . .</i>	299
<i>Secf. 8 Mărturii min- cinoze, calomnii, In- jurii, revelațiunea secretelor . . . . .</i>	234		
<i>§ 1. Mărturie minci- năsa . . . . .</i>	234		
<i>§ 2. Calomnii, injurii, revelațiuni de secrete</i>	239		
<i>CAP. 2. Crime și de- licte în contra pro- prietăților . . . . .</i>	254		
<i>Secf. i. Furturi . . . . .</i>	254		
<i>Secf. 2. Tălării . . . . .</i>	264		
<i>Secf. 3. Strămutare</i>			

CARTEA III

CONTRAVEȚIUNI POLI-
TIENESCI ȘI PEDEPSELE
LOR.

<i>CAP. 1. Pentru pe- depse . . . . .</i>	305
<i>CAP. 2. Contraveți- uni și pedepse . . . . .</i>	307
<i>Secf. 1. Anteaia clasă. 307</i>	
<i>Secf. 2. A doua clasă. 310</i>	
<i>Secf. 3. A treia clasă. 313</i>	
<i>Secf. 4. A patra clasă. 315</i>	
<i>Dispozițiunl comunela cele trei secțiuni de mal sus . . . . .</i>	316
<i>Dispozițiunl g e n e- r a l e . . . . .</i>	316
<i>Dispozițiunl transito- ril . . . . .</i>	317

I N D E X
ALFABETIC GENERAL

	Pag.
Abandonarea unui copil. Art. 277	231
Abrogare. Legi penale anteriore. Art. 398	316
Absența martorilor și juraților în penal. Art. 192	174
Abus de autoritate în contra lucrului public. Art. 158—160	154
Abus de încredere. Art. 322—331	267
Abus de încredere comis de servitori. Art. 323	270
Abus de încredere comis de tutori, curatori, administratori. Art. «30	276
r* Abus de putere în contra particularilor. Art. 147—157	U5
—* Abus de slăbiciunile minorilor. Art. 322	267
Anusuri eclesiastice Art. 166—169	157
√7 Acte. Dispozițiuni penale din legea autentificare!	625
" " Acte. Falsificarea, plăsmuirea lor. Art. 101, 125-127	121
x -\ Acte. Sustragerea lor. Art. 203, 204, 326	180, 275
Acte. Sustragerea prin violență. Art. 205	181
Acte autentice. Falsificarea lor. Art. 125	121
Acte diplomatice. Divulgarea lor. Art. 140	128
Acte false. Servirea de ele. Art. 126	124
Acte private. Falsificarea lor. Art. 127	125
Acte publice. Arderea, desființarea lor. Art. 367	302
Acte publice. Calomnie prin... Art. 298	248
Acte publice. Denaturarea de... Art. 124	118
Acte publice. Falsificarea lor. Art. 125, 126	121
Acte publice. Falsificarea lor de funcționari. Art. 123, 124	115
Actele stărei civile. Neinscrierea lor în registre. Art. 161	155
Actele statului. Distrugerea lor. Art. 73	98
Acte streine. Desființarea lor. Art. 338	287
Ațiuni ostile, unui stat strain. Art. 74, 75	98
Adăogiri la numărul biletelor de votare. Art. 97	105
Adjudecațiuni. Amestecul funcționarilor. Art. 142	136
Administratori, funcționari; mituirea lor. Art. 144	138
Administratori, tutori; abus de încredere. Art. 330	276
Adulter. Intentarea acțiunei. Art. 270	222
Adulter. Omor comis de soțul nevinovat. Art. 253	208
Adulter. Pedepsa pentru... Art. 269	222
Adunarea leginitoare. Atentat contra ei. Art. 93, 94	104
Adunarea leeinitoare. Pedepsa pentru insulte aduse membrilor ei. Art. 189	173
Adunare înarmată. Art. 175, 176	164
Adunări turbiiirătoare. Art. 90	104

	Pai2.
Advocat. Injurii în pledoarii. Art. 302	252
Advocat. Interdicerea de a pleda. Art. 324	274
Advocat. Înțelegere cu adversarul. Art. 324	274
Advocat. Trădarea cauzei clientului. Art. 325	274
Advocați. Dispoziții penale din legea constituirei corpului	619
Afișe. Ruperea lor. Art. 393	313
Agent al forței publice. Lovirea lui. Art. 185-188	172, 173
Agent provocator. Art. 47	64
Agent de schimb. Abus de încredere. Art. 330	276
Agravarea pedepsei. Recidiva. Art. 46	64
Agravarea pedepsei, în furt. Art. 311	64
Agricol. Dispoziții penale din legea creditului	634
Agricole. Dispoziții penale din legea bancel	643
Agricole. Dispoziții penale din legea tocmelilor	613
Alcool. Dispoziții penale din legea taxei pe grad	677
Alegerea consiliilor comunale. Dispoziții penale din legea pentru	624
Alienați. Dispoziții penale din legea pentru	644
Alienați. Dispoziții penale din regulamentul legii de	704
Alienat. Lăsarea lui liberă. Art. 389	310
Alienație mintală. Infrațiuni comise în stare de. Art. 57	75
Alinierea satelor. Dispoziții penale din reg. pentru	702
Amăgirea copiilor. Răpire. Art. 283	233
Amăgire de martori. Art. 292	230
Ambulant. Dispoziții penale din legea comerțului	617
Amendă. Pedepsa. Art. 1, 8	1, *
Amenda. Calcularea în lei noi. Art. 399	316
Amenda. Esecutare în contra moștenitorilor. Art. 35	45
Amenda. Insolvabilitate. Art. 28	39
Amenda polițienescă. Insolvabilitate. Art. 30	*2
Amenda. Deschidere de liste de subscripție. Art. 181	167
Amenințare. Punere de foc. Art. 366	302
Amenințare. Poprirea exercitărei cultului. Art. 209	182
Amenințare. Furt prin. Art. 317	264
Amenințare. Imputații defăimătorii. Art. 334	283
Amenințare în scris. Art. 235, 236	192
Anglia. Convenție de extrădare	347
Apărare. Locuri de ... trădate inamicului. Art. 68	96
Apărare de pedepse. Art. 197, 296	9, 245
Apărare legitimă. Art. 58, 255—257	7<, 208, 209
Apeduce. Distrugerea lor. Art. 376	304
Aplicarea legii civile la militari. Art. 6	22
Aplicarea pedepsei în cumul de delict. Art. 40	»1
Apologia infracțiunilor. Art. 181	167
Aprovizionarea nrmatel. Neexecutarea contractelor. Art. 379	305
Arest preventiv. Lege asupra ... în materie de presă	594
Arest preventiv. Regulament general	685
Arbitri. Mituirea lor. Art. 144	138
Arestare arbitrară. Art. 99, 100, 103, 272-274.	106, 107, 229, 230
Arestare ilegală a deputaților și senatorilor. Art. 104	108
Arestare ilegală din partea funcționarilor publici. Art. 149	147
Arestare ilegală. Refiis de constatare. Art. 102	108
Arestat. înlesnirea evadării lui. Art. 194	178
Arestat. înlesnirea evadării lui prin daie de arme. Art. 196	177
Arestat. Evadare prin violență Art. 195	179

	Pag.
Armata. Comandă fără cădere. Art. 83	190
Anuală. Ilegala ei întrebuintare. Art. 82	190
Armatei. Dispoziții penale din legea recrutării	619
Arme. Definiție. Art. 91	619
Arme. Pierderea dreptului d'a purta ... Art. 22	619
Arme. Procurarea lor inamicilor. Art. 66	619
Arme. Purtarea lor contra Statului. Art. 68	619
Artificii. Darea de ... Art. 385, 886	307, 310
Asasinat. Definiție. Art. 226	190
Ascendent. Lovirea și rănirea sa. Art. 243	199
Ascendent. S luire. Art. 265, 266	219, 220
Ascendent. Tănuire. Art. 307	257
Ascundere de cadavre. Art. 285	233
Ascunderea înscrisurilor. Art. 203, 205	180, 181
Ascunderea documentelor. Art. 73	98
Ascunderea lucrurilor furate. Art. 53	71
Ascunderea minorilor răpiți. Art. 280	232
Asocierea criminalilor. Art. 197, 216	179, 184
Asocierea făcatorilor de rele. Art. 213, 215	183, 184
Asocierea furilor. Art. 310	260
Atelier. Furt din ... Art. 309	258
Atentat contra corpurilor legiuitoare. Art. 93	104
Atentat, contra libertății. Art. 99—108	106
Atentat contra Regelui. Art. 76—80	99, 102
Atentat contra Statului. Art. 81, 92	102, 104
Atentat public contra pudfired. Art. 262	216
Atentat contra pudorei cu violență. Art. 264, 266	218, 220
Atentat contra pudorei fără violență. Art. 263, 266	217, 220
Atentat la pudore comis de ascendenți. Art. 265	219
Atenuante, circumstanțe. Art. 57—65	75
Atestate de bună purtare. Falsificarea lor. Art. 139	128
Atribuțiunil, calcare de ... Art. 108—111	109
Atrupament. Inpedicare de a vota prin ... Art. 95	105
Austro-Ungaria. Convenția de extradiție cu	321
Autor dramatic. Reprezentarea operei sale fără voia sa. Art. 342	289
Autorisație. Case de joc fără ... Art. 35 J	293
Averf. Administrarea ... condamnaților la muncă silnică	36
Art. 13	36
Averf. Administrarea ... condamnaților la reclusiune Art. 16.	37
Avortare. Art. 240-246	201
Bancă agricolă. Dispoziții penale din legea pentru înființare ei	613
Bancnote falsificate. Art. 125	125
Bancrută. V. Dispozițiile penale din Codul comercial	548
Bancrută frauduloasă. Art. 343	289
Bancruta frauduloasă. Complicitate- Art. 344	290
Bancrută simplă. Art. 345	291
Banerută simplă. Pedepsa mijlocitorilor de schimb și a samsa-	293
sarilor. Art. 345	293
Bani publici. Sustragerea lor. Art. 14)	128
Bălți. Otrăvirea pescilor în ... Art. 368	802
Bărbat. Omorul soției de ... Art. 253	208
Bătăi comise în persana părinților. Art. 243	198

	Pag.
Bătăi simple. Art. 288	194
Bătrîn de 60 ani. Pedepşa lor pentru crime. Art. 14	36
Beutur prefăcute şi vâtemelor. Vinderea lor. Art. 247	201
Beutur prefăcuta. Vinderea lor. Art. 389—891	810
BSuturi spirtoase. Dispoziţii penale din legea pentru înfiinţarea dreptului de licenţă asupra	565
Beutur spirtoase. Dispoziţii penale din legea de impozit, asupra lor.	608
Beutur spirtoase. Dispoziţii penale din regul. pentru aplicarea legii impositului pe	695
Belgia. Convenţia de estrădare cu	826
Beţie. Infraţiuni comise în această stare. Art. 57	75
Bigamie. Art. 271	228
Bilete de bancă. Falsificarea lor. Art. 117	113
Bilete do bancă. Falsificarea lor. Art. 125	121
Birtaşi. Contravenţie. Art. 385, 389	307, 310
Birjari. Lipsa de numer. Art. 389	310
Birjari. Părăsirea cailor. Art. 389, 890	310, 312
Biserică. Desordini. Art. 210	183
Biserică. Discursuri ţinute în	167—139
Bisericescl. Ultragii contra persanelor	211
Bisericescl. Dispoziţii penale din reg. pentru epitropiile	702
Bolă. Causarea ei prin substanţe vâtemătoare. Art. 245	201
Bolă contagioasă. Nexecutarea mesurilor de apărare. Art. 377, 804	377, 804
Bole molipsitoare. Dispoziţii penale din reg. pentru preveniunea lor	347
britanii! (Marea). Convenţie de extrădare cu	313
Brutari. Scumpirea pâinii. Art. 393	258
Bncace. Furt de	309
Bună purtare. Atentat falş de	139
Bunele moravuri. Ultragii public. Art. 262	216
Bunele moravuri. Atentat la	267, 268
Bunurile statului. Dispoziţii penale din legea pentru înstrăinarea lor	633
Burse. Dispoziţiuni penale din legea de	606
Cadavru. Ascundere. Art. 285	636
Cal. Dispoziţii penale din legea pentru îmbunătăţirea şi înmulţirea rasei lor	258
Cal. Furt de	309
Cal. Lăsarea lor liberă în locuri locuite. Art. 389	310
C&Inll. Aţătarea lor. Art. 389	310
Calomnie. Definiţie. Art. 294	239
Calomnie. Denunţarea înscrisă. Art. 298	248
Calomnie. Dovada imputare! Art. 295—296	244
Calomnie. Pedepşă. Art. 297	247
Calomnie. Suverani străini. Art. 299	250
Căi de comunicaţiune. Distrugerea lor. Art. 370, 376	303
Căi de comunicaţiune. Dispoziţiuni penale din legea pentru desfiinţarea contribuţiunilor personale şi înfiinţarea contribuţiunilor	594
pentru	219
Călugări. Siluire. Art. 265, 266	219

Câmp, furt de vite de pe	Art. 309	258
Câmp, punere de foc. Art. 360		300
Cărauşii. Abus de încredere. Art. 331		276
Cărauşii. Furt. Art. 310		260
Cărauşii. Părăsirea dobităcelor. Art. 359—390		310—312
Cărciumar. Găsduirea persanelor suspecte. Art. 134		127
Cariere. Dispoziţii penale din reg. pentru expoatarea	din	703
proprietăţile statului		313
Carne; lipsă la grame. Art. 393		624
Cărţi de joc. Dispoziţii penale din legea monopolului de chibriruri şi		624
Cărţi de joc. Dispoziţii penale din legea pentru întrebuiţarea lor		675
Căsătorie. Fată răpită. Art. 282		238
Casa de joc la noroc, fără autorisaţie. Art. 350		293
Căsătorie, de a doua Oră; pedepşa. Art. 271		228
Căsătorie. Neconstatarea consimţimintului tatălui etc. Art. 162		155
Casă de muncă. Reclusiune. Art. 15, 17		36
Casă de corecţiune. Art. 24		39
Casună. întrebuiţarea sau ordonarea ei. Art. 150, 278		149, 229
Casne. Pedepşa făcătorilor de rele care le întrebuiţeză. Art. 233		191
Casne. Tălharie. Art. 319		267
Cnstraiunc. Art. 240		198
Cerşetorie. întrebuiţarea minorului răpit. Art. 283		233
Cerţificat (de bolă. Falsificarea lui. Art. 134		127
Cotă înarmată. Art. 175, 176		164
Cetă turburătoare Râniri comise. Art. 244		201
Cetă. Persone cari aii arme ascunse. Art. 176		164
Certificate de provenienţă. Dispoziţii penale din reg. pentru liberarea lor pentru animale şi produse animale brute		704
Cete armate. Art. 87—88		103
Cete armate. Comanda lor. Art. 86		103
Cete org-anisate pentru a face rele. Art. 213—216		183
Chel imicinose, furt prin	Art. 310 al. 3	260
Chel minciioase. Definiţie. Art. 315		246
Chel inincinose. Prefacerea lor. Art. 316		264
Chihritui-İ. Dispoziţii penale din legea monopolului de	şi	625
cărţi de joc		625
Chirurgia tlenstică. Dispoziţii penale din reg. pentru exerciţiul el		704
Circularca Ministerurui de resboiu		471
Circulaţia pe stradă. împiedicarea el. Art. 385		807
Circumstanţe uşurătoare. Art. 60		81
Ciuntiri făcute pentru a scăpa do armată. Art. 191		174
Civică. Degradaţiunea	Art. 22, 23, 102, 105, 108, 110	37
Civilă. înscrierea actelor de stare	Art. 161	155
Cler. Injurii contra membrilor lui. Art. 299		250
Cler. Dispoziţii penale din legea clerului şi a seniinarilor		641
Codul civil. Dispoziţiuni penale		545
Codul comercial. Dispoziţiuni penale		548
Codnl de Justiţie militară		377
Codul de Justiţie marină		493
Codul de procedură civilă. Dispoziţii penale		546
Codul silvic		503

	Pag.
Codul penal. Dota obligativitatei lui. Art. 450	317
Comandant de divizion militar. Facere de comerț. Art. 143	137
Comandant de oștire. Refus a întrebuința puterea armată Art. 190	174
Comerciu. Dispoziții penale din legea asupra mărcilor de fabrici și de comerț	597
Comerciu. Falș de acte. Art. 125	121
Comerciu ambulant. Dispoziții penale din legea de	617
Comerciant de beuturi spiritose. Dispoziții penale din legea pentru înființarea dreptului de licență	565
Comisionar. Abus de încredere. Art. 330	276
Competență, însușire de... Art. 108	100
Complice. Cum se pedepsește? Art. 48, 49, 51	67, 71
Complici. Cine sunt considerați astfel? Art. 50—5G	68
Complici, adulter. Art. 253, 26u, 270	208
Complici. Arestare ilegală. Art. 272	229
Complici. Atentat la bunele moravuri. Art. 267	220
Complici. Bancrută frauduloasă. Art. 344	290
Complici. Crime. Art. 53, 157	71, 158
Complici. Infracțiuni comise de un soț. Art. 253	208
Complici. Eserocherie. Art. 332	277
Complici. Căsuirea autorilor crimei. Art. 52	71
Complici. Fals de timbre publice. Art. 118	113
Complici. Fals de bancnote. Art. 5	22
Complici. Furt. Art. 310	260
Complici. Omor. Art. 234	191
Complici. Spargerea sigiliilor. Art. 200	179
Complot contra Regelui. Art. 79	101
Complot contra Statului. Art. 81, 82	102
Complot. Denunțarea lui; aplicare de pede'psă. Art. 92	104
Comptabilitate publică. Dispoziții penale din legea de	641
Comunală. Dispoziții penale din legea	632
Comunale. Dispoziții penale din legea pentru ajegerea consiliilor	246
Comunicate oficiale. Obligația girantului sau editorului unei foi ale publice. Art. 193	174
Concurența la licitații. Împiedicare. Art. 331	296
Condamnați. Comunicarea cu rudele. Art. 31	42
Confiscare. Ce obiecte se pot confisca? Art. 37	47
Confiscare. MSsurî mincinoase. Art. 394	315
Confiscare. Scrieri contrafăcute. Art. 341	288
Consiliile comunale. Dispoziții penale din legea pentru	624
Consiliile județene. Dispoziții penale din legea pentru	560
Consiliu de familie; Consilier judiciar; incapacitate. Art. 22	37
Corupție. Înlesnirea ei. Art. 267, 268	220
Constatarea veniturilor comunale. Disposalpenale din reg. pentru perceperea, urmărirea și	696
Constituție. Crime și delicta contra ei. Art. 93-11)	101—109
Contracte de aprovizionarea armatei. Neexecutarea lor. Art. 379, 380	305
Contrafacere. Definiție. Art. 339	287
Contrafacere. Pedepsa. Art. 341	288
Contravețiuni. Pedepsa. Art. 9, 387, 390, 391	35, 310, 312
Contravenție. Definiție. Art. 1	1

	Pag.
(ou invenții. Mărturie mincinosă. Art. 289	236
t'iiiiimvenll. Recidivă. Art. 388, 392, 395*397	310, 313, 315
Conventiunile de estrădare dintre România și diverse state	319
t'itimențmea de estrădare cu Austro-Ungarja	321
Coim-ițiuica ie estrădare cu Belgia	336
< inm'ițiuinea de tstrădare cu Marea Britanică	347
Couvcițiunea de estrădare cu Italia	357
Convucțiunea de estrădare cu Olanda	368
Copil mm mic de 8 ani. Infracții comise la acesta virstă Art. 61	92
Copil de In 8 la 15 uni. Infracții comise la acesta virstă. Art. 62	92
Copil de In 15—20 ani. Infracții comise la acesta virstă. Art. 63	93
Copil unii mic de 20 ani. Instanța couipetentăa-I judeca. Art. 65	95
(opil. Kseutarea pedepsei. Art. 61	95
Copil. Furtul lucrurilor lui. Art. 310	260
l'opll. Lepădare. Art. 279	232
Copil. Lepădare in loc singuratec. Art. 277	231
Copil. Nedeclararea născerei. Art. 276	230
Topii. Răpire, tănuire, supresiune, substituțiune. Art. 275	230
Copil. Schilodire din cauza Jepedărei. Art. 278	231
Corp'iri legiuitoare. Atentate contra lor. Art. 93, 94	105
« uftiri. Nemăturarea lor. Art. 385	307
< r'idiții județean și comunal. Dispoziții penale din legea pentru înființarea lui	671
i'i'tmiH. Dfilniție. Art. 1	1
< rlmii săvirșită dar neisbutită. Art. 3S	48
Crinul. Agenți provocatori. Art. 47	64
< rimă comisă de un minor. Art. 61, 62	92
Ciluni comisă de un soț contra altuia. Art. 253	208
Crinul comisă de un subaltern din ordinul superiorului. Art. 160	154
lilmii comisă fără voe, din demență. Art. 57	75
Crimii contra exercitarea drepturilor politice. Art. 93—96	104
Climă. Legitimă apărare. Art. 58	77
Crlnii. Asociație la . . . Art. 213—216	183
< rlmii comisă în afară de teritorul României. A H. 4	21
Clime scuzabile. Art. 58, 250, 254	77, 206, 208
Crime. Cum se pedeplesc. Art. 7	33
(rime de înalta trădare. Art. 66, 92	96, 106
Crime în contra siguranței exterioare a statului. Art. 66 75	96, 99
nline. Mărturie mincinosă. Art. 287	234
Crime. Tolerarea lor. Art. 157	153
Crime și delicta comise în timpul executarei pedepsei. Art. 44	62
Crime și delicta contra siguranței interioare a Statului. Art. 71	99, 104
Criminali. Ascunderea lor. Art. 197	179
Cull. Împiedicarea esercițiului. Art. 209	182
* nil. Furt de obiecte ale cultului. Art. 181, 183	167, 170
Cull. Lovirea și insulta preoților. Art. 211	183
Cumul de infracțiuni. Art. 40	51
Cununie religioasă. Serbarea ei înaintea celei civile. Art. 166	157
(mumie religioasă nelegală. Art. 166	157
Cunifor. Administrație de rea credință Art. 330	276
Ciirdode. Răspunderea sa în cas de spargere de sigilii. Art. 198 199	179
Cminie injurioase, ultraj. Art. 181, 183	167

	Pag.
D	
Daruri luate de particulari în numele funcționarilor. Art. 146.	143
Dărâmare de ziduri, etc. Art. 353.	297
Daune. Condamnarea la... Art. 6.	45
Daune în delict de presă. Art. 193.	174
Daune. Plata taxelor ilegale. Art. 141.	135
Declarație de rebel, crimă de înaltă trădare. Art. 74.	98
Declarație de rebel, prin acte neaprobate de guvern. Art. 75.	99
Pecorațimic. Purtarea ei fără drept. Art. 208.	182
Degradație civică. Art. 22, 102, 105, 108, 110.	37, 107
Pegradația mușă. Când e însoțită de închisoare. Art. 23.	33
Degradarea monumentelor publice. Art. 20G.	182
Degradarea inițialelor telegrafice. Art. 373.	30*
Degradarea lucrurilor. Art. 352.	296
Delict. Definiție. Art. 1.	1
Delicte. Cum se pedepsesc. Art. 8.	B4
Delicte. Mărturie mincinosă. Art. 288.	230
Delicte de presă. Art. 193.	174
Delicte politice. Art. 93-98.	104
Delicte scuizabile. Art. 251-254.	208
delicte, tentativă. Art. 39.	50
Demență. Art. 57.	75
Denes-are de dreptate. Art. 152.	151)
Dentistică chirurgicală. Dispoziții penale din reg. pentru exercițiul ei.	704
Denuțători. Art. 92.	104
Denuțătorii autorilor monedelor falsificate. Art. HG.	113
Denuțăre calomniosă. Art. 298.	248
Depositar ilegal. Art. 155.	151
Depositar public. Spargerea sigiliilor. Art. 198.	179
Depositar public. Sustrageri comise de... Art. 140.	128
Depositar public. Sustrageri de acte... Art. 203.	180
Ib'pimeru de jurămintă a funcționarilor publici. Art. 103.	155
Deputat. Injurii. Art. 299.	250
Deputat. Insulte și lovirii. Art. 189.	173
Desființare de acte. Art. 203, 204.	180
Pesființare de acte. Art. 338.	287
Desființare de hotare. Art. 321-325.	27-7, 297
Desființare de registre, acte etc. Art. 327.	302
Desfrâiere. Deprinderea minorului răpit. Art. 285.	233
Pesfrâiere. înlesnirea ei. Art. 207, 208.	220, 221
Desordini în biserică. Art. 210.	1
Detențiunea. Cum se execută acesta pedepsfi. Art. 20-21.	37
Deturnări de bani publici. Art. 140.	128
Dinastie; ofense aduse. Art. 77.	99
Dispoziții penale din legile usuale.	545
Dispoziții penale din regulamentele legilor speciale.	683
Distrugere de șosele poduri, etc. Art. 370.	304
Distrugerea lucrurilor altuia. Art. 352.	29G
Distrugere, de acte publice. Art. 338.	287
Distrugere, căi de comunicație. Art. 370.	374
Distrugere, edificii și monumente. Art. 85, 200.	103, 182
Divulgare. Acte diplomatice. Art. 140.	128
Dobitocce. Lăsarea lor să alerge. Art. 389-390.	31n

	Pag.
Dobitocce. Lăsarea lor liberă. Art. 389.	310
Dobitocce. Maltratarea lor. Art. 385.	307
Documente diplomatice. Divulgarea lor... Art. 140.	128
Doiuc'liifi. Violarea lui de funcționari. Art. 151.	150
Doctori. Certificate <u>neade.ve.rate</u> . Art. 137.	127
Drumuri mincinoase. Art. 330, 337.	285
Drepturi civice. Impedierea exercițiului lor. Art. 95, 96.	105
Drum de fier. Punerea circulației în pericol. Art. 370, 371.	303
Drumuri publice. Ridicarea de pietriș, etc. Art. 396.	315
Drumuri publice. Stricarea lor. Art. 393.	313
Daci... Art. 258-261.	209
Dud care a provocat mărte. Art. 259.	216
Duci care n'a ocaționat rănire. Art. 259.	216
puci între militar și civil. Art. 261.	216
Duel. Lipsa martorilor. Art. 260.	216
Dumincial (repaos). Dispoziții penale din legea de...	662

E

idilicii publice. Dărâmare, furt. Art. 312, 353, 365.	263, 297, 302
dilor. Delicte de presă. Art. 47.	64
dilorul unul diar. Obligația a publica comunicatele oficiale. Art. 193.	174
dilorul unuiT diar. Obligația a publica sentința condemnatory Art. 193.	174
dilorul unul diar. Refusul sau a publica responsuri. Art. 193.	174
frițiune. Definiție. Art. 314.	263
IViirțiunea îngrădirilor. Crim6 și delicte comise pentru respingere. Art. 251.	208
lele publică. Falsificarea lor. Art. 117.	113
l'itorulă. Dispoziții penale din legea...	619
iibutic. Dispoziții penale din legea pentru rescumpSrarea de...	633
plsotie. Neexecutarea mesurilor de apărare. Art. 378.	305
piltopii bisericescl. Dispoziții penale din reg. pentru...	702
ibiirlo. Dărâmare de clădiri prin exploziune. Art. 365.	302
iKiiliidare. Definiție. Art. 313.	263
Nciilndare. Crime prin... Art. 251.	208
.41-uhidar. Furt. Art. 310.	260
Isniilndare. Legitimă apărare. Art. 257.	209
NiTorherie. Art. 332-342.	277-289
Nrrocheric. Definiție. Art. 332.	277
seTocherie, Pedepsa. Art. 333.	282
Acriiilor testamentar, Administrație de rea credință. Art. 330.	276
verciții chirurgiei dentistice. Dispoziții penale din reg. pentru...	704
\licditor, Abus de încredere. Art. 330.	276
A >b>siime de mine și erbăru. Art. 3115.	302
'sport. Călearea regulamentelor. Art. 335.	285
ipropriatiune. Lege de... pentru utilitate publică. Dispoziții penale...	562
KpuKarc. Vagabond! streini. Art. 220.	185
'hlmliție... Art. 4, 5.	21
si radare. Convențiunile de... dintre România și diverse state.	319
Mnidare. Convenția de... cu Austro-langaria.	321
Hfradare. Convenția de... cu Belgia.	336

	Pag.
Estrădare. Convenția de . . . eu Marea Britania	347
Estrădare. Convenția de . . . cu Italia	357
Estrădare. Convenția de . . . cu Olanda	368
Evadare. înlesnirea arcstanților. Art. 194—106	176—179
F	
Fabrică. Dispoziții penale din legea asupra mărcilor de . . . și de comerț	597
Falș în acte publice comis de un funcționar. Art. 123—121	115
Falș în acte publice comis de un particular. Art. 125	121
Falș în acte private. Art. 127, 128	125
Falș în pașaporte Art. 224	189
Falș în loi de drum. Art. 132, 133	126
Falș în acte comerciale. Art. 123, 126	115, 124
Falsificare de Milele de bancă. Art. 126	121
Falsificare de monede. Art. 112, 114	110, 112
Falșificarea votului. Art. 97	105
Falșificarea timbrelor. Art. 117, 118, 120	113
Falșificarea vinului. Art. 331	27G
Falsificarea sigiliului Statului. Art. 117	113
Familia regală. Art. 77	99
Fată Răpirea ei. Art. 281	232
Făcătorii de rele. Asocierea lor. Art. 213—210	183—184
Feineî condamnată la munca silnică. Cum se execută pedepsa. Art. 11, 12	36
Femei condamnată. Separarea lor de bărbați. Art. 11—19	38
Fețe bisericești. Delicte comise de . . . Art. 166—169	157
Fiare. Cărora condamnați se aplică. Art. 10, 15	35
Filoxeră. Dispoziții penale din legea pentru combaterea ei	634
Firme. Dispoziții penale din legea asupra înscrisurilor lor	618
Flagrant delict, crime în . . . Art. 253, 389	208, 310
Foc. Amenințare. Art. 366	303
Foc. Comunicarea lui de la o proprietate a delicventului Art. 362	301
Foc. încăperi locuite. Art. 357	299
Foc. încăperi nelocuite. Art. 359	300
Foc. încăperi nelocuite aparținând delicventului. Art. 359	300
Foc. Lemne, bucate, finețe. Art. 36, 361	300
Foc. Mortea unei persoane. Art. 163	301
Foc. Pagubă mal mică de 600 lei. Art. 364	302
Fol de dram, falș în . . . Art. 132, 133	126
Forța armată. Ilegală ei întrebuițare. Art. 82	120
Forța publică. întrebuițarea ei contra executării unei legi. Art. 158—160	154
Forța publică. întrebuițarea ei contra înrolărilor. Art. 84	102
Foie de drum. Falsificarea ei. Art. 132	126
Fructe streine. Măncarea lor. Art. 385	307
Funcționari. Exercițarea funcțiunei după înlocuire. Art. 164	155
Funcționar. Exercițarea funcțiunei înainte de jurământ. Art. 163	155
Funcționari. Kalșuri comise de ei. Art. 123, 121	115, 118
Funcționari. Infrațiuni comise de ei. Art. 165	155
Funcționar. Lovirea lui. Art. 181—188	111
Funcționari publici. Arestare ilegală, abuz de putere. Art. 149, 151	147, 151

	Pag.
funcționari publici, fals în acte publice. Art. 123, 124, 136, 139	115, 118, 127, 128
Funcționari publici. Violarea secretului scrisorilor. Art. 156	151
Funcționari publici. Taxe încasate pe nedrept. Art. 141	135
Funcționari publici. Maltratări și torturi comice în exercițiul funcțiunei. Art. 148, 160	147, 149
Funcționari publici. Ultragiul adus lor. Art. 183—188	170, 173
Funcționari publici. Isolarea domiciliului. Art. 151	150
Funcționari publici. Mituirea lor. Art. 142 144 146	138
Funcționar. Sustragerea de acte. Art. 140 188	128
Funcționari Sustragerea de acte din deposite publice. Art. 203, 204	180
Furturi. Art. 306—316	254
Furt. Asociere. Art. 310	263
Furt. Casă locuită. Art. 309	258
Furt. Casă locuită. Când se socotesc ast-fel. Art. 311	260
Furt. Chei mincinoase. Art. 310	260
Furt. Comis de birtași, etc. Art. 309	258
Furt comis de servitor. Art. 309	258
Furt. Definiție. Art. 306	254
Furt de lemne. Art. 309	258
Furt de pe cimp. Art. 309	258
Furt de la stăpân. Art. 309	258
Furt din biserică. Art. 310	260
Furt din edificiile unui cult. Art. 312	263
Furt din edificiile publice. Art. 312	263
Furt în timpul incendiului. Art. 310	260
Furt. între soți, frați, copil. Art. 307	257
Furt. Loc împrejmuit. Art. 312	263
Furt. Lucrurile călătorilor. Art. 310	260
Furt. Lucrurile unui nebun. Art. 310	260
Furt. Pedepsă. Art. 308	258
Furt prin efracție. Art. 310	260
Furt prin escaladare. Art. 310	260
Furt prin violență, tâlhărie. Art. 317—319	264, 267
Furt prin spargere de sigilii. Art. 202	180
Furt. Purtare de arme. Art. 310	260
Flirt. Tălnuitor Art. 53-66	71,75
Furt pe vase de apă. Art. 312	263

G

(garanție. Reclamarea unui vagabond. Art. 221	188
(Jiisde de hoți. Art. 52	71
(Jăsduire de cete armate. Art. 89	103
(Găzduirea celor asociați în crimă Art. 216	184
Găzduirea în rebeliuni Art. 88	103
Găzduirea în hoteluri a personelor cu nume mincinoase Art. 134	127
liăsire de lucruri. Ascundere Art. 327—328	27E
(Jăsit copil, nedeclarare Art. 276	230
Cuniut. Responsabil în delicte de presă Art. 47	64
(Jiivvaerul false. Escrocherie. Art. 331	285
(Jirantul unul dlnr. Obligația a publică comunicatele oficiale . Art. 193	174

Girantul unui diar. Obligația a publica sentința condamnătoare. Art. 103	17*
Girantul unui diar. Refuzul safi a publica răspunsuri. Art. 193.	174
Guoioe. Aruncarea lor pe strade. Art. 385	307
Guvern. Rebeliuni contra sa. Art. 181	167
Guvern. Ridirare de armată contra sa. Art. 83	102
Hangii. Neînscierea călătorilor. Art. 389	310
Holde străine. Călcarea lor. Art. 385	307
Hotare. Desființarea lor. Art. 355	297
Hotare. Strămutarea sau desființarea lor. Art. 321	267
Hotâniicii. Dispoziții penale din reg. pentru facerea și tarea lor	080
Hotelieri. Neînscierea călătorilor. Art. 389	315
Igienă. Dispoziții penale din reg. pentru consiliile de . . . și salubritate publică	701
Ilegală arestare. Art. 99, 104, 149, 272, 274	106, 108, 147, 229
Inamic. Trădare la. Art. 68	96
Incapacitate, de a fi jurat, expert. Art. 22	37
Incapacitate de a ocupa funcțiuni publice. Art. 154	151
Încasări de taxe ilegale. Art. 141	135
Incendiu. Dare de foc. Art. 357, 358	299
Inchisore, în caz de insolvabilitate. Art. 28, 30	39, 42
înscierea Urmelor. Dispoziții penale din aceia lege	618
Injurii coprinse în pledorii. Art. 302	252
Injurii în public. Art. 299	250
injurii orale. Art. 300	251
Impozitul beuturilor spiițose. Dispoziții penale din legea de impozitul imobilelor urbane neînchiriate. Dispoziții penale din acesta lege	C08 678
Imprudență. Loviri și răniri. Art. 249	206
Imprudență. Omor. Art. 248	205
Imputații difumatorii. Amenințare. Art. 334	283
îmbunătățirea și înmulțirea rasei coilor. Dispoziții penale din această lege	636
Incendiu. Furturi comise. Art. 310	260
Inchisore. Esecutarea și aplicarea acestei pedepse. Art. 24—26	36
Inchisore polițienescă. Aplicarea acestei pedepse. Art. 29	42
Inchisore polițienescă. Art. 382	306
Inchisore. Produsul muncii condamnaților. Art. 24	39
închisori. Lege asupra regimului din	56f.
Industrii insalubre. Dispoziții penale din reg. asupra lor	703
Inecăciune. Înălțarea apel. Art. 356	299
lueeăciune. Mortea unei persoane. Art. 369	303
Inecăciune. Nedare de ajutor. Art. 389	310
Infirmități produse din loviri și răniri. Art. 240	198
Infrațiuni nepedepsite. Art. 2	17
îngropare, fără autorizare. Art. 284—286	233
înscrisuri anonime. Amenințare. Art. 235	192
Insulle. Art. 180—189; 302, 303	252

	Pag-
Injurii. Dojenirea stăpânului. Art. 301	252
Inmormintare fără autorisație. Art. 284	233
înregistrare. Dispoziții penale din legea de timbru și	675
Insalubre. Dispoziții penale din reg. pentru industriile	703
InscriH deus la judecatorie. Sustragerea lui de deponent. Art. 326	274
înscrisuri de comerț. Falsificarea lor. Art. 125	121
înscrisuri de bancă. Falsificarea lor. Art. 125	121
lustrcinarea bunurilor Statului. Dispoziții penale din legea pentru	633
Institutori. Siluire. Art. 265, 266	216
Instrumente de agricultură. Stricarea lor. Art. 393	313
înșelăciune. Definiție. Art. 332	277
Interdicția corecțională. În ce constă. Art. 27	39
întreprinderi. Amestecul funcționarilor. Art. 142	136
Inundație. Furturi comise. Art. 310	260
Invețământ. Dispoziții penale din legea de . . . primar și nor- mal-primar	639
Inviolabilitatea domiciliului. Art. 77, 151	99, 150
Italia. Convenție de extrădare cu	357
J	
Jeluirea mărfurilor streine. Art. 354	297
•lel'iiire. Răniri comise. Art. 244	201
Jururi de noroc. Aședarea lor pe strade. Art. 389, 391	310, 313
•Iocuri de noroc. Meserie. Art. 349	293
•Incuri de noroc. Țineie de localuri. Art. 350	293
Judecător. Abateri de la datorie. Art. 108—111	109
Judecător. Abuz de autoritate. Art. 147	145
•Judecător. Denegare de dreptate. Art. 152	150
Judecător. Mituirea lui. Art. 145	143
Județene. Lege pentru consiliile . . . Dispozițiuni penale	560
Jurământ mincinos. Art. 293	237
Jurat. Mituirea lui. Art. 145	143
Jurați. Absență nejustificată Art. 192	174
Jurați. Incapacitate de a fi. Art. 22	37
•Iui'âtmint mincinos. Art. 293	237
Jurământii funcționarilor. Nedepunerea lui. Art. 103	165
Jurisdicțiune în delict. Art. 261	216
Justiție militară. Codul de	377
Justiție marină. Codul de	492
L	
Lege. Vedî tabla generală de materii	7
legi usuale. Dispozițiuni penale	545
legitimă apărare Art. 58	77
legitimă apărare. Cașurile când există Art. 257	209
legitimă apărare. Omor, răniri, și loviri. Art. 256	208
Lepădare de copii. Art. 246	201
libertate. Atentate contra ei. Art. 99—107	106
libertatea individuală. Atentate contra ei. Art. 99-101	106
Liste electorale. Refusarea lucrărilor relative. Art. 97	105
licitații. Impedcarea concurenței. Art. 351	296

	Pag.
Licența. Dispozițiunile penale din legea pentru înființarea dreptului de... asupra corn. beuturilor spirtăse	296, 565 310
Loterii. Delicte de. Art. 349—351, 389	616
Loterii. Lege pentru oprirea lor	695
Loterii. Dispoziții penale din reg. de... în scop bine-fa- cere sau pentru încurajarea artelor...	194
Loviri. Art. 238.	199
Lovirea ascendenților. Art. 243.	198
Loviri cari aii provocat infirmități. Art. 240	198
Loviri cari au provocat moarte. Art. 241.	196
Loviri cari au vătămât sănătatea. Art. 239	201
Loviri comise de o adunare turburătoare. Art.	315
Loviri comise în bălciuri, etc. Art. 396	171
Lovirea funcționarului. Art. 184—188	808
Loviri. Legitimă apărare. Art. 256	208
Loviri ordonate de lege. Art. 255.	199
Loviri. Precugetare. Art. 242.	206
Loviri prin imprudență. Art. 249	183
Lovirea preotului. Art. 211	275
Lucruri găsite în curte etc. . . . . Art. 328	275
Lucruri găsite pe uliș, etc. Art. 327	310
Lucruri stricate. Vințarea lor. Art. 389—391	310
M	
Magistrat. Injurii. Art. 239	250
Mjleinsare. Dispoziții penale din reg. serviciului de	705
Marină. Codul de Justiție	492
Martor. Amăgirea lui. Art. 292.	236
Martori în penal. Absență nejustificată. Art. 192	174
Mărturie mincinosă. Luare de mită. Art. 288, 290, 291	236
Mărci. Dispozițiuni penale din legea de... de fabrică și de comerț	597
Mărci pentru mărfuri. Falsificarea lor. Art. 120	114
Mărci pentru mărfuri. întrebuintarea lor fără drept. Art. 121.	115
Mărci publice. Falsificarea lor. Art. 118	113
Mărfuri (mijlocitori de). Dispoziții penale din această lege	608
Mărturie mincinosă. Contravenții. Art. 289	236
Mărturie mincinosă. Materie civilă. Art. 249	206
Mărturie mincinosă. Materie corecțională. Art. 288	236
Mărturie mincinosă. Materie criminală. Art. 287.	234
Măsuri mincinoase. Ținerea lor. Art. 393, 394	315
Măsuri mincinoase. întrebuintarea lor în comerț. Art. 336.	285
Măsuri neautorizate. Art. 393, 394.	313,
Măsuri neautorizate. întrebuintarea lor. Art. 337.	127
Medicinal. Certificat fals. Art. 137	201
Medici. Medicamente pentru avort. Art. 246	185
Meserie. Supunerea vagabonzilor a înveța. Art. 219	680
Meserii. Dispoziții penale din lege pentru organizarea lor	561
Metric. Lege pentru adoptarea sistemului . . . . . Dispozițiuni penale.	293
Mijlocitor de schimb. Bancrută. Art. 348	606
Mijlocitori de mărfuri și schimb. Dispoziții penale din legea de	174
Militari, sustragere de la serviciul... Art. 191	174

	Pag.
Militară. Codul de Justiție	377
Miliare. Dispozițiuni penale din legea de rechizițiun	596
Militari. Când sunt justițiabili de Trib. Civile. Art. 6	261, 22
Mlini. Dărâmare de clădiri. Art. 365	302
Mine. Ksplosiune de... Art. 85	103
Mine. Dispoziții penale din legea de...	653
Mine. Dispoziții penale din reg. legei	703
Ministeriala (responsabilitate) legea de	599
Ministerului. Circularea... de resboiu	474
Ministru. Urmărire, arestare. Art. 104	108
Ministru. Injurii. Art. 299	250
Ministru. Urmărirea lui ilegală. Art. 101	108
Minori. Răpirea lor. Art. 280—283	232
Minori. Arantat la pudore. Art. 264—266	218
Minori. Crime comise de... Art. 61, 62, 64	92, 95
Minori. Specularea patimilor lui. Art. 322	267
Mii». Mărturie mincm6să. Art. 291	236
Mituirea funcționarilor publici. Art. 144.	138
Mituirea judecătorilor și a juraților. Art. 145	142
Monede de metal. Contrafacerea sau falsificarea lor. Art. 112.	110
Monede false. Punerea lor în circulație. Art. 113, 114.	110, 112
Monede falsificate. Denunțatori autorilor. Art. 116	113
Monede. Raderea lor. Art. 115	113
Monopolul chibriturilor și cărților de joc. Dispoziții penale din această lege	624
Monopolul hârtiei pentru țigarete. Dispoziții penale din legea de	067
Monopolul tutunurilor. Depășiiți penale din legea de	625
Monumente publice. Degradarea lor. Art. 206	182
Monumente publice. Dispoziții penale din legea pentru desco- perirea lor	638
Monumente publice. Dispoziții penale din legea pentru con- servarea și restaurarea lor	639
Morală. Ultragiul contra ei. Art. 262.	216
Morminte. Violarea lor. Art. 286	234
Mort. îngropare fără autorizație. Art. 284	233
Moștenitori. Când plătesc amendă pentru autorul lor. Art. 33.	45
Moșe. Avort. 246.	36
Munca silnică. Administrarea averei condamnaților. Art. 13.	36
Munca silnică. Bătrini de 60 ani nu pot fi condamnați. Art. 14.	36
Munca silnică. Esecutarea acestei pedepse. Art. 10, 12	35
Munca silnică. Cam se csecută această pede'psă de femei. Art. 11, 12	35
Natura pedepselor. Art. 7—9	33
Navă română. Infrații comise. Art. 3	14
Navigație. Impedcarea ei. Art. 376	309
Nebun. Furtul lucrurilor lui. Art. 310	260
Nebunie. Infrații comise în acesta stare. Art. 57.	75
Nebuni. Lăsarea lor liberă. Art. 389	310
Nerompabilitate de funcționari. Art. 142, 143	136
Necumularea pedepselor. Art. 44	62
Nedeclararea cepilului găsit. Art. 276	230
Nesolvabilitatea celor condamnați la reclusiune. Art. 28, 30	30

	Pag.
Kosiiiiiere la legi. Provocare. Art. 181	167
Sume mincinos. Intrebuintare de... Art. 134 334	127, 283
O	
Ofense contra Regelui. Art. 77	99
Ofense orale comise de functionari. Art. 148	144
(iliier. Refus a intrebuinta puterea armata. Art.	177
Olanda. Conventie de extradare cu	368
Omor. Definitie. Art. 225	189
Omor. Legitimă aperlare. Art. 25G	208
Omor ordonat de lege. Art. 255	208
Omor. Pedepsa. Art. 234	191
Omor cu pandire. Art. 223	190
Omor cu precugetare. Art. 227—235	190
Omor comis de un soț contra altuia Art. 253	208
Omor in caz de adulter. Art. 253	208
Omor, pruncucidere. Art. 230, 278	190, 231
Omor prin imprudentă. Art. 248	205
Omor săvîrșit in urma altei crime. Art. 234	191
Omizi. Neuciderea lor. Art. 385	307
Ordinul superiorului. Infrații comise de subaltern Art. 159	415
Ordinea publică. Delict contra el. Art. 169	163
Otelier. Găzduirea persanelor suspecte. Art. 134	127
Otrăvire. Definitie. Art. 231	190
Otrăvire de pești. Art. 368	302
Otrăvitoare. Dispoziții penale din reg. pentru vindarea substanțelor medicamentase brute și a materiilor	
Pădure streină. Tăere de arbori. Art. 393	315
Pâine lipsă la grame. Art. 393	313
Pândire. Definitie. Art. 228	190
Părintncidere. Definitie. Art. 229	190
Părintncidere. Copil nelegitim. Art. 232	191
Paricid. Dacă e scuzabil. Art. 252	208
Parte civilă. Dreptul ei la desdaunări. Art. 36	45
Pasări, lurt de... Art. 309	259
Pasporturi. Falsificarea lor. Art. 129	12g
Paspoite false găsite la vagabond! Art. 224	189
Pasport luat pe nume inchipuit. Art. 130, 131	126
Patentelor. Lege asupra . . . Dispozițiuni penale	559
Pedepse. Aplicarea și executarea lor. Art. 10—37	35
Pedepse. Cum se socotesc durata lor. Art. 33	45
Pedepse. Durata lor. Art. 32	42
Pedepsa. Esecutare ilegală. Art. 153	150
Pedepse. Natura lor. Art. 7—9	33
Pedepsa. Ne esecutarea ei. Art. 154	151
Pedepse pentru crime. Publicarea hotărârilor. Art. 34	45
Pedepse polițienescl. Art. 381	305
Penale. Dispoziții . . . din legile usuale	315
Penale. Dispoziții . . . din regulamentele legilor usuale	683
Pensiune perderea dreptului la... Art. 140, 145	128, 143
Pensiuni. Dispoziții penale din legea generală de	679

Percepere de taxe ilegale. Art. 141	135
Perceperea veniturilor comunale. Dispoziții penale din reg. pentru constatarea, urmărirea și	696
1% rileria drepturilor civile și politice. Art. 22	37
Perderea dreptului de a purta decorații. Art. 22	37
Pescuit. Legea de	654
Peșli. Otrăvirea lor. Art. 368	802
Prșle din bălți; furt de... Art. 309	258
Pelre mincinoase. Vinderea lor drept veritabile. Arc. 331	285
Piese jucate fără voia autorului. Art. 342	289
Piețe publice, furt comis pe . . . Art. 310	200
Petrol. Dispoziții penale din legea taxei de consumațiune petrolului și derivatelor sale	664
iviroi. Dispoziții penale din reg. pentru acordarea dreptului d'a căuta și exploata . . . pe moșile statului	705
Petrol. Dispoziții penale din reg. pentru mesurile de aperlarea sănetaței față de exploatarele de	705
Plismuiri. Art. 112-139	110
Poduri. Distrugerea lor. Art. 376	304
Politice, delictc. Art. 93—98	104
Politice, drepturi; perderea lor. Art. 22	37
Polite. Desființarea lor. Art. 367	302
Politia rurală. Dispozițiunile penale din Nicestă lege.	563
Politie sanitară veterinară Dispoziții penale din legea de	615
Pome crude. Vinderea lor. Art. 389—391	810
Postulă. Dispoziții penale din legea	671
Precugetare. Definitie. Art. 227	190
Precugetare. Loviri și răniri. Art. 242	199
Prelect. Facere de comerț de produse. Art. 143	137
Preot. Discursuri politice. Art. 107	163
Preot. Lovirea lut. Art. 211	183
Preot. Scrieri politice. Art. 169	16g
Preot. Serbarea cununiei religioase inaintea celei civile. Art. 166 157	157
Preoți. Siluire. Art. 2G5, 266	219
Presă. Lege asupra . . . Dispozițiuni penale	555
Presă. Lege asupra arestului preventiv in materie de	594
Presă; delict de... Art. 162	157
Presă. Responsabilitatea girantului. Art. 47	64
Prescripție pentru infrații comise de Roniâni in streinătate. Art. 4	21
Preventiv. Lege asupra arestului... in materie de presă	594
Preventiv. Regulament general pentru arestul	685
Procuror. Arestare ilegală. Art. 105 -106	108
Procuror. Conflict de atribuții. Art. 108	109
Producte române. Călcarea regulamentelor de export. Art. 315	285
Profanare de morminte. Art. 286	234
Provocare. Infrații scuzate. Art. 25J	206
Provocatori. Agenți. Art. 47	64
Publicarea sentințelor in crime. Art. 34	45
Pruncucidere. Definitie. Art. 230	190
ludore. Atentat eu violența. Art. 264-266	218
ludore. Atentat fără violență. Art. 203—260	217
ludore. Ultragiu public. Art. 202	216
Puști și pistole. Dare in orașe. Art. 385—387	310

	Pag-
Puterea administrativă. Amestecul ei în exercițiul puterii judecătorești. Art. 110—111.	109
Puterea judecătorească. Amestecul ei în exercițiul drepturilor puterii legislative, sau administrative. Art. 108—109.	190
Puterea legislativă. Insulte aduse ei. Art. 299.	250
R	
Itânirile. Art. 238—244.	194
Rănirea ascendenților. Art. 243.	199
Rănirea dobitocelor altuia. Art. 393.	313
Itâniri care au provocat infirmități. Art. 240.	198
Răniri care au provocat moartea. Art. 241.	198
Răniri care au vătămat sănătatea. Art. 239.	196
Răniri. Legitimă apărare. Art. 256.	208
Răniri ordonate de lege. Art. 255.	208
Răniri. Precugetare. Art. 242.	199
Răniri prin imprudență. Art. 249.	206
Kăuiri. Tălărie. Art. 319.	267
Răpire de copil. Art. 275.	230
Răpire de minori. Art. 280—283.	232
Reșoai. Circulara Ministerului de Interne.	471
Rebeliuni. Art. 170—179.	163
Rebeliune. Definiție. Art. 170.	163
Rebeliune comisă de areștanți. Art. 178.	166
Rebeliune comisă de 1—3 persoane. Art. 173.	164
Rebeliune comisă de 3—20 persoane. Art. 172.	164
Rebeliune comisă de mai mult de 20 persoane. Art.	164
Rebeliune. Crime și delict comise. Art. 177.	165
Rebeliune. Răniri comise. Art. 244.	201
Rebeliuni. Retragere la primul avertisment. Art.	164
Rebeliune. Vindarea de embleme. Art. 180.	167
Recidivă. Contravenții. Art. 392, 395, 397.	3, 315
Recidivă de la crimă la crimă. Art. 41.	60
Recidivă de la crimă la delict. Art. 42.	62
Recidivă de la delict la crimă. Art. 45.	64
Recidivă de la delict la delict. Art. 43.	64
Recidivă. Timpul în care trebuie comisă a doua infracțiune.	
Art. 46.	
Recidivă în materie politică și de presă. Art. 43.	62
Recluziune. Dispoziții penale din legea de război.	596
Recluziune. Administrarea averii condamnatilor. Art.	37
Recluziune. Cum se împarte produsul muncii condamnatului.	
Art. 15.	
Recluziune. Executarea și aplicarea acestei pedepse. Art.	591
Recrutarea armatei. Dispoziții penale din legea de război.	174
Refuz de serviciu datorit legalmente. Art. 190—193.	99
Rege. Atentate și comploturi contra lui. Art. 6—80.	99
Rege. Ofense contra lui. Art. 77.	99
Registre. Desființarea lor. Art. 367.	302
Regulament. V. Tabla generală de materii.	707
Regulamente comunale. Călcarea lor. Art. 38.	307
Religiune. Amenințare contra ei. Art. 209.	182
Religiune. Impedecarea cultului. Art. 210.	183
Represalii. Expunerea la... Art. 75.	99

Itcpaș duminical. Dispoziții penale din legea de război.	662
Itcșel civil. Art. 81.	102
Iresponsabilitatea ministerială. Legea de război.	599
Retroactivitatea legilor penale. Art. 2.	17
Kevaccinare. Dispoziții penale din reg. de vaccinare și de profilaxie.	701
Kuperea sigiliilor de custodie. Art. 199.	179
Ituperea sigiliilor. Furt prin... Art. 310.	260
Kurală. (Poliția). Dispozițiile penale din această lege.	563
Samsari. Abus de încredere. Art. 330.	276
Samsari. Bancrute. Art. 348.	293
Sănătate. Substanțe vătămătoare sănătății. Art. 245.	291
Sănătate. Vătămare prin loviri. Art. 239.	196
Sanitar. Dispoziții penale din reg. serviciului de județ.	702
Sanitară. Dispoziții penale din legea de război.	621
Sanitară veterinară. Dispoziții penale din legea de poliție.	616
Serbători religioase. Inuipedecarea celebrării lor. Art. 209.	182
Schilodirea copilului lepădat. Art. 278.	231
Școlă. Perderea dreptului de a ține... Art. 22.	37
Scrieri. Confiscarea lor. Art. 37, 391.	47, 313
Scrieri contrafăcute, vânzarea lor. Art. 339, 340.	287
Scrieri contra bunelor moravuri. Art. 391.	313
Scrieri pastorale. Art. 168.	163
Scrieri teatrale. Art. 342.	289
Scuze neadmise. Art. 252.	208
Scuze legale. Art. 250—254.	206
Scuze legale. Pedepșiă crimelor și delictelor. A.	254
Secundanți martori în duel. Art. 260.	216
Secret profesional. Art. 305.	253
Ședințe. Ultraj în... Art. 181—184.	167
Semnătură în alb. Umplerea hârtiei. Art. 128.	123
Senator. Injurii. Art. 299.	250
Senator. Insulte și loviri. Art. 189.	173
Sentințe date în crimă; publicarea lor. Art. 34.	45
Secuistrare de persoane. Art. 272, 274.	229
Serviciu datorit legalmente. Art. 193.	174
Serviciu militar. Ciuntiri pentru a se face inipropr.	Art, 174
Serviciu sanitar de județe. Dispoziții penale din reg.	702
Scrieri contrafăcute. Vindarea lor. Art. 340.	288
Scrieri injurioase. Art. 304.	263
Scrieri. Deschiderea și supresiunea lor. Art. 156.	151
Schilodiri. Tălărie. Art. 319.	267
Seminar. Dispoziții penale din legea de război.	641
Semne geodessice și de frontieră. Dispoziții penale.	legea
pentru protecția lor.	652
Servitori. Abus de încredere. Art. 323.	270
Servitori. Furt comis de... Art. 309.	258
Servitori. Nesupunere. Art. 393.	313
Servitor. Părăsirea serviciului. Art. 393.	313
Servitori. Dispoziții penale din legea pentru război.	637
Sgomot iioptea. Art. 393.	313
Sigiliul Statului. Falsificarea lui. Art. 117.	113

	Pag-
Sigiliul Statului, întrebuintarea lui fără drept. Art. 119	114
Sigilii. Furt prin spargerea lor. Art. 202	180
Sigilii. Spargerea lor. Art. 198—202, 20B	179
Siluire. Art. 263—268.	217
Siluire. Ascendent. Art. 265—266	217
Siluire. Legitimă apărare. Art. 257	209
Silvie. Codul	503
Silvie. Regulamentul codului	535
Sigilii'. Pedepsă custodilor în cas de sparg	179
Simple injurii. Art. 300	261
Simple răniri. Art. 338.	282
Sindic. Administrare viclenă. Art. 346	292
Sistem metric. Lege pentru adoptarea lui Dispi- nale	561
Slutire, răniri. Art. 240.	198
Smimire, răniri. Art. 240.	198
Smintire. Infraacții comise în acesta stare Art.	75
Smintii. Lăsarea lor liberă. Art. 389	310
Șosele. Distrugerea lor Art. 376	304
Soț inocenl. Dreptul a stinge acțiunea de adulter. Art	222
Spargere. Definiție. Art. 314	263
Spargere. Furt prin... Art. 310	260
Spargere de sigilii. Art. 199—202	179
Sperjur. Art. 287-293	234
Spioni. Art. 08	96
Spoiațiune de minori. Art. 322	267
Spiter. Medicamente de avort. Art. 216.	201
Stat. Crime contra siguranței exterioarei a lui. Ari	96
Stat. Crime și delicta contra siguranței interioare	rt.
70—92	V
Slut. Purtare de arme contra sa. Art. 66	99
Slal. Sigiliul. Art. 117.	96
Slate streine. Bancnote false. Art. 125	113
Stăpân. Furt. de la... Art. 309	121
Stăpân. Dojana servitorilor. Art. 301.	258
Stavilare. Distrugerea lor. Art. 376	260
Stegnri publice. Sc6tarea lor. Art. 180	304
Strade. Aruncare de gunoie. Art. 385	107
Strade. Curățirea lor. Art. 385	307
Strade. împiedicarea circulației. Art. 385	307
Străini. Lege pentru	307
Străini. Când sunt justițiabili de Tribunalele roii	604
Străin expalsat. Reintorcerea în țară. Art 179.	22
Streini, vagabonzi. Art. 220.	165
Streini suverani. Calomnie. Art. 299	185
Strămutare de hotare. Art. 321	250
Subscripții pentru plntă do aiuendi. Art.]	267
Suprefect. Comerț de produse. Art. 143	167
Substanțe vetămătoare sănătăței. Art. 245	137
Substituiiue de copii. Art. 275	201
Siistraeție de acte. Art. 203, 204.	230
Sustragere de bani publici. Art. 140	180
Superior. Atentat comis din ordinul lui. Art. 99	128
	106

	Pag
Supporturi telegrafice și telefonice. Dispoziții penale din legea pentru așezarea lor	637
Nupresiune de copil. Art. 275	230
Suveran strein. Injurii. Art. 299	250
T	
'lainice luări. Furt între soți și frați. Art. 307, 329.	257, 275
Tăere de monctă, subțiere. Art. 115.	113
I iiiiuitori. Definiție. Art. 53	71
tăinuire de copii. Art. 275	230
Tăiuiitori. Pedepsă la care sunt supuși. Art. 54, 55.	75
Tăinuitori de lucruri molipsite. Art. 55	75
Tălhării. Art. 317-320.	264
Tălhărie. Definiție. Art. 317	264
Tălhărie. Bătăi. Art. 318	265
Tălhărie. Bătăi, etc. cari au produs moartea. Art. 320	267
Tălhărie. Casne. Art. 319	267
'tălhărie comisă de mal multe persoane. Art. 318.	266
Tălhărie comisă pe drumuri. Art. 318	266
Tălhărie infirmități produse din bătăi, etc. Art. 319	267
Tălhărie. Purtare de arme. Art. 318	263
Taxe ilegale. Perceperea lor. Art. 141	135
Taxa de timbru și înregistrare. Dispoziții penale din legea de	675
'laxa. Dispoziții penale din legea . . . asupra zahărului . . .	663
'laxa. Dispoziții penale din legea . . . de consumațiune asupra petroleului și derivatelor sale	664
Teatru. Scrieri de... Art. 342	289
Telegrafie. împedecarea și degradarea firelor. Art. 372—375	303
Tentativă. Art. 38, 39.	48, 50
Tentativă de crimă. Art. 38	48
Tentativă de delict. Art. 39	50
Tentativă de furt. Art. 308	268
Telegrafie. împedecarea serviciului. Art. 372—375	303
Telegrafi și telefon. Dispoziții penale din legea pentru așezarea firelor și suporturilor de	637
Telegrafică și telefonică. Dispoziții penale din legea poștală....	671
Teritoriu strein. Infraacții comise de Români. Art. 4	21
Timbru. Dispoziții penale din legea taxei de . . . și înregistrare.	675
Timbre. Falsificarea L.r. Art. 118	113
Ținerea actelor stărel civile. Art. 161, 162	165
Titluri la purtător pierdute etc. Dispoziții penale din legea de.	617
Titluri străine. Desființarea lor. Art. 333	287
Toemeli agricole. Dispoziții penale din legea do	613
Tolerare de crime. Art. 157.	153
Torturi. întrebuintarea sau ordonarea lor. Art. 150	149
Trădare. Crimă de înaltă... Art. «7, 75	96, 99
Tratate de estrădare. V. Convențiuni.	276
Tutor. Administrație de rea credință. Art 330.	276
Tutor. Abuz de încredere. Art. 333	283
Tutor. Incapacitate de a fi... Art. 22	37
Tutun. Dispoziții penale din legea monopolului de	625

T J	Pag.
Ucenici. Abuz de încredere. Art. 320	267
Uciagași cu precugetare. Art. 226, 227, 233	190
Ulițe. Curățirea lor. Art. 355	307
Ulragiu. Art. 182, 183	16a, 170
Ulragiu public contra pudorei. Art. 262	21f
Ulragiu prin presă. Art. 182	168
Uneltiri violente. Art. 334	283
Uniformă. Purtarea ei fără drept. Art. 208	182
Urmăriri. Dispozițiuni penale din legea pentru	594
Urmărirea veniturilor comunale. Dispoziții penale din reg. pen- tru constatarea, perceperea și	696
Usuale. Dispozițiunile penale din legile	545
Usuale. Dispozițiunile penale din regulamentele legilor...	683
Usurpare de titluri sau funcțiuni publice. Art. 207, 208	182

V

Vaccinare și revaccinare. Dispoziții penale din reg. pentru.	701
Vagabond!. Art. 217, 224	184, 189
Vagabonzi. Definiție. Art. 217	184
Vagabonzi. Adunarea lor în mănăstire. Art. 219	185
Vagabond!. Cine-i pote declara. Art. 281	232
Vagabonzi. Pașaporte false. Art. 224	189
Vagabond. Reclamare sub garanție. Art. 222	188
Vagabond! streini. Art. 220	185
Vagabond. Termen pentru regularea existenței. Art. 221	188
Vagabond. Travestire. Art. 223	183
Vamă. Dispozițiuni penale din legea de	577
Vindare de beuturi prefăcute. Art. 247, 389	201, 310
Vindare de scrieri contrafăcute. Art. 340	288
Vindare cu dramuri oprite. Art. 337	286
Veterinară. Dispoziții penale din legea de poliție sanitară.	615
Vinuri. Preschimbarea calității de cărași. Art. 331	276
Violarea domiciliului de funcționari. Art. 151	150
Violarea mormintelor. Art. 286	234
Violarea secretului scrisorilor. Art. 156	151
Violență. Atentat contra pudorei. Art. 264 -266	218
Violență, contra torței publice. Art. 180—189	167
Violență, furt prin... Art. 317—319	264
Violență. Spargerea sigiliilor. Art. 190, 2 5	174, 181
Votare. Adăogirea și schimbarea biletelor. Art. 97	105
Votare. Falsificarea procesului-verbal. Art. 97	105
Vot. Cumpărare și vindere. Art. 98	106

Z

Zăgaze streine. Dărâmarea lor. Art. 353	297
Zăgazuri. Distrugerea lor. Art. 376	304
Zăchat*. Dispoziții penale din legea asupra taxei	663
Zacharimi. Dispoziții penale din legea pentru interzicerea im- portului ei	668
Ziduri în stare prostă. Art. 355	307
Ziduri străine. Dărâmarea lor. Art. 353	297

CODICELE PENAL

PROMULGAT LA 30 OCTOMBEE 18*34

DISPOZIȚIUNI PRELIMINARY

Art. 1. — Infracțiunea ce se pedepsește de lege cu pedepsele :

Munca silnică,
Recluziunea,
Detențiunea, și
Degradățiunea civică,
se numesce *crimă*.

Infracțiunea ce se pedepsește de lege cu:

Inchisoreacorecțională,
Interdicțiuneaunoradin drepturile politice, civile orî de familie, și amendă de la doue-deci si șase lei în sus se numesce *delict*.

Infracțiunea pe care legea o pedepsește cu:

Inchisorea polițienescă și cu

Amendă se numesce *contravențiune*. P. 7 si urm. 381, 399. Pr. P. 139.

1. Lg. când a gradat pedepsele a avut în vedere gravita-

tea pedepselor iară a se uita la durata lor.—Cas. II, 26 Iun. 87; B. p. 616.

2. Natura pedepsei determină natura jurisdicțiunei competente pentru judecarea unul proces penal. Pi' inurmare când, după calificarea faptelor, legea prevede o pede'psă corecțională, camera de punere sub acusațiune, trebuie a trimite cauza la Tr. iar nu la Curtea cu jurați.—Cas. It, 28 Ian. 87; B. p. 85.

3. Competința jurisdicțiunei în materie criminală sau corecțională, se regulează, precum resuită din art. 1, 7, 8 si 9 P. si art. 131, 135, 176, 226 și 363 Pr. P. după natura infracțiunei în sine, iar nu după cum'se pôte modifica prin circumstanțe accesorii, provenind mai cu semă din starea morală a agentului cura sunt scuzele legale satl circumstanțele ușurătare, care

Sot face ca*pedepsă să tie resusă, însă nu să schimbe moralitatea faptului în sine.—Cas. II, 8 Oct. 69; B. p. 249.

L. Nicăiri Lg. nu a arătat în termeni positivi o regulă generală despre gradația pedepse-

DISPOZIȚIUNI PRELIMINARII. ART. 1

lor, căci enumeratia de la art. 7, 8 și y P. are de obiect, după cum însuși titlurile sub care se află acele articole o arată, a indica natura pedepselor, care adică sunt de natură corecțională și care de natură polițienească, nu și gradația pedepselor. Dacă la art. 7, 8 și y) nu e vorba de gradație, ci numai de natura pedepselor, este necesar ca gradatiunea să fie regulată după alte dispozițiuni ale legii care ar face evidentă voința Lg. în acesta privință. Lg. în % cașuri numai s'a exprimat despre modul cum trebuie să fie gradatiunea pedepselor; la art. 60 și la art. 364 P. când, pentru că există circumstanțe atenuante, câtă a se face o scoborire de la o pedepsă la alta cu o treptă saill doue mai jos. Deci în lipsă de dispozițiuni generale pentru gradatiunea pedepselor, la alte cazuri, afară de cele prevezute la art. Ou și 364 P. este evident că totă gradatiunea stabilită de art. 60 și 364 trebuie să fie urmărită în alte cașuri de scoborirea pedepselor. Apoi de nu s'ar lua de normă art. 60 și 304 P. și pentru gradatiunea prescisa ae art. 38 P. "nu s'ar putea stabili pe nici o basă, pentru că la art. 7 și 9 cum s'a zis, nu este vorba de gradatiune ci de natura pedepselor. Atât după art. 60 cât și după art. 364 P. scoborărea* do la reclusiune se face imediat la închisore corecțională, iar nu la detențiune sau la degradatiune civică, de unde rezultă că în spiritul și voința Lg. după pedepsă reclusiune!, pedepsă cu o treptă mai jos, nu este nici detențiuneaj nici degradatiunea civică ci pedepsă închisorii, și, în adevăr, nici că putea fi almintrelea, pentru că detențiunea și degradatiunea civică* fiind nial cu seamă rezervate de lege pentru infracțiunile politice, ar fi fost straniu că scoborărea pentru cri-

mele comune să aibă de efect a transforma pedepsele cuvenite lor în pedepse politice. Ast-fel fiind, este evident că dacă infrațiunea de drept comun când s'ar ti eseutat merită pedepsă reclusiune), tentativa aceleași infrațiuni trebuie, în basa art. 3H P. să fie pedepsită cu închisore corecțională, care după cum rezultă din spiritul art. 60 și 364 P. vine imediat în gradație cu o treptă mai jos de cât reelusmoa. — Cas. II. s Oct. 69 : B. p. 249.

o. Lg. nostru, când a decis ca tentativa de o crimă să fie pedepsită nu cu aceeași pede'psă ca și crima consumată, ci cu o pedepsă de o treptă mai jos, s'a preocupat de faptul în sine și a găsit că tentativa de o infrațiune penabilă nu poate să fie pusă pe aceeași nivel în ordinul moral al criminalitate! cu infrațiunea consumată, mai cu seină că nici prejudiciul social și privat nu este același în ambele cazuri, și de acea a edictat că tentativa de crimă să fie pedepsită cu o pedepsă de o treptă mai jos, iar tentativa de delict să fie pedepsită, numai în cașurile prevedute prin vre-o dispozițiune specială a legii. De aci rezultă că dacă tentativa unei infrațiuni care, executată, ar fi meritat o pedepsă criminală, nu pute în basa art. 38 P. să fie pedepsită de cât cu o pedepsă corecțională; acea tentativa iu asemenea condițiunl nu constituie o crimă, ci un delict de competența instanțelor corecționale, 'căci pentru calificarea unei infrațiuni trebuie observat, dacă faptul în sine merită, după lege o pedepsă, criminală sau corecțională. — Cas. II, 8 Oct. 69; B.* p. 249.

6. Din împrejurarea că din instrucțiune ar rezulta fapte de natură criminală, care ar li conexe cu acelea pentru care prevenitul a fost dat în judecată,

DISPOZIȚIUNI PRELIMINARII. ART. 1

și că tote împreună sunt de competența instanțelor criminale, prevenitul nu pote să ceră să fie dat în judecata juraților și să se decline ast-fel competența Tr. corecționale înaintea cărora a fost trimis pentru fapta anume caracterisată corecțională. Cine-va nu pote fi judecat de cât pentru faptele pentru cari este dat în judecată și a cărora natură determină competența, și deși Tr. pot declina competența *de oficio* pe motiv că s'ar desveli în contra prevenitului fapte mai grave, acesta nu pote declina competența, declarând-se pasibil de fapte mal grave. — Cas. fd, 6 Mart. 78 ; B. p. 117.

7. Incendiul este considerat de lege ca crimă, de Gre-ee prin art. 364 P. se dă numai o facultate judecătorilor de a aplica o pedepsă mai ușoră fără a schimba de Joc natura acestei crime. — Cas. II, 25 Mai 83; B. p. 580.

8. Când printr'o hotărîre definitivă față cu ministerul public un fapt a fost calificat ca delict. Tr. corecțional, sesizat a judeca din nou afacerea, în urma opozițiunei condemnatului, nu pote să-si decline competența pe motiv că faptul incriminat ar constitui o crimă. — Cas. II, 5 Oct. 88; Dr. 63/88.p. RJ0.

9. În gradatiunea pedepselor, după teoria legii nostre penale pedepsă amende!, ori-care ar fi cuantumul ei, este cu un grad inferiors de cât aceia a închisorii. Asa dar, prin admiterea circumstanțelor atenuante, înlocuindu-se pedepsă închisorii cu acea a amende!, maximum acestei amende este lăsat la facultatea judecătorului de fond. A fost în drept, prin urmare, Tr. ca să substituie pedepsă închisore!, prevezută de art. 238 al. 3, eu o amendă de looo lei prin admitere de circumstanțe atenuante. — Cas. II, 11 Aug. 89; B. p. 697.

10. Pentru ca un fapt pe care, legea penală îl pedepsece ca delict, să potă ii calificat de delict politic, trebuiece să fie comis într'un scop politic și să aibă politica drept mobil. Cas. II, 29 Mai 87; B. p. 502.

11. Natura și caracterul delictului politic, se determină atât din faptul material cât și din împrejurările în cari s'au comis și din intențiunea delictientului. — Cas. II. 2 Feb. 93; Dr. 25/93, p- 19F. B. 93, p. 159.

12. Codul penal promulgat la 22 Oct. 1864, nu cunosce existența delictelor politice. El unesce în aceeași natură de pedepse pe culpabilii de delictes politice cu culpabilii de delictes ordinare, dându-le aceleași penalități și supuindu-i la aceiaș regim penitenciar. Nici Pr. P. promulgată la 2 Dec. 1H64, nu face nici o distinețiune între delictes politice și cele comune, supuindu-le pe tote aceleași jurisdicțiuni. Lg. mai târziil, prin art. 105 din Constitutiunea de la 1 Iulie 1866, într'un scop de garanție mai mare, stabilind, în principiu, că delictes politice releveză cu totul, din cauza naturci lor, de opiniunea publică, le-a sus-tras din judecata Tribunalelor corecționale, deferindulp judecării juraților. Nici prin (Jonstituțiune", nici prin vre-o lege posterioră, nu se determină cari infrațiuni prevedute de Codul penal sunt delictes politice și ca atari de competența Curte! cu jurați. În legislativnea nostra, nu avem o definițiune, ca să seim, sub cari conditțiunii, am avea a califica în fapt, unele din delictes prevedute de Codul penal, ca delictes politice. În lipsa unei leg! care să definescă infrațiuniile politice sau să mărginescă existența lor la anume cașuri determinate, cum s'a făcut în Franca prin legile din 8 Oct. 1830. 24 Maiil 1834, 16 Mart. 1847,

28 Iul. 1848, etc. rămâne a se ști dacă judecătorii, când sunt chemați a judeca un delict ce se pretinde a fi politic, au dreptul, în starea actuală a legislațiunii noastre, a cerceta care este criteriul cu ajutorul căruia se pot deosebi infracțiunile politice de cele comune. Nu există un criteriu obiectiv pentru toți după care să se potă declara cutare infracțiune delict politic, căci ceea ce imprimă unui delict caracterul de delict politic, în opozițiune cu delictul ordinar, atârnă de la diferite circumstanțe schimbăcioase după omenii, după timp și după loc, ceea ce face ca aceeași faptă să fie sau nu considerată delict politic atât în diferite epoci, cât și într-o epocă dată. În asemenea împrejurări a da judecătorului, în lipsa unei legi, dreptul de a aprecia de este sau nu cutare faptă delict politic, ar fi a i recunoaște o facultate care ar trece peste atribuțiile unui judecător și care n'ar putea să fie considerată de cât ca arbitrară. Când chiar publicității nu se înțeleg și discută foarte aprig caracterele delictului politic, făcând fel de fel de distincțiuni și subdiviziuni, a da unui judecător dreptul să creeze elementele delictului politic, este a introduce anarhie în justiție, fiecare judecător putându-se inspira de cutare sau cutare doctrină, una în opozițiune cu cealaltă, este a-l pune în pozițiune a decide că cutare delictădăi delict politic, când eră hotărât că nu e politic, căci natura delictului politic evagă și capricioasă, el depinde de circumstanțele de timp și de loc de care e însoțit lucruri ce judecătorul trebuie să le aibă în vedere când pui asupra lui grava sarcină de a determina cari sunt delictul politic, când legea nu-i indică nici o normă, fie cât de vagă, după care trebuie

să se conducă pentru a recunoaște delictul politic. O atare oscilațiune inevitabilă cu un astfel de sistem, nu ar arunca de cât discredit asupra judecătorilor. La o asemenea stare de lucruri, dăunătoare justiției și s'ar ajunge când s'ar susține, după cum s'a susținut că *Lg. nostru, m sistemul fiii de legiuire penalii, ve'dend natura vagă și ne-definită a delictului politic, care prin căușele care i dau nascere, prin circumst. ce înconjoară a sa perpetrare prin scapurile ce propun a le atinge cei ce le comit, îmbracă atâtea forme diverse, atâtea manifestat'uni varii, în cât scapă ori-cărei definițiuni precise și satisfăcătoare, a lăsat apretierei suverane a judecătorului calificarea naturii sale, cu condițiune ca intru acesta să se inspire ac timpul, locului și ocașiunea în care delictul a luat nascere, și căror pasiuni și frământări se daloresce a sa ființă.* Cu un atare sistem se impune magistratului — căci el este acela care va trebui să scruteze natura delictului pentru a sesiza Curtea cu jurați când va găsi că delictul este politic — a se vâra în pasiunile și frământările politice pentru a putea aprecia dacă delictul e politic sau nu. Așa dar a lăsa pe judecător a determina el singur, în mod suveran, caracterele, elementele delictului politic, a-l face cu alte cuvinte nascocitorul, creatorul delictelor politice, este a-l pune în pozițiune să facă nu operă de judecător, ci operă de Lg. ceea ce Lg. constituant nu credem să i fi trecut prin minte când a edictat dispozițiunile art. 105. Pe de altă parte imoralitatea delictelor politice nu este aceeași, în genere, ca și a delictelor ordinare; condamnații politici nu sunt confundați de opmiunea publică eu cei-alți condamnați; consecința îi separă chiar când îi condamnă. Imoralitatea delictelor

H
9
a
•
9
I
•
I
H
9
W
m
g
M
m
•
M
M
M
m
M
fi fi
fi
iB
B
V
M
m
™j
\

J
|

politice nu este nici așa de clară, nici așa de nesclăbită ca aceea a delictelor comune: ea este neîncetată străbătută sau întunecată de vicisitudinile lucrurilor omenești; ea variază după timpuri, evenimente, drepturile și meritele guvernului. Aceiași faptă pierde și reia pe rând criminalitatea sa, după circumst. care i însoțesc și timpurile în care el se produce. Delictul politic se separă dar de delictul nepolitic: de unde urmează că ele trebuie să fie separate de acestea și în privința penalității. De aceea și Lg. nostru, recunoscând aceste principii, prin art. 43 din legea asupra regimului închisorilor (1 Febr. 1874) declară că dispozițiile acelei legi nu sunt aplicabile indivizilor condamnați pentru delictul recunoscut politic. Deci dacă ar fi adevărat că Lg. nostru a lăsat aprecierei suverane a judecătorului a determina care faptă e delict politic, cu condițiune a se inspira de timpul, locul și ocașiunea în care delictul a luat nascere și căi'or pasiuni și frământări se datorează a sa ființă, atunci judecătorul ar trebui ca, tot după atari inspirațiuni, să creeze și pedepsa aplicabilă delictului politic și regimul penitenciar, căci pedepsele din Codul penal sunt aplicabile delictelor ordinare și organizate pentru atari delictul, intru cât el nu cunoaște delictul politic, și apoi după doctrină, de la care trebuie să se inspire judecătorul pentru a determina delictul politic, pedepsele delictelor ordinare nu pot fi aplicabile delictelor politice, deci tot de la doctrină trebuie să se inspire pentru a nascoci pedepsele și pentru a determina regimul penitenciar la care va trebui supus condamnatul politic, căci legea din 1 Febr. 1874 nu se aplică unor atari condamnați (art. VA)

într-o lege care modifică jurisdicțiunile cum a făcut Constituțiunea prin art. 105, care creează o ordine excepțională de delict — delictul politic — pentru a le da în competența unui alt judecător de cât judecătorul delictelor în genere, prima condițiune este claritatea și precisiunea. Legea ar ti trebuit să stabilească niște reguli generale proprii a călăuzi pe judecător în acesta apreciațiune de detaliu a delictelor politice; ar ti trebuit să-i dea indicațiunea precisă a semnului distinctiv după care va trebui să recunoască delictul politic. Lg. nostru nu a determinat această limită în Constituțiune, nici nu se putea face acolo, unde se declară numai drepturile, urmând ca reglementarea lor să se facă prin legi posterioare, cari să desvolte principii puse în Constituțiune. Deci părți speciale a dreptului penal aparține de a rezolvi, pentru fie-care delict studiat în particular, cesțiunea dacă el este politic sau nu, dacă el este sau nu susceptibil de a deveni politic și în ce cazuri pote deveni politic. Dacă Lg. într'un scop de o garanție mare pentru delictul politic, i-a sustras de sub jurisdicțiunea tribunalelor ordinare, deferindu-i judecate! juraților, apoi nu e rațional a se presupune că ceea-ce a dat cu o mână a voit să iea cu cealaltă, lăsând ca arbitrarul judecătorului ordinar să decidă de sorta delictului politic și numai de suverana sa voință să depindă caracterisarea delictelor politice, trimițând el — judecătorul ordinar — înaintea Curții cu jurați numai acele delictul ce el, în mod suveran, va aprecia că sunt delictul politic. Nu acesta a putut fi sistemul Lg. constituant. Trebuie neapărat ca limita să fie determinată ast-fel ca inculpatul să știe

care este judecătorul ce i l'a dat legea, spre a ști cum să se apere; alt-fel, delicentul politic este lăsat tot sub mana judecătorului ordinar, de sub care Constituțiunea a voit să-l sustragă. În acesta gravă materie trebuie ea nimic să nu fie lăsat arbitrariului. Negreșit că acesta limită este greii (de stabilit. Dar e mai bine ca ea să fie stabilită în mod imperfect de lege ile cât să fie determinată arbitraricesce de judecător, care nu are nici o normă stabilită de lege după care să se conducă pentru a găsi care delictive sunt politice. Constituțiunea română conține două feluri de dispozitium: a) dispozitiumi precise de drept constituțional în vederea organelor Statului și a Corpurilor menite de a-i servi drept organe ale puterii sale și ca atari purtând în ele însăși puterea de a înlocui pe deplin și imediat dispozitiumile constituționale anterioare și a le abroga formal sau virtual: b) dispozitiumi având de obiect nise declarațiuni de drepturi ale cetățeanului, și ca atari nu pot avea deplin și imediat efect în aplicațiunea lor, când ele sunt contrarii sau incompatibile cu dispozitiumile legilor existente la data promulgare! Constituțiunei de cât în cazul când Constituțiunea deodată cu declarațiunea a unul nou principiu, prescrie ea însăși sensul și întinderea aceluia noii principiu, precum și modul și condițiunile aplicațiunei lui, ceea-ce nu poate avea loc de cât atunci când Constituțiunea, îndeplinind ea însăși misiunea unei legi ordinare prescrie un nou sistem legislativ complet, menit a înlocui pe deplin sistemul deja existent pe baza vechiului principiu. Că acesta a fost și cugetul Lg. constituant rezultă din faptul că Constituțiunea în ultimul al. al art.

131 cere ca legile existente în momentul promulgare! sale să se reviduască spre a se pune în armonie cu Constituțiunea, ceea-ce nu se poate explica de cât prin considerațiunea că în ideea Constituantiilor legile existente atunci și contrarii principiilor din Constituțiune nu sunt abrogate prin simplul fapt al proclamare! acelor principii constituționale. A se admite regula că proclamarea unui principiu în Constituțiune are de efect abrogarea imediată a unor legi basate pe un principiu contrar, ar fi, mai în toate cazurile, a lăsa instituțiunile sociale în incertitudine, a le desorganiza. Așa dar prin faptul că art. 105 din Constituțiune a declarat că delictivele politice se vor judeca de jurați de aci nu rezultă că sa abrogat de drept dispozitiumile contrarii din Codul și Procedura penală cari nu cunosc delictivele politice, și pun pe aceiaș picior de egalitate toate delictivele fără distincțiune, atât în ceea-ce privește pedepsa, durata ei, cât și jurisdicțiunea de judecată nici că s'a creat, prin acest fapt, delictivele politice. Dovadă că așa este, e că Lg. la 1875 când' a reviduit Pr. P. prin legea din 17 Apr. 1875, a adăugat un al. la art. 226 prin care se determină procedura de urmat pentru a sesiza Curtea cu jurați cu cercetarea delictivelor pedifice, nu a reviduit însă și Codul penal pentru a determina delictivele politice, caracterele, elementele lor constitutive, criteriul după care se poate cunoște de judecător dacă cutare delict este sau nu politic; nu a desemnat nici pedepsa aplicabilă delictivelor politice, nici natura acelei pedepse, nici locul unde condamnatul politic își va face osânda; căci legea asupra regimului închisorilor (1 Febr. 1874), pînă art. 43, declară că

dispozitiumile ei nu sunt aplicabile indivizilor condamnați pentru delictive recunoscute politice și că un regulament, conform prescripțiunilor art. 2u din Codul Penal va stabili regimul acestor închisori, un atare regulament nu există, nici se putea face pentru delictivele politice, căci art. 20 la care se refera zisul art. 43 este privitor la detențiune, care, conform art. 7 P. este o pedepsa aplicabilă numai crimelor, iar nu și delictivelor. Deci neavând nici închisore pentru delicentii politici, de delictive politice, de urmărirea lor, de condamnarea delicentilor politici nu poțe fi vorba. După cum nu poțe fi vorba de legea constrângere! corporale, din cauza lipse! de închisori, pentru debitorii reși de plată. Așa dar din cele ce preced, rezultă că în asemenea circumstanțe Lg. e singur chemat a determina, într'un mod obiectiv și obligatoriu, prin o lege, care anume sunt delictive politice, ce fel de pedepse le trebuie aplicate și care e regimul penitenciar ia care trebuie supuși condamnații pentru delictive politice, iar până la promulgarea unei asemenea legi, dispozitiumea din art. 105 din Constituțiune nu este de cât un desideratum o simplă enunțare fără nici un efect obligatoriu, după cum este și cu art. 22 din Constituțiune și cu alte dispozitiumi constituționale. Ast-fel fiind, în lipsa unei legi, delictivele politice neavând o existență legală în actuala stare de legislațiune în care ne aflăm, de competența Curții cu jurați nu poțe fi vorba.—Tr. III. Ti, 25 Mai 93; Dr. 47 93, p. 375.

L1. Judecătorul este singur în drept să aprecieze dacă un delict supus judecatei sale trebuie considerat ca un delict politic sau de drept comun. Când s'a ordonat conexarea a două

delictive, Tr. nu mai poțe ca declinându-și competența asupra unuia, ca constituind un delict politic, să rețină judecata celui-lalt delict de drept comun.—Tr. III. IV, 17 Mart. 90; Dr. 26/90, p. 206.

14. În legislațiunea noastră penală prin exceptiune de cea franceză, unde delictivele de presă și cele politice, sunt distincte și codificate separat după instanțele care le judecă, nu se distinge cătuși de puțin car! delictive sunt ordinar , car! politice și car! de presă, de și Constituțiunea prin art. 24 și 105 vorbind despre delictivele de presă, le dă în competența exclusivă a Curțiilor cu juri. Așa fiind, singurul mijloc care există spre a putea deosebi delictivele ordinare de cele numite de presă, este a cerceta care este cauza care le-a dat nascere, împrejurările hotărâtoare care le-au provocat, felul cum ele se manifestă și mijlocele întreprințate spre a le făptui. Tr. Cov. II, 25 Noabr. 05; Dr. 19 96, p. 170.

15. Ori de câte oricine va comite un delict cu ocazia exercitiului unui drept politic, juriul este singur corapetinte a-l judeca, iar nu instanțele ordinare de represiune. În materie electorală, ori-ce alegător are dreptul, a face să se observe libertatea absolută în alegeri, pentru ca dreptul de alegere să se exercite cu sinecitate fără turburări! din afară. În cas când, cu ocazia alegerilor, mai mulți alegători denunță pevre un agent al guvernului pentru faptul că-i împedică de a exercita în libertate dreptul lor de alegători, denunțarea făcută de către acei alegători, chiar dacă ar fi neexecată și ar da loc la o acțiune publică pentru delictul de calomnie, totuși faptul fiind săverșit cu ocazia exercitiului unul drept politic, constituie un delict politic. În specie, re-

curenții fiind dați judecatei pentru faptul că aii denunțat pe unul din funcționarii administrativi pentru ingerința lor în alegeri, faptul acesta fiind comis cu ocazia și în timpul când exercitau dreptul de alegători constituind un drept politic, Curtea apelativă nu avea competența de a judeca procesul. — Cas. II, o lun. 81; B. p. 519.

16. Amestecul fără drept în alegeri constituie un rieliet politic care se judecă de jurați. — Cas. II, 14 Jăai 85; B. p. 435.

17. Delictele comise, în sala de alegeri de la primărie, cu ocaziunea alegerii unui senator, prin bătăi și violente, fiind delicte politice, se judecă de Curtea cu jurați. — Cas. II, 19 Dec. 88; B. p. 1086.

18. În lipsa unei definițiuni legale, rămâne a stabili criteriul delictului politic în sine. Dacă putem dice că un raport trebuie să fie între delict și ordinea politică ca delictul să fie politic, atunci vom conchide că acele crime și delicte cari ating în ori-care mod ordinea politică constituită sail consacrată în Stat în mod legal pot fi considerate ca delicte politice. Ceea ce constituie ordinea politică a Statului sunt relațiunile externe și interne. În afară sunt: independența Statului și raporturile dintre Stat cu ceie-l'alte state, relațiuni cari pot fi atinse. Înăuntrusunt: forma guvernului, puterile legislative, prerogativele constituționale ale miniștrilor și drepturile politice ale cetățenilor, asemenea relațiuni care pot fi atinse. Fie-care din aceste relațiuni pote să ni se înfățișeze sub diferite forme și în specii deosebite. Ast-fel prin drepturi politice ale cetățenilor putem înțelege drepturile de alegere și de a ti ales pentru și la Corpurile Legiuitoare, consiliile județene și comunale.

variile relațiuni cari putând fi atinse vor fi delicte politice deosebite. În specie, faptul a fost conceput și executat cu scop de a altera și a influența alegerile comunale prin intimidare și prin inspăimântare, făcând pe alegatori a se abține de la alegeri, sau a nu se propune candidați, sau a nu combate lista guvernamentală. Deși arestarea s'a operat imediat asupra unuia care nu era alegător, dar sciindu-se că acesta era cumnat al unui adversar principal al liste guvernamentale, prin nelegala arestare operată s'a avut de scop a intimida și de a oprî de la alegeri pe acel cumnat al arestatului și ast-fel a face ca lista guvernului să reușescă. Criminalitatea faptului consistă nu numai în arestarea în sine, ci în acesta arestare ca mijloc subordonat în scopul principal de a atinge efectiv drepturile politice ale cetățenilor. Din acest punct de vedere delictul imputat nu este un delict electoral și prescriptibil conform art. 133 al legei electorale, ci, fiind faptul prevădut de art. 149 P. sau de alt art. din Codul Penal este un delict politic de competența juriului. — Cas. 11.27 Febr. 90; Dr. 22/90, p. 171. B. 90, p. 239. Idem. Cas. II, 19 Iun. 90; B. p. HB2.

19. Dacă un membru al unuia din corpurile deliberante ale Statului, pentru opiniunile de dînsul emise, cu ocaziunea unei operațiuni electorale și de natură politică, i se întâmplă o agresiune provenită tocmai din pasiunile ce agită sau însoțesc actul alegerii, acest fapt care, dacă s'ar ti petrecut în ori-ce alt timp, ar fi constituit un delict de drept comun, în situațiunea ce ne preocupă, se investmănteză cu caracterul propriu pasiunii care i-a dat naștere, și nature! circumstanțelor care a însoțit a sa per-

petrare. Lg. nostru în sistemul sail de legiuire penală, vSdend natura vagă și nedefinită a delictului politic, care prin căușele care 'l dau naștere, prin circumstanțele ce înconjură a sa perpetrare, și prin scopurile ce și propun a atinge cei ce 'l comit, îmbracă atâtea forme diverse, atâtea manifestațiuni varii, în cât scapă ori-cărei definițiuni precise și satisfăcătoare, a lăsat apreciere! suverane a judecătorului, calificarea naturel sale, cu condițiune bine înțeleș, ca întru acest a să se inspire de timpul, locul și ocaziunea în care delictul și-a luat naștere, și căror pasiuni ai frământări se datoresc a sa nîntă. În specie, inculpații lăsându-se a fi tărăți pe povârnișul agresiunilor delictose, contra unui cetățen în plinul exercițiu al unui drept politic, și lovindu-l pentru opiniunile <le densul exprimate și contrari sentimentelor lor, în acesta pornire dănșii lucrau sub impulsuinea un ul act politic care nu le convenea, sau a cărei existență vătămă interesele lor, și prin urmare a lor acțiune nu pote fi de cât de natură politică. — C. Cr. Cam. Acus. 8 Ian. 91; Dr. 24/91, p. 190.

20. Delictul de loviri săvârșite cu ocazia alegerilor comunale, cu scop de a împedeca pe alegători! de a putea pătrunde în localul de alegere, constituie un delict politic, de competența numai a Curte! cu jurați a 'l judeca. — Cas. II, 22 Febr. 93; B. p. 205.

21. Caracterul și natura politică a unui delict, se determină, mai cu semă după intențiunea, după scopul cu care delicentul l'a comis. De aci urmeză că, pentru a se sei dacă un fapt delictups constituie un delict politic, nu trebuie a se avea în vedere faptul material comis, dar a se căuta, fie din împrejurările ce aii înconjurat

delictul, fie din manifestarea învederată a scopului ce delicentul urmărea, care a fost intențiunea delicentului și a considera delictul ca politic ori de câte ori dreptul ce delicentul a avut intențiunea să lovescă prin acel delict era un drept a căru respectare o cerea interese de ordine publică. În specie, recurenții au fost dați judecatei în localul unde se făceau alegerile comunale la lași, au ultragiati prin cuvinte ofensătore și gesturi ameninătore pe magistratul ce prezida biuroul electoral, când acesta după cererea mai multor alegători, a pus în vederea recurenților să fie liniștiți și să se retragă pentru a nu provoca scandal. Din împrejurările de fapt în care acest delict a fost comis, reese învederat că scopul urmărit de recurenți ultragiând pe magistratul ce prezida biuroul electoral, nu era un scop politic, adică un scop cu tendințe pote de a influenta pe alegători spre a vota cum doreau densii, reclamanți!, ci scopul lor a fost de a-și resbuna contra magistratului, care în îndeplinirea datoriei sale, îi chemase la ordine. Așa fiind, delictul comis de recurenți nu presintă caracterul și natura unui delict politic, prin urmare era de competența instanțelor corecționale a-l judeca, iar nu dea Curței eu jurați. — Cas. II, 23 Ian. 95; Pr. 11/95, p. 94. B.

95, p. 67.

22. Spre a califica un fapt delict politic nu trebuie a avea în vedere dacă interesul sau scopul ce l'a avut inculpatul, atinge ordinea publică într'un mod ore-care, asemenea nu trebuie a avea în vedere care pote să fi fost intențiunea inculpatului în momentul săvârșire! faptului delitiuos. Admițând ca criteria interesul și intenția, sau numai intenția, multe fapte delictuose prevfi-

zute de Codul penal ordinar, ar putea fi calificate delict politice. Din contră, ceea-ce trebuie să determine a califica un fapt delictuos ca delict politic, este, înainte de tote, însuși caracterul politic al faptului; de aceea, dacă prin aceeași fapt se atinge ordinea politică și dacă el constituie și o violare a unei dispozițiuni a dreptului penal comun, asemenea fapt încă nu pote fi calificat delict politic propriu zis, fiind că criminalitatea nu este determinată numai de caracterul politic al faptului. Procedând după acest mod pentru calificară delictelor politice, nu avem criterii numai subiective, precum e interesul sau scopul politic ce pote să se ti urmărit direct sau indirect, mai mult sau mai puțin depărtat, sau precum ar fi intenția inculpatului, ci avem un criteriu obiectiv, și ast-fel vom zice că este delict politic numai și dacă se atinge ordinea politică. In specie, apreciind faptul nu putem zice că este delict politic, pentru că lipsește acel criteriu, caracterul politic, care să determine criminalitatea faptului imputat. In specie, dacă într'adevăr primarul pregătea, precum ei ar fi voit, listele pentru alegerea delegaților, nu se pote zice că prin faptul brutal, neertat, săvârșit contra funcționarului public in exercițiul funcțiune!, însoțit de o cerere nelegitimă in orl-care cas ar putea califica faptul săvârșit de delict politic, fiind că, ca să atingă acest fapt ordinea politică interioră, ar trebui măcar să putem afirma că ar fi vorba de înșelăciune, de fraude și de mijloce de constrângere întrebunțate in alegerile generale districtuale sau comunale prin cari s'ar atinge drepturile politice ale cetățenilor prin nimicirea or! mărginirea libertatei votului, sau

s'ar altera sinceritatea alegerilor, și prin urmare a vicia constituirea corpurilor legiuitoare și a consilierilor județane sau comunale, ceea-ce in specie nu e. Dacă s'ar dice că faptul imputat lui L. ar fi delict politic pentru că inculpatul ar fi voit prin faptul brutal sau prin amenințare a împedica înșelăciuni și fraude electorale din partea funcționarului pacient, la acesta avem a obiecta că faptul in cât privește natura lui, trebuie să fie apreciat in persona celui care l'a săvârșit, și așa cum e faptul el nu e de cât un fapt prevăzut de Codul penal ordinar. Alt-fel, orl-ce violentă, ori-ce amenințare, ori-ce ofensă, calomnie sau injurie prevăzută de Codul penal, intru cât s'ar afirma că ar fi săvârșite intr'un scop politic, ar fi delict politice, ceea-ce e contrar principiilor, de 6re-ce natura intrinsecă a faptului însuși imputat trebuie să determine calificară nu însă intențiunea inculpatului și scopul pentru care s'a săvârșit acel fapt. Cas. II, 23 Oct. '95; Dr. 75/95 p. 618. B. 95, p. 1258.

23. Lg. când a ridicat Tribunalelor ordinară căderea de a judeca afacerile politice, a făcut acesta într'un spirit înalt de înțelepciune și atât in favorea preveniților, in spiritul cărora nu trebuie să fie nici o îndoială despre imparțialitatea judecătorilor cari au să judece, îndoială care, pe drept sau pe nedrept, nu se pote stărpi ne privința unor judecători numiți de guvern și cari, mal mult sau mai puțin, depind de acel guvern, mai cu semă într'o țară unde inamovibilitatea magistraturei nu există, cât și pentru a proteje prestigiul acelei magistraturi care ar fi grav atinsă de asemenea bănueli și insinuări, nefacend-o să descinză in arena politică și in a-

H
H
ii
II
I
I
•
K
I
|§
la
M
§\n
fl
j\
"j

faceri de natură a pasiona spiritele. In nici una din legislațiunile moderne nu se enumera formal cari delict sunt politice și cari nu. Dacă, in câte-valegi speciale se califică cutare saii cutare fapt de politic, acesta calificare nu este restrictivă și remâne un numer imens de fapte care in formalor eXterioră intrunesc caracterul comun de politică și de delict ordinar, însă devin politice numai in împrejurările in cari au avut loc d. e. fapte de brutalități și de violență, cari de n'ar fi politice, totuși s'ar'reprima de Tribunalele ordinare cadelite de drept comun, precum a fost răscola sătenilor din primăvara anului 1888. Comuna din Paris și altele, pe cari nimeni nu s'a'gândit a le califica de crime politice. Dacă Lg. n'a prevăzut anume delictele politice, acesta a făcut'o rutenționat, spre a lăsa judecătorului un drept mai larg de apreciare, după ce va fi examinat tote circumstanțele care au împins la comiterea lor. Caracerul politic al procesului de față (Devastarea redacțiilor) resultă din împrejurările următore: a) faptul imputat este identic cu unul din punctele de acusare a guvernului trecut, acusare pendentă adi inaintea corpurilor legiuitoare; b) nici guvernul de atunci, nici guvernul care l'a urmat n'a găsit cu cale a deschide acțiun a publică; c) din fotă polemica ce s'a făcut împrejurul acesteia afaceri, de presa de tote nuanțele, reese până la evidență pasiunea politică; d) cauza, atribuită delictului este indignarea fie factice, fie spontanea, causată de criticele aduse guvernului de atunci de presa opoziționistă; e) calitatea a mal multor inculpați, adică un șef de poliție și alți agenți polițienesti, inculpați că din fondurile secrete au voit a face

popularitate primului ministru de atunci, care credeau ei că ar fi pe cale de a și-o perde și au încercat, prin violență, să închiză gura jurnaliștilor din opozițiune nimicind' ast-fel principiul libertatei presei; f) din faptul că nici"acuzarea nu impută inculpaților vre-un mobil din acelea cari ar împinge pe cine-va să comită un delict de drept comun, cum ar fi cupiditatea, dorința de a se îmbogăți, invidia, resbunarea per-sohală sau altele ca acestea; g) calitatea victimelor, adică o categorie de jurnaliști, ce! din opoziție numai, cari criticau faptele guvernului trecut. De ar exista, in spiritul judecătorului, cea mai mica îndoială asupra adevăratei naturi a delictului totuși trebuie aplicate regulele generale de drept penal, adică de a se acorda preveniților beneficiul acelei îndoeli și de a li se aplica interpretatiunea cea mai favorabilă, care, in cazul de față, este de a-i trimite inaintea semenilor sel, cetățeni cari trăese in mijlocul perturbațiunei politice, cari nefind conduși in judecata lor de cât de consciință, fără a lua in considerațiune probele administrate, pot măsura, cu o cumpănă mal dreptă, gradul de culpabilitate și deresponsabilitate a fie-cărui. Tr. Ilfov III, 26 Ian. 90; Dr. 23/90, p. 184.

*24. Spiritul ce a îndemnat pe Lg. constituant a edicta dispozițiunea art. 105 e că delictete politice aduc o prea mare perturbare societății, ca să nu fie deferite judecătii cetățenilor, cari singuri, apreciatori ai consecuențelor nefaste ce ele pot aduce societatei, pot, necriticați de nimeni și in afară de ori-ce bănuială, să fie pe atât de severi pe cât au simțit răul acelor desordini, așa că, atât in interesul represiune! cât h al apărării, instanțele de

drept comun nu trebuie să rețină în judecata lor delictele politice. În specie (devastarea redacțiilor) nu se tăgăduiesc de nimeni că mobilul delictului a fost politic. La obiectivitatea ce se face că deși mobilul delictului e politic, obiectul delictului însă nu e politic, fiindcă persoanele atacate, presa în fine, nu e o putere publică, căci numai atunci delictul ar fi politic când mobilul și obiectul delictului amândouă ar fi politice; răspundem că: dacă e adevărat că în doctrină autorii își dau silințe pentru a diferenția delictele politice de delictele ordinare, distingând între mobil și obiectul delictului, în generalitatea cazurilor autorii finesc prin a decide că delictul e politic de câte ori în fapt se dovedește că mobilul politic e în așa strânsă legătură cu obiectul delictului, cum e în specia noastră, în cât nu se poate despărți unul de altul și că în acest caz pornirea politică a inculpaților se confundă cu obiectul delictului, făcând în totul o acțiune politică, care scapă de sub controlul și judecata Tr. ordinare. Afară de acesta, art. 106 Const. e general și nu circumscrie nici într'un fel delictul politic. Ar fi subtil și ar fi a nu ne conforma cu spiritul și vederea largă a Constituțiunii, dacă, stabilind diferențe, separatism! și distincțiuni doctrinale între mobilul delictului și obiectul său, am ajunge a dice că faptul ce e deferit judecării astă-di e un delict ordinar iar nu un delict politic. În specie chiar, nu e exact a se dice că obiectul delictului nu e politic, fiind că obiectul delictului a fost devastarea localurilor presei și maltratarea redactorilor de presă, cu un cuvânt, obiectul delictului a fost o suferință nedreptă ce inculpații au exercitat și au

făcut să o simtă nise reprezentanți al presei, persoane emnamente politice, cari luptau pe calea presei pentru idelle lor, în opozițiune cu tendința și ideile inculpaților. Presa e considerată de Constituțiune ca o putere care trebuie lăsată liberă și respectată pentru idelle sale. Ori-ce delict de presă e de competența Curții cu jurați, acesta pentru ca puterea executivă sau judecătorească ordinară să nu fie măcar bănuită a exercita vre-o influență care ar pune vre-o limită sau restricțiune judecării sale. Așa dar presa apare ca un corp politic cu garanții oferite de pactul constituant al țării, prin urmare dacă în căsul de față, la pornirea politică a inculpaților, adăogăm că obiectul delictului s'a purtat asupra unei puteri politice, care se numește presa, atunci e evident că atât mobilul acestui delict cât și obiectul său a fost politic, și deci nu aparține Curței de apel a judeca'acesta afacere ci Curței cu jurați. În tine, dacă se poate dice, în sens strict, că presa nu e o putere publică, nu e mal'juțin adevărat că densa are o egătură de înrăurire directă și esclusivă asupra puterilor publice, pe cari le critică, le controlară, sau le susține, atât de mult în cât se confundă în caracterul seu cu aceste puteri publice, așa ca în prevederea art. lor, Const. de sigur că intră și delictul al cărui mobil a fost politica, iar obiectul atacarea presei. — C. Buc. III, 13 Mart. yo; Dr. 26/90, p.202.

25. A se pretinde că, în determinarea caracterului infracțiunilor, nu trebuie a se ține seamă de împrejurările în cari delictul s'a comis, nici de scopul urmărit de către delictent, când din aceste ar rezultă doavada intențiunii ce dânsul a avut la comiterea lui, este a

se perde din vedere că gravitatea unui delict, și dar caracterul și natura lui din punctul de vedere al dreptului penal, nu se determină numai după faptul material comis, dar mai cu seamă după intențiunea cu care delictentul l'a comis. Acesta se dovedește, între altele, prin dispozițiile art. 248, 225, 226, 234 ultimul al. și 232 în virtutea cărora acelaș fapt material, omuciderea, pote, după cum delictentul na avut sau a avut intențiunea de a omori și după cum acesta intențiune a avuCo în momentul numai sau înainte chiar de comiterea faptului, constituie sau o amucidere prin imprudență, saă un omor, saii un asasinat, și pedepsa are să fie sau închisore corecțională, s'ă munca silnică pe totă viața, după cum faptul ar intra într'unui sau altul din aceste categorii. Acesta se invederează mal cu seamă și din dispozițiile art. 78 după care cei-ce, în mod necontestat și dovedit, 'și-ar fi propus ca scop a surpa forma guvernului prin millocele arătate în acel articol și n'ar fi apucat a face alte acte de execuțiune de cât a ridica baricade și a da pusei și pistole, fără intențiunea d'a omori sau d'a răni, ci ca semnal de raliare, și fără să fi omorit sau să fi rănit pe cine-va, au să fie considerați nu că aii comis simpla contravențiune prevăzută de art. 385' al. 4 și 2 și prin urmare să fie pedepsiți cu amendă de la 5 până la 10 lei, prevăzută de acel articol, pentru că au impeditat adică circulația stradelor sail au călcat ordinul guvernului care opresce a da pusei și pistole, dar, din cauza scopului dovedit ce-și propusese, sau din cauza intențiunel lor, au să fie considerați ca autorii al crimei prevăzute de citatul art. 78 și pedepsiți cu reclusiune,

cu tote că singurile fapte materiale comise de dânsii eraă, facerea de baricade și darea de pusei și pistole. De aci urmeză că, pentru a se sci dacă un fapt delictuos constituie un delict politic, nu trebuie a se căuta, he din împrejurările ce au înconjurat delictul fie din manifestarea învederată a scopului ce delictentul urmărea, care a fost intențiunea delictului și a considera delictul ca politic, ori de câte ori dreptul ce delictentul a avut intențiunea să lovescă prin delict era un drept a cărui respectare o cere interese de ordine politică. În specie, Curtea de apel stabilind, din împrejurările în care delictul a fost comis, că acel delict a avut drept scop impedicarea alegătorilor d'a e consfătui asupra persanelor ce trebuiau să aleagă în consiliul județian, constată în fapt că delictentul au avut intențiunea să lovescă libertatea unei intruniri provocată în sus arătatul scop. Consiliul județian este, în virtutea art. 1 din'legea sa organică, reprezentant al interesului județului. Din atribuțiunile ce-l sunt date prin art. 49 și următorii din acea lege, rezultă că acest consiliu este depositar a unei părți a autorității publice, și că dar modul cum aceste atribuțiuni, sunt indeplinite de dânsul, precum și alegerea persanelor ce au să-l compună, sunt chestiuni de interes public. — Cas. II, 3 Oct. 90; B. p. 1166. Idem: Cas. II, 15 Mal 91; Dr. 49/91, p. 390.

B. 91, p. 658.

26. Art. 31 din Constituțiune declarând că *tote puterile Statului emană de la națiune*, recunosce principiul suveranității poporului, adecă supremația voinței generale asupra ori-earel voinței particulare. Deși acest articol prevede că *aceste puteri națiunea nu le pote exercita de cât prin delegațiune*, totuși art.

24 garantând tuturor libertatea de a comunica și publica ideile, lor prin uruin, prin scris și prin jire-să și art. 26 recunoscând Românilor dreptul de a se întruni în cluburi și în alte chestiuni este învederat că dreptul de discuție asupra mersului și regulării afacerilor publice, nu este restrins numai în puterile constituite, dar că cetățenii au dreptul de a le discuta prin presă și prin întruniri publice și prin urmare a-și manifesta opinia lor nu numai prin delegații lor dar încă prin mijloacele arătate în sus citatele art. 24 și 26. Scopul acestor libertăți este ca prin discuțiile publice la care ar da naștere acele măsuri, să se potă forma și cunoaște voința generală, voința de care trebuie să se țină samă și în vederea interesului ordinii sociale și în vederea cerințelor constituției. Ast-fel fiind și libertatea presei ca și libertatea întrunirilor nu sunt recunoscute de Constituție ca un drept de interes privat pentru cetățeni dar ca factori esențiali natura! unui guvernament reprezentativ și prin urmare orice fapt delictuos exercitat contra presei și care ar avea drept cauză opiniunile emise de dinsa constituie o violatiune nu a unui drept de ordine/privată dar a unui drept a cărui respectare este cerută în interesul organizării politice a Statului și dar de ordine politică. Cas. I, 3 Sept. 1901; Dr. 57/90, p. 457; B. 90, p. 1015. Idem: Cas. II, 3 Oct. 1901; li. p. 1166.

27. Lg. roman prin art. 24 și 105 din Constituție printr'o sollicitudine particulară și spre a garanta mai mult libertatea presei, a dat în competența Curților cu juri judecarea diferitelor delictive ce redactorii și giranții ziarelor pot comite în aceasta calitate, pentru fapte relative la ziarul lor. A-i sus-

trage de la jurisdicțiunea dată lor prin Constituție, înseamnă a-l priva de garanțiile excepționale date lor prin legea noastră fundamentală. Pe cât timp în legislațiunea noastră penală sunt delictive cari constau în refuzul îndeplinirii unor fapte, unor obligațiuni, ar fi arbitrar a susține că presa nu se poate face culpabilă de un delict de refuz ilegal de serviciu datorit. Nu se poate susține cătuși de puțin că înserarea unui răspuns într'un ziar periodic ar fi prescripțiunea unui act, în îndeplinirea sa nemdepluirierea căruia n'ar fi de loc apreciere, de culpabilitate, alta de cât comportă omisiunea unei simple înregistrări, delictul consistând numai dintr'o abatere de la o măsură regulamentară, căci aceste abateri și aceste prescripțiuni privitoare la presă, sunt strâns legate de interesele ziarului, fie ele interese de principiu și de demnitate, — când răspunsul ar fi contrariu ideilor susținute de ziar sau dăunător prestigiului său moral, — fie ele interese pur materiale, când d. e. răspunsurile ce i s'ar da unul ziar conform, art. 193 X ar fi excesiv de lungi, așa că ar cuprinde întregul spațiu al ziarului; cu un cuvânt, îndată ce refuzul unui serviciu impus de lege constituie un delict după legea penală și fiind constant că nu există delict fără imputabilitate și fără culpabilitate: cine dice culpabilitate zice apreciere, examinare de fapte și împrejurări. Ast-fel fiind, Lg. n'a putut sustrage aprecierea faptelor, în speța care ne ocupă, de la jurisdicțiunea ordinară care în materie de delictive de presă este aceea a juraților. Pe lângă acestea, faptul în chestiune este relativ la limitele în cari se poate exercita libertatea presei, de grece ar putea fi cașuri în cari in-

serarea unui comunicat ar fi pe nedrept vătămătoare intereselor morale sau materiale ale unul /iar, cașuri pe cari ar să le aprecieze judecătorul legal al delictului, fie acel delict comiterea unui fapt ilegal, fie refuzul unui serviciu impus de Lg. sub sancțiune de pedeapsă, prin urmare, juriul singur poate în competența a se pronunța după Constituție în asemenea materie și sancțiunea de 20 lei pe fie-care zi de întârziere prescrisă de art. 393 al. 3 P. este o adevărată pedeapsă de ore-ce este prescrisă de Codul penal și, ce e mai mult, acesta amendă se poate transforma chiar în închisoare conform art. 28 P. chiar dacă s'ar dice că delictul prevedut de art. 193 P. aflându-se sub rubrica capitolului al IY-lea: *Asistența nesupunerea și alte necuviințe în autorităților publice* ar urma să se judece de Tr. corecționale, nici acesta nu poate fi admisibil, de grece în aceeași rubrică se găsesc diferite alte delictive, precum sunt acele prevedute de art. 181 și 182 cari sunt date fără discuție în competența Curților cu juri ori de câte ori ele sunt comise prin presă. — Tr. Oov. II, 25 Nobr. 95; Dr. 19/90, p. 176.

L.S. În regulă generală delictivele de presă ca și cele politice și crimile se judecă de Curtea cu jurați. Inșă pentru atari fapte comise în Dobrogiu, legea de organizare judecătorească a acestei provincii prin art. 53, derogând de la principiul constituțional menționat, a creat o constituție judecătorească, deosebită cu puterea de a le judeca, a înființat adică Tr. de apel din Tulcea. Mai târziu legea pentru modificarea circumscripțiunii Curte! de Focșani și suprimarea Tr. de apel din Tulcea, prin art. 2 desființând acest Tr. a investit pe Curtea de Galați cu tote

atribuțiunile lui, i-a dat drept de a se constitui în Curte criminală și La conferit puterea de a judeca tote crimele și delictivele de competența juraților comise pe teritoriul provinciei sus citate. Menționata lege nu conferă un asemenea drept de jurisdicție și celorlalte Curți de apel/Prin urmare Curtea de Iași nepunându-se constitui în Curte criminală, nu are competența de a se pronunța asupra crimelor și delictivelor de presă comise în Dobrogiu. — C. Iași II, 17 Sept. 96; Dr. 17/97, p. 131.

2i). Libertatea întrunirilor, când ele au de obiect discuțiunea Gestiunilor de interes public, ca și libertatea presei, nu sunt recunoscute de Constituție ca un drept de interes privat al cetățenilor, dar ca factori esențiali născerii unui guvernământ reprezentativ, și ori-ce fapt delictuos comis cu intențiunea de a atinge libertatea unor asemenea întruniri, precum și ori-ce delict comis cu ocaziunea exercitării unor drepturi publice și politice și pentru exercitarea acestor drepturi, constituie o violatiune a unui drept, nu de ordine privată, ci a unui drept a cărui respectare este cerută de interese de ordine politică și, decio asemenea violatiune constituie un delict politic. — Cas. II, 2 Febr. 93; B. p. 149.

30. Numai căușele criminale și delictive politice și de presă sunt date judecării Curților cu jurați. In specie delictul imputat recurentului a fost o calomnie adusă d-lor B. și R. în o petiție adresată, parchetului înaltei Curți de Casație. Așa fiind, instanțele corecționale cu competența aii judecat cauza care nu era nici politică nici de presă. — Cas. II, 10 Mart. 81; B. p. 264.

31. Curtea consideră faptul calomniei contra unul aspirant

de a ti ales deputat sau senator, săvârșit mai multe dale înainte de alegeri, și care a avut ca urmare nereușirea și nealegerea aspirantului, ca un delict electoral și prin urmare de competența numai ajurului. Dacă, după Constituției delictelor politice au a ii judecate de juriu, trebuie să fie vorba de delictelor politice adevărate, de acele fapte cari, afară de cele prevădute în legea electorală, Bind prevedute de Codul penal ating ordinea publică a Statului în afară sau înăuntru. Sub acest punct de vedere primitește ca actele de fraudă și mijloecle de constrângere întrebuințate în alegerile generale, precum prevede art. 120, 121, 122, 126, 127, 128, 129, legea electorală, să tie considerate ca delictelor electorale și judecate de juriu. Sunt delictelor politice acelea prevedute anume prin Codul penal, precum prin art. 93 și următori. Un fapt pote ti delict politic, când prin el se ating drepturile politice a cetățenului sau se constrânge sau se dstiințeză libertatea votului și se altereză în general sinceritatea alegerel. Dar calomnia săvârșită contra cui-va care aspiră a'ti ales, nu pote ii considerat ca delict electoral pentru că nici un articol din legea electorală nu-l vizează și delict politic nu e, pentru că prin nereușirea unui aspirant de a fi ales sau prin influențarea, unor alegători, impresionați de calomniile răspândite în ajunul alegerilor contra aspirantului a nu-l alege, nu se atinge ordinea politică interioră, afară dor când s'ar putea, declara; că subținerea Țși menținerea ordinel de lucruffi în StJat, ar atârna de la alegerea celui individ calomniat, ceea ce cugreu s'ar putea spune, în general, pentru ori-care aspirant, ori-care ar fi vaza, însemnătatea și influența politică

ce acel aspirant a putut avea saă are în Stat. Ast-fel ca să fie un delict politic trebuie ca faptul săvârșit să fi avut de scop direct și imediat atingerea ordinel politice în năuntru, nu însă să fi avut nu-mai indirect și depărtat prin consecință forte depărtată, o influență' într'un mod ore-care asupra mersului lucrurilor în Stat. Ast-felsăvârșirea defapte ordinare sub influențe varii și așa dise politice sau în vederea unui scop așa dis politic, precum fie-care își pote inchipui, ar trebui să fiedeclarate ca delictelor politice și judecate de juriu, ceea ce ar ti contrar lucrului în sine și noțiunei delictului politic, de vreme ee ele sunt fapte ordinare care au a fi judecate după dreptul comun. — Cas. Vac. 1 Aug. 94; Dr. fiO/94, p. 481. B. 94, p. 786!

32. În lipsa unei legi, care să definescă infrațiunile politice sau să mărginescă existența lor Ia anume cașuri determinate, (cum procedeză legea francesă), ne incumbă să cercetăm care e criteriul cu ajutorul căruia se pot deosebi infrațiunile politice de cele comune. Infrațiunile comune pe cari le reprobă conștiința universală a omenire!, sunt pedepsite la tote popdrel, în deosebire de infrațiunile politice car! depind de moravurile sociale și au un caracter excepțional și anormal. Ideia infrațiune!' politice trebuie restrânsă și limitată la obiectul ei, adică la ordinea politică și avem dar să considerăm ca infrațiuni politice, nu tote infrațiunile la comiterea cărora a existat un motiv politic, ci numai acele cari se comit mai tot-d'a-una pentru motive politice și ating în aceiaș timp exclusiv ordinea politică a Statului sau drepturile police ale cetățenilor. Unele infrațiuni penale au un caracter exclusiv

politic, precum crima de înaltă trădare, altele un caracter exclusiv nepolitic, precum: omorul incendiul, furtul, altele, în fine, un caracter mixt, precum: injuriile, la comiterea cărora a putut să existe și să nu existe un motiv politic. Resultă din cele de mal sus, că ofensele comise în public în contra persoane! Regelui nu sunt delictelor politice, densele constituind în aceiaș timp o violațiune a dreptului comun și a dreptului politic, putând adică să existe și să nu existe, la comiterea lor, motive politice. Art. 7 al lege! asupra streinilor din 7 Apr. 1881, hotărăște că nu se consideră ca delict politic atentatul în contra Șefului unul Stat strein, când acest atentat constituie faptul de omucidere, de asasinat sau de otrăvire, de unde urmeză că și atentatul de acest fel, comis în contra persoane! Regelui, nu se pote considera ca crimă politică, și dar, dacă un atentat așa de grav, nu constituie de cât o crimă de drept comun, nu putem rațional' considera simplele ofense contra Regelui ca delictelor politice. — Cas. IT, 1 Dec. 87; B. p. 1011.

O O

33. În contrațiunile la legea monopolului tutunurilor, ca la tote contrațiunile, faptul singur ee constituie infrațiunea la lege se pedepsece fără a se examina intenția dolosă care se consideră implicit chiar în fapt. - Cas. IT, 20 Ian. 78; B. p. 39.

34. Circumstanțele atenuate sunt lăsate la facultatea juriului în materie criminală și a judecătorului corecțional în materie corecțională' propriu zisă și nu se pote prin analogie acorda acesta facultate judecătorului în materie de contrațiune, în care legea, pedep-sind'faptul, iar nu intențiunea, n'a crezut de cuviință d'a acorda judecătorului dreptul să scadă

pedepsa prin declararea de circumstanțe atenuante. — Cas. II, 15 Iun. *77; B. p. 285. Idem: Cas. II, 5 Iun. 89; Dr. 48,89, p. 380; B. 89, p. 635.

35. Tăerea de lemne din pădurile statului, fiind calificată contrațiune prin lege, acțiunea intentată delieucnților se prescrie prin trecere de un an împlinit, calculat din ziua de când s'a comis faptul, chiar dacă va fi urmat, în acest interval, vre-o cercetare saulucrare, dacă n'a mijlocit o sentință de condamnare.—Cas. TI, 12 Sept. 79; B. p. 688.

2. — Nici o infrațiune nu se va pedepsi, dacă pedepsele nu vor fi hotărâte înainte săvârșirei sale.

Infrațiunile săvârșite în timpul legiurei celei vechi se vor pedepsi după acea legiure; iar când pedepsele prevezute prin legea de față, vor fi mai ușore, se va aplica pedepsa cea mai ușoră.

Infrațiunile săvârșite sub codicele vechili, dar neprevezute de codicele actual, nu se mai pedep-sesc. *Const. 16; Civ. I; P. Ft. 4.*

1. Este aplicabilă legea nouă dacă pedepsa prevăzută prin ea este mai ușoră de cât acea din vechea lege sub imperiul căreia s'a comis delictul, — Cas. II, 13 Dec. 89; B. p. 1073.

2. Când faptul pentru care un om a fost dat judecatei, calificat crimă în momentul în care s'a perpetrat, a fost transformat în delict corecțional înainte de a se fi judecat, instanța competente de a judeca

este instanța corecțională, iar nu cea criminală. — Cas. II, 15 Mai 74; B. p. isi.

ii. Tr. aplicând faptului săvârșit prescripțiunea de trei ani, ca unul fapt care, fiind crimă după legea veche, a devenit delict după cea nouă, și dînd acestei prescripțiunii, drept punct de plecare, epoca săvârșirei faptului, a făcut o dreptă aplicățiune a principiului din art. 2. Dacă s'ar fi luat ca punct de plecare a prescripțiunii de trei ani, data promulgare! noue! legi, s'ar fi contravenit acestui principiu, pentru că nu s'ar fi ținut socoteli a acusatului de timpul petrecut de la săvârșirea, faptului, până la promulgarea noiei legi, timp care, în specie, e mai lung de y ani. — Cas. II, 9 Oct. 74; B. p. 321.

4. Faptul de bancrută, prin legea modificătoare din anul 1878, s'a corecționat. Deși după acesta lege toate delictele se prescriu prin cinci ani, însă faptul perpetrat sub imperiul legii din 1864, care prevede prescripțiunea de trei ani pentru delict, după principiul general recunoscut în materie criminală, urmînd a se aplica inculpatului, dispozițiunile legii! ce-l sunt mai favorabile, Curtea n'a violat nici un text de lege, aplicînd prescripțiunea de trei ani, prevăzut în irodul de procedură modifecat, din anul 1864, iar nu aceia ile. 5 an! prevăzută în noul codice de procedură din 1875. — Cas. II, 20 Apr. 81; B. p. 334.

5. Excepțiunea retroactivitatei legii în materie penală, este aplicabilă cînd legea existentă, prescrie o pedeapsă mai dulce de cît aceia prevăzută în legea anterioră sub imperiul căreia s'a perpetrat faptul. Prin urmare, dacă un delict ar cădea după legea vechie în imperiul căreia a fost perpetrat, sub o pedeapsă infamantă, iar după legea existentă în mo-

mentul judecare! lui sub o pedeapsă corecțională, neapărat urmează a se aplica pedeapsa legii celei noul, chiar cînd ar avea o durată mai lungă de cît pedeapsa infamantă, căci aci trebuie a considera natura pedepsei iar nu durata ei. — Cas. II, 4 Dec. 74; B. p. 404.

6. R fără interes dacă s'a aplicat legea nouă cînd se constată că pedeapsa pronunțată nu e mai grea de cît cea prescrisă de legea veche. — Cas. II, 26 Sept. 76; B. p. 550.

7. Ori de câte ori e vorba de jurisdicțiunea care e chemată a judeca o afacere, se aplică legea nouă. — Cas. I, 22 Aug. 84; B. p. 650.

S. De câte ori intervine o lege nouă, care prevede o pedeapsă corecțională pentru o infracțiune care se pedepsea după fegea în timpul căreia ea s'a săvârșit cu o pedeapsă criminală, infracțiunea incetează de a fi justitiabilă de jurați. — Cas. II, 31 Mal 82; B. p. 021.

9. Legile de competența se pun în aplicare îndată după promulgarea lor, de unde urmează că Curtea cu jurați cată să, și decline competența, dacă crima pentru care acusatul a fost trimis înaintea, el s'a corecționat până ce procesul să compare în iia, iile-i. Decisiunile Camerei de punere sub acusațiune sunt numai indicative, iar nu si atributive de jurisdicțiune, și ca atare, nu se pnte dice că, odată ce decisiunea acestei Camere a rămas definitivă, Curtea cu jurați, sesizată de o asemenea decisiune, nu 'și mai pote declina competența. — Cas. II, 6 Sept. 93; B. p. 781.

10. În materie penală competența se, regulează după legea în Vigore în momentul judecatei delictului, iar nu după aceia în care s'a comis faptul. — Cas. II, 20 Sept. 95; B. p. 1150.

11. Principiul neretroactivi-

iațel legilor este supus excepțiunii cînd e vorba de jurisdicțiunea competentă și de procedură, cum rezultă din art. 742 Pr. și art. 602 al. 2 Pr. P. În adevăr, fondul dreptului nu pote fi regulat de cît după legea ce domnea pe timpul cînd faptul la care dreptul este aplicabil au luat. nascere, căci almintrelea de ar urma să se reguleze în legea nouă, s'ar aduce o vătămăre drepturilor câștigate. Nu este tot-deauna, ast-fel, cînd e vorba de jurisdicțiunea competentă si forma de procedură, căci nimeni nu pote, cu drept cuvînt pretinde că la comiterea faptelor ce au dat nascere la drepturile sau obligațiunile sale, a avut în vedere specialmente jurisdicțiunea și forma de a proceda în timpul perpetrării lor, și de aceia legile noul privitoare la jurisdicțiune sau la procedură sunt aplicabile la afacerile cari sunt încă pendinte, căci schimbarea jurisdicțiunii! saii'a formelor de procedură, nu aduce nici o vătămăre vre-unui drept câștigat afară numai de cașul căiid jurisdicțiunea ar ti efectivmente sesizată de afacere. Cas. Vac. 5 Iul. 74; B. p. 243.

12. Principiul neretroactivității legilor e un principiu general, care are a fi aplicat nu numai în materie de drept privat ci și în materie de jurisdicțiune. Așa dar, dacă o lege deferă judecarea, unor cauze altei jurisdicții existente, aceste jurisdicții nu e competente a judeca de cît căuzele cari se ivesc în urma acestei legi, nu însă si căuzele în curs de judecată si pendinte la, altă jurisdicție încă existentă, cauze cari trebuie să se judece de jurisdicțiunea chemată și în curs de a le judeca. Aceste reguli sunt implicit recunoscute prin art. S4 din legea Curței de Casație, si art. 739 si 743 din Pr. Ast-fei fiind, delictele electo-

rale, în curs de a fi judecate de curtea cu jurați, nu incetează de a fi judecate tot de juriu în urma legii din 4 Mai 95. Dacă juriul și-ar declina competența ar viola principiul neretroactivității legilor. — Cas. II, 25 Nobi'. 96; B. p. 1587.

13. Mijlocul de casare întemeiat pe lipsa de competența a instanțelor corecționale, dea judeca un fapt de falș în acte publice, devine fără interes a se mal cerceta, odată ce, în urma acelei judecări, a intervenit legea, din 28 Mai 93, care a modificat art. 123-126 și a corecționat toate falsurile, fie în acte publice, fie în acte private, trimițendu-le în judecata instanțelor corecționale căci, chiar dacă s'ar casa pentru acest motiv, decisia ar tacață cu recurs, afacerea ar urma să se trimită tot în judecata unei curți corecționale. — Cas. II, 9 Iun. 93; B." p. 629.

14. Competința nu se pote deduce de cît dintr'un text formal. Nici după art. 22 vechiu, nici dupa art. 71, din legea judecătorilor de pace, faptul prevăzut prin art. 243 Codul penal nu e de competența judelei de pace, fiind că nu se referă la acest articol. Dacă pentru aplicarea art. 243 trebuie a recurge la art. 238, acesta nu pote fi un motiv pentru a întinde competența judecătorilor de pace. — Cas. Vac. 1 Aug. 96; B. p. 1149.

15. Delictele silvice, comise sub legea veche, se judecă după noul C. S. cînd pedeapsa prescrisă de acesta este mai ușoră de cît cea prevedută de legea sub care s'a comis. — Cas. II, 9 Mai 83; B. p. 545.

3*. Dispozițiunile acestui codice se aplică la infrac-

*j Art. 3, 4 si 5 aii fost modificate prin legea din 15 Febr. 94, al carat text l'am dat aci.

țiunile comise pe pământul României sau pe o navă română. *P. Pr. § S.*

1. Legea locului unde s'a comis infracțiunea este aplicabilă pentru determinarea atât a pedepsei convenite delicuentului cât și a autorității competente a-l judeca. Ast'-fel, un delict de presă comis la Galați trebuie judecat de Curtea cu jurați, chiar dacă afacerea din cauza domiciliului, arti-fost și de competența jurisdicției din Dobrogea, pentru care judecă Curtea de apel din Galați. — Cas. II, 27 Sept. sy; Dr. 64 89, D. 517. B. 89, p. 796.

t. De si este exact că, după art. 53 din legea organizării judecătorești a Dobrogei, se dă în competența Curții de apel din Galați de a judeca ca Curte criminală, în prima și ultima instanță, toate crimele și delictele de competența Curții cu jurați, cu observațiunea însă a Vegulelor de l'r. P', totuși Lg. prin acest art. când a determinat competența «l. din Galați ca curte criminală, a avut în vedere crimele și delictele cari se comit în Dobrogea, iar nici de cum delictele și crimele comise în județele de dincoace de Dunăre, cari sunt lăsate în competența Curților cu jurați, conform art. 53 din Constituțiune. În specie, din decisiunea C. din Galați și din acte se vede că toate crimele și delictele fuseseră comise în județele de dincoace de Dunăre, pe' când în Dobrogea nu se vede a se fi făcut culpabili de cât cel mult pentru un început de asociațiune cu intențiuni criminale. Ast'-fel fiind, când un individ comite mai multe fapte cu caracter criminal, atunci competența revine Curții cu jurați. Art. 3 P. declarând dispozițiunile acestui codice aplicabile la infracțiunile co-

mise pe pământul României, urmează de aci că legea locului unde delictul a fost comis este aplicabilă pentru a determina atât pedeapsa convenită delicventului cât și autoritatea competentă a-l judeca. Art. 22 din Pr. P. după care și inst. jud. a locuinței! inculpatului este competentă a judeca delictul comis de acesta, nu statuează de cât în cazul când, din punctul de vedere al organizării lor, aceiași! instanță este și cea a locului unde delictul s'a comis și a locuinței! inculpatului, și dar. când aceste instanțe diferă în organizarea lor. acest art. încetează de a fi aplicabil. — Cas. II, 9 Iul. 91; B. p. 853.

ii. Deși, în regulă generală, streini! aflători în România, în materie criminală și de poliție sunt supuși jurisdicției și legilor țerei, în virtutea principiului suveranității, totuși această regulă își are excepțiunea în principiul exteriorității, consacrat prin dreptul internațional și privitor la trimiși! diplomatici! al puterilor streine. După acest principiu, în regulă generală, agenții diplomatice! streini! și suita lor se bucură de imunitatea de a fi sustras! de la jurisdicțiunea țerei unde residă, în acesta calitate, pent' în infracțiunile la, legile penale și de poliție spre a fi supuși jurisdicției tribunalului țerei lor. Impiegații cancelarilor ai sus menționaților trimiși streini, ca și agenții indispensabili pentru îndeplinirea misiunii! cu care sunt înveștiți trimiși! diplomatici!, sunt copriși! necesarmente între persoanele suite! acestora și prin urmare se bucură și ei de dreptul exteriorității. — Cas. II, 11 Iun. 76; B. p. 346.

4. În doctrină e admis că în cazul când calificarea originară a infracțiunii pentru care s'a obținut extrădarea, a fost mo-

ditată prin împrejurarea admitere! unei circumstanțe atenuante, sau a unor circumstanțe agravante, inst. jud. ale Statului ce ceruse extrădarea, re-man în drept a judeca individul urmărit. Principiul interdicțiunii de a urmări pe un prevenit pentru un alt fapt de cât acela care a motivat extrădarea, trebuie a ceda chiar și în cazul când doue fapte ce se impută unul individ, sunt rezultatul aceleiași acțiuni indivizibile, căci, dice F. Helie: *crima și delictul se confundă m'tr'aceiași fapt și pentru acest fapt considerat în totă criminalitatea sa, extrădițiunea a fost incuviințată. Căderea judecateri trebuie dară a se determina după fapt, iar nu după calificarea infracțiunii!, care a provocat extrădarea. Chiar prin art. 7 din tratatul de extrădare între România și Marea Britanic, s'a stipulat că individul care va fi fost predat, nu va putea fi urmărit, pentru vre-o crimă sau altă faptă de cât aceea care motivase extrădarea, deci dar când faptul urmărit este același, independent de calificarea sa ulterioară nu se poate dice că extrădarea e inoperentă, hi cazul când prin calificarea, modificată a faptului originar, se vizează de judecată o infracțiune anume prevedută în tratatul de extrădare, căderea jurisdicției Statului reținerent devine și înăpuțin contestabilă. C. Buc. IIT, 18 Oct. 95; Dr. 76/95, p. 627.*

4. — Veri care român va puteați urmărit și judecat, chiar în lipsă, pentru erinile sevirșite, fie ca autor, fie ca complice, în afară de teritoriul României.

De asemenea el va putea fi urmărit și judecat

pentru faptele sevirșite, fie ca autor, fie ca complice, în afară de teritoriul României, și calificate dejicte după acest codice, dacă acele fapte sunt pedepsite după legislațiunea țerei unde au fost sevirșite, afară de delictele prevedute și pedepsite de art. 180, 181, 298, 243, 247, 249, 258, 299, § 1, 321, 352, 353, 355, 356 din Codul penal.

În cas de deosebire între pedepsele prevedute de legislațiunea țerei unde s'a comis crima sau delictul și acele prevedute de acest codice, se va aplica pedeapsa cea mai ușură.

Nici o urmărire nu se va putea face pentru crimele sau delictele sevirșite de români, în afară de teritoriul României, dacă inculpatul va dovedi că pentru acele fapte a fost judecat într'un mod definitiv în străinătate, și, în cas de condamnare, că a executat pedeapsa sau că a fost grațiat.

Nici o urmărire nu se va putea face pentru delictele sevirșite de români în afară de teritoriul României, de cât după întorcerea voluntară a românului în țară, sau după obținerea extrădițiunii

lui. Acțiunea publică nu se va putea prescrie, însă, de cât prin un doioit termen de cel pevezut de art. 595 din procedura criminală. *P. Pr. > 4; Pr. P. Fr. 7.*

5. — Dispozițiunile din articolul precedent sunt aplicabile străinilor domiciliati în România dacă nu simt supuși unei țeri cu care Romania are tratat de extradițiune și dacă extradiția lor nu a fost cerută de țara lor.

Verl-care străin care, în afară de teritoriul României, va ii săvârșit, fie ca autor, fie ca complice, veri o crimă în contra siguranței Statului, sau veri o crimă de contrafacere a sigiliului Statului, a monetei naționale, având curs în România, a hârțiilor de credit saii titlurilor Statului român, a biletelor de bancă autorisate de lege, va putea fi urmărit, judecat și pedepsit în România, dacă va fi prins pe teritoriul român, sau dacă guvernul va obține extrădarea lui.

Competința instanței represive, în casurile de mai sus, precum și în cele prevedute de art. 4, se va determina, pentru urmărirea și judecarea culpabilului, după locul de reședință a

inculpatului; saii după locul unde inculpatula fost prins.

Cu tote acestea, după cererea ministerului public sau a părților, curtea de casație va putea strămuta cercetarea afacere! d'inaintea instanței judecătorești celei mai apropiate de locul unde crima s'a comis. *P. Pr. § 4; Pr. P. Fr. 5, (i).*

6. Dispozițiunile acestei legi se aplică și la militari afară de cașurile speciale prevedute de legea penală militară. *P. Pr. § r.*

I. Inculparea unui militar do un delict de drept comun dă loc la două cestiuni din care una e o pură cestiune de drept penal, aceia de a sci care e legea penală ce trebuie să i se aplice, iar cea l'altă, cu totul distinctă de cea precedentă, e jurisdicțiunea de care trebuie să lie judecat militarul. In privința celei dintii art. ti P. nu lasă cea mai mică indoială de vreme ce are art. declară că legea represivă aplicabilă militarului, pentru delict de drept comun, e Codul penal comun. Din acesta însă nu se pote induce cătuși de puțin concluziunea că militarul ar ti supus și jurisdicțiunei comune. Gestiunea jurisdicțiunei fiind o cestiune cu totul distinctă de aceia a legii de represiune aplicabilă. Gestiunea jurisdicțiunei la care militarul e supus pentru delict de drept comun, neresolvată de P. și de Pr. P. comună, se află expres transată în favreda jurisdicțiunei militare de art. 4 din legea asupra justiției tui-

litare, lege, care declară că această justiție excepțională are asupra militarilor jurisdicțiune atât pentru faptele relative la serviciu, și disciplină, cât și pentru faptele săvârșite de dânsii în societate. Acest principiu rezultă și din cbiar art. 36 Ut. C. No. i din legea Curții de Casațiune, care declarând neadmisibil recursul militarului, contra decisiunilor tribunalelor militare, a avut în vedere principiul că militarul în ori-ce caz și pentru ori ce fapt, ejustițiabil de Tr. militare, căci este evident că dacă acesta n'ar fi fost adevăratul principiu, citatul text n'ar fi putut încheie militarului calea casațiunii pe motiv de incompetența tribunalelor militare a judeca pe militar pentru delict de drept comun.—Cas. II, 14 Mart. 69; B. p. 97.

2. Recrutul care a comis furt prin efracțiune până anuprimi ordinul de chemare în armată se judecă de instanțele judecătorești ordinare.—Cas. Vac. 11 Aug. 87; B. p. 648.

3. Bătaia comisă de militari afară din îndatoririle relative la funcțiunea lor asupra unui dorobanț care nu se găsea în serviciul* activ, se judecă de instanțele represive ordinare. Cas. Lt. 9 Nobr. 83; B. p. 1096.

i. Ofițerii în activitate sunt justifiabili de Tr. Militare, nu de cele ordinare, pentru delictele de loviri săvârșite în persona unui civil.—Cas. II, 8 Mart. 96; B. p. 589.

5. Atentatele la pudore în contra unei femei, de și săvârșite de către un militar în exercițiul funcțiunei sale, totuși ele trebuiesc judecate de Tr. ordinare intru cât prin C. J. M. se determină anume competența Tr. militare.—Cas. IT, 17 Măi, 85; B. p. 446.

6. După al. 2 art. 52 C. J. M. celdin armata teritorială nu suntjustifiabili de Consiliul de

resboiu de cât pentru delictele prevedute de Titlul II, Cartea TV. C* J. M. Delictul ruperei de sigilii, pedepsit de art. 200 P. nu este prevădut la Titlul II, Cartea IV.—Cas. II, 8 Iun. 82; Dr. 70/81-82 p. 565.

7. Toți preveniții fără deosebire, suntjustifiabili de consiliile de resbel când sunt tot! militari saii asimilați cu militarii, chiar când unul sau mai mulți dintre ei n'ar fi justifiabili de aceste consilii din cauza pozițiunei lor în momentul comiterei! crimei sau al delictului, cum d. e. dacă unul din ei făcea parte din armata teritorială.—Cas. II, io Sept. 82; B. p. 900.

8. Călărașul cu schimb, făcând parte din armata teritorială, este justifiabil de Tr. ordinare pentru delictele de furt, chiar dacă le-ar fi comis, fiind în activitate, în serviciu.—Cas. Vac. 23 Iul. 80; B. p. 599.

9. Delictul de furt, comis de dorobanții făcând parte din armata teritorială, se judecă de Tr. civile.—Cas. TI, 27 Ian. 88; B. p. 7fl.

10. Faptul de furt al călărașilor aflați în serviciul subprefecturei, este de competența instanțelor ordinare de al judeca, iar nu al consiliului de resbel.—Cas. Vac. 5 Iul. 88; B. p. 650.

11. Când un soldat în trupa cu schimbul comite, în timpul când se află liber la domiciliul său, un delict, afară din cele prevedute la titlul II, cartea IV C.'J. M. nu estejustifiabil de Tr. militare ci de cele ordinare civile. In acest cas complicele său militar este justifiabil tot de Tr. civile.—Cas. II, 24 Mart. 89; B. p. 374.

12. Caporalii și soldații dorobanți cu schimbul sunt justifiabili de Tr. ordinare civile pentru delictele de loviri și maltratări săvârșite în timpul pe când nu se află în activi-

tate.— Cas. II, 24 Iun. H»; Ti. p. 658.

13. Soldații din trupa cu schimb sunt justițiabili de Tr. militară m. mai pentru delictele cuprinse la titlul II, cartea IV. I. M. Când, dar, faptul nu intră în acele cazuri, este de competența instanțelor ordinare.— Cas. II, 7 Mai 90; B. p. 695.

14. Delictul de omor fără voce comis de un soldat din armata teritorială este de competența Tr. civile.— Cas. II, li Aug. 90; B. p. 944.

10. Călărașii cu schimb din armata teritorială sunt justițiabili de Tr. ordinare civile, pentru faptul de loviri săvârșite în persona unui nemilitar, chiar dacă călărașii se găseau în serviciu activ! — Cas. II, 8 Iul. 92; B. p. 695.

16. Soldatul din armata teritorială este justițiabil de Tr. militară pentru delictul de furt de bani ai Statului, comis în timpul pe când se află în serviciu activ (precum e cazul când se află de gardă), tic că el era sau nu compabil de aceeași bani.— Cas. II, 12 Oct. 92; B. p. 911.

17. Militarul în concediu nu e justițiabil de Ti*, militar pentru delictul de ultraj al unui șef de gară, acest fapt neuirând în cașurile prevăzute de tit. II, cartea IV. C. J. M. — (las. II, 4 Aug. 92; B. p. 709.

18. Asemănat art. 53 C. I. M. militarii, când sunt în concediu sau permisiune, sunt justițiabili de Tr. militară numai pentru crimele și delictele prevăzute prin titlul II, cartea IV, din menționatul cod. Așa dar, crima de tâlhărie săvârșită de un soldat, pe când dănsul era în concediu pentru cauză de bolă, neintrând între faptele prevăzute de citata carte, titlul II, dănsul este justițiabil de Tr. civile.— Cas. II, 18 Oct. 94; B. p. 998.

19. Sub-locotenentul aflat în poziție de disponibilitate și căruia i se impută un fapt care nu cade sub previziunile titlului II, Cartea TV C. J. M. e justițiabil de Tr. ordinare.— "Cas. II, 25 Febr. 87; B. p. 173.

20. Delictul de bătaie comis de șeful garnisonului este justițiabil de instanțele represive ordinare când nu se constată că a fost comis în îndeplinirea datorțiilor sale.— Cas. II, 17 Tun. 83; B. p. 698.

21. Șeful de garnisona, care bate și arestează în mod ilegal pe o persona e justițiabil de Tr. ordinare dacă - ceste infracțiuni nu le-a comis în exercițiul funcției sale.— Cas. II, 15° Tul. 85; B. p. 566.

22. Șefii de garnisona din comunele rurale nefiind instituți printr-o lege și numirea lor neemanând de la o autoritate superioară, militară, nu sunt justițiabili de Tr. militară. Cons. Rev. 12 Aug. 85; Dr. 2° 85-86 p. 13.

23. Delictul de lovire, săvârșit de un șef de garnisonă, în timpul când dănsul nu se află în exercițiul funcției sale, constituie un delict comun, care urmează a fi judecat de Tr. civile.— Cas. II, 16 Oct. 89; B. p.

24. Delictul de lovire săvârșit de șeful unei garnisoni din enclavă rurală intră în competența tribunalelor ordinare d'atitudine, de aceea, după art. 52, al. 7 C. J. M. șefii de garnisona sunt, justițiabili de Ti', militare numai când nu execută ordinele salei dispozițiunile atingătoare de îndatorirea lor.— Cas. II, 7 Sept. 92; B. p. soi.

20. În urma modificării aduse C. J. M. prin legea din 27 Martie 1894 și asemănat art. 52, al. 8 din aceasta lege modificatoare, șefii de garnisona în comunele rurale sunt justițiabili de Tr. ordinare civile pentru delictul de lovire prevăzut de art. 238 P. săvârșit în persona unui

rezervist.— Cas. II, 18 Dec. 95; B. p. 1491.

26. Șefii de garnisona sunt justițiabili de Tr. ordinare pentru delictele de loviri sau răniri prevăzute de art. 238.— Cas. II, 23° Ian. 96; B. p. 125.

27. Milițienii fac parte din armata teritorială și deci sunt justițiabili de Tr. ordinare când, ca în speță, fiind trimisi a prinde un hănuit hoț de vite, îl bat după ce l'au prins.— Cas. II, 2 Mai 84; B. p. 437.

28. Milițianul acuzat că, în calitate de șef de garnisona, a luat mită de la milițieni și rezervisti!, este justițiabil de Tr. ordinare, de aceea acest delict nu e prevăzut în titl. II, Cartea IV C. J. M. — Cas. II, 19 Apr. 88; B. p. 420.

29. Gardistul care comite un delict corecțional, în timp de Xace, se judecă de Tr. civile.— Cas. II, 25 Mai 82; B. p. 611.

ii). Faptul de bătaie ce se impută unui jandarm, în exercițiul funcției sale, de a constatată contravențiunii administrative, este justițiabil de Tr. civile.— Cas. II, 22 Iun. 79; B. p. 574.

31. Jandarmii, ca orl-ce militari, sunt justițiabili în principiu, de Tr. militară pentru delictele comise de denșii. Prin derogatiune la acest principiu, ofițerii de jandarmi nu sunt justițiabili de Tr. militară pentru delictele comise în exercițiul funcției lor relative la poliția judecătorească și la constatarea de contravențiuni în materie administrativă. Așa dar competența tribunalelor civile fiind o competența excepțională, ea nu poate fi aplicată decât la cașurile ce legea anume prevede. A menține ordinea pe stradă nu este o atribuțiune a poliției judecătorești, ci o mesură de poliție preventivă. Așa dar, delictele comise de un jandarm, în acesta din urmă calitate, neintrând în dispo-

sițiunile excepționale ale art. 56° C. J. M. judecata lor urmează a se face de către autoritățile competente ajudeca delictele comise de militari și prin urmare de Tr. militară.— Cas. II, 21 Nobr. 88; B. p. 1004. Idem: — Cas. II, 9 Dec. 88; B. p. 1070.

32. Ofițeri! de jandarmerie pedestră nu încetează de a fi considerați ca în activitate prin faptul că a primit o funcțiune civilă, intru cât, mai cu seamă, este constatată în fapt că comanda în realitate batalionul de jandarmi pedestri. Dănsii ca atare, sunt justițiabili consiliilor de rebel, afără de crimele și delictele ce comit în exercițiul funcției lor relative la poliția judecătorească și la constatarea contravențiilor în materie administrativă.— Cas. II, 25 Apr. 89; B. p. 487.

33. În regulă generală, jandarmii, ca orl-ce militari, sunt justițiabili de Tr. militară pentru delictele ce comit. Prin derogatiune la acest principiu ei nu sunt justițiabili de Tr. militară pentru crime și delictes comise în exercițiul funcției lor relative la poliția judecătorească și la constatarea de contravențiuni în materie administrativă. Din chiar termenii art. 55 C. J. M. reese că ei sunt justițiabili de Tr. ordinare numai când constatată delictes și contravențiuni deja săvârșite, iar nu si când sunt chemați a lua măsuri preventive, și a împedeca comiterea unor asemenea infracțiuni la legea penală sate la legile administrative.— Cas. I, 16 Apr. 93; Dr. 38/93, p. 300. B. 93, p. 406.

34. Delictul comis de un soldat în complicitate cu un civil este de competența instanțelor civile ordinare de a-l judeca.— Cas. II, 2 Mai 79; B. p. 436.

35. Or! de câte ori un militar, comite o crimă sau un delict în complicitate cu un ci-

vil, Tr. civile ordinare sunt complotinte a-ljudeca.—Cas. II, 11 Mai 80; B. p. 151.

36. Dacă urmărirea unui delict atinge indivizi cari nu sunt justițiabili de Tr. militare, fie ca complici, fie ca tăiuitori, toți preveniții iară osebite vor fi judecați de Tr. ordinare.—Oās. II, 1a Mart. 85; B. p. 215.

37. Ori-ce delict săvârșit de un militar în complicitate cu un civil se judecă de Tr. civile. Așa dar, faptul de abuz de putere și de maltratări săvârșite de un caporal rezervist, șef de garnisona, în complicitate cu alți milițieni, nu în timpul când aceștia sunt chemați pentru instrucție, este de competența tribunalelor civile iar nu militare, căci acei milițieni sunt considerați ca militari, conform art. 29 din legea asupra organizării comandamentelor, numai în timpul când sunt chemați, în zilele de Duminecă, pentru instrucție, sau când sunt concentrați prin decret regal, — Cas. II, 11 Mart. 92; B. p. 267.

38. Militarul care are complici civili într'un delict sau crimă ce i se impută, este justițiabil de Tr. civile.—Cas. IT, 11 Iul. «9; B. p. r.s5. tдем: Cas. II, 7 Sept. 92; B. p. HOI.

39. Ori-ce crimă sau delict comisă de un militar în activitate, în complicitate cu alți civili streini, se judecă de Tr. militare, fără nici o distincție între străinii domiciliați în țară și cari se bucură de orl-cari drepturi civile si între streini domiciliați în străinătate si cari aii numai o trecere prin țară; cu alte cuvinte, toți cari nu au dobândit împământenirea M deci tislul drepturilor cetățenesc! politice în țară, adică, toți cari! nu sunt români sau naturalizați români, sunt considerați ca străini— Cas. II, 21 Iun. 93; B. p. 639.

40. Art. 73 C. J. M. prevede

6 casuri în care toți preveniții fără deosebire, se judecă de consiliul de rebel, afară numai dacă faptele imputate sunt crime sau delict, prevăzute de Cartea IV, titlu II, a acestui Codice, în care cas se va face disjuncțiune, judecându-se militarii (ie Consiliul de războiu, iar cel-l'alt! de Tr. ordinare. Faptul care se impută recurentului era complicitatea la furtul de efecte militare de ale Statului, săvârșit de administratorul clasa II în calitate de contabil, și ca atare acel fapt intră în previsionsile Cap. VII din titlu II, Cartea IV. In asemenea împrejurări. Tr. militare erau! dat6re să se conforme al. VI de sub art. 73 O. J. M. și să judece numai pe comptabilul, să trimită pe recurentul înaintea Tribunalului ordinare, iar nu să-l judece cum a făcut'o. Ultima dispozițiune. a art. 73 adăogată în 1894, nu pote fi interpretată conform al. 2 alaceluiș articol și a sustine că recurentul fiind strein, ar fi pentru faptele din Cartea IV, titlul II, Cap. VII, justițiabil, împreună cu comptabilul de Cons. de războiu, fiind-că prin adăogirea al. 6 nu s'a mal făcut deosebirea de la al. 2 între pământeni si streini; ci toți preveniții fără deosebire de naționalitate, îndată ce nu sunt militar!, se judecă separat de Tr. ordinare, destul numai ca faptul imputat să intre în previsionsile Cartel IV titlul II al C. J. M. cum este în specie. Fiind vorba în cazul de față de incompetența Tr. militare, urmeză să se cazeze fără trimitere.— Cas. IT, 29 Apr. 96; Dr. 50/96, p. 429. B. 96, p. 770.

41. Prin vorba *străin* din art. 73 C. J. M. înțelegându-se numai aceia cari! sunt supuși la o protecțiune străină, rămâne constant că ace! cari! nu sunt în atare categorie sunt justi-

fiabili de Tr. ordinare.— Cas. Vac. 31 Tul. 85; B. p. 572.

42. Militarii și asimilații militari nu pot, în nici un cas avea recurs în casațiune contra hotăririlor consiliului de revedere care-l condamnă pentru faptele săvârșite în momentul când erau militari.— Cas. II, 14 Mart. 86; B. p. 234. Idem: Cas. II, 9 Sept. 92; B. p. 807.

43. Rezerviștii nu devin justițiabili de jurisdicțiua militară din ziua fixată, prin decretul regal, pentru manevre, fiind că, deși numai șeful suprem al armatei are dreptul a aprecia dacă și când trebue să fie concentrați rezerviștii, totuși convocarea a rezerviștilor în general și a fie-cărui rezervist în parte nu se fac de cât de depositele de recrutare în modul prevădut prin art. 224 al. 2 C. J. M. în executarea decretului regal de recrutare înștiințeză pe rezerviști după împrejurări, după distanță și după timp cu mult urai înainte de concentrare că au a se prezintă la depositele de recrutare, de unde rezerviștii se îndreptează apoi acolo unde are a se concentra corpul de armată sau unde trebuința cere, ast-fel epoca de când aii a începe manevrele, indicată prin decretul regal și epoca de prezentare la depositele de recrutare nu coincide, ast-fel ca dacă rezervistul chemat a se înfățișa mai înainte de termenul indicat prin decretul regal, ar săvârși fapte contra disciplinei militare, în caz când rezervistul ar fi justițiabil numai de la epoca de convocare prin decretul regal, nu ar putea să fie judecate, cece-ce e contrar intereselor puterel armate. Asemenea nu se pote zice că din ziua primire! ordinului individual de rezerviști sau afișării prin comune, rezerviștii ar începe

a fi supuși jurisdicției militare pentru că din acea zi nu încep drepturile și obligariile militare pentru'ei, pentru ca să fie justițiabili de justiția militară. In tot acest interval până la venirea la locul destinat rezervistul chemat e supus numai justiției comune civile. Acele drepturi și îndatoriri militare încep iisă din ziua în care rezerviștii nu a se prezinta la depositul de recrutare, acesta reiese și din al. 2 al art. 224 C. J. M. care anume declară că faptul de nevenire la destinația lor constituie un delict pedepsit de justiția militară. Din ziua în care rezervistul are a se prezintă la depositul de recrutare, elese din condițiile dreptului comun, se supune unei disciplinei excepționale și încep drepturile și obligațiile militare și urmeză prin urmare să lie supus justiției militare și de aceea și faptele imputate rezerviștilor săvârșite de ei la centrul de recrutare contra superiorilor militari prevăzute de codul militar, în ziua pentru care au fost regulat chemați, aii a fi judecați de justiția militară. Cu acest mod se conciliază interesele bine înțelese ale puterel armate și! condițiile de existență ale cetăte'nului. — Cas. II, 1 Febr. s8; B. p. 151.

44. După art. ni, combinat cu art. 31 din legea poziție! ofițerilor, medicul militar ca și orice ofițer, este trecut în poziție de rezervă prin demisionare sau retragere din armată numai prin decret regal. Față ca aceste texte clare, nu rămâne cea mai mică indoială că Lg. în interesul unei bune discipline și ordine publice pentru organizațiunea armatei, n'a lăsat la exclusiva alegere a ofițerilor și medicilor militari ca să se retragă din serviciul activ al armatei la un moment dat după bunul plac al lor. Dacă, în

adevăr, dânsii aii dreptul de a se retrage sau a demisiona din armată, acest drept e însă subordonat condițiunei de a fi admisă retragerea sau demisiunea printr'un decret al capului Statului și numai (lupa acesta, ei pot li considerați ca ne mai făcând parte din 'serviciul activ' al armatei. Lg. din 1882, pentru organizarea serviciului sanitar al armatei, prin dispozițiile sale tranzitorii (lela art. is, n'a înțeles cătuși de puțin să acorde medicilor militari aflați în serviciul armatei în momentul promulgării legii, veri un drept de retragere sau demisionare necondițională, ci în vedere de a constitui pentru viitor corpul medical al armatei pe nisece baze mai solide, a pus îndatorire tutulor medicilor, farmaciștilor și veterinarilor militari! cari n'au posedau titluri academice, ca în termen de patru ani să facă a-si obține acele titluri, sub pellența de a ti stersi din cadrele armatei. Din contra, din dispozițiunea finală a acestui art. care obligă pe medicii cari vor obține acele titluri să servească armatei patru ani de ia obținerea lor, rezultă evident că Lg. a supus dreptul de demisiune condițiunei îndeplinire! serviciului săli de medic în acel timp de patru ani. De altminterl acesta condițiune nu pote fi privită ca neechitabilă, fală cu sacrificiile bănesei ce Statul face cu întreținerea și speșele ce întrebunțeză cu asemenea, medici până la obținerea titlurilor lor academice și cu datorita ce și dânsii au, ca ori și ce alți cetățeni, de a contribui la serviciul armatei. Inspecie D-rul F. n'adoveditcă demisia ce dînsul a dat a fost primită, ast-fel fiind dânsul cu drept cuvânt a fost considerat de consiliul de revizie ca militar. — Cas. II, is Dec. 89; B. p. 1079.

45. Un militar odată liberat din serviciu și trecut în rezervă, ne mal 'având drept la nici o alocațiune el nu pote li justițiabil de Tr. militare pentru faptele ce ar comite ca atare. Conform art. 52 al. 4 C. T. M. rezerviștii sunt justițiabili de Tr. militare, numai când vor fi întruniți pentru reviste sau exerciții potrivit legel armatei. — Cons. de revis. 16 Sept. 90; Dr. 66/91, p. 480.

46. Dacă este constant că persoanele prevedute în art. 53 al. 3, C. J. M. sunt justițiabile, în principiu, de Tr. ordinare și că numai prin derogatiune si în cazurile prevădute de acel articol, ei sunt justițiabil de Tr. Militare, urmeză învederat că pentru tote acele fapte pentru cari legea nu '! asimilează cu militarii, ei trebuie să fie priviți ca civili și deci aii drept a ataca înaintea acestei Curți, în virtutea, art. 36 al. c. Nr. 1 din legea sa organică, hotărârile date, de Tr. militare pentru incompetență, ori de câte ori aceste Tribunale și-ar fi însușit căderea de a judeca fapte ce acea lege nu le-a dat dreptul de a le judeca. Dacă art. 74 din C. T. M. din 24 Mai 1881, declară în ori-ce cas recursul inadmisibil pentru cei prevăduti în art. 51, 52 și 53 din acea, lege, acesta nu 'este adevărat, de cât pentru persoanele prevădute ni acea lege. Dacă printr'V lege posterioră, precum este acea de la 24 Martie 1894, s'a introdus o dispozițiune, — ce nu există în legea, anterioră, — și în care s'a coprins printr'un al. la art. 52; si ofițerii de rezervă si gradele interioare din congediul nelimitat si rezervă, însă pentru unele delictes numai, este inadmisibil a se deduce ca Lg. din 1894, care n'a voit să asimileze pe aceste persoane, în privința competenței, de cât pentru delictes anume determinate, să fi voit

a le asimila în așa mod cu militarii, în cât să le ridice dreptul de recurs în eșafțiune, contra H. Tr. militare, chiar când aceste Tr. și-ar fi însușit căderea a judeca fapte ce acest alinat nu le-a dat dreptul a judeca. — Cas. II. 9 Oct. 96; Dr. 67/96, p. 573. B. 96, p. 1412.

47. Din dispozițiunile art. 53 al. 3 C. J. M. ree'se că ofițerii de rezervă si gradele interioare din congediu nelimitat și rezervă, când nu sunt sub arme sunt, în principiu general, justițiabili de Tr. ordinare, pentru tote delictes comise de dânsii, fie în contra particularilor, fie chiar în contra superiorilor lor. Prin derogatiune la acest principiu, al. 3 de sub art. 53 dă în competența Tribunalelor militare delictesle prevăzute la art. 211, 216, 217 din C. J. M. dar acesta numai atunci când aceste delictes ar fi fost comise din cauza sau cu ocașia unui serviciului militar. Acesta derogatiune nu-și are rațiunea în voiașta legiuitorului d'a* menține pe aceste persoane, și atunci chiar când nu mai simt sub arme, într'un raport cu superiorii lor de subordonanță saii autoritate. Acesta rezultă din chiar dispozițiunile art. 216 și 217 din C. J. M. căci pe când lovirile date si insultele aduse de un militar superiorului său sunt pedepsite chiar atunci când ele n'au avut drept cauză serviciul militar, din contra, aceste loviri și aceste insulte nu sunt pedepsite în persoanele arătate în citatul art. 53. al. 3 de Tr. militare, de cât numai atunci când ele ati avut drept cauză serviciul militar, și dacă lovirile și insultele făcute superiorului au avut o altă cauză, ele se judecă de Tr. ordinare. Lg. când a dat în judecată Tribunalelor militare lovirile și insultele aduse superiorului de către persoanele prevădute în acest alineat n'a ple-

cat de cât de la idea animosităței la care pute da naștere autoritatea ce a fost exercitată de superior pe timpul când au fost sub arme, și a voit a-l apăra printr'o justiție mai repede, și pe care a crezut'o mai exemplară, în contra insultelor saii ofenselor ce li s'ar aduce prin unul din modurile arătate în acest articol, d'aci însă nu se pote deduce că competența Tribunalelor militare trebuie menținută și atunci când injuliile saii ofensele sunt comise în condițiuni si prin mijloce de natură a face ca ele să ia în dreptul comun, caracterul și calificarea unul alt delict, căci ar fi a întinde competența unui Tr. excepțional și la judecarea altor delictes de cât acelea ce legea i-adat, ceea ce este inadmisibil în drept. Este constant în fapt că cuvintele pretinse injunose n'au fost adresate personal căpitănilor B. și O. ci rostite într'o conferința ținută la Clubul muncitorilor', că recurentul de astăzi, în acea conferință articula contra numiilor căpităni, fapte precise și de o natură ast-fel că de ai-ii fost adevărate, supunea pe aceștia și la pedepsa prevăzută de art. 222 C. J. M. și la ura și desprețul publicului. Aceste cuvinte, în asemenea împrejurări rostite, ar fi constituit în virtutea art. 294 combinat cu art. 299 P. nu delictul de insultă, ci acela de calomnie. Din momentul ce este constant că faptul comis de recurentul ar fi putut constitui, delictul de calomnie, este învederat că Tr. militare, căroră legea nu le deferă de cât într'un mod excepțional judecarea delictului de insultă, nu puteau fi. competente a judeca și delictul de calomnie, un asemenea delict nu putea fi dar judecat de cât de Tr. ordinare și acesta în urma unei acțiuni intentate de

persoanele ce se pretindeau calomniate. Expresiunile întrebuintate pentru calificarea unor asemenea fapte de către cel ce le impută, chiar când ar fi ofensătoare, n'ar putea constitui un delict separat și independent de existența sau neexistența delictului de calomnie, faptele imputate și calificarea lor nu forma de cât un singur tot, și dar inst. chemată să se pronunțe asupra delictului celui mai grav, adică acela de calomnie, este competentă a examina raportul ce există între calificarea faptului și existența lui. De almintrelea, delictul de calomnie neexistând de cât atunci numai când faptele imputate sunt nedovedite, ar fi un ce neînțeles, ca deși s'ar recunoșea că aceste fapte n'au și fost în realitate comise și că dar cel ce le-a imputat nu putea fi considerat că a comis delictul de calomnie, totuși dânsul să fie condamnat pentru că a apreciat și calificat aceste fapte cu cuvinte insultătoare. Dacă întrui asemenea, caz ceva este de natură a atinge prestigiul și demnitatea celui cărui se impută asemenea fapte, și dar să constituie o injurie pentru dânsul, nu sunt cuvintele cu cari ele au fost calificate de imputător, ci comiterea lor. Aprecierile cea mai injuriosă, pentru cel ce le-a comis, Lg. chiar a făcut-o, judecând aceste fapte ca meritând a fi pedepsite, sau de natură a provoca ura și disprețul public. Afară de acestea, voința legiuitorului ca cel achitat pentru delict de calomnie să nu potă fi condamnat pentru delictul de insultă, din cauza calificării sau aprecierii ee a făcut acestor fapte, rezultă învedereat din termenii generali și imperativi din P. care edictează că atunci când *fapta imputată asupra cul-va, se va dovedi adevărata, imputătorul va fi*

aparatus orl-ce pedepși și dar și de pedepși ce s'ar pretinde din cauza calificării acestor fapte. Din momentul ce este constant că delictul ce se putea imputa recurentului era delictul de calomnie și că un asemenea delict nu putea fi judecât, fiind dată pozițiunea sa de cât de Tr. ordinare, rezultă învedereat că acest delict a fost judecat, de Tr. militare fără competența.—Cas. II, 9 Oct. 96; Dr. 67/96, p. 573. B. 96, p. 1412.

48. Militarii desertori, pentru crimele sau delictele ce comit în timpul când sunt declarați desertori și sterii din control, sunt justițiabili de Tr. civile — Cas. II, 28 Ian. 76; B. p. 45. Idem: Cas. II, 28 Ian. 76; B. p. 47.

49. Delictul comis de un soldat dezertor, neșters încă din controalele armatei este justițiabil de Tr. militare. — Cas. I, 19 Dec. 88; B. p. 1088.

50. Prin art. 52 C. J. M. actual, ne mai adăugându-se și cuvântul *present*, rămâne bine înțeles ca cei neșteriți din controalele armatei, deși și desertori, sunt considerați ca făcând parte din armata activă, adică ca și cei presinți, și în așa caz sunt justițiabili de Tr. militare. — Cas. II, 5 Febr. 89; B. p. 224.

51. Consiliul de resbel este incompetent să judece delictele și crimele săvârșite de un militar în activitate. Militarul în activitate se consideră ca atare până în momentul emiterii ordinului de liberare și stergerii sale din controale.—Cas. II, 7 Mart. 89; B. p. 334.

52. Crimele și delictele săvârșite de un soldat, după ce dânsul a fost șters din controllele armatei, sunt de competența tribunalelor ordinare.—Cas. II, 7 Sept. 92; B. p. 799.

53. După art. 52, 53, C. J. M. și 525 Pr. P. militarul desertor, neputând fi considerat în

^ |
1^f |

^ |
H |
H |
B |
9

!

.

\

§

,

†

f.

*

J

,

T

|

i

să- fi

1

§

/'

activitate de serviciu, este justițiabil de instanțele de drept comun pentru delictele de drept comun comise de dânsul în urma deșertare!.—Cas. II, 17 Mart. 93; B. p. 290.

54. După dispozițiunile legii poziției ofițerilor, reforma se pronunță printr'un decret regal, în urma raportului ministrului de rezboiu făcut pe temeiul verdictului consiliului de reformă constituit conform acelei legi (art. 19 legea poziției ofițerilor). Consiliile de reformă suiți consiliile militare cu însărcinarea de a da avizul lor în ore-care cașuri pentru trecerea din poziția de reformă între alții și a ofițerului de rezervă, ca me^urădc disciplină pentru motive prevazute de art. 18 algelei poziției, ast-fel pentru purtarea rea din obișnuință pentru greșeli grave contra onorei (conform art. 16 și 18 algelei poziției!). În Franța decisiile prin care un ofițer e reformat e un act de administrație contra căruia se pote recurge la consiliul de stat pentru cșces de putere și violarea formelor substanțiale. Prin art. 68 C. J. M. din 1881 se recunoștea dreptul a recurge contra avizelor consiliilor de anchetă la consiliul de revizie. Dacă recursul la consiliul de revizie a fost suprimat cu ocazia revizuirii la 1894, sau dacă recursul contra unei decisiuni a consiliului de reformă se pote îndrepta la consiliul de revizie, acesta pe temeiul și din cauza dispozițiilor art. 70 § 1 C. J. M. în căre se face mențiune și de consiliul de anchetă, acesta nu e acum în discuție de 6re-ce nu este difertă Casațiunei o decisiune a consiliului de revizie prin care acesta ai' fi avut a se pronunța asupra recursului făcut contra decisiunei consiliului de reformă de către recurenți. Nu se pote recunoște dreptul de

recurs la Casațiune pe temeiul art. 36 al. c. din legea Curței de Casațiune pentru că consiliile de anchetă saii de reformă nu sunt tribunale militare precum le prevede C. J. M. ci comisii militare spre a da avizul, și dacă aceste avizuri se dau prin observarea unor forme și dacă ele se intitulează verdicte sau decisiuni totuși nu sunt decisiuni ale unuia tribunal militar în sensul art. 36 al. c. Chiar dacă s'ar sustine că și consiliile de reformă sunt tribunale militare în sensul art. 36 al. c. legea Curței de Casațiune,—totuși pentru a admiterea recursului în Casațiune recursul trebuie să fie îndreptat de un civil, iar nu de un ofițer în rezervă, care fie că e convocat sau nu, e supus jurisdicției consiliilor de reformă deopotrivă conform art. 16 algelei poziției ofițerilor. De almintrelea, e fără utilitate a cerceta dacă consiliul de reformă era incompetent în cât privește persoana saii obiectul, tiind-că numai consiliul de revizie la care s'ar îndrepta recursul, fiind acesta cu puțință ar avea a cerceta dacă consiliul de reformă a fost sau nu competent. Dacă am putea presupune că un consiliu de reformă fără competență, fără îndeplinire de forme esențiale, procede și în mod exclusiv reformează pe un ofițer sub motivul că onoreea militară ar fi atinsă, dacă s'ar presupune ca considerații străine de exigențele adevărate ale disciplinei sau ale onoreei militare, ai' militat când s'a dat verdictul pentru reformarea unui ofițer în rezervă și dacă pentru asemenea cașuri am crede că trebuie a se da mijlocul pentru a putea cere anularea verdictului de către Curtea de Casațiune, în cas când o n'ar fi recursul posibil, conform C. J. M. din 1881 art. 68 la consiliul de

revisie, totuși în actuala stare a legilor nu se poate crea un drept de recurs la Curtea de Casațiune, acesta Curte neavând dreptul și competența de a anula ori-ce act administrativ născut dintr-un abuziv, precum e decizia consiliului de reforma, cerința a cărei realizare ar fi în sine neapărată pentru ocrotirea ori-cărui drepturi, contra ori-cărei atingeri abusive. Ast-fel fiind sub toate aceste raporturi recursul în sine este neadmisibil.—Cas. II, 22 Sept. 98; Dr. 81/98, p. 681. Idem: Cas. II, 30 Sept. 98 (nepublicată).

55. Asemănat art. 56 C. J. M. când un individ este urmărit în aceeași timp, pentru o crimă sau un delict de competența consiliilor de rezbel și pentru o altă crimă sau delict de competența tribunalelor ordinare, el cată a fi tradus mai întâi înaintea tribunalului competent de a judeca fapta supusă pedepsei celei mai grave, și pe urmă tramis, dacă va cere' trebuința, și pentru cea l'altă faptă, înaintea celui-lalt Tr. competent.—Cas. II, 17 Mart. 93; ii. p. 290. Idem: Cas. II, 30 Mai 95; B. p. 846.

56. Justițiabili de Tr. militare sunt numai acei militari cari se află în închisorile militare, nu însă și acei cari, de și condamnați de autoritățile militare, se găsesc în închisorile civile, în specie, acușaii eomițând faptul ce li se impută într'un penitenciar civil, Tr. civile ordinare sunt competente a-i judeca.—Cas. II, 27 Apr. 82; Dr. 68/81-82 p. 548.

57. Cadrele armatei teritoriale fiind permanente, ofițerii ce compun aceste cadre sunt justițiabili de Tr. militare; circumstanța că un atare ofițer a comis delictul de măturie mincinosă înaintea unui Tr. ordinar, fără ca să se îi făcut vr'o denunțare de măturie mincinosă în sensul art. 355 Pr. P.

nu atrage competența Tr. ordinare d'a judeca acest delict.—Cas. II, 19 Mai 92; B. p. 503.

58. Guarzii cămpeni, fie chiar ai particularilor, sunt considerați ca funcționari însărcinați cu'un serviciu public, când au prestat jurământul la intrarea în funcțiune, ast-fel că faptul de a lovi pe un asemenea guard cămpean, în exercițiul funcțiunei! sale, constituie* delictul de ultragiu, de competența Tribunalului.—Cas. II, 26 Nobr. 96; B. p. 1591.

59. Deși jandarmeria înființată prin legea din 1893, Sept. 1, are o orfanisare militară, însă jandarmii, pentru delictele ce comit, nu sunt justițiabili după C. J. M. după cum acesta reiese din art. 52 din C. J. M. modificat la 27 Mart. 94, în urma legii jandarmeriei, și unde nu s'a trecut și jandarmii între cei justițiabili de Tr. militare. Numai, și cel mult, pentru fapte de contravenție la disciplină ei sunt justițiabili după regulile militare.—Cas. II, 4 Mart. 96; B. p. 534.

60. O dată anulată o H. condamnătoare contra unui militar, consiliul de răzbel înaintea căruia se trimite afacerea spre judecare, este competent a o judeca, de și militarul fusese șters din controllele armatei în virtutea hotărâre! anulate. Acel militar, înaintea consiliului de războiu, se găsește în pozițiunea în care se găsea până la pronunțarea hotărâre! condamnătoare "anulate.—Cas. II, 14 Tun. 89; B. p. 645.

61. O hotărâre pronunțată în contumacie de Tr. militare condamnănd pe un militar la pedepse cari atrag după sine ștergerea sa din controllele armatei, este desființată cu desăvârșire prin constituirea sa în stare de prizonier, așa că prin acesta el a redevedit militar și justițiabil de aceleași Tr. pentru faptele comise de dănsul în calitate

de militar. Prin urmare hotărârile pronunțate în urmă și față cu el de acele Tr. nu pot fi atacate cu recurs.—Cas. II, 24 Sept. 91; B. p. 1035.

62. Legea monopolului e o lege specială, și după aceasta lege, toate infracțiunile se judecă în apel de către Tr. civile, fără a se face veri o deosebire între civili și militari. O lege specială nu poate fi abrogată printr'o lege generală, de cât atunci când aceasta se prevede în mod expres. Așa dar militarii sunt justițiabili de Tr. ordinare pentru contravențiile comise la legea monopolului.—Cas. II, 19 Aug. 80; B. p. 250.

63. Delictele silvice comise de militari în activitate sau de asimilații lor, sunt de competența Tr. civile.—Cas. II, 2 Mart. 88 - Dr. 39/88 p. 308; B. 88 p. 247. Idem: Cas. II, 10 Nobr. 92 B. p. 1028.

61. Sentința pronunțată de un Tr. civil' asupra faptului imputat unor militari și rămasă definitivă, constituie lucru judecat pentru ei, și ast-fel dinșii nu mai pot fi judecați pentru același fapt de un alt Tr. fie civil fie militar, fără a se viola autoritatea lucrului judecat și principiul *non bis in idem*.—Cas. II, 9 Oct. 96; Dr. 70/96, p. 597. B. 96, p. 1408.

CARTEA I

DESPRE PEDEPSE ȘI EFECTELE LOR

TITLUL I

DESPRE NATURA PEDEPSELOR

7. Pedepsele pentru crimă simt:

1) Munca silnicit pe totă viața;

2) Munca silnică pe timp mărginit, de la cinci până la done-zeci ani;

3) Beclusiunea într'o casă de muncă de la cinci până la zece ani;

4) Detențiunea de la trei ani până la zece ani;

5) Degradatiunea civică de la trei până la zece ani. P. 10—23.

1. Lg. făcând nomenclatura pedepselor prevede, în materie

corecțională, și amenda fără a determina un maxim. Așa dar inst. de fond e în drept prin aplicarea art. 60 a preschimba închisore în amendă—în specie: 15 zile închisore în 200 lei amendă,—fără ca prin acesta să agraveze pedepsa.—Cas. II, 22 Tul. 80; B. p. 217.

2. Gradatiunea pedepselor e o cestiune de apreciere, care aparține exclusiv instanțelor de fond, așa că un motiv fundat pe împrejurarea că pedepsa a fost prea aspră, sau prea ușor aplicată de judecători, nu poate da loc la un motiv de casare, într'u cât judecători nu au trecut maximum și minimum prevăzut de Lg. pentru un atare fapt.—Cas. II, 25 Nobr. 91; B. p. 1296.

3. Se face o justă aplicațiune a pedepsei când Curtea cu jurați pronunță pedepsa închisore! corecționale, pe termen

de 5 ani, în persona unul minor, având etatea de la 15 pînă 20 ani, pentru o crimă pedepsită cu reclusiunea. — Cas. II, 19 Mai 93; B. p. fila.

4. În sistemul codului penal pedeapsa detențiune! tiind prescrisă numai pentru crimele politice, ea nu poate pronunțată în crimele ordinare. Așa dar, când pedeapsa autorului principal, într'o crimă de drept comun, este aceea a reclusiune!, complicitii, a căror pedeapsa e cu un grad mai jos, nu pot fi condamnați la detențiune, ci la închisore corecțională.—Cas. II 15 Febr. 95; B. p. 218.

5. Curtea cu jurați care aplică pedeapsa reclusiune! pe un termen de 12 ani, care trece peste maximum prescris de lege, violează art. 7.—Cas. II. 27 Iul. 76, B. p. 413.

fi. Amenda ce se pronunță de legile fiscale, precum: de legea licențelor, de legea vămilor etc. este, în sensul dreptului penal, pedeapsa, dar tot o dată ea e și o reparație civilă pentru fisc. Acest caracter mixt al amende! are de consecință că amenda fiscală nu e susceptibilă de reducere și că încasarea ei poate fi urmărită chiar și contra succesiorilor culpabilului. De almintrelea, la amenda pronunțată de legile fiscale, are a se aplica regulile în privința amendelor din Codul penal, căci e pedeapsa propriu zisă. Dacă legile fiscale arată că Tr. civile vor judeca infracțiile la acele legi fiscale, acest lucru alterează caracterul penal al amende! ce se pronunță fiind-ca un fapt, o infracție penală, conform principiilor din art. 7 P. este delict saii contravenție prin pedepsele ce se pronunță, indiferent, de almintrelea de jurisdicția care e chemată a pronunța. Amenda pronunțată după legile fiscale, fiind penalitate, nu se poate zice, că infrația ast-fel pedepsită ar

fi contravenție, din cauză că expresia de *contravenție*, s'ar întrebuița de Lg. în primele dispoziții a legilor fiscale, de ore ce expresia *contravenție* în acele legi înseamnă în general infracție contra legii. Amenda se poate pronunța în materie criminală, în materie corecțională, în materie de contravenție polițienescă. În deosebi, amenda pronunțată contra infracțiilor la legile fiscale ca să fie pedeapsa pentru contravenție polițienescă, ar trebui să fie de la 5 lei pînă la 25 lei, conform art. 9 P. La obiecțiunea că infracțiile la legile fiscale ar trebui să se considere ca contravenții, iar nu ca delict, fiind-că la acele contravenții nu se cere intenția pentru existența lor, se răspunde că legea penală are, înainte de toate, penalitatea în vedere spre a da infracției caracterul de delict sau contravenție. Obiecția ar fi atunci adevărată, când n'ar fi și delict prin omisie, independent de intenție.—Cas. II, 25 Mai 94; B. p. 620.

8. Pedepsele pentru delict sunt:

1) Inchișorea de la cinci spre-zece zile pînă la cinci ani;

2) Interdicțiunea de la șase luni pînă la șase ani a unor drepturi politice, civile ori de familie;

3) Amenda de la douăzeci și șase lei în sus. P. 24—28.

1. Art. 144 prevede pierderea dreptului la pensie și a dreptului de a ocupa funcții publice pentru un timp ilimitat. Acesta este o penalitate *sui generis* care nu intră în numărul interdicțiilor coprinse în art.

8 § 2 și pentru care Lg. a stabilit un timp mărginit. Cas. II, 7 Nobr. 75; B. p. 314.

2. Grațierea se referă numai la ertarea sau reducerea pedepsei corporale, iar nu și la pedepsele accesorii sau alte efecte ale executării hotărîrilor judecătorești, căci asemenea efecte nu pot să dispară de cât prin declararea reabilitare! condamnaților, reabilitare care nu este prevădută de Lg. român. Prin urmare, persona condamnată la o pedeapsa corporală și la pierderea dreptului de pensie nu-și redobîndesc prin grațierea sa, dreptul la pensie. — Cas. II, 26 Mai 92; B. p. 525.

ii. Se socotesc delict corecționale, toate infracțiunile care atrag după sine pedeapsa închisorii de la 15 zile pînă la 5 ani. Ast-fel, faptul copiilor de a aplica lovituri părinților lor, pedepsindu-se de art. 243 din P. cu maximum închisore corecționale de 5 ani, constituie un delict corecțional.—Cas. II, 12 Ian. 94; B. p. 44.

4. După dreptul comun circumstanțe atenuante se acordă în orice fel de delict. Faptul de a importa fraudulos chibrituri în țara, este calificat ca delict, într-o pedeapsă prescrisă de lege este de la 5 zile pînă la trei luni, și ca atare se acordă circumstanțe atenuante. — Cas. II, 19 Nobr. 86; B. p. 905.

5. Pedepsele pentru contravențiuni sunt:

1) Inchișorea de la o zi pînă la cinci-spre-zece zile;

2) Amendă de la cinci lei pînă la douăzeci și cinci lei. P. 29, 30

1. Legea noastră penală, în gradarea pedepsei, pune pedeapsa amende! după aceea a inchi-

sore! de unde rezultă, că în sistemul admis de Lg. amenda, ori-care ar fi cuantumul ei, este o pedeapsă cu un grad mai jos de cât aceea a închisorii. Acesta idee se mai confirmă și prin ultimul al. al art. 60 din P. care autoriză pe judecători, în cas când ar recunoșce în favoarea prevenitului circumstanțe ușurătoare, se substituie închisore! amenda. Acesta teorie a legii noastre penale, în gradarea pedepsei, departe de a fi contrazisă, e confirmată prin dispozițiunea art. 28 al. 2 și 3 din P. care dănd facultatea judecătorului de a înlocui, în cas de insolabilitate a prevenitului, amenda prin închisore, dispune ca ori-care ar fi cuantumul amendii prevădută într-o decizie judecătorească, ea nu va putea fi înlocuită prin o închisore mai mare de un an. În specie Curtea de apel, după apelul prevenitului, înlocuind pedeapsa închisorii de o luna și loo le! amendă, pronunțată de Tr. prin pedeapsă unică a unei amend! de 1000 lei, n'a făcut nici o agravare de pedeapsă. — Cas. II, 5 Mai 87; B. p. 460.

2. În materie polițienescă pedeapsă amende! nepiind fi mai mare de 25 lei, judecătorul în apel nu este în drept ca, înlocuind inchișorea pronunțată de prima inst. prin amenda, să pronunțe o amendă superioară cifrei de 25 lei. Cas. II, 6 Iun. 90 Dr. 50/90, p. 401. B. 90, p. 836.

TITLUL II

DESPRE APLICAREA ȘI EXECUTAREA PEDEPSELOR

§ 1. — Munca silnică

10. Munca silnică se va face, sau în minele Statului, sau în stabilimente penitenciare.

Acei condamnați la a-

semenea pedepsa vor fi supuși la un regim aspru.

Până la înființarea sistemului penitenciar, osândiții la asemenea pedepsa, se vor întrebuința la lucrările cele mai aspre în intrul minelor, sau și afară din mine, pentru lucrările de utilitate publică.

Ei vor fi puși în fere.

Acel cari lucrează la mine, noptea, se vor scote afară și se vor închide în temniță, având și fere de picior. *P. 31; P. F. 15.*

11. Femeile condamnate la muncă silnică se vor închide în deosebite stabilimente, tot-d'a-una separate de bărbați, și supuse la muncă, potrivit cu versta și sexul lor.

Ele vor fi asemenea supuse la un regim aspru *P. 31; P. Fr. 16.*

12. Osândiții! sau osânditele la munca silnică pe viață, se vor ținea osebiți de cei osândiți la munca silnică pe timp mărginit, și se vor deosebi prin costumul lor. *L. Inch. 11.*

18. In timpul pedepsei lor, acei osândiți la munca silnică vor fi incapabili d'a 'șl administra starea și a dispune de dânsa prin acte între vii.

Ei vor fi puși sub curatelă, după formele admise pentru numirea cu-

ratorilor, și nu li se va putea da, în timpul duratei pedepsei lor, nici o parte din starea sau venitul lor.

Averea osânditului! I se va da înapoi după încetarea osândei, și curatoarele 'i va da socoteli despre administrarea averei! sale.

Osânda la munca silnică atrage după sine degradatiunea civică pe timpul osândei. *P. 22; Civ. 425, 426; P. Fr. 29, 30, 31; P. Pr. § 11.*

14. Osânda la munca silnică pe viață, saii pe timp mărginit, nu se va putea pronunța în contra acelora cari, la pronunțarea sentinței definitive, vor fi împlinit al 60-lea an, și în locul acelei pedepse se vor osândi la reclusiune pe același timp pe care ar fi trebuit a se osândi la munca silnică. *P. Fr. 70—72.*

Este nefundat motivul de casațiune, întemeiat pe etatea, de 60 ani care-l scutea de a ii condamnat la ocna pe viața, când din interogațiunile sale se vede diferite arătări în privința etății și o asemenea propunere nici a făcut nici a probat înaintea Curtii cu jurați.—*Cas. II, 16 Oct. 79; B. p. 747.*

§ 2. Reclusiunea

15. Osânditul la reclusiune se va închide într'o

casă de muncă, destinată pentru acesta.

Va fi întrebuințat la lucrări determinate prin regulamentele acelei case <le reclusiune.

Folosul ce va rezultă <linproductul muncel sale, se va împărți între Stat și osândit; iară din partea ce se cuvine osânditului, jumetate i se va da în cursul osândei, iară «ea l'altă jumetate se va pune de o parte, spre a forma, pentru osândit, un capital de rezervă, care i se va da la liberarea lui, conform dispozițiunilor reglementare ce se vor face întru acesta.

Ei vor fi puși în fere.

7, 31, 34; P. Fr. 21.

16. Se va aplica osândiților la reclusiune dispozițiunile art. IB.

In timpul osândei însă se va putea da osânditului o mică parte din veniturile sale, care se va ti determinat prin hotărîrea judecătorească, ca siVi serve numai drept ajutor la a sa viețuire, de va merita prin a sa conduită. *L. Inch. 16.*

17. Regimul special al caselor de reclusiune, va fi, în principiu, basat pe munca obligatorie.

18. Până la înființarea caselor speciale de reclu-

siune, un regulament de administrațiune publică va determina locurile unde se vor ținea provisoriuosândiți la acgsta pedepsa.

19. Femeile osândite la reclusiune se vor închide într'o casă separată.

§ II. Detențiunea

20. Osândiții! la acesta pedepsa se vor închide într'una din monastirile ce se vor determina anume prin regulamente de administrațiune publică.

Ei vor fi liberi a comunica atât cu persoanele din intru, cât și cu orî-ce alte persone din afară, în timpul și conform regulamentelor de poliție, întărite printr'un decret domnesc.

Asemenea osândiții! la detențiune nu vor purta costumul de închisore, și 'șl vor putea procura, prin propriile lor mijloce, ori ce îndulcire în locuință si nutriment compatibile cu regimul închisorel.

Ei nu vor fi supuși la nici un fel de muncă. *P. 7.*

21. Femeiele osândite la detențiune se vor închide într'o monastire, separate de bărbați. *P. 26, 29.*

§ 4. — Degradatiunea civică.

22. Degradatiunea civică consistă :

1) In destituirea și excluderea condamnaților de la orice funcțiune și oficiu public.

2) In pierderea dreptului de vot, alegere și eligibilitate, și, în genere, de toate drepturile civile și politice și de dreptul de a purta veri-o decorațiune, saii veri un alt semn ori titlu distinctiv de onoare.

3) In necapacitatea de a ti numit jurat saii expert, de a ti întrebuințat ca martur în acte și de a depune mărturie în judecată, de cât pentru a da nise simple aretărl.

4) In necapacitatea de a face parte din vcrJ-un consiliu de familie, de a li tutor, curator, subrogat tutor saii consiliar judecătoresc, de cât numai al copiilorsei, si atunci, după chibzuirea familiei.

5) In pierderea dreptului de a purta arme, de aservi în armata română, de a ține școlă, saii de a fi impieगत in veri' unul din stabilimentele de instrucțiune ca profesor, institutor, învețator, repetitor sau privighitor. /'. 7; Civ. H84; P. Fr. iii.

1. Cei care aii fost condamnați la pedepse infamante nu pot ii primiți să depună în judecată; arătarea lor. nu pote

ii luată de cât ca simplă înformațiune.—Cas II, 20 Apr. 84; B. p. 370.

2. Vn martor, care a fost condamnat pentru crimă, chiar la o pedeapsă corecțională, numai este capabil să fie ascultat sub jurământ. — Cas. II, 31 Mai 85; B. p. 467.

3. Pedepsa muncii silnice pe timp mărginit atrage degradațiunea care consistă, între altele, în necapacitatea de a depune mărturie.— Cas. II, 31 Mai 94; B. p. 635.

23. Degradatiunea civică, când va fi pronunțată ca pedepsa principală, va putea fi însoțită și de o închisore corecțională, a căreia durată, fixată prin hotărârea de condamnatiune, nu va putea, (rece peste două ani.

Când culpabilul va ti strein, sau un Român care și-a pierdut dreptul seu de naționalitate, pedepsa închisorel va trebui neapărat a fi pronunțată.

1. Părinții nu pot să lie responsabil pentru delictele comise de copii lor, iar pretențiunile civile pot ii exercitate pe cale civilă. - Cas. II, 5 Febr. 85; B. p. 132.

In materie de delictesilvice, simpla introducere a vitelor în pădurile Statului se pedepsece independent de orice stricăciuni cauzate pădurei. Așa dar, cu drept cuvint, Tr. condamnă pe delictenți numai ia amendă, fără să acorde Statului despăgubiri civile, când acesta nu constată că i s'a cauzat vre-o pagubă prin introducerea vitelor în pădurile sale.— Cas. IT, 25 Oct. 93; B. p. 923.

§ 6. Interdicțiunea corecțională

27. La întâmplările prevădute de lege, judecătorii vor putea pronunța interdicțiunea unui saii mai multor din drepturile arătate la art. 22. P. 8.

§ -1. Amende

28. Amenda se pronunță, saii singură, sau însoțită de altă pedepsa.

La cas de nesolvabilitate a condamnatului, amenda se va înlocui cu închisore.

Durata închisorel se va determina de judecătorie, socotindu-se drept cinci lei amendă o zi închisore; durata însă a închisorei nu va putea fi, în asemenea cas, mai mare de un an. P. 899.

1. O zi de închisore corecțională se socotesce drept 10 lei amendă.— Cas. Tf, 27 Ian. 36; B. p. 74.

2. De și Lg. la 1874 prin art. 399 P. a redus cifra amendei la jumătate, când e vorba însă de contravențiuni ne spune prin acelaș articol, în partea sa finală, că amenzile se socotesce în lei noul, fără nici o reducțiune. Pr. P. fiind în strânsă legătură cu Codul și ea nereferindu-se, în ce privește pedepsele și regulcele de urmat, de cât la Cod, era inutil ca Lg. să vină și să mai repete și în Fr. P. pe cât timp o spusese în Cod, că amendile în contra-

24. Osânditul la închisore va fi închis într-o casă de corecțiune.

Kl va fi întrebuințat la lucru, pe cât se va putea, potrivit, cu a sa meserie și după a sa alegere.

Folosul ce va produce lucrul fie-cărui arestat, se va întrebuința, parte pentru cheltuelile casei de închisore, parte spre a-i procura ore-eare îndulcire, și parte spre a forma, pentru densul, un capital ile rezervă, care să i se dea, la a sa liberare, conform regulamentelor speciale. P. 8, 9; P. Fr. 40.

25. Regimul închisorel corecționale va fi mai blând de cât al celor-l'alte închisori; se va putea însă agrava pentru cei cu rele purtări, conform regulamentelor disciplinare, cari vor putea prescrie chiar punerea în fiare, numai pentru cauză de securitate sau de disciplină.

26. Pe cât puțină va sta, se vor deosebi osândiți după categoria înfracțiune! lor.

Femeile vor fi separate de bărbați, și se vor întrebuința la lucruri potrivit sexului lor. P. 21, 29.

venții se mențin în lei noi. — Tr. Tutova, 13 Noabr. H6; Dr. 8/85-86, p. 03.

*i. Ou drept cuvint Tr. calculează în transformarea amendelor în închisore a condamnaților insolvabili drept cincii lei noui o di de închisore, acesta rezultând din dispozițiunile art. 399, al. 2, din legea modincătre a codului penal din 17 Eebr. 1X74, care prescrie că tote amendile prevedute în disulcod se vor socoti pe lei noi, reducându-se însă cifra din textul legii la jumătate. — Cas. TI, 5 Mai 89; B. p. 552.

4. Lg. nefixând nici o limită a dat judecătorului o facultate suverană de a aprecia și fixa cuantumul amendelor, echivalent cu pedepșa închisorii, când schimbă acesta pedepșa în amendă, ținând compt de diferitele cifeumstări ale faptului și ale caracterului personclor, ast-fel că acesta schimbare de pedepșa să nu facă să dispară una din însușirile pedepsei care este aceea de a influența asupra condamnatului prin represiune. Acesta iixarea, unieidel<-(*jursonarum roiteitiuue ti feruni* *Snulitate*, faciua a posteriori, satisface, după împrejurări, mai bine principiul care repausă pe interpretarea iot-d'a-una favorabilă a lefilor penale, de cât ori-ce altă soluțiune și față cu refula, contestabilă în dreptul nostru, că amendele nu pot să He arbitrarii, adică lăsate absolut la aprecierea magistratilor, s'ar putea concede, cel mult, că judecătorii sunt datori să fixeze, amenda în ipoteza care no preocupă, în imitele de la minimum la maximumul pedepselor corecționale, însă în cât se atinge de acesta de pe urmă normă, la noi nu se găsesoo un monument, de legislațiune, analog ordonanței fraucesse din ioi>9 (art. 32 tit. 27), care să opresc; a se lăsa amendele absolut la înțelepciunea M

la prudentajudecătorior. Fixarea unei limite a priori în sens că amenda nu pote să excedeze minimumul pedepsei corecționale, adică lei 26 pe motiv că în sistemul art. 60 P. facultatea înlocuirei închisorii prin amendă ar sta în strânsă legătură cu reducerea amendelor, automată de acest până la, minimumul de lei 26, ar face mai dinainte imposibilă o estimare a amendelor după condițiunea persanelor. Sistemul globirei proporționale cu aerea contravenienților nu c străin legislațiunei noastre (art. 174 Civ.) Deosebirea făcută de legislațiunile nostroe anteriore, în privința aplicarel pedepselor, între clasele de sus și clasele de jos n'a perit încă din moravurile țerei. Ordinea socială care repausă astă-di mal cu seini pe acesta deosebire care domnese și în afară de domeniul legii penale, nu va face loc unei siari de lucruri mai safisfăectre de cât prin instituirea unei asociațiuni durabile și solid organice, care să intervic puternic și cu o mesură egală între proprietari și țeranii, între stăpâni și slugi etc. In cas de dubii! dacă e nevoe de o interpretare, a legii prin aprecierea rezultatelor, precum e în cazul nostru treime să recurgem la regulile deduse din cultura nostra juridică și nu la nise sorbinle streini, cari n"aii avui nici o influență asupra des volt are idre) tului nostru. Apreciind rezultatele ce urda diferitele inetrpretări trebuie să determinăm sensul legii preferind rezultatul eel mai favorabil, după starea culturai în care ne aflăm, care singur poate satisface interesele legitime ale indivizilor și ale societăței. In specie Curtea de apel, condamnând pe recurent la amendă de lei! ludo departe de a viola art. oo si 23^ P. din contra a fă-

cut o bună aplicațiune. — Cas. II, 5 Sept. 79; B. p. 077.

5. In sistemul legislațiunei noastre penale pedepșa amendelor, ori care ar fi cuantumul ei, este cu un grad inferior pedepsei închisorii. Cum art. 60, ultimul al. nu prevede de cât minimumul amendelor la care judecătorul pote să o scobore când admite circumstanțe atenuante acesta învederează că maximumul este lăsat la facultatea lui. De aci urmeză că substituiriua pedepsei închisorii de 2 luni, ce se dedese delicentului pentru faptul prevădut de art. 247 pntr'o amendă de 1000 de lei, în urma opozițiunei sale și a admiterei circumstanțelor atenuante, este conformă cu prescripțiunile art. 60 fără a se putea, zice că i s'a îngreunat pozițiunea.—Cas. II, 20 Mart. 95; B. p. 481.

< Dacă între delicent și Stat a existat o convențiune prin care i se acorda dreptul de a lua uscături din pădurile sale în anumite zile, faptul că dânsul a adunat asemenea uscături și în alte zile de cât cele fixate prin acel contract, nu constituie o contravențiune la legea, silvică. — Cas. Vac. 4 Iul. 94; B. p. 767.

7. In materie, de delict silvic, când se constată că delicentul nu este solvabil de a plăti amenda la care a fost condamnat, Tr. chemat a o înlocui prin închisore nu pote da, asemănat art. 40 din O. S. mal puțin de 5 zile și mai mult de 3 luni, ori cât ar ti amenda de mică saii mare. In acest cas, nu sunt aplicabile regulele prevădute de P. Așa dar, este legalmente înlocuită amenda de 10 lei prin închisore de 5 zile.—Cas. II, 5 Dec. 95; B. p. 1459.

K. In materie de delictesilvice, simpla introducere a vitelor în pădurile Statului se pedepsesc* independent de ori

ce stricăciuni cauate pădureț. Așa dar, cu drept cuvânt Tr. condamnă pe delicentul numai la amendă, fără să acorde Statului despăgubiri civile, când acesta nu constată că i s'a causal vre-o pagubă prin introducerea vitelor în pădurile, sale.—Cas. II, 25 Oct. 93; B. p. 923.

*J. După art. 16 legea licenței beuturilor spiritose, amendile sunt exigibile în termenele trei zile de la data somației făcută condamnatului, și numai după expirarea acestui termen, casierul general este în drept, constantând refuzul de neplata amenzii, conform art. 16 din regulamente, a cere la tribunal transformarea amenzii în închisore. — (las. II, 3 Mai 76; B. p. 219.

10. In materie de contravențiune la legea licențelor, transformarea amenzii, în închisore, nefiind de cat o penalitate pentru nesupunere la plată, casierul general nu are de făcut altă constatare pentru ca să obțină acea transformare, de cât aceea, că de la somațiune au trecut 2 zile M nu s'a plătit amenda. Tr. care respinge cererea casierului pe temeiul, că nu se constată și starea de nesolvabilitate a condamnatului violeză legea licențelor. — Cas. II, 3 Mai 76; B. p. 221.

11. Tr. care respinge cererea casierului, de a preschimba anienda în închisore, pe temeiul că nu s'a constatat starea de nesolvabilitate a condamnatului violeză legea licențelor.—Cas. II, 18 Mai 76; B. p. 250.

12. In materie de contrabandă, amenda având un caracter penal, deși legea, monopolului nu prevede prescripțiune, ea urmeză a se regula dipă dispozițiunile dreptului penal.—Cas. II, 27 Aug. 79; B. p. 638.

13. Amendele, în contravențiunile la legea regiei monopolului tutunurilor, pot ti trans-

formate în închisore, în virtutea art. 89 din zisa lege, în cas de insolvabilitate a condamnatului. — Cas. II, 31 Mai 89; B. p. 575. Idem: Cas. II, 5 Iun. 89; B. p. 63G.

14. După art. 89 din legea monopolului tutunurilor, înlocuirea amende! prin închisore, în cas de insolvabilitate, conform art. 28 P. are a ii pronunțată de Tr. prin aceeași sentință prin care se decide asupra apelului. Asemenea Tr. e m drept de a aprecia insolvabilitatea. In deosebi el pote, din actele din dosar, să constate insolvabilitatea, și, prin consecință, să useze de dispozițiunile art. M9 din legea monopolului tutunurilor, fără ca prin acesta să violeze citatul text de lege. — Cas. II, 7 Oct. 94; B. p. 1391.

§ 8. Inchișorea polițienescă

29. Acei osândiți la închisore polițienesc! se vor închide în vre-una din casele de arest, ce vor li întocmite întrlidius pentru acesta.

Nn vor putea ti întrebuințați la lucru, fără voia lor, nici în închisore, nici afară din închisore.

Regimul va, fi forteblind, si, la nici un cas, nu se va putea agrava prin punerea, ferelor.

Femeile vor ti separate de bărbați. *h. Ar. IV. -/1.*

Părinții nu pot să he respunzătorl pentru delictete comise de copil lor, iar pretențiunile civile pot ii exercitate pe cale civilă. — Cas. II, 5 Febr. so; B. p. 132.

§ 9. Amendă polițienescă

30. Amenda se pronunță sau singură, sau însoțită cu închisore polițienescă.

La cas de nesolvabilitate a condamnatului, amenda se va înlocui cu închisore, a căreia durată se va determina de judecătorie, socotindu-se drept dece lei amendă, o di de închisore.

31. Condamnații la munca silnică, reclusiune, închisore corecțională, precum si închisore polițienescă, vor ti liberi a comunica cu părinții, copiii, soțul, precum si cu celelalte rude de mai aproape; acesta însă numai conformându-se întru tot condițiilor prescrite de regulamentele speciale ale lie-cărei închisori. *fi. Inch. 33, 40; lig. Ar. Pr. 44, 7r>.*

32. Durata pedepselor se va socoti din diua când sentința sau decisia condamnatore va fi remasă definitivă.

Dacă individul se află în detențiune preventivă, durata pedepsei se va socoti, dacă condamnatul nu va fi făcut apel sau recurs, din diua sentinței saii a hotărârei, fără a se împedica acesta de apelul saii recursul ministeruh public, si ori-care arfir. -

sulfatul acestui apel sau recurs.

Asemenea se va urma si în cașul când pedepsa se va reduce de instanță mai înaltă, după apelul sari recursul condamnatului. *P. Fr. 23, 24.*

1. începerea executare! unei pedepse de închisore nefiind întreruptă în fapt, nici prin fugire din arest a condamnatului, nici prin încetarea executare! după ordinul veri-unei autorități publice, urmeză să continue până la expirarea pedepsei, calculându-se durata de la începutul executare!, căci nu există nici un text de lege care să permită autorităților competente a nu tinea în socoteia condamnatului tot timpul cât densul a fost deținut pentru executarea unei asemenea pedepse. In cașul când condamnatul se află arestat și se mulțumește cu pedepsa pronunțată de prima inst. saii că i se'mal reduce acea pedepsa după apelul seu, trebuie a i se calcula începerea executare! pedepsei, de la data hotărârei primei inst. ceea-ce însemneză că trebuie a i se ține în senili condamnatului tot timpul deținere! lui, în vederea executare! pedepsei de închisore deja pronunțată, atunci când formalitățile de executare precum și continuarea deținere! în arest n'au fost oprite prin vro-un fapt nedrept din partea condamnatului. — Cas. II, afiNobr. 91;

Dr. S3. PI, p. 1112 B. 91. p. 1304.

2. Durata pedepselor, în ipotesa când condamnatul deținut în prevențiune și-a retras apelul se socoteste de la data retragere! apelului, iar nu de la pronunțarea sentinței Tribunalului. — Cas. IT, 23 Mai 89; Dr. 54 89, p. 431. B. 89, p. 5KG.

X. Durata pedepselor se socoteste, în cașul când condamnatul nu a făcut apel sau recurs, din diua pronunțare! sentinței condamnatore, iar în cașul când a făcut apel, durata pedepselor se socoteste de atunci de când s'arespins apelul. Apelul fiind devolutiv și suspensiv de executare până la judecarea lui, nu se pote socoti durata pedepsei de cât de atunci de când a urmat o hotărâre de respingerea lui. Deși, în specie, condamnații și-au retras apelul făcut, iar întru cât prin însăși facerea apelului esecutarea fiind suspendată de drept și acesta retragere nu se pote considera de cât ca o respingere a celui apel, în consecință de la acea dată cată a se socoti durata pedepsei. Legea numai în doue cașuri socoteste durata x'edepsei de la data sentinței condamnatore: 1) când condamnatul n'a făcut apel; 2) când inst. superioră reduce condamnațiunea. — Cas. TI, 29 Mart. 89: Dr. 38/89 p. 29*. B. 89, p. 395.

4. Lg. prin art. 32 P. regulează epoca de când trebuie a curge penalitatea atât când condamnatul a fost lăsat liber, cât și în cașul când se află sub un mandat de arestare. Lg. nu arată din ce di trebuie a se socoti pedepsa când condamnatul aflat în detențiune preventivă, își retrage apelul, saii se desistă de la apelul făcut. Relativ la recurs, în lipsă de o dispozițiune precisă, jurisprudenta a admis: că de ii decisiunea de condamnare nu rfmâne definitivă de cât în diua în cave recurentul se desistă, totuși, pentru că termenul de recurs este prea scurt și, prin urmare, neîndestulător spre a se cerceta de către condamnat mai de aproape sorta ce ar putea avea recursul, s'a decis că atunci când recurentul, convingendu-so că s'a înșelat, se de-

sista, recursul să se socotesce ca neavenit și pedeapsa să curgă de la data decisiunii atacată în casațiune. Aceleași motive făcându-se și în cazul când condamnatul de la prima inst. își retrage apelul tăcut, pedeapsa s'a calculat mai în tot-d'a-una de la data sentinței, iar nu din ziua când Curtea a luat act de retragerea apelului. În primele momente ale condamnățiunii, condamnatul, credent!, poate, că pedeapsa pronunțată e ori nedreptă sau exagerată, a putut să declare apelul; însă mai târziu, după o matură reflecțiune, dobândește încredințarea că osânda nu se va putea nici măcar reduce și își retrage apelul; de nu i s'al' ține în semă timpul petrecut în închisore, de la pronunțarea sentinței până la retragerea apelului, ar fi a-l mări pedeapsa. fără să existe vre-o sentință judecătorească care să consacre acesta prelungire, în adevăr, hotărârea, prim Mor judecători este aceea care se execută, intru cât. Curtea n'a intrat, cătuși de jmțin, în examinarea ei, și cu tote'acestea în sistemul contrar, pedeapsa va începe a curge nu de la data sentinței ee o pronunță, ci de la o epocă de multe ori forte depărtată, când e aproape a expira Uruierul osândeii. Acest rezultat inie nu poate fi sancționat. Simpla ordine a condamnatului comisă cu facerea apelului, act inspirat pote de un sfătuitor inexperimentat, în momente, rritice, când temerea de osânda pronunțată i-a zdruncinat moralul, nu pote avea urmări așa de desastroase, în cât să-i conducă aproape la o îndoită pedeapsa dată ide primii judecători. Așa dar prin desistare apelul socotindu-se ca inexistent, pedeapsa trebuie să curgă de la data pronunțării! sentinței iar nu de la o altă epocă, niaf mult sau mai puțin depăr-

tată și arbitrară. — C. Buc. II, s Febr. 89; Dr. 38/89 p. 296.

5. În urma unui recurs ce se face se suspendă executarea decisiunii, și ast-fel s'ar putea susține că numai de la retragerearekursului decisiunea are putere și se pote executa. Inșă acest mod de a vedea îngreuiază situațiunea individului, din cauza unu recurs făcut pote fără suficientă chibzuință, și în grabă, numai ea să-l facă, de ore ce termenul de recurs e scurt. Dacă, în urmă, înțelege că nu trebuie să facă recurs și si-l retrage, recursul făcut n'a avut nici o urmare și n'ar putea să aibă o urmare în cât privește calcularea pedepsei. în cât pedeapsa trebuie să se calculeze de la epoca decisiunii Curței de Apel, care în urma apelului deținutului a redus pedeapsa. Acesta se confirmă, și prin lucrările nregătitoare cu ocaziunea modificărilor aduse la 1832 art. 24 N Fr. Ast-fel pedeapsa recurentului are a fi calculată de la data seminței reformată în urma apelului recurentului, și fără intrerupere. Urmând a casa decisiunea Curței tie apel, ea va trebui să fie fără trimitere, hind că al-fel trimițend și așteptând rezultatul până când Curtea de trimitere s'ar pronunța, recurentul ar urina. a. li deținut si s'ar agrava situațiunii a prin o detențiune prelungită.--Cas. IT, 7 Dec. 95; Dr. 2.90. p. lo; B. 95. p. UG5.

6. Pedepsele se calculează de la (iată când ele remân definitive și executorii. Ast-fel dacă nisee inculpați au fost condamnați de o Curte cu juri la < ani reclusiune și ducă casându-se 11. după recursul lor, ah fost trimise înaintea altei Curți cu jurați care le-a dat numai 3 ani, pedeapsa va începe să curgă de la data când acesta a, 2 ii. va remane definitivă. Cas. Vac b Aug. 93; Dr. 7.1.03. p. :71. B. 93. p. 096.

7. Dacă în sentința prin care Tr. transformă, conform nrt. R9 <în legea monopolului tutunurilor, pedeapsa amendei în închisore, nu s'a făcut mențiune <ă, în calculul termenului închisorel, să se țină. semă si de timpul cât condamnatul a fost în prevențiune, acesta nu pote da loc la casarea sentinței, ci la o contestatiune ce delieventul pote să facă, în cas când acea sentință s'ar executa altfel de cum prescrie legea, care contestație urmează a fi îndreptată instanței care a pronunțat zisa sentință. — (Cas. II, 5 Mart. 96; B. p. 547.

33. Când durata pedepsei este hotărâtă pedile, luni sau ani, ziua se socotesce de 24 ore, luna de 30 zile si anul de 865 zile.

Ziua din care se începe pedeapsa și ziua în care încetează, se vor ține în semă os'ânditului ca zile depline. P. Pr. 15; Pr. 729.

34. Tote hotărârile ce vor pronunța pedeapsa la muncă silnică pe toată viața, saii pe timp mărginit, la reclusiune, la detențiune, la degradațiune civică, se vor publica în extract, se vor afișe în orașul unde se va fi pronunțat hotărârea, în comuna locului unde s'a comis crima, la locul unde se va executa pedeapsa și la locul domiciliului condamnatului. P. Pr. 36; Civ. 87,

35. Pedeapsa pecuniară,

adică amenda, nu va putea fi executată asupra moștenire! condamnatului, de cât în cazul când hotărârea de condamnățiune va fi devenit nerevocabilă înaintea morții! sale. P. Pr. § 20.

Pedeapsa pecuniară, adică amenda, nu pote fi executată asupra moștenitorilor condamnatului, de cât în cazul când hotărârea de condamnățiune va n devenit nerevocabilă înaintea morții sale.—Cas. TT, 16 Apr. 82; B. p. 493.

36. Condamnatul, afară de restituțiune, când va avea loc, va putea ii asemenea osândit și la alte desdauări către partea civilă, dacă acesta o va cere.

În acest cas, suma desdauării se va determina dejudecător, dacă nu este determinată chiar de lege.

Judecătorii însă nu vor putea, chiar prin consimțirea zisei părți, să încuviințeze întrebuițarea desdauării! sau a restituțiunii!, pentru ori-care alt sfârșit, chiar când ar fi vorba de vre-o operă de utilitate publică. Pr. P. 3.

1. Instanțele represive, aii competența de a condamna la desdauări către partea vătămată ori de câte-ori acesta va pretinde și va proba, că nisee asemenea despăgubiri sunt consecința delictului imputat prevenitului. — Cas. II. 7 Sept. 71; B. p. -207.

2. Instanțele corecționale nu sunt competente a se pronunța de cât asupra daunelor civile rezultând, pentru parte, din delictul ce se urmărește. In specie, delictul ce se urmărește era violarea de domiciliu. Partea civilă cerea ca daune interese prețul varului luat de recurentul de astăzi. Gestiuinea proprietății acestui vai' fiind discutată între părți instanțele corecționale n'au judecat'o ci au lăsat'o a se judeca de instanțele ordinare. Ast-fel fiind Curtea nu putea să acorde ca daune interese, pentru violare de domiciliu, de cât paguba ce a rezultat pentru parte direct din delict, cerere ce nu s'a făcut de partea civilă, dar nu să dea ea despăgubire civilă prețul varului a cărui proprietate nu se hotărâse de judecată. Cas. II, 13, Dec. 82; H. p. 1212.

Il. Cel ce voește a iigura înaintea instanței o' represive ca parte litigantă, trebuie să declare că se constituie in parte, civilă, sau că face o cerere de daune interese, și că vătămarea a cărei reparațiune pretinde, a fost personalmente suferită de densul, și că ea este rezultat și consecuența directă a unei infracțiuni pedepsită de legea penală. Așadar, Curtea, cu drept cuvent, n'a primit pe recurenții a iigura ca părți înaintea instanței corecționale, rezervându-le dreptul pe cale civilă, de vreme ce constată, că unul dintr'iușii, care pretinde că a fost bătut, nu s'a constituit in parte civilă, nici a cerut despăgubiri, iar cel-l'alt care era constituit in parte civilă, pretindea daune-terese, nu pentru o pagubă cp i s'ar h produs direct prin delict, ci pentru un câștig ce ar fi putut efectua, de nu s'ar fi comis delict, și ast-fel pretențiunea sa era imaginară, iar nici cum rezultatul sau consecința di-

rectă a delictului. — Cas. II, 9 Ian. 74; B. p. 4.

1. Pentru esercitarea acțiune! civile nu este necesitate' de o pagubă directă și actuală, ci de un interes direct și un drept actual deși paguba poate să nu fie actuală. In specie, Curtea cu jurați constată că mama mortului se află în lipsă și că fiul seu, în cursul vieții sale executa in mod benevol obligațiunea de alimente ce l'impunea legea, de care e privată prin moartea fiului seu, și ast-fel densa are un interes direct și un drept actual pentru a se constitui in parte civilă. — Cas. II, H Mai 82; B. p. 593.

5. De gre-ce rezultă din dispozițiunile art. 36 I și art. 159 și 389 din Pr. P. că partea lezată poate cere înaintea instanțelor represive, nu numai reparațiunea daunelor cauzate de fapta pedepsită de legea penală, ci încă și restituțiune de lucruri luate, este evident că prin acțiunea privată, care se prescrie în același timp cu acțiunea publică, nu se poate înțelege de cât acțiunea zisă privată, adică numai aceia, care este îndată exclusivamente pe o infracțiune penală, iar nici de cum și acțiunile în restituțiune, în repetițiune sau chiar în despăgubire, derivând din un drept; preexistent infracțiune! și independent de reparațiunea la care a putut da naștere infracțiunea, de și niște asemenea acțiuni pot fi aduse înaintea instanțelor represive cu ocaziunea exercitării acțiune! publice.—Cas. II, 17 Mart* 70; B. p. 80.

6. Din combinațiunea art. 19 C. B. cu tarifele de cari, in acest art. se face mențiune, rezultă că in cas de delict silvic, despăgubirea civilă este fixată prin lege chiar. Din momentul ce legea însăși determină cuantumul despăgubirilor, prin acesta chiar a ridicat judecă-

torului ori-ce drept de apreciere in acesta privință, și dar densul nu pote reduce cuantumul acele! despăgubiri, căci ar li a substitui voința sa voinței Lg. ceea-ce nu-i este permis. (Ircumstanțele atenuante recunoscute in favorea unul de lievent, nu dă judecătorului de cât dreptul d'a reduce pedepsa, dar ele nu au nici o înrăurire asupra despăgubiri. Jud. este dator să le fixeze, abstractiune făcendu-se de aceste circunstanțe, după aprecierea ce densul face a prejudiciului cauzat, când o asemenea apreciere este lăsată la facultatea sa, și din contra, este dator a le incuviința, ast-fel cum legea le-a hotarit, când legea, ca in materia de față, a fixat cuantumul lor. — Cas. II, 30 Ian. 91;

B. p. 109.

7. Partea civilă nu pote cere ca suma ce i se va acorda ca despăgubire să se dea de judecată unei opere de utilitate publică. — Cas. IT. 12 Mart. 91; B. p. 319.

37. Judecătorii vor putea ordona sase confisce.

1) Lucrurile produse prin crimă, delict saii contravențiune;

2) Lucrurile cari au servit, saii cari au fost destinate spre a comite veri o infracțiune, dacă aceste lucruri vor fi ale autorului infracțiunei, sau ale veri-unui complice;

8) Scrierile, imaginile saii figurile cari ar presenta elementele unei acțiuni condamnabile; pentru acesta se va ordona, in același timp, si distrucțiunea tutor exempla-

relor ce se vor fi găsit precum și a planchetelor. formatelor saii tiparelor cari vor fi destinate spre a le reproduce.

Confiscarea saii distrucțiunea vor fi parțiale, la cas când numai unele pasage, saii unele părți din plaiiehetete, formaturi saii tiparuri vor ii contrarii legei;

4) Tote lucrurile făcute saumentinute in contraregulamentelor polițienesci.

Acestea, la cas de a fi vătămătoare sănătăței publice, se vor distruge in total sail in parte. P.Pr.19.

1. Confiscățiunea, fiind de drept strict, d'insa nu se pote aplica de cât in cașurile anume prevedute de lege. — Cas. TT, 23 Febr. 70; B. p. 57.

2. Art. 37, dând judecătorilor facultatea de a confisca anumite obiecte esclude dreptul condamnărilor, la vre-o parte din prețul vânzării obiectelor confiscate.—Cas. II, 25 Nobr. 80; B. p. 407.

3. In materie de contravențiuni la legi de monopol, ca și in veri-care materii de asemenea natură confiscățiunea este o dispoziție particulară, iar nu penală. Așa dar, Tr. corecțional, care a fost sesizat cu acțiunea publică, e competente a se pronunța, fără a se impedecea de moartea inculpatului. — Cas. II, 21 Mart. 75; B. p. 53.

4. In materie de contravențiune la legea asupra comerțului ambulant, judecătorii sunt in drept a ordona confiscarea mărfurilor cari au făcut obiectul comerțului ilicit, de și legea specială nu prevede ex-

pres o asemenea pedepsa. — Tr. Dămb. I Nobr. HH; Dr. 74/89, p. 598.

TITLUL IIr

DESPKE TENTATIVA

38. Tentativa de crimă, adică, ori-ce început de execuțiune a crimei, dese va ti curmat din împrejurări cu totul neatâr-nate de voința autorului ei, ne va pedepsi cu o pe-depsa de o treptă mai jos de cât aceia ce s'arti cu-venit, de s'ar fie xecutat crima.

Crima săvârșită, dară neisbutită, se va pedepsi cu minimum pedepsei ce s'ar fi cuvenit de s'ar li executat crima.

Când pedepsa va ti aceia a reclusiunef, tenta-tiva se va pedepsi cu în-chisore corecțională dc la două ani până la cinci ani.

Când pedepsa va fi mun-ca silnică pe totă viații, crima săvârșită, dară neisbutită, se va pedepsi cu maximum muncei silnice petimpmărginit. P.67,2(H).

1. Circumstanțele constitu-tive ale tentativei de crimă sunt elementele legale și nece-sare ale acelei crime, și tre-bunse puse juraților împreună cu cestiunea crimei, fără a ii nevoie de a face din ele obiec-tul unor cestiuni distincte și separate. Ast-fel, Președintele, punend la un loc cestiunea tentativei cu acea a crimei, ce

s'a înceacat a se săveesi, n'a contravenit dispozițiunilor din lege relative la punerea ces-tiunilor. — Cas. II, 2 Oct. 68; B. p. 108.

1. Caracterul esanțial al ten-tativei care o face pasibilă de o penalitate este că executin-nea crimei să e fie curmat'din împrejurări cu totul neatâr-nate de voința autorului ei. Prin urmare acesta trebuie să formede, obiectul unei cestiuni separate pusă juraților pentru ca să se cunoscă împrejurările din care s'a curmat crima. — Cas. II, 6 Mai 72; B. p. 137.

3. L^ a voit a pedepsi sin-gurul început de execuțiune a unei crime sau delict, 'atunci numai, când s'ar (i curmat din împrejurări neatârnaie de vo-ința autorului, iar nu și atunci când s'ar ti curmat prin voința proprie a autorului. De aci re-zultă că acest element caract-eristic al tentativei legale: *curmarea din împrejurări neatâr-naie de voința autorului* trebuie să facă obiectul cestiunei jurați-lor, căci în lipsa constatării acestui element constitutiv, s'ar putea presuma că execu-tarea crimei s'a suspendat din voința proprie a autorului, în care cas singurul început nu se pedepsece de legea nostra nenală. - (Cas. II, 12 Mal 72; H- p. 144.

1. Când e vorba de o crimă săverșită dar neizbutită, cir-cumstanța că ea n'a reușit din cauză independentă de voința autorului fiind constitutivă iar nu agravantă a acelei crime, trebuie să facă obiectul unei singure cestiuni pusă jurați-lor. — Cas. II, io Nobr. 84; B. p. 958.

o. Cestiunea. *acusatul este cul-pabil că a comis omucidere cu vo-ință, fapt săvârșit dar neisbntit*, e pusă conform legii, de 6re-ce voința fiind un element con-stitutiv al crimei de omucidere, cu drept cuvent s'a lăsat în

ceștiunea pusă juraților. Ces-tiunea tentativei nu este o cir-cunstanță îngreuuătoare, pen-Iru casă se adauge separat după cestiunea principală. Ea este, din contră, o circumstan-țiă ușurătoare, de punerea că-reia nu se pote plânge recu-rentul, de 6re-ce punerea el a fost în favorea iar nu în do-tavorea sa. Tentativa se pote eomite la tote crimele, ast-fel eă este indispensabil să se pună în ceștiunea tentativei A elementele constitutive ale crimei, pentru care s'a comis numai tentativa. — Cas. IT, 9 Iul. 91; B. p. sui.

o. *Tn crima de omucidere cu voință, crima săvârșită dar neisbutită, tentativa* care con-sistă în neisbutirea crimei este un element constitutiv al el, iar nu o circumstanță agra-vantă care să dea loc la pu-neroa unei cestiuni separate.* — Cas. II, 21 Febr. 94; B. p. 180.

7. Se fare o greșită aplica-țiune a legii, când Curtea ap-lică la tentativa de omor, pe-depsa ce s'ar fi cuvenit culpa-bilului de crima de omor, săvâr-șită dar neizbutită. — Cas. II, 28 Apr. 81; B. p. 358.

S. Comite o tentativă de cri-mă, acela care prin violențe și rele. tratamente, încercă să ră-pescă bani cu cuget de a și-I însuși pe nedrept, dar care nu reușese din cause indepen-dente de voința sa. — Cas. II, 18 Mai 70; B. *p. 248.

!b Constitue o tentativă de crimă, faptul mal multor ind-ivid! de a. se duce să tâlhărescă pe' cine-va, unde în cele din urmă, au sărit peste gardul gradinei, rupend și o ulucă, din care cauză, făcendu-se sgo-mot, inculpații fug, impreju-rare care 'i-a oprit a comite crima proiectată. — Cas. II, 9 Dec. 06; B. p. 762.

10. întrebuițarea de vio-lență fiind săvârșită pe când inculpatul nu perpetrare încă

furtul, acesta nu pote consti-tui de cât o tentativă de tâl-hărie, răpirea efectivă a lucru-lui strein fiind un element con-stitutiv al tâlhăriei săvârșite. - Cas. II, 18 Nobr. 87; B. p'aai).

1J. Pentru tâlhăria consu-mată se cere o violență și un furt consumat, violența se pote exercita sau înainte 'sau spre a comite furtul, sau fiind sur-prins în flagrant delict de furt spre a reține lucrul furat saii spre a scăpa. In tote impre-jurările însă, pentru existența tâlhăriei se cere nu numai ca violența să fie exercitată, ci si furtul să fie săvârșit. Dacă fur-tul nu s'a săvârșit, sau dacă n'a fost surprins în flagrant delict de furt, dacă s'aai exer-citat numai violențe, fără să existe si furtul cu tote criteriile furtului consumat, ci numai posibilitatea de a fi voit a să-vârși delictul de furt, în acest cas," nu avem tâlhăria consu-mată, ci numai o tentativă de tâlhărie. Dacă pedepsa pentru furtul consumat și pentru ten-tativa de furt este aceeași, a-cestă egalitate a pedepsei, pen-tru amendoue cașurile, nu ne piite indritui a susține că tâl-hăria, în sensul art. 317, ar fi tot-d'auna privită ca consuma-tă, chiar dacă furtul ar fi nu-mai tentat, fiind-că nu după pe-depsa pentru furt are a fi sta-bilit dacă tâlhăria este consu-mată sau numai în stare de tentativă. In specie, nu pote fi vorba de crimă de tâlhărie să-vârșită dar neizbutită, ci numai de o tentativă de tâlhărie, căci crima de tâlhărie, nu e consu-mată, fiind că fără ca să existe răpirea însăși a unui lucru, s'aai exercitat numai violențe. A sus-ține contrariul ar fi a consi-dera numai violențele exerci-tate ca constituind'crima consu-mată de tâlhărie, de vreme ce violențele, in sine, fără de-lictul do furt, se pedepsece ca simplu delict. Tentativa de tâl-

hărie se pedepsește cu închisoarea corecțională, conștin art. 38 și este ast-fel de competența jurisdicțiunilor corecționale de a o judeca. Prin urmare, când Curtea, deapela, considerat faptul săvârșit de intimăți ca o crimă săvârșită dar neizbutită, ea nu și-ailat seină de criteriile cerute de art. 317 și 38 pentru ca să ilo crimă de tâlhărie consumată sau numai încercată.— Cas. 71, 2° Sept. 98. Dr. 74 98, p. 638.

iii). Tentativa, de vre-un delict, adică ori-ce început de execuțiune a delictului, care se va ii curmat din împrejurări cu totul neatârinate de voința autorului, precum si delictul neisbutit, se vor pedepsi numai la întâmplările prevăzute prin vre-o dispozițiune specială a legii. P. Pr. § 5V.

1. Conform art. 39 P. tentativa de delict se pedepsește numai în cașurile anume prevădute prin o dispozițiune specială a legii. Art. 310 prevede pedepsa numai pentru furtul cu efracțiune săvârșit, iar despre tentativă nu face nici o mențiune. Ast-fel fiind textele art. 39 și 310, nu putem conchide de cât că tentativa furtului cu efracțiune este fără nici o penalitate în legea noastră. Nu este fundată părerea celor ce susțin că Lg. prevedend o pedepsa, prin art. 308, atât pentru furtul îndeplinit cât si pentru cercare de iurt, a înțeles a cuprinde, în acest articol, si tentativele celor-alte varietăți de furturi, cari nu sunt de' cât nise furturi însoțite de o circumstanță agravantă, cum este si furtul cu efracțiune. în ade-

ver, cele patru aliniate ale art. 309 de și lrateză fie-care despre câte o specie de furt cu circumstanțe agravante, totuși la fle-care din ele a prevezut în mod expres și tentativa. De și s'ar părea nelogic a se pedepsi, tentativa, unul furt simplu și a se scuti de ori-ce pedepsa, tentativa furtului cu efracțiune, fapt mai grav, și s'ar părea la prima vedere, 'mai logic, ca printr'o argumentațiune a fortiori, să se deducă o pedepsa și pentru tentativa furtului cu efracțiune, totuși în penal nu se pote* deduce prin analogie și nici prin argumentațiuni a fortiori vre-o pede'psă tară vre-o anume dispozițiune de lege. Lacunele legilor penale, fiind de drept stilet, nu pot fi împlinite prin interpretaiune. Tr. Iași T. 9 iun. 83; Dr". 54/82-83 p. 412*

2. Intru cât ari. 308 vizeză furturile simple, nu se pote deduce că. conține principiul penalitatei tentativei în materie de furt, mai cu semă că Lg. pedepsește tentativa de furt în primele patru aliniate ale art. 309, pe când în al cincilea pedepsește numai faptul consumat. Lg. român traducând art. corespundofore din Codul penal francos, a voit să pedepsească. în unele cașuri atât faptul consumat cât și tentativa iar în altele numai faptul consumat. Intru cât nu este un text de lege pozitiv care să îndrituiască pe judecător a pedepsi tentativa de furt, în cașurile prevedute de art. 310, nu se pote întinde dispozițiunea art. 308 prin interpretare. A decide alt-fel, ar fi a admite că judecătorul pote trece peste limitele atribuțiunilor sale, înstituindu-se ca legiuitor, creând penalități prin interpretare, pe când' este scit că interpretarea în materie penală nu se pote întinde prin analogie si inducțiuni, nu pote fi

nu-i restrictivă, nici estensivă, nefiind dat judecătorului a aprecia limitele voinței legiuitorului, nici a se arăta mai pedetor de cât legea. Acesta interpretare trebuie să fie pur M simplu declarativă. Judecătorul trebuie să aplice riguros legea și să-i declare sensul și numai Lg. pote aprecia actele care turbură ordinea socială și pote prescrie măsuri de repressiune.— Tr. Tutova, 23 Ian. 84; Dr. 17/83-84, p. 135.

3. Faptul că o persoană, pentru a înlesni o contrabandă vamală, a scris declarațiunea de import în care a trecut un minier de colete mai mic de cât era în realitate, din care a și ridicat parte dintr'ansele, iar pe când voia a ridica și restul a fost prins în flagrant delict, constituie un delict consumat, iar nu numai o tentativă a delictului sau un delict neisbutit.—Cas. II, 27 Iun. 94; B. p. 743.

1. Înșelăciunea, în termeni generali, precum e stabilită prin art. 332, nu se pedepsește de cât ca delict consumat, nu însă ca încercare, căci art 333, care declară pedepsa, nu o declară și pentru delictul încercat, precum se declară anume prin art. 242 Codul penal al Prusiei. Dacă ar fi a ne mărgini la art. 334 am pedepsi și încercarea însă acest articol, care corespunde vechiului art. 405 Codul penal francos ast-fel precum e conceput și fără a se fi adoptat de Lg. nostru si modificarea la acel art. 405 introdusă în Franția prin o lege din 1863, tocmai pentru a se putea condamna și unele încercări de înșelăciune, cari de altmintrelea n'ar fi putut fi condamnate conform vechiului art. 405, presupune pentru ca să se potă dice că e încercare, că s'au remis banii, ceea ce în specie n'a fost. — Cas. II, 22 Dec. 87; Dr. 3'38, p. 20. B. 87, p. 1040.

5. După art. 334 tentativa, de înșelăciune se pedepsește numai atunci când delictul, întrebunțând mijlocele enumerate de acest art. reușese să convingă pe persoană ce voiesce a înșela că trebuie să ldea o sumă ore-care de bani, valori saii obiecte, și singurul fapt ce lipsește pentru ca delictul să fie consumat, este ca delictul să fi luat banii, valorile saii obiectele. — Cas. II, 7 Sept. 92; B. p. 790.

TITLUL IV

DESPRE (OX< URSIL MAI MULTOR IMUACTH'VI Ș4 DESPRE RKCIDIVA

40. Când inculpatul se va. ti dat în judecată pentru mai multe crime saii delictes, se va aplica numai osânda cea mai grea, dacă acele crime sau delictes vor ti de deosebite naturi si supuse la osebite pedepse; iară de vor ti de aceiași natură și supuse la aceleași pedepse, judecata va hotărî maximum pedepsei.

1. După art. 40, cumul de delictes se socotesce atunci când inculpatul este dat în judecată pentru că a comis mai multe infracțiuni pedepsite de legea penală, care însă nu se raportă, la aceiaș fapt (moral). Fle-care din cașurile prevedute de codul comercial în privința bancrutei simple se raportă ia aceiaș fapt care constituie infracțiunea prevedută și pedepsită de art. 345 P. cu"pedepsa corecțională. Prin urmare, dacă unui comerciant falit se im-

pută că a coittravGn.it la mai multe din cașurile preve\iute de Codul comercial, aceste contravențiuni raportaudu-se la aceeaș fapt, bancruta simplă, nu pote ti considerată ca delict separate, ci ca unul și același delict manifestat prin mal multe împrejurări. Așa dar Curtea, trăgând din faptul rețineri! registrelor în regulă, precum si din neprezentarea necurentuui înaintea sindicilor, concluziunea că ar fi comis mai multe delict, si că ast-fel ar ti conc.irs de delict, și condamnându-l conform art. 40 P. a făcut o greșită aplicație a menționatului articol — Cas. II, fu Nubr. 73; B. p. 264.

2. Numai atunci pote ii cineva condamnat la o pedepsa cu un grad mai mare de cât aceia ce hotărăște legea pentru crime ce a săvârșit, când se constată că osândit fiind, printr'o hotărere nerevocabilă, la o pedepsa criminală, a săvârșit a doua crimă după împlinirea pedepsei hotărîto pentru cea dintăiu crimă. Dacă însă a doua crimă s'a săvârșit pe când suferea pedepsa hotărîto pentru cea dintăiu crimă, sau fugind din ocnă saii casa de închisore, atunci nu este cas a, se aplica o pedepsa cu un grad mal mare ci conform art. 44 a se absorbi pedepsa de a doua în cea dintăiu, sau a se aplica maximul pedepsei pentru cea din urmă faptă, după distincțiunile arătate în citatul art. 44.— Cas. IT. 2 Mart. 76; B. p. 117.

ii. Este cumul de delict, iar nu un singur delict succesiv când s'au săvârșit mai multe fapte de înșelăciune, în paguba a diferite persoane. — Cas. II, 27 Iun. 89; li.]). 664.

4. Pentru ca doue fapte încriminate să constitue doue delict, și dar să fie loc la aplicațiunea principiului cumulului de delict, se cere nu numai ca fie-care din aceste fapte sa

constitue prin el însuși un delict, care să între în prevederile dispozițiunilor unui art. din legea penală, dar încă ca fie-care din aceste fapte să constitue un delict separat si distinct de cel-alt. Prin urmare, nu pote fi loc la aplicațiunea principiului cumulului, ori de câte ori aceste fapte n'au. făcut de cât a contribui la consumarea unuia și aceluiași delict sub forma definitivă care el este dedus în judecata instanțelor represive. Fie-care din aceste fapte pot fi privite ca o circumstanță agravantă a delictului când legea le consideră ast-fel, sau ca un element de apreciație pentru judecător în determinarea cuantumului pedepsei, dar nu pot fi scindate * pentru a fi calificiate ca delict distincte. În specie, faptul definitiv consumat și care a fost dedus în judecată, era falsificarea unui contract de închiriere sub forma autentică. Faptul de a fi plăsmuit mai întâia convențiunea dintre părți și apoi d'ă o fi trecut în registrul de autentificarea contrăfacend semnătura primarului nu putea fi privite ca constituind doue delict destinde și a se pune doue cestiuni separate, de orece săvârșirea ambelor acestor fapte au contribuit la consumarea delictului de fals a unui act, autentic. Ceia ce este și mai mult, în specie, este că aceste doue fapte sunt într'o ast-fel de legătură între dănsese, că dacă ambele n'ar fi fost consumate delictul nu se putea prezintă sub formă de fals a unui act autentic, căci dacă convențiunea dintre părți n'ar ti fost plăsmuită și numai autentificarea, delictul nu putea consista de cât în transformarea, făcându-se uși fals, a unei convențiuni sub semnătură privată într'o convențiune autentică, și atunci cestiunea prejudiciului trebuia să între ca element con-

-lilutiv al delictului. - Cas. II, ; Febr. 93; B. p. 167.

o. Când prevenitul este declarat culpabil, atât pentru falsificarea mai multor acte publice, comise la diferite epoce, eăt și pentru delapidare de bani publici independent de acele falsificări, este loc a i se aplica art. 40 existând cumul de delict în acest cas. — Cas. II, 19 Oct. 94; B. p. 1001. ' (i. Acel care a comis doue lapte de aceeași natură nu pote li condamnat de cât la o singură pedepsa, care este maximum pedepsei prevădut de lege pentru faptul de acesta natură. Recurentul, fiind condamnat prin prima deciziune la trei ani închisore pentru tâlhării! si prin a doua deciziune la opt ani reclusiune tot pentru tâlhării!, este condamnat la doue pedepse de natura diferită, ceea ce este contrar prescripțiunilor art. 40. Regularea pedepselor este de ordine publică, și încredințată autorităților judecătoreș! care sunt datore a aplica, în acesta privință, tote regulele prescise de legea penală, chiar când cel interesat nule invocă. ' Legea prescriind Curților cu jurați de a nu condamna po aceeaș acusat la doue pedepse diferite, pentru doue fapte de aceeaș natură, a doua curte cu jurați nu putea să condamne pe recurrent la o nouă pedepsa, fără a contopi pedepsele amândouă. Dacă Curtea cu jurați nu a fost pusă în pozițiune de a face acesta contopire în momentul când a pronunțat a doua pedepsa, pentru că nu i s'a adus la cunoștință existența primei pedepse, ea era datore să o facă în urmă, îndată ce i s'a pus în vedere existența acestor doue" pedepse, prin cererea de față făcută de condamnat. Acestă Curte nu putea respinge cererea condamnatului pentru motiv că n'a făcut'o în momentul când s'a pronunțat a doua

pedepsa, fiind că circumstanța că s'a făcut în contra recurentului, doue urmăriri în loc de una singură și că parchetul nu a adus la cunoșcința Curței existența primei deciziuni nu pote să-l vatem pe dănsul.— Cas. II, 13 Febr. 89; B. p. 213.

7. Art. 40 presupune, ca un inculpat avend a fi judecat simultan pentru diferite crime saii delict săvârșite, nu i se va putea inflige de cât pedepsa cea mai grea, sau maximum pedepsei, după distingerile acelu articol. Aceiaș principiu se va aplica când din o cauză ore-care instrucțiunea nu s'ar fi făcut în privirea tuturor crimelor sau delictelor săvârșite, și după o condamnățiune definitivă s'ar da în judecată condamnatul și pentru cele-lalte delict pentru care nu fusese judecat. Circumstanța că urmăriirile nu s'ar fi făcut simultane! înaintea condamnățiunel, și condamnățiunea nu s'ar fi pronunțat în vederea tuturor faptelor săvârșite, nu pote să schimbe pozițiunea condamnatului nici să 'I cauzeze vre-un prejudiciu, căci neurmărirea, precum si nejudicarea simultanee pentru tote faptele, pote să se impute de multe ori numai formelor complicate și îngreuetore ale justiției. Afară de acesta , rațiunea pe care se razimă principiu stabilit de art. 40 P. și 388 Pr. P. e că, prin înf'igerea pedepsei celei mai grele saii a maximumului pedepsei, cerințele justiției sunt satisfăcute, de vreme ce prin înf'igerea tuturor pedepselor pronunțate de legea penală pentru diferitele fapte săvârșite, acesta ar constitui o penalitate prea severă, deci nejustă, și pote chiar neexecutabilă, din cauza mulțime! faptelor. Aceiaș rațiune există, fie că simultaneii ar fi fost acusatul judecat sau numai succesiv, presupunendu-se numai că faptele sunt

săvârșite înaintea primei condamnăți. KecunosenA că și în cas, "când urmărițile și coridamnațiunile sunt succesive, pentru diferitele crime sau delictelc săvârșite înaintea primei condamnățiuni, tot pedepsa cea iuaî grea, sau maximum pedepsei, are a se aplica și a se executa, este însă învederat că, în urma primei condamnățiunt definitive, judecătoriai avend a se pronunța asupra altor crime saii delictelc săvârșite de același condamnat. înaintea condauinațiunei sale, vor avea a stabili dacă judecătoriai cari au pronunțat prima condamnățiune n'au pronunțat pedepsa în vederea tuturor crimelorsaii delictelor săvârșite, și în cas când nu ar fi avut în vedere acelea, vor avea a examina dacă pedepsa pronunțată, nu e cea mai grea sau maximum pedepsei în sensul art. 10 și art. 388 Pr. P. Dacă cu ocaziunea primei condamnățiuni se va li pronunțat pedepsa cea mai grea saii maximum pedepsei, judecătoriai cari sunt chemați a se pronunța în urmă, nu vor avea alt-cevâ de făcut, de cât a constata crima sau delictul, fără a mai pronunța și o nouă pedepsa; iar dacă pedepsa cea mai grea sau maximum pedepsei, nu va h fost pronunțat, judecătoriai din urmă vor avea a adăoga la pedepsa pionuniată mai d'înainte, ast-fel eâ limita stabilită de art. 10 să nu fie întrecută, căci faptele recunoscute primilor judecătoriai rari ar fi pronunțat o pedepsa, nu pot să remănă nepedepsite din cauza nesciînțoj și a împărțirei urmăririi). Așa fiind, de aci rezultă, întru cât privesce aplicarea, urmăioarele regule: m dacă prin prima II. se va li pronunțat o pedepsa de un grad inferior, prin natura ei, aceleia ce este stabilită de P. pentru al doilea fapt se va înflige numai pe-

depsa a doua, căci acesta e cea mai grea și absurbe pe cealaltă. Așa dar un individ condamnat la închisorea corecțională, de este urmărit pentru un furt cu efracțiune săvîrșit înaintea acelei condamnățiuni, acestuia nu i se va putea înflige de cât reclusiunea pronunțată pentru furtul cu efracțiune, căci r'eclusiunea e pedepsa cea mai grea. Asemenea dacă un individ ar fi fost condamnatlareclusiune, și în urmă e urmărit pentru un "fapt pedepsit cu munca silnică, se va aplica, numai munca silnică ca pedepsa cea mai grea; b) dacă pedepsa stabilită de legea penală, pentru al doilea saii no» l fapt săvârșit înaintea condamnării, e cu un grad inferior,, acelei pronunțate prin prima condamnățiune, prima condamnățiune va avea numai a se executa, pentru că s'a aplicat pedepsa cea mai grea; c) dacă pedepsa pronunțată prin prima condamnățiune, e de un grad egal cu pedepsa stabilită de P. pentru al doilea fapt săvârșit înaintea condamnaturnei, și pentru care condamnatul e urmărit, judecătoriai vor avea a cerceta dacă s'a aplicat maximum pedepsei sau nu. Observarea principiiului stabilit de art. 10. în materie de cumul de eviine și delictelc, precum și a regulelor indicate mal sus," ce decurg de la acel principiu, e absolută nu numai atunci când judecătoriai ar fi chemat a se pronunța din noii asupra unor fapte săvârșite înaintea primei condamnățiuni. ci și atunci când ar ti vorba a se executa diferite hotărâri saii decisiuni remase definitive, cări ar li pronunțat penalități pentru fapte săveivite înaintea primei condamnățiuni și fără ca să h avut în vedere diferitele condamnățiuni anteridre, în cât ast-fel nu s'ar ti aplicat pedepsa conform art. 40 căci dacă

sunt considerățiuni de justiție, cari aii determinat pe legiuitori a dispune a nu se aplica de cât pedepsa cea mai grea sau maximum pedepsei, aceleleași considerățiuni. cu necesitate și într'nn mod mai logic, reclama să mi se execute cumulativ diferitele pedepse cari se vor ti pronunțat, tie din nebăgare de semă, sau din nesciînțoa justiției, he că acusatul însuși n'ar fi deseceptat justiția asupra circumstanței cumulului. A nu admite acesta, ar ti a înflige cni-va diferite penalități cari sunt absorbite, ceea ce'Lg. a voit să impiedce. Așa fiind, condamnatul are dreptul a reclama contra executarei unei penalități pronunțată de o sentință, saii o decisiune definitivă, prin acărei executare s'a violat nrinoipiul art. 40 P. Acesta rec'amațiune o va face jurisdicțiunei care a pronunțat"penalitatea ee este a se, executa. Acesta jurisdicțiune, singura competentă a cerceta din nou, dacă pedepsa contră cărei executări se reclama e absorbită de o altă pedepsa pronunțată prin o altă decisiune și dacă s'arviolaprinicipiul art. 40 prin executare, și va avea a ordona a nu se executa pedepsa. când acesta ar fi în adevăr absorbită de o altă pedepsa anterior pronunțată. Competința acestei jurisdicțiunii rezultă din circumstanță, că cestiunea în prinvință absorbirei pedepsei contra executărel căreia se reclama, uefiind resolvată, ea nu pote fi resolvată de cât tot de densa, precum >f în general ori-ce incident se ive.see cu ocaziunea executărel unei pedepse, are a se vesolva de jurisdicțiunea a cărei II. a dat nas-cere, cu ocaziunea executărel, la acel incident. Ast-fel partea condamnata are dreptul de a reclama contra executărel unei penalități, nu numai când pe-

nalitatea s'ar executii u|| (id de cum ordonă decinliuuum rum a pronunțat'o. ci și itlniiH, când prin executare H'HC violti art. 40. — Cas. 11, 14 Iun. ti \ P>, p. 12.

S. Art. 40 statuează în ipo fesa unui inculpat dat judecii țel pentru că a comis mat muJlo crime sau delictelc, crime sau delictelc comisetute anterior oricării condemnațiuni și determina pedepsa ce inst. iudecătorească, chemată a judeca aceste diferite crime sau delictelc, trebue să aplice, în cas când culpabilitatea, acusatului ar fi stabilită înainta sa. În specie, nu era vorbă de crime sau delictelc comise înainte tie condemnațiune, căci din decisiunile date se constată că unele din faptele pentru cari a fost osândit au fost comise în urma evadării sale din închisorea în care își făcea pedepsa. În aceste circumstanțe do fapt art. 40 nu-si pote avea aplicațiunea.— Casi II, 28 Sept. SH; Dr. (54/88; p. 51-cl. Fi. 88. p. W)

9. Nu se violează regula de drept *von bis in idem* când a urmat în contra aceleleași persone doue judecări cari au avut de obiect fapte deosebite, de natură deosebită, cu sancțiune deosebită și supuse la jurisdicțiune! deosebite. Ast-fel, dacă o persona a fost condamnată, pentru nesupunere la ordiniie autorității comunale de a dărâmanisce case ale sale, cari amenințau ruină, a fost cu drept cuvent 'judecat și condamnat în deosebi pentru delictul de râniri fără voe, provenit din cauza căderei! acelor case, în conformitate cu proseriptiunile art. 249.— Cas. fi, li Sept. 89;

11. p. 7713.

J0. Când un prevenit este dat judecării pentru mai multe infracțiuni dacă aceste infracțiuni sunt de deosebite naturi și supuse la osebite pedepse, atunci trebue să se aplice numai

pedepsa cea mai grea contopindu-se ast-fel infracțiunile ce sunt pedepsite cu pedepse mai ușoare în infracțiunea ce se pedepsește cu pedepsa cea mai grea, iar dacă acele mai multe infracțiuni sunt de același natură și supuse la același pedepsa, atunci se va aplica maximum pedepsei, contopindu-se și în acest caz toate infracțiunile într'una cu obligațiunea însă, pentru judecători, d'a hotăra maximum pedepsei. În specie din cele (i) infracțiuni comise de recurent numai una cade sub prevediunea art. 319 după care pedepsa este munca silnică pe timp mărginit iară cele alte 5 infracțiuni cad sub art. 318 care pedepsește cu reclusiunea de la *b* ani în sus. Munca silnică pe timpul mărginit fiind, în baza art. 7, 10, 14 și 25 după natura pedepseilor, mai grea de cât reclusiunea este evident că urmeză să se aplice recurentului numai pedepsa muncii silnice pe timp mărginit, prevădută de art. 319, pedepsa reclusiunii, pentru celelalte infracțiuni, absorbindu-se de pedepsa muncii silnice pe timp mărginit. Durata muncii silnice pe timp mărginit fiind, după art. 7 de la 5 până la 20 ani, este evident că la caz când legea nu determină specialment maximum pedepsei judecătorești are facultatea de a aplica chiar maximum de 20 ani. — Cas. II, 30 Sept. (59); B. p. 239.

J1. Curtea de ape care gă-sind că recurentul nu poate fi inculpat de delictul de abuz de încredere, ci numai de delictul de mituire, a confirmat cu toate acestea sentința Tr. în privința aplicațiunii pedepsei (11 luni), nu a violat nici o lege. În adevăr, după art. 40, în caz când este cumul de delict de deosebite naturi și supuse la osebite pedepse" pedepsa cea mai grea absorbind pe cea mai ușoară, numai cea

d'intăii este aplicabilă, ast-fel că delictul ce se pedepsește cu pedepsa mai ușoară, este expirat prin executarea pedepsei celei mai grele, și el nu are nici o influență legală asupra aplicațiunii pedepsei celei mai grele, ci. poate să aibă. numai o influență morală în cugetul judecătorului pentru urcarea sau scoborirea scării dintre maximum și minimum pedepsei prescise de lege. Așa dar, Curtea de apel, înlăturând, imputabilitatea delictului de abuz de încredere, care n'a putut să aibă de cât o influență morală în cugetul judecătorilor de la Tr. asupra aplicațiunii între maximum și minimum pedepsei, prevădută', pentru mituire de art. 146, n'a violat nici o lege confirmând sentința Tr. de ure-ce pedepsa aplicată de Tr. este mult mai mică de cât maximum prevădută de citatul art. no. — Cas. 'li. i Febr. 71 : B. p. 50.

12. Când juriul a recunoscut culpabil pe acuzat că a comis 2 crime de aceeași natură și anume o crimă de omor și alta de omor cu păndire, de și pentru crima de omor cu păndire a admis scuza propusă și anume provocațiunea, trebuia a aplica pedepsa cea mai grea. Pedepsa cea mai grea fiind aceea prevădută pentru omorul săvârșit fără precauțare și păndire, Curtea față cu circumstanțele atenuante admise condamnându-l la maximum pedepsei corecționale, a făcut o bună aplicație a legii. Cas. II, 5 Mart. 79 : B. p. 255.

13. Recurentul s'a declarat culpabil, prin verdictul juraților că a comis atentat cu violență la pudorea fiicei sale vitrege și că a comis o omucidere cu voință asupra aceleiași fiice vitrege." Primul fapt este un delict ce se pedepsește cu maximum închisorel, după art. 204, secundul fapt este o cri-

ma prevădută și pedepsită de art. 234. Magistrații Curții cu jurați au condamnat pe recurentul la munca silnică pe viață, în baza art. 264, 234, 225 și 401 Art. 234, aplicat de Curte, pedepsește cu munca silnică pe viață, când omorul se săvârsește mai înainte, sau de o dată, saii în urma altei crime. Recurentul nu a comis omorul în urma unei alte crime, ci în urma unui alt delict, prevădută de art. 204 și în atare caz nu se aplică prima ei ultima parte a art. 234. Magistrații Curții cu jurați, neobservând cum că atentatul la pudore, imputat recurentului, nu este o crimă, ci un delict, a aplicat reii prima parte a art. 234, dând recurentului o pedepsa mai mare de cât aceea pronunțată de lege. — Cas. II, 16 Oct. 79 : B. p. 747.

11. Când cine-va e condamnat pentru delict ce se pedepsește în mod diferit de doue deosebite inst. jud. urmeză ca pedepsa cea mai mică să fie contopită. în pedepsa cea mai grea. Așa condamnațiunea la un an închisore pentru furt prin efracțiune absorbe condamnația la 7 luni pentru delictul din art. 309. — Cas. II, 6 Mart. 85 : B. p. 203.

15. În caz de cumul de crime de aceeași natură, inst. jud. va aplica maximum pedepsei prevădută de lege. Prin urmare, se violează art. 40 când o curte cu jurați pedepsește de doue ori "pe un acuzat pentru fapte de aceeași natură și când ambele pedepse adunate trec peste maximum hotărât de lege. În asemenea împrejurare, dacă cele doue condamnări sunt definitive și una dintr'ânsele prevede maximum pedepsei, cealaltă hotărâre se casează fără trimitere. — Cas. II, 4 Febr. 86 : Dr. 22/85-86 p. 165. B. 86, p. 127.

16. Cel dovedit culpabil că a comis 2 contravențiuni de aceeași natură se supune la

maximum pedepsei. — Cas. II, 18 Mal 87 : B. p. 480.

17. Se violează. art. 40 când inst. de fond contopesc într'o singură penalitate de un an 2 condamnări pentru delict intrând în prevediunile art. 130 și pedepsite cu 3 până la 5 ani, (de 6re-ce în asemenea împrejurare se aplică maximum pedepsei. — Cas. II, 19 Febr. 86 : Dr. 34/85-86 p. 262. B. 86, p. 153.

18. Minimum pedepsei reclusiunii se aplică celor recunoscuți culpabili de mal multe tâlhării, când se constată că în favoarea lor există circumstanțe ușurătoare. — Cas. II, 9 Dec. 87 : B. p. 1035.

19. Faptul de furt de bol prin spargere, pentru care inculpatul a fost condamnat, intrând în prevediunile art. 110, pedepsa era de 3—5 ani închisore, iar acela pentru care mai e condamnat, era supus la pedepsa de la trei luni până la două ani închisore (art. 309 P). Prin urmare, fiind vorba de niscj delict ce se pedepsește cunisce pedepse diferite, trebuie să se aplice inculpatului pedepsa cea mai mare. Ast-fel fiind, pedepsa cea mai mică urmeză a h contopită în pedepsa cea mai mare. — C. Buc. TIT, 25 Mar. KS:Dr. 60/88, p. 487.

20. Când prevenitul a fost declarat culpabil pentru comiterea mai multor furturi, unele prin întrebuițară de chei mincinoase și alte prin efracțiune, în acest caz, după dispozițiunile art. 310, combinată cu 40, pedepsa fiind aceeași maximumului închisorel corecționale, judecătorul face o rea aplicație a pedepsei, dacă prin acordarea circumstanțelor atenuante, dă pedepsa închisorel corecționale pe termen mai mic de un'an. — Cas. II, 11.1 Nobr. 94 : B. p. 1109.

21. Dacă prevenitul a fost declarat culpabil de mai multe delict de falș în acte publice,

prevăzute de art. 124 din P. oare prescrie închisoarea (de la 3 înă la 5 ani, și, în aceeași timp, e mai multe delict de abuz de încredere, cari sunt pedepsite cu o pedeapsă mult mai ușoară, judecătorul este ținut a aplica numai pedeapsa cea mai grea de la 3 pînă la 5 ani. Dacă admite circumstanțe atenuante, are dreptul, să dea închisoare corecțională pe timp mai puțin de un an, căci, în specie, neștiind vorba de maximum închisorii corecționale, nu poate aplica al. 5 al art. fiu.—Cas. II, 9 Ian. 96; B. p. 67.

22. Pedepsele pronunțate pentru mai multe fapte de aceeași natură, se execută cumulativ, fără a se contopi, atunci când aceste pedepse împreună, nu întrec maximumul prevăzut pentru acele infracțiuni.—C. Iași, II, 11 Mai 96; Dr. fi 6'96, p. 489.

23. Ori-ce II. judecătorească definitivă, trebuie să se execute în tocmă și în totul conform dispozitivului ei. Acest dispozitiv nuse pute schimba de cât în timpul în care ordinea, legată A instanțelor de fund nu este epuizată, fie de calre aceeași autoritate, dacă e sesisată din noii prin opoziție, fie de o judecată superioră, dacă s'a închis toate căile prin care legea, permite rediscutarea fundului dinaintea primei instanțe. Prin urmare, îndată ce o II. jud. a remas definitivă și are putere executorie, ea nu mai pute li modificată. Ast-fel, dacă contra unui individ există 2 hotăriri deosebite definitive, ambele trebuie să-și aibă cursul, și nu se put contopi, căci a le contopi suprimându-se una din ambele pedepse, s'ar infligându-se o nouă pedeapsă în locul celor 2. ar fi a schimba dispozitivul în urma definitivității. ceea-ce ar constitui nimicirea inviolabilității verdictelor judeciare și violentarea autorității lucrului judecării. Lg. no-

stru consfințește aceste considerațiuni de principiu, căci prevede numai în timpul cercetării! fondului pedepsirea infracțiunilor complexe sau cumulative imputate aceluiași individ și nu vorbește nimic de o alterare saii de o contopire a osândei. după ce procesul și-a luat sfârșitul prin o sentință definitivă și pentru a legitima asemenea ingerință ulterioară și arbitrară în veredele judeciare definitive evident că trebuie permisiunea expresă și formală a legiuitorului. Dacă astfel contopirea, pedepselor pronunțate prin două II. judecătorești definitive este inadmisibilă în principiu, situațiunea nu devine mal favorabilă pentru reclamant când, precum în specie, numai una din aceste hotăriri a căpătat puterea executorie, pe când cea raită este încă atacabilă în fond și dur susceptibilă de modificare. — Jur. Dămb. 2 Ian. 97; Dr. 8/97 p. 59.

24. Este de principiu că pedeapsa cea mai grea absorbe pedepsele mai ușore, și această gravitate se ia după cum pedeapsa a fost pronunțată prin hotăriri e condeinna. orii și reduși, în urma admiterii circumstanțelor atenuante, iar nu după cea prevăzută de lege.—Cas. II, 7 Nobr. 90; B. p. 1321.

25. Acusatul care atunci când se judecă pentru o crimă se a Hă deja condamnat definitiv pentru un delict nu este în stare de recidivă. De asemenea nu i se pote aplica nici art. 40 căci la epoca judecării crimei delictul e deja judecat și Curtea cu jurați nu mal pote trage nici o urmare în greutatea acusatului de ore-cenu este competentă a reveni spre a judeca din nou un fapt definitiv judecat. Așa dar Curtea violează art. 40 când aplică maximumul pedepsei ca obligator și exclusiv de ori-ce apreciere, într'un cas

unde pedeapsa eralăsată la apreciere sa.—Cas. II, 12 Sept. 67; li. p. 795.

26. Cerința legii este că diversele crime sau delict să fie întrunite într'o singură urmărire, așa că instanțele de fond care mi pot să pronunțe de cât o singură pedeapsă, să o potă măsura după totatul conduitei prevenitive. Așa dar principiul non cumulului pedepselor după care aplicarea pedepsei ajunge pentru pedepsirea tutulor crimelor sau delictelor de care agentul este în același timp prevenit este legat eu principiul prorogare! competente! rezultând din conexitate (art. 222 și 332 Pr. P). Dispozițiunea art. 222 Pr. P. nu e limitativă și se pote aplica și în afară de termeni! acestui articol în cazuri analoge. Dacă este adevărat că nu trebuie să se îngreueze pozițiunea prevenitivei prin urmăriri inadmisibile, nu trebuie de altă parte ca trunchierea urmăririi! să intunece adevărul, sustrăgând justiției o parte a moralității agentului.—Cas. II, 25 Mai 84; B. p. 490.

27. În cazul când un individ este dat judecării pentru comiterea mai multor delict, interesul bunei administrațiuni a justiției cere a se judeca de odată toate acele delict de către aceeași inst. evitându-se astfel pe de o parte înmulțirea și prelungirea judecăților, iar pe de altă parte punend pe judecători în pozițiune a stabili într'ga responsabilitate a inculpatului și aplica pedeapsa proporțională cu gradul culpabilitate. Numai pentru interesul apărării inculpatului, sau pentru acela al susținerii acțiunii publice, se pote admite disjuncționarea judecării tuturor delictelor imputate aceluiași individ (art. 333 Pr. P). Tu specie, recurentul fiind dat judecării la secția TV a Tribu-

nalului Iași pentru sustragerea de obiecte' din depositul primărie! comunei București, din județul Iași, iar la secția I a aceluiași Tr. mai fiind iarăși dat judecării pentru luare de ban! în numele unor funcționari publici, cu drept cuvânt s'au ordonat jinațiunea, ambelor procese, pentru a se judeca de odată de către secția T, care era cea dintații sesizată, juncțiune la care a consimțit și recurentul, așa în cât densul nu mai pote pretinde că i s'a violat dreptul de apărare. — Cas. I. 25 Oct. 93; B. p. 919.

28. Contopirea pedepselor date aceluiași prevenit prin două deosebite hotăriri cată să se facă de instanța, care a pronunțat cea din urmă hotărire, atunci când prima H. a fost pusă deja în executare, acesta cu tote că pedeapsa dată prin H. pusă în executare este mai mare de cât în cea de a doua. În acest cas, dacă ambele acele instanțe, și-ai declinat competența de a se pronunța asupra cererei de contopire ce li se adresează de către prevenitul condamnat și hotăriri lor au rămas definitive. Curtea de casație e chemată a pronunța un regulament de competență când ele, sunt: de o parte un Tr. iar de altă parte o curte de apel.—Cas. TI. 15 Mart. 96; B. p. 438.

29. Când cine-va este dat în judecată pentru mai multe delict, instanța care trebuie se-l judece e aceea care are competența cea mai mare. Ast-fel dacă s'a comis bătae. și ultragiu Tribunalul e competent a judeca în prima inst. și Curtea în apel. Chiar dacă Curtea achită pentru faptul de ultragiu, nu pote trimete afacerea înaintea judeului de pace ci trebuie s'o reție și s'o vizeze. — Cas. II. 25 Nobr. 83; B. p. iun.

30. Când Tr. este sesisat de două delict de dintre care unul privitor la violarea domiciliu-

Iui, care este de competența exclusivă a -sa, nu mai pble să și decline competența de a judeca pe eel-Talt privitei la bătae. — Cas. IT, 27 Apr. 84; B. p. 180.

iii. Trihunaiul este competent ajudeca în prima instanță delictele de bătae simplă și de furt a unor obiecte de o" valoare mai mare de iun lei. Și chiar dacă constată că nu e probat furtul trebuie să rețină faptul de bătae iar nu să 'si decline competența. — Cas. 11, Jo Ian. 88; B. p. 73.

- 32. Cestiunea dacă mai multe fapte delictușe imputate unui acusat constituiesc mai multe crime saii delictes distincte unul de altul, saii dacă acesta continuat de fapte, săvârșite într'un anume scop determinat, constituiesc una și aceeași crimă saii delict, este o ceștiune de fapt, de atributul suveran al instanțelor de fond, si nu pote ti propusă pentru [prima oră înainte (Curței de casație. Cas. II, ai Xobr. 96; 0.]

33. Dacă verdictul de culpabilitate pronunțat contra unui acusat este nul, în ce privește numai una din crimele ce i se impută, acesta nu autrene, ă nulitatea lui și în ce privește e.ele-Palte crime pentru care s'a declarat culpabil, când iu privința acestora, verdictul a fost dat cu observațiunea legel. — Cas. TI, n 'Sept. 94; B. p. 87*.

34. Dacă mai multe falsiri au fost săvârșite cu posibilitate de prejmiiciu pentru diferite persone și în diferite timpuri, falsurile nu se pot călițica ca un singur delict succesiv ci numai ca diferite delictes instantanee supuse la cum de pedepses. — Cas. II, 4 Febr. 97; B. p. 211.

41. Ori-care, osândit fi-ind printr'o liotărire nere-

vocabilă la o pedepsă criminală, dacă, după implinirea pedepsei, va fi comis o a doua crimă, se va condamna la o pedepsă cu un grad mai mare de cât aceea ce hotărășce legea pentru crima ce a săvârșit. P. 7, I/ Fr. 56.

1. Lg. enunțând ca condiție osândirea la 'pedepsă criminală, de aci rezultă că pentru a se putea aplica art. 41, nu e destul să se ii comis o crimă, ci trebuie să ti fost și osândit la pedepsă criminală." Dacă dar cine-va a fost urmărit pentru o crimă, d. e. pentru o tâlhărie, însă în urma declarare! de circumstanțe ușurătoare, pedepsă trebuind a se reduce conform art. fio, s'a osândit la o pedepsă corecțională, nu mai sunt condițiile art. 41 căci nu e pedepsă criminală.— Cas. II, ui Mai 7s; B. p. 187.

2. După art. 41 P. nu se pedepsește ca recidivist criminal la o pedepsă cu un grad mai mare de cât acra convenită unui individ acusat pentru comiterea uneia saii mai multor crime, de cât atunci când densul va li fost mai înainte condamnat definitiv la altă pedepsă criminală, pentru comiterea uneia sau mai multor crime, si pe care pedepsă ar ti expiat'o deja, iar nu să fi fost condamnat numai la o pedepsă corecțională iie chiar pentru comiterea uneia sau mai multe crime, prin admitere de circumstanțe atenuante. Acesta interpretare a art. 41 rezultă mai întâiu cialdin textul lui, prin care nu se dice ca în art. 42. ca acusatul să fi suferit mai înainte o condamnățiune pentru crimă, care condamnățiune note prin urmare să fi fost și corecțională, prin admitere de circumst. ate-

nuanțe, ci să fi suferit acusatul o pedepsă criminală. Apoi mai rezultă o asemenea interpretare și din rațiunea ce a putut să aiba Lg. pentru a ridica pedepsă la un grad mai mare pentru acusatul care suferind deja o grea pedepsă criminală mai comite în urmă una saii mai multe crime, căci asemenea acusat dă probe de multă reutate în caracterul seu și astfel merită o simțitoare agravare de pedepsă, pe când suferința numai a unei pedepse corecționale nu face probă decisivă de o mare răutate de caracter la condamnatul care, după expirarea numai aceleipepese corecționale, mai comite una sau mai multe crime. — Cas. TI, y Mart. 92; Dr. 20 92, X; 2oi. B. 32, p. y's.

3. Iu principiu Curtea cu jurați pote condamna pe un individ la o pedepsă mai grea ca recidivist, cu tote că prin deciziunea camerei de punere sub acusațiune, nu s'ar fi făcut mențiune de recidiviiăți, fără să se potă dice, că ar ti fost condamnat pentru alte fapte de de cât pentru acelea pentru care. ar h fost pus iu aculare, căci reidivitatea nu trebuie constatată de camera de punere sub aculare, ci ea este o circumstanță de care are a ține semă numai judecătorul care aplică pedepsă. Asemenea nu are a se pune juraților veri-o eesfiune în privința recidivității, căci reidivitatea nu rezultă, din desbateri ci dintr'o sentință judecătorească nerevocabilă." Așa dar, însăși Curtea care are a aplica pedepsă, în privința unui acusat declarat culpabil prin verdictul juraților, are să aplice o pedepsă mai grea, în sensul art. 4), dacă rezultă, dintr'o sentință nerevocabilă, că acusatul' a mai fost osândit la o pedepsă criminală, si dacă e constatat că el a comis a doua crimă pentru

care a fost acusat după ce a implinit pedepsă pronunțată prin acea sentință nerevocabilă. — Cas. II, Is Dec. 73; B. p. 304.

4. Starea de recidivă a unui acusat, oste un element de agravare de pedepsă independent de faptul acusațiunei. Recidiva trebuie constatată si apreciata numai de magistrați! Curței cu jurați nu și de jurați, cărora legea le da dreptul a se pronunța numai asupra faptelor ce fac obiectul acusațiunei. In specie, aplicându-se art. 41, fără ca magistrații Curții juraților să motiveze' și fără să arate elementele lor' de convințiune deciziunea lor urmeză a fi casată. - Cas. TI, it Tun. 71; B. p. 109.

5. Magistrații Curței cu jurați trebuie să motiveze în fapt recidiva, adică să constate pentru care infracțiune anume, în ce epocă și prin care deciziune acusatul a' mai fost condamnat. Simpla afirmare că recidivist nu e suficientă. — Cas. II, 23 Ian. 73; B. p. 4.

6. Curtea cu jurați trebuie să constate existența 'condițiilor neapărate pentru recidivă. Cind dar ea se mărginește a declara că rezultă din o depeșă a directorului unui penitenciar, că acusatul a mai fost condamnat la 10 ani închis6re, fără să aibă în vedere însăși hotărîrea condamnătoare pentru a putea cerceta natura pedepsei, violeză legea.—Cas. II, 18 Dec. 73; B. p. 304.

7. Cestiunea dacă acusatul tradus inaintea Curței cu jurați este saii nu recidivist fiind o cestiune de drept, nu se pote ca în privința el să se pună o cestiune juraților, ci aparține numai Curții dreptul de a cerceta și decide, dacă există saii nu recidivă.—Cas. IT,*18 Dec. 90; B. p. 1489.

8. In materie de delictes militare, nu se aplică nici o dată

recidiva, ca având aplicare numai la delictul ordinar. — Cons. de revis. (i Mart. 87. Dr. 37/80-87: p. aur.

42. Acela care, fiind osândit mai înainte pentru crimă, după îndeplinirea pedepsei va săvârși veri un delict care va merita pedepsei corecțională, se va osândi la maximumul pedepsei" prescrisă de lege pentru acel delict, și acea pedeapsă poate a se și îndoii, când osândă prescrisă pentru delictul săvârșit ar ii chiar acel maximum. V. 166; P. Fr. 57.

43. Acei cari vor fi fost osândiți pentru pricină corecțională la închisoare mai mult de șese luni, la întâmplare de recidivă de delict, se vor supune la maximumul pedepsei" prescrisă de lege pentru acel delict, și acea pedeapsă poate a se îndoii, când osândă prescrisă, pentru delictul săvârșit va fi chiar acel maximum.

In materie de crimă, delict de presă saii politic, delicuentul nu se va considera ca recidivist, de cât dacă prima osândă va ti fost asemenea pentru delict de presă saii politic. P. 166; P. Fr. 58.

I. Pentru a fi cine-va osândit ca recidivist trebuie să se constate în sentința osânditoare existența primei sentințe

definitive care osândise pe acusat pentru un delict anterior. — Cas. II, 5 Oct. 68; B. p. 109.

2. In materie de delict silvice, fie-care delicuent, trebuie sa. raspunde în parte de fapta sa în raport cu cantitatea lemnului tăiat de densul, ast-fel că, când penalitatea sa separată nu întrece, pentru nici unul din delicuenți, suma de 300 lei, apelul în contra hotărârii tribunalului de ocol este neadmisibil. — Cas. II, 15 Oct. 85; B. p. 775.

ii. In materie de delict silvic se consideră ca recidivist delicuentul contra căruia, după trecere de trei luni, se va încheia un nou proces-verbal de delict, fără a se distinge dacă densul a fost saii nu condamnat pentru primul fapt. — Cas. II, 19 Dec. 94; B. p. 1297.

44. Acela care, fugind din munca oanei, sau dintr'o casă de închisoare criminală sau corecțională, saii în timpul cât suferă din aceste pedepse, v.i comite o a doua crimă saii delict, se va pedepsi dupii, chipul următor :

1) Dacă pedeapsa ce legea hotărăsece pentru a doua faptă este mai grea de cât cea d'întăiu, atunci se va aplica maximumul pedepsei hotărâtă de lege pentru cea din urmă faptă.

2) Dacă pedeapsa faptei a doua este mai ușură de cât cea d'întăiu, atunci inculpatul 'și va împlini pedeapsa cea d'întăiu fără alt adaos.

Insă când, scăzându-se

timpul ce mai rămâne până la împlinirea pedepsei' întâiul, din timpul ce legea hotărăsece pentru pedeapsa a doua, va rămânea un prisos de timp atuncicondamnatul, după ce va esi din cea d'întăiu închisore, va împlini și acest rest în cea de a doua închisore. P. 178, 1U5.

1. Art. 44 prevede pedepsele cari trebuiesc aplicate acelor cari cad în recidivă de crimă sau delict pe timpul pe când suferă pedeapsa primei coridemuțațiuni. Pentru cașul când pedeapsa a doua este mai gravă de cât cea d'ânteu, acest articol prevede absorbțiunea pedepselor și ordonă aplicarea maximumului pedepsei hotărâtă de lege pentru cea din urmă faptă. Pentru cașul când pedeapsa faptei a doua este mai ușură de cât cea d'ântei, art. 44 prevede ca condamnatul să-și îndeplinească pedeapsa cea d'ânteu, care este mal grea fără alt adaos. In ultimul aliniat al acestui articol se prevede cașul când pedeapsa este egală pentru ambele fapte, insă de diferite lungimi, și cea din urmă pedeapsa mai lungă de cât cea d'ânteu și legea, în acest cas, ordonă ca condamnatul să suferă pedeapsa pe timpul cât prisoseșce după ce se va scădea din timpul secunde condamațiuni timpul cât a făcut din prima condamațiune, hypotesă în care, se află/recurentul de astă-di, care fiind condamnat pentru secunda faptă la 7 ani de reclusiune și nefăcend din prima condamnare de 6 ani de cât 2 ani, are a mai suferi 5 ani de reclusiune. — Cas. TI, 26 Aug. 75;

B. p. 200.

2. Se face o justă aplicațiune a lezei. când Curtea condamnând pe un acusat la 20 de ani de muncă silnică, a prevedut că în acesta osândă intră și alți 7 ani la care mal este condamnat numitul prin altă decisiune. — Cas. II, 22 Oct. 7ti; B. p. 589.

H. Numai atunci pute fi cine-va condamnat la o pedeapsa cu un un grad mai mare de cât aceia pe care o hotărăsece legea pentru crima ce a săvârșit'o, când se constată că osândit fiind prin o hotărâre nerevocabilă, la o pedeapsa criminală, a săvârșit a doua crimă după împlinirea pedepsei hotătite pentru cea dintăii crimă. Dacă, a doua crimă s'a săvârșit ție când suferă pedeapsa hotărâtă pentru cea d'întăiu crimă, sau fugind din onă sau casa de închisore, atunci nu este cas de a se aplica o pedeapsa cu un grad mai mare ci conform art. 44 a se absorbi pedeapsa de a doua în cea d'întăi, saii a se aplica maximumul pedepsel pentru cea din urmă faptă după distincțiunile arătate în citatul articol. — Cas. II, 2 Mart. 76; B. p. 117.

4. Când un acusat comite mai multe fapte reprimare de legea penală, pedepsele cele mai mici se contopesc în pedeapsa ce mai mare, care singură este aplicată, dacă cele-Talte fapte sau petrecut înaintea judecatei urmate asupra faptului mai grav. Ast-fel, dacă un acusat este osândit prin 2 II. definitive la închisore și la reclusiune, inst. jud. care k pronunțat condamnarea cea mai mare, e în drept a contopi închisore în reclusiune. De asemenea Casația este în drept a anula decisiunile unei Curți de apel care nu face aplicațiunea acestor reguli, refusând contopirea pedepselor prevezute de lege. — Cas. II, 18 Nobr. 88; Dr. 4/89. p. 27. B. 88, p. 99S.

ij. Când asupra unei execu-tai] de osândă în materie pe-nală, ministerul public întâm-pină reclamă din partea con-damnatului, că s'ar supune la doue pedepse aplicate prin doue diferite hotăriri, compe-tința sa încețeză M judecătorul trebuie să pronunțe contopirea osândei în cea mai grea. — Cas. (T, 2° Nobr. 80; B. p. 869.

45. Nu se socotesce în stare de recidivă acela care, osândit fiind pentru un delict, a săvârșit la urmă o crimă.

46. Agravarea pedep-sei de recidivă nu se va pronunța, dacă aii trecut zece ani din momentul de când condamnatul 'și-a terminat pedepsa eei lei' din urmă crime sau delict. /'. Pr. 60.

TITLUL V

DENI'KK eOMPLIUTATI;

47. Sunt agenți pro- vocatori aceia cari, prin da- ruri, promisiuni, amenin- țări, abus de autoritate sau de putere, uneltiri culpabile, vor ti provocat, la o infracțiune sau vor li dat instrucțiuni spre a, o comite.

Sunt asemenea agenți provocatori aceia cari, prin veri-unul din mijlo- cele enumerate în art. 294, vor li provocat direct la comiterea unei crime sau unui delict prevezut de Codicele Penale.

Acești agenți se pedep- sesc în tocmai ca autorul.

Aceia cari, prin veri- unul din mijlocele indi- cate în citatul art. 294, vor provoca direct la co- miterea unei crime sau delict, prevezut prin Co- dicele Penale, fără ca a- cea provocațiune să fi produs veri-un efect, se vor pedepsi cu închisore de la trei luni până la doui ani și cu amendă de la 250 până la 2500 lei.

Pentru delictete de pre- să sunt respunzători: au- torul, când este cunoscut sau când se dovedesce; iară în Jipsa lui, girantul editorul. *Coast. 24; P. Fr. •"»*, HO; P. *Hehf. 60.*

I. Agent provocator este și acela care a provocat o infrac- țione prin abus de autoritate, saii de putere. — Cas. II, 14 Febr. 90; Dr. is.oo, p. j:SH. li. oo, p. 21*.

-. Kste agent provocator prin eseeiință si coautor acei care povălucesc [se o femeie să pă- răsesea domiciliul conjugal, să ture mai multe obiecte de va- lore, în comun acord, prin spar- gere, și primesce pe soție la domiciliul seu. Cas. II, 22 Mai 87; B. p. 490.

ii. Nu e necesar a se cerceta dacă instrucțiunile aii fost ur- mate de promisiuni, daruri, etc. căci cuventul *instrucțiuni* consti- tue prin el însuși delictul de proveoațiune, fără să mai tie trebuință de a se mai adăogi și cele-lalte cuvinte coprinse în art. 47. Faptele din mențio- natul articol nu aii trebuință să existe tote în mod cumulă-

iiv pentru a constitui culpa- bilitate. — Cas. II, 6 Mart. 78; li. p. 117.

4. Art. 47, care slabilește con- iițiunile cerute pentru ca agen- Iui care provocă la comiterea unei infracțiuni să tie pedepsit, eonsideră ca agent provocator ? i pe acela care va ti dat numai instrucțiuni pentru comiterea unei infracțiuni. Din modul de redacțiune \\ din termenii in- trebuințați de art. 47 rezultă, în mod cert, că nu este tre- buință ca instrucțiunile sau iu- formațiunile date să fie înso- țite de daruri, promisiuni', a- nienințări, abus de autoritate saii de putere, și uneltiri cul- pabile pentru ca autorul lor să de considerat ca agent, provo- cator si pedepsit, ca atare. — Cas. II, 18 Ian. 93; B. p. 61.

5. Faptul că mai mulți locu- itori dintr'o comună, în urma unei comune înțelegeri, au adus cu forța la localul primăriei pe notar, primar și consilieri, și le-au impus să rupă dre-cari acte din arebiva primăriei, în scop de a nu se pune în apli- care uisce taxe votate de con- siliul comunal, constitue deli- ctul de rebeliune prevezut de art. 170, iar uu acela de pro- vocaiiue la săvârșirea delic- tului prevezut și pedepsit, de art. 367, căci, în acest cas, ca să existe proveoațiune la co- miterea acestui delict, trebuie ca prin daruri, promisiuni sau amenințări, provocatorul să fi determinat pe agent, ca de bu- riă-voe să distrugă actele. — Cas. II, 2 Aug. 84; B. p. 796.

ti. Art. 47 al. 2 P. care pre- scrie că agentul provocator se pedepsece întocmai ca au- torul material al delictului, tre- bue să fie interpretat în sensul că pedepsa agentului provo- cator să nu tie de un grad mai ridicat de cât acea cu care le- gee pedepsece delictul. În ceia ee privesce durata pedepsei, inst. de fond este suverană a

da o pedepsa. de o durată mai lungă sau mai scurtă, în limi- tele maximului prevezut pen- tru faptul comis, după cum îm- prejurările atenuante sau agra- vante ce-l înconjurămiliteza în favorea sau defavorea delicu- entului. Așa. dar Curtea a pu- tut să dea recurentului o pe- depsa de o durată, mal lungă de cât autorilor materiali ai faptului.—Cas. II, 14 Febr. 90; Dr. 18 90. p. 138. B. 90. p. 2)8.

7. Kste motivată decisiunea care constată că inculpatul, ca trimes al Ministrului, a pro- vocat la comiterea torturilor, în care cas aplicarea art. 47 e. justificată.—Cas. [f, 13 Mai 60; il. p. 165.

S. Curtea, de fond este suve- rană în aprecierea, faptelor, din care se deduce cooperare», unui individ ca agent, provocator, fără să tie dator a întrebunța termenii eoprimi în lege. — Cas. ir, 27 "Mai 83; B. p. 5Ho.

ib. Instanțele de fond sunt su- verane să aprecieze faptele M probele ce rezultă din depune- rile martorilor. Ast-fel Hind odată ce curtea de apel con- stată că există elementele de proveoațiune prin abus de au- toritate decisiunea sa în acesta privință scapă de controlul cur- țel de Casațiune. — Cas. II, 23 Mal 90; B". p. 727.

HI. Din art. 47 rezultă neap- ărat, că inst. de fond este da- tore să arate anume prin II. sa faptele și elementele cavi con- stituesc delictul și să se pro- nunțe asupra fie-cărui element constitutiv al unui asemenea delict, asemenna trebuie să con- state anume existența uneia din împrejurările prevezute de art. 47 care e cerută pentru declararea cul-va ca agent pro- vocator.— Cas. II, 3 Sept. 96; B. p. 1267.

II. În regulă generală, fie- care respunde înaintea legii penale, numai pentru faptele sale proprii afară numai dacă

tere unei infracțiuni, (art. 47) Lg. pentru unele delictе, (art. 99 și 159) comise de funcționarii inferiori în exercițiul funcțiunii lor, presupună abuzul de autoritate și de putere a superiorilor. În aceste delictе Lg. face responsabili înaintea legii penale pe superiori fără a se mai dovedi abuzul de autoritate și de putere, destul numai să se probeze, că funcționarii inferiori au săvârșit acele delictе după ordinea superiorilor în pricini ce privesc la atribuțiunile acestora și pentru care funcționarii inferiori sunt datori să le dea supunere în ordinea erachiei. Presumpțiunea legii merge, până a considera ca o constrângere morală ordinul superiorilor și de aceea apără de orice responsabilitate penală pe funcționarul inferior. Pedepsa, în asemenea caz, se aplica numai superiorilor. Nu este tot astfel în cazul când între provocatorul ei nil pote exista obligațiunea unei supunerii pasive. În acest caz, trebuie să lie dovedit că provocațiunea la comiterea delictului s'a comis prin daruri oii prin amenințări, sau prin abuz de putere, ori autoritate, sari prin uneltiri viclene, saii dându-i instrucțiuni spre comitere, pentru ca provocatorul să tie pedepsit intocmai ca un autor. În specie, Tr. a judecat greșit când, fără să constate că stăpânul a întrebuițat vre unul din mijlocele prevezute de art. 47, a condamnat pe stăpîn, ca autor al contravențiunii prevezute de art. 393 al. 2 fiind că servitorii săi au tăiat lemne din o pădure a Statului. — Cas. II, is Mart. 74; B. p. nu.

12. Răspunderea sau nerespunderea agențiilor inferiori pentru executarea unul ordin ilegal dat de superiorul lor, nu modifică întrun nimic, respun-

derea agentului superior, care a dat acel ordin. Chiar de s'ar presupune că agenții inferiori ai politiei, sunt respunzători pentru faptele comise de dânsii acesta nu ridică răspunderea penală a agentului superior, pentru ordinul ilegal ce dânsul a dat și s'a executat. — Cas. II, 5 Nobr. HO; B. p. 386.

18. Când inst. de fond constată că furtul săvârșit de servitorii a fost din ordinul stăpânului lor, că lucrul furat a fost adus în curtea stăpânului lor, și că acesta a tăgăduit la început, cu drept cuvânt considerat pe stăpîn ca agent provocator al delictului de furt, întrun cât art. 47 nu cere ca instrucțiunile date să he însoțite de daruri promisiuni sau amenințări. — Cas. II, 6 Oct. 97; Dr. 67/97, p. 557.

14. 'Provocarea constituind un delict a parte, agentul provocator este considerat și pedepsit ca si autorii crimei. Ast-fel fiind, nu trebuie pusă, în privința agentului provocator, o cestiune separată, asupra circumstanțelor agravante, în care s'a comis crima așa cum se pune pentru autorii principali. Ast-fel Președintele Curții cu jurați, punând cestiunea parii acusatul a luat, parte va agent livmuitar dând instrucțiuni pentru eonii/crea crime), nu se pote dice că a pus o cestiune complexă. — Cas. II, 4 Sept. 81; B. p. 680.

10. În cazul când agentul provocator și făptuitorul fiind implicați în'aceleași desbateri și circumstanța agravantă (în specie precugetarea) e afirmată în privirea făptuitorului, nu mai e nevoie că acea circumstanță să fie reprodușă în întrebările relative la agentul provocator pentru a'l face și pe acesta responsabil de acea circumstanță întrun cât n'ar fi personală făptuitorului. Nu e tot așa, în cas de răspuns ne-

gativ, la întrebarea care conține circumstanța îngreuiădte, ni privința făptașului. În cazul d'ânteu, 'prin răspunsul afirmativ la cestiunea de proveoațiune se stabilește cu certitudine logică, conlucrarea la crimă cu tote circumstanțele ei deja stabilite, pe când' în -casul de al doilea, circumstanța agravantă nefiind încă stabilită, existența saii neexistența ei, în privința agentului provocator, nu pote rezultă din simplul răspuns afirmativ, la cestiunea de proveoațiune, ne-Hind exact a se dice că ori și ce proveoațiune, în ori și ce împrejurări implică și precugetare. — Cas. II. 20 Aug. 85, B. p. 618.

H>. În cestiunile puse juraților, în privința agentului provocator, este destul să se precizeze că provocațiunea s'a săvârșit prin daruri și promisiuni, fără să fie nevoie a se enumera și obiectele promise sau dăruite, ori cuvintele rostite de provocator. — Cas. II, s Oct. 91; B. p. 1139.

17. Nu constituie o cestiune complexă, împrejurarea că într'una și aceiași cestiune pusă în privința agentului provocat, jurații au fost întrebați dacă, prin daruri și promisiuni densul a înduplecat pe agentul principal ca să comită cutare crimă, acesta fiind un element constitutiv al însuși delictului. — Cas. II, 22 Apr. 96; B. p. 763.

IS. În materie de contravențiuni, Lg. neprevădend vre-o penalitate pentru complici, mijlocul întemeiat pe respingerea mărfurilor care avea de scop a dovedi complicitatea, este fără interes. — Cas. II, 4 Dec. 81; B. p. 952.

48. Complicele se va pedepsi cu un grad mai jos de cât autorul principal, însă după natura cri-

mei privită ca comisă de el, iară nu după natura saii agravarea ce pote lua crima saii delictul, în raport cu autorul principal, din circumstanțe personale ale acestuia, sau din circumstanțe survenite în cursul execuțiunii crimei sau delictului, fără știrea complicelui. P. Belg*V>9.

1. Dacă prin art. 48 se fixează pepepsa complicelui, definițiunea complicitate! nu este coprinsă de cât în art. 50. Prin urmare cestiunile puse comisiunii juraților trebuie să reproducă elementele constitutive ale complicitatei. — Cas. II, 14 Febr. 78; B. p. 73.

2. În materie de complicitate nu e destul ca jurații să declare că cine-va a cooperat ca complice, ci ei trebuie să constate anume felul saii circumstanța complicitatei. Ast-fel complicitatea din art. 50 trebuie să formeze anume obiectul unei cestiuni. În lipsă de asemenea cestiune nu se pote aplica de cât o pedepsa cu un grad mal ușoră de cât a autorului principal. — Cas. II, 18 Mai 76; B. p. 262.

3. Când un acusat comite mai multe fapte reprimite de legea penală, pedepsele cele mal mici, se contopesc în cea mai mare, care singură este aplicată, dacă cele-Palte fapte s au petrecut înaintea judecateri urmate asupra faptului mal grav. Curtea de Casațiune este în drept a anula decisiunea unei Curți de apel care nu fac, aplicațiunea acestor reguli, rețușând' contopirea pedepselor prevăzute de lege. — Cas. II, 18 Nobr. 88; B. p. 998.

4. Când e vorba de complicitate la părintucidere, trebuie

Ji se pune juraților o cestiune în privința faptelor (ie complicitate așa precum sunt prevăzute de art. 49 și 50. A apoi trebuie să se pună încă o cestiune, dacă acele fapte de complicitate la părintucidere au fost comise cu precugetare conform art. 232 și 51, care are de efect a agrava pedeapsa complicelui, și care ca circumstanță agravantă, trebuie să formeze obiectul unei cestiuni speciale.— (las. II, 18 Nobr. 88; B. p. 990.

5. Se face o justă aplicațiune a pedepsei, când Curtea cu jurați pronunță închisoarea pe timp de trei ani, pentru crima prevăzută de art. 241, combinat cu art. 50, al. 2 și 48. — Cas. II, 19 Mai 93; B. p. 519.

6. După art. 269, pedeapsa complicelui în cas de adulter, este aceeași ca aceea a culpabilului principal.—Cas. II, 15 Ian. 86; IL p. 51.

7. În materie de contravențiuni, legiuitorul neprevădând vre-o penalitate, mijlocul întemeiat pe respingerea martorilor ceruți pentru a dovedi complicitatea, este tara. înteres. — Cas. FI, 4 Dec. si; B. p. 952.

40. Când pedeapsa autorului principal, va li reclusiunea, pedeapsa complicelui va fi închisoarea corecțională de ia două ani până la cinci ani.

Când pedeapsa autorului principal va fi închisoarea corecțională, pedeapsa complicelui va fi minimum acestei pedepse. *P. Pr. §. sr>*.

Când e vorba, de complicitate, întâiu trebuie a se pune juraților o cestiune în privința faptelor celor mai simple de

complicitate, așa precum sunt prevăzute prin art. 49 P. și apoi trebuie să se pue încă o cestiune în privința acelor fapte de complicitate prevăzute prin art. 51 și cari aii de efect a agrava pedeapsa complicelui și care, ca ori-care circumstanțe agravante, trebuie să formeze obiectul unei cestiuni speciale.— Cas. Vac. 8 Aug. 86; B. p. 616.

50. Vor ti pedepsiți ca complici al unei fapte calificate crimă saii delict:

1) Aceia cari vor fi procurat arme, instrumente saii ori-ce alte mijloace care au servit la comiterea faptei, sciind că o să sersescă la această comitere ;

2) Acei cari, cu hună seiintă, vor ti ajutat, saii vor li asistat pe autorul sau pe autorii acțiune! în faptele cari aii pregătit'o., saii au înlesnit'o., saii în acelea cari au săvârșit'o., fără prejudiciul pedepseilor cari sunt prevădute pentru autori de complicituri saii de provoaețiune în contra siguranței înteriore saii exteriore a statului', chiar în cazul când crima, ce aveau în vedere conspiratorii sau provocatorii nu se va ti executat ;

3) Aceia cari vor fi contribuit, în cunoscință de cauză, la vânzarea sari numai la distribuirea ori expunerea unei scrieri,

unui imprimat, unui desemn saii unei gravure, cari nu vor areta lămurit numele și domiciliul adevărat al autorului, girantului, editorului, când scrierea, imprimatul, desenului saii gravura conțin crimă saii delict.

Personele ele mai sus vor fi scutite de ori-ce pedepsa:

1) Dacă vor areta pe iideveratul individ de la vare țin scrierea, imprimatul, desemnul saii gravura ;

2) Dacă vor areta pe adeverații autori, giranți și editori. *Consf. 24; P. h: 60; P. Bely. 66.*

1. Complicii sunt aceia care procur ajutorul lor la perpetarea unei crime decâtre autorul principal. Complicitatea nu pote exista de cât numai atunci, când existența crimei este constatată. Prin urmare chiar în cazul când autorele principal este necunoscut sau absinte, urmeză că mai întâiu să se facă declarațiunea perpetării delictului în diferitele sale circumstări, și apoi aceea a complicității, care nu este alt de cât ajutorul dat pentru comiterea delictului.— Cas. II, 6 Mal 72; B. p. 137.

2. În înțelesul art. 50 și 51 sunt considerați ca complici numai aceia cari, cu bună sciință, vor ii ajutat sau asistat pe autorii acțiune! în faptele cari au pregătit'o sau aii înlesnit'o. Așa dar, în delictul de mituire săvârșit de un funcționar, este nulă și casabilă II." care condamnă pe cine-va ca complice,

numai pe simplul cuvent că dinșul a asistat pe acel funcționar la facerea actului, fără să se stabilească și elementul bunei sciințe din parte-i despre primirea de către acesta a sumelor de bani pentru săvârșirea zisului act.—Cas. II, 9 Mal 94; B. p. 578.

H. Când e vorba de complicitate la părintucidere trebuie a se pune juraților o cestiune în privința faptelor de complicitate, așa precum sunt prevăzute de art. 49 și 50 M una dacă acele fapte de complicitate la părintucidere au fost comise cu precugetare, căci conform art. 232 și 61, precugetarea are de efect a agrava pedeapsa complicelui și ca circumstanța agravantă trebuie să formeze obiectul unei cestiuni speciale.— Cas. II, 18 Nobr. 88; B. p. 996.

I. Lg. în art. 258 M urm. P. inspirându-se în parte de dispozițiile codului penal al Belgiei și al Prusiei, nu conține nici o dispoziție în privința martorilor precum găsim m'i? 172 C P. al Prusiei, care declară anume că secundanții, precum martorii care aii asistat la duci, medicii și chirurgii nu sunt, supuși unei pedepse. În lipsa unti asemenea dispoziții m P. român, martorii care asist la un duel, nu pot fi în principiu declarați nesupml unei pedepse ca complici, când el ar ti asistat în condițiunile de adevărați complici conform art. 47 seq. P. pentru că duelul se pedepsește de P. după distingirile stabilite de art. 258 și urm. P. si prin urmare martorii asistenți vor putea fi urmăriți, însă pentru acesta se cer» ca ei să fi provocat, să ti ațat pe luptători sau să fi asistat în condițiunile stabilite de art. 50 P. Dealmintrelea e cu neputință a urmări pe martorii cari asistă la un duel. pentru că faptul martorilor care asistă în diferitele fase ale

duelului, in sine, departe de a ii un fapt oprit de Lg. penal, e un fapt util, căci numai grație martorilor se pot întrebuița mijloce pentru a împăca sau pentru a indemnna împăcare, pentru că prin martori ne poate obține ca lupta să fie leală și onestă și pentru ca condițiunile stabilite sau consacrate prin us să fie observate și acesta utilitate a martorilor o recunoște chiar și Lg. prin art. 260 P. — Cas. II, 15 Febr. 94; Dr. 24/94, p. 185. B. 94, p. 162.

5. A se vedea adnotatiile art. 258.

6. Când in materie de complicitate la delictul de escrocherie, instanța de fond constată in fapt că prevenitul dat judecateri' ca complice a avut cunoștință și a participat la tote uneltirile viclene întrebuițate de autorul principal, pentru a înșela pe victimele sale, și că dânsula a ajutat și asistat cu Dună știință pe acesta, in pregătirea și săvârșirea escrocheriei sale, și din. tote acestea deduce că cooperatiunea complicei lui a fost ast-fel in cât fără ea delictul nu s'ar fi comis, nu depășește pin acesta puterea ci de apreciere asupra faptelor și elementelor constitutive ale unui delict. — Cas. II, 27 Mai 91; B. p. 670.

7. Există complicitatea la delictul de escrocherie alunei când judecătorul fondului constată in persona autorului principal tote elementele acestui delict, iar in persona complicei lui că dânsul, cu bună știință, a ajutat pe numitul autor in faptele cari au înlesnit delictul de înșelăciune și că cooperatiunea lui a fost ast-fel in cât fără ea autorul n'ar fi putut comite acest delict. — Cas. II, 21 Iun. 93; B. p. 642.

8. Spre a ti aplicată pedeapsa de complice treime ca in verdictul juraților să se constate elementele constitutive ale com-

plcității enumerate de art. 50. Din acest articol rezultă, că decă cooperatiunea nu consistă, in chiar faptele pregătitoare sail înlesnitore comiterii crimei, ci numai in procurarea de instrumente sau mijloce, atunci trebuie, spre a putea fi aplicată, pedeapsa de complicitate, să fie constatată că, acele instrumente ori mijloce au servit la comiterea crimei sau delictului, căci procuratiunea acestor instrumente cu scop de pregătirea crimei sau delictului, decan'au servit la comiterea chiar a infrațiune!, nu pote fi considerată cao complicitate. — Cas. II, 30 Kohr. 71; B. p. 349.

9. Aserțiunea că recurentul n'ar fi putut ii declarat culpabil, căci unde nu sunt autori nu sunt nici complici, nici tăinuitorii, nu e adevărată, căci tănuirea nu constituie o complicitate la furt, ci ea este un delict *siv /feneris*, afară de cașul prevădut de articolul 56. In fine, nu e adevărată aserțiunea recurentului că dacă autorul principal nu s'a putut descoperica să fie supus pedepsei, nief complicele, constatată ca atare, n'ar putea să fie condamnat, căci descoperirea sau nedescoperirea, pedepsirea sau nepedepsirea autorului principal, nu pote avea nici o influență asupra complicei, de acia se pote ca eine-va să tie condamnat numai in calitate de complice, fără ca autorul să ti fost condamnat, căci complicitatea in sine se pedepsesce de asemenea numai in unele cașuri uiași ușor de cât faptul principal. — Cas. II, 27 Oct. 75; B. p. 2*9.

10. Imprejurarea, că presupusul autor principal al furtului a fost achitat de juriu, nu pote beneficiare recurentului care s'a recunoscut de complice in acest fapt, de 6re-ce din respunsul juraților nu rezultă că faptul n'a existat. — Cas. II, 26 Mai 79; B. p. 329.

11. Este cassabilă decisiunea <urtci cu Jurați când președintele, in cestiunile puse, relative la complici, nu pune și pe acea dacă complicele a acționat cu bună știință pe autorii acțiunei!, in faptele pe care le aii săvârșit. — Cas. II, 4 Oct. 07; B. p. 866.

12. Nepunerea cestiunei e un cas de nulitate când punerea ci a fost reclamată de acusat și Curtea a omis d'a se pronunța asupra cererei lui. — Cas. II, 16 Dec. 6K; B. p. 2U5.

51. Complicele se va pedepsi intocmai ca și autorul principal, când cooperatiunea lui a fost ast-fel in cât fără ea delictul nu s'ar fi comis.

Cooperatiunea complicei trebuie să fie ast-fel in cât fără dansa delictul să nu se ii putut comite in modul și circumstanțele in care s'a comis. — Cas. II, 18 Mai 87; B. p. 1202.

52. Acei cari, cunoscând culpabila purtare a făcătorilor lde rele in uneltire de tâlhării sau de silnicii in contra siguranței Statului, a liniștei obtestci, a personelor sau a proprietăților, sunt deprinși a le da mai tot-d'a-una găzduire, loc de scăpare ori de întâlnire, se vor pedepsi ca complici ai acelor făcători de rele.

80, 216. P. Fr. OL

1. Lg. consideră cao inplciai făcătorilor de rele pe toti aceia cari cunoscând culpabila lor purtare, uneltind tâlhării sau silnicii in contra siguranței Statului, a liuisei publice, a

personelor sau a proprietarilor, sunt deprinși a le da mai tot-d'a-una găzduire, loc de scăpare sau de înlesnire. Prin urmare art. 52 este bine aplicat in cas de furt prin spargere. Cas. — n. 12 Sep. 66; B. p. 536.

2. Faptul depuneri banilor, după inceperea urmărirei!, nu face să dispară intențiunea culpabilă in comiterea delictului de tănuire a unor sume provenite din un abus de incredere. — Cas. II, 24 Iun. 96; B. p. 1097.

53. Acei cari, cu bună știință, vor fi ascuns in tot sau in parte, lucrurile sau banii ce provin din furt, sari din săvârșirea veri-cărei alte crime sau delict, sunt tănuitorii, iară nu complici.

Tănuitorii sunt acei cari cu știință, vor cumpăra, vor primi in schimb sail dar, vor lua ca să neguțătorescă, să desființeze ori să prefacă, ori vor primi, drept plată sau zălog, lucruri sau bani proveniți din veri-o crimă sau delict.

Rudele de sus și de jos, bărbatul și muierea, frații și surorile, nu se socotesc tănuitorii. P. Fr. 02.

1. Elementele constitutive ale tănuirei consistă in buna știință a provenienții lucrurilor tănuite din un delict sau din o crimă, și al doilea in un fapt care are de scop însușirea in folosul tănuitorului a lucrului sau disparitiunea sau ascunderea. — Cas. II, 4 Mart. 49; B. p. 211.

2. Elementele constitutive ale delictului de tănuire consistă în buna știință a proveniența lucrurilor tănuite dintr'un delict sați dintr'o crimă, și al doilea într'un fapt care are de scop însușirea în folosul tănuitorului a lucrului, disparitiuona saii ascunderea lui.— Cas. II, IR Febr. 87; B. p. 168.

Elementul constitutiv al doierului de tănuire e buna știință că lucrurile sau banii primiți sunt rezultatul unei crime sau delict. — Tr. Tulc. Aug. 91; Dr. 5(V91, p. 449.

-LElementele constitutive ale delictului de tănuire, cum că)revenitul a cumpărat lucrurile cit știință și că sunt provenite din furt, au putut să stabilize de către instanța de fond din circumstanțele raodicității prețului cu care le-a cumpărat, a virstei și pozițiunii celui care le vinde și, în fine, din tăgăduirea prevenitului la început despre acesta.—(as. II, 8 (let. ni: B. p. 1

5. Singurul (dement constitutiv al delictului de tănuire, este cunoștința că lucrul era de furat. Mu este necesar, prin urmare, a se ști dacă tănuitorul a profitat sau nu de obiectele tănuite. (as. II, 25 Iun. 7:c B. p. 141.

6. Stabilirea cunoștinței asupra provenienței furtive a peilor, în momentul cumpărării lor, e un element esențial pentru aplicarea art. 53.—Cas. II, 5 Febr. si: B. p. 133.

7. Art. 53 cere ca element, esențial al delictului de tănuire buna știință a delicientului cum că iucrurile tănuite provin din o crimă sau delict. Acest element trebuie constatat de instanțele de fond și constatarea lor e suverană.—Cas. II, 15 Febr. 88; B. p. 162. Idem : Cas. II, 30 Noabr. 92 ; B. p. 1065.

S. Când Curtea constată, prin decisiunea sa, că delicientul a avut. cunoștință că obiectele,

primite și ascunse de dânsul, erau de furat, constată în mod suficient elementele delictului de tănuire. — Cas. II, 24 Mai 89 ; B. p. 5fin,

ib Tn materie de complicitate la o bancrută frauduloasă, se cere ca element existența bunei științe cu care să fi lucrat complicele; neconstatarea acestui element în decisiunea condemanatorie. atrage nulitatea și casarea ei.—Cas. LI. is Mart. 92: B. p. 270.

10. Dna din condițiunile constitutive ale tănuirii este și aceea ca cel ce tănuiește să ti cunoscut că lucrul tănuit provine din săvârșirea vre-unei crime sau delict. Așa dar, simpla constatare făcută de judecătorul de fond, cum că autorul unui furt s'a dus în gazdă la pretinsul tănuitor și i-a remis caii proveniți din acel furt, precum și nLte'bilete de vite spre a le vinde într'alte părți, nefiind -e natură a stabili elementele delictului de tănuire, H. sa este casabilă. — Cas. TI, 9 Noabr. 93; B. p. 1030.

11. Tănuitorul sunt nu numai acei cari cu buna știință vor cumpăra obiecte provenite din vre-o crimă sau delict, dar si acei cari aii luat, asemenea lucruri, cu scop de a le vinde.—(as. ! I, 24 Aug. 70 : B. p. 474.

12. Este suficient motivată decisiunea care constată că din instrucțiunea si desbaterile urmate în cauză, judecătorii și-au făcut convicțiunea în fapt că delicientul \\\ știut că lucrul cumpărat, era furat și că este culpabil de delictul de tănuire.—Cas. II, 14 Febr- so: B. p. 220.

13. Constitue delictul de tănuire faptul că cine-va a cumpărat lucruri cu bună știință că ele provin: fie dintr'un furt. fie din comiterea orf-cărui aii delict sau crime. Prin urmare, împrejurările că faptul din. cave provenea, acele lucruri, impu-

iat autorului principal, constituia un abus de încredere, iar nu un delict de fiul, cum a fost calificat când dânsul a lost condamnat, și că lucrurile au fost restituite păgubașului, nu fac să dispară nici delictul de abus de încredere, nici acela de tănuire. — Cas. II, 23 Febr. 94; B. p. 192.

14. În delictul de tănuire nu este nevoie ca mai întâiu să fie urmărit, judecat si pedepsit autorul principal al furtului obiectelortănuite și numaidupă, acesta să se potă'exercita acțiunea publică contra tănuitorului, este destul ca faptul de tănuire să fie constatat în tde elementele sale, pentru ca culpabilul în acest delic să fie urmărit si condamnat, independent de acțiunea privitoare pe autorul furtului.— Cas. II, 20 Apr. 90 ; B. p. 538.

15. În materie penală privilegiile sunt personale si din combinațiunea. art. 53 și 54, rezultă că tănuirea este un delict *xW generis*, care pote fi imputat celor ce-l comit, independent de autorul principal.— Tr. Tulc. 21 Aug. 91 ; Dr. 56 91. p. 44y.

16. Tănuitorul pote fi urmărit și pedepsit, chiar dacă aceia, cari au comis furtul saii delictul din cari proveneau obiectele tănuite, n'au fost descoperiți >i pedejișiți. — Cas. II, 24 Mai'95 ; B. p.'822.

17. Art. 1003 Civ. stabilește, că un delict sau un quasi-delict, fiind imputabil mai multor persoane, acestea sunt finite solidar pentru despăgubire. De aci rezultă un principiu general, aplicabil și în materie penală, după care' tote persoanele cari aii cooperat la comitereaunui fapt penal, într' un mod direct saii indirect, ca provocator ca autor sau ca complice, răspund într'un mod solidar, de prejudiciul cauzat prin săvârșirea aceluia fapt penal.

Asa hind rămâne a sci daca prin tănuire, persona inculpată se pote considera că a cooperat direct sau indirect la comiterea, unui fapt penal, pentru ca să potă fi declarată răspundătoare în mod solidar pentru tot prejudiciul cauzat. În acesta privință tănuirea în diferitele cașuri specificate de art. 53 constitue un fapt penal, independent, un delict *sui generis*, pentru care și codul penal prin art. 54. și 55 stabilește o pedepta anume. De aci rezultă că tănuitorii, nu se consideră a h cooperat la săvârșirea, faptului penal, nici direct nici indirect, căciei nu sunt coatorii nici complici, ceia ce se probeză mal mult chiar și prin dispozițiuneaart. 52. Ast-fel hind, tănuitorul nu pote fi declarat răspundător solidar pentru tot prejudiciul cauzat printr'un fapt penal'săvârșit de alții, ci el răspunde numai pentru prejudiciul ce s'a cauzat prin propriul fapt al său de tănuire. — Cas. II, 9 Febr. 74 ; B. p. 69.

18. Ari. 1003 Civ. nuface nici o distincțiune în privința diferitelor grade de culpabilitate a mal multor persone conlucratore la pagubă rezultând din delict. În materie de delict și crime solidaritatea este presupusă de drept >i judecătorii cată să o pronunțe ex officio dacă n'a fost propusă de partea civilă.—Cas. TI, 25 Iun. 73: B. p. 141.

19. Tănuitorul sunt răspundători solidari cu autorul principal de despăgubirile civile către reclamant, când este dovedit că între dânsii și autor a fost o legătură atât de intimă în cât constitue o unitate de delict.— Cas. II, 3 Iun. 92; B: p. 617.

20. Când se constată că pagubele cauzate părții civile din furtul ce a suferit a provenit din faptele combinate ale au-

torului principal cu ale tainuitorului, acesta raspunde in mod solidar cu cel d'antai de tote pagubele suferite de reclamant, consistand atat din valorealucruirilor furate cat si din oii ce alte daune cauate pana la judecareaprocesului.— Cas. II, 28 Tun. 93; B. p. 662.

21. De si art. 53 considera pe cel ce cubuna stiinta va ti ascuns, cumparat, etc. obiecte sau bani proveniti din furt, sau ori-care alta crimă sau delict de tainuitor, iar nu complice, si art. 54 l pedepseste nu ca complice, ci ca autor, al unul delict special prevazut, si de si s'ar putea zice ca nefiind copartas al unuia si același fapt, solidaritatea in privinta despăgubirilor civile nu s'ar putea pronunța, insa atat faptul furare! obiectelor, cat si acela ca au fost ascunse au ocazionat partii civile un prejudiciu si in virtutea art. 1003 Civ. cand faptul este imputabil mai multor persoane, acele persoane sunt tinute solidar pentru despăgubiri. Apoi art. 142 l'r. da dreptul judecatorului intre altele sa pronunte solidaritatea cand partile sunt condamnate pentru cauza de fraudă. Faptul de a fura si ascunde obiecte de furat e un fapt fraudulos. Prin urmare bine au judecat instantele de fond condamnand solidar, atat pe fur cat si pe tainuitor, la plata de despăgubiri civile.— Cas. II, 27 Sept. 94; B. p. 914.

22. Tainuitorul declarat responsabil solidar pentru reparatiunile civile impreuna cu cei cari aii comis delictul din carea provenit lucrurile tainuite nu e in drept a formula un motiv de casare in privinta solidaritate!. Acest drept ii pot avea numai faptuitorii delictului.— Cas. II, 23 Ian. 90; B. p. 120.

23. Daca cei care sunt complici la un furt in sensul art. 48—52 P. sunt asemenea ne-

demni a ii alegator!, de aci nu rezultă ca si tainuitorii de furt ar trebui sa fie esluși ca nedemni!, caci tainuirea de furt nu este considerata ca o complicitate la furt, conform art. 48 pana la 52 P. ci constitue un delict sui generis, iar nu complicitate, precum anume declara art. 53 al. I. P. pentru care delict art. 54 P. stabileste pedepsa. Așa fiind, tainuitorii de furt nefiind complici la furt ci fiind considerați ca unii cari au comis un delict sui generis pedepsit in mod special, si delictul tainuirei de furt nefiind mentionat nici in art. 20 legea, electorală, nici in art. 25 legea, comunală este invederat ca tainuitorii de furt nu pot fi excluși ca nedemni de a fi alegatori, caci necapacitatile trebuie sa fie anume declarate printr'o anume dispozitie, ceea-ce nu este pentru tainuitorii.—Cas. IT, 31 Mart. 80; B. p. 275.

24. Furturile simple pana la valoarea de o sută lei, fiind de competinta judecatorilor de ocole de a le judeca, tot ei sunt datori sa judece si pe tainuitorii unor asemenea sume.— Cas. IT, 20 N-obr. 84; B. p. 961.

25. Deți este adevărat ca in apel se pde schimba calificarea, faptelor imputate preveni-tului, nu se pot discuta insa de cat faptele pentru caii dansul a fost judecat la prima instanța; caci nimeni nu pote fi lipsit de beneficiul a doue grade de jurisdictiune. Ast-fel, prevenitul, inculpat si condamnat de prima instanța numai pentru delictul de furt, cată a fi achitat de judecatorul apelului de acest fapt, dacă stabileste ca nu i se pde imputa, remanend ca ministerul public sa-i urmărescă pentru acela de tainuire, care constitue un delict deosebit de acela din care provin obiecte tainuite, dacă prin desbaterii s'a descoperit imputabilitatea inculpatului in

această privință. — Cas. II, 28 Nobr. 95; B1 p. 1400.

54. Tainuitorii se vor pedepsi cu inchisore corecțională până la doui ani.

Tainuitorii nu sunt coprimi intre cel declarați nedemni de a fi alegatori, ei pot figura in listele electorale.— Cas. II, 5 Apr. 85; B. p. 308.

55. Tainuitorii de lucruri molipsitoare se vor pedepsi cu doui ani inchisore corecțională. P. 377, 278.

56. Acei cari, mai inainte saii in timpul savarsire! crimei saii a delictului, ar ii avut intelegere ca sa ascundă lucrurile ce vor proveni din infracțiune, se vor pedepsi ca complici.

TITLUL VI

DESPRE CAISELE CARİ APEȘA DE PEDEPSA, SAU MIȘO-REZI PEDEPSA

57. Nu se socotesc nici crimă nici delict faptul savarsit in stare de smintire si in ori-care alta stare! de perderea usuii rațiunei sale prin canse independent! de vointa sa.

Fr. 04; J1 Pr. £ 40.

1. Legitima apărare fiind de natură a desființa culpabilitatea preveni-tului, se atacă dreptul de apărare când judecatorul fondului respinge ascultarea martorilor propuși spre a se dovedi acesta, si ca atare

decisiunea sa este casabilă.— Cas. II, 20 Dec. 93; B. p. 1155.

2. Art. 57 conține o causă de scusă legală pe care de câte ori apărarea o invocă judecatorul de fond, trebuie să se pronunțe asupra ei, alt-fel comite o omisiune esențială.— Cas. II, 5 Febr. 74; B. p. 65.

H. Mijlocul intemeiat pe faptul că prevenitul se găsea m legitimă apărare, cată să he produs judecatorului de fond in mod clar si precis; de unde urmează că, dacă într'un delict de lovire imputat preveni-tului, acesta s'a mărginit a declara că reclamantul voind să'l lovescă, densul s'a apărut si pote atunci să'l fi lovit, din acesta nereșind că dansul a propus, instanței de fond, cum că a fost in legitimă apărare, nu constitue o omisiune esențială din partea ei, dacă n'a discutat că densul se afla sau nu in stare de legitimă apărare.— Cas. II, 24 Oct. 94; B. p. 1001).

4. In cestiunea : *acusatul e culpabil*, sunt coprinse atât caracterul moral al faptului, cât si intențiunea agentului; faptele justificate precum: smintirea, perderea usuii rațiunei!, legitima apărare, fiind conținute in cestiunea culpabilităței, nu trebuiesc supuse prin cestiuni speciale juraților. Intre circumstanțele! avend de efect a atenua culpabilitatea, singurile pe care judecatorul e dator să le pue juraților, sunt scusele legale. In specie turburarea propusă de acusat netiind o scuză legală, judecatorul nu putea să o puc juraților prin o cestiune specială.— Cas. II, n Febr. 77; B. p. 71.

5. După art. MV2 si 363 Pr. P. Președintele curței cu jurat! trebuie să pue cestiunea suplimentară in afară de circumstanțele coprinse in actul de acușatiune, dacă din deșiiateii rezultă. Una sau mai multe circumstanțe ingreuna-

torc, și acuzatul a propus o scusă clin cele admise de lege. În specie, președintele nu avea a pune o cestiune suplimentară asupra legitime! apărări întru cât punerea unei cestiuni în acest sens nici nu se constată că s'a cerut de acusat. În afară de acesta considerație punerea unei cestiuni în privința legitimei apărări e necesarie, căci punerea cestiunii *dacă cutare este culpabil*, înseamnă și are de scop ascidacă acuzatul a avut conștiința și voința d'a comite crima. Dacă acuzatul se află întruna din acele împrejurări cari înlătură sau alterează cea conștiința sau cea voință, dacă acuzatul se află în stare de nebunie sau de beție sau de legitimă apărare este învedereat că jurații vor fi luminați prin apărare prin desbaterile urmate asupra faptelor și împrejurărilor comiterii crimei, precum și prin espunerea Președintelui "juraților asupra însemnătelor cestiune! *estecul-p tibil*. Dacă jurații vor fi convinși că împrejurarea în care s'a aflat acuzatul, în momentul comiterii crimei, a fost denatură al înlătură voința și conștiința vor răspunde în mod negativ, iar dacă jurații voi" li convinși că acuzatul nu s'a aflat într'o împrejurare care a înlăturat sau alterat voința saii conștiința vor răspunde în mod afirmativ. Ast-fel în cestiunea *este culpabil* imputabilitatea crimei e cujirinsă în întregime și prin urmare punerea unei cestiuni separată în privința legitimei apărări, nu pote îi cerută. — Cas II, 30 Aug. S3; B. p. 770. Idem pentru smințire: Cas. IT, 3 Mal S9; B. p. 543.

⊕. Iii specie fiind vorba de o legitimă apărare, cas în care nu există nici crimă, nici delict, Curtea era în drept a nu pune o cestiune separată în privința legitimei apărări, juriul re'spunzând prin un ver-

diet de neculpabilitate, dacă ar fi găsit că recurentul era în adevăr în cas de legitimă apărare. — Cas. II, 25 Nobr. 87: B. p. 953.

7. Prin scuze se înțelege numai faptele cari au de efect reducerea pedepsei, conform art. 254, nu și acele cari după art. 57 nimicesc culpabilitatea și nu lasă să mai existe delict. Demența ridicând după art. 57 ori și ce culpabilitate și făcând prin urmare a nu mai exista delictul, jurații, prin răspunsul afirmativ săt negatív, răspund cu necesitate și ia acesta cestiune, așa dar nu e nevoie a li se face o cestiune separată. — Cas. II, ifi Febr. 88; B. p. 195. Idem pentru legitimă apărare: Cas. II, 29 Febr. 88; B. p. mo.

8. Legitima apărare nu pote forma obiectul unei cestiuni separate, ea fiind o cauză care întiuentează și alterează voința. Ea deci pde te fi considerată că este prevăzută în cestiunea principală de culpabilitate. — Cas. II, 24 Sept. 9fi; B. p. 1292.

9. Beția, nefiind prevăzută de lege ca o scuză legală, nu trebuie să facă obiectul unei cestiuni. — Cas. II, li Nobr. 80: B. p. 397. Idem: Cas. II, 3 Nobr. si; B. p. 807.

10. Legea asupra responsabilității ministeriale din 2Jjai 1879, declarind penalmente respunzător pe ministru care violeză un text expres al unei legi existente, fără ca pentru acesta să ceră anume, ca condițiune constitutivă a delictului, doi sau rea credință din parte-l, a voit, cu drept cuvent, să pedVpsescă faptul funcționarului pus pe cea mai înaltă treptă a ierarhiei guvernamentale, și administrative a Statului, care, nesocotind o lege clară, nepri-mitiore de vre-o îndoială rațională, din incapacitate, incurie, neglijență sau dispreț manifest al legalitatei, turbură el, cel însărcinat mai' presus de

toți cu executarea legilor, ordinea juridică stabilită, isbind ast-fel în ceea-ce e chemat toc-mai să întărescă în inima tuturor cetățenilor: sentimentul legalitate! fără de care Staiui e lipsit de una din bazele sale morale cele mai solide. Responsabilitatea juridică creată de lege pentru ministru prin acest text, nu trece peste marginile unei stricte justiții, dacă, precum acesta reese clar din chiar tăcerea legii în astă privință, ea a înțeles să reserve, ministrului pus în acusațiune, dreptul d'a propune și proba, spre apărarea sa în fața judecatorului, căuzele de justifi-care admise de dreptul penal ordinar în materie de crime si delictes, cât și de dreptul constituțional al tuturor statelor si cari sunt: pe deoparte, necesitate, adică o neputință neprovenită din vre-o gresală a -a și pe care ministrul nu o putea înlătură cu mijldeele de care dispunea, iar pe de alta, M independent de orl-ce necesitate în sensul teoriei dreptului comun, rațiunea de Stat adică un interes'public important și superior dispozițiuneile lege! violată. — Cas. Un. 7° Dec. 88; li. p. 1055.

58. Tsu este nici crimă nici delict când fapta va li săvârșită din cauză de legitimă apărare.

Aperarea este legitimă rând este necesarie spre a. respinge un atac material, actual și injust, în contra persoanei sale sau a altuia.

Se socotesce ca legitimă apărare și cașul când agentul sub imperiul tur-luirărei, temerei saii te-

rorei, a trecut peste marginile aperiării. P. 256; Civ. 956; C. J. M. 222. P. Fr. 328, 329; P. Pr. & 41.

1. Expresiunile necuviincioase adresate acuzatului nu-l pun în stare de legitimă apărare de 6re-ce nu constituiesc un atac material actual si injust. — Cas. 11.26 Nobr. 76; B. p. 641.

H. Dacă fie-care particular, pentru o injustiție dubiosă și care în urmă s'ar putea repara lesne pe o cale regulată, cu alte cuvinte, atunci când dănsul nu s'ar afla într'o stare de legitimă apărare vădită, ar h în drept ca să nesocotescă și să destiinteze actele autoritatei, atunci am ajunge la sistemul absolut ce ar conduce directamente a autoriza pe fie-care a se constitui, în tote cașurile, judecătorul actelor emane-te de la autoritatea publică și acesta ar fi contrar ordinii publice, ar conduce la anarhie, ar fi periculos și prin urmare neadmisibil, eu atât mai mult că nu e fundat pe nici un text de lege. — Tr. Br. 19 Ian. 84; Dr. 22/83-84 p. 174.

3. Legitimă apărare fiind jde natură a desființa culpabilitatea prevenitului se atacă dreptul de apărare când judecătorul fondului respinge ascultarea martorilor propuși spre a se dovedi acesta, și ca atare decisiunea sa este casabilă. — Cas. IT, 20 Mai 93; B. p. 1155.

4. Legitima apărare ridicând ori si ce culpabilitate, și făcând prin urmare a nu maieccista delictul, jurații prin răspunsul lor afirmativ saii negatív, răspund cu necesitate și la acesta cestiune, ast-fel că nu e nevoie de altă cestiune. — Cas. TI, 29 Febr. ss; B. p. 190.

5. Legitima apărare nefiind o scuză legală, ci o circumstanță care apară pe autorul crimei", nu e nevoie să se pue o cc-

triune separată asupra ei. — Cas. II, 28 Mai 90; B. p. 736.

6. Prin scuză se înțelege nu-mai circumstanțele cari au de efect reducerea pedepsei conform, art. 254 nu și acela cari, după art. 58, face să dispară culpabilitatea și nu lasă să mal existe delictul! Legitima apărare, ridicând ori și ce culpabilitate și făcând, prin urmare, a nu mai exista delictul, jurații prin răspunsul lor afirmativ saii negativ la cestiunea prin-cipală asupra culpabilitate!, răspund virtual și asupra legiti-mei apărări. Lg. român, de și nu s'a mărginit, ca cel tran-ces, a arăta legitima apărare ca un fapt justificativ, ci prin art. 58 'i-a dat și definițiunea, din acesta împrejurare însă nu se poate trage consecință că legiti-ma apărare, ca cestiune de drept, trebuie neapărat pusă jura-țiilor distinct de cestiunea principală, căci dupe sistemul legii nostre penale, însăși cesti-unea principală: *Acusatul e culpabil...* coprinde o cestiune de drept, acea a responsanității acusatului, responsabilitate pe care legitima apărare are toc-mai de efect a o face să dispa-ră și ca atare dar, ea e vir-tual c'oprină în cestiunea de drept a culpabilitate!.—Cas II, 3 Febr. 93; B. p. 163. Idem: Cas II, 20 Febr. 95; B. p. 227.

7. Leg. definind și caracte-risând prin art. 58 faptul jus-tificativ al legitimei apărări a manifestat virtualmente prin acesta chiar voința că un acu-sat să nu fie declarat necul-pabil sub cuvânt de legitima apărare, decât sub condițiunea că împrejurările ce el ar avea în favoarea sa, se constituie legiti-ma apărare recunoscută de lege ca atare. Acesta dorință nu pote fi" ajunsă dacă preșe-dintele Curții cu jurați, în cas când acusatul invocă excepți-unea legitimei apărări, n'ar formula-o juraților sub formă

de întrebare, și i-ar lasă su-verani apreciatoli ai acestui fapt justificativ caracterisat de lege. Acesta dorință pote în cete mal multe cazuri ar fi a-junsă, dacă Președintele apre-ciind împrejurările invocate de acusat spre apărarea sa, și gă-sindule că constituiesc legitima apărare definită de lege, ar pune o întrebare specială, care ar avea de obiect d'a formula acesta excepție, și pune pe jura-ți în necesitate" d'a se pronunța asupra existenței sau nee-sistenței unor împrejurări care după lege singure pot face ca un agent să fie privit ca fiind în cas delegitimă apărare. Din obligațiunea Președintelui d'a face din excepțiunea legitimei apărare obiectul unei speciale întrebări, rezultă obligațiunea sa d'a nu pune în întrebarea către jurați, de cât împrejura-rile invocate de acusat spre apărarea sa, iar nu altele, și acestea atunci când apreciează legitima apărare. In specie, Preșe-dintele, puind pe jurați în a doua cestiune, în necesitate d'a declara, dacă acusatul a lovit pe pacient voind să apere pe soacră-sa, a comis pe de o parte o manifestă erore de fapt pre-judițiabilă apărare!, de vreme ce e constant că acusatul a invocat în favoarea sa impre-jurarea apărare! mumei sale, iar nu a soarei sale de lovirele pacientului, iar pe de altă acesta întrebare nici nu conține ele-mentul esențial al legitimei apărării, și care constă în ata-cul la care, după acusat, se află espusă persona ce el pre-tinde că a voit să apere comi-tând crima.—Cas. II, 19 Mai 69; B. p. 172.

8. Legitima apărare nefiind caracterisată anume prin legea nostra penală, constituie o ces-tiuni separată ce trebuie a se pune juriului, de 6re-ce legiti-ma apărare intră în domeniul

•muzelor legale admise de Tege pentru ușurare de pede'psă a iensatului. In acest scop, Lg. prin art. 363 Pr. P. a impus Președinților Curților cu jurați îndatorirea de a pune juraților cestiuni separate în cas când din desbaterl ar rezultă vre-o scuză. — Cas. II, 9 Iun. 76; li. p. 332.

9. Legitima apărare nefiind o scuză, ci un act justificativ, n'ar trebui să facă obiectul rinei cestiuni separate, dacă legea definind legitima apărare și arătând, în mod limitativ, ele-mentele ei constitutive, n'ar fi făcut din ea o cestiune de drept. Ast-fel fiind urmeză neapărat, când se invocă legitima apărare, a se pune juraților o cesti-une distinctă în privința ei, căci într'alt-fel jurații, cărora legea define de a se raporta în îndeplinirea misiune! lor la dispozițiunile lege! penale, ar putea recundște că există legiti-mă apărare, acolo chiar, unde, după termenii precis! ai legel, nu e cas de a se aplica benefi-ciile acestuifapt justificativ.— Cas. II, 12 Ian. 79; B. p. 69.

10. Chiar dacă s'ar pretinde că prin Cuvântul *scusei* din art. 363 Pr. P. se înțelege nu nu-mai faptele acelea, care când sunt constatate și prevăzute de lege au de efect după art. 254 P. d'a reduce numai pede-psa, dar încă și acele fapte care, fiind săvârșite din cauză de legitima apărare, nu consti-tuiesc nici crimă nici delict, tot în specie nu se constată, că ac-usatul a propus ca să se pue juraților o cestiune, că el a fost' nevoit a săvârși omorul ce i se impută spre a respinge un atac material, actual și in-just în contra persoanei * sale sau a altela, și președintele nu e dator sub "pedepsa de nulitate să pue juraților o cestiune asupra unei scuze legale de cât dacă acuzatul a cerut. — Cas. II, 8 tul. 86; B. p. 212.

11. Legitima apărare fiind una din căușele prevăzute de codul penal de natură a apăra de pedepsa pe inculpat, jude-cătorul e ținut să se pronun-țe asupra lor. Așa dar, când un inculpat dat judecatei pen-tru delictul de lovire invocă a-cest mijloc de apărare, iar ju-decătorul în loc să examineze împrejurările în cari s'a per-petrat faptul și dacă inculpa-tul era sau nu în legitima ap-arare se mărginește în a de-clara numai că legitima apărare, nu-i pote servi la nimic de ore-ce pacientul a fost ră-nit, mod de argumentare care nu stabilește existența sau ne-existența "elementelor consti-tutive ale legitimei apărări, comite prin acesta o omisiune esențială de natură a face ca decisiunea ce a pronunțat să fie casabilă.—Cas. II, 20 Oct. 93; B. p. 917.

12. Când nu se constata, din procesul-verbal de ședință, că recurentul ar fi făcut veri-o propunere, d'înaintea Curței de fond, în privința cestiunii de legitima apărare, când Preșe-dintele a dat lectură, în fața acusatului, cestiunilor ce le pu-nea juraților, fără ca dânsul sau apărătorul seti să fi făcut veri-o cerere de a se pune și cestiunea de legitima apărare, în asemenea cas, Președintele e liber de a pune saii nu o ase-menea întrebare, după cum credea că dânsa rezultă sau nu din desbaterl, însă nepunerea unei cestiuni, în acestaprință, nu pote face un motiv de ca-sare, de cât atunci numai când a fost propusă de apărare și ne-făcută de Președinte.— Cas. II, 25 Apr. 89; B. p. 489.

18. Mijlocul întemeiat pe fap-tul că prevenitul se găsea în legitima apărare, cată să fie propus judecătorului de fond în mod clar și precis. De unde urmeză că dacă într'un delict de lovire, imputat prevenitul,

acesta declară că s'a apărât și pate atunci să fi lori, din acesta nu reese că dânsul a propus instanței de fond cum că a fost în legitimă apărare. Deci nu comite o omisiune esențială instanța judecătorească, care n'a discutat dacă dînsul se alia sau nu în stare de legitimă apărare. - Cas. II, 24 Oct. 91; B. p. 140H.

14. Adiuțându-se beția ca o circumstanță ce putea influența în determinarea culpabilității relative și individuale a autorului unui fapt, judecătorii de fond fiind suverani în aprecierea gradului acestei culpabilități, lăsându-li-se pentru acesta latitudinea între minimum și maximum pedepsei lio-lărite pentru fie care fapt și facultatea declarare! circumstanțelor atenuante, decisiunea lor, în acesta privință (ese de sub controlul Casației. - Cas. II, 11 Nobr. 80; B. p. 397.

15. Judecătorii fondului sunt suverani să aprecieze, după probele ce li se produc, dacă în materie de crime M delict, agentul a fost sau nu în cas de legitimă apărare fără, ea acesta apreciație să cadă sub controlul Curței de Casație, de ore ce ea se deduce numai din cestiuni de fapt. - Cas. II, 11 Iul. 91; B. p. 39.

16. Spre a putea h" cine-va condamnat la despăgubire pentru un fapt al săii care a putut produce altuia prejudiciu, trebuie ea. acel fapt sa constituie o greșelă din partea sa. (art. 998 <lv.) De aci rezultă, că dacă cine-va uscă de un drept recunoscut de lege, nu e responsabil din rezultatele prejudiciabile altora, când el nu depășese în usul săii marginele arătate de lege. Așa dar de vreme ce apărarea este recunoscută de lege, când ea este circumscrisă în marginele prescrite, M infracțiunea comisă în stan' de legitimă apărare, nu este pedepsită este

evident că dacă cine-va e în cas de legitimă apărare, nu poate li responsabil. n. unmal în fața legii penale dară nici în fața legii civile, căci fapta nu! pote ti imputabilă nici chiar că greșelă, de ore ce useza de un drept acordat de lege, afară numai când s'ar dovedi că a escadat marginele unei legitime apărări căci în asemenea cas escesul 'i se pote imputa ca o greșelă și prin urmare el pote fi ervilimente responsabil pentru prejudiciu rezultat din acest esces. - Cas. II, 21 Nobr. 73; B. p. 258.

59. Nici o criuut saii delict nu pote ti scuzat, nici pedepsa nu se va putea micșora, de" cătin rasurile și în circumstanțele acelea în cari legea declară fapta scuzabilă, sau permite de a aplica o pedeapsă mai puțin riguroșii. P. 05. 92^ 99, 114, 110, 159, 174, 197, 250, 257, 274, 270, 281, 282, 307, 329, 304; Pr. P. 303. C. J. M. 120, 195, 222, 1\ Fr. 05.

1. Părinții nu pot h' responsabili de faptele fiilor lor. In ceea ce privește pretențiunile civile, deși admisibile în drept, totuși fiind de natură civilă, ele nu se pot tranșa pe calea instanței corecționale întru cit fap t ul pe n al nu e x i s t ă. - Cas. II, 5 Febr. HO; B. p. 132.

2. Ordinul superiorului către inferior nu scutesce pe acest din urmă de răspundere. - Cas. II. 13 Mal 69; B. p. 165.

3. Prin nici un text de lege nu se ocrotesc servitor! care, din ordinul stăpânului, comit tal)te oprite de lege. - Cas. II, 29. Ian. 82; B. p. 110.

I. De si este constant că infu! (uții s'aai introdus în pădu-M; Statului si aii tăiat lemne, ni'ă unește mai puțin adevărul, că ei aii mers în pădure și m tăiat lemne din ordinul vechilului moșiei, la care ordin 'i. ca servitor! pus! la dispoziția vechilului, nu puteau rezista: [rin urmare faptul tăieri! lemnelor neputându-se imputa lor, cu drept cuvânt și fără a viola. \ eri un text de lege îi a achitat de penalitate. • Cas. II, 9 Iul. 84; li. p. 597.

5. Faptul că acusatul invocă un alibi nu constituie o cusă legală în adevăratul înțeles al cuvântului, spre a putea face lbiectul unei cestiuni separate, i i ea un simplu clement de neculpabilitate, intră în cestiunea generala este. culpabil sav uu a' • • ^ (u!.-Cas. IT, 5 Dec. 66; B. p. 759. Idem: Cas. II, 11 Iul. 09; li. p. 397.

li. Președintele nu e dator a pune juraților o cestiune separată pentru constatarea faptului că persona omorâtă era un bandit. Legea nu scuză un asemenea omor. Cas. IT, 26 Ian. 78; B. p. 14.

7. Ori-cine este responsabil pentru infracțiune la legea penală, dacă nu se găsește într un cas care justifică faptul seu, precum este starea de smintire ori de legitimă apărare. Infracțiunile' ce s'ar comite în urina unei provoca! iuni nu sunt justificabile, ci numai scusabile, imputabilitatea faljului uu dispore, ci numai pedepsa se miesoreză. Camirile de j. v. stitice sau do -rusă nu sunt lăsate în atributul judecătorului, ci sunt anume declarate de lege. Răniurile și loviturile sunt scusabile, când au fost provocate, nu prin ori-ce mod, ci numai prin lovituri sau violențe mar! urmate asupra unei persoane. Cașurile de cusă, cum este provocațiunea. nu instanțele de in-

strucțiune (judele de instrucțiune^ ori camera de acușățiune) sunt în drept a le examina ci numai judecătorii de represiune, car! sunt singuri competenți ale aprecia, și în urmă. a reduce pedepsa. 'instanțele de instrucțiune, numai atunci pot declara că nu este cas de urmărire, când nu vor găsi destule indicii de culpabilitate, ori nu vor găsi urme de vre-o infracțiune pedepsită de legea penală. - Cas. II, 6 Febr. 70; B. p. 49.

4. Afară de cauzele de scuză anume prevezute de lege, mai sunt și alte cauze de micșorarea pedepsei, lăsate cu totul la aprecierea juriului saii a judecătorului' corecțional, cari se numesc *circumstanțe atenuante*.

(vând juriul va declara că există în favorea acuzatului recunoscut culpabil circumstanțe atenuante, pedepsele ce pronunță legea în contra unor asemenea acusați se vor moditica după cum urmează :

Dacă pedepsa ce pronunță legea este munca silnică pe viață, Curtea va aplica pedepsa muncii silnice pe timp mărginit sau reclusiunea.

Dacă pedepsa este aceea a muncii silnice pe timp mărginit, Curtea va aplica pedepsa reclusiunei saii maximum închisorel.

Dacă pedepsa va fi aceea a reclusiunii, detențiunii, degradațiunii civile, sau maximum închisorei corecționale, Curtea sau Tribunalul va aplica închisorea corecțională, fără a o putea reduce la mal puțin de un an.

Curtea va putea încă aplica și o amendă de la 250 până la 750 lei.

În cas când legea pronunță maximum unei pedepse criminale, Curtea va aplica minimum aceleiași pedepse, sau chiar pedepsa ce vine cu un grad mai jos.

Dacă legea pronunță pedepsa înclisorei sale a ceea a amende!, și dacă Tribunalele corecționale vor constata circumstanțe atenuante, ele sunt autolysate, chiar în cas de recidivă, a reduce pedepsii înclisorei până la minimum de 15 zile, și chiar mai jos; precum asemenea și pedepsa amende! până la minimum de lei 26, și chiar mal jos.

Tribunalele pot să substituie, în asemenea cas, înclisorii amenda, fără însă să se potă cobori, în nici un cas, mai jos de simpla poliție. *P. Fr. 468.*

1. Juriul are competiția a admite circumstanțe atenuante în favoarea acuzaților numai

pentru faptele criminale supuse judecaterii lor și de care aii fost recunoscuți culpabili, de câte ori însă este vorba de un delict, acesta competiția încetează și numai judecaterii corecționali sunt în drept a admite circumstanțe atenuante. În specie, recurentul fiind acuzat pentru două fapte, adică o crimă și un delict, iar juriul (deklarându-l culpabil numai în al doilea fapt ce i se impută—delictu—ei nu puteau să pronunțe circumstanțe atenuante, ci numai judecaterii corecționali cari erau chemați de lege cu aplicarea pedepsei. Acești magistrați, însuveranitatea lor, nedeklarând circumstanțe atenuante în favoarea acuzatului; nu erau ținuți a motiva hotărârea lor în acest punct. — Cas. II, 28 Aug. 78; B. p. 295.

*2. Circumstanțele atenuante lăsate de Lg. în aprecierea judecatorului, fiind de natură a influența asupra gradului de culpabilitate a autorului unui fapt și a determina culpabilitatea sa concretă, relativă și individuală, culpabilitate ce în realitatea lucrului este singura ce se judecă înaintea instanțelor judecătorești, este logic și rational ca judecatorul care are a se pronunța asupra culpabilității, să fie în drept a se pronunța și asupra existenței acelor circumstanțe. Juriul, în specie, judecând culpabilitatea acuzatului, el dar era în drept a se pronunța și asupra existenței circumstanțelor atenuante. Nimic în textul legii nu autorisă a se crede că Lg. a voit a deroga la acest principiu. Dacă art. 365 Pr. P. vorbește de juriul în materie criminală este că în regulă generală, juriul nu se pronunță de cât în materie criminală asupra culpabilității autorului unui fapt. Dacă art. 60 P. vorbește în privința circumstanțelor atenuante, de juriul sau

«de judecatorul corecțional, este tocmai pentru că în unele cazuri juriul, iar în altele judecatorul corecțional este în drept a se pronunța asupra acestui culpabilități». Nimic din lucrările pregătitoare ale Lg. nostru, nu dovedește intențiunea sa în acesta privință și ori cât de clare s'ar considera asupra acestui punct lucrările pregătitoare ale articolului original, din care art. nostru 865 a fost tradus, nu pote dovedi într'un mod manifest ideea și a Lg. nostru de a voi să derogă de la un principiu pe care rațiunea îl impune. Dacă s'ar admite că juriul nu este în drept a declara în materie corecțională, în cas când el, într'un mod excepțional, judecă în asemenea materie, circumstanțe atenuante și că declarațiunea sa nu este obligatorie pentru judecatorul chemat a aplica legea, s'ar ajunge pentru a ti logici, la acesta circumstanță irațională că cu tote că în materie de delict politice și de presă, singuri judecatori ai faptului, după art. 105 din Constituțiune, sunt jurații, că acești jurați nu vor ti în drept a se pronunța asupra culpabilitate! considerată într'un mod concret, și că alți judecatori pe care Constituțiunea însă a voit să-I excludă de la judecarea faptului în aceste cazuri, aii a judeca o parte din acesta culpabilitate și a judeca acea parte individuală și relativă, care dacă nu pote trage cu sine achitarea acuzatului, face adese ori a micșora culpabilitatea lui.—Cas. II, 10 Febr. 81; B. p. 143. Idem: Cas. II, 30 Oct. 85; B. p. 792.

8. Circumstanțele ușurătoare, lăsate de Lg. la aprecierea judecatorului fiind de natură a influența asupra gradului de culpabilitate a autorului unui fapt și a determina culpabilitatea sa concretă, relativă și

individuală, culpabilitate ce în realitatea lucrului este singura ce se judecă înaintea inst. judecătorești, este învederat! ca judecatorul care are a se pronunța asupra culpabilitate! să fie în drept a se pronunța și asupra existenței acelor circumstanțe. Așa dar Curtea, acordând circumstanțe atenuante basate pe dispozițiunile art. 60 P. fără ca să țină socotela de verdictul juraților prin care nu se recunosc în favoarea acuzatului asemenea circumstanțe, violează și interpretă greșit dispozițiunile art. 60 P. și art. 105 din Constituțiune.—Cas. II, 22 Oct. 86; Dr. 84 85-86; p. 671; B. 86; p. 828.

1. Când faptul pentru care acuzatul a fost declarat culpabil de juriu nu constituie de cât un delict pedepsit cu închisore corecțională, și juriul n'a recunoscut circumstanțe ușurătoare, nu pot ii admise de către magistrații Curții. Cas. TI, 16 Ian. 91. B. p. 76.

o. Se violează art. 225 combinat cu art. 234 al. ultim și 60 când magistrații Curții cti jurați aplică culpabililor de un fapt de omor care se pedepsește cu munca silnică pe timp mărginit, numai 4 ani de reclusiune pe temeiul circumstanțelor ușurătoare în loc de 5 ani, minimum reclusiunii. — Cas. II, 24 Ian. 78; B. p. 48.

6. Este facultativ pentru judecatorii fondului a aplica reclusiunea său maximum înclisorei, acelor acușai care sunt declarați culpabili de o crimă pedepsită de lege cu munca silnică pe timp mărginit, dar cărora îi s'a acordat circumstanțe ușurătoare. — Cas. II, 18 Apr. 79; B. p. 345.

7. Pedepsa ce trebuie aplicată complicei care a participat la crima prevăzută de art. III, 226, 232 m cas când i se admite și circumstanțe atenuante!, urmează să fie, asemănat «Ie

lor articole, combinate cu art. 50 al. 2, 48 și 60 reclusiunea sau maximum închisorei corecționale. Prin urmare, când Curtea cu jurați pronunță într'un atare cas, pedeapsa închisorei numai pe termen de 2 ani, violează citatele texte de lege, și pronunța o hotărâre casabilă.—Cas. II, 4 Mai «a; B. p. 478.

8. Pedepsa la muncă silnică pe timp mărginit, și anume la 20 ani pronunțată de Curte în urma verdictului care acordă circumstanțe ușurătoare pentru crima de omor ce s'ar li pedepsit cu munca silnică pe totă viața, este legală, întru cât este cu un grad mai jos de cât munca silnică pe totă viața. — Cas. IT, 25 Nobr. 96; B. p. 1585.

it. Minimum pedepsei reclusiunei se aplică celor recunoscuți culpabili de mai multe tâlhării când se constată că în favorea lor există circumstanțe ușurătoare.—Cas. TI, 9 Bec. 87? B. p. 1035.

10. Pedepsa prevăzută de art. 225 și 234, ultimul al. combinate CAI art. 38 al. 2, fiind aceea a muncii silnice pe timp mărginit, prin admiterea circumstanțelor atenuante poate fi coborâtă la reclusiune sau la maximum închisorei care este de 5 ani. Când dar Curtea de jurați pronunță într'un atare cas o pedeapsă numai de două ani, face o greșită aplicațiune a citatelor texte de lege, și în acest cas, casându-se decisiunea sa, procesul urmează să se trimită din nou înaintea altei Curți care, fără concursul juraților, are să se ocupe numai de aplicațiunea pedepsei conform verdictului dat.—Cas. TT, 18 Apr. 90; B. p. 529.

31. Curtea cu jurați face o justă aplicațiune art. 234 ultimul al. combinat cu art. 60 când dă pedeapsa reclusiunei pe timp de 7 ani. — Cas. II, 27 Apr. 90; B. p. 573.

12. Când prevenitul a fost declarat culpabil pentru corniterea mai multor furturi, unele Xrin întrebuințare de chei mincinoase și altele prin efracțiunile art. 310 combinat cu 40, pedeapsa fiind aceea a maximumului închisorei corecționale, judecătorul face o rea aplicare a pedepsei dacă prin acordarea circumstanțelor atenuante ar da pedeapsa închisorei corecționale pe termen mai mic de un an.—Cas. II, 1 Nobr. 94; B. p. 1109.

Ul. Când în urma verdictului juraților, acusatul a fost recunoscut culpabil de faptul că a comis tâlhărie prin întrebuințare de râniri ce au cauzat o incapacitate de lucru, fapt ce, după art. 319 al. 2, se pedepsește cu munca silnică pe timp mărginit, Curtea a făcut o dreaptă aplicațiune a pedepsei, condamnându-l la 5 ani reclusiune dacă juriul i-a acordat circumstanțe atenuante. — căci, în acest cas, pedeapsa nu se poate reduce, conform art. 60 al. 2, de cât la reclusiune sau la maximum închisorei corecționale.—Cas. II, 1 Mart. 95; B. p. 341.

li. Când faptul ast-fel cum se declară de jurați cade sub previsionsile art. 264 și 265 combinat cu art. 60, Curtea nu poate reduce pedeapsa închisorei corecționale la mai puțin de un an.—Cas. II, 28 Ian. 80; B. p. 53.

lo. Prin acordarea circumstanțelor atenuante nu se poate da prevenitului o pedeapsă mai mică de un an, dacă pedeapsa prescrisă de lege este aceea a maximumului închisorei corecționale. Ast-fel, când este constatată că prevenitul mai fusese deja condamnat printr'o sentință remasă definitivă, și care s'a executat, la o pedeapsă mai mult de 6 luni tot pentru furt prin efracțiune, fapt identic ca cel pentru care este dat în

1

J

urină judecatei, în care cas, a M-mănat art. 310, combinat cu ni. 43 P. pedeapsa pentru cel «le al doilea fapt ar fi maximum închisorei corecționale, judecătorul fondului violează în't. 60 al. 4, când pronunță închisorea numai pe timp de 7 luni, cu tote că a admis circumstanțe atenuante în favorea sa. — Cas. II, 26 Apr. 94; li. p. 478.

li(i. Judecătorul fondului face o justă aplicare a pedepsei când, admitând circumstanțe atenuante, dă numai pedeapsa închisorei între minimul și maximumul prevăzut de lege pentru delictul de care prevenitul a fost dat judecatei, scutindul de amenda ce mai prevedea legea pentru acel delict.—Cas. II, 1 Aug. 94; B. p. 789.

17. Lg. referindu-se la aplicarea pedepsei, stabilește minimumul pedepsei peste care inst. jiul. nu se pot scobori, și maximumul pe care nu-l pot depăși, iar gradațiunea între minimum și maximum este lăsată la aprecierea Curței de fond. în speță s'a aplicat bine art. 239 și 60 când s'a condamnat acusatul la 6 luni închisore corecționale.—Cas. TI, 18 Mai 88; B. p. 518.

18. Admiterea circumstanțelor atenuante nu obligă necesarmente pe judecător, în delictele corecționale, să reducă pedeapsa mai jos de minimum acordat prin dispozițiunea aplicabilă acelor delictes; ast-fel când pedeapsa aplicabilă este de la 6 luni până la 2 ani, judecătorul poate da, chiar cu admiterea circumstanțelor atenuante, închisorea pe termen «le un an.—Cas. II, 26 Mart. 90; B. p. 394.

lit. În materie polițienescă pedeapsa amende! neputând fi mai mare de cât de 25 lei judecătorul în apel nu este în drept ca, înlocuind închisorea pronunțată de prima instanță

prin amendă, să pronunțe o amendă superioară cifrei de 25 lei.—Cas. II, 6 Iun. 90; B. p. 836.

20. Lg. nefixând nici o limită, a dat judecătorului o facultate suverană de a aprecia și fixa cuantumul amende!, echivalent cu pedeapsa închisorei când schimbă acesta pedeapsa în amendă, ținând compt de diferitele circumstări ale faptului și ale caracterului persoanelor, ast-fel că acesta schimbare de pedeapsă să nu facă să dispară una din însușirile pedepsei care este aceea de a influența asupra condamnatului prin represiune. Această fixare a amende! *ex personam* cond-iione et rerum qualitate, făcută a posteriori, satisface după împrejurări mai bine principiul care repausă pe interpretarea tot-d'auna favorabilă a legilor penale de cât ori-ce altă soluțiune și față cu regula, contestabilă în dreptul nostru! că amendele nu pot să fie arbitrării, adică lăsate absolut la apreciereamagistraților, s'ar

utea concede cel mult că judecătorii sunt dator! să fixeze amenda, în ipoteza care ne preocupă, în limitele de la minimum la maximum pedepselor corecționale. În cât se atinge de acesta de pe unii normă, la noi nu se găsește un monument de legislațiune, analog ordonanței franceze diii 1669 (art. 32 tit. 27), care se oprescă a se lăsa amendele absolut la înțelepciunea și la prudența judecătorilor. Fixarea unei limite a priori în sens ca amenda să nu potă exceda minimumul pedepsei corecționale, adică 26 lei, pe motiv că în sistemul art. 60 facultatea, înlocuire! închisorei prin amendă ar sta în strânsă legătură cu reducerea amende!, autorisată de acest articol până la minimumul de lei! 26, ar face mai dinainte imposibilă o estimare a amende! după condițiunea per-

sonelor contrarii! regulei: *mi-this est agendum punt pauper* Urns *quam cum diuitibus cum agitur de poena pecuniaria*. Sistemul globirei proporțional cu averea contravenției! nu este strein legislației! noastre (art. 174 Civ.) r) eosebirea făcută de legislațiile noastre anterioare în privința aplicării pedepselor între clasele de sus și clasele de jos n'a perit încă din moravurile țării. Ordinea socială care repauză astăzi! mai cu semă pe acesta deosebire care domnește și în afară de domeniul legei! penale, nu va face loc unei stări de lucruri mai satisfăcătoare de cât prin instituirea unei administrații durabile și solid organizate, care să intervie puternic și cu o măsură egală între proprietari și terani, între stăpâni și slugi etc. tn caz de dubiu dacă e nevoie de o interpretare a legii prin aprecierea rezultatelor, precum e în cazul nostru, treoue să recurgem la regulele deduse din cultura noastră juridică și nu la niște sorginte streine, cari n'au avut nici o influență asupra dezvoltării dreptului nostru. Apreciind rezultatele ce ar da diferitele interpretări trebuie să determinăm sensul legii preferind rezultatul cel mai favorabil după starea culture! în care ne aflăm, care singur poate satisface interesele legitime ale indivizilor și a societate!. In specie, Curtea de apel condamnând pe recurent la amendă de lei 4000, departe de a viola art. 60 și 238, din contră, a făcut o bună aplicatiune.— Cas. TI, 5 Sept. 79; B." p. 077.

21. Lg. prin art. 7 făcând nomenclatura pedepselor și prevăzând în materie corecțională și amendă fără a determina maximum acelei amenzi, judecătorii fondului sunt în drept a preschimba 15 zile închisore în 200 lei amendă, prin aplicarea art. 60, fără ca prin acesta

să agraveze pepepsa.—Cas. II, 22 Iul. 80; B. p. 217.

22. Legea noastră penală în gradarea pedepselor pune pedeapsa amendei după aceea a închisorei, de unde rezultă, că în sistemul admis de Lg. amenda, ori-care ar fi cuantumul ei, este o pedeapsa cu un grad mai jos de cât aceea a închisorei. Acesta idee se mai confirmă și prin ultimul al. al art. 60 din P. care autorizează pe judecători, în cas când ar recunoște în favoarea prevenitului circumstanțe ușurătoare, să substituie închisorel amendă. Acesta teorie a legii noastre penale, în gradarea pedepselor, departe de a fi contrazisă, e confirmată prin dispozițiunea art. 28 al. 2 și 3 dm P. car@dând facultate judecătorului de a înlocui, în cas de insolabilitate a prevenitului, amendă prin închisore, dispune ca ori care ar fi cuantumul amenzi! prevăzută într'o decisiune judecătorească, ea nu va putea fi înlocuită prin o închisore mai mare de un an. In specie Curtea după apelul prevenitului, înlocuind pedeapsa închisorei de o lună și 100 lei amendă, pronunțată de Tr. prin pedeapsa unică a unei amenzi de 1000 lei, n'a făcut nici o agravare de pedeapsa.—Cas. II, 5 Mai 87; R. p. 460.

2a. Lg. penal reducând pedeapsa, când se admit circumstanțe atenuante, cu un grad mai jos, a avut în vedere gravitatea pedepsei iar nn durata ei. Așa dar când cine-va a fost declarat culpabil că a comis o crimă de omor neisbutită și i s'a acordat circumstanțe ușurătoare, pde fi condamnat la 7 ani reclusiune fără a se putea zice că pedeapsa aplicată e mare de cât 5 ani de muncă silnică, la care trebuia pedepsit daca nu i se acorda circumstanțe ușurătoare. — Cas. TI, 26 Iiin. H7; B. p. 616.

21. Legea noastră penală în gradarea pedepselor pune pedeapsa amendei după aceea a închisorii, de unde rezultă că, uri care ar fi cuantumul ei, este o pedeapsa cu un grad mai jos de cât aceea a închisorii. Art. 60 nu prevede de cât minimum amendei, de unde rezultă că maximum este lăsat la facultatea judecătorului de fond. Această teorie a legii noastre penale în gradarea pedepselor se confirmă și prin dispozițiunea art. 28 al. 2 și 3 care da judecătorului facultatea de a înlocui, în cas de insolabilitate a prevenitului, amendă prin închisore, dispunând că, ori care ar fi cuantumul amendei ea nu va putea fi înlocuită prin o închisore mai mare de un an. In specie, Curtea înlocuind pedeapsa închisorei prevăzută de art. 150 P. cu amendă de 2000 lei s'a conformat cu art. 60. — Cas. II, 11 Noabr. 88; Dr. 74/88 p. 597. ÎL ss. p. 976.

25. În gradatiunea pedepselor, după teoria legii noastre penale, pedeapsa amendei, ori care ar fi cuantumul ei, este cu un grad inferidră de cât aceea a închisorii. Așa dar, prin admiterea circumstanțelor atenuante, înlocuindu-se pedeapsa închisorii cu cea a amendei, maximum acestei amende este lăsat la facultatea judecătorului de fond. A fost în drept, prin urmare, Tr. ca să substituie pedeapsa închisorei prevăzută de art. 238 al. 3 cu o amendă de 1000 lei prin admitere de circumstanțe atenuante.— Cas. II, ii Aug. 89; B. p. 697.

26. Când judecătorul fondului, prin admitere de circumstanțe atenuante în favoarea prevenitului în materie de delict corecționale, substituie închisoreaprin amendă, dânsul poate fixa cuantumul acestei amende de la 26 lei în sus până la suma

ce va crede necesară pentru primareajustă a delictelor, Așa dar, în delictul de vânzare de beutur falsificate, prevăzut și pedepsit de art. 247, judecătorul a fost în drept ca, înlocuind închisorel prin amendă, prin admiterea circumstanțelor atenuante, să dea o amendă de 1000 de lei, deși a trecut peste suma amendei ce mai prevede citatul articol, căci aceea amendă n'ar fi putut să fie mai mare de cât în cazul când s'ar fi aplicat prevenitului și pedeapsa închisorel prevăzută în acel articol, iar nu și atunci când s'a substituit acesta în închisore, numai prin amendă.— Cas. II, 22 Iun. 94; B. p. 733.

27. În sistemul legislației noastre penale pedeapsa amendei este cu un grad inferior de cât cea a închisorii, ori care ar fi cuantumul ei, și, cum art. 60, ultimul aliniat, nu prevede de cât minimumul amendei la care judecătorul pote să o scobore când admite circumstanțe atenuante, ceea-ce învederează ca maximum este lăsat la facultatea lui, de aci urmeză că substituirea pedepsei închisorei de 2 luni, ce se dedese delicientului pentru fapțul prevăzut de art. 247 printr'o amendă de 1000 de lei, în urma opoziției sale și a admiterei circumstanțelor atenuante, este conformă cu prescripțiunile art. 60 fără a se putea zice că i s'a îngreunat pozițiunea.—Cas. II, 20 Martie 95; B. p. 481.

28. Efectul circumstanțelor atenuante în materie corecțională este, nu numai de a micșora durata pedepsei, ci și d'a schimba natura, reducând-o chiar și până la o pedeapsa de simplă poliție de câte ori judecătorul fondului ar aprecia, că nuanțele culpabilitatei individuale, ar face ca fapțul să iasă din măsură normală a pedepsei prescrisă de lege. — Cas. II, 2 Mai 70; B. p. 127.

29. Asupra Gestiuilor ușurătoare, nu urmeză să se pună nici o întrebare juraților. — Cas. II, 27 Apr. 84; B. p. 377.

30. Președintele Curții nu este dator de a pune o cesiune deosebită și m privința circumstanțelor ușurătoare. ci dator ia lui consistă numai de a deștepta verbal pe jurați că ei sunt în drept de găsec de cuvînță, să acorde circumstanțe ușurătoare. — Cas. II, 6 Nobr. 86; B. p. 891.

31. Lg. prin art. 60 ocupându-se special de circumstanțele ușurătoare, vorbește de jiiiru ca si de judecătorul corecțional, și acesta tocmai pentru că și unul și altul sunt dator i să ie aplice de câte-ori li se presintă ocasiunea și se recunosc a-și avea existența lor. Bacă prin art. 365 Pr. P. se pune îndatorire Președintelui, în materie criminală, ca să prevină pe jurați asupra circumstanțelor ușurătoare, prin aceea nu s'a înțeles că Președintele pulea. să nu puie "a-cestă cesiune la cas când ar ii prevăzând că pedepsa uu pote să lie criminală, nici ră jurații trebuia sa se abțină de a pronunța circumstanțe ușurătoare acolo unde ar ti crezul că pedepsa va ti corecțională. Asemenea nu s'a înțeles că, iu asemenea cas, judecătorul dreptului, adică magistrații Curții cu jurați, ar putea să nu ție compt de pronunțarea juriului în ceea-ce privește circumstanțele ușurătoare declarate de juriu, singurii judecători ai faptului, mal ales când acesta împrejurare vine în interesul inculpatului. Curtea cu jurați având plenitudinea jurisdicțiunei și putând pronunța în fapt asupra tutulor căușelor ce i s'ar supune, fie ele recunoscute corecționale saii de simplă poliție după desbateri și după verdictul juraților, magistrații Curții cu jurați, nu pot iu a-

plicarea pedepsei să aplice alt fel legea de cât după cum rezultă că trebuie aplicată ca să fie conformă cu verdictul. Dacă judecătorul corecțional având indoita calitate de judecător al faptului și al dreptului în acelaș timp, când găsește el însuși că există circumstanțe ușurătoare în favorea delincventului recunoscut culpabil, este dator să le aplice, cu atât mai mult magistrații Curții cu jurați sunt dator i a aplica pedepsa în sensul verdictului și cu admiterea circumstanțelor ușurătoare fiind de natură a influența asupra gradațiunei pedepsei, este logic și rațional ca judecătorul care aplică pedepsa să țină compt de admiterea circumstanțelor ușurătoare declarate de judecătorul fondului. Din nici o dispozițiune din lege si din Pr. [\ nil rezultă că. magistratul Curții c. jurați pote să înlătoreze circumstanțele ușurătoare, atunci când după. dedaratiunea juriului este a se aplica pedepsa corecțională. A admite că juriul trebuie să se abțină a declara circumstanțe ușurătoare când. pedepsa ee s'ar putea aplica dună verdictul lor e corecțională, e a. admite că el sunt și judecătii dreptului, ceea-ce n'a fost iu intențiunea legiuitorului, care cu scop de a nu se amesteca ei în cesiunea dreptului, a însărcinat special pe magistrați cu pronunțarea pedepsei. A admție că magistrații Curții cu jurați pot să țină. în seamă, în aplicarea pedepsei, circumstanțele ușurătoare pronunțate de jurați si cari aduc o reducere în culpabilitatea agentului, este a admite că juriul în judecata faptelor, în cașul când pedepsa aplicabilă ar deveni corecțională, n'ar avea deplinătatea jurisdicțiunei în declaratiunea gradului culpabilitatei si

că o parte din acesta jurisdicțiune ar trece la magistrații Curții cu jurați cari pronunță pedepsa numai asupra faptului cum este declarat de jurați, ceea-ce este inadmisibil. Art. ou din legea, penală n'are nici o dispozițiune din care să rezulte teoria contrarie, ci din contra, litera și sensul acestui articol confirmă teoria de mal sus prin dispozițiunea sa finală, prin care cu mărginirea că nu se pote cobori mai jos de simplă poliție. Tribunalul corecțional, la cas de circumstanțe ușurătoare recunoscute, pote să cobore penalitatea, și până la amenda și ceea-ce pot tribunalele corecționale cari judecă în fapt și în drept, nu pote să fie negat pentru magistrații Curții cu jurați cari aplică pedepsa și sunt dator i a o aplica conform cu verdictul juraților. Prin urmare reu magistrații Curții cu jurați și cu rea interpretare de lege a înlăturat în aplicatiunea pedepsei dispozițiunea verdictului juraților în privința circumstanțelor ușurătoare si'reft a aplicat pedepsa iară'tatine semă de ele.— Cas. Un. 10 Sept. 81; B. p. 683. Idem: Cas. II. 26 Sept. 88; Dr. 63/88. p. 509. B. 88 p. 810.

32. Judecătorii pot acorda circumstanțe atenuante în delictel silvice. — Cas. II, 22 Nobr. 89; B. p. 991.

33. După art. 46 O. S. în casurile neprevăzute de acea lege se aplică dispozițiile dreptului comun. Pe cât timp în codul silvic nu se vorbește nimic despre circumstanțele atenuante, apoi conform principiului admis prin textul de lege menționat mal sus trebuie să ne referim la dreptul comun. După dreptul comun circumstanțele atenuante se acordă în ori-ce fel de delict. Faptul de a tăia lemne din pădurea Statului este calificat de lege ca delict și ca atare se pot acorda circum-

stanțe atenuante. — Cas. II. 15 Mart. 83; Dr. 35.82-83 p. 287. B. 83, p. 356. Idem: Cas. II. 11 Ian. 84; B. p. 43. Idem: Cas. II, 9 Ian. 85; B. p. 46.

34. După principiile generale, despăgubirile civile se lasă Li suverana apreciere a instanțelor de fond. Intru cât Codul silvic nu face nici o derogare la aceste principii, de ore-ce prin tariful anexat la acea lege se fixeza numai amenda cuvenită Statului, nu însă și despăgubirile civile și în lipsă de un text special, nu se pote deduce prin interpretare acea derogare la dreptul comun. — Cas. II, 27 Iun. 84; B. p. 585. Idem: Cas. II, 1 Dec. 87; B. p. 1016. Idem: Cas. 11/1 Mart. 89; B. p. 321. Idem: Cas. II, 9 Ian. Uo:

B. p. 69.

35. Atât. în privința circumstanțelor atenuante ce pot să existe în favorea delincventului, cât si asupra responsibilitățel civile ce naște dintr'un delict, instanțele "de fond aii deplină suveranitate în apreciațiunea lor. Codicele Silvic n'aduce nici o derogare la acest principii, ci din coutră prin art. 46 il declară aplicabil si în materie de delictel silvice". — Cas. II, 27 Iun. 90; B. p. 885.

30. Despăgubirile civile rezultând dintr'un delict silvic nu pot fi reduce prin admiterea circumstanțelor atenuante, ci numai pedepsa. — Cas. II, 12 Aug. 89; B. p. 702.

37. Din combinațiunea art. 19 C. S. ca tarifele 'de cari în acest art. se face mențiune, rezultă că, în cas de delict silvic, despăgubirea civilă este fixată prin lege chiar. Din momentul ce legea însăși determină cuantumul despăgubirei, prin acesta chiar a ridicat judecătorului ori-ce drept de apreciere în acesta privință, si dar dânsul nu note reduce cuantumul acelei despăgubiri, căci

ar fi a substitui voința sa voinței legiuitorului, cea-ce nu-i este permis.—Cas. TT, 5 Febr. 91; B. p. 228.

38. Circumstanțele atenuante recunoscute în favoarea unui delict, nu dau judecătorului de cât dreptul a reduce pedeapsa, dar ele nu au nici o înrăurire asupra despăgubirilor civile. Aceste despăgubiri judecătorești este dator să le fixeze, abstracțiune făcându-se de aceste circumstanțe, după aprecierea ce dânsul face a prejudiciulul cauzat, când o asemenea apreciere este lăsată la facultatea sa, și din contra este dator a-le încuviința astfel cum legea le-a hotărât, când dânsa, ca în materie silvică, a fixat cuantumul lor.—Cas. TI, r> Febr. 91; B. p. 229.

39. Tr. nu au dreptul de a reduce despăgubirile civile în materie de delict silvice, chiar admitând circumstanțe atenuante, de 6-re-ce aceste despăgubiri sunt anume fixate de C. S. prin art. 19 și tariful anexat la el. — Cas. tr, 4 Mart. 91; B. p. 837. Idem: Cas. 11, 4 Tun. 97; B. p. 904.

40. În materie de delict silvice, despăgubirea civilă fiind fixată chiar prin lege, judecătorul n'are drept de apreciere asupra cuantumul el chiar în cas când admite circumstanțe atenuante, cari nu pot influența de cât asupra amendei. Cu tote acestea, când între suma acordată de Tr. și cea convenită Statului este o diferență prea minimă, precum ar fi despre câtăva centime, recursul Statului câtă a se respinge ca fără interes.—Cas. TT, 13 Mart. 91; B. p. 357.

41. Din oombinațiunea art. 19 C. S. cu tarifele de care se face mențiune în acest articol, resulta ca în cas de delict silvic, despăgubirea civilă este fixată prin lege chiar. Din moment ce legea însăși deter-

mină cuantumul despăgubire! prin acesta a ridicat judecătorești ori-ce drept de apreciere în acesta privință și dar dânsul nu pote reduce cuantumul acelei despăgubiri, căci ar fi a substitui voința sa, voințele legiuitorului, cea-ce nu-i este permis. Circumstanțele atenuante, prevăzute de art. 60 P. și recunoscute în favoarea unui delict, nu dau judecătorului de cât dreptul d'a reduce pedeapsa, dar ele nu au nici o mriurire asupra despăgubirilor civile. Aceste despăgubiri judecătorești este dator să le neseze, abstracțiune făcându-se de aceste circumstanțe, după aprecierea ce dânsul face a prejudiciulul cauzat, când o asemenea apreciere este lăsată la facultatea sa, și din contra este dator a le încuviința astfel cum legea le-a hotărât, când legea, ca în materia de față, a fixat cuantumul lor.^{TM}Cas." 11, 30 Ian. 91; Dr. 17/91, p. 130. B. 91, p. 109. Idem: Cas. TI, 4 Aug. 93; B. p. 690

42. Infracțiunea ce se pedepsește de Lg' cu închisore polițienescă și cu amendă mai mică de 26 lei, se numește contravențiune. Așa dar, contravențiunile la legea monopolului tutunurilor cari se pedepsec cu o amendă mai mică de 26 lei fiind nu delict corecționale, ci simple contravențiuni Tr. nu pot să admită circumstanțele atenuante. — Cas. IT, 31 Mai 89; B. p. 577.

43. Contravențiuni Te la legea regiei monopolului tutunurilor sunt delict dacă amenda de care sunt pedepsite trece de 26 lei. Prin urmare, Tr. pot admite, în asemenea cașuri, circumstanțe atenuante.—Cas. II, 5 Iun. 89; B. p. 636.

44. După dreptul comun circumstanțe atenuante se acordă în ori-ce fel de delict. Faptul de a importa fraudulos chibrituri în țară, este calificat ca

delict, întru cât pedeapsa prescristă de lege este de la 5 zile până la trei luni, și ca atare se pote acorda circumstanțe atenuante.—Cas. 11, 19 Nobr. 89; li. p. 905.

45. Tr. pote să aplice circumstanțe atenuante în materie de contravențiuni la legea monopolului chibriturilor, întru cât legea nu prohibă acestă. — Cas. II, 9 Dec. 87; B. p. 1032.

46. După art. 18 din legea monopolului chibriturilor în nici într'un cas amenda nu pote fi mai mică de 100 lei. Față cu dispozițiunile clare ale celui text de lege, chiar admitându-se circumstanțe ușurătoare tot nu pote Tr. să reducă amenda la mal puțin de 100 lei. — Cas. II, 17 Mart. 89; B. p. 355.

47. În materie de contravențiune la legea monopolului tutunurilor, neprevăzându-se în deosebi despăgubirile civile, amenda prevăzută de lege ține locul și acelor despăgubiri. Întru cât, prin acesta lege specială, nu se prevede dreptul judecătorilor de fond de a reduce amenda, circumstanțele atenuante, prevăzute de art. 60 P. nu pot fi aplicate, de ore ce cuantumul amendei este anume fixat prin lege, și prin urmare jud. fondului este ținut să le încuviințeze, ast-fel cum legea le-a hotărât. — Cas. II, 19 Nobr. 96; B. p. 1577. Idem: Cas. II, 4 Dec. 96; B. p. 1659.

48. Circumstanțele atenuante sunt lăsate la facultatea juriului în materie criminală, și a judecătorului corecțional în materie corecțională propriii zisă și nu se pote prin analogie acorda acestă facultate judecătorului în materie de contravențiune, în care legea pedepsind faptul iar nu intențiunea, n'a crezut de cuviință d'a acordă judecătorului dreptul să scadă pedeapsa prin declararea de circumstanțe atenuante. — Cas. II, 15 Iun. 77; B. p. 285. Idem: Cas. II, 8 Mal 79; B. p. 438. Idem: cas. II, 5 Iun. 89; Dr. 48'89 p. 380; B. 89, p. 635. Idem: Cas. II, 25 Nobr. 98. Dr. 20/98; p. 162.

49. În materie de contravențiuni nu se pot acorda circumstanțe ușurătoare chiar atunci când contravenientul se află în cas de recidivă, căci recidiva nu schimbă natura faptului în crimă, având defect numai o agravare a pedepsei.—Cas. II, 15 Febr. 93; Dr. 26/93. p. 201. B. 93, p. 194.

50. În materie de contravențiuni polițienesti, judecătorul fondului nu pote admite circumstanțe atenuante. Partea civilă însă nu e admisibilă a face recurs în casație pentru admiterea unor asemenea circumstanțe atenuante.—Cas. II, n Dec. 95; B. p. 1471.

51. Odată ce Curtea de apel a declarat prin decisiunea sa că există circumstanțe atenuante în favoarea prevenitului recunoscut culpabil, ea numai pote să agraveze pedeapsa aplicată de Tr. vericare ar fi diferența în calificarea legală a faptului, afară numai dacă s'a făcut apel și de procuror.—Cas. II, 2 Mai'70; B. p. 127.

52. Circumstanțele ușurătoare aii de scop a ușura pedeapsa acusatului față cu gravitatea faptului pentru care este recunoscut culpabil, dar nu și-a șterge ori-ce efect al circumstanțelor îngreunătoare car! ar resuita din alte fapte ca recidiva și cumul de delict, și care nu intră în competența juriului, ci sunt de exclusiva competența judecătorului chemat a aplica legea. — Cas. II, 23 Ian. 73; B. p. 4.

53. Când Tr. admitând circumstanțe ușurătoare, condamnă pe cineva la pedeapsa corecțională pe un timp determinat* Curtea, admitând asemenea circumstanțe atenuante, nu

K
*
X
m
m
m
m
W
*
I
M
M
I
I
I
[
I

e obligată prin acesta chiar a reduce termenul închisorii de 6re-ce Tr. ținuse sema de ele și Curtea n'a făcut de cât a confirma părerea Tr. E imposibil, în aceeași cauză, a se admite de două ori circumstanțe atenuante.—Cas. 11,7 Dec. 73; B. p. 296.

54. Este lipsit de interes mijlocul de casare tras din faptul că jurații Curții de trimitere n'au admis prin verdictul lor circumstanțele atenuante recunoscute de prima comisiune a juraților a cărei deciziune s'a casat, când Curtea a scoborât pedeapsa. ea și la prima judecată.—Cas. IT, 29 Nobr. 89; B. p. 996.

55. Ii urma apelului făcut de ministerul public, instanța de apel este în drept să înlătore circumstanțele atenuante admise de prima instanță și să pronunțe o pedeapsă mai grea contra prevenitului.—Cas. TI, j2 Nobr. 91; R. p. 1279.

(il. Infracțiunea, comisă de un copil mai mic de opt ani deplini nu se pedepsește.

Cestiunea minoritatei celui căzut în faptă criminală nu are alt efect de cât de a transforma pedeapsa corporală în simplă închisore corecțională reducându-i durata, iar nici de cum a preschimba însăși natura faptului din crimă în simplu delict. Lg. electoral enumerând delictete anume cari fac nedemnă pe o persoană de a fi alegător, a prevăzut pe cei condamnați pentru crime etc. iar nu pe cei condamnați la o pedeapsă criminală. De aci rezultă învederat că voința sa a fost de a nu face nici o distincțiune, rămând nedemni, fără excepțiune, toți acei cari au comis o crimă săii delictete

anume prevăzute, indiferent de etatealor.—Cas. Un. 29 Mart. 84; Dr. 39/83-84, p. 308. B. 84, p. 321.

62. Crimele sau delictete comise de un minor, ce are versta de la opt ani deplini până la cincisprezece ani deplini, nu se vor pedepsi, dacă se va decide de judecată că acusatul a lucrat fără pricepere; dară, după împrejurări, se va încredința părinților săii, spre a avea o îngrijire mai de aproape, sau se va pune într'o mânăstire, ce într'adins se va determina pentru corecțiunea unor asemenea copii, unde se va ține într'un timp de ani determinați, prin hotărîrea judecatorului, fără însă ca acești ani să potă covârși versta de 20 ani a culpabilului. /'. 218; Pr. F. H(4; C. J. M. 12(1, V.)2; L. Inch. 24-27; P. In; 00.

1. Declarațiunea prevenitului cum că el a fost în etate de atâția ani la comiterea delictului, presupune că acea sumă de ani era împlinită.—Cas. II, 24 Febr. 93; B. p. 210.

2. De câte-ori din instrucțiune, sau chiar din desbaterul rezultă că unul din acușatari are mai puțin de 16 ani, Președintele Curții este dator, siib pedeapsa de nulitate, a pune juraților cestiunea, dacă acusatul a lucrat cu pricepere.—Cas. II, 22 Aug. 79; B. p. 634.

3. Art. 363 Pr. P. prescrie nulitatea procedurii când Președintele n'a pus juraților ce-

stiunea scuzei numai în cazul când ea a fost propusă la audiență. După art. 364 Pr. P. Președintele este asemenea obligat a pune juraților cestiunea scuzei rezultând din împrejurarea că delictentul a lucrat fără pricepere. Acesta cestiune este obligat președintele a o pune juraților și din oficiu când nu este propusă de parte, de 6re-ce după art. 62 și 63, minorii mai mici de 16 ani rămân nepedepsiți când au lucrat fără pricepere. Nu se poate admite că cestiunea minoritatei să he judecată numai de comisiunea magistraților curții cu jurați, ast-fel cum o cerea acusatul care n'a propus aceasta scuză, de cât după ce se încinseseră desbaterile și după ce comisiunea juraților pronunțase deja verdictul seii.—Cas. II' 15 Sept. 87; P. p. 724.

4. Prevenitul nu poate invoca pentru prima oră în casațiune starea sa de minoritate, dacă acesta n'a fost propusă la instanța de fond, singura competentă și în stare să verifice exactitatea faptului.—Cas. IT, 24 Febr. 93; B. p. 210.

5. După art. 46 Codul Silvic, în cașurile neprevăzute de acel cod, se aplică dispozițiunile dreptului comun. Așa hind, pe cât timp nu se vorbește nimic în Codul Silvic despre delictentul mai mic de 15 ani deplini, trebuie să ne referim la dreptul comun. Prin urmare, art. 62 P. care se ocupă nu numai de crime, ci și de delictete comise de minorii ce nu au 15 ani deplini, se aplică și în materie de delict silvic, într'at Codul Silvic califică ca delict faptul de a tăia sau fura lemne din pădurea Statului.—Cas. II, 14 Dec. 92; B. p. 1149.

⚡ Când se va decide că acusatul a lucrat cu pricepere, saii de va ti în

etate de la cincisprezece ani deplini până la douedeci ani deplini, pedepsele se vor pronunța după chipul următor:

Dacă asa infracțiune va merita pedeapsa de muncă silnică pe vieță saii pe timp mărginit, se va condamna de la trei până la cincispre-dece ani la închisore.

În cele-alte cașuri, judecătorul este autorizat a aplica pedeapsa închisorii pe un timp egal cel puțin cu a treia parte, saii cel mult cu jumetatea timpului pentru care ar ti putut ti condamnat la una din pedepsele privitoare la acele casuri. P. Fr. 07.

1. Art. 63 stabilește majoritatea în materie penală la 20 ani împliniți.—Cas. IT, 28 Sep. 93; B. p. 822.

2. Când se constată că un minor mai mic de 15 ani a comis o infracțiune cu pricepere trebuie să se aplice art. 63 iar nu art. 62.—Cas. Vac. 4 Aug. 88; B. p. 665.

3. Acusatul, chiar în materie criminală, a cărui etate nu trece de 20 ani împliniți, nu poate fi condamnat la nici un alt-fel de pedeapsă privativă de libertate, de cât numai la Inchiisore corecțională. Durata acestei pedepse variază după pedeapsa prescrisă pentru aceiași infracțiune comisă de un major. Pedeapsa închisorii poate fi micșorată, dacă se acordă acusatului circumstanțe ușurătoare.—Cas. IT, 20 Mai 70; B. p. 134.

4. Curtea cu jurați aplicând unei minore de 20 ani, fără a

li precizat că este de 20 ani deplin, pedeapsa principală fără beneficiul acordat de art. 63 a violat acest articol și a pronunțat o decizie căsabilă.— Cas. IJ, 20 Tun. 07; II. p. 594.

5. Când în actele de instrucțiune și în deciziunea camerei de punere sub acusațiune, un individ e considerat ca major, Președintele Curții cu jurați nu e dator să pue cestiunea dacă acusatul e major, de cât dacă acusatul o cere prin concluziuni exprese înaintea pronunțării verdictului.—Cas. II, 5 Febr. 09; B. p. 48.

6. De și inculpatul n'ar putea să invoce beneficiul art. 63 în cât privește aplicarea pedepsei, pentru că se constată că are peste 20 ani, totuși, când se constată etatea trebiie să se întrebe juriul: *dacă la epoca comiterii faptului imputat inculpatul avea 20 de ani impliniți*. Etatea modifică criminalitatea, constitue un element principal a faptului ce i se impută, și Soluțiunea ei intră în atributul juriului.— Cas. II, 29 ian. 74; B. p.

7. De câte ori din instrucțiune sau chiar din debateri rezultă că unul din acusați are mai puțin de 16 ani, Președintele Curte! este dator, sub pedeapsa de nulitate, a pune juraților cestiunea dacă acusatul a lucrat cu pricepere.—Cas. II, 22 Aug. 79; B. p. 6154.

8. Cestiunea, dacă acusatul minor fiind a lucrat cu pricepere, când a comis delictul de bătae, nu se cere să se motiveze în hotărîre, intru cât se constată că el era de 18 ani și pedeapsa maximumului închisorei i s'a redus la un an.—Cas. II, 4 Nobr. 88; B. p. 965.

9. Președintele Curte! cu jurați care întrecăbă pe jurați pnntr'o singură cestiune atât asupra faptului principal, cât și asupra minoritate! acusatului, pune o chestiune complexă

și violeză art. 363 Pr. P.—Cas. II, 27 Febr. 79; B. p. 154.

10. Nu e suficient cuvântul *major* din cestiunea relativă la culpabilitate, ci trebuie o cestiune separată asupra minoritate! la care jurații trebuie să r&spundă, căci nu "se pote susține că fiind respunsul juraților afirmativ, asupra primei cestiuni, ei au respuns implicit și la cestiunea minoritate! căci, din momentul când Curtea a pus o cestiune separată asupra minoritate!, dânsa trebuia să suprima calificativul de major din cestiunea relativă la culpabilitate. Dacă, de ordinar, cestiunea ast-fel redactată, de și incorectă, nu dă loc la casare pe cât timp asupra verste! nu există îndoială, nu este tot așa când ea a făcut obiectul debaterilor și a provocat o cestiune separată la care însă jurații n'au respuns.—Cas. II, 2 Dec. 86; B. p. 955.

11. Din principiile dominante ale materiei instrucțiunei! afacerilor înaintea juraților și în special din art. 366 Pr. P., rezultă că acesta instrucțiune e eminentamente orală, și că prin urmare în ceea-ce privește ori! ce cestiune de fapt pusă în discuțiune înaintea juraților, jurații urmeză să se pronunțe după intima lor convingere, abstracțiune făcându-se de ori ce acte, lie private, fie autentice, car! ar servi drept probă, în constatarea acelor fapte.—Cas. II, 4 Febr. 69; B. p. 42.

12. Dacă jurații, singuri competent! a se pronunța asupra minoritate! unu! condamnat, ali! respuns categoric că acusatul avea 20 ani impliniți în momentul comiterii! crimei, Președintele Curte! nu-l pote considera ca minor.—Cas. II, 15 Febr. 85; B. p. H 3.

13. Minoritatea nu se pote invoce pentru prima oră în Casatiune.—Cas. II, 19 Nobr. 84; B. p. 959.

14. Când coautor! majori au tost condamnați pentru o crimă la 5 ani! de reclusiune, atunci minorul care a lucrat cu pricepere nu pote ii condamnat la mal mult de 2" ani închisore.—Cas. II, 4 Dec. 67; II. p. 1025.

15. Dacă acusatul e declarat culpabil de tâlhărie, crimă prevăzută de art. 31H, pedeapsa ce urmeză a i se aplica e reclusiunea. Dacă i se acordă circumstanțe ușurătoare, pedeapsa urmeză a se scădea și a se condamna la 5 ani închisore corecțională și dacă prin etatea sa "acusatul cade sun previsiile art. 63, nu i se pote da o pedeapsa mal mare de 2%, ani închisore.—Cas. II, 4 Febr. HO; B. p. 78.

16. Se face o justă aplicațiune a pedepsei când Curtea cu jurați pronunță pedeapsa închisorei corecțională, pe termen de 5 ani, în persona unu! minor având etatea de la 15—20 ani pentru o crimă pedepsită cu reclusiunea.—Cas. If, 19 Mai '93; B. p. 519.

64. In tote cașurile prevedute în articolul precedent, pedeapsa înclisorei se va executa, saii într'un stabiliment anume destinat pentru acestă, sau într'o parte separată a casei de închisore corecțională.

Când judecătorul pronunță o pedeapsa în persona unu! minor, nu e ținui să arate, prin hotărârea sa, locul unde acesta pedeapsa cată a fi executată, căci executarea pedepselor nu aparține puterei! judecătorești. Cas. II, 24 Febr. 93; B. p. 210.

65. Cei mai mici învirstă de doue-deci ani deplin, cari nu vor avea

complici de față mai mari de acesta verstă, și cari vor ii acusați de crime, se vor judeca de către judecătoriale corecționale, iară nu de curtea juraților.

Judecătoriile corecționale însă se vor conforma articolelor 62, 63 și 64. P. Fr. tfff.

1. Art. 65 preserie că cei mai mici în vârstă de 20 ani impliniți, se vor judeca, pentru crime săvârșite de dânsii, de Tr. corecționale numai în cașul când nu vor avea complici de față mai mari de acesta vârstă. Prin urmare, în cașul când vor avea complici mai mari de acesta vârstă, se vor judeca de Curțile cu jurați.—Cas. II, HI Mai '93; Ti. p. 519.

1. Legea n'a voit să expue la solemnitatea judecatei juraților pe minor! de 20 ani, de câte ori nu sunt implicați în aceiași acusație ca complici indivizi majori, justițiabil de Curtea cu jurați, căci în asemenea cas și dacă majorii sunt presinți, iar nu contumaci, sunt, în interesul administrațiunei justiției și pentru ea procedura să nu" he divisată, traduși înaintea Curții cu jurați, care are o jm-isdicțiune mai întinsă. In specie, recurentul era justițiabil de judecătoriale corecționale, de 6re-ce avea etatea de 19 ani și n'avea de față nici un complice major, care era justițiabil de Curtea cu jurați, pentru ca acesta să atragă înaintea ei și pe recurentul minore, căci celui l'alt prevenit, care era major, se impută, prin chiar ordonanța de trimitere a judelei de instrucțiune, faptul de tănuire, pedepsit de art. 54 cu pedeapsa corecțională.—Cas. II, 14 Dec. 73; B. p. 300.

ii. Minorul care are complici în etate majoră, fiind trimis de camera de punere sub acuzare să se jure de Curtea cu jurați pentru crimă, este justițiabil tot de Curtea cu jurați, chiar când complicele major ar fi fost achitat. Declinându-se competența, într'un asemenea caz, se violează autoritatea lucrului judecat, rezultând din deciziunea de trimitere a camerei depunere sub acuzare care în urma judecării procesului și a casării deciziunii celei d'întâi Curți cu jurați nu mai este susceptibilă de reformare. — Cas. R. 18 Aug. 70; B. 1) 17H.

J. Curțile cu jurați sunt investite cu plenitudinea de ju-

ridicțiune în materie penală, și prin urmare pot cerceta și judeca, când sunt investite prin deciziunile de trimitere, toate faptele pedepsite, de legea penală, ori-care le-ar fi calificățiunea lor. În specie, recurentul, trimis prin deciziunea camerei de acuzațiune înaintea Curții cu jurați, invocând beneficiul minorității, nu putea obține, dovedind V), de cât o micșorare de pedeapsă, iar nici cum o declinare de competența din partea Curții. Beneficiul minorității recunoscându-i-se de magistrați și fiindu-se în semăla aplicarea pedepsei, recurentul nu e în drept și n'are interes a cere casarea deciziunii. — Cas. n. 1 » br. 77; B. p. 82.

CARTKA II

DKSI'ltK CRIMK ȘI IMCLICTE L\ SPECIE SI DESPRE IMIOia'SELE LOR.

TITLUL I CIIHJK BK ÎNALTA TRAKAKU

CAPITOLUL I

Crime în contra siguranței exteriore a Statului

4. Veri-ce Român va li purtat arme în contrațerei, se va pedepsi cu munca silnică pe totă viață. /'. Fi: 75.

5. Veri-ce Român va ti uneltit machinațiuni sate se va ti pus în înțelegere cu guverne streine, saii cu agenții lor. spre a pro-

voca resbel în contra patriot salo, spre a înlesni și a aduce ocupațiune străină, spre a resturna, cu ori-cemijloc, guvernul țerei, se va pedepsi cu munca silnică pe totă vieță.

Dacă însă resbelul, ocupațiunea saii răsturnarea nu se va fi urmat, se va pedepsi cu reclusiunea. P. Fr. 76.

6. Asemenea vor ti pedepsiți cu munca silnică pe vieță, aceia cari, în timpul unui resbel în contra țerei:

J) Vor fi predat cu trădare inamicului orașe, porniri", locuri întărite, saii ori-ce aite posturi de apărare;

2) Vor fi predat, tot cu trădare, case publice, arsenaluri, magazil sau depozite de arme, munițiuni saii alte obiecte de resbel, saii ori-ce fel de bastimente ale țarei;

3) Vor fi procurat inamicului" adjuțore de soldați, omeni, boi", proviziuni de hrană, arme saii munițiuni de resbel, saii vor fi îndemnat pe soldații armatei române a trece la inamic;

4) Vor ti comunicat inamicului planurile de operațiuni militare, sate planurile locurilor saii posturilor întărite;

5) Vor fi servit inamicului de spionii saii călăuze, saii vor fi adjuțat și ascuns pe spionii inamicului;

6) Vor fi ațîțat revoltă în trupele de apărare ale țarei. (J. M. 1U8—201; P. Fr. 77.

7. Dacă corespondența cu supușii unei puteri streine, n'a avut de obiect una din crimele enunțiate în articolele precedente, dar a avut cu tote astea resnl-tatuide adinamicului înstructiuni vătămătoare situațiunei militare saii po-

litice a României, acel cari aii întreținut aceste corespondințe, vor fi pedepsiți cu detențiunea, fără a fi scutiți de pedepse mai grele, în cas când aceste instructiuni ar fi urmarea unei împreune înțelegeri ce ar constitui im fapt de spionagiii. P. Fr. 78.

70. Va n supus muncii silnice pe viață, ori-ce funcționar public, ori-ce agent al guvernului, sau ori-ce altă persona, care, însărcinată saii încunostiințată oficial, sau din cauza situațiunei în care se află, de secretul unei negociațiuni saii unei expedițiuni va trăda acel secret agenților unei puteri streine sau inamicului. P. Fr. 80.

71. Va fi asemenea supus muncii silnice pe viață, ori-ce funcționar public, ori-ce agent, care, însărcinat, din cauza funcțiunei sale, cu păstrarea planurilor de fortificațiune, de arsenaluri, porturi saii rade, ar da aceste planuri, saii unul din planuri inamicului sau agenților inamicului; pedeapsa va fi detențiunea, când planurile se vor da agenților unei puteri streine neutre saii aliate. P. Fr. 81.

72. Ori-ce altă, personă care reușind prin con-

rupție, fraude saii violență a sustrage zisele planuri, le ar da inamicului, sau agenților unei puteri streine, vor ri pedepsiți cu munca silnică pe timp mărginit.

Dacă zisele planuri' se găesc, fără să se fi întrebuițat mijlocele aretate. în mâinile persoanei ce le-a dat, pedepsa va fi reclusiunea. *P. Pr. 82.*

73. Se va pedepsi cu reclusiunea, acela care, cu bună știință, sfărâmă, falsifică saii ascunde documente, sau acte cari stabilesc niște drepturi ale Statului român în raport cu un guvern strein. *P. Pr. 71.*

74. Ori-cine, prin acțiuni ostile, neaprobrate de guvern, va expune Statul la o declarațiune de rebel, va fi pedepsit cu detențiunea; și dacă dintr'acesta resb'elul s'a și făcut, pedepsa va fi reclusiunea. *P. h'r. 84.*

Prin decisiunea Curțol de apel din Galați, supusă' recursului, se declară că recurenții originari din Macedonia, așezați în Constanța, au format o societate. cu scop de a forma prin cotașii un fond, spre a veni în ajutorul familiilor serace din Macedonia, ca rosculându-se Bulgarii din Macedonia contra guvernului otoman și în urma apelului Comitetului central dm Sofia, acea societate formată de recurenți, se

transformă într'un comitet de ajutore a Bulgarilor macedoneni, adunând bani, recrutând omeni, pentru alimentarea mișcarei! insurecționale, și că în două rânduri societatea reușește a trimite Comitetului din Solia 55 indivizi. Curtea opinează că acele acte îndreptate contra unul Stat amic, erau de natură a compromite relațiunile diplomatice ale Statului român cu Imperiul otoman saii a expune pe Români la măsuri de represalii din partea Statului otoman, că acele acte n'ar li permise și că ele ar constitui un delic, conform art. 75 P. Actele imputate de Curte recurenților, așa precum le constată și le declară, dacă ar putea sa fie considerate că sunt de natură a provoca un conflict cu guvernul otoman, sau de a expune Statul român unei declarații de resboiu din partea. Statului otoman, acesta ar putea forma obiectul diseuțiunii conform art. 74 P. Inșă art. 7, T\ ce aplică Curtea nu pote ti confundat cu art. 74 1\ cerințele necesare pentru aplicarea acestor articole fiind în totul deosebite. De vreme ce dupi art. 74 V. actele materiale, ostile, neaprobrate de guvernul român, îndreptate contra unul alt Stat și cari au expus Statul român la o declarație de resboiu, ar putea li urmărite conform art. 74 P. din contra, art. 75 n'are în vedere de cât actele materiale de violență, de depredare, ce ar putea săvârși cetățenii români saii indivizii din România, contra indivizilor altul Stat, sau la hotare, sau pe hotarul acelu Stat, și caili ar expune pe Români la represalii din partea acelu Stat. Aplicând în speță art. 75 Curtea nu-șl dă seama de criteriile distinctive între art. 74 și 75 In condițiunile arătate Cui-tea aplică un articol care este ab-

solut neaplicabil, fără să constate săvârșirea de acte de violență din partea recurenților contra indivizilor Statului otoman, saii la notare, saii ne teritoriul Statului otoman, de natură să provoce represalii contra cetățenilor Români, art. 75 P. nu pote ti aplicat. De almintrelea nu tote intențiunile simpatice sau aspirațiunile penli-u consăngeni, dmtr'o provincie a Statului cu care Statul român întreține relații amicale, nici adunarea de fonduri, fie pentru scopuri de bine-facere sau culturale, fie pentru a înrola și trimite la un comitet constituit în Sofia, eventuali lup-tători, pentru alimentarea și susținerea unei insurecții, într'o provincie a statului otoman, nu sunt acte caili pot fi pedepsite după art. 75, fiind că nu există acte de violență contra indivizilor Statului otoman. Ast-felțiind, condițiunile pentru aplicarea art. 75 neexistând sentința urmeză a fi casată. — Cas. II, 21 Febr. 96; Dr. 21/96, p. 189. B. 96, p. 364. Idem: Cas. II, 4 Mart. 96, Dr. 31/96, p. 272.

75. Ori-cine, prin acte neaprobrate de guvern, va expune pe Români la represalii, se va pedepsi cu detențiunea. *P. Pr. 85.*

CAPITALUL II

Crime și delictes în contra siguranței interiere a Statului

SECȚIUNEA I

Despre atentate și comploturi în contra persoanei Domnitorului și a familiei sale

76. Ori-ce atentat în contra vieței Domnului

sau în contra persoanei sale, se va pedepsi cu munca silnică pe totă viața. /'. 87, 88 ; *Const. 92; P. Pr. 86.*

77. Ori-ce ofensă comisă în public, contra persoanei Domnitorului sau a Domnei, saii a fiilor Lor, chiar prin vre-unul din mijlocele aretate în art. 294, se va pedepsi cu închisore de ia un an până la două ani, și cu amendă de la o mie până la cinci mii let.

Asemenea, ori-ce ofensă comisă, în public, sau prin vre-unul din mijlocele enumerate tot în art. 294, contra persoanei vre-unui alt membru al familiei Domnitorului, se va pedepsi cu închisore de la trei luni până la 18 luni și cu amendă de la 250 până la 1500 lei.

Prin familia Domnitorului se înțelege rudele ascendente și descendente și colaterali până la al treilea grad, precum și afinii de aceeași categorie.

Se va pedepsi cu închisore de la ș6se luni până la două ani și cu amendă de la o mie până la cinci mii lei, acela care, prin aceleași mijloce, va ataca autoritatea constituțională a Domnitorului sau. inviolabilitatea per-

s6nei sale, sau drepturile constituționale ale dinastiei lui, precum și acela ce va imputa Domnitorului actele guvernului seu, pentru care numai miniștrii sunt responsabili. *P. Fr. 86.*

1. Două sunt elementele delictului prevădut de art. 77: existența unei ofense și publicitatea acestei ofense. Cuvântul *ofensă* pe care legea l'a lăsat vag și nedefinit, rezultă atât din spiritul cât și din redacțiunea art. 77 P. 1. care cuprinde atacurile pe care Codul Penal le-a calificat de ultraj, difamațiune și injurie, când ele sunt adresate altor persoane. Ast-fel fiind, ori-ce ireverență sau ori-ce expresiune care e contrarie Majestății Tronului, sau care e de natură a lovi în persona Majestății Sale, tinzând a-l slăbi autoritatea morală și înalta considerațiune, constituie o ofensă. În specie, inculpatul prin articolul publicat prin *Murul Lupta*, discutând atitudinea politică a Majestății Sale față de drepturile și prerogativele ce-l dă Constituțiunea, a întrebunțat la adresa Majestății Sale expresiunile de: *Omul periculos, egoist și nelubitor de țară, sufletul bleșemat al regimului, cutană nemțească, xdau prusian, etc.* Injuria, care nu conține în sine imputarea unui vițiu determinat, este acea care se produce prin o expresiune ultragiantă, printr'un termen de dispreț, etc. Judecătorii faptului sunt ținuți în calificarea unei expresii de injurie, a avea în vedere circumstanțele de fapt, starea persoanelor și vizarea acestor expresiunilor. Intențiunea este necesară pentru constituirea delictului de injurie, dar acesta intențiune este presumată de drept

când expresiunile sunt prin sine injurioase, trebuind a avea în vedere nu numai sensul propriu și natural al expresiunilor dar sensul ce usul le dă. Expresiunile sus enunțate sunt, atât prin sensul lor natural, cât și prin sensul pe care le dă usul, injurioase și contrarie Majestății Tronului și ast-fel fiind ele constituiesc o ofensă adusă persoanei Majestății Sale. Inculpatul n'a probat și nici justificat cătuși de puțin, cum că expresiunile întrebunțate de dănsul nu sunt injurioase și prin urinare ofensătoare pentru persona Majestății Sale, cî din contră s'a mărginit a arăta impresiunile de moment sub influența cărora a scris și publicat acest articol. Acesta ofensă a fost făcută în public prin unul din mijlocele prevădute de art. 294 P. fiind dată publicității prin diarul *Lupta*. Ast-fel fiind faptul imputat inculpatului întrunesc în totul elementele delictului prevădut de art. 77.—Tr. II. II, 27 Apr 187; Dr. 42/86-87, p. 335.

2. Delictul de ofensă comis în public în contra persoanei Regelui există, ori-care ar fi mijlocele prin care el a fost comis, în speță, prin șuerăturl, căci art. 77, înereză ori-ce ofensă comisă în public în contra persoanei Domnitorului cliiar prin vre-unul din mijlocele arătate la art. 294.—Cas. II, 1 Dec. 87; B. d. ion.

3. Infrațiunile comune, pe cari le reprobă conștiința universală a omenirei sunt pedepsite la tote poporele, în deosebire de infrațiunile politice cari depind de moravurile sociale și au un caracter excepționalei anormal. Ideea infrațiunilor politice trebuie restrănsă și limitată la obiectul ci, adică la ordinea politică și avem dar să considerăm ca infrațiunile politice, nu tote infrațiunile la comiterea cărora a existat un motiv politic, ci numai a-

<ele cari se comit mal tot-d'una pentru motive politice și ating în același timp exclusiv ordinea politică a Statului sau drepturile politice ale cetățenilor. Uncie infrațiuni penale aii un caracter exclusiv politic, precum crima de înalta trădare, altele un caracter exclusiv nepolitic, precum omorul incediul, furtul, altele în fine un caracter mixt, precum: injuriile, la comiterea cărora a 'putut să existe și nu existe un motiv politic. Din cele de mai sus expuse rezultă că ofensele comise în public contra persoanei Regelui nu sunt delictes politice, dănsule constituind în aceiaș timp o violațiune a dreptului comun și a dreptului politic, putând adică să existe și să nu existe la comiterea lor, motive politice. Art. 7 al legii asupra străinilor din 7 Aprilie 1881, hotărăște că nu se consideră ca delict politic atentatul în contra Șefului unui stat străin, când acest atentat constituie faptul de omucidere, de asasinat saii de otrăvire, de unde urmeză ca și atentatul de acest fel comis în contra persdnei Regelui nu trebuie considerat ca crimă politică, și dar dacă un atentat așa de grav, nu constituie de cât o crimă de drept comun, nu putem rațional să considerăm simplele ofense în contra Regelui ca delictes politice. Așa dar ofensele comise în public contra Regelui neconstituind delictes politice urmeză a se judeca de Tr. ordinar.—Cas. II, 1 Decemb. 87; B. p. ion.

4. Din discuțiunile urmate în Camerele legiuitoare cu ocașiunea revisuirii art. 24 din vechia Constituțiune, în ceea-ce privește judecarea ofenselor aduse persoanei Majestății Sale, din spiritul acelu articol combinat cu dispozițiunile art. 77 P. rezultă că Lg. n'a făcut nici o deosebire în privința compe-

tenței Tribunalelor între persona privată a Majestății Sale și Șeful suprem al Statului. Ast-fel fiind, ofensa adusă atât persoanei private cât și persoanei publice a Majestății Sale este de competența Tribunalelor ordinare.—Tr. II. II, 27 Apr. 87; Dr. 42/86-87 p. 335.

78. Atentatul ce ar avea de scop de a surpa, prin mijloce resvrătitoare și rădicare de popor, forma guvernului, saii de a ațâța pe locuitori de a se scula în contra autorității Domnului se va pedepsi cu reclușiunea. *P. Fr. 87.*

79. Complotul ce ar avea de scop veri-una din crimele menționate la art. 76 și 78, dacă a fost urinat de un act săvârșit sau început spre a pregăti executarea acelor crime, se va pedepsi cu detențiunea; iară dacă complotul n'a fost urmat de nici un act săvârșit saii început spre a prepara executarea veri-uneia din acele crime, pedepsa va fi aceea a închisorei.

Complotul este atunci când, prin sfătuire, se va fi luat întreaga liotărire și se va fi făcut punerea la cale între doue saii mai multe persoane spre a ajunge la săvârșirea veri-uneia din acele doue crime prevădute la art. 76 și 78. *P. Fr. 89.*

50. Când un individ va lua singur hotărârea de a comite crima prevedută la art. 76 și 78, și va comite sau va începe a face el singur și fără ajutorul nimănui, veri-un alt act prin care pregătește executarea crimei, se va pedepsi cu detențiunea. *P. Fi; 1)0.*

SECȚIUNEA II

Ciuiu și deliecte în contra liniștei Statului prin resfoel civil, înin ilegală întrebuințare a forței armate, prin devastațiimi și jefuiri publice.

51. Atentatul, care va avea de scop a ațita resbel civil, înarmând sau ridicând pe locuitori a se inarma unii în contra altora, ori a săvârși omoruri și jefuiri, mtr'unul saii mai multe orașe saii sate, se va pedepsi cu munca silnică pe totă viața.

Complotul uneltit spre acest sfârșit se va pedepsi cu pedepsele hotărâte la art. 79, conform deosebirilor ce se fac intr'acel articol. *P. Fr. 91.*

82. Se vor pedepsi cu munca silnică pe totă viața, acei cari, fără ordine sau autorizare din partea autoritățel legale, vor fi ridicat, saii vor fi făcut a se ridica, tru-

pe armate, și le vor fi dat saii le vor fi înlesnit dare de arme ori mușiunil; asemenea se vor pedepsi și acei cari vor fi angajat saii înrolat, sau vor ti făcut a se angaja saii înrola soldați. *P. Fi; 92.*

53. Se vor pedepsi cu munca silnică pe timp mărginit.

a) Acel cari, fără cădere saii fără cauză ertată de lege, vor fi luat comanda unul corp de oștire, unui post, unui port, sau unui oraș, a unul saii mal multor bastimente de resbel, a unei cetăți saii loc întărit.

b) Acel cari, în contra ordinului guvernului, vor mai ținea veri-o comandă militară;

c) Coinandirii cari vor ținea adunată oștirea lor în contra ordinilor ce li se vor (i dat de a o libera saii a. o desființa. *P. Fi; 93.*

54. Ori-ce persona, care, putiind dispune de forța publică, va fi cerut, saii va fi ordonat mișcarea acestel forțe, saii întrebuințarea ei în contra unei înrolări saii ridicări de omeni pentru oștirea întocmită de lege, se va pedepsicureclusiunea.

Dacă asemenea ordin va fi avut efect, culpabilul se va pedepsi cu

munca silnică pe viața. */'. Fi; 94.*

85. Ori-ce personă va li incendiat saii distrus, prin explosiunea unei mine, edificiuiri, magazine, arsenaluri, corăbiisaii alte proprietăți ale Statului, se va pedepsi cu munca silnică pe timp mărginit. *P. Fi; 95.*

S<>. Se va pedepsi cu munca silnică pe viața, acela care, ori ca să răpescă bani publici, ori ca să jefuiască orașe sau sate, magazine, arsenaluri de ale Statului, case publice, forterețe, posturi, porturi, corăbii saii bastimente ale Statului, ori în fine ca să atace saii ca să resiste în contra putere! publice care se va afla în gona săvârșitorilor unor asemenea crime, se va fi pus în capul unor cete armate, saii va fi exercitat într'insele veri-o funcțiune ori comandă ore-care.

Se vor supune la munca silnică pe viața și acel cari vor fi directat, vor fi ridicat, saii vor fi făcut a se ridica acele cete, saii cari le vor fi dat, ori le vor fi înlesnit, cu bună sciință și voință, arme, muuțiimi și unelte de crime, saii cari le vor fi trimis mijloce de viețuire,

saii cari, în ori-ce alt chip, vor fi avut înțelegere culpabilă cu directorii saii comandantii acelor cete. *P. 168, 244, H54; P. Fr. 96.*

57. Dacă veri-una sau mai multe din crimele menționate în articolele 76, 78, 81 se vor fi săvârșit sau încercat d'a se săvârși de către veri-o ceată," se vor pedepsi cu munca silnică pe totă viața, fără osebire, toți aceia cari vor face parte din acea ceată și se vor fi prins la locul resvrătitorel întâlniri.

Acela care, fără a se prinde la locul resvrătitorel întâlniri, va fi avut în ceată veri-o comandă, se va pedepsi iarăși cu munca silnică pe totă viața. *P. Fr. 97.*

88. Afară de cașul în care reuniunea sedițiosă ar fi avut de obiect saii de rezultat una saii mai multe din crimele enunciate în art. 76, 78 și 81, individii ce fac parte din bandele de cari s'a vorbit mai sus, fără să exerciteze într'insele veri-o comandă sau funcțiune, și cari s'ar prinde pe loc, se vor pedepsi cu reclusiunea. *Fr. 98.*

80. Acei cari, cunoscând scopul și caracterul nu-

mitelor cete, și tară a ti siluiți, le vor'ii găzduit, ori le vor fi dat loc de ascundere saii de întâl-nire, se vor pedepsi cu reclusiunea.

90. Intrunindu-se adunări saii cete turbiiirătoare liniște! obștești, dacă. după trei somațiimi ce îi se vor face de către autoritățile competente, nu se vor risipi și va mijloci lucrarea putere! armate, câți vor fi complici la densesle și se vor prinde acolo pe'loc, se vor pedepsi cu închisore de la șase luni până la două ani; iară căpeteniile lor se vor pedepsi cu două ani închisore.

Insă acei din complici sau din căpetenii cari vor fi cu arme, se vor pedepsi cu reclusiunea. *P. Fr. 100.*

91. Se socotesc arme ori-ce unelte sau machine, saii instrumente înțepătore, tăetore saii sd'robitor, precum: pușcă, pistol, lance, sulită, cosă. topor, bardă, cuțit, ciomag și alte asemenea.

Cuțitele de busunar, forfecelile și bustouele nu vor fi considerate ca arme, de cât atunci când se vor fi întrebuințat a lovi, a răni saii a omori. *P. mo. 318; P. Fr. 101.*

92. Vor fi apărați de

pedepsele pronunțate în contra autorilor de comploturi saii de alte crime în contra siguranței interiore saii exterior'e a Statului, acei culpabili cari. înaintea săvârșire! saii a tentativei acestor comploturi saii crime si mal înainte de orl-ce urmărare, vor fi dat, ei cei d'în-teiii, guvernului saii autorităților administrative, ori poliției judiciare, cunoștință despre aceste comploturi sau crime, și despre autorii și complicitii lor, saii cari, chiar după ce s'arii început urmăririle saii descoperirea culpabililor, vor fi înlesnit arestarea acelor autori saii complici. *P. Fr. 108.*

TITLUL II

CRIME ȘI DUKIJ-TK IX COXTKA COXKTITHTU'XEI

CAPITOLUL I

(Crime și delictes în contra exercițiului drepturilor politice

93. Atentatul, al cărui scop este de a risipi cu violență Adunarea Legiuitoare ce se află în exercițiul legal al mandatului ei, de a o sili să ia, saii să nu ia o hotărâre, de a isgoni cu violență pe unul

sau pe mai mulți din membrii sei, se va pedepsi cu munca silnică pe timp mărginit. *P. Pr. 82.*

94. Acela care, prin violență, va împedica pe un membru al Corpului Legiuitoare de a merge la Adunare saii de a vota, se va pedepsi cu reclusiunea. *P. Pr. 81.*

95. Când se împedica, prin atrupament, violență saii amenințări, unul saii mai mulți cetățeni de a își exercita drepturile lor civice, fie-care din culpabil! va fi pedepsit cu închisore de șese luni cel puțin, și cu interdicțiunea dreptului de a vota și de a fi eligibil în timp de cinci ani cel puțin și de dece ani cel mult. *l'. Fr. lui); P. Pi: 84.*

96. Dacă acesta crimă s'a comis în urmarea unui plan concertat ca să fie executat, fie în totă țara. fie într'unul saii mai multe județe, fie într'una sau mal multe plăși, pedepsa va fi detențiunea. *P. Fr. 110.*

97. Se va pedepsi cu închisore de la un au până la doi ani:

1° Acela care, fiind însărcinat a aduna biletele de votare, a adăogit saii a micșorat, cu rea credință, minierul lor legitim;

2° Acela care falsifică sau schimbă un bilet de votare, sau înscrie pe biletele personelor cari nu sciu carte, alte nume de cât acelea cari i s'arii dictat;

3° Acela care, fiind însărcinat cu ținerea procesului-verbal al unei operațiuni electorale, a înscris într'insul alte nume de cât acelea cari i s'arii dictat;

4° Orice personă, funcționar public saii nu, care fiind însărcinat de lege cu săvârșirea unei lucrări în formarea listelor electorale, sau în operațiunile electorale, ar refusa, fără motiv justificat, de a îndeplini sarcina ce'i impune legea.

În tote aceste cașuri, judecătorul va pronunța si interdicțiunea pe timp mărginit. *P. Fr. 111.*

1. O data constant că recurentul a fost condamnat prin o sentință definitivă pentru delictul de abuz de încredere, și o dată ce legea comunală decide că nu pot ii alegetori comunali cei osândiți judecătorese pentru faptul de abuz de încredere, recurentul nu mai putea lua parte la alegerile comunale fără să nu devie pasibil de penalitatea prevădută pentru asemenea contravențiuni. Așa dar Tr. condemnându-l pentru un atare fapt, nu numai n'a comis exces de putere, dar din contră, s'a con-

format cu legea. — (as. II, 7 Sept. 84; B. p. 727.

2. Când în procesul-verbal al unei operațiuni electorale se trec alte nuine de cât cele dictate de rezultatul votului, se comite un delict care e prevădit de art. 107 iar nu de art. 123 care prevede falsul săvârșit de funcționarii publici cu ocazia constatărilor ce sunt chemați a face în săvârșirea transacțiilor relative la interese private. — Cas. TI, 23 Aug. 76; B. p. 470.

08. Ori-cine va cumpăra saii va vinde un vot într-o alegere, se va pedepsi cu închisoare de la trei luni până la un an, și va putea fi osândit și la interdicțiunea pe timp mărginit. *P. Fr. IPS.*

CAPITOLUL II

Atentate în contra libertate!

00. Când veri un funcționar public, un agent saii un însărcinat al guvernului, va fi ordonat saii va fi făcut veri-un act arbitrării!, prin care să se atace libertatea individuală a unuia sau mai multor cetățeni, saii Constituțiunea țării, se va pedepsi cu închisoarea de la șese luni până la doi si cu ani interdicțiunea pe timp mărginit.

Cu tote acestea, când se va dovedi că el a, să-

vârșit asemenea faptă după ordinea superiorilor sei, în pricina ce privesc la atribuțiunile acestora, și pentru cari el era dator să le dea supunere în ordinea ierarhiei, va fi apărât de pedepsa, care, în asemenea cas, se va aplica numai superiorilor ce vor fi dat asemenea ordine. *P. 159; P. Fr. 114.*

1. Lg. pentru unele delictes (art. 159) comise de funcționarii inferiori în exercițiul funcțiunei lor, presună abuzul de autoritate și de putere a superiorilor, în cât tace responsabilii înaintea legii penale pe aceștia, fără a se mai dovedi acel abuz de autoritate și de putere, destul numai să se probeze, că funcționarii inferiori au săvârșit acele delictes după ordinea superiorilor în pricina ce privesc la atribuțiunile acestora și pentru care funcționarii inferiori sunt dator să le dea supunere. Presunpțiunea legei merge până a considera ca o constrângere morală ordinul superiorilor și de aceia apără de oii-ce responsabilitate penală pe funcționarul inferior, pedepsa, în asemenea cas avend a se aplica numai superiorilor. — Cas. II, 15 Mart. 74; B. p. lis.

2. Răspunderea saii nerăspunderea agenților inferiori pentru executarea unu ordin ilegal dat de superiorul lor, nu modifică întru nimic răspunderea agentului superior, care a dat acel ordin. Chiar dacă s-ar presupune că agenții inferiori al poliției sunt răspundetori pentru faptele comise de denșii, acesta nu ridică răspunderea penală a agentului superior, pentru ordinul ilegal

densul a dat și care s'a executat. — Cas. II, 5 Nöbr. 80; li. p. 386.

1. Procurorul care, fără a fi chemat de Președintele biroului electoral, intră în sala de alegeri însoțit de armată și răspândește alegetorii, violeză un drept politic, consistând în libera expresiune a votului garantat de Constituție. Acest fapt cade sub prevederile art. mi, iar nu ale art. 147, care are de obiect pedepsirea atentatelor la drepturile private ale cetățenilor din partea funcționarilor. — Cas. II, 12 Iun. 71; B. p. 105.

100. Despăgubirea pentru pagubele cercate în urmarea faptelor pomenite în art. 99, se va hotări conform cu persoanele, cu împrejurările și cu vătămarea ce va fi suferit siluitul, fără însă a putea fi, nici o-dată și pentru ori-cine măcar, aceea despăgubire mal puțin de 9 lei și 25 bani pe di, pentru lie-care persona și pentru tie-care di de arestare ilegală si arbitrării. *Pr. P. 3, aii; P. Fr. 117.*

101. Dacă fapta arbitrării saii atentătore drepturilor cetățenești, se va fi săvârșit prin plăsmuită subscriere a verl-unui ministru saii altui funcționar public, plastografi, precum și cei-ce, cu bună știință, se vor fi servit cu acea plastografie, se vor pedepsi cu munca silnică

pe timp mărginit. *P. P'5; P. Fr. 11H.*

102. Funcționarii publici, însărcinați cu poliția administrativă saii judecătorească, cari aii rețușat, saii cari aii negrijiți de a da ascultare unei reclamațiuni legale țintind a constată detențiunile nelegale și arbitrării, fie în închisorile destinate pentru paza deținuților, fie chiar în ori ce alt loc. și cari nu vor justifica că aii denunțat acesta autoritate! superioare, se vor pedepsi cu degradățiunea civică, și vor fi răspunzători de pagubeși interese, care se vor regula după cum se arată în art. 100. *P. Fr. 119.*

103. Directorii, superiorii saii custozii închisorilor, sau a ori cărei alte case de arest, care vor fi primit un arestat, fără mandat saii act judecătoresc saii fără ordinea provisorie a autorităților competente, aceia care 'l vor ținea închis, saii vor rețușa de a l'infățușa ofițerului de poliție, saii acela ce aduce ordinele sale, fără a justifica "tăopunerea lui provine din ordinea procurorului, saii judecătoreului, aceia cari vor refușa de a infățușa registrele lor onceruhu de

poliție, se vor pedepsi ca culpabili de închidere arbitrarie cu închidere de la o lună până la un an și cu amendă de la 50 până la 150 lei. *Pr. P. rm>; P. Fr. 120.*

104. Se vor pedepsi cu degradațiunea civică orice, ofițer al poliției judecătorești, ori ce procuror, substituit săii judecător, care va îi provocat, dat, săii subsemnat o sentință, o ordonanță săii un mandat de urmărire personală, săii de acusațiune a veri-unui ministru, sau a vre-unui membru al Statului, al Adunare! Legislative, săii al Consiliului de Stat, săii al Curței de **Corupturi**, sau al (iurte) de Casațiune tară autorizațiunile și formele presrise de legi, sau cure. afară de delict flagrant, vor fi dat săii subsemnai fără acele autorizațiuni și formalități, mandatul de a prinde sau de a aresta pe veri-unul săii maimulți ministri, sau pe umil sau mai mulți membri ai Senatului, ai Adunare! Legislative, ai Curței de Casațiune, ai Consiliului de Stat, săii ai Curței de Compturi. *Count. :~>2; !/ Fr. 121.*

105. Asemenea se vor pedepsi cu degradațiunea

civică, procurorii, substituiți, judecătorii săii ofițerii publici, cari vor fi arestat sau vor fi făcut a se aresta un individ în alte localități de cât cele determinate prin legi sau regulamente, sau cari vor fi trimis înaintea judecătorei Curțel juraților pe un cetățian, fără de a fi pus mai înainte în acusațiune conform legii. *P. 272. Pr. P. 804, 589; P. Fr. 122.*

106. Ori ce concertare de mesuri contrarii legilor, făcută săii prin adunare de individ! săii de corpuri depositare de veri o parte a autorității publice, săii prin deputațiune, ori corespondințe între dâșșii, va fi pedepsită cu închisore de done luni cel puțin, si de șese luni cel mult. contra ori cari! culpabil, care va putea încă să lie condamnat la inferdicțiune pe timp mărginit. *P. !/r. 123.*

107. Dacă, prin unul din inijldece exprimate mai sus, s'ăii concertat mesuri contra executărel legilor sau contra ordinilor guvernului. pedepsa va fi doui ani de incbisore.

Dacă acesta concertare s'a făcut între autoritățile civile și corpurile militare sau șetiilor lor, aceia cari vor fi autori săii pro-

vocatori vor fi pedepsiți cu detențiune, ce! l'alți culpabili vor fi pedepsiți cu doui ani închisoare. *!/. Fr. 124.*

CAPITOLUL III

Pentru călcarea de atribuțiunilor administrative și judecătorești.

108. Se vor pedepsi cu degradațiunea civică:

1) Judecătorii, procurorii și substituiții lor, ofițerii de poliție cari se vor fi amestecat în exercițiul drepturilor puterei care coprind dispozițiuni legiuitoare, săii poprind, ori! suspendând executarea unei săii mai multor legi, săii deliberând asupra punctului de a ști dacă legile trebuie a fi publicate sau executate.

2) Judecătorii, procurorii și substituiții lor, ofițerii poliției judecătorești cari vor fi trecut peste competența lor, poprind executarea ordinilor emane de la administratului, sau după ce săii permis, sau săii ordonat de a se chienia în judecată administrativă pentru fapte relative la exercițiul funcțiune! lor, vor stărui în executarea actelor lor, de si de

către autoritățile competente li s'a notificat anulațiunea acelor acte, sau existența unul conflict. *P. Fr. 127.*

109. Se vor pedepsi cu amendă de la 50, până la 750 lei, judecătorii cari, peste atribuțiunile lor, se vor fi amestecat în materii date de lege autoritate! administrative.

Cu aceeași pedepsa se vor pedepsi și membrii ministerului public, cari vor fi luat couclusiuni sau vor fi cerut a se face asemenea procedări. *P. Fr. 128.*

110. Prefecții, sub-prefecții și alți funcționari administrativi, cari se voiți amestecat în exercițiul drepturilor puterei legiuitoare, după cum se prevede la art. 108 § 1°, săii cari vor fi dat ordine ilegale a se opri executarea decisiunilor Judecătorielor săii Curților, se vor pedepsi cu degradațiune civică.

Fr. 130.

111. Aceiaș! funcționari administrativi se vor pedepsi cu amendă de la 50 până 750 lei, când, peste atribuțiunile lor, se vor amesteca în materii date de legi autoritate! judecătorești, si când, după reclamațiunea uneia sau amândorora părților interesate, vor fi decis o afacere

înainte ca autoritatea superioră să se ti pronunțat asupra cașului. *Fr. ihl.*

TITUL III

CRIME SI DKIJCTE IN CONTRA INTERESELOR PUBLICE

CAPITOLUL I

Despre plâsmuiri saii falsificări.

SECȚIUNEA I

Plâsmuiri de monedă

112.*) Se va pedepsi cu maximul închisorii, fără admiterea circumstanțelor atenuante, cu interdicțiunea pe timp mărginit și cu amendă de la cinci sute lei în sus, ori-cine va contraface ori va falsifica monetele de metal, cari au curs în Romania.

Dacă monetele contrafăcute saii **falsificate** sunt de o valoare care trece peste doue mii lei, se va putea, îndoii maximul închisorii». *P. Fr. 132.*

1. Prin art. 112 P. se pedepsece faptul contrafacere! saii al falsificarel monedelor de aur saii de argint. Prin art. nu se pedepsece acela care participă la contrafacere sau introduce în țară, saii pune în circulațiune monede de aur sau argint ce au curs în România, ca și plâsinuitorul. Din aceste articole rezultă, pe de o parte, contrafacerea saii falsificarea de monede, pe de alta parte par-

*) Acest articol a fost modificat ast-fel prin legea din 4 IStal 1805.

ticiparea la contrafacere. Introducerea sau punerea în circulație sunt în sine acte tot atât de distinse ca consumarea unui fapt și complicitatea prin ajutorul dat autorului faptului. Fie-care din aceste acte constituie crime deosebite; de aceea dar și pentru declararea cui-va de culpabil că a săvgrșit unul din acele acte are a se pune anume câte o cestiune. Ast-fel dacă cestiunile se pun în mod separat, se pote ca juriul să recunoască că acusatul nu a contrafăcut monede și în urmă să-l declare culpabil! Ve a ti participat la contrafacere sau de a fi introdus saii de a ti pus în circulație monede contrafăcute, fără ca aceste declarări să se contrazică, tocmai fiind-că un fapt nu implică în sine și fie cel-Talt. — Cas.)T, io Febr. 76; B. p. 72.

2. In crima în-evezută și pedepsită de art. 112 se cere, ca element constitutiv al ei, numai contrafacerea sau falsificarea monetelor ce au curs în România, iar nu și ca falsificatorul să fi pus în circulație acele monete. — Cas. II, 2 Mai 95; Ti. p. 769.

3. Pentru ca cine-va să fie pedepsit pentru că a pus în circulațiune monedă falsă, trebuie să iie constatată că acea inonetă falsă pusă în circulațiune, avea curs tu România, și dar acest fapt, care constituie unul din elementele crimei urmărâte, trebuia să figureze în cestiunea pusă de Președinte. — Cas. II, ar, Apr. 7U; B. p. 347.

113. Acela care va participa la contrafacerea unei asemenea monete, ori o va introduce în țară, sau o va pune în circulațiune, se va pedepsi ca plâsmuitorul de monedă falsificată. *i\ Fr. 1H4.*

1. Prin art. 113 se pedepsece cu pedepsa prescrisă de art. 112 participarea la contrafacerea, de monedă, introducerea în tavă sau punerea în circulațiune de monedă falsificată. Din acesta dispozițiune, nu putem dice că rezultă că simplul fapt a introduce! în țară saii a punere! în circulațiune de monedă cu sciință că ar fi falsă, ar li pedepsită ca si faptul 'contrafacere!', căci nu's'ar putea înțelege cum faptul punere! în* circulațiune de monedă falsă ar fi pedepsit atât de grav, când punerea în circulațiune de monedă după ce se va cunosce că este falsă se pedepsece cu amendă. Așa dar Lg. nu pote să fi voit a pedepsi numai introducerea în țară saii punerea în circulație de monedă, despre care scie că o falsă, ci el a presupus în cașul art. 113 și o complicitate din partea acleuia care a introdus, saii care a pus în circulațiune monedă falsă, adică o cunoscință de contra-facerea monetei. Cii alte cuvinte se mai cere, după art. 113, ca să fi avut si cunoscință, că moneta era lalsă în momentul când a primit'o. Dacă dar cine-ya a introdus sau a pus în circulație monedă falsă, fără să fi avut sciință despre falsitatea ei, în momentul când a primiCo, acesta este un fapt care n'ar putea fi pedepsit nici după art. 114. Precum în cașul participare! la contra facere este evidentă și neapărată cunoscință despre crima contra facere!, asemenea acesta cunoscință trebuie să se ceră, după art. 113, când e vorba și de introduce saii de punerea în circulațiune, căci ca și participarea propriu zisă introducerea și punerea în circulație constituie fapte de complicitate a contra-facerei prevfidută de art. 112 și de aceea Lg. le-a coprins în același articol. Ast-

fel, ca cine-va să lie pedepsit conform art. 113 combinat cu art. 112 pentru că a pus în circulațiune monedă falsă, trebuie să fie constatată, că el a avut cunoscință despre falsificarea monede! în momentul când a primit'o. — Cas. II, 15 Febr. 74; B. p. 77.

2. Cestiunile aii a 11 puse ast-fel în cât ele să coprindă elementele constitutive ale crime! de care este acusat cine-va. Spre a declara pe un acusat culpabil de unul din faptele prevădute prin art. 113, trebuie ca cestiunea să coprindă atât elementele constitutive ale fa) tului principal, adică a contrafacere! sau a falsificarel, precum si aceea ce caracteriza complicitatea, adică sciință că monetele erau false d. e.: *acusatul este culpabil că a introdus tu țară moneta de aur sau de argint, contra-făcută, saii falsificată, din acelea ce au curs tu liinauia. sciind că sunt false.* Așa dar dacă juriul ar ti fost în-trebat, dacă cutare este culpabil că a introdus în țară sau a pus în circulație menete sciind că sunt false, acesta nu e suficient, căci în acesta cestiune nu sunt cuprinse circumstanțele esențialmente constitutive pentru criminalitatea faptului introduce! saii a punere! în circulație, dacă monetele erau contrafăcute saii falsificate și dacă erau din acelea ce au curs în România. In specie jurații n'au fost întrebați dacă monetele erau contra-făcute sau falsificate și dacă erau din acelea ce aii curs în România, și ast-fel Curtea cu jurat! nu' putea să aplice art. 113 P. — Cas. II, 10 Febr. 76; B. p. 72.

3. Cestiunea pusă juraților: *dacă este culpabil că a pus în circldathue monete false avend curs legat hi țară cu bună sciință că sunt false,* răspunde la condițiunile

cerute de art. 113. — Cas. II, 22 Nobr. 82; B. p. i m.

4. Tote elementele care constituie faptul principal fiind strâns legate, trebuie să fie puse într-o singură cestiune. În specie recurentul fiind dat în judecată pentru că a pus în circulație numele false de câte 2 și 5 lei având curs în țară, toate aceste elemente fiind constitutive ale sus menționatei crime nu puteți să despărțiți, ci trebuia a face obiectul unei singure cestiuni. De și nu se prevede dacă monetele erau de argint sau de aramă, acesta e nunciare era inutilă pe cât timp se dice monede de 2 și 5 lei având curs în România și este presupția că jurații aii avut cunoștința că acele monete erau de argint fiind că monete de aramă de 2 și de 5 lei nu există la noi în țară. Ast-fel Hind, cestiunea' a fost bine pusă.-- Cas. II. M lan. K1;

li. j. «1.

1. Ibieă eesliinoa pusă de Președinte juraților, e relativă la un alt fapt pentru care artiatul nu fusese dat judecateri și întru cât, se constată din procesul-verbal al audienței cit avocatul acusatului n rădica, contestație iuaitea. (u iței contra punerii cestiunei subsidiare do către Președinte, acesta nu putea să se pronunțe singur asupra acestei cestiuni, ci Curtea, era, datore să dea, dacă acesta cestiune rezultă, saii nu din desbateri. - Cas. II, ii Iul. 87; li. p. L2K.

114. Cine, socotit de bună și adevăratu o inoneta talsilicată, eei va li căzut în mână, o va, pune în circulație, nu se va pedepsi, iară, după ce o va cunosce că este falsă și nu va, înceta a o în-

trebuința, se va osândi să plătescă drept amendă îndoit suma ce va fi pus în circulație. P. Pr. 135; P. Pr. 123.

1. Art. 144 nu se poate aplica, de cât atunci când un individ a primit o monedă, falsă credem! că e bună și în urmă, descoperind falsitatea, a voit s'o întrebuițe și el la rândul seu punend'o în circulație. — Cas. II, II Nobr. SJ; Ti. p. 1117.

CVI ce primesce de bună voe o monedă și după ce află că e falsă o pune cu fote aceste în circulație, comite în adevăr o fraudă evidentă, un adevărat, furt, căci prietnusee o daună celui care prietnesce acea, miinetă, avend o perfectă cuiioscinlă despre ri-nl ce-l euuseză. Lei^ea însă ține socoldlă de sil națiunea sa specială, il coimpătimosce, vede în el mai mult un nenorocit de cât un criminal, care caută sil arunce asupra altuia perliiinia a cărui victimă a, fost. Areslă esceptiune constituie uu fapt ilo scuză legală. Apartine deci numai acusatului lie a propune acest fapt, de scuză, și proba trebuie să fie în sarcina, sa. Acusațiunea nu e ținută să probeze ca prevenitul a primit drept bune monetele ce a emis: i-e suficient, afară numai dacă acesta circumstanță nu reiese în mod evident din fapte, să stabilească circumstanțele elementare ale crimei de punere în circulație de monete false, prevedută, de art. 113. De aci urmeză, că nici judele-instructor, nici camera (de punere sub acusațiune, nu este competent de a examina, acesta excepțiune, ci numai jurații; faptul acesta, constituind o simplii scuză, cercetarea, sa intră în problema

SECȚIUNEA II.

Plăsmuire de sigilii ale Statului saii ale altor autorități, de bileturi de bancă, de efecte publice și altele

117 *). Se va pedepsi cu maximul închisorii, fără admiterea circumstanțelor atenuante, cu interdicțiunea pe timp mărginit și cu amendă de la cincisute lei în sus:

1) Ori-cine va fi falsificat sigiliul Statului sau care, cu bună știință, va fi întrebuițat un asemenea sigiliu falsificat;

2) Ori-cine va falsifica sau alterat efecte emise de tesaurul public cu timbrul șei, sau bilete de bancă autorizate de legi, saii care, cu bună știință, va fi întrebuițat aceste efecte saii bilete falsificate sau alterate, sau le va fi introdus în țară.

Dacă efectele sau biletele falsificate sau alterate sunt de o valoare care trece peste două mii lei, se va pute îndoi maximul închisorii. P. Fr. 139.

118. Se vor pedepsi cu închisore de la trei până la 5 ani și cu interdicțiunea pe timp mărginit:

Acel caili vor fi falsificat sau alterat ori-ce timbru național, sau ori-ce

*) Acest articol a fost modificat ast-fel pi'in legea din 4 Maii 1895.

marcă publică, destinată pentru probe la materii de argint sau aur.

Asemenea se vor pedepsi și aceia cari, cu știință, se vor fi servit cu hârtii sau efecte purtând timbruri mincinoase, sini cu mărci, ori timbruri fașificate sau alterate. *P. Pr. 140.*

119. Se vor pedepsi cu închisoarea de 6 ani și cu interdicțiunea pe timp mărginit, ori-cine, fără a avea drept, va lua și va întrebuința adevăratul sigiliu al Statului, sau timbrurile ori mărcile prevădute la art. 118, făcând cu dănsese o întrebuințare vătămătoare drepturilor și intereselor Statului. *P. Fr. 141.*

120. Se va pedepsi cu închisoarea de 3 ani și cu interdicțiunea pe timp mărginit:

a) Aceia cari vor li falsificat mărcile destinate spre a fi puse, în numele guvernului, asupra produselor sau mărfurilor, saii cari vor fi întrebuințat, cu știință, asemenea false mărci;

b) Aceia cari vor li falsificat sigiliul, timbrul sau marca unei autorități ori-care, saii a unul stabiliment particular, de bancă sau de comerț, saii cari cu știință le vor fi întrebuințat. *P. Fr. 142.*

1. Art. 120 pedepsește pe acela ce va falsifica marca unei autorități, adică instrumentul, cu care funcționarii publici, în numele guvernului, pun peceți pe produse saii mărfuri, sau pe acela care, cu știință, va fi făcut întrebuințare de o asemenea marca falsificată. — Cas. II, 12 Mart. 70'; B. p. 82.

2. Art. 120 prevede falsificarea sigiliului, timbrului sau mărcii unei autorități, înțelegându-se prin acesta pecețile ce funcționarii pun pe actele ce liberează, în virtutea funcțiunii lor, ca un simbol al autorității lor. În specie, prevenitul fiind culpabil că a falsificat un bilet de vindarc de vite, cu sigiliul comunei, nu se poate dice că a comis faldul prevădut de art. 120, de ore-ce asemenea bilete se dați ca nise foi de drum pentru vite, delict prevădut de art. 132. — Cas. II, 2» Nobr. 69; B. p. 308.

ii. întrebuințarea unor mărci poștale deja întrebuințate, și șterse prin proceduri criminice, intră în previsionsile art. 120 numai atunci când delicuentul scia că mărcile craft falsificate saii deja întrebuințate. — Cas. II, 11 Mart. 18; B. p. 166.

4. După art. 89 din legea telegrafo-postală din 22 Mart. 1880, acei ce se vor servi spre francare, de timbre poștale, cari aii mai fost întrebuințate, saii cari vor contraface timbre poștale saii mandate poștale, vor fi pedepsit ca autori de falsificare publică conform Codului penal. Lg. se referă la dispozițiunile dreptului penal comun. El nu vizează anume articolele Codului penal cari urmeză a se aplica la infracțiunile deosebite pe cari le prevede art. 89 din legea telegrafo-postală. Adevăratul sens, al acestui articol, urmeză a se fixa prin interpretațiune. Dacă în Franța s'ar fi putut nasce nedomirire asupra înțelesului

•
•
I
•
9
m
m
m
m
*
W
§
fi
'f

cuvintelor *sigiliu, timbruri saii marcă* din art. 142, cărui corespunde ad litteram art. 120 P. fiind-că în timpul publicare! textului de lege francos mărcile sau timbrele poștale nu erau încă cunoscute, la noi asemenea nedomirire nir pote exista, mărcile sau timbrele poștale fiind deja de mult usitate când s'a publicat Codul nostru penal. De altmintelega si în Franția doctrina a subsumat sub denumirile art. 142 (120 P. român) și timbrele sau mărcile 'poștale' (Faustin-Hellie, II p. 319, edițiunea 4^a). Decisiunea Casajiei franceze din 4 Oct. 1849, nu infirmă această interpretațiune a doctrinei, căci, în specie, nu era vorba de întrebuințarea unei mărci poștale deja întrebuințate sau contrafăcute, ci de însemnări făcute de un agent poștal pe plicul unei scrisori, însemnări care aveau de scop a indica cătimea portului de perceput; era dar vorba de un adevărat înscris emanat de la un funcționar public, lucrând în exercițiul atribuțiunilor sale. Nici litera, nici spiritul art. 120 nu se opun la subsumarea sub dispozițiunile • lu! a infracțiunilor prevădute de art. 89 din legea telegrafo-postală, intru cât ea consistă în întrebuințarea de timbre sau mărci contrafăcute. — Cas. II, 13 Ian. 88;

Dr. 3/88 p. 60. B. 88, p. 67.

121. Se va pedepsi cu închisoare până la două ani acela care, fără drept, va lua și va întrebuința adevăratele sigilii, timbruri saii mărci prevăzute la art. 118 făcând cu dănsese o întrebuințare vătămătoare drepturilor și intereselor Statului, ori a unei autorități publice, ori

chiar a unui stabiliment particular, de bancă saii de comerț. *P. • Fr. 143.*
• 122. Dispozițiunile art. 116 se aplică si la crimele prevăzute prin art. 117.

SECȚIUNEA III *)

Despre falsificare de inscripțiuni publice saii autentice și de comerț sun bimcă.

123. Se va pedepsi cu închisoarea de la 3—5 ani cu interdicțiune pe timp mărginit și cu amendă de la 50 lei în sus, ori-ce funcționar sau ofițer public care, în exercițiul funcțiunii sale, va fi comis o plâsmuire, fie prin semnături false, fie prin alterațiune de acte, de scriituri sau de semnături, fie prin arătare de alte persoane de cât cele adevărate, fie prin scriituri făcute sau intercalate pe registre sau alte acte publice după confecțiunea saii încheierea actelor.

Dacă prejudiciul rezultând din, una din plâsmuirile mai sus indicate trece de 2000 lei, seva putea îndoi maximul închisorei. *P. Fr. 145.*

*) *Art. 128—126 nu fost modificate, ast-fel cum le-am dat ari, pnin legea din 28 Mai 1891.*

1. Elementele cerute de art. 123 sunt: *a)* calitatea de funcționar public; *b)* alterarea în actul public; *c)* prin care s'a cauzat prejudiții; *d)* intenția frauduloasă. — Cas. II, 8 Iun. 74; B. p. 216.

2. Elementele delictului prevădute de art. 123 sunt o alterațiune materială a adevărului, comisă de un funcționar în exercițiul funcțiunii sale, prin arătare de alte persoane de cât cele adevărate într'o scriptură publică, prejudiciu și intențiune frauduloasă. Aceste două din urmă elemente existând chiar când se atinge și este intențiune de a se atinge un interes general și public. — Tr. Dolj, 7 Noabr. 95; Dr. 3/96, p. 19.

3. În materie de fals legea nu cere un prejudiciu real, ci posibilitatea unui prejudiciu este suficientă. — Cas. II, 10 Noabr. 80; B. p. 393.

4. E loc la pronunțarea achitărei prevenitului, iar nu la absolvirea lui, ori de câte ori se constată că faptul ce i se impută nu are flintă, sau că dânsul nu pște fi răspundător de el. Absoluțiunea are loc numai atunci când se recunoșce că faptul imputabil prevenitului, și a cărui ființă este constatată, nu cade sub prevederile niciunul text de lege. Așa dar, cu drept cuvânt judecătorul fondului a pronunțat achitarea, iar nu absolvirea, în delictul de fals, când a constatat că lipsește unul din elementele acestui delict, și a nume prejudiciul sau posibilitatea de prejudiciu, căci, în acest caz, delictul imputat nu avea flintă. — Cas. II, 9 Iun. 93; B. p. 629.

5. La comiterea delictului de fals, pentru ca să existe din partea agentului intențiunea frauduloasă și prin urmare culpabilitatea penală, se cere să fie constatată că agentul a co-

mis alterarea adevărului cu ajutorul inteligenței și voinței sale, cu alte cuvinte că știa că faptul ce-l comite este sau poate să prejudicieze pe cineva și eu tote acestea a voit să-l comită, fiind împins de a face acesta de un mobil «ore-care» căci e de principiu că delictul residă mai mult în intențiune conform adagiului. *Fraus non ex eventu duntaxat, sed ex consilia quoque desideratur.* — Tr. Prah. 23 Iun. 97; Dr. 64/97, p. 527.

6. Art. 123 nu cere imperios ca scriptura în actul public să fie făcută chiar de funcționarul care comite alterarea adevărului, cel puțin când e vorba de arătare de alte persoane și dacă scriptura în acte publice trebuie să existe în acest caz, acesta se deduce din intitulatul secțiunii III, sub care se află suscitatul articol. De altminteri chiar Casațiunea franceză a judecat că "există fals, dacă agentul, declarând fapte false, obținuse atestațiunea acestor lapte printr'un terțiu, cu tote că n'ar fi iscălit chiar el declarațiunea sa. — Tr. Dolj II, 7 Noabr. 95; Dr. 3/96, p. 19.

7. Când falșul a fost făcut într'un act de hotărnicie al inginerului, nu se poate sustine că el a fost făcut într'un act public pentru ca procesul să nu ne de competența Curții de al judeca, de ce inginerii nu intră în rândul funcționarilor sau ofițerilor publici, a nume arătați prin lege. — Cas. II, 13 Apr. 76; B. p. 148.

8. Cade sub prevederile art. 123 faptul săvârșit de un comisar, care, însărcinat cu arestarea unei persoane, înfățișează o altă persoană directorului închisorii iscălit ca purtător al mandatului în registrul de încarcerare, care este un act public. — Tr. Dolj II, 7 Noabr. 95; Dr. 3/96, p. 19.

9. Notarul unei comune este un funcționar public, în înțe-

lesul art. 123. — Cas. II, 4 Dec. 95; Dr. 3/96, p. 18.

10. După art. 123, modificat prin legea de la 28 Mal 1893, orice funcționar sau ofițer public care, în exercițiul funcțiunii sale, va fi comis o plămădire fie prin semnături false, fie prin alterațiune de acte, de scriituri, sau de semnături, fie prin arătare de alte persoane ae cât cele adevărate, etc. se vor pedepsi cu închisore corecțională de la 3 până la 5 ani. Fiind concurs de delict de aceiași natură, după art. 40, pedeapsa are a fi maximul pedepsei prevădută pentru acele delict, adică închisore de 5 ani. Prin art. 60 se lasă la facultatea judecătorului de a reduce pedeapsa când găsește în favoarea inculpatului circumstanțe atenuante. Inșă, după al. 4^a al art. 60, când pedeapsa cuvenită unu acusat este maximum închisorei corecționale, inst. de fond nu va putea reduce pedeapsa la mal puțin de un an. Acesta este adevărat în tote cașurile fără deosebire, și în cașul când închisore este maximum în urma aplicare! art. 40. În specie, Curtea, prin decisia depusă recursului, recunoscând pe culpabil că, în calitate de funcționar public a comis mai multe falsuri în acte publice, și, condamnându-l la mal puțin de un an închisore corecțională, pe când pedeapsa prevădută de art. aplicat, era maximum închisorei corecționale, a violat art. 60 combinat cu 123 și 40 și dar decisia sa are a fi casată. — Cas. Vac. 31 Iul. 96; B. p. 1145.

11. De câte ori este vorba de un fals în acte publice comis de către un funcționar public în exercițiul funcțiunii sale, răspunsul afirmativ al juriului coprinde în tot-d'a-una într'un chip nedubitabil și declarațiunea că falșul de care acuzatul se găsește culpabil a cauzat

sau a putut cauza prejudiciu, și ast-fel nu este necesar a se pune o cestiune separată relativă la prejudiciu. — Cas. II, 27 Febr. 76; B. p. 90.

12. În materie de fals, faptul luării valorilor în virtutea actului falsificat, constituind prejudiciul, care este chiar un element al crimei, nu se pște pune o cestiune separată asupra lui, ci urmează să se pună jurațiilor în cestiunea principală! — Cas. II, 24 Apr. 90; B. p. B52.

13. Funcționarul saii oficerul public, care a comis un fals, nu este pasibil de pedeapsa prevădută de art. 123 de cât numai pe cât l'a comis în exercițiul funcțiunii sale. Din această condițiune, formalmente stabilită de lege, urmează că falșul comis de un funcționar public chiar în acte publice, nu intră în termenii acestui articol, dacă aceste acte nu constitue un act al funcțiunii sale, și că se socotesc comise afară din funcțiunea sa ori de câte ori juriul n'a declarat pozitivamente acesta circumstanță. Președintele Curții jurațiilor, punând cestiunea: *acusatul este culpabil că în calitate de funcționar public a comis o falsificare în acte publice*, n'a pus pe jurati în pozițiune de a declara, dacă falsificarea a fost comisă în unul din modurile indicate de art. 123, nefiind destul ca jurații să declare nu mai că actul este fals. Cestiunea dacă actul falsificat este un act public saii privat, este o cestiune de drept, streină de competența juriului fiind că nu pote fi rezolvată de cât numai după principiile juridice, despre care jurații pot să n'aibă cunoscință, neintrând în atribuțiunile jurațiilor de a aplica veri-odată legile. Ast-fel ei, trebuie să declare, când e vorba de un falș în scriere publică, că scrierea falsificată emană

de la cutare funcționar, sail că este atribuită acestui funcționar, că ea constituie un act al funcțiunei sale. — Cas. II, 23 Noabr! 71; B. \. 353.

14. Acusatul care a fost judecat și achitat pentru delapidare de bani publici, p6te fi urmărit și condamnat în urmă pentru falș, fără ca prin acesta să so potă dice că s'a violat autoritatealucruluijudecat.—7 Cas. II, 2H Febr. 70; B. p; 63.

15. Mijlocul de casare întemeiat pe lipsa de competența a instanțelor corecționale de a judeca un fapt de fals în acte publice devine fără interes a se mai cerceta, odată ce, în urma acelei judecăți, a intervenit legea din 28 Mai 93, care a modificat art. 123—126 și a corecționalisat tote falsurile, fie în' acte publice, fie în acte private, trimițându-le în judecata instanțelor corecționale; căci, chiar dacă s'ar casa pentru acest motiv decisiunea atacată cu recurs, afacerea ar urma să se trimită tot în judecata unei Curți corecționale. Cas. II, » Iun. 93; B. p. 62».

124. Se va pedepsi asemenea cu închisore de 3—5 ani', cu interdicțiune pe timp mărginit si cu amendă de hi 50 lei în sus, ori ce funcționar sau oltter public care, alcătuind (redactând) acte strisc privitore la funcțiunea l ui, va li, cu viclenie, denaturat substanța sau circumstanțele lor, iie scriind convențiunii, altele de cât cele ce 'i s'au însemnat sau dictat de părți, fie constatând ca adeverate fapte mincinoase, sail ca

mărturisite fapte nemărturisite.

Dacă prejudiciul rezultând din actul falsificat trece de 2000 lei, se va putea îndoi maximul înclisorei. P. Fr. 146.

1. Elementele cerute de art. 124 sunt: a) calitate de funcționar; b) arătarea de neadevăr în act public; c) cauzarea, sau posibilitatea de cauzare a unui prejudiții; d) intenția fraudulosă. — Cas. II, s Lun. 74; B. p. 245.

2. Elementele constitutive ale infracțiunei prevedută și pedepsită de art. 124 și 125 sunt: a) intențiunea fraudulosă, b) alterarea adevărului, c) prejudiciu sau posibilitate de prejudiciu, d) actul falsificat să fie public și autentic. — Cas. II, 30 Mai 75; B. p. 119.

3. Unul din elementele constitutive ale crimei de falsificare de înscrisuri publice sail autentice, este intențiunea fraudulosă. — Cas. TI, 20 Oct. 81; B. p. 792.

4. Pentru ca alterarea adevărului să tie pedepsită nu este îndestul ca ea să iie făcută în prejudiciul cuiva, citrebue încă cu să fiă săvârșită cu fraudă, cu viclenia. Acest din urmă element este chiar expresamente cerut de art. 124 pentru l'ajsiicarea intelectuală. Prin răspunsul juraților că acusatul este culpabil nu se îndestulează cerința legel. în acesta materie, legea voind să atragă atenția juraților în special asupra intențiiunei ce a predominat pe autorul pretinsului, fals la co. uiterea lui. După același articol de lege, pentru ca un funcționar sau ofițer public să fie supus la pedepsa prevedută de zisul articol trebue să fie constatată că actul falsificat de dănsul este alcătuît în cercul atri-

buțiunilor funcțiunii sale. Dacă, când este vorba de falsul material comis de un funcționar public, Lg. prin art. 123, s'a mulțumit cu constatarea că acel funcționar când a comis falsul material era în exercițiul funcțiunei sale, pentru falsul intelectual a cerut ca alterarea adevărului, falsificarea, să fie făcută la un act privitor la atribuțiunile funcțiunei sale, adică un act care nu pote produce legal efect de cat numai fiind că emană de la acel funcționar în a sa calitate.—Cas. II, 3 Febr. «2; B. p. 193.

o. În delictul de fals în acte publice, Lg. nu cere neapărat ca element constitutiv existența unui prejudiciu material, fiind suficient să existe numai posibilitate de prejudiciu.—Cas. II, 19 Oct. 94; B'. p. 1001. Idem: Cas. II, 23 Ian. 95; B. p. 73.

6. Posibilitatea de prejudiciu, trebue căutată în momentul confecționare! actului; împrejurările și circumstanțele cari vin după' confecționarea actului, nu pot să creeze în urmă, într'un act, un fals care n'a existat în timpul confecționare! lui, nici nu pot să stingă în urmă un fals care a existat de la început.—Cas. II, u Dec. 94; B. p. 1235.

f. Falsul în acte publice este imputabil unui funcționar numai atunci când actul falsificat e p'ivitor la atribuțiunile funcțiunei sale, adică un act care nu pote produce efecte legale de cât numai fiiiid-că emană de la acel funcționar în calitatea sa. — Tr. R.-Sărat 4 Sept. 96; Dr. 5696 p. 490.

S. Termenul de opoziție în materie civilă fiind de opt zile libere de la primirea hotărâre! în persoană sau la domiciliu și numai când partea va lipsi de la domiciliu și sentința va fi din acelea cari n'au drept de apel, fiind de 7⁹ zile, este casabila decisiunea Curței de a-

pel care achită pe agentul însărcinat cu predarea hotărârei motivând acnitatea pe lipsa de prejudiții sau de posibilitate de prejudiții, din cauză că cel judecați în'lipsă și a c&ror semnătură a fost falsificată în dovada de comunicare, aveau termenul de 15 zile a iace opoziție și că din erore tribunalul ie-ar fi rrspins opoziția ca tardivă făcută după opt'zile, însă înainte de 15 zile. — Cas. II, 27 Mal 97; B. p. 792.

9. Actul este public întru cât e făcut de funcționarul competent cu formalitățile cerute. Un asemenea act, daca e infectat de un viciu pentru care actul ar fi nul, nu încetează a fi public, întru cât acel viciu de formă e independent de voința agentului și întru cât actul' ave tote caracterele unui act public.—Cas. II, 8 Aug. 78; B. p. 281.

10. După art. 124 pentru ca un funcționar sau ofițer public să fie supus la pedepsa prevădută în el, trebue să fie constatată că actul falsificat, este alcătuît în cercul atribuțiunilor funcțiunei sale. Dacă* când este vorba de falsul material comis de un funcționar public, Lg. prin art. 123 P. s'a mulțumit cu constatarea că acel funcționar când a comis falsul material era în esercitiul funcțiunei sale, pentru falsul intelectual însă, a cerut ca, alterarea adevărului, falsificarea, să fie făcută la un act privitor la atribuțiunile funcțiunei sale, adică un act care nu pote produce legal efect de cat numai fiind-că emană de la acel funcționar în a sa calitate.—Cas. II, 17 Febr. 82; B. p. 220.

11. În falșul de acte publice, prevădută și pedepsită de art. 124, prejudiciul consistă nu în însușirea ilicită a sumelor pentru cari prevenitul s'a servit de acest falș, ca ast-fel, prin restituirea sumelor însuite,

infracțiunea falșului să potă înceta,' ci în însăși alterarea scriptelor publice.' — Cas. II, 30 Mal 94; B. p. 631.

12. Primarul care falsifică un proces-verbal, prin care se constată vendarea unor produse urmărite de Stat, nu comite falșul prevădută și pedepsită de art. 124 și 125. În adevăr, pentru ca un act să fie considerat autentic în sensul strict al legii care să dea naștere la un prejudiciu trebuie să fie făcut de un funcționar public competent în exercițiul funcțiunii sale. Chiar dacă actul falsificat a fost făcut de către un funcționar public, dar care nu avea calitatea de a-l face, nu pte avea caracterul unui act autentic. După legea de urmărire, agenții fiscalului sunt singuri comp'etintl a urmări încasarea veniturilor Statului, a asista la vendarea lucrurilor sechestrate, a' subscrie actele de licitație și a libera datorului chitanțe *à-souche* pentru sumele încasate din vendarea acelor obiecte. În fața acestei legi primarii neaven'd competența a constata operațiunea vândărilor de asemenea natură, ori-ce act încheiat de denșii este nul și nu pote avea puterea unui act autentic care să fie opozabile unei terțe persoane. Chiar dacă s'ar 'admitte că primarii ar avea acesta calitate, totuși actele încheiate de denșii pentru constatarea vândării nu pot da naștere veri-unul prejudiciu, de 6re-ce după legea comptabilitatei generale, debitorul nu pte fi descărcat de cât în puterea unei chitanțe *r> souche* liberată de agentul fiscalului. — Cas. II, 30 Mal 75; B. p. 119.

13. Plăsmuirea unor fol de drum pentru vite, săvârșită de primarul comunei, constituie crima de falș în acte publice, prevădută de art. 124.—Cas. II, 1 Febr. 9;j; B. p. H:I.

14. Faptul că un agent perceptor a denaturat cu viclenie substanța mai multor măci (cotore)'din registrul de percepție, trecând într'ensele sume de Dani mai mici de cât cele percepute, cu carî mod și-a însușit diferența în propriul său folos, constituie crima prevădută și pedepsită de art. 124, iar nu o simplă sustragere de bani publice.—Cas. II, 2 Mart. 92; B. p. 255.

15. Intre elementele constitutive ale delictului de fals este nu numai prejudiciu, ci și posibilitatea de prejudiciu. De aci rezultă că comite delictul prevădută de art. 124, perceptorul care a luat de la contribuabili sume mai mari de cât cele arătate prin matea din registre, și și-a însușit diferența dintre 'sumele arătate și cele ce percepute în realitate, chiar dacă a restituit aceste sume atunci când controlorul fiscal a aflat manoperile lui. În adevăr faptul în momentul perpetuării lui întrunește toate elementele delictului de fals în acte publice. — Cas. II, 19 Oct. 94; B. p. looi,

16. Ajutorul de perceptor care percepind contribuțiile la mai multe persoane, trece în recipisele liberate adevăratele sume, iar în matca din registru sume mai mici și schimbă și numele personelor, comite falsul prevădută de art. 124. — Cas. II, 12 Ajpr. 85; B. p. 325.

17. Ajutorii de perceptori sunt considerați ca funcționari publici în sensul art. 124, așa că falsurile săvârșite de dânsii în actele ce sunt de atribuțiunile lor, constituiesc delictul prevădută de citatul articol.— Cas. II, 10 Ian. 96; B. p. 77.

18. Comite falș în acte publice portărelul care primesce taxe de la părți pentru a face acte de procedură privitoare la funcțiunea sa, nu trece nici în chitanță nici în tulpină toți

banii primiți, ori dacă îl trece în chitanță' nu-i trece în tulpină. În adevăr în acest fapt sunt întrunite toate elementele falșului: alterarea adevărului, posibilitatea de prejudiciu și intenția frauduloasă și cade SUD previsaile art. 124 de ore-ce portării sunt obligați a ține un registru, visat de Președintele respectiv, în care trebuie să trecă în dublu felul operații, numele părții și suma primită. — Cas. II, 9 Iun. 76; B. p. 334.

19. Faptul că notarul unei primării a participat prin subscrierea sala aprobarea dată de primărie unui certificat liberat în condițiunile art. 40 din legea de recrutare, pentru scutirea unui tinăr de la recrutare, constatând în certificat, cu cunoscință și viclenie, fapte mincinoase 'drept adevărate, și eașind ast-fel prejudiciu societate! prin scutirea de' armată a aceluși tinăr, pe baza disului certificat, constituie crima de fals în acte publice, prevădută și pedepsită de art. 124. — Cas. ti, 5 Aug. 92; B. p. 713.

20. Procesele-verbale încheiate de controlorii de pe lângă sucursalele caselor de credit agricol, prin cari se constata că locuitorii împruțuți la acele case n'au avut lucrurile amanetate, pot face credință în justiție, până la proba contrarie, în delictul de fals imputat primarului și notarului cari au încredințat', cu ocașiunea alcătuirei acelor acte de împruțut, cum că acei locuitori! aveau disele lucruri. — Cas. II, 26 Sept. 95; B. p. 1156.

21. În faptul de fals, prevădută și pedepsită de art. 124, cestiunea de a se sci dacă autorul avea sau nu calitatea de funcționar când l'a comis, nu presintă nici un interes în cauză, intru cât pedepsa este aceeași, atât în zisul articol, care

vizează pe funcționarii publici, cât și în art. 125 care are în vedere falsul comis de t6te cele l'alte persane. Este destul numai ca judecătorul fondului să se preocupe dacă prevenitul a comis faptul de fals cel se impută. Prin urmare, nu pote constitui o cauză de nulitate, imprejurarea că judecătorul n'a admis cererea prevenitului de a se amăna cercetarea procesului ca să dovedescă cum că el nu săvârșise jurământul pentru funcțiunea ce i se încredințase și ca atare nu avea calitatea de funcționar când a săvârșit falsul.—Cas. II, 30 Mai 94; B. p. 631.

22. Când prevenitul este declarat culpabil atât pentru falsificarea mai multor acte publice comise la diferite epoce cât și .pentru delapidare de bani publici, independent de*acele falsificări, este loc a i"se aplica art. 40, de 6re-ce în acest cas există cumul de delict.—Cas. II, 19 Octomb. 94; B. p. 1001.

125. Se vor pedepsi tot cu închisorea de la 3—5 ani, cu interdicțiunea pe timp mărginit și cu amenda de la 50 lei în sus, ori ce alte persoane cari vor fi falsificat veri-un act autentic și public sau înscrisuri de comerț sau de bancă, fie prin contrafacerea saii alterarea scrierei sau subsemnăturii, fie prin plăsmuirea de convențiuni, dispozițiuni, obligațiuni sau liberațiuni, sau prin inserțiunea lor posteriori, fie prin adăogirea sau alterarea de clause, declarațiuni, sati fapte ce aceste

acte aveau de obiect de a conține și a constata.

Cu aceiași pedeapsa se vor pedepsi și acei cari vor fi falsificat sau alterat bilete de bancă autorisate de legi în State străine, sau cari cu știință vor fi întrebuințat aceste bilete falsificate, sau le vor fi introdus în coprin-sul țerei.

Dacă prejudiciul rezultând din una din falsificările indiate în acest articol, sau din întrebuințare cu știință, ori introducerea în țară a biletelor de bancă străine falsificate, trece de 2000 lei, se va putea îndoi maximul înclisorei.

În t6te cașurile prevedute de aceste trei articole, tot asemenea se va putea îndoi maximul înclisorei dacă actul falsificat face credință până la inscripția în fals. /^{*} Fr. 147.

1. Art. 125 pedepsește nu numai contra-facerea unui act, dar ori și ce fapte care conțin în sine comiterea unui fals prin contra facerea sau alterarea scrierei! saii a semnăturii. — Cas. II, 9 Aug. 67; B. p. 717.

2. Pentru falsul prevedut de art. 125, când adică cine-va falsifică un act autentic și public, sau inscripțiu] de comerț saii de bancă, intențiunea de a vătămă, fraudă, rezultă din chiar modul comiterii! lui și enumerat de citatul art. și de

aceia legea n'a cerut ca fraudă să fie specialmente constatată, (precum se cere de art. 124 pentru falsul intelectual comis de un funcționar public, alcătuiind acte privitoare la atribuțiunea funcțiunei! sale), mulțumindu-se cii constatarea cejurații ar face-o prin declarația de culpabilitate, care implică necesarmente, ideia complexă si a intențiunei! fraudulose. — Cas. II, 17 Febr. 82; B. p. 222.

3. Pentru existența delictului de fals în acte publice, se cere să existe intențiune fraudulosă din partea agentului, și acest element exențial al acestui delict trebuie constatat de către inst. jud. Ast-fel este casabilă decisiunea care declară pe un prevenit culpabil de fals în acte publice, fără ca intențiunea fraudulosă să fie constatată anume de Curte. — Cas. II, 4 Iun. 96; B. p. 1071.

4. Pentru constatarea intențiunei! fraudulose nu este trebuință, de termen! sacramentali, ea pote să se indice de judecătorii fondului și prin alte expresii. — Cas. II, 28 Mal 97; B. p. 800.

5. Pentru ca să existe fals în acte publice, nu se cere numai de cât un prejudiciu material, ci și un prejudiciu moral, prejudiciul adus ordine!si legilor! existente. — Cas. II, 10 Iun. 97; B. p. 912.

6. Una din condițiunile esențiale ale existenței falsului criminal fiind posibilitatea prejudiciului, urmeză neapărat că numai un act, care pote să facă, probă în contra autorului său, adică pote să-i aducă o vătămă se pote considera ca întrunind caracterele falsului. Așa fiind, un act iscălit cu punere de deget, care după lege nu are nici o putere doveditoare, nu pote să devină elementul unui fals criminal, dacă plâsmuitorul nu vatămă de alinintert de fapt pe pretinsul

datornic, obținend în contră-i o condamnare judiciară. Presupunerea de mai sus că un act iscălit cu punere de deget nu pote să fie prejudiciabil nu mal pote fără îndoială, a avea loc, dacă actul iscălit cu punere de deget produce de fapt o vătămă reală, dacă adică intervine, ca în specie o Hot. judecătore!scă care, în loc să-l înlătore ca neavend nici o putere doveditoare, din contră îl validează, îl dă o sancțiune formală, îl recunoșce ca valabil și producător de efecte juridice. — Cas. II, 6 Iun. 90;

Dr. 49/90, p. 391. B. 90, p. 837. 7. Din comparațiunea art. 124 și 120 P. reese cii evidență că prin act public sau autentic în sensul art. 125 avem a înțelege inscrișurile de cari vorbesce art. 124. Acesta reese și din comparațiunea art. 126 și 127 P. Fr. în care cuvintele de *ceris și actes* sunt întrebuințate în acelaș înțeles. Ori-care ar fi caracterul juridic ce s'ar atribui timbrului saii mareei poștale, acesta marcă nu pote fi subsumată între scripte. Din împrejurarea că art. 89 din legea telegrafo-poștală vorbesce de falsificarea timbrelor și a mandatelor poștale, supunând amendouă aceste falsuri la pedepsele prevădute de codul penal pentru falsurile publice, nu se pote trage un argument valabil pentru aplicarea în specie a art. 125, căci art. 89 din legea telegrafo-poștală nu are de scop de a indica anume pedeapsa, ci numai de a stabili responsabilitatea conform dreptului comun la care se referă pentru ambele aceste specii de falsuri. Juxtapoșițiunea lor în acel text de lege nu însemneză dar că Lg. a voit să lăvescă pe falsificatorul de timbre cu aceiaș pedepsa ca pe falsificatorul de mandate poștale/dar de și este neîndoelnic!că falsul de man-

date poștale cade sub dispoșițiunile art. 125, de aici nu rezultă că acest articol trebuie aplicat și aceluia care a făcut timbre poștale sau s'a servit cu timbre deja întrebuințate. — Cas. II, 13 Ian. 88; Dr. 8/88 p. 60. B. 88, p. 67.

8. Este principiu constant, că ori de câte ori piesa falsificată pote cu ajutorul acestei falsificațiunii a deveni un titlu și a crea drepturi și obligațiuni, constituie un fals. În cazul de față plâsmuirea avend de obiect nisce adrese, emanând de la o autoritate publică, și acele adrese fiind esențiale, ca să se potă dobândi de ia casa de depuneri liberarea banilor și a efectelor, ca atare faptul în cestiune constituie un fals în acte publice. — Cas. II, 23 Mal 83; B. p. 570.

1^{*}. Faptul că un perceptor, primind o sumă de bani, a liberat recepșă trecend în sușă o cifră mai mică, și oprind în profitul seu diferența, constituie crima de fals în acte publice. — Cas. II, 2 Sept. 92; B. p. 788.

10. Fals în acte publice se socotesce! nu numai când se preschimbă într'un mod mincinos declarațiunile sau faptele unor acte existente, dar și când se fabricheză asemenea acte ca emanând de la persoanele în drept a le face. — Cas. II, 22 Nobr. 76; B. p. 632.

Îl Prin cuvintele *bilete de bancă* întrebuințate de art. 125 se înțelege nu numai efectele unei bănci particulare autorizate de guvern, dar și biletele de bancă ale statului care le-a emis. Prin urinare, rublele de hârtie rusescl fiind emise în virtutea legii de Bancă imperială din Rusia, falsificarea lor se pedepsește. — Cas. II, 28 Apr. 82; Dr. 50 81-82 p. 403. B. 82, p. 509.

12. După art. 125 al. 2 elementul esențial al crimei este

ca biletele de banca streine ce se falsifică sau se pun în circulațiune în România cu sciință că sunt false, să fie emise în virtutea unei legi a Statului în care sunt emise acele bilete. În acest articol nu se face distincțiune între biletele de bancă ale Statului și între biletele unei societăți private, destul ca aceste bilete să fie emise în baza unei legi, fie că ele sunt ale Statului, fie că ele sunt ale unei societăți particulare. — Jur. Dor. 2 Mart. 83; Dor. 28/82-83 p. 230.

18. Casele de credit agricol sunt nise autorități publice cari depind de Stat, așa că falsificarea actelor acestor case constituie un fals în acte publice. — Cas. II, 23 Mal 95; B. p. 820.

14. Când falsul a fost făcut într'un act de hotărnicie al inginerului, nu se poate susține că el a fost făcut într'un act public, de ore-ce inginerii nu intră în rândul funcționarilor sau ofițerilor publici, anume arătați prin lege. — Cas. II, 13 Apr. 76; B. p. 148.

15. Faptul de a nu protesta din partea aceluia care este condus înaintea directorului unul penitenciar și închis în locul altuia, nu constituie delictul prevăzut în art. 125 P. El poate fi însă pedepsit, ca unul ce a ajutat la perpetuarea delictului. — Tr. Dolj, 7 Nobr. 96; Dr. 3/96, p. 19.

16. Faptul că o persona, care făcea comerț de cumpărare și vindere de produse, a falsificat contractele încheiate în acesta privință cu alți comercianți, constituie crima de fals în acte de comerț. — Cas. II, 21 Dec. 92; B. p. 1164.

17. Acela care, în scop de a face pe o casă de comerț ca să-i acorde un credit pentru marfa ce comandase, a fabricat o poliță, falsificând semnăturile trăgătorului și ac-

ceptantulul sub nume fictive și punând-o în circulațiune printr'un gir la ordinul acelei case căreia i-a și trimis-o, comite falsul prevăzut și pedepsit de art. 125. Și 'cu tote că acest act n'a produs nici un prejudiciu pentru că zisa casă de comerț a observat falsitatea poliței, falsul însă încă există, de ore-ce Lg. consideră actul ca atare și atunci când prejudiciul nu este cauzat, dar este posibil, precum este în specie unde acea casă putea fi prejudiciată în lipsă de o atențiune mai mare. — Cas. II, 16 Mai 94; B. p. 590.

18. Chiar dacă s'ar admite ca constatat că falsificarea semnăturii lui K. nu s'ar fi urmat în țară, ci în străinătate totuși rămând constant că recurentul cu bună știință s'a servit cu acea procură falsă, Tr. române erau competente a judeca afacerea. De și procura cu care s'a servit recurentul era legalizată de autoritatea comercială din Ruscuiuc, însă acușiunea a fost îndreptată în contra'l pentru falsificarea numai a semnăturii lui K. pusă pe acea procură, fapt care constituie un fals în scripturi private. Prin urmare și din acest punct de vedere Curtea apelativă a fost competența a judeca afacerea. — Cas. II, 28 Iun. 76; B. p. 364.

126. Se va pedepsi cu închisoare de la 1—5 ani și cu amendă de la 50 lei în sus acela care, cu bună știință, se va servi cu plăsmuitele înscrisuri despre cari se vorbește în cele trei articole precedente. P. Fr. 148.

Faptul că cine-va s'a servit cu bună știință de nise bilete falsificate de un funcționar

competente, pentru a putea obține admiterea unor vite la tăiere, fără observarea prescripțiilor legilor sanitare, constituie delictul corecțional prevăzut de art. 126 de competența Tr. de județ, iar nu o simplă contravențiune sanitară. Și într'un atare delict existența prejudiciului s'ar putea fi evidentă, ca fiind cauzat în contra unei legi asupra salubrității. — Cas. II, 6 Sept. 95; B. p. 1128.

3 2.—Despre falsificare în scrieri private.

127. Se va pedepsi cu închisoare de la două ani în sus, ori-ce persoană va fi făcută veri-o plăsmuire, ori-ce fel, la înscrisuri particulare, prin unul din modurile exprese prin art. 125, precum și cel ce cu bună știință se va servi cu asemenea înscrisuri plăsmuite. P. Fr. 150.

1. Se violează legea, când Curtea aplică pedeapsa pentru delictul falsului, fără să constate intențiunea dolosă, care este elementul constitutiv al seu. — Cas. II, 6 Febr. 81; B. p. 138.

2. Cestiunea dacă prevenitul a fost de bună sau rea credință servindu-se cu un act fals, adică dacă a avut sau nu cunoștință despre falsitatea actului, constituie o cestiune de fapt lăsată la atributul suveran al instanțelor de fond. — Cas. V a c, 5 Iul. 95; B. p. 1020.

3. Nu se poate tăgădui existența prejudiciului ca element constitutiv al delictului de fals, când acest delict, săvârșit în actele stărei civile cu intențiunea de a se înlesni căsăto-

ria unei fete care nu avea încă 15 ani deplină, cauzează un prejudiciu social, întru cât art. 127 Civ. dicend că nu este ertat bărbatului înainte de 18 ani și femeii înainte de 15, sase căsătorească, înțelege că acești ani trebuie să'fie împliniți. — Cas. II, 23 Sept. 97; Dr. 62/97, p. 511.

4. Inst. represive nu sunt obligate să interpeleze pe acusatul de falsificare dacă are în intențiune să se serve cu actul falsificat, asemenea formalitate se cere când procesul se cercetează pe cale civilă. — Cas. II, 17 Dec. 82; B. p. 1228.

5. Falsul în scripturi private nu poate fi pedepsit pe cât nu mai când s'a comis prin vr'unul din modurile determinate de art. 126. Determinarea acestor moduri este esențială, limitativă, ast-fel că legea afară dintr'ânsele nu prevede alt cas de fals. Curtea apelativă aplicând penalitatea prescrisă de art. 127, fără să constate prin care din modurile determinate de art. 126, s'a comis falsul, a violat legea. — Cas. II, 1 Oct. 69; B. p. 245.

6. Art. 127 pedepsește nu numai pe acela care se servese de un înscris plăsmuit, dar și pe acela care a făcut Dăsnuirea. — Cas. II, 6 Iun. 90; Dr. 49/90, p. 391. B. p. 837.

7. Pentru aplicarea art. 127, nu se cere sciință de carte. O persona poate falsifica un înscris, sau singură, sau prin alt-cine-va. — Cas. II, 3 Aug. 94; B. p. 809.

8. Cei condamnați pentru delictul de fals în acte private, delict prevăzut de art. 127, sunt nedemni de a figura în listele electorale, fără ca împrejurarea că prin decisiunea de condamnare nu li s'a ridicat drepturile politice să aibă de efect conservarea acestor drepturi. — Cas. II, 2 Apr. 96; B. p. 707.

128. Plăsmuitor de înscrisuri este și acela care, în privire de a trage un folos pentru sine sau pentru altul, saii de a aduce vătămarea altuia, umple o hârtie pe care se află subscrierea unei persoane, în contra voinței acesteia, și o întrebuințează ca un titlu.

Ori-cine va comite infracțiunea prevădută la art. 128, se va pedepsi cu închisoare de la șese luni până la două ani și cu amendă de la 50 până la 1500 lei, dacă hârtia i se va fi încredințat, de însuși sub-scriitorul; iar dacă nu i se va fi încredințat se va pedepsi cu închisoare de la două ani în sus. *P. Fr. 407.*

§ S. - Despre falsificarea de pasporturi, fol de dram sjoertneille

129. Se va pedepsi cu închiderea de la trei luni până la două ani, veri-cine va plăsmui pasportul, saii va drege, ori va preface un pasport adevărat, saii va adăogi într'insul veri un cuvent, saii cifră, sau literă, precum și cel ce, cu bună știință, se va servi cu asemenea pasport. *P. Fr. 153.*

Art. 129 nu se poate aplica când e vorba de falsificarea unui pasport liberat într'o țară străină, fiind că pedepsirea falsificării unor asemenea acte

nu e prevădută prin art. 129 P. Inșă atunci când cine-va se folosesc în România de un pasport liberat în țară străină știind că e fals, precum e în cazul de față; art. 129 P. trebuie să se aplice fiind-că dacă proveniența pasportului e indiferentă, reul și prejudiciul se cauzează prin întrebuințarea în România, chiar dacă pasportul falsificat e străin. Nu s'ar putea dice că precum înșăși fasincarea unui pasport străin nu s'ar putea urmări în România conform art. 129 P. asemenea și întrebuințarea, fiind că cerințele de aplicare sunt altele într'un caz și într'altul. Aplicând în acest mod art. 129 P. nu se violează principiul teritorialității legilor penale. — Cas. II, 7 Febr. 84; B. p. 181.

130. Cine va lua pentru sine un pasport pe nume închipuit, sau va fi mijlocit ca martur spre a se libera un pasport pe nume străin, se va pedepsi cu închisoare de la trei luni până la un an. *P. Fr. 154.*

131. Funcționarul public care, cunoscând acea schimbare de nume, va fi dat pasport pe nume închipuit, se va pedepsi cu două ani închisoare. *P. Fr. 155.*

132. Ori-cine va fabrica saii va falsifica o foie de drum pentru sine sau pentru vitele sale său se va servi de asemenea foie de drum, se va pedepsi cu închisoare de la o lună până la un an. *P. Fr. 156.*

Condamnațiunea pronunțată pentru delictul prevădută de art. 132 P. nu constituie o cauză de nedemnităte la dreptul de alegător. — Cas. II, 80 Mart. 92; B. p. 302.

133. Asemenea, se va pedepsi cu închisoare de la o lună până la șese luni, ori-ce persoană va face să l se dea de funcționarului public o foie de drum sub nume închipuit. *P. Fr. 157.*

134. Hotelierii, hangii și cârciumarii cari, cu știință, vor înscrie în registrele lor, sub nume mincinoase saii închipuite, pe persoane ce vor găsdui la dSnșii, se vor pedepsi cu închisoare de la 15 zile până la o lună. *P. Fr. 154.*

135. Acela care fabrică, pentru dînsul saii pentru altul, un certificat fals de b61ă, sub numele unui medic, unui chirurg sau unei alte persoane care exerciteză arta de a t6mădui, saii care falsifică un asemenea certificat adevărat, și se servește cu dânsul spre a înșela pe autorități sau pe societățile de asigurare, se va pedepsi cu închisoare de la o lună până la un an. *P. Fr. 159. P. Fr. 256.*

136. Funcționarul care va fi liberat o asemenea foie, știind că numele pe care o dă este închipuit, se va pedepsi cu închi-

sore de la trei luni până la două ani.

137. Medicii, chirurgii, saii alte persoane, exercitând arta de a t6mădui, cari dau, cu știință, asupra stărei sănătății unei persoane, certificate contra adevărului, spre a servi la autorități sau la societăți de asigurare, se vor pedepsi cu închisoare de la o lună până la un an.

Iară dacă vor fi primit și daruri saii f6gădueli de daruri, se vor pedepsi cu închisoare de la trei luni până la un an și jumatate. *P. Fr. 160. P. Fr. 257.*

Este suficient ca semnătura dintr'o chitanță să fie contrafăcută, pentru ca să existe elementul constitutiv al delictului de falsificare. — Cas. II, 17 Dec. 82; B. p. 1228.

138. Acela care, spre a înșela pe o autoritate sau pe o societate de asigurare, în privința sănătății sale, sau a unei alte persoane, se va servi cu un certificat din cele coprinse la art. 135, se va pedepsi cu închisoare de la o lună până la un an. *P. Fr. 258.*

Militarii, când sunt în exercițiul ocupațiunii lor, trebuie să fie considerați ca nisce cetățeni însărcinați cu un serviciu public, și prin urmare, cuvintele insultătoare, rostite la adresa lor, în acel timp, constituiesc

delictul de ultraj.—O. Iași II, 20 Nubr. 85; Dr. 5/85-86, p. 38.

139. Ori-care va plăsmui, sub numele vre-unui funcționar public, vre-un atestat pentru sine ori pentru altul, ile bună purtare, de neavere, ori de alte împrejurări, menite spre a recomanda pe cel aretat intr'ensul la milostivirea guvernului, saii la a particularilor, spre a dobândi funcțiuni, credit ori ajutor, se va pedepsi cu închisore de la doue până la șese luni.

Asemenea se va pedepsi și veri-cine va preface, pe numeleșei, saii penumele altuia, vre-un atestat adevărat.

Tot asemenea, se va, **pedepsi** și cel ce cu bună știință, se va, servi cu acest fel de atestat plăsmuit, *Pr. P. 456-469; P. Fr. ÎMI.*

CAPITOLUL II

Crime și delict comise de funcționarii publici în «exercițiul funcțiunel lor.

SECȚIUNEA I

Sustracțiunile comise de depozitarii publici.

140. *) Ori-ce perceptor, ori-ce funcționar însărcinat cu percepțiune, ori-ce

*) *Ultimele 2 aliniate ale acestui articol aii fost adaogate prin leyca din SI Febr. 1882.*

depozitar sau comptabil public, care va fi deturnat sau sustras bani publici sau privați, sau efecte ținend loc de bani, saii acte, titluri și alte lucrări mișcătoare, cari se vor afla în manele lui, în puterea însărcinare! sale, se va pedepsi cu maximum închisore și cu interdicțiunea pe timp mărginit, dacă lucrurile deturnate saii sustrate vor fi de o valoare de la 1200 lei în sus.

Dacă valorile sustrate saii deturnate sunt mai jos de 1200 lei, pedepsa va ti închisore de la un an până la doui.

În ambele aceste casuri condamnatul va perde dreptul la pensiuene și se va, declara incapabil de a ocupa ori-ce funcțiune publică pe totă viață.

Ori-ce judecător, administrator, funcționar saii olișer public, care va fi stricat, desființat, sustras saii deturnat actele și titlurile al căror era depozitar, saii care 'i se incredințase saii comunicase, în virtutea funcțiunel sale, se va pedepsi cu maximum închisorei și cu interdicțiunea pe timp mărginit, se va declara incapabil de a ocupa funcțiune publică pe totă viața, perdând și dreptul la pensiuene.

Ori-ce agenți saii însărcinați, ori ai guvernului, ori al depozitanlor publici, cari vor fi culpabili de aceleași sustracțiunile vor fi supnși la aceiași pedepsa.

Acela care fără autorisarea guvernului publică saii cu voință divulgă actele sau documentele diplomatice cunoscute, comunicate sau incredințate lui în calitate de funcționar public sau anume însărcinat, se va pedepsi cu închisore de la trei luni până la 2 ani, saii cu amendă de la 1000 la 10000 lei și cu incapacitatea de a mai ocupa funcțiuni publice, pe timp mărginit.

Cu aceiași pedepsa se va pedepsi și acela care va comite același fapt, după ce a încetat d'în funcțiune saii misiunea cu care a fost însărcinat. *Pr. J'. 491; P. Fr. 169, 171, 17H.*

1. Spre a cădea sub previziunile art. 140, nu e destul ca funcționarul care a făcut deturnarea saii sustragerea să fie depozitar, ci trebuie încă ca obiectele deturnate sari sustrate să tie depuse la densul în puterea însărcinării sale.—(Cas. II, 6 Iul. 76; B. p. p. 398.)

2. Nu este destul să se constate lipsa unei sume de bani publici, pentru ca coluptabilul sau implinitorul lor să rie pasibil de penalitatea prescrișă de art. 140, mai trebuie constatat că acea sumă de bani găsită lipsă a fost implinită de

el si a deturnat'o cu intențiune fraudulosă.—Cas. II, 27 Ian. 78; B. p. 52.

3. Pentru ca delictul de sustragere de bani publici să existe, se cere ca prevenitul să tie depozitar de bani publici, și ca sustragerea să tie fraudulosă.—C. Gal. I, 31 Oct. 90; Dr. ti 91, p. 44.

4. Ca să existe delapidare de bani publici, se cere ca agentul sa tie depozitar public, însărcinat de guvern saii de un depozitar public, ca deturnarea sau sustragerea să se aplice la bani sau efecte aflate în depozitul seu, și ca să existe, din partea agentului, intențiune fraudulosă.—Tr. Pâlcu, 2 Oct. 91; Dr. 66/91, p. 530.

o. De si este adevărat că intențiunea fraudulosă este unul din elementele esențiale ale delictului prevedut de art. 140, nu este iusă aueverat că, insolvabilitatea autorului faptului ar constitui si densa un element deosebit și esențial, și pe care dar inst. jud. să rie datore ivi dovedi pentru a putea aplica sus-disul articol. Insolvabilitatea autorului poate fi un indiciu a intențiunei sale fraudulose, dar nu este singura dovadă a unei asemenea intențiuni. Tăgăduirea, din partea celui ce a delapidat banii, că densul ar ti autorul acelei delapidai!, căini o asemenea tăgăduire se găsece neîntemeiată de către inst. jud. precum și punerea lui în întârziere de a restitui banii prin o acțiune penală intentată în contra sa, sunt suficiente pentru a stabili intențiunea sa fraudulosă.—Cas. ii, 16 Oct. 91; B. p. 1188.

(i. În materie de sustracțiuni, Lg. nu cere ca acel care a comis delictul de sustracțiune să tie însuși depozitarul lucrului sustras și nici a se cerceta dacă, prii faptul sustragerei, s'a dat loc la prejudiciu, care nu este un element con-

stitutiv al delictului de sustracțiune precum este în alte materii.—Cas. II, 22 Aug. 79; B. p. 636.

7. Nu este analogie între delapidare de bani publici și abuzul de încredere căci acesta privește pe particulari care își aleg persoanele în cari au încredere, pe când Statul, în vedere ca sa nu sufere multiplele servicii publice, este nevoit să primească în serviciu multe persoane despre a căror condițiune de moralitate și mal cu semă de opacitate nu se poate încredința. Dacă abuzul de încredere își are baza în contractele dreptului civil, delapidarea de bani publici este

de ordin superior, interesând ordinea publică și credința Statului; prin urmare, dacă pentru existența abuzului de încredere se cere doctrină și jurisprudența somațiune, punere în întârziere și se ia în considerațiune solvabilitatea inculpatului, în delapidări nu pöte fi tot ast-fel, căci creditul Statului ar perde foarte mult când fondurile destinate a acoperi imediat datoriile Statului ar fi sustrate de către deșitorul publici nerespundătorul penalmente și Statul ar n nevoit să se îndestuleze numai în urma proceselor și urmărilor ce arfl nevoit să facă delapidatorilor. Statul avend dîlnic datorii de îndeplinit și deci servicii de plătit, banii publici sunt în tot momentul exigibili. Afară de ace'sta art. 140 P. nu dice că este sustracțiune sau deturnare numai când inculpatul va ti fost somat, sau ca inculpatul să tie insolubil, căci în tot-d'a-una cel surprinși asupra faptului de delapidare, ea și de furt sau abuz de încredere", pot dice că nu ati efectuat sustracțiunea cu intențiunea de a produce o daună sf de a pune obiectul sustras "la loc, inșa o atare a-

legațiune nu pote fi controlată de judecată; ceea ce e sigur, este că inculpatul nu trebuie să se atingă de lucrul strein, în specie, de banii publici, pe care-i mănuesce.—Tr. Fălcfu, 2 Oct. 91; Dr. 66/91, p. 530.

8. Nu mal e nevoie de punere în întârziere când sa dat o ordonanță de urmărire în care se dispune înapoierea lucrurilor găsite la inculpați.—Cas. II, B Oct. 76; B. p. 574.

9. Un inculpat se consideră ca pus în întârziere a restituii banii ce i-s'au încredințat, când a aflat din interogatoriul ce i s'a făcut, de comisarul delegat al procurorului, de păra ce s'a făcut contra sa. — Cas. II, 14 Mal 84; B. p. 462.

10. Împrejurarea că banii deturnați s'ad depus în urmă în timpul când era dat judecatei, nu putea avea de efect suspendarea actiunel publice.—Cas. II, 19 Slai 82; B. p. 607.

11. Când Curtea de apel constată într'un delict de delapidare, că prevenitul a văi'sat sumele sustrate numai după ce s'a dovedit faptul și el a fost trimis înaintea judecatei, prin acesta stabilește existența culpabilității și intențiunea frauduloasă a'sa.—Cas. II, 16 Mart. 90; B. p. 371.

12. În delictul de delap' de bani publici, depunere melor delapidate, pote apăra, de responsabilitate penală, pe delicent, numai cand ea s'a efectuat înainte de începerea oricărei urmăriri, iar nu și atunci când acesta s'a făcut dreptat, ba încă parte din sumele-a depus după ce a fost condamnat de Tribunal.—Cas. II, 16 Mal 95; B. p. 809.

13. Faptul că Statul s'a despăgubit de sumele, delapidate de către un auxiliar al perceptorului, de la perceptorul titular, nu esclude esistența prejudiciului, de ore-ce persona prejudiciată este însuși percepto-

Tul care a plătit suma delapidată cu din averea sa.—Cas. II, 27 Nobr. 96; B. p. 1600.

14. Banii primiți de un casier de la o persona ore-care în contul dărilor acesteia către Stat, chiar dacă nu sunt trecuți la încesări, sunt considerați ca publici.—Cas. II, 17 Iun. 77; B. p. 287.

15. Aprecierea faptelor din care rezultă delictul de sustracțiune, fiind de esclusiva competența a judecătorilor fondului, scapă de censura casației.—Cas. II, 22 Aug. 79; B. p. 636.

16. Prin art. 13 legea compabilității generale a Statului, ori-ce agent însărcinat cu mănuierea banilor publici, este privit ca comptabil, chiar prin faptul primirii acelor fonduri, constatate prin a sa chitanță sau recipisă. De aci reese că nu numai funcționarul numit definitiv într'o funcțiune de mănuiitor de bani publici, ci ori-ce persona însărcinată provisoriu cu mănuierea unor asemenea bani, este răspundetore de acesta manipulațiune, și aceasta reese și mai mult dii cöprinderea art. 19 din sus citata lege, care prescrie că ori-ce primitor, casier, deșitor sau alt însărcinat cu mănuierea banilor publici, nu va putea fi descărcat de deficitul constatat asupra, de cât în condițiunile prevedute de acel articol. Așa dar S. deși nu fusese numit în funcțiunea de sub-casier, însă cum dânsul de fapt a manipulat bani publici, încasând și făcend vărsăminte, acesta manipulațiune l' făcea r'espundetore de ori-ce deficit constatat asupra și pasibil de a fi urmărit cu legea de urmărire.—Cas. I, 13 Mart. 96; C. Jud. 18/96 p. 137; B. 96, p. 528.

17. Penalitatea, prescrișă de art. 140, nu se aplică absolut numai deturnătorilor de bani publici, cari aveu calitatea de funcționari însărcinați cu per-

ceperea ori de deșitor! sau comptabil, ci și ori-cărui agent saii însărcinat ori al guvernului ori al deșitorului public.—Cas. II, 2 Iul. 82; B. p. 778.

18. Sunt culpabili de delictul de delapidare de bani publici nu numai funcționari! însărcinați cu perceperea, ci și auxiliariilor.—Cas. II, 27 Nbr. 96; B. p. 1600.

19. Lg. pedepsește deșitorii publici, cãii au deturnat bani și obiecte, care se vor fi aflați în mâinele lor, în puterea însărcinarel ce le este anume dată prin lege. Procurorii n'au însărcinarea a primi și conserva banii sau alte obiecte de cât în cazul de flagrant delict când proced în virtutea art. 34 Pr. P. cas în care sunt autorisați a pune mâna pe arme sau ori-ce alt lucru care ar părea ca product al faptului și pentru descoperirea crimei sau delictului. În specie, banii fiind înaintați parchetului de agenții poliției, judecătoreșle deși e constatată în fapt deturnarea lor de către

procuror, totuși el neavend calitatea de deșitor public nu putea fi aplicabil art. 140.—Cas. II, 3 Nobr. 76; B. p. 617.

20. Comisarii de poliție, funcționând ca auxiliari ai ministerului public, sunt asimilați cu ver-ce deșitor de bani publici, în privința banilor luați de densul de la un fur.—Cas. If, 1 Mart. 77; B. p. 130.

21. Controlorii fiscali, nefiind mănuiitori de bani publici, nu sunt justițiabili de Curtea de Corupturi, ci de inst. jud. ordinare. Și acesta necompetință pote fi ridicată de controlor înaintea Curții de Casație chiar cu ocasiunea recursului ce face contra decisiunel pronunțată de Curtea de Compturi asupra revizuirii unei decisiuni neatată de densul și remasă definitivă, dacă prin acesta din urmă decisiune, dată asupra revizuirii, se pronunță o nouă

condemnare în persona sa. — Cas. II, 13 Febr. 96; B. p. 324.

22. Sunt răspunzători către risc, pentru sumele sustrase sau delapidate de, percepatori, nu numai casierii generali, ci și controlorii în circumscripția cărora s'au comis acele sustrageri sau delapidări, și nu pot să scape controlorii de asemenea responsabilitate, de cât dacă probează că au făcut, la timpul convenit, verificările legale asupra gestiunii acelor percepatori. Ast-fel controlorul condamnat de Curtea de Compturi pentru delapidările comise de un percepator, și care cere la aceiaș Curte, pe calea revizuirii, revocarea unei asemenea condamnări, trebuie să probeze, prin acte, că nu i-a fost produsă prima judecare, că și-a îndeplinit datoria de a verifica gestiunea percepatorului. — Cas. II, 15 Mai 96; B. p. 898.

28. După art. 140 se pedepsește cu închisoarea, cu pierderea dreptului la pensie și se declară incapabil de a ocupa funcțiuni publice pe totă viața, ori-ecce percepator, ori-ecce funcționar însărcinat cu percepțiunea, ori-ecce deșitar sau contabil public, care va fi deturnat sau sustras bani publici, cari se vor afla în mamele lui, în puterea însărcinării sale. În specie, Curtea de apel constată în fapt, prin deciziunea supusă recursului, că recurentul în calitate de secretar-comptabil al serviciului hidraulic, îndeplinind funcțiunea de casier al serviciului, ținând cheile de la casa, efectuând plăți, luând acte justificative, ținând comptabilitatea casei, funcțiune exercitată în mod regulat de densul de îndelung timp, și aceasta în baza unei însărcinări emanată de la șeful serviciului și recunoscută de Ministerul lucrărilor publice. Prin urmare banii sustrasți se află încredințați lui în puterea funcțiu-

ne! și însărcinării sale. Chiar dacă acesta însărcinare nu ar fi fost dată de lege, însă întru cât de fapt densul avea această însărcinare și întru cât art. 140 nu face nici o distincțiune între însărcinarea de fapt, cu drept cuvânt Curtea de apel a făcut aplicațiunea art. 140. Dealmintrelea din dispozițiunile art. 23 din legea comptabilității generale a Statului, rezultă că ori-ecce persoana alta de cât comptabilul, care, cu sau fără autorizație legală, se va fi amestecat în mănuierea banilor, publici este prin acest fapt, constituit comptabil, și că gestiunile de fapt sunt supuse aceluiași jurisdicțiuni și trag după sine aceiași răspundere ca și gestiunile legale. — Cas. II, 29 Mai 95; B. p. 841.

24. Este deșitar de bani publici Primarul care, în baza dispozițiilor generale pentru administrarea bunurilor Statului în Dobrogea, are calitate de a arenda acele bunuri, și a primi garanțiile necesare la licitarea lor. — C. Gal. I, 31 Oct. 90; Dr. 6/91, p. 44.

25. Delictul prevăzut de art. 107 din legea comunală, este o infracțiune specială, pedepsită numai cu pedeapsa prevăzută de art. 140 Codul Penal. Elementele constitutive ale acestui delict, trebuie căutate în textul art. 107 din legea comunală, și nu în art. 140 Codul Penal. După art. 107 legea comunală, este de ajuns ca Primarul să fi dispus de fondurile comunale altfel de cât se prevede în bugetul respectiv, pentru ca el să cadă sub lovitura pedepsei prevăzute de art. 140. În specie, Primarul, fără a se conforma legii comunale, a dispus a se cheltui fondul de 300 lei pentru reparațiunea oboarelor comunale, fcteste adevărat că după dispozițiunile art. 11 din legea comunală, Primarul poate, sub răspunderea sa, să deschidă un

«credit pentru o cheltueală urgentă, a cărei întârziere ar aduce pagubă Comunei, cu îndatorire de a cere, în urmă, aprobarea consiliului comunal și a autorității superioare, dar nu se constată că cheltueala făcută cu repararea și construirea acelor oboare avea vre-un caracter urgent, mai ales că prefectura, ca autoritate de control, refuzase deja aprobarea ei. De altminterlea, recunoscând că un Primar nu ar putea să pedepsit de cât în cazurile prevăzute de art. 140 Codul Penal, ca mănuiitor de bani publici, art. 107 din legea comunală nu ar avea nici o aplicațiune, știut fiind că Primarul nu este un deșitar sau mănuiitor de bani publici. — C. Gal. I, 15 Oct. 98; Dr. 8/99, p. 61.

26. Dirigenții telegrafo-postali sunt în drept să delege altuia perceperea în locurile, a taxelor și banilor ce se depeșesc la oficiul lor. — Cas. II, 22 Nobr. 89; B. p. 989.

27. Elevul telegrafist care fiind însărcinat de șeful său, a primit și expediat telegrame, în casând taxele, după ce a primit mai multe telegrame, le-a expediat și dându-le un numer care fusese pus pe alte telegrame, a rupt pe cele d'ântăiu, iar banii și i-a apropiat, comite delictul de delapidare. — Cas. II, 6 Iun. 88; B. p. 610.

28. Un agent postai prin aceia «că-și însușește coprișul unui grop, săii că nu este în stare a da însuși gropul ce i-se cere în cât privește suma declarată de trimițător, are a se considera că a comis delictul de delapidare conform articolului 140. Într'adever există pentru apuțea subsuma faptul sub dispozițiunile art. 140 toate elementele art. 140: există și elementul prejudiciului, care în acest caz este tocmai că nu se poate restituți însuși gropul, ast-fel precum a fost predat, și acest prejudiciu nu încetează prin aceia

că în urmă agentul postai ar despăgubi pe partea reclamantă cărei s'ar cuveni gropul sau i-ar plăti, ca în specie ceea ce fusese declarat ca fiind în grop; fiind că prejudiciul cauzat prin însușirea gropului subsistă cu totă despăgubirea materială a pacientului și nu se înlătură urmele delictului săvârșit. Ordinea publică fiind lesată, este și după repararea materială, pentru care partea vătămată a putut avea o acțiune civilă, căci acțiunea publică nu se stinge

prin neexercițiul sau imposibilitatea exercițiului acțiunii civile. De punere în întârziere ar putea fi vorba la un comptabil care girează bani publici, un agent postai nu are însă a gera, el are a răspunde de gropurile așa precum i-s'au dat, și de o deosebită punere în întârziere nu mai e trebuință. — Cas. II, 23 Sept. 85; B. p. 696.

29. Funcționarii vamali, în genere, putend fi întrebuințați la orice fel de serviciu, fie chiar și la percepere de bani, sustracțiunile, de orice fel de taxe vamale, comise de către deșitari, sunt calificate ca delapidare de bani publici, intrând sub previziunile legii penale. — Cas. II, 3 Mal 83; B. p. 539.

30. Când e constatată că recurentul în calitate de magaziner comptabil era deșitar al tutunului ce-i era încredințat, că în acea funcțiune era numit de însăși regia monopolului tutunurilor și că el și-a însușit din tutunul încredințat, învederat că nu se putea subsuma faptul săvârșit sub art. 140, calificându-l ca delapidare fiind că aplicarea acestui articol nu presupune că e vorba de lucruri ce s'ar fi încredințat spre păstrare; faptul săvârșit nu e de cât un abuz de încredere, căci ori-cine își însușește din lucrurile încredințate, fie funcționar, fie particular, comite în abuz de în-

credere. — Cas. II, 4 Oct. 85; B. p. 759.

31. Se face o justă aplica-
țiune a art. 140 P. în privința
delapidatorilor de bani de la
stabilimentele de utilitate pu-
blică, de ore-ce ele sunt asi-
milate cu acelea ale Statului. —
Cas. TI, 20 Iun. 82; B. p. 742.

32. Când inculpatul mărturi-
sesce că există deficit, inst. re-
presive sunt competente a ju-
deca delictul de delapidare! de
bani publici, fără să fie ținute
a aștepta până ce Curtea de
Compturi se va pronunța, de
6-re-ce acesta inst. e chemată
a constata cuantumul sumei
iar nu existența deficitului care
e constatat din mărturisirea in-
culpatului. — Cas. II, 31 Ian. 77;
B. p. 32.

33. Sentințele Tribunalelor
civile n'au nici o autoritate
asupra acțiunilor publice, nici o
putere de lucru judecat în pri-
vința acestei acțiuni, pentru
că chiar când au obiect ace-
leași fapte, aceste fapte nu sunt
privite de ambele acțiuni sub
același raport, pentru că nu e
identitate între părți, în fine
pentru că acțiunile civile și
publice nu se sprijin pe aceleași
probe. Singura excepțiune, la
această regulă, e cazul când ces-
țiunea judecată la civil e pro-
judiciabilă acțiunilor publice. A-
cesta fiind regula, deciziunea
Curții de Compturi, prin care
s'ar fi declarat recurentul achit-
at către Stat de suma pentru
care e urmărit, nu putea impe-
deca pe Curtea de apel să
judece și osindi. — Cas. II,
17 Iun. 77; B. p. 287.

34. Pot fi condamnați să perda
dreptul de pensie atât funcțio-
narii care n'au de cât un drept
eventual cât și acei care sunt
deja pensionați, de ore-ce legea
nu distinge. Cas. II, 31 Ian. 77;
B. P. 32.

35. Art. 256 C. J. M. nu face
de cât să schimbe pedeapsa de-
lictului prevăzut de art. 140 și

141 P. iar nu să creeze un noii
delict, săii mal explicit delictul
de delapidare de bani pu-
blici, prevăzut de art. 140 și
141 P. când este comis de un
militar se pedepsește mai grav
de cât când este comis de un
civil, elementele și numirea fa-
ptului în sine rămânând aceleași.
După art. 21 din legea pensiu-
nilor militare din 9 Iunie 1889,
dreptul de a dobândi sau de a
se bucura de pensiuine, se perde
nu numai în cașurile prevăzute
de legea penală, dar și atunci
când militarul se afla în vre-
una din împrejurările cari fac
a se ridica exercițiul dreptu-
rilor politice. După art. 19 din
legea electorală, sunt nedemni
de a fi alegători acei cari au
fost condamnați pentru vre-
unul din delicturile prevăzute de
art. citate în zisa dispozițiune.
Intre aceste delicturi se co-
prinde și delicturile prevăzute
de art. 43H până la art. 146,
prin urmare și acele prevăzute
de art. 140 și 141 P. Așa dar,
cel condamnat pentru delictul
de delapidare de bani publici,
prin chiar efectul acestei con-
damnațiuni, se află în una din
imprejurările cari fac a se ri-
dica exercițiul drepturilor po-
litice, și prin urmare, câtă să
i so aplice dispozițiunile art.
41 al legii pensiunilor militare
din 9 Iunie 1889, în virtutea
căruia el a perdut dreptul la
pensiuine. — C. Buc. 1, 4 Mart 98;
Dr. 31 98, p. 273. C. Jud. 28, 98,
II. 221.

36. Sunt nedemni a figura
printre alegătorii comunali, cei
condamnați pentru delictul de
delapidare, chiar când acesta
condamnațiune este anteriora
perunerii în aplicare a legii e-
lectorale comunale din anul
1880. — Cas. II, 7 Apr. 93;
B. p. 380.

37. Din complexul tutuilor
dispozițiunilor legii organice
asupra contabilității gene-
rale a Statului, rezultă că de-

lapidările și deturnările făcute
de ori-ce mânăitor de bani pu-
blici, câtă să fie constatate
prin procese-verbale, prin acte,
prin scripte de percepere, iar
nu și prin martori, și, în ori-
ce cas, chiar când proba tes-
timonială ar fi admisă, nu o
dovadă scrisă și semnată prin
punere de deget de mai mulți
locuitori pote face probă în
justiție, întru cât mărturisirile
acelor locuitori n'au fost luate
cu paza formelor cerute de lege
pentru administrarea probei
testimoniale. Așa dar, este ca-
sabilă deciziunea Curții de
Compturi care se întemeiază
pe o asemenea dovadă, spre a
constata că un mânăitor de bani
publici a primit o sumă care
de bani, ce densul o tăgădu-
ese, și-l condamna la restitu-
irea ei. — Cas. II, 17 Oct. 94;
B. p. 994.

SECȚIUNEA II

Despre nedrepte luări săvârșite
de funcționarii publici!

141. Ori-care din funcțio-
narii publici, ori-care
clin oficerii publici sau
însărcinații lor, ori-care
perceptorii de drepturi,
taxe, contribuțiuni, bani,
venituri publice sau co-
munale, precum și ori-
cari însărcinați din par-
tea perceptorilor, vor fi
ordonat să se percepă,
vor fi cerut sau vor fi
primit ceea ce nu aveau
drept a lua, sau mai mult
de cât ceea ce se cuve-
nea să ia ca drepturi de
taxe, contribuțiuni, bani
sau venituri, sau ca sim-
brie, ori apunamente, se

vor pedepsi: funcționarii
și oficerii publici, cu in-
chisore de la două până
la trei ani; 6ră însărci-
nații lor, cu închisore de
la șese luni până la două
ani și cu interdicțiunea
pe timp mărginit.

Culpabilii se vor osândi
încă și la o amendă de o
a patra parte, cel mult,
și de o a 12 parte, cel
puțin, din suma restitu-
țiunilor și a daunelor-in-
terese ce vor fi datorii a
plăti, perdend și dreptul
la pensiuine. Pr. P. 404;
P. Fr. F/4.

1. De câte ori! este a se
aplica dispozițiunile art. 141,
pentru percepere ilegală, nu
este destul să se constate că
inculpatul a perceput taxe, ci
trebuie să se constate încă că
acesta percepere e făcută cu
intențiune fraudulosă, adică cu
cunoscință că taxa ce percepe
este ilegală, de 6-re-ce intenția
este unul din elementele con-
stitutive ale oii-cărul delict. —
Cas. II, 27 Mai 81; B. p. 442.

2. Când Curtea constată că
recurentul n'a perceput taxele
ilegale din erore, și că restitu-
irea lor n'a făcut'o de cât după
denunțarea faptului, prin ace-
sta implicit, constatată inten-
țiunea fraudulosă. — Cas. II,
23 Iun. 81; B. p. 548.

3. Antreprenorii de accisuii
sau acei cari iau în arendă un
venit comunal, sunt asimilați
cu funcționarii publici, de ore-
ce el sunt substituiți în tote
drepturile funcționarilor comu-
nali, cari, după lege, trebuia să
percepă taxele dacă n'ar fi fost
arendat venitul Comunei. —
Cas. II, 30 Mart. 81; B. p. 282.

4. Art. 141 se aplica la funcționari publici, la ofițerii publici sau însărcinații lor, la percepătorii de drepturi, taxe, contribuții și altele precum și la însărcinații percepătorului. Comuna poate încasa veniturile sale săi în regie, saii prin modul dărel în întreprindere a venitului; în cașul dintăiu a genfiil însărcinați cu încasarea venitului sunt funcționarii direcți al Comunei, în cașul de al 2-lea arendașul venitului orașului substituindu-se în drepturile și autoritatea Comunei, el trebuie a ii privit, în perceperea taxei, ca și un funcționar public comunal', pentru care și acesta 'când ea o taxă măi mare de cât se cuvenea, trebuie să fie supus dispoziției art. 141. O dată acesta teorie admisă și însărcinații arendașului dacă caii taxe mai mari de cât se cuvine, trebuie asemenea să fie pedepsiți conform art. 141, pentru că acest articol prevede a nume și pe însărcinați, căci fie arendașul de-a dreptul, fie omul lui însărcinat saii orânduut, aceste expresii fiind sinonime, unul și altul exercită dreptul de percepere sub autoritatea și în urmă delegării Comunei, și pentru acesta și unul și altul, au un caracter public. K alt-fel, și art. 141 nu s'ar putea aplica, claca acela care ar fi perceput taxe mai mult de cât se cuvenea, n'ar fi nici funcționar public, nici arendaș, nici însărcinat a uneia sau a alteia, dacă cu un cuvânt, s'ar fi perceput de către unul care n'are un caracter public, în care caz, o asemenea persona, nu va putea fi urmărită pentru faptul prevăzut de art. 141 ci pentru înșelăciune.—Cas. II, 6 Oct. 81; B. p. 777.

5. Antreprenorii de taxe comunale, fiind asimilați cu funcționarii publici, cu drept cuveni Curtea face aplicațiunea art. 141 în privința antreprenorului

comunei care a împlinit taxe mai mari de la vânzarea vitelor. — Cas. II, 23 Sept. 86; B. p. 785.

6. Art. 141 pedepsește nu numai pe percepătorii de taxe ilegale, dar și pe însărcinații lor. Recurentul fiind un însărcinatal antreprenorului taxelor, luate în antreprisă de la Comuna, faptul său de perceperea taxelor, pe obiectele libere de taxe, intră tocmai în previsionsile citatului art. 141, mai ales că Curtea de fond constatată că mălaiul și făina erau scutite de taxe prîii lege și contractul de antreprisă. Prin nici un text de lege nu se ocrotește servitorii cari din ordinul stăpănului comit fapte pe cari le cunosc că sunt oprite de lege. In specie, din Decisiunea supusă recursului, se constată că recurentul a perceput taxe pe produse aparate de acea taxă, sciind că acele produse, mălaiu și făina, erau scutite de taxă, de dre-cc autoritatea locală în mai multe rânduri a oprit pe recurent a mal percepe acele taxe și cu tote acestea, (Unsul a continuat faptul. Astfel art. 141 nici în acesta privință nefiind violat, mijloeele invocate, remîn nefondate. — Cas. II, 2» Ian. 82; B. p. 106.

1. Portării sunt nisce oficieri publici investiți cu un caracter public. Ei sunt pasibili de pedepsa prevedută de art. 141 pentru percepere ilegale ori de câte ori cer și primesc taxe mal mari de cât acelea ce sunt date prin lege. — Cas. Văc. 12 Iul. 82; Dr. 68/81-82, p. 549. B. 82, p. 784.

SECȚIUNEA III

Despre infracțiunile privitoare la amestecarea funcționarilor publici în afaceri salt comerciale incompatibile cu a lor ciialitate

142. Ori-ce funcționar, oficer public sau agent al

guvernului, care, saii fățiș, sau prin acte simulate, sau prin interpozițiune de persone, va ii luat saii primit vre un interes ore-care în acte, adjucecațiunii, întreprinderi saii regii, cu a căror administrare sau priveghiere totală, sau parțială, este sau a fost însărcinat în timpul săvărșirei faptei, se va pedepsi cu închisorea de la șese lună până la două ani, și cu amendă care nu va'trece a patra parte nici va fi mai mică de a 12-a parte din restituțiunile și desdaunările ce va trebui a plăti.

Către acestea se va declara necapabil, pentru tot-d'a-una, a inai ocupa funcțiuni publice.

Aceleași pedepse se aplică și ori-cărui funcționar sau agent al guvernului, care va fi luat vre-jii interes în vre-o privință, întru care el va fi fost însărcinat de a ordonancia o plată sau lichidare de bani. *Pr. P, 493; P. Fr. 175.*

1. Este culpabil de delictul de abus de incredere ori-ce funcționar, ofițer public, sau agent al guvernului, care, fățiș, saii prin acte simulate, saii prin interpozițiune de persone, va fi luat sau' primit veri-un interes ore-care în acte, adjucecațiunii, întreprinderi sau regii, cu a căror administrare

saai privighiere, totală sau parțială, este sau a fost însărcinat în timpul săvărșirei faptei. — Cas. II, 1 Mart. 97; B. p. 370.

2. *Lg. n'a voit a pedepsi faptul material al participare' unui funcționar în întreprindere cu a căror administrare saii priveghiere era însărcinat, ci cupiditatea funcționarului care ar lesa interesele guvernului, abusând de puterea funcțiunel sale. Acesta interpretare reese și mai mult din împrejurarea că amenda fiind proporțională cu restituțiunile și desdaunările ce culpabilul va trebui a plăti, indică în spiritul legiitorului condițiunea existenței unui prejudiciu spre a constitui faptul pedepsibil.* — C. Buc. 171, 18 Mart. «2; Dr. 50.«1-82, p. 405.

ii. Reaua credință și prejudiciul sunt elementele constitutive ale delictului prevăzut de art. 142. Curtea de fond este suverană aprețitoare în ceea ce priveșae constatarea necesității acestor elemente. — Cas. II, 10 Sept. 82; Dr. 76.'81-82, p. 613. B. 82, p. 898.

4. Delictul prevăzut de art. 142 constă în abuzul funcționarului, presupunendo calitate specială în autorul seu și de aceea nu admite complicitate din parte;» acelor cari nu întrunesc aceste condițiuni. — Tr. Ial. 2 Dec. 81; Dr. 50/81-82, p. 406.

5. Agenții Regiei fiind considerați ca agenți ai contribuțiilor indirecte și prin urinare ca funcționari publici sunt pasibili de penalitatea prevădută de art. 142 când speculează asupra culturei de tutn ce aveau însărcinarea a supraveghea. — Tr. Ial. 2 Dec. 81; Dr. 50/82-82 p. 406.

143. Ori-ce comandant de divisiuni militare, de județe saii de orașe, ori-

ce prefect și sub-prefect, care, în întinderea ocolului unde are dreptul a'și exercita autoritatea sa, va face, fățiș, saii prin acte simulate, sau prin interpozițiune de persoane, comerț de grâu, vinuri', saii alte produse, afară din acele cari ar proveni din proprietățile sale, se va pedepsi cu amendă de la 250 până la 5000 lei. *Pr. P. 493; P. Fr. 176.*

SECȚIUNEA IV

Despre mituirea funcționarilor publici

144. Ori-ce funcționar de ramul administrativ sau judecătoresc, ori-ce agent saii însărcinat al unei administratului publice, care va îi primit saii va fi pretins daruri sau presenturi, sau oare va fi acceptat promisiuni de asemenea lucruri spre a face saii a nu face un act privitor la funcțiunea sa, fie și drept, dară pentru care n'ar fi determinată de lege o plată, se va pedepsi cu închisoare de la două până la trei ani și cu amenda îndoită a valorii lucrurilor primite sau făgăduite, fără ca acesta amendă să potă fi mai mică de cât 100 lei; eră banii saii darurile, ori valoarea lor, se vor lua pe

sema ospiciilor sau caseilor de bine-facere ale localitate! unde s'a comis mituirea.

Ei nu vor mai putea ocupa funcțiune publică și vor perde și dreptul la pensiuene.

Cu aceeași pedeapsa, se va pedepsi și ori-ce arbitru sau expert numit, sau de către un tribunal, sau de părți, care va fi acceptat promisiuni, sau primit daruri, sau presente, pentru a da o decisiune saii a emite o opiniune favorabilă uneia din părți. *Pr. P. 491; P. Fr. ml*

1. Din termenii chiar ai art. 144 reese că actul, comis de funcționar ori agent saii impunit, și pentru care a primit daruri, trebuie să ti intrat în atribuțiunile sale legale, să li fost, cu un cuvent, un act de competență sa, căci un act strein de căderile sale, si care n'ar fi lost în drept să-i facă în virtutea titlului seu, nu este un act al funcțiunei sale și deci nu intră în dispozițiunile art. 144. — *Cas. Vac. 12 Iul. 89. Dr. 57 89, p. 457. B. 89, p. 679.*

2. Elementul constitutiv al delictului de mituire, prevădut de art. 144, este ca banii saii darurile să fi fost primite, spre a face sau spre a nu face un act privitor la funcțiunea sa, să fi fost, cu alte cuvinte, un act de competență funcționarului saii agentului, căci un act străin de atribuțiunile sale legale si care n'ar fi fost în drept să-l facă, în virtutea titlului șei, nu este un act al funcțiunei sale și ca atare nu este-

pedepsit de art. 144, de ore-ce lipsesc unul din elementele principale ale acestui delict. — *Cons. de revis. 16 Sept. 90, Dr. 60/91, p. 480.*

3. Pentru ca să existe delictul de mituire, în sensul art. 144, se cere, între altele, condițiunea ca faptul pentru care se ia mită să intre în atribuțiunile funcțiunei celui ce face actul. Așa dar, când se constată, în fapt, că actele pentru caii o persona a primit o remunerațiune nu intrau în atribuțiunile funcțiunei sale, acesta nu constituie delictul de mituire. — *Cas. II, 9 Dec. 92; B. p. 1137.*

4. În delictul de mituire, dacă judecătorul fondului constată în fapt, prin decisiunea sa, cum să prevenitul în calitatea funcțiunei sale (în specie aceea de Primar) a pretins și primit daruri pentru a face acte privitoare la funcțiunea sa, acte pentru cari, după lege, densul nu are drept la nici o plată, prin acesta constată că faptul, săvârșit de prevenit, întrunesc toate elementele zisului delict. — *Cas. II, 1 Mart. 95; B. p. 345.*

5. Elementele delictului de mituire sunt ca, un funcționar administrativ, saii judecătoresc, sau un agent ori însărcinat al unei administratului publice, să ti pretins saii primit bani, daruri oii promisiuni, spre a face saii a nu face un act privitor la funcțiunea sa, dar pentru care n'ar ti determinată de lege vre-o plată. Iar elementele art. 146 sunt ca cine-va în numele seu, sau în numele unui funcționar public, să ce'ră, să ia, sau să facă să i-se promită, daruri, cu scopul de a interveni spre a se face un act din acele privitoare la atribuțiunile celui funcționar. — *Tr. Tec. 31 Ian. 94; Dr. 38 94, p. 309.*

6. Cel ce primește o sumă spre a da o permișiune care intră în atribuțiunile sale de

funcționar public, se face pasibil de penalitatea prevăzută în art. 144, iar acelaia, care nu are nici un amestec oficial, si intervine ca simplu particular, i se aplică dispozițiunile art. 146. Urmeză a fi achitat cel ce remițend, în asemenea împrejurări, banii, nu are inițiativă proprie ci ascultă numai de ordinul patronului saii. — *Tr. Cov. 18 Sept. 95; Dr. 65/95, p. 537.*

7. Constitue o mituire faptul unul funcționar de ramul administrativ de a primi un dar pentru a face un act privitor la funcțiunea sa, chiar dacă acesta s'a făcut sub forma deghisată a unui împrumut și s'a dat pentru acesta chitanță. — *C. Buc. II, 9 Dec. 95; Dr. 10/96.*

8. Cel ce primește o sumă prin mijlocirea altei persoane, spre a acorda o permișiune de atribuțiunea funcțiunei publice ce ocupă, e pasibil de penalitatea prevăzută în art. 144. — *C. Gal. II, 13 Ian. 96; Dr. 18/96, p. 141.*

9. Dacă funcționarul prin propria și libera sa voință, a refuzat saii a înapoiat darurile sau promisiunile făcute, fără ca după acesta să urineze vre-un act de execuțiune, care să dovedescă intențiunea de a face saii un actul privitor la funcțiunea sa, un asemenea act ini pote fi considerat de cât ca un proiect și nu pote atrage după sine nici o penalitate. — *Cas. IT, 4 Oct. 76; B. p. 571.*

10. După dispozițiunile art. 144 trei elemente trebuie să concure pentru a da naștere delictului de mituire: a) ca inculpatul să aibă calitatea de funcționar de ramul administrativ saii judecătoresc saii de agent sau însărcinat al unei administrațiuni publice, b) ca să fi pretins sau primit daruri saii presenturi, c) că aceste daruri sau promisiuni să fi avut

de obiect de a face sau de a nu face un act privitor la funcțiunea sa, chiar drept, dar pentru care n'ar fi determinat de lege o plată. Legea de la 1864 pentru înapoierea administrare! averilor Eforiei spitalelor civile din Bucuresci, prevede că Efori! se vor numi de către Domnitor după prezentarea Ministerului de interne, că bugetul Eforie!, după prezentarea Eforilor, se va aproba, în fie-care an, de către Corpurile Legiuitoare, că comptabilitatea Eforiei se va ține conform legilor financiare ale Statului și că ea atârnă de Ministerul de Interne în aceleși atribuții și margini ca și Epitropia spitalelor civile 'a S!'. Spiridon din Iași. Regulamentul pentru administrațiunea așezămintelor Eforiei spitalelor civile din Bucuresci, din anul 1868, prevede că dânsa is! va administra averea ei sub priveghiarea Ministerului de Interne și că funcționarii ei se numesc ea la celelalte administrațiuni publice. Din tdtte acestea, rezultă că Eforia spitalelor civile, deși un așezământ de utilitate publică format cu averi particulare, constituie cu iote aceste o administrațiune publică, și că ast-fel funcționarii ei nefiind depository nici unei porțiuni din autoritatea publică și neoucurând în nici un mod la gestiunea lucrului public, nu pot fi de cât nisce însărcinați ai aceste! administrațiunii. însărcinați! unei administrațiuni publice," ca să comită delictul de mituire, trebuie ca darurile săa promisiunile să le ti pretins saii luat spre a face saii a nu face un act privitor la atribuțiunile legale ale funcțiunii lor, la un act care intră în -competenta lor, *ex officio two*. — Tr. ilf. I, 20 Febr. 89; Dr. 18/89, p. 142.

11. Din totă economia legiu-nilor privitoare la Eforie, re-

sultă că Eforia nu pote face nici o mișcare fără aprobarea Ministerului și că nu i-s'a conferit de cât o iulcă porțiune din puterea guvernului. Și cum s'ar putea susține că Eforia este o administrațiune privată, pe cât timp este de notorietate publică că așezămintele private, precum Eforia spitalelor Brâncovenesci, Nifon și altele se administrează fără să aibă guvernul cea mai mică ingerință directă și fără măcar ca gestiunea lor să trecă prin Curtea de Compturi cum trece aceea a Eforiei spitalelor civile? Legea din 1841 numesc pretutindeni aceste spitale ale Eforiei, *spitalele Statului*, de numire care denotă deja caracterul instituțiunii, caracter care reese și diii circumstanța că pentru o instituțiune privată nu s'ar fi numit' un director prin lege. În tine dacă diferitele legislaturi nu au considerat pe Eforii cari primesc numai diurnă ca nisce agenți salariați direct și sub ordinele imediate ale puterii centrale, ast-fel ca să fie isbiți de incompatibilitatea art. 27 al legii electorale, totuși nu se pote zice că funcționarii unui așezământ public dependent de Ministerul de interne, numiți în virtutea unei legi prin decret domnesc, prevedut! într'un buget votat de Cameră sunt nisce simpli amployați particulari și că nu intră în termenii abso-luți ai art. 144: *Ort-ce agent naif însărcinat ai unei, adntirist. publice*. Din cele mai sus es-pune nu mai rămâne cea mai mică îndoială că Eforia spitalelor este un așezământ public, dependend imediat de Ministerul de interne, iar impiegații ei sunt funcționari publici. — C. Buc. II, 31 Mai 89; Dr. 47/89, p. 372.

12. De și este adevărat ca Eforii spitalelor civile, precum și ceil' alii impiegați ai acestei

Eforii nu sunt funcționari de ramul administrativ sau judecătoresc, căci nu exercită în numele Statului nici o porțiune a autorității publice, ei sunt agenți sau însărcinați, ai unei administrațiuni publice, căci căutarea bolnavilor fiind recunoscută ca obligațiune a Statului, persoanele însărcinate cu administrațiunea averei afectată la acest scop, sunt agenți sau prepuși ai unei administrațiuni publice. împrejurarea că aceste spitale ar fi fost create și întreținute cu averi lăsate de particulari, fără ca Statul să fie silit a contribui cu bani publici la întreținerea lor, nu schimbă, precum s'a pretins, întru nimic acest caracter, de gre-ce nu numai că nu s'a dovedit sau pretins măcar, că testatorii sau donatorii acestor averi, să fi voit a da un caracter de așezăminte private de bine-faceri, dar încă rezultă din legea din 1361, pentm înapoierea administrare! averei Eforiei spitalelor civile din Bucuresci și din Regulamentul din anul 1868 pentru administr. așezămintelor spitalelor civile din Bucuresci, că administrarea aceste! averi a fost privită de Lg. ca o administrațiune publică. — Cas. Vac. 12 Iul. 89; V. 57/89, p. 457. B. 89, p. 679.

VI. Primarul care primesce mită, cu ocazia punerii de peceți asupra averii unor minori, comite un delict în îndeplinirea funcțiunii sale, de ore-ce conform art. 658 Pr. Primării, în comunele rurale, în cas de morte, și, în special, când e vorba a se lua mesuri urgente, pentru asigurarea averei minorilor, au competența a aplica sigilii. — Ces. II, 27 Iul. 76; B.'p. 418.

11. Constitue delictul de mituire, prevăzut și podepsit de art. 144, faptul ca Primarul unui comune a luat bani de la săteni pentru a le împărți pământuri, conform încheerii con-

siliului comunal, saii în urma, delegațiunii ce-I dedese Ministerul.—Cas. II, y Mai 94; B. p. 578.

15. Ministrul care primesce o sumă de bani mită, pentru a da o comandă unei case comerciale, se pedepsește conform legii ordinare.—Cas. Un. 7 Dec. 88; B. p. 1055.

16. Pentru ca să existe de licitul de mituire se cere ca mituirea să ti fost luată pentru un fapt care intră în atribuțiunile funcțiunii inculpatului. Recurentul recunoșce că a primit 25 lei de la reclamant, pentru facerea unei petițiuni de liberarea unui certificat, pentru instalarea reclamantului în comuna Fortomanu, fapt care nu intră în atribuțiunile sale de notar, și în consecință nu intrunesc elementele esențiale ale delictului de mituire. — Cas. II, 26 Iun. 87; B. p. 612.

17. După art. 144 fiind pedepsiți pentru delictul de mituire nu numai funcționarii de ramul administrativ sau judecătoresc, ci și ori-ce agent sau însărcinat al unei administrațiuni publice, urmeză de aci ca cel care a fost însărcinat ca agent sanitar, în timpul epidemiei de cholera, de către medicul primar al județului, în calitate de reprezentant al consiliului sanitar, se consideră ca un însărcinat al administrațiunii publice cu un serviciu anume determinat, și ca atare este pasibil de delictul de mituire, prevăzut de citatul articol, dacă a luat mită pentru anu-și îndeplini însărcinarea cu care fusese delegat.—Cas. II, 12 Iun. 95; B. p. 948.

ÎS. întreprinzătorul pentru îngrijirea apelor publice, care n'are obligația a face reparații de apledute la particulari, nu cade sub previsiunile art. 144, dacă pretinde o sumă de bani, de la un particular, pentru a-i face un serviciu pentru care nu era însărcinat și plătit de

autoritate. — Cas. II, 20 Ian. 78; B. p. 41.

19. Faptul administratorului unei Societăți d'a ii primit o Temisă, pentru afacerile încheiate de societate, nu cade sub aplicația art. 144, care vizează pe funcționarii unei administrațiuni publice. Tr. II, I, 14. Ian. 93; Or. 1893, p. 139.

20. Constatarea făcută de instanța de fond cum că autorizarea unui întreprins a fost dată în schimbul unei sume de bani, face să rezulte implicit că acel care a dat o asemenea autorizare se găsea funcționar în momentul când a primit banii. Calificarea acestui fapt de mituire este o cestiune de apreciere suverană a instanței de fond care nu cade sub ce[^]*/sura Cartel de Casațiune. — Cas. II, 4 Nobr. 96; Dr. 77^o96, p. 653. B. 96, p. 1544.

21. În delictele de mituire, mituitorul nu se poate constitui partea civilă, căci după art. 144, obiectul mituirei se ia pe sîmna stabilimentelor debite nefaceri. — Cas. IT, 16ruu. M9; ti p. 653.

22. Lucrurile primite saii valoarea lor nu se pot cere îndărăt de către cel ce cu bună știință le-a procurat pentru a se consuma delictul de mituire. — C. Gal. II, 13 Ian. 96 Dr. 1896 p. 141.

23. Art. 144 prevede pierderea dreptului la pensiuine și a dreptului de a ocupa funcțiuni publice pentru un timp ilimitat. Acesta este o penalitate *in genere* care nu intra în minierul interdicțiunilor cuprinse în art. 8 § 2 și^o pentru care Lg. a stabilit un timp mărginit. — Cas. II, 7 Nobr. 75; B. p. 314.

34. Pierderea dreptului de a ocupa o funcțiune publică, cum și pierderea dreptului de pensiuine, este o consecință necesară a condamnățiunii pentru delictul de mituire și are loc chiar atunci când s'a o-

mis a se trece în hotărâre. — Tr. II, III, 31 Ian. 90; Dr. 3590, p. 280.

25. Legile ce prescriu penalități și incapacități nu pot fi interpretate și aplicate prin analogie, ci într'un mod restrictiv luându-se drept basă în interpretarea și aplicarea lor textul legii în litera sa. Acesta fiind principiul, delictul de mituire comis, de un funcționar public, ca și alte delictes tot atât de imorale precum: mărturie mincinosă, bancrută frauduloasă, și altele, nefiind anume prevazute de legea electorală ca un cas de nedemnitate de a fi algător, persona josândită, pentru un asemenea delict, urmeză a exercita dreptul de alegător până când o noua lege, recunoscând gradul de imoralitate al agentului unui asemenea delict, și punendu-l puțin pe aceeași linie cu furtul și abuzul de încredere va ridica, într'un mod expres, celor condamnați pentru un asemenea fapt, dreptul suveran de a participa la formarea Corpurilor Leguitoare. — Cas. IT, 26 Mal 81; B. p. 437.

20. Prescripțiunea stabilită prin legile penale nu se aplică acțiunilor civile, cari, în afară de faptul delictos, își trage principiul dintr'un contract preesistent delictului. Ast-fel o acțiunea ce are de obiect cererea făcută de o comună contra unul fost casier al ei, de a fi obligat să-i restituie sumele incasate și delapidate de densul, cas în care densa își exercită acțiunea conform legilor financiare și si-o întemeiază pe contractul de drept public ce era între comună și casier încă de la intrarea sa în funcțiune, adică pe o causa preesistentă delictului iar nu pe însuși acest delict. În acest cas acțiunea nu poate fi supusă de cat prescripțiunei

regulată de dreptul civil. — Cas. II, 2 Oct. 95; B. p. 1205.

145. Dacă mituirea s'a urmat asupra unui judecător sau jurat, pronunțând în materii criminale în favoarea sau în contra acusatului, pedeapsa va fi maximum înclisorei și pierderea drepturilor de a mai fi admis în serviciu pe totă viața; el va perde și dreptul la pensiuine.

Dacă mituirea s'a urmat asupra unui jurat pronunțând în materie de espropriațiune, pedeapsa va ti închisorea de la im an până la două ani, pierderea dreptului de a mai li admis în servicii! pe totă viața și a dreptului de pensiuine. *P. Fr. Lai.*

140. Ori-care particular, care, în numele seu, sau în numele verii-unui funcționar public, administrativ sau judecătoresc, cu scirea sau fără scirea acestuia, într'un chip direct sau indirect, va cere, va lua, sau va face să i se promită daruri sau alte folose nelegitime, spre a interveni, spre a se face sau a nu se face verii-un act din cele privitoare la atribuțiunile acelu funcționar, se va pedepsi cu închisore de la șese luni până la două ani, și cu

amendă, valoarea îndoită a lucrurilor luate saii promise, fără ca acesta amendă să fia mai mică de 100 lei.

Lucrurile primite, saii valoarea lor, se vor lua în folosul ospiciilor sau caselor de bine-facere ale localitate! unde s'a comis faptul.

Iară dacă mijlocitorul va fi funcționar, va perde dreptul de a mai ocupa funcțiuni, și nu va putea primi pensiuine.

1. Elementele constitutive ale delictului prevazut de art. 145 sunt: a) calitatea de funcționar public a aceluia în numele căruia se cere, se ia, sau se face a se promite daruri, b) faptul de a cere, de a lua saii a iace să i-se promită asemenea daruri, c) scopul de a interveni spre a se face saii a nu se face un act din cele privitoare la atribuțiunile acelu funcționar. — Tr. Br. 7 Ian. 82; Dr. 71/81-82, p. 574.

2. Intențiunea culpabilă e un element esențial pentru aplicațiunea art. 146. — C. Gal. II, 13 Ian. 96; Dr. 18 96, p. 141.

3. Pentru esistența delictului, prevazut de art' 146, nu e necesară intențiunea frauduloasă, căci legea prevazută nu maio simplă cerere fără efect sau o simplă promisiune, este evident că a exclus or-fee idee de intențiune frauduloasă. — Tr. Br. 7 Ian' 82; Dr. 71,81-81, p.574.

4. Constatarea elementelor unui delict este o cestiune de fapt de atributul instanțelor de fond. — Cas. II, 12 Iun' 96; B. p. 1078.

5. Lucrurile primite, saii valoarea lor, nu se pot cere îndă-

rât de către cel ce le-a procurat pentru a comite delictul de mituire, căci ele se atribuie, după stăruința celui în drept, unui stabiliment de bine-facere al Comunei unde s'a comis delictul. — Tr. Cov. 18 Sept. 95 ; Dr. «5/95, p. 537.

0. Eaptul tie a cere bani în numele unor funcționari publici bine specificați, constituie delictul pedepsit în art. 146. Tot acest articol este aplicabil când s'a primit banii în numele unor asemenea funcționari, chiar dacă funcționarul nu a avut cunoștință despre acesta. — Tr. Cov. 18 Sept. 95 ; Dr. 65/95, p. 537.

7. Ol ce a cerut și a primit în suină ore-eare, cu scirea unui funcționar public, pentru ca acesta să facă un act relativ la atribuțiunile funcțiunii sale, se face pasibil de delictul prevăzut și pedepsit în art. 146. — C. Gal. II, în Ian. UR ; Dr. III/H ; p. 141.

s. Simpla intervenire făcută cu cererea saii primire de bani în numele unui funcționar public anume desemnat, pentru ca acesta să facă un act privitor la atribuțiunile funcțiunii sale, cade sub aplicarea art. 146 fără ca să fie cerută stabilirea seiniței funcționarului despre acesta cerere* saii primire. — C. Gal. II, în Ian. 9fi ; Dr. III/mt, p. 141.

9. Unul din elementele esențiale pentru existența delictului prevăzut de art. 146, este ca actul pentru săvârșirea căruia agentul primesce bani saii promisiuni în numele unui funcționar să fie privitor la atribuțiunile zisului funcționar. Eșirea unui decret de grațiere, în favorul unui condamnat, nu intră cătuși de puțin în atribuțiunile unui șef de divisiunea, ministerul justiției. — C. Buc. T. : Dec. 82 ; Dr. 13-81-82, p. 431.

10. Notarul care primesce mită spre a face acte sciind că

calitatea sa de notar va influența la Primar, de a le subscrie și elibera, este supus, pe lângă pedeapsa prescristă de delege., și la pierderea dreptului de funcțiune și pensiuine. — Cas. II. 23 Aug. 83 ; B. p. 771.

11. Calitatea de funcționar public a medicului care asistă consiliul de revizii al recrutare! rezultă din art. 31 din legea recrutare!, din care se vede că dânsul este un membru al consiliului, numit de puterea executivă, cu atribuțiuni speciale și destul de importante. Consiliul de revizii, până în momentul când își termină operațiunile pentru cari a fost format, are toate caracterile unei autorități publice și astfel, medicul care este un membru indispensabil al acestei autorități, este un funcționar public, cu atribuțiuni bine determinate, iar nu un simplu expert. Ceea ce confirmă și mai mult calitatea de funcționar public a medicului recrutat este art. 88 din legea recrutare!, care pronunță pedeapsa închisorii contra medicului care primește daruri sau promisiuni pentru a li favorabili tinerilor, pedeapsa care n'ar fi avut rațiunea de a li, dacă medicul era un simplu expert particular, fără rol în importanță în consiliul de recrutare. — Tr. Br. 7 Ian. 82 ; Dr. 71/81-82 p. 574.

12. Art. 146 prevede faptul cănd un particular, în numele seu, ar cere saii ar lua daruri sau alte folose nelegitime, spre a interveni pe lângă un funcționar administrativ sau judecătoresc a face sau a nu face vre-un act privitor la atribuțiunile sale, fără a zice nimic despre intervenirea pe lângă însărcinații unei administrațiuni publice, cum prevede art. 144. Or Eforii spitalelor civile din București nu sunt de cătuși însărcinați ai unei administrațiuni publice și *poema'ta*

reslritgenda -sunt. — Tr. III. I. 2d Febr. 89 ; Dr. 18/89 ; p. 142.

SECȚIUNEA V.

Abus de putere

§ 1.—Abus de putere în contra particularilor.

147. Ori-ce funcționar administrativ saii judecătoresc va abusa de puterea ce-i dă calitatea sa, spre a sili pe nedrept pe o persona a face saii suferi un act, sau a se abține de densul, se va pedepsi cu închisorie de la o lună până la două ani, si se va putea încă declara necapabil de a ocupa funcțiuni publice de la un an la trei. *P. 99 ; P. Pr. 315.*

1. Pentru ca să existe abus de putere se cere ca agentul să fie funcționar administrativ saii judecătoresc, ca siluirea imputată să fie comisă în exercițiul saii cu ocaziunea exercițiului funcțiunii sale și ca acesta constrângere să fi fost exercitată fără motiv legitim. — Tr. Tec. 31 Oct. 90 ; Dr. 33/91, p. 262.

2. Spre a exista abusul de putere, pe lângă intențiunea fraudulosă, mai trebuie ca și funcționarul prin calitatea sa să potă impune cui-va a face sau nu un act, sau a suferi ceva etc. — Tr. III. II, 26 Apr. 85 ; Dr. 45/84-85 p. 357.

3. Unul din elementele constitutive ale delictului de abus de putere, prevăzut de art. 147, consistă în aceea că funcționarul administrativ sau judecătoresc să silească pe neprept o

persona de a face un act sau să se abțină de la densul. Un perceptor este în drept a sechestra averea contribuabililor pentru plata impozitelor întârziate și, deci, nu se poate imputa acesta ca un act arbitrar saii nedrept și Curtea care îl condamnă, în asemenea cas, pentru delictul de abus de putere, comite un exces de putere. — Cas. II, 13 Apr. 93 ; B. p. 399.

4. Delictul de abus de putere, urmând a însuși ca element esențial și intențiunea fraudulosă, instanța de fond este ținută ca, în cas de condamnățiune, să constate existența ei. Așa dar, în lipsă de o asemenea constatare, respingerea probei cu martori, ce se invocă de însuși prevenitul, spre a dovedi că densul n'a avut acesta intențiune, și condamnățiunea sa la pedeapsa arătată în art. 147 constituie un adevărat exces de putere care atrage casarea hotărârii. — Cas. II, 6 Mart. 91 ; B. p. 342.

5. Delictul de abus de putere există și atunci când depositeurul puterii publice, prin violențe exercitate asupra unei persoane intermediare, silesc pe o persona a suferi un act dăunător. — Cas. II, 7 Apr. 93 ; B. p. 374.

6. Procurorul care, fără a fi chemat de președintele biroului electoral, intră în sala de alegere însoțit de armată și răspândește alegătorii, violeză un drept politic, consistând în libera expresiune a votului garantat de Constituție. Acest fapt cade sub prevederile art. 99 iar nu ale art. 147 care are de obiect pedeapsirea atentatelor la drepturile private ale cetățenilor din partea funcționarilor. — Cas. II, 12 Ian. 71 ; B. 105.

7. Codul penal la art. 393, al 7 și 13 si art. 395 prevede contravențiuni la dispozițiunile re-

gulamentelor municipale relative la taxa pâinei! și le pedepsește c'o amenda de lei 15—25 și cu închisore până la cinci (ile, fie separat, fie cumulativ. La întâmplare de recidivă, din partea contravenitorilor, culpabili! se vor supune tot-d'a-una la închisore de cinci zile. Din aceste texte de lege, formale și categorice, rezultă învederat că brutarii cari vor vinde pâinea cu un preț mai mare de cât cel hotărîtsipublicat, comit o contravențiune polițienescă și se expun numai la pedesele mai sus arătate. Măsura ordonată de oponenți ca pedepsa, de a se vinde jimbla și pâinea reclamantului brutar, în mod forțat, contra voinței lui și pe un preț mai mic aceluia cu care o vindea dânsul, este ilegală, pentru că autoritatea municipală nu pște crea arbitraricesc pedepse în acesta materie, nu pote adaogă sau scădea la pedepsele legii penale, pentru că art. 12 din citatul regulament supune pe contravenitori numai la pedepsele polițienesc! prev&sdute de Codul penal, mărginind misiunea Primarului în aconstata asemenea contravențiuni la regulamentele municipale relative la taxa pâinei sau jimblei. Lg. orîdecâte-oria voit a aplica, pe lângă citatele pedepse, și alte măsuri ca pedepse, a spus»» expres, după cum este în cașurile prev&sdute de art. 384, 3H6, 391 și 394. Me! în temeiul art. H9 al. a din lepea comunală din 1874 oponenții nu pute'u aplica acesta pedepsa reclamantului, căci Primarul, după acest text de lege, n'are altă îndatorire de cât a publica din nou legile și regulamentele generale si a pune în vederea cetățenilor ca să le observe; apoi iri acest aliniat, este vorba nu de executarea regulamentelor locale, cum este în specie, ci a celor generale făcute de puterea administrativă centrală; în fine,

în cas de infracțiune a regulamentului municipal, singura măsurăpenală și coercitivă este cea prevedută de art. 12: constatarea cbntravențiunei si aplicarea pedepselor polițienesc!. A se admite contrariul este a se șterge din Codul Penal asemenea contravențiuni și penalitățile prevedute, prin raptul că autoritățile administrative și municipale, îndată ce ar simți că un brutar voește să urce prețul pâinei, i-ar vinde-o în mod forțat și ast-fel l'arimpedica de a'ma! comite contravențiuni la regulamentul municipal, sciut fiind că caracterul comun al unei contravențiuni este faptul material al nesupunere! la prescripțiunile lege! adică să se fi săvârșit faptul care constituie o contravențiune iar nu să se manifeste numai rea-voință sau intențiune de a-l comite. Este abus de putere în sensul lege!, ori de câte ori un funcționar public nu se află în liraitile putere! ce is'a încredințat de lege, sau pentru că nu-i cunosce prescripțiunile. sau pentru că trece peste dânsese. — Tr. Vălc. 25 Tan. 84; Dr. 23.83-84 p. 182.

S. Faptul ca Primarul unei comune a forțat iie comercianți veniți la un bălcui, a plăti o taxă ore-care în folosul antreprenorului bălcuiului, fără ca aceea taxă să fi fost aprobată printr'o lege, cum cere art. no din Constituțiune, constituie delictul de abus de putere prevăzut si pedepsit de art. 147.—Cas. If. 4 Nobr. 92; B. p. 1022.

9. După art. 64 din legea comunală din 1887 numai Primarul este însărcinat cu administrațiunea comunei, și, în cas când' delegă parte din puterile sale aiutozelor și chiar la alți consilier! comunali, delegațiunea trebuie să fie aprobată'de consiliul comunal pentru a putea conferi delegatului calitatea de funcționar. Așadar.

faptul că un consilier comunal, care nu avea o atare delegațiune, întâlnind în comună pe o persoană vnzînd gaz, a dus'o la primărie ca s'o controleze, >i întâmpinând opunere din parte-l, a maltratat o, cade sub previsiunile art. 238 el neputând fi considerat de cât ca un simplu particular. — Cas. II, *6 Sept. 94; B. p. 885.

10. Perceptorul dând ordin de urmărire agenților săi pentru imposite datorite nu devine pasibil de penalitate prevăzută de art. 147, dacă aceștia au executat urmărirea fără aîndeplini formalitățile prevăzute de lege. — Cas. II, 2 Nobr. 87; Dr. 78/86-87 p. 622. B. 87, p. 915.

11. Bătaia urmată de un subprefect nu pote fi considerată că s'a urmat de către un membru al poliției! judecătorești, în îndeplinirea funcțiunei sale, dacă faptul s'a urmat în altă circumscripțiune, de cât aceia a sa. — Cas. 'II, 23 Mart. 84; B. p. 300.

12. Faptul de loviri simple, săvârșit de un ajutor de șef de garnisonă, constituie delictul prevăzut de art. 238, iar nu delictul de abus de putere. — Cas. II, 14 Dec. 92; B. p. 1146.

13. Delictul de lovire săvârșit de un funcționar în persona altul funcționar cade sub previsiunile art. 238 și este de competența judecătorului de pace, când nici de calitatea sau autoritatea de funcționari publici nu s'a abusat, nici în puterea acelei calități s'a comis delictul. — Cas. II, 27 Febr. 96; B. P. 454.

148. Ori-ce funcționar, care, în exercițiul, sau cu ocasiunea funcțiunei sale, va maltrata prin ofense orale, pe o persoană, se va pedepsi cu închisore până la șese lunL.-

Acel funcționar se va putea încă declara necapabil de a ocupa funcțiuni publice de la un an până la trei. P. Fr. 186; P. Pr. 316.

1. Sub-comisaril de pe lângă prefectura poliției Capitalei, fiindnisece agenți al siguranței publice și ai poliției judiciare, prin urmare, funcționar! însărcinați cu un serviciu public, urmeză de aci că maltratările săvârșite de dânsii contra cui-va constituie delictul de abus de putere prevăzută de art. 148, de competența Tribunalelor de județ de a-l judeca, iar nu simplul delict de lovire, de competența judecătorului depaee.—Cas. fi, 17 Mart. 95; B. p. 477.

2. Faptul de loviri simple săvârșite, de un sergent de oraș pe când nu se găsea în calitatea și exercițiul funcțiunei sale, nu constituie delictul de abus de putere prevăzut de art. 148 ci acela prevăzut de art. 238. — Cas II, 28 Mai 91; B. p. 685.

3. Lovirile săvârșite de un perceptor, pe când se găsea în exercițiul funcțiunei sale, constituie delictul de abus de putere. — Cas. II, 12 Febr. 90; B. p. 212.

1. Loviturile săvârșite de un perceptor, în exercițiul funcțiunei sale constituie delictul de abus de putere prevuz și pedepsit de art. 148 care intră în competența Tribunalului co-fecțional a'l judeca. — Cas. II, 27 Apr. 90; B. p. 566.

149. Ori-ce funcționar, care, afară din cașurile și formele prevedute de lege, va aresta sau va ordona a se aresta o per-

sonă, saii va prelungi într'un mod ilegal ține-rea ei la închis6re, se va pedepsi cu închisore de la trei luni până la două ani, si se va putea încă declara de incapabil, de la un an până la trei, de a ocupa funcțiuni publice.

Dacă arestarea ilegală a ținut mai mult de trei dile, minimum pedepsei va ii de patru luni, și se va declara incapabil de a mai ocupa funcțiuni publice, de la un an la trei ani.

Dacă arestarea ilegală va ține mai mult de o lună, osânda va ii de două ani închis6re.

In aceste din urmă done casuri, funcționarul va perde si dreptul Ja pensiune. *P. 99, Jo;t, 10f>;(oust. IS; Pr. P. H9, WV, >S, .i.S'7; P. Pr. ii 17.*

1. Art. 149 L\ pedepsește arestarea satiprelungirea închisorei când e ilegală. — C. (r. 11, 27 Febr. 96; Dr. 25/96, p. 22r.

2. Numai în cașul unol delict flagrant un Primar, ca ofițer al poliției judecătorești, are dreptul a aresta pe un inculpat precum rezultă din art. 39 combinat cu 47 Pr. P. Art. 40 Pr. P. deținește și arata casurile în cari e delict flagrant; însă chiar dacă faptul se produce cu circumstanțele indicate prin lege trebuie încă ca faptul să fi de natură pedepsit cu o pedepsa criminală precum acesta rezultă din art. 31 și 39 Pr. P. In cașul de față nu era

un flagrant delict pentru ca faptul nu se produce în condițiile art. 40 Pr. P. fiind că nu era de cât o bănuială de tin simplu furt, care nu se pedepsește de cât cu închisore corecțională. Așa fiind arestarea din partea recurentului, ca ofițer al poliției judecătorești nefiind făcută conform prevederilor legii și nefiind el autorizat a o face, ea e o arestare ilegală. — Cas, II, 2 Nobr. S3; B. p. 1087.

i. Primarul, ca ofițer al poliției judiciare, are dreptul a aresta pe un individ numai in cas de flagrant delict și când faptul comis e de natură criminală. Ori-ce privațiune a libertăței, în afară de acest cas, constituie o arestare ilegală. Cas. II, 14 Dec. 93; Dr. 5/94, p. 34. B. 93. p. 1144.

1. In lipsa unei definițiuni legale, rămâne a stabili criteriul delictului politic în sine. Dacă putem zice că un raport trebuie să fie între delict și ordinea publică ca delictul să fie politic, atunci vom conchide că acele crime și delict care ating în ori-care mod ordinea politică, constituită saii consacrată in Stat, în mod legal, pot II considerate ea delict politice, (gea ce constituie ordinea politică a Statului sunt relațiuni externe și interne. In afară sunt independența Statului si raporturile dintre Stat cu celelalte State, relațiunicari pot fi atinse. înăuntru sunt forma guvernului, puterile legislative, prerogativele constituționale ale miniștrilor și drepturile politice ale cetățenilor, asemenea relațiuni iarăși pot fi atinse. Fie care din aceste relațiuni, pote să ni se înfățișeze sub diferite forme și ca'specii deosebite. Ast-fel prin drepturi politice ale cetățenilor putem înțelege drepturile de alegere și de a fi alese pentru și la corpurile legiuitoare, ju-

dețene și comunale, variile relațiuni cari putend fi atinse vor fi delictice politice deosebite. In specie, faptul a fost conceput și executat cu scop de a altera și a influența alegerilecomunaleprin intimidare și prin înspăimantare, făcend pe alegători a se abține de la alegeri, sau a nu se propune candidați, sau a nu combate lista guvernamentală. De-și arestarea s'a operat imediat asupra unuia care nu era alegător, dar seiindu-se că acesta era cumnat al unui adversar principal al listei guvernamentale, prin nelegala arestare operată a fost scopul de a intimida și de a opri de la alegeri peacel cumnat al arestatului și ast-fel a face ca lista guvernamentală să reușească. Criminalitatea faptului consistă nu numai in arestarea in sine, ci in acesta arestare ca mijloc subordonat în scopul principal de a atinge efectiv drepturile politice ale cetățenilor. Din acest punct de vedere delictul imputat nu este un delict electoral, și prescripțibil conform art. 133 al legii electorale, ci, fiind faptul prevăzut de art. 140 saii de alt articol din Codul penal este un delict politic de competența juriului. — Cas, II, 27*eb. 90;

Dr. 22,90, p. 171. B. 90, p. 239. Idem. Cas. II, 19 Iun. 90 : B. p. 862.

5. A. se vedea adnotațiile art. 1.

150. Ori-ce funcționar, care, in instrucțiunea căușelor corecționale, ori criminale, va fi întrebuințat sau va fi ordonat a se întrebuința casne, spre a sili pe bănuți a face mărturisiri sau declarații, se va pedepsi cu două ani

închisore, fără a se apăra prin acesta de alte pedepse mal mari, pentru lovituri sau răniri prevedute de lege. *P. Pr. §19.*

1. Pentru explicarea art. 150 urmeză a se stabili; a) că la epoca săvîrșirii delictului ce se impută, inculpații însușiau calitatea de funcționari; b) că indeplinca acte privitoare la instrucțiunea unei cause criminale, c) că aft întrebuințat saii ari ordonat a se întrebuința casne, pentru a obține mărturisiri și declarațiuni din partea unor persoane bănuite a ti autorii unei infracțiuni. — C. Buc. III, 21 Sept. 8N; Dr. 62 8H, p. 502.

2. CuventuluDm-Hf* nu trebuie se a i se da numai înțelesul mijlocelor închisitoriale ce erau intrate in moravurile judiciare ale societăților barbare, ci și acela al ori și cărei coercițiuni fizice de natură a oprima libertatea de cugetare sau de voință a aceluia asupra căruia dânsese sunt executate. Lg. din 1864 inspirat de idei mal umanitare de cât acelea ale predecesorilor sefi, voind a face un pas mai mult pe calea progresului legislativ, a considerat ordinea publică turburată prin faptul că un funcționar, cnenat tocmai pentru a garanta libertatea și persona cetățenului, depășește limitele atribuțiunilor sale și puterei ce i s'a incredințat și comite in exercițiul funcțiunei sale escese și cruzimi in contra cărora protestă atât legile morale cât și dreapta întocmiri a ori-cărei societăți civile. — C. Buc. III, 21 Sept. 88;

Dr. 62/88, p. 502.

ii. Este bine aplicat art. 150 când se constată că loviturile care au fost aplicate pacientului, i-a causat fractura a trei

coste. — Cas. U, 31 Oct. K; J ; B. p. 895.

4. Hijlocele caro mi tiud la apărarea aeusatilor, ei la inculparea altora, de a fi comis torture și intimidări, asupra preținșilor complici cată a fi respinse ca (ară interes. — Cas. II, -n Api-. x1; li. p. 348.

151. Ori-ce funcționar administrativ sau judecătoresc, ori-ce oticer de justiție sau de poliție, ori-ce comandant sau agent al forței publice, care se va introduce, în a sa calitate, în domiciliul unui cetățen, în contra voinței acestuia, afară din cașurile prevedute de lege, și fără formalitățile ce ea prescrie, se va pedepsi cu închisore de la 15 dile până la trei luni, și cu o amendă de la 500 până la 500 lei, avendu-se însă în vedere aplicarea ȚȚ 2 de la art. 91).

Ori-ce particular, care, prin amenințări sau mijloce silnice, se va ti introdus în domiciliul unui cetățen, se va pedepsi cu închisore de la 15 dile până la trei luni, și cu amendă de la 250 până la 250 lei. (oust, tr, ; l'. Fr. 184.

I. Violare de domiciliu nu pote să existe de cât numai atunci când inculpatul se introduce în contra voinței manifeste a aceluia în domiciliu căruia s'a introdus, întrebuintând violența. O introducere

în domiciliul cui-va, făcută în in mod necuviincios de altmintrelea, nu pote constitui delictul de violare de domiciliu. — Cas. ti, 4 Mai 94; B. p. 675.

2. Pentiu ca un particular să devină pasibil de pedepsa prevedută pentru delictul de violare de domiciliu, este suficient ea să se ii introdus în domiciliul unui cetățen prin amenințări. — Cas. 'li, io Ian. 95; B. p. 44.

ii. Când Tr. este sesizat de done delicte dintre care unul privitor la violarea domiciliului, care este de competența, exclusivă a sa nu mai pote să-și decline competența a judeca pe cel-alt privitor la. bătae. — Cas. Ji, -27 Apr. 84; B. p. 380.

152. Ori-ce judecător sau autoritate judecătorească, ori-ce administrator sau autoritate administrativă, care, sub pretext de tăcere sau de nedeslușire a legel, va denega dreptatea ce este dator părților ce-i vor fi cerut'o, și care va fi stăruit în denegarea sa, chiar în urmă de prevestirile sau ordinile ce va fi primit de la superiorii sei conipetiiiți, se va putea urmări și pedepsi cu amendă de la 50 până la 500 lei. si se va declara necapabil de a ocupa funcțiunul publice de la un an până ia trei ani. Leg. Can. m ; Pi: SOS; P. Ft: 185.

153. Ori-ce funcționar, care va executa o pedepsă, ce nu a fost pronunțată de judecată, saii care o

(
I
f
I

execută peste mesura prevedută de judecată, se va pedepsi cu înclisorea până la doui ani. P. Pi: S20.

Comite delictul prevezut în art. 153 Comisarul care inearerează o personă în contra căreia știe că nu există mandat de arestare, chiar când acesta persona primește de bună voe a executa pedepsa. El comite delictul prevezut în art. 154, neconducând la închisore pe adevărata personă vizată în mandat. — Tr. Dolj, II, 7 Nohr. 95; Dr. 3 96, p. 19.

154. Ori-ce funcționar, însărcinat cu urmărirea crimelor sau cu executarea pedepselor, care, cu scop de a sustrage pe un individ de la o pedepsă legală, nu va urmări crima sau delictul, saii care nu execută pedepsa pronunțată, ori execută o pedepsă mai mică de cât cea pronunțată de judecată, se va pedepsi cu închisorea până la doui ani, saii cu amendă de la 50 până la 1500 lei, și se va declara incapabil, de la un an pâna la trei ani, de a ocupa funcțiuni publice P. Pr. .tăi.'

Lg. piin art. 154 înțelege a pedepsi pe funcționarii însărcinați cu urmărirea crimelor și a delictelor, sau care nu execută pedepsa pronunțată, ori execută o pedepsă mai mică de cât cea pronunțată, de judecată iară să se prevăză și contraven-

țhmile. Infracțiunile la legea Monopolului Tutunului fiind nisce simple contravențiuni, iar nu delicte propriu zise, care se pedepsesc după legea ordinară penală, sarcina urmărire] și descoperire! unor asemenea contravențiuni, nu pote fi impusă funcționarilor însărcinați special numai cu urmărirea crimelor și a delictelor. — Cas. II, 19 Aug". 81; B. p. 591.

155. Ori-ce funcționar, care, de la sine, în contra legel, fără competența și fără a mijloci o hotărâre a autoritate! competente, va deposea pe un particular, se va pedepsi cu închisorea până la doui ani, și se va declara incapabil de a ocupa funcțiuni publice de la un an până la trei ani.

Pentru a exista delict de abus de putere, trebuie să se constate; a) că funcționarul care Ta comis, nu a avut competența, b) că chiar dacă s'ar recunosce că acel funcționar avea competența, totuși deposedarea a avut loc, fără să existe hotărârea judecătorească. — Cas. II, -ti Oct. 79; B. p. 751.

156. Ori-ce supresiuni, ori-ce deschidere de scrisori încredințate la postă, făcută saii înlesnită de verl-un funcționar sau agent al guvernului, ori al administrațiunei poștelor, se va pedepsi cu închisorea până la doui ani și cu amendă de la 26 până la 250 lei.

Culpabilul se va declara necapabil de a ocupa funcțiuni publice de la un an până la două ani. *Const. 25.*

1. Scrisorile depuse la poștă devin proprietatea destinatarului. Factorul poștal care ea de la poștă o serisere și o încredințează spre deschidere altei persoane de cât destinatarului, comite delictul prevăzut de art. 156. — Tr. Fălciu, 20 Oct. 95; Dr. 78/95, p. 048.

2. Secretul scrisorilor și depesilor telegrafice e garantat prin Constituțiune, care dispune în art. 25 că o lege specială va determina responsabilitatea agenților guvernului pentru violarea acestui secret. Prin legea din 27 Iulie 1871 modificată prin aceea acum în vigoare din 22 Martie 1880, Lg. rezervând Statului monopolul telegrafo-poștal, pune îndatorire personalului telegrafo-poștal de ori-ce grad, a păstra secretul telegramelor și corespondenței poștale sub' penalitatea prescrisă de art. 156. Prin aceasta lege și a art. inii I. Prin aceasta lege specială declarându-se responsabil de violarea secretului corespondențelor numai funcționarii telegrafo-poștal prin acesta se exclude ideea unei atare responsabilități din partea tuturor celorlalți funcționari din ori-ce alt serviciu public și cari nu pot fi priviți de cât ca niște simpli particulari față cu administrațiunea telegrafo-poștală și cu funcționarii și agenții săi, sînpuri care jurăci nu r'or împărtăși nimănui copriinderea corespondențelor (art. 23 al legei pentru organizarea corpului telegrafo-poștal din 17 Aprilie 1880). Legea telegrafo-poștală enumera în art. 83-89 contravențiunile săvârșite de particulari și pedepsite ca a-

tare, și prin interpretare nu se pote crea penalitate. Dacă în art. 150 P. se vorhesce de funcționarii sau agenții guvernului în concurență cu funcționarii administrațiunei poștelor, acesta vine de acolo că Statul pelângă serviciile cele face prin funcționarii sei, este nevoit a concede dreptul seu de monopol diferitelor societăți de transport pe uscat și pe apă. (d. e.: Companiile drumului de fier, Companiile de navigațiune fluvială sau maritimă, drumurile de fier particulare, etc.) așa că trebuia să garanteze, p'e de o parte serviciul regulat, iar pe de altă parte să garanteze inviolabilitatea secretului corespondențelor și din partea funcționarii și agenților acestor administrațiuni "particulare. Toemai faptul că în Codicele penal german și în cel italian s'aii prevedut anume pedepse pentru particularii care comit indiscrețiuni, este o dovadă că după legea franceză și prin urinare și (după codicele penal român particularii nu se pedepsesc. Chiar art. 54 din codicele imperiului german din 1872, pedepsește ori-ce împiegat poștal, care deschide corespondențele saii ajută pe alt cine-va a comite asemenea fapt, nu însă pe ori-ce funcționar. De aci se vede eroarea lui (ia) Taud când susține că ori-ce funcționar de ori-ce categorie și de ori-ce treptă pote cădea sub previsionsile art. 156. Acesta nu pote avea loc de cât, dacă se dovedesce culpabilitatea de complice a funcționarului saii simplului particular cu un funcționar sau împiegat al poștei. In specie, chiar dacă inculpatul ar fi violat secretul telegramelor adresat prefecțului, intru cât nu a făcut acesta în calitate de funcționar telegrafo-poștal nici a" fost întovărășit la acesta de un funcționar telegrafo-poștal intru

atâta fapta sa nu cade sub previsionsile codului penal și urmeză să fie absolut. — Tr. Fălciu, 16 Iun. 97; C. dud. 26 97 p. 205.

3. Art. 156 este pus sub rubrica «*abus de pidera contra particularilor*» unde se deduce că numai violarea secretului corespondenței particulare se pedepsește nu și violarea corespondenței oficiale destinate a publică. Scrisorile și telegramele adresate persoanelor oficiale sunt protejiate de art. 156, numai când nu sunt îmbrăcate cu caracterul oficialitatei, când sunt adresate pe numele funcționarului sau cel mult când portă mențiunea *personal, confidențial* pentru că numai în asemenea caz. conținutul corespondenței este merit a fi știut numai de persoana oficială căreia se adresează. In specie, telegrama, care pretinde că s'a deschis de inculpat, nu numai că nu conținea ceva ce numai prefecțul trebuia să știe, dar era destinată să se copieze în mai multe exemplare și să se afigă la cafenele și magazinele unde obișnuit să adună multă lume. In ori-ce delict se caută intențiunea culpabilă de o parte, iar de altă parte prejudiciul; nic! unul, nici cel-Palt element nu reese de nicăeri în cazul de față. de ore-ce se stabilesc că inculpatul uitându-se în zare a vedut că telegrama conținea un'buletin despre mersul bole! A. S. R. Principele Ferdinand și nu se dovedesce că inculpatul ar fi făcut acesta cu intențiunea de a afla vre-un secret politic sau particular al prefecțului, așa că indiscrețiunea lui a fost călăuzită numai de curiositate de a sti mal curând în ce stare se află bolă Principelui moștenitor. Prin urmare faptul inculpatului nu pote fi considerat ca penal. Afară de acestea art. 156 pedepsește pe acela care va suprima sau va deschide corespondența incre-

dițătă la poștă; în specia de față pe de o parte telegrama fusese dată la destinație de si nu se eliberase recipisa de primire, pentru că fusese încredințată, ca de obicei, sergentului care staționa la porta casei de locuință a Prefecțului, iar chitanța a fost semnată de către inculpat iarăși după obiceiul ce se stabilise de a se iscăli de ori-ce agent a forței publice cu știință de carte. Legea telegrafo-poștală nu prescrie în ce formă anume să se facă predările telegramelor și scrisorilor, mulțumindu-se cu impunerea răspunderii de înmânare în persona factorului poștal (art 74 din regulamentul de aplicare alegei telegrafo-poștal difi 29 Iulie 1880); iar pe do altă parte, telegrama a fost numai boțită și în atare stare prezentată la oficiul telegrafic, iar nu deschisă nic! desființată sau suprimată după cum cere art. 156 spre a se putea imputa violarea secretului corespondenței. Așa fiind din acest punct de vedere faptul inculpatului nu cade sub prevederile art. 156. — Tr. Fălciu, 16 Iun. 97; C.-lud. 26 97.

p. 205.

1. Acel ce îndemnă și provocă, prin daruri, pe un funcționar poștal să comită delictul prevăzut de art. 156 este agent, provocator iar nu complice. Tr. Fălciu, 20 Oct. 95; Dr. 78 95. p. 648.

157. Ori-ce funcționar superior, care, prin amăgire, va face pe subordinații săi de a comite o crimă saii un delict în exercițiul funcțiunei lor, saii care, cunoscend asemenea crime sau deliecte din partea subordinaților săi, le tolereză, se va pe-

depsi cu pedeapsa aplicabilă acelor crime sau acelor delict, *Pr. P. 491; P. Pr. 330.*

Directorul (aspide Depuneri care amăgește pe casierul acestei Case și îl face să-i dea hani din ai Casei de Depuneri, comite delictul prevăzut de art. 157 de Grece Casierul este subordonul Directorului. — Cas. TI 31 Tan. 77. B. p. 32.

§ 2. — Alms de autoritate IH
contra lucrului public

158. Ori-ce funcționar public, ori-ce agent saii însărcinat al guvernului, de ori-ce grad sau stare, care va cere sau va ordona, va face a se cere sau a se ordona mișcarea saii întrebuițarea 'forței publice, în contra execuțiunei unei legi, în contra percepțiunei unei contribuțiunii legale, saii în contra execuțiunei unei ordonanțe, sau mandat al justiției, saii în contra ori-cărui alt ordin al autorității legitime, se va pedepsi cu reclusiunea; eră dacă o asemenea cerere sau ordine a isbutit a se și pune în lucrare și a produce efect, pedeapsa va li maximul reclusivnei. /'. *Fr. 188.*

159. Pedeapsa hotărâtă în articolul de mal sus nu va înceta de a se aplica

la funcționarul, agentul saii însărcinatul ce va fi săvârșit asemenea infracțiune din ordinul maimariilor seii, afară numai dacă acst ordin se va fi dat de către acei mai mari, în cașuri de a lor competența și pentru care acel funcționar sau agent era dator să arate supunere de ierarclie.

Atunci, se vor supune la pedeapsa hotărâtă în acel articol acel mai mari cari vor fi fost cei d'anteiu a da asemenea ordine. *P. Fr. 190.*

Răspunderea sau nerăspunderea agenților inferiori pentru esecutarea 'unui ordin ilegal dat de superiorul lor, nu modifica întru nimic, răspunderea agentului superior, care a dat acel ordin. Chiar de s'ar presupune că agenții inferiori ai piuiții, sunt răspundători pentru laptele comise de dânsii, acesta nu ridică răspunderea penală a agentului superior, pentru ordinul ilegal ce dînsul a dat și s'a esecutat. — Cas. 11, * Nobr. so; B. p. 386.

100. Dacă, în urma acelor ordine sau cereri, vor nasce alte crime, supuse la pedepse mai mari, de cât cele expresela art. 158, aceste pedepse mai mari se vor aplica funcționarilor, agenților sau însărcinaților culpabili de asemenea ordine sau cereri. *P. Fr. 191.*

SECȚIUNEA II

Despre ore-care, delict, privilegii la ținerea actelor statului civil

161. Ofițerii statului civil, cari nu vor fi înscris actele civile, saii cari le vor fi înscris pe foi libere, eră nu în registrele destinate spre acest sfârșit, se vor pedepsi cu Inchisorea de la o lună până la trei și cu o amendă de la 26 până la 100 lei. *Cin. 21, 27, 36, 38; P. Fr. 192.*

102. Ofițerul statului civil, care nu se va ti asigurat mai întâiu despre ființa consimțământului tătăului, mumei sau altor persoane, cerut de lege pentru validitatea căsătoriei, se va pedepsi cu închisore de la doue până la șese luni, și cu amendă de la 50 până la 750 lei. *Cir. >9, 62; Pr. 140; P. Fr. 193.*

SECȚIUNEA 7

Exercițiul autorității publice anticipate saii prelungite în contra legii

103. Funcționarul public care ta intra în lucrarea funcțiunei sale până a nu depune jurământul cerut, se va pedepsi cu o amendă egală cu onoriul pe o jumetate lună, neputând nici-odată ocu-

pa ticea* funcțiune fără a depune jurământul cerut. *Const. 87, 126; P. Fr. 196.*

104. Funcționarul care, fiind suspens saii destituit, nu va înceta din lucrarea funcțiunei sale, precum și funcționarul ales pe un timp, care va fi exercitat funcțiunile sale după ce a fost înlocuit cu altul, se va pedepsi cu Inchisorea de la doue luni până la un an, păzindu-se tot într'un timp, si dispozițiunile art. 83. /'. *Fr. 197.*

Nu comite delictul prevăzut de art. 114 un funcționar comunal când nu se supune decisiunei comishmei interimare care l-a suspendat din funcțiune, întru cât comisiunea interimară nu are căderea de a suspenda saii distitui de cât cel multincas de abaterere gravă. — Tr. Buzeu, 10 Ian. 90; Dr. 22 90, p. 173.

Dispozițiunii particulare

105. Afară din întâmplările iu cari legea hotărăsca pedepsele pentru crimele ori delictele săvârșite de către funcționarii publici, acel funcționari, cari vor fi participat la alte crime saii delict, a căror priveghiare sau înfrânare era pusă asupra-le, se vor pedepsi după cum urmeză:

De va fi vre-un delict, se vor supune la maximul

pedepsei hotărâtă de lege pentru acel delict.

De va fi o crimă, se va osîndi la maximul pedepsei dictate de lege pentru acea crimă, afară de cașul când crima va atrage după sine aplicarea muncii silnice pe timp mărginit, în care cas pedepsa i-se va aplica fără nici o agravațiune. *P. Fr. 198.*

1. In cașurile în earf delictelor sau crimele se comit de însuși funcționarii însărcinați cu priveghierea sau înfrânarea acelor fapte, este evident ca pericolul social este mult mai mare de cât atunci când asemenea fapte se comit de către alte categorii de persoane, căci, pe de o parte comiterea delictelor sau crimelor, de către acei funcționari, se pot îndeplini cu mai multă ușurință, din cauza lipsei de supraveghiere, iar pe de altă parte și descoperirea lor este mai dificilă, din cauza abținerii de la orl-ce investigațiun! și urmării consc.iincioase, din partea chiar a autorilor acelor fapte, precum și paralisarea urmării de către alți funcționari competîng. Asemenea pericol social este aproape egal, atît în cașul când funcționarii comit el singuri delictelor saii crimele, cât și în acela când cooperează la comiterea lor cu alte persoane particulare. In ambele cașuri comiterea faptelor și paralisarea descoperirii este mai ușoră de cât atunci când delictelor sau crimele se comit numai de persoane particulare. Prin art. 165 prevedendu-se, pentru funcționarii cari au participat la comiterea delictelor sau crimelor, a căror priveghiere sau înfrânare. este pusă asupra lor, o pe-

depsa mai aspră de cât pentru persoane particulare cari comit asemenea fapte, urmeză că, în vederea considerațiilor mai sus expuse, acesta pedepsa trebuie să se aplice atît acelor funcționari cari comit singuri delictelor sau crimele, cât și acelor cari le comit împreună cu persoane particulare, și ast-fel expresiunea de *participat*, întrebuintată în citatul articol, nu pote avea alt înțeles de cât aceea a expresiunii de *comis*. — Cas. II, 15 Mart. 96; B. p. 640.

2. Circumstanța agravantă prevădută de art. 105 nu e aplicată de cât în cazul când funcționarul a participat la comiterea unei crime saii a unu delict a căror priveghiere saii înfrânare era pusă asupra-i, iar nu și în cazul când singur el, fără participățiunea altuia, a comis infracțiunea. Acesta reese învederat din textul menționatului articol, care e redactat în termeni clari și nu presintă nimic obscur sau echivoc. Atît interpretatiunea gramaticală cât și cea logică, aplicată în specie, conduc la aceiaș soluțiune, întru cât ideea de participățiune nu se pote concepe de cât numai în cazul când două sau mai multe persoane cooperează la aceea acțiune și întru cât sensul care reese din termenii legii, și care arată intențiunea Lg. este acela de a pedepsi cu maximum pedepsei conivența funcționarului cu delicientii, conivența ce formează un adevărat pericol social, de dre-ce, în asemenea caz, funcționarul se servește de funcțiunile sale pentru a facilita execuțiunea crimelor, punend autoritatea sa în serviciul făcătorilor de rele pe care trebuie să-i privegheze. Este un principiu absolut că legea penală nu pote fi aplicată nici-odată la faptele cari nu intră în termenii sel. — C. Tasi, II, s Febr. 96; Dr. 25 96, p. 224.

8. Art. 165 are în vedere nu-mai calitatea de funcționar a delicientului, fără să ceră ca delictul să se fi comis în exercițiul funcțiunei sale, destul numai ca funcțiunea să-l oblige la priveghierea și înfrânarea unor asemenea delictelor.—Cas. II, 25 Iun. 90; B. p. 865.

4. Delictul de rănire săvârșit de un Primar cade sub prevederile art. 165, fără a fi nevoie de a se mai constata, dacă densul se găsea saii nu în exercițiul funcțiunei! când Ta săvârșit, căci citatul articol are în vedere numai calitatea de funcționar a delicientului. — Cas. II, 11 Mai 94; B. p. 586.

5. In delictul de lovire, calitatea de funcționar administrativ a agentului, constituie numai o circumstanță agravantă, care are drept rezultat creșterea pedepsei fără însă a schimba natura delictului. Prin urmare, cercetarea unor asemenea delictelor este de competența judecătorului de ocol. — Cas. II, 17 Oct. 89; Dr. 68 89, p. 548 B. 89, p. 883.

fi. Delictul de lovire simplă, prevăzut de art. 238, rămâne tot în competența judecătorului de ocol de a fi judecat, chiar dacă, din cauza calității de funcționar a agentului care Pa săvârșit, ar intra în prevederile art. 165, căci, prin aplicarea acestui articol, el nu-și schimbă natura.—Cas. IU 24 Apr. 92; B. p. 411.

7. Furtul simplu complicat cu circumstanța agravantă că a fost comis de un agent care era funcționar public, este de competența Tr. a-1 judeca, iar nu de a judelei de ocol. — Cas. II, 13 Iun. 84; B. p. 567.

8. Cazul prevăzut de art. 165, dupe care funcționarul public, care ar comite' un delict din acelea a căror priveghiere sau înfrâmarea era în sarcina lui, se pedepsește cu maximum pedepsei hotărâtă de lege pentru

acest delict, nefiind prevăzut printre delictelor enumerate de art. 71 din legea judecătorilor de ocole, și date în competența acelor judecătorii, este de competența Tribunalului a-l judeca. — Cas. II, 20 Mai 97; B. p. 780.

0. In delictul de lovire simplă, stingerea acțiunei publice prin împăcarea părților pote avea loc numai în cas când bătaia a avut loc între particular!, iar nu și atunci când ea a fost comisă de un funcționar public și este pedepsită de art. 165.—Cas. II. 24 Apr. 95; B. p. 665.

CAPITOLUL HI

Despre turbnrarilo aduse ordine! publice de către fețele bisericesc!

106. Ori-ce preot, de orice cult, care va celebra o cununie mai înaintea îndeplinire! actelor și formelor cerute de legea civilă, se va pedepsi, pentru prima oră, cu amendă de la 50 până la 500 lei; eră în cas de recidivă, se va pedepsi cu închisore până la două ani. CV/; 49, 60; *P. Fr. 199.*

1. Art. 166 se aplică preotului catolic care a celebrat căsătoria între două streini în țară, fără a se ii îndeplinit mai întâiu celebrațiunea dinaintea ofițerului de stare civilă, căci este indiferent dacă persoanele a căror căsătorie le-a celebrat, erau de naționalitate streină, de ore-ce formele legii, relative la căsătoriile civile, tiind de ordine publică, îndeplinirea lor se impune fie-cărel persoane,

de ori-ce naționalitate, și legea penală fiind*teritoriala, pedepsele pe toți acei cari contravin el.—C. Iasi II, 22 Tan. 95; Dr. 76/95, p. 629.

2. Ori-ce preot, de ori-ce cult ar fi, nu pote proceda la celebrarea cununiei inaintea îndeplinire! actelor și formelor cerute de legea civilă. Acesta dispozițiune e concepută în mod general*, prin urmare ea trebuie să se aplice și la preoții de ritul catolic, când ar proceda la consacra cununiei, fără să se fi împlinit actele și formele cerute, adică fără să se fi constat celebrarea de către ofițerul stărei civile. In deosebi, preoții de ritul catolic, fie că ar fi cetățeni români, fie că n'ar fi de o potrivă au a fi punitibil, conform art. 166, când ar contraveni, pentru că dispozițiunile de poliție și de un caracter penal incontestabil, au a se aplica la toți deopotrivă, fără distincțiune* dacă sunt cetățeni sau nu; de asemenea n'avem a cerceta, pentru aplicarea acestei dispozițiunf, dacă persoanele, a căror cununie s'a celebrat, sunt cetățeni români sau sunt supuși! protecțiunei Austro-Ungariei, căci aplicarea dispozițiunilor penale nu atârână de la asemenea constatări sau cercetări; în privința acesta, în Statul român, este de interes și de ordine publică ca să se cunoscă celebrările civile și sase efectueze, și art. 166 este o sancțiune generală. Dacă se zice că streinul, în cât privește căsătoria, pote să urmeze statutului personal, acesta este adevărat în cât privește capacitatea și totul ce rezultă din acesta capacitate, dar acestă neceteză chiar când, în materie de drept privat internațional, se opune o dispozițiune de ordine publică. Statutul personal și regulele de drept privat internațional nu înlătură și nu pot înlătura dis-

pozițiunile de justiție și de un caracter penai, cari au a se aplica la toți și în tote împrejurările, intru*cât e vorba de un delict comis pe teritoriul român și pedepsit de legile române, precum este în speță, de faptele prevedute de art* 166. Nu trebuie a confunda regulele și principiile dreptului privat internațional când e vorba de aplicarea de dispozițiuni de drept penal, cari au, și trebuie să aibă, aplicare generală, și a nu aplica art. 166 de ore ce căsătoriții ar fi streini, este a amesteca regulele dintr'o materie într'o materie unde aplicarea lor nu pote avea nici o rațiune fără a comite confusnine. — Cas. II, 13 Sept. 95;

Dr. 76/95, p. 626. B. 95, p. 1140.

3. Art. 166 pedepsește, fără a face vre-o deosebire între români și streini, pe preoții de ori-ce cult, cari ar celebra o cununie înainte de îndeplinirea actelor și formelor cerute de legea civilă. — Tr. Ilf. I, r, Mart. 96; Dr. 71/96. p. 608.

4. După art. 166, se pedepsește ori-ce preot, de ori-ce cult, care va celebra o căsătorie mal inaintea îndeplinire! actelor și formelor cerute de legea civilă, fără însă ca Lg. prin acest art. să facă vre-o distincțiune dacă asemenea căsătorii au fost celebrate de preoți supuși români sau streini. Statutul personal, ce se invocă de apărare, nu pote fi aplicabil în speță, căci aci nefiind vorba de capacitatea persoanelor pentru a contracta căsătoria, ci de formalitățile ce trebuie să se îndeplinească pentru celebrarea unei căsătorii în România, trebuie să aplicăm regula *locus regit actum*. Prin legile nostre, căsătoria este considerată ca o instituțiune de ordine publică, și dispozițiunile legilor privitoare la ordinea publică și bunele moravuri sunt impuse tuturor a-

celora cari se găsec pe teritoriul român, tară deosebire de naționalitate. De și căsătoria între supușii ruși este valabilă în țara lor, când este celebrată numai inaintea preotului, acesta provine din cauză că în Rusia preotul este și ofițer de stare civilă, pe când în România, preoții, atât pămănteni cât și streini, neavând acesta calitate, întocmirea actelor stărei civile, conform art. 22 din Constituțiune, este numai de atribuțiunea autoritățel civile, și trebuie să precedă, în tot'd'auna, benedictiunea religioasă. Nu se pote susține că prin acesta obligațiune s'ar aduce vre-o atingere libertate! de conștiință a streinilor, căci nimic nu impiedica pe steini în România ca, după celebrarea căsătoriei, să'gl celebreze căsătoria religioasă oricum ar voi și inaintea ori-cărui preot, de ori-ce cult. Astfel fiind, celebrarea căsătoriei fiind de ordine publică, preotul fie strein saii pămenten, este cu desăvârșire oprit de a celebra o căsătorie, mai inaintea de îndeplinirea formalităților cerute de Civ. și prin urmare inculpatul, celebrând maimulte căsătorii de lipoveni, fără să se fi asigurat mai întâiu, dacă aceștia au îndeplinit formalitățile cerute de Civ. s'a făcut pasibil de penalitatea prescrisă de art. 166. — C. Gal. I, 15 Ian. 98; Dr. 15/98, p. 133.

5. Unul din elementele constitutive ale delictului prevezut de art. 166, e ca tote căsătoriile celebrate de fpreoți, mai înainte de îndeplinirea formelor prescrise de lege civilă, să ti fost săvârșite între supuși români, iar nici cum și între supuși de o naționalitate streină. Deși articolul sus citat nu face nicio distincțiune în acesta privință, însă ea reese din motivele legislative cari au pre-

sidat la confecționarea acestei legi, de ore ce Lg. român, voind a asigura starea civilă a supușilor sei, a edicat o asemenea pedepsa, pentru ca celebrarea religioasă a cununilor, fără îndeplinirea prealabilă a formelor civile, să nu aducă persoanele inculte în eroarea de a crede că benedictiunea religioasă este suficientă pentru validitatea căsătoriei. O asemenea precauțiune Lg. n'a putut'o lua negreșit de cât pentru supușii lui, cărora le putea impune și formele civile ale căsătoriei, iar nici cum și pentru supuși! strein!, ale căror forme de căsătorie sunt regulate după legea țării lor. De de. altă parte, după art. 11 Civ. streini! se bucură în România de aceleși drepturi ca și Români. Dacă art. 153 Civ. lasă a se înțelege că Români! se pot căsători în streinătate cu formele prescrise de legea nostra, apoi, în virtutea principiului de mai sus, câtă a se admite că și streinii se pot căsători în România cu îndeplinirea formelor cerute de legea lor națională cu atât mai mult că regula *Locus regit actum* este facultativă pentru părți iar nu obligatore.—Cas. II, 11 Febr. 85; Dr. 25 84-85, p. 195; B. 85, p. 133.

⊕. In fapt se constată că inculpatul în calitatea sa de preot catolic a celebrat doue căsătorii fără îndeplinirea formalităților prevezute de Codul civil, însă persoanele, între cari s'au contractat acele căsătorii, sunt de religione catolică și supuși Austro-Ungari. Lg. nostru secularisând căsătoria, a voit să asigure liniștea și ordinea în familiile supușilor Români, în care scop a pus capăt scandalurilor ce le făcea biserică orientală cu maxima *Deslegările Dumnezeesi* ce nu se dedeade cât pentru bani. Pentru Lg. nostru, căsătoria nu este

un contract religios, ca și pentru Lg. Frances, ca și pentru Lg. Belgian. Pentru Lg. Austro-Ungar și pentru acel Rus, căsătoria este un contract religios, cum era altă dată și la noi Români. Formele căsătoriei, aparținând statutului personal, urmează că Românul se va căsători potrivit cu legile țării sale, Austriacul se va căsătorii asemenea x^otrivit cu legile țării sale, asemenea și Rusul etc. cu alte cuvinte, potrivit cu legile, cu statutul seu personal. Lg. nostru, secularizând căsătoria, nu s'a gândit de cât la căsătoriile familiilor românescl, la familiile supușilor Români. Aceste căsătorii îl interesau pe dânsul, pentru aceste căsătorii el era dator să curme un trecut scandalos, căci când un Stat face legi, le face pentru bunul traiu și buna ordine a supușilor sel, și nu pentru supușii statelor streine. De și se dice că art. 166 este de ordine publică, că el este conceput în niște termeni generali și imperativi unde interpretului nu-i este permis distincțiune, datorialui fiind de a aplica legea, așa cum e făcută, fără să aibă pretențiunea de a-i căuta spiritul, când acel pretins spirit calcă litera pozitivă a legii, cu tote aceste însă, acesta ordine publică este relativă în specia de față, așa precum tot relativă este ordinea publică și în alte delicta, cum d. e. în delictul de simplă maltratare, în delictul de adulter, în delictul de furt și abuz de încredere comis de' fiii în paguba părinților sei. În tote aceste delicta ca titlu de *exempli* *trafia*, ordinea publică este interesată relativ, nu în mod absolut cum ar ii d. e. în o crimă de omor, etc. Intru cât dar ordinea publică din Statul Român, a mare! familii românescl este atinsă, pusă în pericol de grea cumpănă, prin faptul efec-

tuare! unor căsătorii săvârșite cu taină între niște supuși străini, cari astăzi se ană în România pentru a o părași mâine pentru tot-d'auna YDe și se dice că ar fi injust ca art. 166 să se aplice supușilor Români și să nu se aplice supușilor străini, că ar fi un non sens ca stăinii să calce, fără impunitate, legea noastră, cu tote acestea, acesta injusteță este numai aparentă. Art. 166 se aplică supușilor Români, căci el este sancțiunea statutului personal Român relativ la căsătorii, nu se pote aplica supușilor străini de orece nu este" sancțiunea Statu-luilor personal, și' al aplica străinilor ar însemna a-l aplica prin analogie, a crea cu alte cuvinte, prin interpretări, penalități. De și se dice că art. 166 P. este conceput în termeni generali și imperativi, unde judecătorul nu are de făcut nici o distincțiune, cu tote acestea textul articolului nu are sensul ce voeste a i se da, el dice: *Ori-ce preot de ori-ce cult*, etc. textul nu se pote aplica de cât acelor preoți, supuși sau nesupuși al Statului Român, cari ar fi celebrat o căsătorie a unor supuși Români, căci se pot găsi supuși Români, de religiune catolică, sau de religiune protestantă, sau de ori-care altă religiune, afară de cea ortodoxă, cari să se dice că art. 166 P. este conceput în termeni generali și imperativi, unde judecătorul nu are de făcut nici o distincțiune, cu tote acestea textul articolului nu are sensul ce voeste a i se da, el dice: *Ori-ce preot de ori-ce cult*, etc. dacă ar fi lipsit expresiunea *de ori-oe cult* din art. 166 s'ar fi putut înțelege pe ori-ce nreot ortodox intru cât religiunea majoritate! populațiunei Statuia! Român este reli-

giunea ortodoxa, și s'ar ii putut susține că Lg. nu s'a gândit de cât la fireoții ortodocși de a-i pedepsi, ca unii ce singuri, ia noi Români, aii intins o erupțiune fără limite în materie de statut civil. Se susține că formele după cari urmează a se celebra căsătoria aparțin Statu-luul real și ca acestui statut, statutul personal trebuie că cedeze. În adevăr statutul personal trebuie să cedeze celui real, când însă ele nu se află în bună înțelegere. Regula *locus renit* <">" trebuie interpretată în interesul părților, ca una ce este născuta din necesitățile practice, și ca atare este facultativă pentru ele. Așa după art. 152 Civ. Românul se pote căsătorii în străinătate după formele din acea țară, fără însă, nota bene să contravină dispozițiunilor cuprinse în capitolul precedent (vezi textul art. 152) căci acele dispozițiuni aparțin statutului personal Român, care conform al. 2 art. 2 Civ. urmărește pe Român și în străinătate, saii de nu, se pote căsătorii, înaintea agentului diplomatic sau înaintea consulului Român, conform art. 38 din legea de la 1873 pentru organizarea Ministerului de externe, conform legilor Române. Cum vedem supusul Român se pote căsătorii în Austria valabil numai

la preot, fiind că preotul este în Austria, ofițer de stare civilă și căsătoria lui ar fi valabilă în România intru cât el nu va ti contravenit dispozițiunilor din capitolul precedent, după cum se rostește în partea finală citatul art. 152 Civ. român. Aci vine principiul reciprocitate! internaționale după unii, a analogie! după alții, în puterea căruia va trebui să admitem că și supusul austriac se va putea căsătorii în România sau înaintea ofițerului de stare civilă română "(Primărie) saii înaintea

ofițerului statutului seii personal, adică înaintea jireotului seii (fără a se duce pe la ofițerul stărei civile române) ne putendu-se duce la agentul diplomatic sau la consulul seii, intru cat aceștia uu au competența de a pronunța căsătoria supușilor lor, conform legilor austriace, acesta competența fiind lăsată autoritate! sjiirituale Macesă căsătorie va ii valabilă în Austria, intru cât nu se vor ii violat legile statutului personal austriac relativ la căsătorie, căci după cum statutul personal Român unuărește pe Român în Aiiistriad. e. așa și statutul personal austriac urniărește pe supusul austriac, în streinătate (în România). Opiniunea contrară, inspirată de autoritatea lui Laurent, care portă <> urii neimpăcată preoților catolici, refușă a le reeunoște calitatea de ofițeri ai stării civile, în România pentru supuși! Austro-Ungari, ca și cni această calitate a lor atărnă de la voiața Statului Român, si nu de fa legea austriacă, se dice, calitatea preoților catolici de ofițeri ai stărei civile, încetează la frontiera țerei nostre. Care e textul? Ce interes are legea română să le ia aceste atribuțiuni, cari pentru Austria sunt de un ordin spiritual; după cum era altă dată și la noi Români Y Ordinea publică în Români ii, prin exercițiul acestei atribuțiuni spirituale, mie atinsă intru nimica. Apoi trebuie să fie consecuenți, dacă preotul catolic ie intrând pe frontieră, în România, perde calitatea de ofițer al stărei civile din cauza legii nostre, în interesul ordinel nostre, publice, atunci și consuli-noștri, cari conform art. 32 din legea din 1873 pentru organizarea 3linisterului de Externe, de și ati calitatea de ofițeri al stărei civile, trebuie să pierdă această calitate în Austria, în interesul ordine! publice din

Austria. Chestiune de reciprocitate internațională după unii, de analogie, după alții. Să nu se invoce principiul 'esteritorialității' în favoarea consulatelor, căci dreptul ginților nu recunște consulilor de'cătorecari avantaje, ore cari onoruri, nu le recunște însă marele principii Heționar al esteriorității. Imln interpretarea contrară se sdruneină marele principia al reciprocității internaționale, al analogiei după cum se susține de alții, ne perturbă în adevăr ordinea publică în două State, se pote da nascere la retorsiuni, cari pot provoca germenale unei neînțelegeri serioase între State. La obiecțiunea ce s'ar ridica că consulii noștri sunt oițeri de stare civilă în Austria, în basa ratificării din partea guvernului austriac, a legii din 1871 pentru organizarea Ministerului de Externe, pe când pentru preoții catolici, nu există o asemenea ratificare din partea Statului nostru și ca atare ei nu pot fi oițeri de stare civilă în România pentru supușii Austrii. În răspunsul este ușor de dat, întru cât ratificarea în dreptul ginților, pole H sau expresă saii tacită, că nu există nici un text în legislațiunea noastră care să tăgăduiască, preoților catolici, exercițiul atribuțiunilor conferite de legile austriace; că în dreptul ginților, pe lângă dreptul scris, mai există încă și un drept ne-scris sat dreptul consuetudinal, care regulează raporturile dintre State. Preotul catolic va putea, prin urmare, celebra căsătoria, ca taină, ca contract religios, în România. Nici un text din legea noștră nu-l oprește, Austriacul nu se va duce la Primărie, căci pentru el căsătoria e un contract religios, o taină, nu un contract civil. A-l obliga să se ducă la Primărie, ar însemna

a-l impune un statut strein, a-i schimba statutul șei personal fără nici o utilitate pentru noi Români și acesta schimbare ar aduce o adevărată perturbare în dreptul internațional privat. Inculpatul urmeză a ii achitat și din alt punct de vedere, adică din punctul de vedere al bunei credințe. Art. 166 cere ca element rea-credință, adică cu știință că legile țării opresc celebrarea căsătoriei, să fi celebrat căsătoria religioasă. În adevăr să admitem că s'a celebrat o căsătorie în disprețul art. 160 din erore, părțile cari s'au prezentat înaintea preotului sunt de aceiaș sex, căsătoria neputend exista de cât între doue sexe diferite, urmeză că căsătoria n'a fost nici o dată, preotul, deși a citit rugăciunile religioase, a fost înșelat, căsătoria n'a existat și deci art. 166 nu i se pote aplica. Din acest exemplu fraprant se dovedește că erdrea este o cauză de' înlăturare a penalității prevezute de art. 166. Inculpatul ne mai pote spune că jurisprudența noastră l-a putut înșela. În adevăr, Casația s'a pronunțat în favurea ideei ce o apărăm. Dacă ne-ar fi permis să zicem că Casația, pentru care avem tot respectul, nu a interpretat bine legea în acest punct, cum am putea pretinde inculpatului ca el să o interprete și încă mai bine de cât cea mai înaltă inst. jud. din țară? Să nu se zică că necunoștința legilor nu pote fi invocată ca scuză de către inculpat, căci, în specie, nu e vorba de necunoștința legii, ci de interpretarea ei, de aflarea sensului dubios al ei, care face ca însăși instanțele judecătorești din România să nu tie unanime

iu ce privește interpretarea și -ă varieze în acesta privință.— Tr. Dor. ;(Nobr. 95: Dr. si; 95,

167. Ori-ce preot sau obraz bisericesc, de ori-œ cult, care, iu adunare publică, în exercițiul funcțiunei sale, va pronunța un discurs cuprinzând vre-o critică saii censură contra guvernului, în contra Adunare! Legiuitore, în contra unei legi, a unui decret domnesc, sau ori-cărui act al .autoritățel publice, se va pedepsi cu închisorea de la trei luni până la două uni. P. Pr. 201.

168- Daca un asemenea discurs coprinde o provocațiuna directă la nesupunere către legi sau către alte acte ale autoritățel publice, saii dacă tinde a ridica saii a arma o parte din cetățeni în contra altora, preotul sau obrazul bisericesc, care 'l va ti pronunțat, se va pedepsi cu închisorea până la un an, dacă provocarea n'a fost urmată de uic un efect.

Iară dacă a dat nascere la nesupunere, se va pedepsi cu două ani închisore.

Daca acesta nesupunere a ajuns până a se transforma iu seditiune saii în

revoltă, care va da loc, în contra unuia sau mai multora dintre culpabili, la aplicare de pedepse mai aspre, atunci preotul sau persona bisericescă se va pedepsi cu aceeași pedepsa. P. 214; p. Fr. 202, 203.

169. Aceleași pedepse, arătate în art. 168 se vor aplica, în aceeași gradațiune, preoților saii obrazelor bisericesci!, când aceleași delictel s'ail comis prin scrieri date sub formă de instrucțiuni pas-torale. P. Pr. 204.

CAPITOLUL IV

Resistența, nesupunere și alte necuviințe în contra autoritate! publice.

SECȚIUNEA I

Rebeliuni

170. Ori-ce atac, ori-ce rezistență cu violență prin fapt, în contra vre-umu funcționar administrativ ori judecătoresc, de ori-ce treptă și calitate, care ar fi în lucrarea execuțiunei legilor, ordinelor sau ordonanțelor autoritate! publice, a ordinelor, a mandatelor sau a hotărârilor judecătorești!, seș numesce *rebeliune*, și se, pedepsesce, după împre-, giurări, ca crimă, sau ca

delict. (J. M. -JIU; P. Fr. 207.

Faptul că mai mulți locuitori dintr'o comună, în urma unei comune înțelegeri, au adus cu forța la localul Primăriei pe notar, primar și consilieri, ai le-a impus să rupă ore-cari acte din arhiva Primăriei. în scop de a nu se pune în aplicare nisece taxe votate de consiliul comunaj, constituie delictul de rebeliune prevădit de art. 170, iar nu acela de provocățiune la săvârșirea delictului prevădit și pedepsit de art. 367, căci, în acest cas, ca să existe provocățiune la comiterea acestui delict, trebuie ca prin daruri, promisiuni saii amenințări, provocatorul să ti determinat pe agent, ca de bună-voe să distrugă actele.—Gas. II, 2 Aug. 1884, p. 7911.

171. Dacă rebeliunea s'a urmat de mai mult de 20 persoane armate, culpabilii' se vor pedepsi cu reclusiunea; eră de nu voi ii fost armați, se vor pedepsi cu minimul reclusiunei. P. 90 ; P. Fr. 210.

172. Dacă rebeliunea s'a urmat de un nimer de mai mult de trei individe până la 20 inclusiv, pedepsa va fi minimul reclusiunei, de vor ti fost armați; eră de nu vor ti fost armați, pedepsa va ti închisirea de la trei luni la două ani. P. 91 ; P. Fr. 211.

173. Dacă rebeliunea nu s'a urmat de cât de una până la trei persoane ar-

mate, se va pedepsi cu închisorea de la trei luni până la două ani; eră dacă rebeliunea s'a urmat fără arme, pedepsa va ti închisorea de la 15 zile până la sese luni. P. Ol; J. Fr. 212.

174. La cas de rebeliune urmată de o cetă saii atrupament, nu se va aplica nici o pedepsa rebelilor ce se vor afla fără vre-o însărcinare saii întrebuințare în cetă și cari se vor ti retras l'a cel d'entăiit avertisment al autoritate! publice, sau chiar în urma acelu avertisment, de se vor li prins fără arme afară din locul rebeliunei și fără noui resistente din parlele.

Însă vor li supuși la pedepsa pentru crimele saii delictule particulare ce lie-care va ti săversit per-soual. J. 90; P. Fr. 218.

175. Ori-ce adunare de persoane pentru o crimă sau delict se va socoti ca o adunare înarmată, când mai mult de trei din acele persoane vor purta arme de fată. P. 91; P. Fr. 214.

176. Cel ce vor avea asupra!e arme ascunse, și cari vor li făcut parte d'intr'o cetă sau adunare care nu se va socoti mar-

inată, se vor supune fiecare la o pedepsa întocmai ca când ar fi făcut parte dintr'o cetă ori adunare înarmată. P. 90,91; P. Fr. 215.

177. Cei ce vor fi săvârșit crime ori delictule în timpul si cu ocaziunea rebeliunei*, vor fi supuși la pedepsile hotărâte pentru fie-care dintr'acele «crime, dacă acele pedepse vor fi mai mari de cât cele convenite pentru rebeliune. P. Fr. 210.

178. Arestanții aceia cari, fiind preveniți, acusați saii condamnați pentru alte crime sau delictule, se vor condamna pentru faptul de rebeliune cu violență, saii amenințare în contra autoritate! sau puterei publice, vor lua osândă pentru rebeliune îndată după împlinirea sorocului pedepsei pentru cele-alte crime saii delictule.

Dacă arestanții se vor achita saii absolvi pentru crimele ori delictule pentru care aii fost închiși, pedepsa hotărâtă pentru rebeliune o vor lua îndată după darea hotărâre! definitive pentru apărarea lor de acele crime saii delictule. P. 44,195 ; P. Fr. 220.

178*. Streinul, care după ce a fost gonit din țară,

reintră fără autorisarea specială a guvernului, se va pedepsi cu închisorea de la trei luni la două ani. P. 330 ; Legea asupra streinilor : 1—5; P, Pr. 115.

1. Nici textul legel, din 7 Aprilie 1881, asupra străinilor, nici motivele de siguranță publică, prin natura lomrgentă, cari au determinat pe legiuitor să dea puterei executive dreptul de expulsiune față cu streinii, nu pot justitica ideea că exercitarea acestui drept, să fie supusă unei prealabile cercetări judecătoresc! asupra punctului d'a se sci, dacă persona pe care guvernul crede de trebuință a o expulsa din țara, e streină saii română. (as. IT, 11 Ian. XB: B. p. 128.

2. Hotărârile de expulsiune ale consiliului de miniștri, nu sunt supuse controlului instanțelor judecătoresc!. Tribunalalele și Curțile judecă numai infracțiunea prevădită și pedepsită de art. 6 din legea asupra streinilor, fără a putea critica hotărârea de expulsiune a consiliului de miniștri. Prin urmare, cestiunea dacă F. este sau nu strein nu este de competența Curței. — O. Iași, Vac. 12 Aug. 87 ; Dr. 04*8(1-87, p. 510.

j. Statul este împuternicit, în interesul siguranței interioare și exterioare, a expulsa pe streini. Aprețiarea motivelor pentru acesta mesură este lăsată cu totul la aprețiarea guvernului. Instanțele judecătoresc!, conform principiului împărțire! puterilor din Stat, nu pot să intervină a controla motivele ce au determinat puterea executivă a uza de împuternicirea dată prin legea din 1881. Însă aplicarea pedepsei fiind de esclusivă putere a instanțelor judecătoresc!, eleurroefiă a vedea dacă faptul a cărei reprimare

se cere întrunesc < elementele unui delict represabil. Pentru a cădea sub sancțiunea art. 7 al legii din 7 Aprilie 1881, se cere ca streinul espulsat să li reîntră pe teritoriul României. Apoi urmează a se ști dacă espulzatul este strein. Conform Codului civil și Constituțiunei, locuitorii teritoriului român, se împart în români și streini. Nici o lege nu determină o stare intermediară între aceștia. Prin urmare, evreul ce nu dovedește că a dobândit naturalizarea, conform legilor anterioare sau Constituțiunei revizuite, nu este de cât strein. În ceea ce privește obiecțiunea că F. ar fi născut din părinți născuți în România, că ar fi tras la sorți, că părinții s'ii n'ar fi fost supuși vre-unel protecțiuni streine, dovadă că ei ar fi cumpărat imobile urbane, de unde ar rezulta că sunt evrei pămenteni, preveduți prin convențiunea din 1868 și legile comunale din 1864 și 1874 și prin urmare nu surit streini, răspundem: Streinul născut din părinți născuți în România, dacă nu s'a conformat legii civile, pentru a beneficia de naturalizare, el a renias strein. Constituțiunea revizuită nu dă dreptul ue români aceste) categorii de streini, iie sau un supuși vre-unel protecțiuni, de cât îndeplinind certe formalități, 'I scutesee numai de stagiou. Tragerea la sorți nu conferă calitatea de român, căci ori-cine, ce nu aparține unei naționalități streine, este dator, în schimbul protecțiunei ce-l acordă țara, a lua parte la recrutație. Legile comunale din 1864 și '1874 abrogate, cum și convențiunea din 1868, în fața Constituțiunei revizuite, care nu recunosee de cât români și streini, nu pot fi Invocate. Străinul, cu tot dreptul de a cumpăra imobile urbane, fără protecțiune streină și aședat

în țară, nu pote ii considerat de cât ca un strein domiciliat în țară, iară nu ca pămenten, stare nederminată, adică mal puțin de cât strein, neprevedut de "nic! o lege. Legea din 7 Aprilie 1881 conferă dreptul guvernului a espulsa nu numai pe streinul reședințe dară și pe cel domiciliat în România.— C. Gal. II, 2 Nobr. 87; Dr. 8, '86, p. 62.

4. După legea din 1881 este de atributul esclusiv al administrațiunei de a pronunța, expulsarea streinilor cari compromit siguranța interioră sau exterioră a țerei, fără ca dispozițiunile ei, în acesta privință, să potă li atacate d'inaștea instanțelor judecătoreșc!, totuși acesta nu însemnează că, legalitatea acestor dispozițiuni, car! sunt nisce adeverate regulamente administrative, să nu potă fi contestată pe cale incidentală d'inaștea justiției, când acesta este chemată a se pronunța asupra consecuențelor civile sau penale ce se deduc din acest fapt al expulsărei în un proces civil saii penal de care ea este sesisată. În asemenea cas, tribunalele civile sau penale sunt singure chemate a aprecia legalitatea faptului din care se deduc consecințele supuse, judecatei lor. A admite contrariul ar ii a ridică ori-ce garanție justifiabililor, substituind în realitate putere! judecătoreșc! în materie penală sau civilă puterea administrativă. În specie, Curtea de apel, pentru a stabili existența delictului prevedut și pedepsit de art. o din legea de la 7 Aprilie 1881, urma mai înainte de tote să constate dacă el, ca strein, putea să cază sub aplicarea acelei legi. Retușând a cerceta mijlocele de apărare ale recurentului trase din lipsa de calitate de strein., ori cât de puțin fondate ar fi fost acele mijloce, în specie.

Curtea a nesocotit îndatoririle ce'i incumba ca instanță judecătoreșc* în un proces-penal, si a interpretat r6u dispozițiunile art. 5 din legea de la 7 Aprilie 1881.—Cas. II. 9 Sept. 87; Dr. 64'86-87, p. 508; B. 87, p. 713. o. Legea din 7 Aprilie 1881, nu face nici o deosebire între diferitele categorii de streini ce ar putea locui pe pământul României. Prin ea dându-se dreptul guvernului d'aexpulsa din țără pe ori-ce strein, iie numai resident, fie chiar și domiciliat în țără în sensul legal al cuvântului, a voit să investescă pe guvern cu acesta putere față cu ori-ce persoană care nu însusesce calitatea de cetățian român și care prin purtarea sa ar compromite, siguranța interioră saii exterioră, a Statului, ar turbura liniscea publică, sau ar lua parte la lucrări avend de obiect resturarea ordinei publice sau sociale. — Cas. ii. u lan. 88; B. p. r.ii.

SECȚIUNEA II

Ultraiiift și violent» în contra forței publice, în contra autoritate! publice și tlepositarilor lor.

180. Se va pedepsi cu amendă de la 150 lei până la done mii cincî sute lei, saii cu închisore de la o lună până la douî ani:

1° Acela care, cu sciință și în contra prohibițiunei autoritate!, ridică, vinde saii răspâdesee, în ori-ce chip, în locuri saii întruniri publice, stegurî saii alte semnaluri de natură a propaga rebeliui-

nea sau a turbura pacea publică.

2° Acei cari, în locuri saii întruniri publice, portă semne exterioare de întruniri, cari au fost poprite în interesul ordinei și al siguranței publice de către autoritățile județului.

3° Acei cari, cu rea cugetare, scot, strică sau sfărâmă stegurile sau alte semne ale autoritate! publice. *F. Pi: 93.*

Este casabilă decisiunea consiliului de resbel când pronunță destituirea pentru cașurile de furt simplu, care se pedepsee numai cu închisore.—Cons, de revis. 18 Sept. 91; Dr. 76/9], D). 609.

181. Acei cari, prin vreunul din mijlocele enumerate la art. 294, vor provoca direct la nesupunere către legi, ori către autoritățile constituite, la dispreț către religiunea domnitore saii către celelalte religiuni, la ură sau dispreț contra guvernului;

Acei cari, prin aceleași mijloce, vor lăuda fapte calificate de crime sau delict de codicele penale, sau vordeschidesub-scripțiuni, prin veri-ce medii, pentru a se plăti amendele celor condamnați; precum și aceia cari vor reproduce un discurs, o scriere, un imprimat, o gravură, un desemn saii o emblemă

condamnată de justiție, se vor pedepsi cu închisoare de la o luna până la un an, și cu amendă de la 250 până la 2500 lei.

182. Cel ce, prin cuvinte sau scrieri injurătoare, va atinere onorea unui sau mai multor funcționari administrativi sau judecătorești, sau unui jurat, în lucrarea sa cu ocaziunea exercițiului funcțiunii lor, și va pedepsi cu închisoare de la 15 zile până la șase luni; iară dacă ultragiul se va fi urmat în sala ședințelor unei curți sau unui tribunal, osânda va fi închisoarea de la o luna până la un an.

II Uraniul făcut prin gesturi ofensătoare, sau prin amenințări, în contra, unui asemenea funcționar public sau jurat, în exercițiul, sau cu ocaziunea funcțiunii sale, se va pedepsi cu închisoare de la 15 zile până la trei luni; iară de se va fi urmat într'alui în sala ședințelor unei curți sau tribunal, se va pedepsi cu închisoare de la o luna până la șase luni. *Pr. P. 177, r>(i; I\ Fr. ML*

3. Trei sunt elementele delictului de ultraj la adresa unui funcționar public, adică: ca cuvintele sau scrierile adresate să fie injuriose, ca acele cuvinte sau scrieri să fie adresate unui funcționar care în mo-

mentul când i se adresează să aibă calitatea de funcționar, și al treilea ca faptul pentru care i se adresează cuvintele să fie relativ la atribuțiunile sale. În ceea ce privește esențierea termenilor întrebunțați, iie prin graii, iie prin scris, la adresa funcționarului, dacă sunt saii nu injurioși, atingând onorea sau considerațiunile de cari trebuie să se bucure ori-ce funcționar în societate, diminuând prestigiul ce i se datorează în exercițiul funcțiunii sale, acestea sunt lăsate la aprecierea judecătorului de fond sesizat cu judecarea cauzelor, pentru că chiar dacă cuvintele în sine n'au conținut imputarea unui viciu determinat, totuși adesea ori o expresiune care în unele circumstanțe poate n'ar fi injurioasă, adesea ori însă, fie din circumstanțele de fapt, fie din cauza stărei sociale a persoanelor, fie din vizarea acelei expresiuni poate să constituie o expresiune injurioasă în sensul art. 182; pe lângă acesta, în ceea ce privește delictul de ultraj, nu se cere imperios n se stabili că cuvintele injuriose aii fost exprimate cu intențiune delictuosă, de ore-ce, pentru constituirea acestui delict, intențiunea este presumată de drept ori de câte ori expresiunile sunt prin sine injuriose, urinând a se avea în vedere atât sensul propriu și natural al expresiunilor cât. și sensul ce le dă usual. — *Tr. Tel. 17 Ian. 90: Dr. 17 90, p. 135.*

2. Elementul principal al delictului prevădit de art. 182 este că cuvintele sau scrierile injuriose să fie adresate în presents saii direct magistratului saii, dacă delictul s'a urmat printr'un intermediar, cum este în speță Ministrul Justiției, trebuie a se constata că agentul a luat acesta cale cu intențiunea de a face să parvie la audul saii cunoscința ma-

gistratului cuvintele ofensătoare, având certitudinea că această cale îi va asigura îndeplinirea voinței sale de a pune în vedere magistratului, sau ori-cărul alt funcționar, expresiunile ultragiante. — *C. Gr. I, 13 Oct. 93; Dr. 74/93, p. 600.*

8. Injuriile și ultragiile aduse unui magistrat se pedepsesc nu numai când ele au fost proferate în ședință, în timpul exercițiului funcțiunii, dar chiar și afară din ședință, dacă ultragiul s'a făcut pentru un fapt săvârșit de judecător cu ocaziunea exercițiului funcțiunii sale. — *Gas. I, 26 Iun. 81; Dr. 24 SI-S2 p. 195; B. 81, p. 554.*

4. A zice unui magistrat, care se află în exercițiul funcțiunii sale, că ametește capul judecătorilor și că s't face viața prin cafelele, este a-l ultragia atingându-i onorea sa, prin cuvinte ofensătoare. — *Gas. II, 22 Iun. sa; Dr. 72 81-82 p. 583.*

5. Din contextul art. 182 nu rezultă că se cere ca ultragiul, făcut prin cuvinte sau scrieri injurătoare, în contra unui funcționar administrativ saii judecătoresc, în lucrarea sau cu ocaziunea exercițiului funcțiunii sale, să fi fost adresat directamente lui, ci este destul ca ultragiul, prin care se atinge onorea funcționarului, să fi fost făcut cu intențiune ca să parvie negreșit la cunoscința acestui funcționar fie și prin mod indirect. — *Gas. II, 20 Aug. 82; Dr. 64'81-82 p. 513; B. 82, p. 843.*

0. Scrierea, adresată unui funcționar public, cu ocaziunea funcțiunii sale, constituie delictul de ultraj, numai când este injuriosă și atinge onorea aceluia la care se adresează. Cuvintele necuviincioase, cari însă nu ating onorea magistratului injuriat, nu însușesc caracterul delictului de ultraj. — *C. Buc. TI, 7 Nobr. 83; Dr! 19 83-84, p. 148.*

4. Faptul de a trece într'o petiție, adresată Ministrului de justiție, cuvinte injuriose, ce ating onorea unui magistrat, constituie delictul de ultraj, prevădit și pedepsit de art. 182, iar nu delictul prevădit de art. 302, într'u cât acest articol are în vedere expresiunile injuriose adresate de părți cu ocaziunea unui proces printr'o pledorie orală saii scrisă la adresa magistratului cari judecă. — *Gas. II, 18 Mart. 97; B. p. 486.*

8. Curtea de Gasațiune este în drept a esamina calificarea dată faptelor și consecințele de Curte de fond trage dintr'ânsele. Ast-fel într'un delict de ultraj înalta Curte, găsind că cuvintele întrebunțate ating onorea și considerațiunea funcționarului, contra "cărui se adresează, eazează pentru exces de putere decisiunea aebitatorie a Curței de fond. — *Gas. II, 18 Ian! 84; Dr. 19:83-84, p. 147; B. 84, p. 54.*

9. Expresiunile cari constituie delictul de ultraj, netiind anume determinate de lege, sunt lăsate la suveranitatea instanțelor de fond. — *Cas. II, 4 Apr. 85; B. p. 310.*

10. Cestiunea dacă delictul de ultraj a fost comis în exercițiul funcțiunii sale, fiind o cestiune de fapt, scapă de controlul Curței de Gasațiune. — *Gas. II, 21 "Iun. 85; B." p. 555.*

11. Constatarea elementelor constitutive ale unui delict, a faptelor cari i-ai dat nascere, precum și a dovezilor ce se aduc contra saii pentru un prevenit, sunt lăsate cu totul la apreciațiunea instanțelor de fond. Ast-fel decisiunea judecătorului de fond, care constată că cuvintele întrebunțate la adresa unui funcționar public, printr'o petițiune dată unei autorități publice, nu erau ofensătoare și nu constituiau delictul

de ultraj, scapă de controlul Curței de Casațiune.—Cas. II, 4 Mart. 91; B. p. 335.

12. In delictul de ultragiu, cestiunea dacă amenințările și expresiunile întrebuițate erau de natură ultragiantă, constituie o cestiune de fapt lăsată cu totul în atributul suveran al judecătorului de fond, fără ca deciziunea sa, în acesta privință, să cadă sub censura Curței de Casație.—Oas. II, 15 Noabr. 54; H. p. 1133.

183. Ultragiul făcut prin cuvinte, gesturi saii amenințări în contra ori-cărui funcționar public, precum și în contra ori-cărui cetățean însărcinat cu un serviciu public sau municipal, saii agent însărcinat cu forța publică, în esercițiul sau cu ocasiunea funcțiunei sale, se va pedepsi cu închisore de la 15 zile până la doue luni saii cu amendă de 1H 211 până la 100. (*J. M. v/v, 217; I \ Fr. 224.*)

1. Insulta comisa deuu funcționar asupra unul alt funcționar constituie un ultraj, iniți un abus de putere. În urmare, într'o asemenea sperie, Tr. are să aplice delincuentului pedepsa prescrisă de art. 148. — Tr. Br. 3» Aug. sr.; Dr. 70/84 85 p. 559.

2. Cuvintele injurioase adresate unui membru dintr'un consiliu permanent, de către un coleg al săii, se pat considera, după împrejurări, că constituiesc o simplă contravențhme iar nu un delict de ultraj. Apartine suveranitate! inst. defond' a aprecia circumstanțele după cari

se caracterizează natura infracțiunelor.—Cas. II, 31 Ian. 83; Dr. 22'82-83, p. 175; B. 83, p. 113.

A. Profesorii sunt nisce funcționari publici și prin urmare insultele ce li-s'e aduc cu ocasiunea esercițiului funcțiunei lor, constituiesc delictul de ultraj.—Tr. Ilf. II, 11 Iun. 84; Dr. S2 83-84, p. 504. Idem: Cas. II, 21 Iun. 85; B. p. 555.

4. Numai infracțiunile disciplinare, adică neînțelegerile ivite între studenți și profesori, cu ocasiunea cursurilor profesoriale, sunt de competența consiliilor profesoriale; ori'ce insulte proferate, în public de studenți și afară de relațiunile de student la profesor, constituiesc delict de dreptul comun, pasibile de jurisdicțiunea Tribunalelor corecționale.—Tr. Ilf. II, n Iun. 84; Dr. 62 83-84, p. 504.

5. In cestiuni de injurii aduse funcționarilor publici, și portării sunt funcționari publici, acțiunea publică nu este subordonată împăciuire! părților.—Cas. II, 4 Mart. 85; B. p. 198.

6. Agentul Hsca. I, numit cu autorisățiunea ministerului de finanțe, rse considerat ca agent public; prin urmare, lovirile să vărșile în personal lui, pe când se găsea în esercițiul funcțiunei, constituie delictul de ultragiu.—Cas. II, 17 Iun. 91; H. p. 810.

7. După dispozițiunea art. 183 se socotește ca delict de ultragiu, expresiunile necuviincose, gesturile și amenințările adresate în contra ori-cărui funcționar public, precum și în contra ori-cărui cetățean însărcinat cu un serviciu public sat municipal, în esercițiul saii cu OCHsiunea funcționarei sale. Copiștii, se numesc, în virtutea legei de organizare judecătorească, prin decisiune ministerială; la intrarea lor în funcțiune depun jurământul legal, și primesc lefa din budgetul

Statului; caracter ce-I face să intre în categoria funcționarilor publici. De nu i am considerat ca funcționari publici, intru cât serviciul ce-l îndeplinescel, este un serviciu public organizat de legea organizării judecătoreșcel. Procedura Civilă și diferite regulamente, ultragiul adus lor tot cade sub prevederile art. 183, intru cât prin acest articol se proteje ai simplii cetățeni însărcinați cu un serviciu public, contra atacurilor ce li se aduc pe când îndeplinesc acel serviciu.—Tr. Ilf. II, 20 Noabr. 93; Dr. 10/94, p. 77.

8. Când prin procesul-verbal de constatarea delictului de ultraj, nu se arată expresiunile injurioase saii amenințările întrebuițate, nici Curtea, prin decisiunea sa, nu arată că și-a format convicțiunea despre natura injurios» a acelor expresiune), de cât toi din procesul verbal, se violeză și se interpretă reu art. 183. — Cas. II, 15 Ian. 86; B. p. 55.

184. Ori-cine va lovi, chiar fără armă și chiar fără a rezultă rănire, pe ori-ce funcționar administrativ sau judecătoreșcel, în esercițiul funcțiunei sale, sau cu ocasiunea acestui esercițiu, se va pedepsi cu închisore de la un an până la doui ani.

Iară dacă lovirea se va fi urmat în sala ședințelor a unei Curți saii a unui Tribunal], culpabilul se va osândi încă și cu interdicițiunea pe timp mărginit. *Pr. P. 177, :>m ; P. Fr. 228.*

1. Faptul de lovire săvărșit în persona Primarului unei comune, pe când acesta se găsea în esercițiul funcțiunei sale, cade sub previsiunile art. 184 și Primarul unei comune rurale se găsește în esercițiul funcțiunei sale, când este chemat, de agenții fiscali de urmărire, ca să ridice obiectele sechestrare ale unui debitor al Statului spre a le transporta la locul hotărât pentru vândare, densul fiind obligat la acesta de art. 13 din legea de urmărire.—Cas. II, 6 Mart. 96; B. p. 615.

2. Insulta adresată unui consilier comunal, chiar în locul Primăriei, nu constituie delictul de ultragiu, prevădu de art. 184, dacă se constată că, în momentul perpetrării faptului, densul se găsea acolo numai din întâmplare, iar nu convocat a lua parte la lucrările comunei. In acest cas el. consilierul, neputând îi considerat de cât ca un simplu particular, fapta sa constituie o simplă contravențiune de competența judelei de pace de a judeca.—Cas. II, o Sept. 94; B. p. 884.

3. Faptul de lovire, săvărșit în persona unui milițian însărcinat cu paza ordinel într'un bălcii, în timpul sau cu ocasiunea esercițiului serviciului șeii, constituie delictul de ultragiu.—Cas. 4 Mart. 96; B. p. 534.

4. Spre a califica un fapt delict politic nu trebuie a avea în vedere dacă interesul sau scopul ce l'a avut inculpatul, atinge ordinea publică într'un mod lire-care; asemenea nu trebuie a avea în vedere care pote să fi fost intențiunea inculpatului în momentul săvărșire! faptului delictuos. Admițând ca criteriu interesul și intenția sau numai interesul, saii nuni ai intenția, multe fapte delictuose prevădu de Codul penal ordinar, ar putea fi calificate delictice politice. Din

contră, ceea ce trebuie să determine a califica un fapt delictuos ca delict politic, este, înainte de toate, însuși caracterul politic al faptului. De aceea dacă prin același fapt se atinge ordinea politică, și dacă el constituie și o violare a unei dispozițiuni a dreptului penal comun, asemenea fapt încă nu poate fi calificat delict politic propriu zis, fiind că criminalitatea nu este determinată numai de caracterul politic al faptului. Procedând după acest mod pentru calificarea delictelor politice, nu avem criterii numai subiective, precum e interesul saii scopul politic ce poate să se urmărească direct sau indirect, mai mult săi mai puțin depărtat, sau precum ar fi intenția inculpatului, ci avem un criteriu obiectiv, și astfel vom dice că este delict politic* numai și dacă se atinge ordinea politică. În specie, apreciind faptul, nu putem dice că este delict politic, pentru că lipsese acel criteriu, caracterul politic, care să determine criminalitatea faptului imputat. În specie, ducă în rădăcina primarului pregătea, precum el ar fi vroit, listele pentru alegerea delegaților, nu se poate dice că prin faptul brutul ertat, săvârșit contra funcționarului public în exerețiul funcțiunei, însoțit de o cerere nelegitimă în ort-eare cas nr putea califica faptul săvârșii de delict politic, uhid-că, spre a atinge acest fapt, ordinea politică interioră, ar trebui măcar să putem afirma că ai fi vorba de înșelăciune, de fraude și de mijloce de constrângere, întrebunțate în alegerile generale districtuale saii comunale, prin cari s'ar atinge drepturile politice ale cetățenilor, prin nimicirea ori mărginirea libertatei votului, saii s'ar altera sinceritatea alegerilor, și prin urmare a vicia

constituirea Corpurilor Jecui-tore și a consiliilor județene saii comunale, ceea ce în specie nu e. Dacă s'ar dice că faptul imputat ar fi delict politic, pentru că inculpatul ar fi vroit, prin faptul brutal sau prin amenințare, împedica înșelăciuni și fraude electorale din partea funcționarului pa-cient, la acesta avem a obiecta că faptul în cât priveșee natura lui, trebuie să fie apreciat în persona celui care însuși l'a săvârșit, și așa cum e faptul, el nu e de cât un fapt preven-dut de Codulpenal. Alt-tel orice violență, ori-ce amenințare, ori-ce ofensă, calomnie sau injurie, preven-dută de Codulpenal, întru cât s'ar afirma că ai fi săvârșite într'un scop politic ar ti delictate politice, ceea ce e con-trar principiilor, de ore-ce natu-ra intrinsecă a faptului însuși imputat, trebuie să determine ca-lificarea, nu însă intențiunea inculpatului și scopul pentru care s'a săvârșii acel fapt. — <'as. II, (let. p. Dr. 75 95, p. uis. H. nr., p. 1000.

1 N. l. Afarurile preven-dute la art. 184, de vor li tăcute în contra unui impiegat sau oh'cer ministerial, contra unui agent al forței publice, saii iu contra unui jurat, ort alt cetățen însărcinat cu un serviciu public în timpul exercițiului serviciului lor, saii cu ocaziunea acestui exercițiu, se vor pedepsi cu închisorea de la o lună până la un an. P. Fr. 23U.

1. Este un delict din cele prevedute de art. 185, faptul ile lovire săvârșit în persona

unui cetățean însărcinat cu un serviciu public și în timpul executării serviciului saii cu ocaziunea celui serviciu. — Cas. II. n Sept. M9; B. p. 775.

*J. Faptul că cine-va aatacat pe un sergent de oraș, sărind asupra-i și mușcându-l mâinile cu gura, pe când acel sergent înșoțea la locuința sa pe verificatorul mesurilo'r și pe comisari cari voiaii să-l conrisee nisce mesurt false din stabilimentul ce avea, constituie delictul preven-dut și pedepsit de art. 185 P. fără să se potă sustine nici că atacurile nu s'ar fi comis în timpul serviciului, fiind stabilit că sergentul a fost atacat cu ocaziunea îndeplinirei misiunii cu cure a lost însărcinat de șeful unui serviciu public, și uin că sergentul de oraș, nu ar intra, în categoria persanelor protegiate de art. 185, de ore-ce densul înșoțea pe verificatele' în calitate de rejjresentant al forței publice și cu menirea de a-l asista și a-i da mână de ajutor în cas de trebuință. — Gas. II, 3 Main 94 : B. p. 564.

IS. Dacă atacurile urmate în contra funcționarilor și agenților preven-duți la art. 184 și 185 aii fost pricinuitoare de vărsare de sânge, de răniri sau bole, pedepsa va ii închisorea de la trei până ia cinci ani și interdicțiunea pe timp mărginit; iară dacă din acesta seva fi urmat și morte, în termen de 40 zile, culpabilul se va pedepsi cu munca silnică pe timp mărginit. P. Fr. 231.

Atacurile săvârșite în persona membrilor comisiei in-

termare a unei Comune, po când ilensii erau ocupați cu mutarea archivel Primăriei în alt loc, constituie un delict de drept comun de competența instanțelor corecționale a-l judeca'. — Cas. II, 24 Oct. w; B. p. 100fi.

187. Chiar când nisce asemeni atacuri nu vor fi causat versare (le sânge, răniri sau bole, culpabilii] se va pedepsi cu închisorea de la trei până la cinci ani', și cu interdicțiunea pe timp mărginit, dacă lovirea s'a săvârșit cu precauțare saii prin pândire. P. Fr. 232.

Previdere ac stabilită, când se constata că cel culpabil <c ultragiu și violență asupra persoanei depositarului autoritate) publice, a declarat, intrând în cabinetul Ministrului ultragiat, că vine pentru ultima oră, și când solicitarea unei funcțiuni se face în ast-fel de mod, în cât a trebuit să indisponă pe Ministru, dovedind intențiunea de a sfârși cu violente. — Tr. II, I. 5. Ian. Dr. 3/95, p. 78.

188. De s'a urmat lovirea ori rănirea, cu cuget de a omori, asupra vre-unuia din funcționarii citați la art. 184 și 185, în timp când aceștia se aflau în lucrare sau cu ocaziunea funcțiunei lor, culpabilul se va pedepsi cu munca silnică pe totă viața. P. 226; P. Fr. 2H3.

185). Pedepsele prevedute la art. 181, 182, 184,

180, 187 și 188, se vor aplica și acelor cari vor insulta sau vor ataca pe un membru al Corpurilor Legiuitoare în localul adunare!, saii în curtea ei. pentru opiniile emise de densul iu senul Adunare!.

SECȚIUNEA. UI

Kefus tic serviciu datorit leaul-
miiiite

11M). Ori-ce comandant sau oficer de oștire, precum și ori-ce funcționar ce are forța publică, care, după legala cerere ce i se va face de către o autoritate civilă, nu va voi a întrebuița puterea ce are sub ordinile sale, se va pedepsi cu închisore de la 15 dile până la done luni. îndatorindu-se a plăti și pagubele ce vor ti rezultat din acest delict. *Tr. P. 21. 119i>*; *P. Fr. 2X4.*

191. Acela care, cu voiață, se va pune in stare de a nu fi propriu pentru serviciul militar, princiontir! sau alte inutilațiuni făcute de sine saii prin altul, se va pedepsi cu închisore de la o lună până la trei.

Aceiași pedepsă se va aplica și aceluia care va pune pe un individ, după cererea lui, în stare de a

nu ti propriii serviciului militar. *P. Pr. lin.*

152. Martori! și jurații, în materie penală, cari, sub un pretext neadeverat, nu vor veni la chemarea ce li se va face, se vor putea osândi, pe lângă amendele ce se vor pronunța pentru nevenirea lor, și la o închisore de la 15 dile până la doue luni. *Pr! P. 77, 7fi, tj§, 155, Iod, 287, -m, P. Fr. •!::<.*

193. Se consideră ca un serviciu datorit legalmente, și se va pedepsi cu o amende de 10 lei pentru fie-care di de întârdire: 1) Girantul, saii, în lipsa lui, editorul unei scrieri periodice care nu va publica responsul ori-cărel |)er,s(°)iie citate direct sau indirect iu acea, publicațiune, cel mai târdiu, in primul uumercare va apela după 60 ore din ora iiii care acel respons va fi fost depus la redacțiune saii administrațiune.

Dacă responsul conține un numer de litere mai mare de cât de doue ori! numeral literilor din articolul provocator, autorul va trebui să plătescă excedentul, deodată cu depunerea, după prețul însemnat în publicațiunea pentru anuciurl.

Depunerea responsului se probeză prin chitanță sau prin proces-verbal dressat de un portărel.

2) Girantul, sau, in lipsă de girant, editorul vericărei foi periodice, care nu va publica în capul celui d'ânteiii numer sentința prin care o personă va ii fost condamnată pentru un delict de presă comis prin acea publicațiune.

3) Girantul, saii, in lipsă de girant, editorul vericărei fol periodice, care nu va publica în capul primului numer comunicatele, oficial! destinate a îndrepta faptele eronate produse de acea publicațiune.

Prin editor se înțelege tipograful saii litograful, când nu se află alt editor cunoscut.

1. Retușul din partea girantului sau editorului de a insera responsul unei persoane vizate în ziar nu constituiesc un delict de presă, ci este un simplu delict de competența Tribunalelor ordinare.— *Tr. 'llf. II, 15 Nob. 82 ; Dr. 5,82-83, p. 42.*

- Lg. român, prin art. 24 și 105 din Constituțiune, printr'o sollicitudine particulară și spre a garanta mai mult libertatea presei, a dat în competența Curților cu juri judecarea diferitelor delictes ce redactorii și giranții ziarelor pot comite în acesta calitate, pentru faptes relative la ziarul lor. A-i susstrage de la jurisdicțiunea dată

lor prin Constituțiune, însemează a'i priva de garanțiile excepționale date lor prin legea nostra fundamentală. Pe cât timp, în legislațiunea nostra penală, sunt delictes cari constau în refuzul îndeplinire! unor faptes, unor obligațiuni, ar ii arbitrar a sustine că presa nu se pote face culpabilă de un delict de refuz ilegal de serviciu datorit. Nu se pote sustine cătuși de puțin că inserarea unui respons, într'im ziar periodic, ar ti prescripțiunea unui act, în îndeplinirea saii neîndeplinirea. căruia n'ar li loc de apreciere, de culpabilitate, alta de cât comportă omisiunea unei simple înregistrări, delictul constând numai dintr'u abateră, căci aceste abateri și aceste prescripțiuni, privito'ro la presă, sunt strâns legate de interesele ziarului, iie ele interese de principia și de demnitate. — când responsul ar ti contrariu ideilor susținute de ziar sau dăunător prestigiului seu moral, — lie ele interese pur materiale, când de ex. responsurile ce i s'ar da unui ziar, conform, art. 193 P. ar ii escesiv de lungi, așa că ar coprinde întregul spațiu al ziarului; cu un civeni, îndată ce refuzul unei serviciu, impus de lege, constituie un delict după legea penală și tliind constant că nu există' delict fără imputabilitate și fără culpabilitate. Cine dice culpabilitatea dice apreciere, examinare de faptes și împrejurări. Ast-fel fiind, Lg. n'a putut sustrage aprecierea faptelor, în speța care ne ocupă, de la jurisdicțiunea ordinară, care, în materie de delictes de presă, este acea a juraților. Pe lângă acestea, faptul în cestiune este relativ la limitele în cari se pote exercita libertatea presei, de 6re-ce ar putea fi cașuri în cari in-

serarea unui comunicat ar ii pe nedrept vătămătoare intereselor morale sau materiale ale unui ziar. casuri pe cari are să le aprecieze judecătorul legal al delictului', lie acel delict comiterea unul fapt ilegal, tic reţuşul unul serviciu impus de sub sancţiune de pedepsa. Prin urmare, juriul singur pote ti competente a se pronunţa, după Constituţiune, in asemenea, materie şi sancţiunea de jo lei pe tie-care zt de întârziere prescrisă de art. 193 al. i este o adeverată pedepsa de ure-ce este prescrisă de Codul penal şi, ce este mai mult, acesta amendă se pote transforma chiar in închisore conform art. 2H. Chiar dacă s'ar zice că delictul prevedut de art. 2H P. atându-se sub rubrica capitolului al IV-lea: *h'esistentia, nesupunerea si alte necuviinţe in contra autoritaţilor publice*, ar urma să se judece de Tr. corecţionale, ntei acesta nu pote fi admisibil, de dre-ee, sul) aceeaşi rubrică, se găsec dife-rite alte delieie precum sunl acele prevedute. de art. 1H1 şi 1*2, cari suni date, fără discuţiune. in competiŃa Curtilor eu juri, ori de câte-ori ele sunt comise prin presă...—Tr. Cov. II, 25 Nobr. 95; Dr. UHHI, p. 176d.

SIXŢII'NEA IV.

lfrespre scăpare» iirestauŃilor *1 deKpre iiseiniilerea crhiihm-tilor.

194. Se va pedepsi cu închisore de la 15 zile până la doui ani, acela care, cu voinŃă, inlesnesce sau încercă a inlesni scăparea, sail face a se scăpa un arestant care se află pus într'o închisore sau rub paza forŃei armate,

a funcŃionarului ori agentului însărcinat de a'l conduce ori de a'l prive-

Când un arestant va scăpa, păzitorul saii conducătorul, care va fi cauza voluntară a acestei scăpări, se va pedepsi cu închisore de la trei luni până la doui ani.

Dacă va ii numai negligenŃă, pedepsa va ti închisore de la 15 zile până la un an. P. Pr. 9-1.

\\ Din dispoziŃiunile art. 194 rezultă că, in cas de scăpa un arestant, păzitorul saii conducătorul, care va ti cauza voluntară a acestei scăpări', se va pedepsi cu închisore de la trei luni până la doui ani. Prin art. lut al. y se pedepseşte păzitorul sau conducătorul uimi arestant care a 'tosl, cauză voluntară a. scăpării acestuia. Prin cuvintele păzitor sau conducător iiu se pote înŃelege altă persdnă de cât acea care e. chemată de lege sau regulament a, face ca o persona, in contra căreia există luată o mcsură privativa a libertăŃel sale. deiniitivă sau temporarie, să nu potă a se sustrage acestei detenŃiuni legale. Sensul restrictiv, al acestui text de lege, trebuie a se deduce atât din principiu general, că in materie penală nu se pote argumenta prin analogie, cât şi din termenil întrebunŃaŃi de Lg. Codului penal, atât prin articolul de lege sus menŃionat cât si prin cel de cari se' servă in art. 194 din aceeaşi secŃiune. Afară de de cei însărcinaŃi proprii zis cu paza sau conducerea unui arestat, ori si ce prepus sau funcŃionar public care are exer-

ciŃiul vre-unei supravegheri, independent de pedepsele disciplinare, la care pote ti expus penalmente, nu pote ti incriminat de cât numai dacă printr'un act pozitiv a inlesnit saii încercat scăparea vre-unui arestat. — C. Buc. 111, 6 Febr. 95; Dr. 20<90, p. 214.

Art. 194 prevede şi pedepsece doue diferite cauze: *aj* când o terŃie persona, care nu este însărcinată cu paza arestantului, cu voinŃă, inlesnesce, sau chiar încercă numai, a inlesni scăparea unui arestat, care se ană pus sub paza forŃei armate etc., *bj* când păzitorul sau conducătorul este acela chiar care a contribuit la scăparea arestatului. In acest din urmă caz, fiind vorba de un delict comis de un individ, care are sarcina legală de a păzi sau a conduce pe un arestat, Lg. in vederea gravitatei faptului, şi pentru a face mai rare scăpările, pedepsece pe păzitor cu o pedepsa in a-dever mai mică. când n'a existat din partea sa rea voinŃă, dar chiar când scăparea arestatului a avut loc din neglijenŃa sa. — Cas. II, '61 Iul. 79 ; B. p. 599.

ii. Art. 194 pedepsece, cu închisore corecŃională, pe acela care, cu voinŃă, inlesnesce, sau încercă a inlesni, scăparea sau a face a se scăpa un arestant, care se află pus într'o închisore, saii SULO paza forŃei armate a funcŃionarului ori a agentului însărcinat de a'l conduce şi de a'l priveghia. Din termenii generali, in care este conceput şi redactat acest articol, rezultă invederat caprin arestant legea'a voit să, înŃelega ori-ce individ pus sub pază, fără ca, acel ce este dator să-l păzeseă, să aibă a cerceta pentru care motiv este arestat, fie că acel individ ar fi arestat pentru un delict comis pe teritoriul Ńerei şi care ar atrage

după sine o pedepsa prevedută de legile române, fie că ar ti arestat şi Ńinut sub pază după cererea de extradăre a vre-unui alt Stat, pentru vre-un delict sau crimă pe teritoriul acelu Stat, cum este caşul in speŃă. — Cas. II, 5 Dec. 94 ; Dr. '10 95, p. 82. B. 94, p. 1267.

-t. Din examinarea dispoziŃiunilor art. 194. reese că primul element esenŃial pentru existenŃa acestui delict, este ca persona căreia, i se inlesnesce scăparea să fie nu arestat pus într'o închisore. sau sub paza forŃei anuale, a funcŃionarului, ori a agent, Uui însărcinat de a-l priveghia, ori u-l conduce. Deşi acest articol se indică a fi tradus din Codicele penal prusian, însă articolele subsecŃiune 19fi şi 197, din aceeaşi secŃiune, simt traduse din (odul penal frances şi titlul secŃiunei respective: *l'cspre scitpărea, «restanŃilor si ascunderea criminalilor* este tradus după titlul eorespundetor din Codul penal frances: *Evasion, de detenus, reeleineul de criminels* iar cuventul *arestat*, din art. nostru 194, este traducerea cuventului *detenu*. In FranŃa prin cuventul *detenu*, se înŃelege, într'un mod general, toŃi acei inchişi într'o închisore, precum prevenŃii sail aciaşiŃil, ori condamnaŃii pentru vre-un fapt penal. In sistemul legislaŃiunef nostre arestarea pote avea loc numai in următoarele casuri: *a)* arestarea criminală provisorie a făptuitorului. in cas de flagrant delict de crimă (art. 39 şi 44. Pr. P.). *b)* depunerea provisorie la popreală a prevenŃiului in cursul instrucŃiunel, printr'un mandat de depunere sau arestare (art. 58, 91, 102, io., 189. 243 Pr. P.). *o* arestarea criminală după punerea in acuşaŃiune prin ordonanŃa camerei de'acusare (art. 227, 228 Pr. P.), şi *d)* arestarea care are loc, in basa unei judecăŃi condemnătoare definitive. In aceste patru

cașuri, prevenitul este privat de libertate și într'o stare de arestare. Prin urmare numai în aceste cașuri, fiind vorba de un arestat, în sensul juridic, numai atunci vom putea aplica dispozițiunile art. 195 în cașurile prevăzute prin el. În cașul când cine-va, fiind inculpat pentru vre-un delict penal, este chemat înaintea judeului instructor, printr'un mandat de aducere spre a fi interogat, un asemenea mandat, nu dă dreptul de a aresta, dar numai acela de a conduce, chiar prin forța, în cas de refus, înaintea magistratului, pe inculpatul vizat printr'un asemenea mandat și a-l păzi să nu fugă până la prezentarea sa. Deși Lg. prin art. 95 Pr. P. permite judecătorului, în cas de mandat de aducere, să ia interogatoriul și după 24 ore de la prezentare, acest termen însănu i se acordă de cât în vedere că judecătorul nu pte să mai dinainte când mandatul va fi executat, și poate fi ocupat cu alte afaceri mai urgente, *dar* legea nu-i atribuie acesta facultate, de a amâna interogatoriul, când nu are nici un motiv de a nu procedea de îndată. Apoi presupunând că interogatoriul n'a putut fi luat de cât după 24 ore, acel aflat sub mandatul de aducere nu poate fi deținut în vre-o închisore, ceea* ce ar constitui o deținere nelegală. În specie N fiind adus din Brăila, fără opunere, în baza unui mandat de aducere al judeului instructor, și însoțit de un agent al poliției, dispărând de sub acest mandat, mai înainte de a se prezenta judeului instructor, nu se poate aplica inculpatului dispozițiunile art. 194 că ar fi înlesnit fuga, nici agentului că prin neglijența sa a scăpat, de ore-ce faptul nu intrunesc elementele delictului din acest articol. — Tr. Tec. 25 Nobr. 90;

Dr. 4:97, p. 27.

li*5. Arestații cari, prin atrupamente sau însoțire, vor fi scăpați dintr'o închisore prin întrebuințare de violență sau de rezistență în contra custodilor (păzitorilor), sau acei cari vor fi silit pe aceștia ca să facă niscăi-va acte, sau să-i poprescă de a le face, precum asemenea și acei cari vor fi participat la o asemenea nesupunere, se vor pedepsi cu închisore de la șese luni până la două ani.

Acei cari se vor fi încercat a face veri-una din infracțiunile prevădute în acest articol, fără însă a isbuti, se vor pedepsi tot'dauna cu minimum închisore! prevădute mai sus.

Pedepsa, prevădută mai sus se va pronunța contra arestanților, peste pedepsa pentru care erau condamnați, și se va executa după împlinirea acestei pedepse, sau după pronunțarea sentinței definitive de achitare sau de absoluțiune, fără prejudiciul de alte pedepse mai grele ce li s'ar conveni, pentru alte crime săi delictive, ce vor fi comis prin violențele întrebuințate de denșii cu ocașunea scăpării lor. P. 178; • P. Pr. <Hi.

Elementele constitutive ale delictului prevădute și penat de art. 195 sunt: «) ca arestații să ti fost în atrupamente săi însoțire, <2> să ii scăpat dintr'o închisore c) să se li întrebuințat violente asupra eustozilor. - Tr. G. 2 Oct. siii: Dr. «) s», p. r.5si.

190. Dacii scăparea, prin spargere ori cu mijloce silnice, s'a înlesnit prin dare de arme, pașnicul și conduceetornl, cari se vor fi împărțășit la acesta, se vor pedepsi cu munca silnică pe timp mărginit; iară cei l'alți cu reclusiunea. /'. /'/*.

1>7. Aceia cari vor li ascuns, ori vor li mijlocit a se ascunde persoane pe cari le cunosce de săvârșitore de crime, se vor pedepsi cu închisore de la o lună la un an.

Iară dacă ascunderea, sau mijlocirea de ascundere, se va fi făcut pentru în parte-și folos, pedepsa va fi de două ani închisore. Vor ti însă apărați de osânda coprinșă într'acest articol, rudele de sus și de jos, soțul sau soția, și chiar de vor fi despărțiti, frații și surorile culpabililor celor ascunși, și afinii până la aceeași spiță. /'. Fr. 248.

SECTIL'NKA V

Despre »|»irircren sigiliilor și luarea actelor sau lucrurilor albite în deposite publice

IMS. Când sigiliile, puse din ordinul unei dregătorii administrative săi judecătorești, se vor sparge din neingrijirea custodilor, atunci acești custodi se vor pedepsi' cu închisore de la 15 zile până la patru luni. P. Fr. 24<i.

1!>. Dacă spargerea sigiliilor se va face la cliartii si lucruri ale unei persoane, care. săi va ii sub piră de crimă supusă la pedepsa miniceisilnice, sau se va ti osândit la această pedepsa, neingrijitorul custode se va osândi la închisore de la trei luni până la un an. P. Fr. 2i>0.

200*). Acela care, într'adins, va sparge sigiliile puse pe hârtii săi pentru lucruri, despre care se vorbește în articolul precedent, ori va fi complice la spargerea pecetilor, se va pedepsi cu 2 ani închisore; iar de va fi însuși custodele, pedepsa va fi maximulinchisorii.

Cu aceeași pedepsa de 2 ani închisore se va pe-

* Arest articol a fost modificat «1-fel prin legea din 4 Mai 193..»

depsi debitorul urmărit, care cu știință va fi desființat, săi va fi pus la o parte, săi va fi sustras, sau va fi cercat să desființeze, ori să pună la o parte, ori să sustragă, tie prin spargere de sigilii, fie tară spargere de sigilii, lucrurile sale sechestrate, când sunt date în paza altuia.

Dispozițiunile art. 307 din Codul penal nu se vor aplica în cazul acesta. *P. HHO. Pr. 418. P. Pr. 251.*

201. Pentru ori-ce alt-fel de spargere de sigilii, culpabilii se vor pedepsi cu închisore de la o lună până la un an, și, de va ii însuși custodele, pedepsa va fi închisore de la șese luni până la un an și jumătate. *l. h/r. 252.*

202. Ori-ce furi savorșil prin spargere de sigilii se va pedepsi ca și furtul săversit cu spargere. *l. l/V. 25H.*

203. La întâmplare de sustracțiune, ascundere și desființare de înscrisuri, de lucrări săi de procedură criminală, săi de alte hârtii, registre, acte și lucruri puse în arhivă, în cancelarii, ori în alte deposite publice, săi date în păstrarea unui funcționar public, pedepsele vor fi, pentru grefieri, por-

tărei, archivari, registrotori, săi alți depositeari, cari nu aii avut cuviinciosă îngrijire, închisore de la o lună până la un an, și o amendă de la 150 până la 500. *V. Fr. 254.*

1. Este pedepsibil, după descripțiunile art. 203, depositearul obiectelor și actelor enumerate în art. 203 numai dacă sustracțiunea, ascunderea și desființarea acelor obiecte s'a întâmplat din cauză că dînsul n'a avut cuviinciosă îngrijire pentru paza și păstrarea lor. După dispozabile art. 85 din legea comunală, notarul este numai capul cancelariei, iar după art. 76 dintr'aceiași lege privegherea și păstrarea actelor și obiectelor depuse în arhivă Comunei, sunt puse numai în sarcina Primarului. Așa dar Primarul, iar nu notarul intră în categoria provisiunilui-ari. *2nt din Codul penal. Cas. 11,2 Dec. m; Dr. K> I.U. p.*

II. 111, p. 1:111.

. O data constatată sustragere!! unul IH-1, nu e necesar a și slnliili vri'im raport juridic falii i'u depositearul dosarului din i-ire s'a sustras acel act, rād recurentul iind dat judecatei, ca autor al sustragerel, hnpitTurarea că archivarul, conservatorul acelu act, nu a fost și el dat judecatei odată cu recurentul, nu împedeacă eursul justiției criminale și nici nu pote aveăvre-o influență asupra aplicare! pedepsei, de gre-en art. 203 prevede un delict separat imputabil nutnai funcționarilor neglijent!.- Cas. If, si Febr. 79: B. p. i)l.

.i. Faptul ce se impută recurentului că în calitate de registrotor al judecătorului de ocol, a sustras un inel de aur ce i se încredințase de ajutorul acelei judecători! pentru

a-l înainta Tribunaluluica corp de delict, acest fapt, în condițiunile în cari s'a petrecut, constituie o sustracțiune. — Cas. II, 19 Nobr. 84; B. p. 959.

4. Cei condamnați pentru sustragere de acte publice sunt incapabil! de a ii alegători. — Cas. II, 28 Mart. 87: li. p. 276.

5. Incapacității? sunt de drept strict și nu pot fi întinse prin interpretațiune de la un cas la altul. Art. 204 găsindu-se în rubrica despre sustracțiune a lucrurilor aflate în deposite publice, iar nu în rubrica despre abusul de încredere, care începe cu art. 22-;t:ii, ori-care ar fi analogia elementelor ce constituiesc acele doue delictes totuși Lg. a făcut o distincțiune specială între abusul de încredere propriu dis si sustracțiunea lucrurilor aliate iu deposite publice, nu numai prin faptul că le-a editat în diferite secțiuni sau rubrice, dar în același timp prescriind pedepse diferite și făcend pe agent responsabil nu numai în cas de intențiune fraudulosă, dar și în cas de simplă neglijență din parte!. Aliniatul 3 de sub art. 32, departe de a asimila sustracțiunile lucrurilor din deposite publice, cu abusul de încredere, din contra își manifestă intențiunea, în mod espres, că ele reman calificate și pedepsite conform art. 203, 204 și 205. Legea constituțiunei corpului avocaților, declarând incapabil de a ii înscris între avocați pe cel ce a fost condamnat pentru abus de încredere, acesta incapacitate nu pute ii aplicată prin analogie și la sustracțiunile prevedute de art. 203. — C. Buc. III, 17 Febr. 87; Dr. 33 86-87, p. 263.

204. Cel ce va fi culpabil de sustracțiuni, ascunderi sau desființări de hârtii, ori lucruri menționate

în articolul precedent, se va pedepsi cu două ani închisore; iară dacă culpabilul va fi însuși depositearul, pedepsa va fi maximum înclisorei. *P. H2H; P. Fr. 255.*

Pretinsa confusiune ce se vede în articolele 203 și 204 nu există, căci Lg. prin'ele statuează în privința a trei ipotese distincte: în art. 203 Lg. prevede care este pedepsa ce dată să se aplice funcționarilor publice, cari, din cauza neglijenței lor, ati lăsat să se sustragă sau să se desființeze înscrise, registre și alte hârtii, puse în deposite publice săi date în păstrarea lor, și dispune că pedepsa, unor asemenea funcționari, va li de la o lună panii la un an închisore și o amendă de la 30U—1000 lei. Aliniatul 1 al art. 204 fixează pedepsa ce se cuvine însuși persoanei ce a sustras asemenea acte, fie el particular, fie funcționar public, fie ultimul aliniat al menționatului articol dispune că' la cas când culpabilul va li însuși depositearul pedepsa să fie maximum închisorei. — C. Buc. II, 20 Nob. 8L; Dr. 19/81-82 p. 157*

205. Dacă spargerea sigiliilor, sustragerea, ascunderea sau desființarea chârtilor, s'a săvârșit, prin violență în contra vreunei persoane, pedepsa va fi, pentru ori-ce persoană, maximum înclisorei, fără prejudiciu însă de alte pedepse și mai grele, la care a putut da loc natura violențelor sau a crimelor ce se vor fi săversit. *P. Fr. 25<>.*

↳esvre degradarea liiouiiiitite-
Ior publice

206. Veri-cine va fi dis-
trus, derămat, ciuntit saii
degradat, in totul sau in
parte, monumente, statul
și alte lucruri, cari ser-
vesc spre folosul ori po-
doba publică, și sunt fă-
cute de către autoritatea
publică, sari cu voia el,
se va pedepsi cu inchi-
sorea de la o lună până
la un an și cu amendă de
la 50 până la 250 lei. P.
Fr. 2.-j.

SE.CTIUXEA. VII

l'siirpan' de titlun saii linic-
tiimi inil.liee

207. Ori-care, fără că-
dere, se va amesteca in
funcțiuni administrative,
judecătoresei, ori ostă-
șesc!, ori' municipali, sau
va face acte ale unei ilin-
tr'aceste funcțiuni, se VII
pedepsi cu închisore de la
șese luni până la două ani,
fără prejudiciul pedepsei
de plăsmuire, dacă actul
portă caracterul acestei
crime. P. 123; P. Fr. -m.

1. Secretarul Primăriei no a-
vând cădere să se amestece in
atribuțiuni municipale, se pe-
depește, conform art. 207, căni,
in lipsa oficerului stărci civile,
usnrpă atribuțiunile acestuia și
celebreză, in locul seu, căsăto-
riile civile.—Cas. IT, il Ini. 17:
P. p. 99S).

'2. Pepepsaprescrisă de art. 3o
legea Burselor, contra acelora
cari iară drept se amestecă in
atribuțiunile mijlocitorilor de
schimți, nu se aplică și acelora
cai'i pe nedrept își însușesc ca-
litatea de mijlocitori de măr-
furi, de 6re-ce legea nu pre-
vede o asemenea penalitate pen-
tru acești din urmă. — Cas. II,
* Oct- »»; Or. 71 MW. p. r.7.2. B. 89,
p. 5117.

208. Ori-cine va purta
in public vre-un costum,
o uniformă, un semn dis-
tinctiv de autoritate, saii
o decorațiune care nu i
se cuvine, sau pentru care
nu are autorisare, se va
pedepsi ca închisore de
la o lună până la șese.
Coiin. 12; l'. Pr. 2~<1>.

(oca. ce Lg. a cerut pontiu
a putea li lor la aplicațiuno.i
pedepsei al'l. :lis oslo hllon-
liiuioii, din ii.ilioa autorului a-
oelut l'npt, do a t'lico pe public
sa rrea/a oa este m drept a
purta o unil'iinua sau insemne'
00 n'a l'ost. M I M nu mai este in
drept, a puna, căci acesta pute
ooiist.ii ui, din parre-i, ca un ul-
Iragiu adus autoritate! publice
si ea n tendință de a-i compro-
mite și insemnele și de a-i
iisurpa și puterea. — Cas. II,
1 j Xi.hr.' se; II. p. itis.

SE'ŢI L'N'EA VIII.

Impeileoări la liberul exercițiu
al unei reliiimii

205). Ori-cine, care, prin
fapte saii amenințări, va
sili sau va popri, pe una
saii mai multe persoane de
a-și exercita cultul reli-

giunei lor, de a asista la
exercițiul acestui cult, sari
de a celebra serbătorile
lor, se va pedepsi cu a-
mendă de la 50 lei până
la 500 lei. P. Fr. 2(10).

210. Aceia cari vor im-
pedica, vor întârdia, saii
vor curma indeplinirea
datoriilor unei religiuni,
prin turburări ori desor-
dine făcute in biserica,
saii in alt loc hotărât spre
acest sfârșit, se vor pe-
depsi cu închisore de la
15 dile până la o lună, și
cu amendă de la 2< până
la 100 lei. l'. Fr. 2t> 1.

211. Acel care va lovi
pe preotul unei religiuni,
pe când este in lucrarea
funcțiunilor sale, se va
>edepsi cu închisore de
la un an până la două.

Acela care, prin gesturi
saii cuvinte, va ultragia
pe ministrul unui cult, pe
când se află in exercițiul
funcțiunei sale, se va pe-
depsi cu închisore de la
15 dile la trei luni, și cu
amendă de la 26 până la
50 lei. P. Fr. 2<>2, aoi.

212. Dispozițiunile a-
cestei secțiuni se aplică
numai asupra turburării-
lor, ultragiilor, loviturilor,
sau altor desordini a căror
natură ori împregiurări,
nu vor da ocaziune de a
se aplica pedepse mai
grele după alte disposi-

țiuni ale acestui codice.
l'. Fr. 2(U).

CAPITOLUL V

Despre asociarea făcăto-
rilor de rele, și despre
vagabond!

s i: C TI U N E X I

Jlesjire asoriarea făcătorilor
de rele

213. Ori-ce asociare de
făcători-de-rele, spre vâ-
tămarea personelor, sari
a, proprietăților, este cri-
mă in contra liniște! pu-
blice. l'. l'?', :-i:>4;P'. Fr.2t>7>.

1. După art. 211, J14 și 216,
asociațiunile (le făcători de rele
ca să se pedepsescă trebuie ca
mai mulți individi să se con-
stitue intr'o bandă organizată
cu un scop bine determinat,
avend un set care să-l conducă
pentru săvârșire de tâlhării sari
alte criine, (tar nu numai pen-
tru săvârșire de delict, căci nu
atât mai puțin pentru săvârși-
rea unui delict izolat, căci nu
se fiote concepe că delictul ce
s'ar comite in urma unei ast-
fel de asociațiuni să se pedep-
sescă cu pedepse criminale.
Lg. când a pedepsit asociați-
unile de făcători de rele, cari
in lealitate nu sunt de cât
nisce acte preparatorii, a avut
in vedere să pedepsescă aso-
ciamiunile acelea cari au de
scop de a comite crime cari, in
adever, pun in pericol existența
societate!, dar nu și asociați-
unile, acelea, cari au de scop' de
a comite nisce delictu usore.—
Cas. Vac. 1 Aug. 95; B. p. 102B.

-. Legea califică de crimă
ori-ce asociațiune, care ar avea
de seoji vătămarea persoanei sau

a proprietății, tie că acesta văvâraare ar proveni numai' din delict, fie dm crime.—(las. Vac. 1 Aug.' 95; B. p. lour..

214. Acesta crimă există prin singurul fapt al organizării cetelor, ori al corespondenței între densesle cu că)etenii lor, ori al învoirei privitoare la darea de socotelă, sau la împărțirea lucrurilor provenite din delict. *J. Fr. 266.*

215. Când acesta crimă nu va fi însoțită, nici urmată de o altă crimă, autorii, directorii, asociații și căpeteniile, saii sub căpeteniile acestor cete, se vor pedepsi cu reclusiune. *P. F. 26).*

Art. 215 pedepsește asociațiunile făcătorilor de rele, ca un delict particular și abstracțiune făcându-se, dacă o crimă a rezultat șart nu din acești asociațiune. Pentru a ii pedepsită este destul ca un act pregătit s'o manifeste șt acest act este organizarea cetelor. Semnele caracteristice ale acestei organizațiuni sunt lăsate în suverana apreciere a juraților. — Cas. tr, 27 Nobr. x»; B. p. 407.

216. Se vor pedepsi cu două ani închisore ori-ce alte persoane. cari vor ti fost însărcinate cu veri-un serviciu într'aceste cete, precum și aceia cari, cu bună știință, sau voință. TOI* fi dat cetelor arme.

munițiunii și instrumente pentru crime, locuință, scăpare, sau loc de întălnire. *P. F. 263.*

SECTRIKKA II

Ventrii Vagabomli

217. Vagabondii, adică omenii fără căpătăiu, sunt acei cari n'aii, nici domiciliu statornic, nici mijloc de hrană, nici exerciteză obicinuit veri-o profesione sau meșteșug. *Cir. 87; P. Fr. 270.*

Pentru a fi cine-va vagabond trebuie ca să nu aibă, nici un domiciliu stabil, nici mijloc de hrană și nici să exerciteze vre-o meserie într'un mod obicinuit. — Tr. Suc. 12 Nob. 9n; Dr. 77 no, p. «19.

218. Nimeni' nu se poate declara, vagabond, de cât numai prin sentință judecătorească.

Nimeni' nu pote fi declarat de vagabond de cât de la etatea de Hi ani împliniți în sus.

După art. 218 se declară cine-va vagabond numai prin sentință judecătorească, iar art. 219 și 221 prescriu adunarea într'o mănăstire sau în alt loc determinat, spre a înveța o meserie, timpul șederei avînd a li de la (4—12 luni; dar, înainte de a fi trimes, se lasă individului, declarat vagabond, termenul de o lună spre a-si găsi un mijloc regulat de existență. Codul penal român nu consideră vagabondajini propriu dis ea un

delict, precum este în codul penal frances, saii în codul penal prusac, și de aceia, autoritatea judecătorească, n'are de cât să declare pe individul vagabond, fără însă a-l condamna la o pedeapsa, în sensul pedepselor codului penal. Autoritatea judecătorească n'are a pronunța prin decizie, măsurile prescrise de art. 219 și 221 fiindcă acestea sunt măsuri de prevenție și de educațiune, a căror impunere și observare are a fi lăsată autorității administrative de siguranță. însăși deținerea în stabiliment, prescrișă de art. 219, nu este o pedeapsa corecțională, în sensul pedepselor codului penal, ca să fie pronunțată prin sentință Judecătorească', ci tot un mijloc pentru asigurarea educației individului; dar spre a evita arbitrarul administrativ s'a fixat termenul deținerii de la fi—12 luni, pentru' ca ast-fel să nu se perpetueze starea de deținere. Prin tote acestea se confirmă că vagabondajul nu e un delict, ca să aibă a fi pedepsit prin o pedeapsa, în sensul pedepselor Codului penal, ci numai o stare care pote să fie primejdiosă, cu vremea, societate!, și pentru aceia se prescriu numai mesuri cari sunt lăstate apoi autoritate! administrative, care e independentă în România de autoritatea judecătorească, întru cât chiar administrarea penitenciarelor nu e încredințată judecătorilor sau Ministrului de justiție. Dacă Codul penal prevede Vagabondajul, acesta nu implică că, în cas de declarare a individului ca vagabond, artrebui pronunțată și pedeapsa. căci acesta este a-deverat pentru tote infracțiunile propriu-dise, pentru care, încaz de constatare și de condamnare, are a fi pronunțată și o pedeapsa nu însă și pentru Vagabondajul pe care Codul penal nu l'a privit ea un de-

lict. — Cas. II, 21 Oct. 98; Dr. 799, p. 52.

219. Acei declarați de vagabond!, se vor aduna într'o mănăstire, sau un alt loc anume determinat printr'un regulament de administrațiune publică, și se vor supune a învăța o meserie cu care să se potă hrăni, saii vor fi obligați a lucra în meseria ce cunosc.

Timpul șederei lor în un asemenea loc va li de la șese luni până la un an.

De și prin art. 219 se prescrie că cel declarați vagabonzi să fie condamnați la deținere într'un loc anume, spre a înveța un meșteșug, însă acest articol, nu a vizat de cât pe cei născuți în țară, cail nu aii nici un fel de instruire și nici o meserie care să le asigure mijloce de existență, iar nu și pe cei născuți în țări străine/ pentru cail administrațiunea acelor țări nu a putut să le dea nici o cultură, și cari se strecoară în o altă țară, fără a putea aduce acolo veri un serviciu si cari urmeză a fi expulsați.— Cas. I, 26 Ian. 94; Dr. 16,94, p. 122. B. 94, p. 71. Idem: Cas. II. 2 Mai 94; B. p. 557.

220. Acei declarați de vagabond! de naționalitate streină, se vor putea si izgoni din țară. A *Fr. 272'*

1. Lipsă de pașaport nu pote motiva expulsarea din țară, pe calea judecătorească, a unor străini, căci, prin sentință judi-

ciarănu se pot expulsa de cât vagabonzi, de unde urmează că, îndată ce se constată că un asemenea individ, care a reușit a se furișa în țară pe ascuns și fără legitimațiune, caută a-și câștiga existența în mod cinstit și regulat, iu cât nu intrunesc elementele delictului de vagabondaj în înțelesul Codului penal, Tr. n'au asupra lui nici o putere, și inițiativa, în privința expulșării eventuale, este de domeniul exclusiv al autorităților administrative supreme. — Tr. Suc. 12 Nobr. 90; lpr. 77-90, p. (19).

2. După art. 269 și urm. P. IV. vagabondagiul este un delict și se pedepsește cu închisore corecțională de la 7? la (6 luni, vagabonzi străini putend ti izgoniți din țară, din ordinul guvernului, sub sancțiune aprevăzută de art. « din'legea din 3 Decembrie 1849 în cas de contravenire. La noi, Lg. prin art. 217 și urm P. a suprimat atât pedepsa corecțională, cât și calificarea de delict a vagabondagiului, dispunem! următoarele: Că, nimeni nu se pote declara vagabond de cât numai prin sentință judecătorească. Că, acel declarați de vagabond! se vor aduna într'o monastire, sau în alt loc anume destinat pentru dânșii, spre a învăța o meserie. Că, 'timpul ședere] lor în un asemenea loc, va i de la i; luni până la un an. Că acel declarați de vagabond!, de naționalitate străină, se vor putea și isgoni din țară. Că, mai înainte de a interna individul declarat (le vagabond, i se va pune un soroc de cel mult o lună, spre a-slgăsi un mijloc regulat de existență, în care cas va ti scutit de merge în casa destinată vagabondUor. Că, în tine, dacă comuna unde este născut vagabondul, sau vre-o persona cunoscută și solvabilă, îl va reclama, sub ofertă de garanție, el se va trimite în co-

muna unde s'a cerut saii în acea arătată de garant. Din deosebirele de mai sus între ambele legislațiuni și din natura și caractererele ce le presintă dispozițiunile prevădute de art. 219, 220, 221 și 222 P. rezultă evident că, la noi, simplul fapt al vagabondagiului, este o infracțiune sui generis iar dispozițiunile legii, relative la vagabonzi, nu sunt de cât nisce 'mesuri particulare de poliție, destinate a înfrâna și îndrepta modul de traiu al vagabondilor, caritocmai din aceasta caasă pot deveni forte lesne periculoși societate!. În aceasta materie, legea nu prevede intervențiunea Tribunalului de cât pentru a pronunța starea de vagabondagiul. În special, pentru isgonirea unui vagabond străin din țară, acesta mesură nefiind calificată pedepsa, nici enumerată între pedepse de art. 7, 8 și 9 P. ea nu pote fi pronunțată printr'o sentință judecătorească; isgonirea liin'd evident o mesură care interesează liniscea publică în stat. întru cât atinge dreptul străinilor de a sta în iară, guvernul, iar nu instanțele judecătorești, iirineză să o aprecieze, sa n pronunțe și să o execute când \a crede de cuviință în interesul general al țarei. Acest drept il are incontestabil guvernul în Franța și cu atât mai mult urmeză să-lăibălanoi unde vagabondagiul nu este considerat de lege ca delict. Este adevărat că art. 220 P. nu dice că isgonirea din țară se va tace din ordinul guvernului, cum acesta o spune clar art. corespunzător francez 272, însă din aceasta deosebire de redacțiune nu rezultă că Lg. nostru a înțeles a da acest drept puterei judecătorești, de ore ce art. 218 i-a dat acesteia numai dreptul de a constata și declara starea de vagabond, iar nu de a aplica și cele-l'alte mesuri de politică

prevădute prin art. de mai jos, 219, 220, 221 și 222. Afară de acesta dreptul guvernului de a isgoni pe un străin declarat vadabond reiese și dintr'un text pozitiv de lege. În ade-văr, după, art. 179 P. care. este luat din legea de mai sus din Franța, dacă străinul odată isgonit din țară, reîntra fără autorisarea specială a guvernului, comite un delict și se pedepsește ca atare cu închisore corecțională de la 3 luni la 2 ani: prin urmare, acest articol nu este de cât sancțiunea dispozițiune! din art. 220 de la vagabond!, fiind că nică-eri în altă parte, fie în P. fie în altă lege (cel puțin până în issi), nu se vorbește de isgonirea străinilor din țară. Or, din aceea că guvernul are dreptul, după art. 179, a autoriza întorcerea în țară a unui străin isgonit hi baza, art. 220», rezultă că și isgonirea în sine trebuie să fie ordonată tot, de guvern, iar nu de instanțele judecătorești: altfel ar ti inexplicabil dreptul guvernului de a putea autoriza întorcerea unui străin în țară. când o sentință judecătorească ar fi hotărât isgonirea lui va vagabond, iar dreptul justiției de a pronunța ea isgonirea ai' fi iluzoriu, ai"putea da nascere la conflicte chiar, între puterea judecătorească și cea executivă, fiind-că deși o sentință ar ordona isgonirea, guvernul ar putea să nu o execute saii să autorize pe străin a se întoree în țară, paralizând ast-fel efectele' unei hotărâri și violând eu modul acesta autoritatea lucrului judecat. Independent de tote acestea, dacă, în sistemul Codicelui penal, s'ar mai putea în cât-va discuta cine are dreptul de a ordona isgonirea unui străin vagabond, nici o discuțiune și nici o îndoaială nu mai pote avea loc de la aplicarea legii din 7 Apr. isci asupra străinilor; căci a-

cestă lege, în interesul siguranței Statului, a dat numai guvernului dreptul ca, prin decisiune nemotivată, să ordone expulșarea din țară a ori-cărui străin, care prin purtarea sa, ar turbura liniscea publică, în care categorie intră evident și străinul, care, din cauza traiului seu în țară, a fost declarat în stare de vagabond printr'o sentință judecătorească.—C. Gal. I, 4 Nobr. 97; Dr. 78 97, p. «52.

3. De și art. 220 prescrie că cei declarați vagabond! de naționalitate străină, se vor putea și izgoni din țară, însă acest art. nu arată și autoritatea care liote pronunța isgonirea. După art. 179, străinul izgonit din țară nu pôte reîntra fără autorisarea specială a guvernului. Din apropierea acestor 2 articole reiese că guvernul, avend într'un mod formal dreptul a autoriza întorcerea în țară a umil străin, izgonit în baza art. 210, tot dânșul are a pronunța și isgonirea din țară, căci în sistemul contrar ar fi inexplicabil dreptul guvernului de a putea autoriza întorcerea unui străin în țară, când o sentință judecătorească ar fi hotărât isgonirea lui ca vagabond, iar dreptul justiției de a pronunța ea isgonirea, ar fi iluzoriu. Dreptul guvernului de a pronunța isgonirea din țară a unui străin e prevădut expres si prin legea din 7 Apr. 81, care dă acest drept numai guvernului. Prin urmare, isgonirea din țară a unui străin, nefiind dată expres în atribuțiunea autorităților judecătorești prin art. 220, acest drept rămâne și aparține exclusiv puterei administrative, după cum și legea din 1881 il prevăde; de altminterlea, singura putere executivă este în pozițiune de a putea aprecia interesele generale ale Statului, pentru dispoșarea și executarea expulsa-

rilor, fără a se provoca conflicte internaționale.—Cas. II, 17 Dec. 97, Dr. 10.98, p. 89.

221. înainte de a se trâmte un individ declarat de vagabond în unul din locurile prevedute prin art. 219, i se va pune un soroc de cel mult o lună, în care el va putea să-și găsească un mijloc regulat de existență, în care casa va fi scutit de a merge în casa destinată vagabonzilor,

222. Dacă comuna unde este născut vagabondul, sau veri-o persoană cunoscută și solvabilă, va reclama pe vagabond, sub ofertă de garanție, individul, ast-fel reclamat, se va trâmte în comuna care Ta cerut, saii în aceia pe care garantul a aretat'o. P. Fr/273.

De și din eoprinderea art. 222 P. ar'părea că, în ceea ce priveșee liberarea pe cautiune, nu se face nici o distincțiuno între vagabonzii născuți în țară și între vagabonzii veniți din țările streine, însă întru-cât acest articol este luat din art. 273 P. Fr. unde se spune cii vagabonzii născuți în 'Pruncia vor putea fi reclamați pe garanție fie de comuna unde sunt născuți, ne de o persană cunoscută și solvabilă, este in-vederat că și Lg. nostru, că-lăuzit de acelaș interes cerut de siguranța interioră a Statului,"și de liniștea publică, a înțeles' a face o distincțiune între vagabonzii născuți în țară

și între cei veniți din afară, în ceea ce priveșee reclamarea lor pe garanție. Aceasta reese lămurit din faptul că Lg. român a privit mult mai reu pe vagabonzii veniți din afară, de cât pe cei născuți în țară căci prin art. 220 P. dispune că cel de naționalitate streină declarați vagabonzi se vor putea și isgont din țară. Or, cum expulsarea din țară aparține putere! executive nu instanțelor judecătoreșcl, acestea avend numai dreptul de a constata și declara starea de vagabondaj, a se admite că vagavonzii de naționalitate streină pot fi liberați pe cautiune, ar fi a da loc, în multe casuri, la contradicțiunii flagrante dacă nu și la conflicte, între puterea executivă și puterea judecătorească, căiid un Tr.' liberând pe cautiune pe un vagabond strein puterea executivă Tar goni din țară. Că Lg. român a căutat t'ot-d'auna să facă o distincțiune între vagabonzii locali și cel streini, tiind mai favorabil pentru cei născuți în țară și căutând tot-d'auna să ia garanțiile cele mai mari contra streinilor, si aceasta atât în interesul siguranței interioare și exteriorc a Statului român, cât și pentru a nu se turbura liniștea publică, reese si mai lămurit din faptul că prin legea asupra streinilor din 7 Apr. 1871, guvernul pote, pe cale administrativă, și fără măcar să intervină vre-o H. judecătorească, să expulzeze din țară pe ori ce strein. Așa dar adevuratul înțeles al art. 222 e că numai vagabonzii născuți în țară pot fi liberați pe cautiune. — Cas. II, 19 Oct. 92; Dr. 69/92, p. 546. 15. 92, p. 923, Idem: Cas. II, 12 Ian. 91; B. p. 50.

228. Vagabondul care se va prinde îmbrăcat cu port schimbat, sau pur-

tând arme, de si nu le va fi întrebuințat, sau avend asupra-i pile, cârlige sau alte unelte îndemânaticce, ori spre săvârșire de furtișaguri, saii de alte delictce, ori spre a'i inlesni mijlocele de a intra prin case, se va pedepsi cu închisore de la o lună până la un an. P. Fr, 277.

224. Pedepsele hotărîte într'acest codice pentru cei ce vor avea pasporturl saii răvașe de drum false, se vor urca la maximul pentru vagabond!', când asemeneapasporturi ori răvașe de drum se vor găsi la densii. /'. 129, P. Fr. vw.

TITLUL IV

CRIME ȘI IftELICTE IX F'OXTRA PARTICULARILOR

CAPITOLUL I

Crime si delictce în contra personelor

SECȚIUNEA I.

Pentru omor si alte crime H»Uİ, amenințări de omor în contra personelor

§ L—Omor, asasinat (ucidere)* păriitiucidere, pruncucilere, otrăvire.

225. Omuciderea săvârșită cu voință se nuniesce omor. P. 58, 284, 248.260,

255, 266, 363, 870, 371, 874, 375, 376. F. Fr. 295.

1. In expresiunea *daca esCc culpabil* se conține tote elementele cari constituiesc culpabilitatea, căci acesta expresiune coprinde în sine: a) daca cutare persoană este autorul faptului specificat prin întrebarea pusă juraților, b> dacă acea persoană. avut intențiune culpabilă. Responsadilitatea penală este suficient constatată și stabilită pentru tote infracțiunile penale de competența Curiei cu jurați prin întrebarea *cutare, este culpabil?* Dacă pentru unele crime se cere, pentru stabilirea intenției, pe lângă expresiunea *culpabil*, a se adăugi expresiile *rtt roiiitu* spre a putea imputa iu>inl comis, acesta este numai la omucidere, intru cât omuciderea e de done soiri, fiind omucidere cu voință si fără voință, precum rezultă'din antitesa art. 248 și 22... In afară de ficesta, pentru a restabili responsabilitatea penală, nu e trebuință a mai adăuga pe lângă *c'ate culpabil?* și alte expresii, saii a pune o deosebită cestiune. in deosebi, pentru delictul de calomnie săvârșit prjn presă nu e trebuință deax>une. in cestiune și sciință inculpatului asupra faptelor publicate, fiind că sciință privind elementul moral, este coprină în întrebarea *este culpabil?* fiind că. sciință, în mod deosebit, nu se cere pentru cele-l'alte infracții diferite spre judecarea juraților, și pentru a cere anume și sciință, ar trebui să fie prescrisă de art. 294 ca un element deosebit, ceea ce nu este. — Cas. II, 8 Main 96; B. p. 857.

2. Cuventul *ciulă* pus de Președinte în cestiunea făcută juraților fiind numai o calificățiune a faptului de omor, s'a putut pune într'o singură cestiune, asupra căruia jurații

s'au pronunțat aliriuativ, fără ca printr'aceasta să se constituie o complexitate. — Cas. [f 12 Iul. 78; B. p. 27].

8. In crima de omucidere cu voință, voința de a ucide a agentului constituind unul din elementele acestei crime, trebuie ca ea să fie coprinsă în cestiunea pusă juraților. Așa dar, atunci când cestiunea nu conține de cât întrebarea: *Ducii WOMMMMM in diño tic . . . . a corni* owora/* ea este o cestiune greșită și acesta atrage nulitatea deciziunii Curței cu jurați. — Cas. II, 14 Febr. 95; B. p. 217.

4. In crima de omucidere cu voință, crimă săvârșită dar neizbutită, tentativa care consistă în neizbutirea crimei este un element constitutiv al ei, iar nu o circumstanță agravantă, care să dea loc la punerea unei cestiuni separate. — Cas. II, 21 Febr. 94; B. p. ise.

22<. Omorul comis cu precugetare saii cu pândire, se numește *eimt.inirtl*. P. Fr. 296.

1. Cestiunea dacii crima a fost comisă cu precugetare, constituind o cestiune agravantă, cu drept euvent este pusă juraților separet de cestiunea principală. — Cas. II, 4 Iun. 91; B. p. 7k2.

2. Circumstanța agravantă a pândirei, la comiterea unei omucideri cu voință, nu se pdețe înțelege și nu pște să existe fără premeditare: prin urmare, jurații răspundem! afirmativ la cestiunea pândirei și negativ la aceea a premeditarii, pronunță un verdict contradictor. — Cas. n. :j Main H»; B. p. 540.

227. Precugetarea este atunci când mai 'naittea faptei s'a făcut hotărîre

de a se porni asupra vieții unei persoane anume, oii asupra celuia ce se va găsi, sau se va nemeri, și chiar când liotărîrea ar atârna de veri-o împrejurare ori condițiune. P. Fr. 297.

22S. Pândirea este a aștepta pe cine-va, ore-căre timp, iintr'unul ori mai multe locuri, saii ea să'l omore, saii ca să exercite asupra lui acte de violență. P. Fr. 298.

22!). Părintuciderea este omorul săvârșit asupra părinților legitimi, naturali saii adoptivi, saii asupra ori-cărui alt ascendinte (rudă de sus) legitim. !'. 225, •>•{•>,:>,:j./•'. Fr. 299.

230. Pruncuciderea se nuinesce omorul copilului săii născut de curând. P. 2:~', 2:12. !'. Fr. 300.

231. Otrăvirea este omorul unei persoane prin întrebuițare de substanțe cari pot cauza morte, māl curând saii mal târditi, ori și în ce mod ar ti fost întrebuițate sau date a-cele substanțe. P. 22», 232, :168. P. Fr. HOL

1. Nu sunt viciate cestiunile puse juraților prin divisiunea și descompunerea circumstanțelor constitutive a unei infracțiuni, atunci cānii una diu cestiunile distincte, ce s'au pus juraților, conține ea însuși elementele unei infrac-

țiuni pedepsită de legea penală și cea-l'altă cestiune pote constitui elementul unet circumstanțe agravante, cum este in specie, cu divisiunea și descompunerea circumstanțelor constitutive a crimei de otrăvire, penată de art. 2:tl, printr'o cestiune ce conține elementele omuciderii cu voință, infracțiune pedepsită de art. 2:14 și prin alta, dacă s'a întrebuițat substanțe carl pot cauza morte mai curând sail mal târziu, care constituie uu element agravant al omuciderii voluntară.—Cas. II, 14 Maiu vj; B. p. 595.

2. In crima de omor cu voință prin mijlocul ollăvirii, prevedută de art. 2:11, otrăvirea constituind un element al crimei de omor, iar nu o circumstanță agravantă, Președintele curței cu drept euvent a pus'oîn cestiunea principală, iar nu într'o cestiune separată.—Cas. II, 11 Sept. tu: B. p. uns.

232. Tot culpabilul de omor cu precugetare, de părintucidere, pruncucidere și de otrăvire, se va pedepsi cu munca silnică pe viață.

Pruncuciderea, când se va săvârși asupra unui copil nelegitim de către muma sa, se va pedepsi cu reclusiunea. P. 34,226, 227, 229-231, 244. P. Fr. 302.

Când e vorba de complicitate la părintucidere, trebuie a se pune juraților o cestiune în privința faptelor de complicitate așa precum sunt prevedute de art. 49 și w, și apoi trebuie să se pună încă o cestiune, dacă acele fapte de com-

plicitate la părintucidere au fost comise cu precugetare, conform art. 232 și 51, care are de efect a agrava pedeapsa complicei și care ca circumstanță agravantă, trebuie să formeze 6-biectul unei cestiuni speciale.—Cas. II. IK Nøbr. «8; B. p.9911.

233. Se vor pedepsi ca niște ucigași cu precugetare, toți acei făcători-de-rele cari vor întrebuița casne oii chinuri spre săvârșirea crimelor lor. P. 232] 244, 266, 273. V. Fr. .103.

23+. Omorul se va pedepsi cu munca silnică pe totă viața, când se va ti săvârșit mai 'nainte, saii de o'dată, saii în urma altei crime.

Omorul se va pedepsi asemenea cu munca silnică pe totă viața, când va ti avut de scop, ori a prepara, ori a înlesni, oii a executa un delict, saii de a adjuta dosirea, ori a asigura nepedepsirea autorilor sau a complicilor acelui delict.

In tote cele-alte casuri, culpabilul de omor se va pedepsi cu munca silnică pe timp mărginit. P. Fr. 304.

1. Recurentul, atât prin decisiunea Camerei de punere sub acușațiune cât și prin verdictul juraților, s'a recunoscut culpabil, că voind a omori pe fiul se, a tras cu pușca asupra lui și a omorit pe nepotul seu, prin

urmare este culpabil de o tentativă de omor cvi voință, urmată de o crimă de omor săvârșit. In atare caz art. 284 este bine aplicat de Curte, de ore-ce prin el se zice că omorul se pedepsește cu muncă silnică pe totă viața, când se va ti săvârșit mai înainte, sau deodată, sau in urma unei crime, si, in specie, omorul nepotului este săvârșit in urma unei alte crime, tentativa de omor a tiului seu. — Cas. IT, (i Nobr. 79 : B. p. sr.i.

2. In cas de omucidere cu voință și de tentativă de asasinat legea prescriind munca silnică pe viață, Curtea nu poate aplica acesta pedepsa, dacă din verdictul juraților nu rezultă circumstanța agravantă prev. S. d. de al. 2 al art. 234.—Cas. II. » Nobr. 83 ; B. p. 1094.

3. Se face o greșită aplicațiune a legii, când Curtea aplică la tentativa de omor, pedepsa ce s'ar H cuvenit culpabilului de crima de omor, săvârșită ilar neizbutită. (Cas. II, 2s Apr. HI ; B. n. 308H.

4. Recurentul s'a declarat culpabil prin verdictul juraților că a comis atentat cu violență, la pudorea Miceii sale vitrege, și că it comis o omucidere cu voință asupra aceiași liice vitrege. Primul fapt este un delict ce se pedepsește cu maximum înclisorei, după, art. 264, secundul fapt este o crimă prevedută și pedepsită, de art. 234. Magistrații Curții eu jurați au condamnat pe recurent la munca silnică pe viață, in basa. art. 264, 234, 225 și io. Art. 234, aplicat de (urle, pedepsește cu munca silnică pe viață, când omorul se săvârșește mai înainte, saii deodată, saii in urma unei alte crime. Recurentul nu a comis omorul in urma unei alte crime, ci in urma unui alt delict, prevedut de art. 204 și in atare cas nu se aplică prima ci ultima parte

a art. 234. Magistrații Curții cu jurații neobservând cum că atentatul la pudore, imputat recurentului, nu este o crimă, ci un delict, a aplicat reu prima parte a art. 234 dând recurentului o pedepsa mai mare de cât acia pronunțată delege.—Cas. II, 16 Oct. 79; B. p. 747.

o. Omorul se pedepsește cu munca silnică pe viață numai atunci, când va ti avut de scop ori a prepara, ori a inlesni, ori a esecuta un delict, iar in tote cele-l'alte cazuri se pedepsește cu munca silnică pe timp mărginit ; prin urmare delictul care a urmat sau precedat omorul, tiind o circumstanță agravantă urmeză să facă obiectul unet chestiuni distincte. — Cas. II, 11 Iul. 83 ; B. p. 731.

o. Circumstanța că o crimă săvârșită dar nereușită, din cauza independentă de voința autorului, tiind constitutivă iar nu agravantă, face obiectul unei singure cestiuni la jurați. — Cas. II, Ui Nobr. s ; B.*p. »r.7.

§ 2. Amenințări

235. Acela, care va ii amenințat, prin înscris anonim saii subscris, de a asasina, de a otrăvi, ori de a face asupra veri-unei persoane ori-ce alt. atentat, supus la muncă silnică pe totă viața saii pe timp mărginit, se va pedepsi cu reclusiunea, dacă amenințarea, se va fi făcut cu cerere de a depune o sumă de bani la un loc hotărât, saii de a împlini ori-ce alte condițiuni. P. 244, 273, 366. P. Fl. 305.

L Trei sunt elementele delictului de amenințare, a) amenințarea să fie făcută in scris, b) amenințarea să aibă de scop un atentat contra personelor, atentat pedepsit de legea penală cu munca silnică pe totă viața sau pe timp mărginit, c) amenințarea să ne însoțită de o cerere de bani sau de împlinirea ore-cărei condițiuni.—Tr. Dolj II, 5 Iun. 95; Dr. 56/95, p. 471.

2. Delictul de amenințare este un delict grav, pentru că primejduește nu numai liniștea acelui amenințat, care trăesece cu frica să nu devină odată victima crimei sau delictului de care este amenințat, dar încă pentru că turbură liniștea și altor indivizi, cari se îngrijesc, cu drept cuvint, de o aceiași sortă. Pentru acest cuvint legea este atât de aspră in represiune, de și de alt-fel amenințarea nu constituie de cât o rezoluțiune, manifestată in adevfer, dar totuși neavend de cât caracterul unui act preparator, și știut e că Lg. penal in principiu, pedepsește numai fapțul săvârșit sau încercarea (tentativa) iar nu intențiunea (exceptând carurile prev. d. de art. 78 și 79: atentatul si complotul).—Tr. Dolj II, 5 Iun. 95; Dr. 56/95, p. 471.

8. Din combinațiunea art. 235 și 237 reese că amenințarea prin graiu de a asasina, otrăvi, etc. nu constituie delictul prevedut de art. 237 de cât dacă, o asemenea amenințare, a fost însoțită de o cerere de a depune o sumă de bani intr'un loc hotărât, sau de a împlini, persona amenințată, vre-o condițiune a cărei executare să depindă neapărat de dinsa. Așa dar, amenințarea făcută de* un părinte in persona aceuia care bătuse pe copilul seu, cum că il va omori dacă copilul nu se va însănoși, fiind însoțită deo condițiune a cărei realizare sau

nerealizare nu atărnă de voința persoanei amenințate, nu intrunsece elementele delictului de amenințare nici constituie un fapt care să cadă sub previsiunile Codului penal.—Cas. II, 9 Iun. 95; B. p. 943.

1. Delictul de amenințare nu se pote stinge prin împăcarea părților și prevenitul nu pote invoca, in apărarea sa, declarațiunea reclamantului pentru a uovedi că-i lipsește elementul principal: voință, reul cuget. — Tr. Dolj. n; 5 Iun. 95; Dr. 56/95, p. 471.

236. Dacă amenințarea in scris nu va li însoțită de nici o cerere saii condițiune, osândă va fi închisorea de la un an la doui și amenda de la 50 până la 2500 lei. P. 366. P. Fr. 306.

237. Dacă amenințarea, însoțită de cerere sau de veri-o condițiune, s'a făcut prin gram, culpabilul se va osândi la închisore de la trei luni până la un an, și la o amendă de la 50 până la 250 lei. P. 244, 366. P. Fr. 307.

1. Nu constiue delictul de amenințare, dacă amenințarea n'a fost însoțită de veri-6 cerere saii condițiune.—Cas. II, 2 Febr. 93 ; B. p. 158.

2. Legea penală nu înflige nici o pedepsa amenințărilor verbale cari nu sunt însoțite de o cerere saii condițiune, căci legislatorul a crezut că, asemenea amenințări, fiind lipsite de ori-ce interes, ele nu pot fi de cât rezultatul unei mișcări subite produse prin mânie și care se pote îndată risipi in

cientul declară în instanță că nu i s'a cauzat nici o incapacitate de lucru, și că faptul, neîntrând în prevederile art. 239 și în prevederile art. 238, acțiunea publică trebuie declarată stinsă, întru cât s'a împăcat cu inculpatul, totuși Judecata trebuie să înlăture acesta declarațiune și să rețină afacerea, să judece

Se inculpat și să-l aplice art. 239 Dacă existența faptului se dovedește.—Tr* III. I, 23 Nobr. 95; C. Jud. 1/96, p. 3.

11. Când judecătorul de ocol și-a declinat competența de a judeca delictul de loviri*, săvârșit de un picher al căilor ferate, pe motiv că dînsul, după art. 35 din legea pentru exploatarea căilor ferate, fiind agent al poliției judiciare, este justițiabil de Curtea de apel, Tr. de județ, sesizat prin facere de ape din partea Ministerului public, constatând că faptul n'a fost săvârșit în exercițiul funcțiunei, judecă afacerea ca instanță de apel, cu tătă declinarea de competența ce i se cerca, și când năntiririle, pronunțate de aceste innt. judecătorești, au remaN definitive, Casația este în drept să pronunțe un regulament de competența și să trimită afacerea înaintea judecătorului polițienesc.—Căs. II, 12 Oct. 92; B* p. 914.

12. Controlorul fiscal noavend cădere să incaseze eontribuțiuni, faptul că un controlor a bătut pe un contribuabil, pentru refuz de a plăti confrtribuțiunile, este de competența judecătorilor de ocole a-l judeca, întru cât controlorul nu a comis delictul ca funcționar, ci ca simplu particular.— Can. II, 31 Iul. 97; B. p. 1002.

18. Delictul de loviri, săvârșite cu ocazia alegerilor comunale, cu scop de a împedica pe alegători de a putea pătrunde în localul de alegere, constituie un delict politic, de competența

numai a Curței cu jurați de a-l judeca. — Cas. II, 22 Febr. 93; B. p. 205.

239. Dacă lovirile sau rănirile au cauzat o vătămăre însemnată sănătăței sau unuî membru al corpului victimei, ori dacă au dat naștere veri-unei necapacități de lucru, culpabilul se va pedepsi cu închisore de la trei luni până la două ani, și amendă până la 1000 lei.

Iară dacă se va ti urmat cu precugetare sau cu pândire, minimum pedepsei va ti de sese luni. P. Pr. 192; P. Fr. 309.

1. Loviturile ce cauzează pacientului o incapacitate temporară de a lucra, intră în prevederile art. 23» și în competența Tribunnului corecțional.— Cas. II, 21 Mart. 97; P. p. 498.

2. Dacă, după părerea medicului, liivitu'ilo au fost așa de grave în cât pacientul are nevoie de o căutare de 10-15 zile, delictul intră în prevederile art. 23», căci loviturile care produc leșiuni, care nu se pot vindeca de cât după o îngrijire atât de îndelungată, produc o vătămăre însemnată a sănătătei.— Cas. II, 14 Dec. 92; B. p. 1147.

Lovirile săvârșite în persana cui-va și cari i-au cauzat o incapacitate de lucru, constituie delictul prevăduț de art. 239, de competența*Tr. de județ de a-l judeca.* Și prin incapacitate de lucru, în sensul zisului articol, cată a se înțelege nu numai punerea pacientului în stare de a nu mai putea munci din cauza leșiunilor primite, dar și abținerea

•
I
I
I
E
Pj
y
H
•I

f

t |

•

•

i,

t

l

|

•

l

l

•

m

I

I

I

•

sa de la ori-ce lucru ce-l putea face pentru a-și înlesni vindecarea.—Cas. II, 17 Apr. 96; B. p. 759.

4. Delictul de loviri și răniri săvârșit în persona cul-va cade sub prevederile art. 239 și este de competența Tr. de județ de a-l judeca, dacă acele loviri sau răniri au dat naștere la o incapacitate de lucru, cu tote că acesta incapacitate s'a prelungit din cauza slabei eonstituțiuni a pacientului.—Cas. II, 8 Mart. 96; B. p. 692.

5. Medicul numai este competent să se pronunțe asupra gravității loviturilor,*dacă ele sunt de natură a produce o incapacitate la lucru.—Cas. II, 18 Nobr. 83; B. p. 1112.

6. Ori-ce medic pute constata leșiuni și libera certificate. Legea nu prescrie nicăcri că acesta n'ar pute-o face de cât cei care ocupă funcțiuni publice.— Cas. II, 19 Iun*. 91; B. p. 815.

7. Gravitatea leșiunilor și incapacitatea de lucru, cerută pentru delictul prevăduț de art. 239, sunt cestiuni de fapt a căror constatare și apreciere sunt lăsate în deplina suveranitate ajudecătorului de fond, fără ca să cadă sub censura Curței de Casațiune.— Cas. II, 19 Iun. 91; B. p. 815. Idem: Cas. II, 7 Iun. 93; B. p. 616. Idem: Cas. II, 6 Mart. 95; B. p. 383.

8. Decisiunea instanței de fond care se întemeiază pe un certificat medical, numai în ce privește constatarea gravității leșiunilor, suferite de pacient dintr'un delict de lovituri, fără ascultarea medicului prin prestare de jurământ, constituie o decisiune de fapt care este lăsată la suverana apreciere a instanței de fond și nu pște da loc*la un mijloc de casare, atunci mai cu semă când prevenitul n'a cerut, înaintea instanței de fond, ca medicul să

tie chemat a afirma prin jurământ cele constatate prin certificat. — Cas. II, 21 Mai 91; B. p. 689.

9. Acțiunea publică pentru delictul de loviri și răniri grave din cari s'a cauzat pacientului o incapacitate de lucru, delict prevăduț de art. 239, nu pote fi stinsă prin împăcarea părților. — Cas. II, 10 Oct. 95; B. p. 1232.

10. Lg. referindu-se la aplicarea pedepsei, stabilește minimumul pedepsei peste care inst. jud. nu se pot scobori, și maximum pe care nu-l pot depăși, iar gradatiunea între minimum și maximum este lăsată la aprecierea Curței de fond. În speță s'a aplicat bine art. 239 și (fi când s'a condamnat acusatul la ti luni închisore corecțională. — Cas. IF, 18 Mai 88; B. p. 518.

11. Când faptele pentru care inculpații au fost trimiși înaintea juraților, pot constitui fie-care câte un delict special pedepsit de legea penală, d. e. sechestrare și maltratare, în privința cărora jurații respund negativ la unul și afirmativ la celalt, Curtea face o justă aplicațiune a art. 239. — Cas. II, 24 Oct. 83; B. p. 991.

12. Când printr'o hotărîre definitiva, față cu Ministerul public, un fapt a fost calificat ca delic, Tr. corecțional, sesizat a judeca din nou afacerea, în urma opozițiunei celui condamnat, nu pote să-și decline competența pe motiv că faptul incriminat ar constitui o crimă.— Cas. II, 5 Oct. 88; D r. 63/88, p. 510.

18. Dacă, pe când se făcea alegeri, un alegător a fost lovit, din care cauză a fost bolnav mal multe zile, un asemenea fapt nu pote fi considerat ca un delict ordinar, dacă, din cauza împrejurărilor în care s'a săvârșit, se constată că a avut de scop sau a influența votul sau a împedica pe alegător a

vota. Delictul fiind electoral, după art. 128 din legea electorală, e de competența juriului.—Cas. II, 18 Mai 92; B. p. 501.

14. În lipsa unei instrucțiuni, care să stabilească în ce împrejurări s'a comis faptul, urmează ca competența să se reguleze după cererea pacientului.—Cas. IT, 6 Iun. 95; B. p. 930.

240. Dacă, în urmarea loviturilor sau rănilor voluntare, pătimașul a rămas sluit sau în incapacitate pe totă viața de a lucra, sau mut, sau orb, sau surd, sau a pierdut facultatea de a procrea, sau a rămas smintit de minte, ori nebun, sau imbecil, culpabilul se va pedepsi cu închisoare de la două până la cinci ani, și amendă până la 2000 leL.

Aceiași pedeapsă **MO** va aplica și când perst'ma bătută, tiind-o femeie însărcinată, din cauza bătaii, a lepădat. *P. Pr.* 192.

I. După art. 257 al. 1: omuciderea, rănirile și lovirile făcute de o femeie sunt seusahile «iacă, au fost provocate imediat prin o siluire exercitată asupra persoanei sale. Dispozițiunile art. 325 P. Fr. pe cari Lg. nostru le-a reproduș în articolul citat mai sus, vizează, în special, crima de castrațiune. Art. 241 P. Kr. care prevede crima de castrațiune în parte nu este adoptat în Codul român, și totuși ridicarea prin răniri săii loviri a facultate! de a procrea este considerată ca crimă prin art. 240. Din tete acestea rezultă nu că castrațiunea nu ar fi pre-

vedută în lege, ci că ea e înglobată, de Lg. nostru, în categoria generală a omuciderilor, rănirilor și loviturilor cu voința.—Cas. II, 6 Nobr. 72; B. p. 305.

2. Imprejurarea că o castrațiune s'a săvârșit cu voia pacientei, nu apără pe acusat de pedeapsă, de ore-ce faptele imorale, ca contrariu naturel și oprite de lege, nu pot face obiectul conventmnilor dintre părți.—Cas. II, 6 Nobr. 72; B. p. 305.

241. Dacă rănirile sau lovirile voluntarii aii causat mortea, culpabilul se vapedepsi cu reclusiunea. *P. Fr.* 309.

1. Faptul de lovire care a causat avortul și mortea pacientei e prevedut și pedepsit de art. 241.—Cas. II, 11 Dec. 87; B. p. 1041.

2. Lovirile săii rănirile, cari aii causat mărtea pacientului, cud sub previsiunile art. 241, chiar atunci când viclinia a Hueoinbut, nu numai din cauza rănilor primite, ci și din complicațiuniln ivite din cauză că ii fost lipsit la timp de îngrijirile medicale.—Cas. II, 17 Nobr. 92; B. p. 1040.

ii. Faptul principal al lovirei! cu voința și circumstanța în greunătore", dacă acesta lovire a causat mortea trebuie să formeze fie-care o cestiune separată.—Cas. II, 8 Febr. 87; B. p. 67.

I. Se face o justă aplicațiune a pedepsei când Curtea cu jurați pronunță pedeapsă înclisorei corecționale, pe termen de 5 ani, în persona unui minor, avend etatea de la 15—20 ani, pentru o crimăpedepsită cu reclusiunea.—Cas. II, 19 Mai 93; B. p. 519.

5. Este casabilă decisiunea magistraților Curței cu jurați, când condamnă pe prevenitul

găsit culpabil de crima de lovire ce au pricinuit mortea, și căruia i s'a acordat și circumstanțe ușurătore, la pedepsă muncel silnice.—Cas. II, 1 Aug. 97; B. p. 1007.

242. Dacă rănirile sau lovirile s'au făcut cu precauțtare săii cu pândire, de s'a urmat mortea, pedeapsă va fi munca silnică pe timp mărginit, iară dacă nu s'a urmat mortea, ci una din lesiunile prevedute prin art. 240, se va pedepsi cu minimum reclusiunei. *P. 227, 228, 238, 248, 244, 2ho. P. Fr.* 310.

1. Pândirea e o manifestare a premeditare!, —Cas. II, 17 Febr. 87; B. p. 164.

2. Art. 242 pedepsesce loviturile și rănirile din cari s'a urmat mortea, fără să ce'ră ca autorul să fi avut intenția de a omora, căci atunci ar ii devenit culpabil de omucidere.—Cas. II, 17 Febr. 87; B. p. 164.

3. În crima de lovire și răniri din cari a rezultat mortea, săvârșite cu precauțtare sau pândire* cată să se pue juriului cestiunl, separate de faptul principal, asupra circumstanței agravante a precauțtării s'au pândirei, și distincte una de alta, căci' ele formează doue cauze agravante deosebite.—Cas. II, 17 Nobr. 92; B. p. 1045.

243. În cașurile prevedute la art. 238, 239, 240, 241, dacă culpabilul a comis fapta în contra părinților săii legitimi, naturali sau adoptivi, sau în contră altor ascendenți

legitimi, i se va aplica maximum pedepsei prevedută la fie-care articol, afară de cașul art. 240, unde pedeapsă se va îndoi. *P. 238-242, 244. P. Fr.* 312.

1. Înrudirile prin afinitate nu intră în acclăș grad cu acelea enumerate "în art. 243, așa că bătaia urmată de ginere contra socrului său, intră în previsiunile art. 238, deferite judecătorului de ocol.—Cas. II, 27 Mai 85; B. p. 460. Idem: Cas. II, 2B Ian. 94; B. p. 67.

2. Art. 243 trimite la art. 238 pentru judecarea delictului și pentru lixarea pedepsei de aplicat, ordonând mimat judecătorului să pronunțe maximum pedepsei! prevezut pentru fie-care cas. De vreme ce pedeapsă este tot cea din art. 238 mărginită numai în maximum, este evident că judecătorul care este chemat de acel articol a pronunța pedeapsă în cas ordinar, o va pronunța și atunci când este chemat' a'da maximum, acest maximum fiind tot în limitele competenței atribuită dănsului, si legea'nedispunend altmintrelea pentru acest caz. Dacă s'ar admite că, în tote cazurile în cari art. 243 este aplicabil, faptul este de competența Tribunalului, ar trebui să se declare Tribunalul competent pentru a judeca și loviriile simple petrecute în bălciuri sau cărciumi îndată ce ar fi între copil și părinte, ceea-ce este inadmisibil, acest fapt putând constitui o simpla contravențiune. Textul din legea judecatoriilor de ocole, care dă atribuțiune judecătorului de pace, de a judeca numai delictelle prev&dute de art. 238, nu se opune la acesta interpretație, de vreme ce în cașul de față, de și faptul este vizat și

de art. 243, însă este pedepsit tot de art. 238. — Cas. II, 26 Mal 89; B. p. 670.

a. Calitatea de părinte a pacientului nu constituie de cât o circumstanță agravantă a delictului de lovire, atrăgând după sine aplicarea maximului pedepsei prevădută de art. 238 fără a schimba cătuși de puțin fie natura delictului, fie maximul pedepsei pe care, judecătorul de ocol, este în drept a o pronunța, ca judecător corecțional, adică închisorea până la un an și jumătate și amenda până la 2000 lei. Ast-fel fiind, delictul își conservă caracterul seti primitiv, intrând în competența judecătorului de ocol a-l judeca în prima instanță. — C. Or. II, 4 Oct. 90; Dr. 64/90, p. 516.

4. După dispozițiunile art. 71 din legea judecătorilor de pace, acestea sunt Tribunalele corecționale, și judecă în prima instanță delictele prevădute de art. 238 P. iar art. 18^H Pr. P. prevede că contravențiunile și prin analogie, și delictele date m competența judecătorilor de pace, se vor judeca de Tribunal în prima instanță, dacă vre-o parte n'a cerut trimiterea procesului la judele de pace. De și inculpatul a fost dat în judecată pentru delictul prevădută de art. 243, însă calitatea de părinte a pacientului, ne constituind de cât o circumstanță agravantă a delictului de lovire, care atrage după sine maximul pedepsei prevădută de art. 238, fără a schimba cătuși de puțin natura delictului, urmeză că delictul își conservă caracterul seu primitiv și, ca atare, intră în competența judelei de pace în prima instanță. Inculpatul, nedeclinând competența Tribunalului de a-l judeca, Sentința dată de acesta este dată în ultima instanță și apelul defătată inadmisibil. — C. Buc. II, 17 Febr. 97; C. Jud. 19/97 p. 147.

5. Se socotesc delictle corecționale, tote infractiunile cari atrag după sine pedepsa închisorii de la 15 zile până la 5 ani. Ast-fel, faptul copiilor de a aplica lovituri părinților lor, pedepsindu-se de art. 243 cu maximum închisorea corecțională de r. ani, constituie un delict corecțional. — Cas. II, 12 Ian. 94; B. p. 44.

6. Competința nu se poate deduce de cât dintr'un text formal. Nici după art. 22 vechii, nici după art. 71, din legea judecătorilor de pace, faptul prevădută prin art. 243 Codul penal nu e de competența judelei de pace, fiind-că nu se referă la acest articol. Dacă pentru aplicarea art. 243 trebuie a recurge la art. 238, acesta nu pote fi un motiv pentru a întinde competența judecătorilor de pace. — Cas'. Vac. 1 Aug. 96; B. p. 1149.

7. Sunt considerate ca delictle corecționale tote câte atrag dupe sine pedepsa închisorii de la 15 zile până la cinci ani. Delictul prevădută de art. 243, pedepsindu-se cu maximum pedepsei, este considerat ca delict corecțional. În regulă delictle corecționale le se judecă de Tribunal, iar contravențiunile de judele de pace, și numai prin excepțiune la acesta regulă, s'au deferit judecătorilor de pace o parte din aceste delictle, excepțiune care nu pote fi întinsă peste limita în care este circumscrisă de legiuitor. Întru cât art. 71 din legea judecătorilor de pace, determină, în mod precis, delictle cari, prin excepțiune, pot fi judecate de acesta instanță fără, să indice în acest articol și delictul prevădută de art. 243, este evident că competența judecătoriei de pace nu pote fi întinsă și la alte casuri neprevădute de acele articole. Prin urmare, delictul prevădută de art. 243 intră în competența Tri-

bunalului de a-l judeca. — Cas. II, 19 Mai 97; B. p. 763.

241. Dacă crimele și delictle, prevădute prin acesta secțiune și prin secțiunea precedentă, s'au săvârșit de vre-o adunare turburătoare, cu rebeliune sau cu jefuire, acele crime sau delictle sunt imputabile căpeteniilor, uneltitorilor și iivitorilor acelor adunări, rebeliuni sau jefuiri, cari se vor pedepsi ca culpabili de acele crime ori delictle, și se vor osândi la aceleași pedepse ca și acei cari le vor fi săvârșit în persona. P. 86, 170, 232-243, 245-247; P. Fr. SIS.

245. Ori-cine va cauza altuia o bolă sau o incapacitate de lucru, dând cu voință și cu ori-ce chip substanțe cari, fără a fi de natură a cauza mortea, sunt vâtemătoare sănătăței, se va pedepsi cu închisore de la o lună până la doui ani, și cu amendă de la 50 până la 2500 lei.

Dacă delictul s'a comis în contra părinților, ast-fel precum sunt specificați la art. 243, pedepsa va fi de la doui până la trei ani închisore. P. 243; P. Fr. 317.

246. Ori-care, prin lucruri de mâncare, beu-

turl, doctorii violente, sau prin ori-ce alt mijloc, va face, cu sciință, pe femeia însărcinată să lepede, ori cu voia ei sau nu, se va pedepsi cu minimum reclusiune!.

Femeia care, de sineși, va fi făcut veri-un mijloc ca să lepede, sati va fi primit să întrebuințeze mijlocele de lepădare ce i se vor fi arătat spre acest sfârșit, se va pedepsi cu închisore de la 5 se luni până la doui ani, de va îi rezultat lepădarea pruncului.

Medicii, chirurgii, oficerii de sănătate, spițerii și moșele cari vor areta, sati vor da, sau înlesni aceste mijloce, se vor pedepsi cu reclusiunea, dacă lepădarea va avea loc.

Dacă din lepădare se va fi causat mortea mamei, pedepsa sa va aplica cu un grad mal sus. P. Fr. 317.

247. Veri-cine va vinde beuturl prefăcute și amestecate cu materii vâtemătoare sănătăței, se va pedepsi cu închisore de la 15 zile până la doue luni, și cu amendă de la 26 până la 250 lei; iară prefăcutele beuturl, ce se vor dovedi a fi ale venditorilor, se vor confisca.

Amenda se va pronunța

în favoarea doveditorului.
P 331, 389; P. Fr.318.

1. Elementele delictului prevezut de art. 247 sunt: a) ca prevenitul să ii vendut băuturi; b) ca băuturilo să fie prefăcute și amestecate cu substanțe vătămătoare; c) ca el să scie 'că băuturile conțin asemenea substanțe. Atunci, dar, când judecătorul fondului stabilește, prin decisiunea sa, că la prevenit în pivniță s'au găsit vinuri prefăcute cu substanțe vătămătoare sănătăței, că densul a avut cunoștință că sunt prefăcute și că cunoștea calitatea mărfurilor ce vindea, de ore-ce el însuși prefăcuse vinul, tote acestea demonstrează in veredat constatarea existenței tuturor elementelor zisului delict, și, în special, acela al cunoștinței prevenitului, cum că substanțele introduse în beuturi erau, în adevăr, vătămătoare sănătăței.—Cas. II, 28 Iun. 94; B. p. 753.

2. Când judecătorul fondului constată în fapt că un comerciant debăuturispirtse. a cumpărat și ținut în magazinul său beuturi prefăcute și amestecate cu materii vătămătoare, și că a vendut din aceste băuturi, cu drept cuventil declară culpabil de delictul prevedut si pedepsit de art. 247.—Cas. II, 13 Sept. 94; B. p. 892.

3. Este un principiu constant în dreptul penal, că nu pote să existe crimă sati delict fără intențiune fraudulosă saii culpa agentului. Art. 247 nu face excepțiune la acesă regulă generală. Nu este suficient faptul vândărei unor beuturi vătămătoare sănătăței, ci trebuie a se constata sciință ce trebuiaș'o aibăvândătorul,cum că, în adevăr, acele uături conțin asemenea substanțe. — Cas. II, 10 Ian. 86, Dr. 15/85-86, p. 117. B. 86, p. 40.

4. Pentru ca să existe delict,

nu este suficient faptul vândărei de beuturi vătămătoare sănătăței, ci trebuie a se constata de instanța de fond, sciință vândătorului că în adevăr acele băuturi conțin substanțe vătămătoare sănătăței. — Cas. II, I Iun. 94; Dr." 52/94, p. 418. B. 94, p. 707.

o. După dispozițiunile art. 247 numai alterațiunile făcute fraudulos și cu scop de a înșela pe cumpărători intră în previsiunile lui. Prin urmare, acolo unde nue fraudă, sau intențiune fraudulosă, nu există delict. In specie, băutura nu era vătămătoare, dar din cauza capsulei de plumb ce avea sticla care conținea lichidul ce se punca în vândare, putea să se altereze si să' devină vătămătoare sănătăței; prin urmare, faptul, care 'se pște imputa inculpatului nu este de cât o contravențiune la regulamentele comunale, cari interzic a se vinde asemenea băuturi în sticle purtând capsule de plumb. — Cas. II, 16 Dec. 91; Dr. 5/92, p.35, B. 91. p. 1359.

6. Lg. servindu-se de expresiunile *beuturi prefăcute și amestecate*, apoi, fie că un individ fabrică băuturile, alcoolice adăogând substanțe noi vătămătoare sănătăței, fie' că nu estrage dinbă-ituril*efabricate substanțele vătămătoare sănătăței, se face pasibil de penalitate. — Cas. II, 26 Nobr. 82; B. p. 1121.

7. In delictul prevedut de art. 247, odată ce este constatată că substanțele puse, în băuturile puse în vândare, sunt vătămătoare sănătăței, acesta este suficient spre a 'demonstra intențiunea fraudulosă a făptuitorului. — Cas. II, 16 Febr. 94; B. p. 169.

8. Expunerea chiar spre vândare a unei băuturi de către un debitant într'un local deschis în tot-d'auna publicului, constituie în sine o vândare în sensul art. 247, de ore-ce prin

expunerea spre vândare a făcut tot ceea ce depindea de densul ca vendător și clienții se pot present'a în ori-ce moment spre a cumpăra din acea băatură pe care o avea în prăvălia sa tocmai în acest scop; în acest sens larg trebuie înțeles si aplicat cuventul *va vinde* din art. 247, de ore-ce Lg. în interesul sănătăței publicului, a avut de scop, prin acest articol, nu numai de a reprima dar și de a preveni fraudele în comerțul de băuturI spiritudse, atingând mai cu seină pe acei cari avut profesiunea de cărciumari, ar debita publicului asemeneabăuturIconținend substanțe vătămătoare sănătăței. Sănătatea publică nu ar fi destul de garantată dacă art. 247 nu s'ar putea aplica de cât în cașul când vândarea ar li fost executată, fiind că pericolul există tot așa de bine în acest caz ca și în cazul când băutura este destinată spre vândare publicului, care, în cele mai multe cazuri, nefăcend nici o reclamațiune, aplicațiunea legi si urmărirea Ministerulni public ar fi devenit rară și dificilă. Ceea ce Lg. a voit a pedepsi mai mult nu este atât faptul că un debitant a vendut, ci voința sa de a vinde publicului asemenea băuturi, sciind bine că are să vateme sănătatea, și acesta voință culpabilă există deopotrivă ui ambele casuri, așa în cât, după textul și spiritul art. 247, ar fi o pura subtilitate de a susține că a vinde efectiv, o băatură sau a o avea spre vândare în aceiași

prăvălie, nu ar fi unul și acelaș lucru, din partea unui debitant, spre a-l face egalmente responsabil din punctul de vedere penal. — C. Gal. I, 21 Iun. 94; Dr. 77/94, p. 621.

9. După coprinderea art. 247, nu se cere ca amestecarea substanțelor vătămătoare să fie numai opera inculpatului. —

C. Buc. I. 6 Mal 94; Dr. 46/94, p. 369.

10. Că inculpatul a amestecat el însuși substanțe în vin, saii că Far fi cumpărat în acesă stare, acesta puțin importă pentru răspunderea penală, de 6re-ce art. 247 întrebuințând termenii *beuturi prefăcute și amestecate*, din acesta rezultă că nici o distincțiune nu face legea între acele'2 operațiuni, căci este destul, pentru comiterea delictului, că băutura să fie în sine amestecată cu o substanță vătămătoare sănătăței și acela care o vinde să aibă, bine înțeles cunoștință că conține asemenea substanțe. — C. Ual. I, 21 Iun. 94; i)r. 77/94, p. 021,

11. Art. 247 pedepsece pe toți aceia cart au vendut băuturi prefăcute și amestecate cu materii vătămătoare sănătăței, fără a face veri o distincțiune, dacă cei cari aii vendut asemenea beuturi,le-au cumpărat prefăcute gata, saule-au prefăcut ei înși-le.—Cas. II, 22 Sept. 94; B. p.* 906.

12. Faptul de a vinde beuturi falsificate se pedepsece conform' art. 247, independent de pretențiunile civile ale personelor cari s'ar crede vătămate prin acest delict, de ore-ce Lg. prin acest articol, a voit a pepepsi nu atât faptul că un debitant a vendut vin falsificat, cât voința de a vinde publicului asemenea beuturi, știind bine că are să vateme sănătatea.—C. Gal. I, 21 Iun. 94; Dr. 77 94, p. 621.

13. Prin art. 391, al. 2, ordonându-se ca băuturile prefăcute ce se confiscă să fie vărșate, urmeză, prin a *fortiori*, că și confiscarea prevădută de art. 247, pentru băuturile prefăcute și amestecate cu substanțe vătămătoare sănătăței, este ordonată tot pentru scopul ca acele beuturi să fie vărșate, spre a se face ast-fel imposibilă con-

sumarea lor de către public. In vederea acestui "spirit al legii, nu se poate pretinde ca, in cașurile când inculpații reușesc de subtrage b6turile prefăcute de la executarea confiscare!, dănsii să fie condamnați de a plăti valoarea lor, căci prin asemenea hotărâri, nu s'ar face o aplicatiune a legii, ci s'ar adăogi o pedepsa pe care legea nu o prevede, ceea ce nu este permis judecătorului.—Cas. II, 22 Ian. 94; B. p. 733.

14. Este neadmisibil recursul in Casațiune, făcut de Ministerul public de pe lângă Curtea de apel, in contra unei H. pronunțată de acesta Curte, pe motiv că in delictul de vëndare de beutur falsificate, a pronunțat amenda in proiitul fiscalului, iar nu in acela al doveditorului, cum prevede acest articol, căci pe de o parte in ceea ce privește interesul doveditorului delictului, pentru ca amenda să se pronunțe in folosul seti, numai densul are dreptul a face un asemenea recurs, iar de altă parte, in ceea ce privește interesul legii numai Procurorul general de pe lângă Casație are dreptul, in virtutea art. 144 Pr. I. de a cere casarea hotărârilor date cu rea aplicare alege!.—Cas. II, 22 Iun. 94; B. p. 733.

15. Judecătorul fondului uezază de o facultate care nu constituie o micșorare, denegare sau violare a dreptului de apărare, când, in delictul de vëndare de beutur prefăcute și amestecate cu materii vătămătoare sănătățel, respunde la cererea făcută de prevenit, in mod cu totul subsidiar, de a se face o nouă analiză de un chimist special, spre a se dovedi că nu conține materii vătămătoare sănătății, că, o asemenea analiză nouă, nu e necesară, de 6re-ce cea existentă este destul de lămurită și convin-

gătore. — Cas. II, 5 Apr. 94; B. p. 458. Idem: Cas. II, 23 Mai 194; B. p. 610.

16. In delictul de vëndare de beutur vătămătoare sănătățel, când judecătorul fondului constată că, examinând expertizele anterioare și vinul debitat de prevenit, și-a format in ajuns convicțiunea că vinul vëndut era amestecat cu substanțe vătămătoare sănătățel, și ca densul scia despre acesta, este in drept ca să respingă cererea de a se face o nouă expertiză, acesta constituind o cestiune de fapt lăsată in atributul seu suveran. — Cas. II, 13 Sept. 94; B. p. 892.

17. In delictul de vëndare de beutur vătămătoare sănătățel, cestiunea dacă expertisa deja făcută a constatat saii nu că acele beutur conțin sau nu substanțe vătămătoare, este o cestiune de fapt, lăsată cu totul la aprecierea suverană a judecătorului de fond. Așa dar, când dănsul constată că acele beutur conțin asemenea substanțe, este in drept să respingă cererea prevenitului de a se ordona o nouă expertisa.— Cas. II, M Nöbr. 94; B. p. 1127.

18. In delictul prevezut și pedepsit de art. 247, constatatarea tăcută in decisiunea condemnatorie, cum că agenții sanitari au luat probe din vinul ce delicientul debita in cărciuma sa, constatata amestecat cu materii vătămătoare sănătățel, este suficientă spre a determina aplicarea citatului articol, fără să mai fie trebuință si de constatatarea cum ca densul ar fi fost surprins vëndând din vinul amestecat. — Cas. II, 5, Apr. 94; B. p. 458.

19. Este admisibilă proba testimonială spre a se dovedi că vëndătorul de vinuri falsificate, nu avea cunoștință de falsificarea lor. — C. Buc. II, 20 Maiu 94; Dr. 46/94, p. 370.

20. Când judecătorul fondu-

j
1
1
M
m
m
.
.
jff
de- fl
3
%
W.
'H
4
\
.

SECȚIUNEA 111

Omucidere, răniri

și loviri fără voie. Oiiue și delictes scusabile, și cașurile in cari nu pot fi seusate. Omucidere, răniri și loviri cari imsumt nici crime nici delictes.

§ 1. — Omucidere, răniri și loviri fără voie.

248. Ori-care din nedibăcie, din nesocotință, din nebăgare de semă, din neingrijire sau din nepăzirea regulamentelor, va săversu omor fără voie, ori va ri fost cauza nevohtmarie de a se săversu omorul, se va pedepsi cu inchișore de la trei luni până la un an și jumetate, si cu amentia de 26 până la 500 lei. P. Fr. 319.

1. Pentru ca o infrațiune să cada sub privisiunile art. 248 și 249 trebue să existe condițiile ce determină art. 248 adică: a) sau o nedibăcie, b) sau o nesocotință, (V sau nebăgare de semă, d) sau neingrijire, e) sau nepăzirea regulamentelor, prin care s'ar ti causat sati omor, conform art. 248, sau rănire, ori lovire, conform art. 249. Fie nedibăcie, nesocotință etc. se cere un fapt direct prin care s'a causat omorul, rănirea sau lovirea, un fapt care pote fi sau nedibăcie, sau nesocotință, sau nebăgare de semă etc. după distingerile legii, și care de și nu e săvârșit cu intenție, însă fiind că a causat un reii, Codul penal il consideră ca delict. Almintrelea

lui, prin admitere de circumstanțe atenuante, in favorea prevenitului, in materie de delictes corecționale, substitue inchișorea prin amendă, dănsul pote fixa cuantumul acestei amende de la 26 lei in sus până la suma ce va crede necesară pentru reprimarea justă a delictelor. Așa dar, in delictul de vëndare de beutur falsificate, prevăzut și pedepsit de art. 247, judecătorul a fost in drept ca, inlocuind inchișorea prin amendă, prin admiterea circumstanțelor atenuante, să dea o amendă de 1000 de lei, deși a trecut peste suma amendei ce mal prevede citatul articol, căci acea amendă n'ar fi putut să fie mai mare numai in cașul când s'ar fi aplicat prevenitului și pedepsa inchișorei, prevedută in acel articol, iar nu și atunci când s'a inlocuit această inchișore numai prin amendă. — Cas. II, 22 Iun. 94; B. p. 733.

21. In sistemul legislațiunei nostre penale pedeapsa amendel este cu un g'rad inferior de cât cea a inchișorii, ori-care ar fi cuantumul ei, și, cum art. 60 ultimul aliniat, nu prevede de cât minimul amendel la care judecătorul pote să o scobore, când admite circumstanțe atenuante, ceea ce invederează că maximul este lăsat la facultatea lui, de aci urmeză că substituirea pedepsei inchișorei de 2 luni, ce se dedese delicientului pentru faptul prevezut de art. 247, printr'o amendă de looo de lei, in urma opoșițiunei sale, și a admitere! circumstanțelor atenuante, este conformă cu prescripțiunile art. 60 fără a se putea zice că i s'a ingreunat poșițiunea. — Cas. II, 20 Mart. 95; B. p. 481.

fără să existe unul din Steele fapte nu pote fi vorba de delict penal. In specie, Curtea de apel nu credeneceser a constata săvârșirea unuia din acele fapte constitutive stabilite din art. 248, intru cât, după opinia Curții, inculpații neluând măsurile necesari pentru securitate, faptul s'a causat prin neglijența lor, ast-fel Curtea admite, pe lângă cele cinci cauze a art. 248, încă o none cauză a neluării măsurilor trebuincioase. Acesta cauză nefiind prevedută de art. 248, faptul săvârșit nu e penal in sensul art. 248 și 249, ci se pote numai dice că dacă, prin neluarea măsurilor, s'a causat un reu apreciabil, in acest caz, e un delict civil și conform art. 998 Civ. partea interesată are drept la *despăgubire civilă*.— Cas. II, 25 Aug. 78; B. p. 292.

2. Legea pedepsește omorul involuntar nu numai când este provenit dintr'o cauză directă, imputată cul-va, ci și acela provenit dintr'o cauză indirectă, și constatarea unei asemenea cauze, este o cestiune de fapt ce nu se p6to censura de Curtea de Casatiune. — Cas. II, 30 Sept. 96; B. p. 1298.

3. Legea organică a Ministerului afacerilor străine, obligă pe Căpitanii de porturi a execută regulamentele do navigațiune S7-I însărcinează pedinșii a face poliția pentru menținerea bunei ordine intr'un port român. Prin urmare, in cas de accident, prin ruperea unui pod din cauza a lomerățiunei prea mare a publicului, și a înfrângere! dispozițiunilor reglementare, agenții comerciali al Societate! austriace de navigațiune! pe Dunăre neavend cădere, după legi și regulamente, a menține ordinea in port, nu pot fi responsabili de delictul prevădut da art. 248, dacă in sarcina lor nu se constată neglijență, imprudență sau nepă-

zire de regulament.— C. Gal. II, 16 Oct. 96; Dr. 75/96, p. 638.

4. Mușcarea unui copil de câine, constituie un delict de simplă politie. — Cas. II, 24 Apr. 84; B. p. 382.

"\ 219. Dacă din una din cauzele precedente vor fi rezultat numai răniri ori lovituri, închisorea va fi de la 15 zile până la doue luni, și amendă de la 26 până la 250 lei. Oc. 71, 72; P. Fr. 320.

Nu se violează regula *non bis in idem* când a urmat contra aceleași persone două judecăți care au avut de obiect fapte deosebite, de natură deosebită cu sancțiune deosebită, și sumpuse la jurisdicțiuni deosebite. Ast-fel o personă care a fost condamnată pentru nesupunerea la ordinele autoritate! comunale d'a dărâma nisce* case ale sale, care amenințau ruină, a putut fi din nou judecată și condamnată pentru delictul de răniri fără voe provenit din cauza cădere! acelor case. — Cas. II, 11 Sept. 89; B. p. 776.

§ 2. — Crime și delictes scusabile, si casnri când nu pot fi scusate.

2*50. Omorul, rănirile și loviturile sunt scusate, dacă au fost provocate prin loviri sau violențe mari urmate asupra unei persone. P. 220, 238, ur. 261, 254; Pr. P. 363, ur. 390; P. Fr. 321.

1. Prin scuze legale se înțelege ori ce împrejurare de natură a micșora pedepsa. — Cas. II, 2 Dec. 86; B. p. 955.

2. Ori-cine este responsabil pentru o infrațiune la legea penală, dacă nu se găsece intr'un cas care justifică faptul saii, precum este starea de smintire ori de legitima apărare. Infrațiunile ce s'ar comitem urma unei provocațiuni, nu sunt justificabile, ci numai scusabile. Imputabilitatea faptului nu dispore, ci numai pedepsa se micșorează. Cașurile de justificare sau de scusă nu sunt lăsate in atributul judecatorului, ci sunt anume declarate de lege. Rănirile și loviturile, numai atunci sunt scusabile, când au fost provocate, nu prin ori-ce mod, ci restrictiv numai prin lovituri saii violențe mari urmate asupra unei persone. Cașurile descrice, cum este provocațiunea, nu instanțele de instrucțiune (judele de instrucțiune, ori camera de acusațiune) sunt in drept a le esamina, ci numai judecatori de represiuine, cari sunt singuri competiția ale aprecia, si in urmă a reduce pedepsa. Instanțele de instrucțiune, numai atunci pot declara că nu este cas de urmărire, când nu vor găsi destule indicii de culpabilitate, ori nu vor găsi urme de vre-o infrațiune pedepsită de legea penală. — Cas. II, 6 Febr. 70; B. p. 49.

3. Atunci când nu se afirmă de. cât că ucigașul venea asupra recurentului injurând și cu intenția de a scote un par din gard ca să-l lovescă, Curtea era in drept a nega caracterul de scusă legală si a refuza punerea unei cestiuni, fiind că venirea asupra cui-va chiar injurând și inchipuirea că vine cu intenția de a lua un par dintr'un gard spre a lovi, nu sunt violențe niaii, căci inchipuirile cui-va, in modul arătat mai sus, nu pot fi o violență, ori-ce inchipuire alt-fel putend fi invocată ca o scusă legală. Provoacarea ca să fie o scusă

legală, conform art. 250, a uciderei cu voință, trebue ca să fie loviri și violențe mari exercitate asupra persoanei care a ucis. Injuriile orale, amenințările verbale, când nu sunt acompaniate de loviri sau nu sunt exercitate avend arme in mână nu sunt o provocatie. — Cas. II, 15 Oct. 85; B. p. 772.

4. Provoacarea intrând in domeniul scuzelor legale, se violează legea când Președintele Curții cujurați, neținend compt de o asemenea propunere a acusaților, nu pune juraților o cestiune separată pentru aceasta. — Cas. II, 14 Nobr. 77; B. p. 405. Idem: Cas. II, 4 Nobr. 85; B. p. 835.

6. Când acusatul propune o scusă din cele admise de lege, Președintele este dator, sub pedepsa de nulitate, a pune o cestiune separată asupra ei deliberărel juraților. Ast-fel fiind când Curtea refușă de a pune o cestiune asupra provocațiunel, care e considerată și admisă de lege ca o scusă legală, decisiunea sa violează art. 363 Pr. P. si este casabilă. — Cas. Vac. 5'Aug. 88; B. p. 667. Idem: Cas. Vac. 9 Aug. 90; B. p. 932. Idem: Cas. II, 9 Iul. 91; B. p. 847.

6. Când acusatul propune o scuză legală, Președintele este dator să pună o cestiune separată asupra ei. Ast-fel omorul, rănirile și loviturile, fiind scuzate dacă au fost provocate prin loviri saii violențe mari. Președintele este dator să pună o cestiune separată asupra provocațiunei, când ea este propusă de acusat.—Cas. II, 2 Febr. 90; B. p. 191. Idem: Cas. IT, 2 Febr. 93; B. p. 153.

7. Președintele Curței cu jurați nu pote pune juraților, afară de cestiunile rezultând din actul de acusațiune, după propunerea acusatului, alte cestiuni de cât acelea ce rezultă dintr'o scusă legală. Așa

dar, cu drept evuent a fost respinsă, într-o crimă de omor cu voință, cererea acusatului de a se pune cestiunea în sens că moartea a provenit din lovituri date nu cu voință de a omora, acesta neconstituind o scuză legală, ci o modifi cațiune a faptului care servea de bază a acuzațiunei.—Cas. II, y-i Apr. 90; B. p. h^l,v.

251. Crimele și delictele menționate în cel din urmă articol, sunt asemenea scusabile, dacă se vorîri comis respingând diua escaladarea sau efracțiunea îngrădirilor, a zidurilor ori a intrărilor unei case locuite saii a unui apartament locuit, ori a dependențelor acestora.

Dacă faptul s'a urmat noptea, acest cas este regulat de articolul 257. /'. 254, 809, 810, 312, a*it. J. Fr. 322.*

252. Paricidul nu este nici o dată scusalii. /'. 229. P. Fi. H²H.

253. Omorul săvârșit de către bărbat asupra femeie! sale, saii de. către acesta asupra barbutului' săii, nu este scusalii, dacă viața soțului șuii n soției care a comis omorul nu a fost pusă în pericol chiar în momentul când s'a comis omorul. În cas însă de adulteriu, omorul comis de către soț asupra soției sale sau asupra complicei lui, sau de către

soție asupra soțului său, saii asupra complicei, în momentul surprinderii! în flagrant delict în casa conjugală, este scusabil. P. 59, 225, 269, 270; Pr. P. 40, 868. P. Fr. 324.

254. Când fapta scusei va fi dovedită, la cas de veri-o crimă care trage după sine pedepta muncii silnice pe totă viața, sau pe timp mărginit, sau reclusiunea, pedepta se va reduce la închisore de la șese luni până la două ani.

Iară la cas de ori-ce alte crime, pedepta va fi închisore de la trei luni până la un an.

La cas de un delict, pedepta se va reduce la închisore de la 15 zile până la șase luni. P. 59; Pr. /'. 363, 390; P. Fr. 326

II. -- Oiiiiiciilere, răniri și lovirii cari nu sunt calificate
II lei crime nici deliecte.

255. Nu se socotesce nici crimă nici delict, când omuciderea, rănirile și loviturile erau ordonate de lege și comandate de autoritatea legitimă. P. 57; P. Fr. 327.

25G. Nu este nici crimă nici delict când cel ce a săvârșit omuciderea, rănirile și loviturile a fost silit la acesta prin nece-

sitate actuală a unei legitime apărări, conform art. 58. P. Fi. 328.

257. Sunt coprinse în cașurile de necesitate actuală de legitimă apărare și următoarele trei casuri:

1° Dacă omuciderea, rănirile saii loviturile s'ati săvârșit respingând noptea escaladarea sau efracțiunea îngrădirilor, zidurilor saii intrărilor unei case locuite saii a unui apartament locuit, saii a dependențelor acestora;

2° Dacă fapta s'a săvârșit apărându-se cine-va în contra autorilor de furtișaguri saii de jefuire, executate cu violență;

3° Dacă omuciderea, rănirile saii lovirile comise de o femeie vor fi fost provocate imediat de o siluire exercitată asupra persoanei sale. P. 251, 309, 310, 312, 313, 354. P. Fr. 329.

SECȚIUNEA VI.

Despre duel.

258. Acela care, într'un duel servindu-sa cu arme, nu a ocașionat nici omor nici răniri, se va pedepsi cu închisore de la 15 zile până la șese luni, și cu amendă de la 100 până la 500 lei. P. Pr. 168. P. Belg. 426.

1. Prin distincțiunile radi-cale ce le face de la crimele

și deliectele comune, Lg. din deliectul de duel, a voit a face un deliect aparte, sm *generis*, distinct fiind prin natura și caracterul seu de deliectele comune. Dacă dar e stabilit că, deliectul de duel, avend un caracter cu totul distinct de deliectele ordinare, este un deliect

generis, apoi naște întrebarea: se. pote fără. distincțiune a i se aplica principiile și regulile stabilite de Codul penal ea și în crimele și deliectele comune V Cu alte cuvinte, în specia ce ne preocupă, asistența martorilor într'un duel pște fi calificată ca complicitate, așa cum o prevede definițiunea dată complicitate! de art. Roi' Față de acesta definițiune a complicitate!, siliți suntem a ne întreba care sunt atribuțiunile martorilor într'un duel, ast-fel cum prevede legea duelului', căci și duelulși are legile lui, stabilite de vreme și us și cari aii devenit tot atât de puternice ca și legile scrise. E cunoscut că martorii într'un duel, afară de menirea principală de a reconcilia pe părți, și dacă nu parvin, o are pe aceea de a procura armele duelului și de a supraveghea regulile' și condițiunile, de a asista, ajuta și a modera lupta pentru' ca uelul să'și potă avea garanția lealitate! impecându-l a deveni un'asasinat. Dacă menirea martorilor într'un duel este a procura armele, a asista, a ajuta, a modera lupta, apoi nu se vede lămurit că e o a doua definițiune a complicitate! ast-fel cum ne-o dă art. 50 și că în consecință trebuie atribuită Lg. Codului penal, când după ce mal întâiu aii definit complicitatea în art. 50 în urmă cand vine a codifica legea asupra duelului cu definițiunea complicitate! încă pros'pătă, în memoria sa, se exprimă prin art. 260 *dacă luptătorii se vor*

bate la duel, fără servanții săi martori scrii dacă regalele hotărâte de martori, ori secundanți nu se vor fi observat etc. culpa! îl se va pedepsi cu pedepsele crimelor ordinare. Prin urmare singur Lg. spune combatanților a ti asistați de martori sau secundanți, și martorilor a păzi regulile (Uleiului, deci singur art. 200 îi invită la complicitate. Apoi sau trebuie să atribuim Lg. o neglijență ne ertată. ceea ce nu se justifică, sau trebuie să zicem, că el, nici un moment, nu a considerat martorii într'un duel ca complici al delictului. Că Lg. când a codificat materia duelului, nu a avut în intențiune de a califica asistența martorilor ca complicitate, reese și din modul cum se exprimă în articolele ce formează titlu *Despre Duel* așa, în art. 259 și 260 el zice: *se vor pedepsi luptătorii* și nu întrebuințază cuvântul generic de autor săii autori pe cari' l întrebuințază când e vorba de crimele și delictele ordinare, și de ce face acesta? De sigur pentru a arăta că duelul este un delict aparte și pentru că nu pte exista complicitate în asemenea delict. Dacă Lg. în materie de duel, tace asupra pedepsei ce se cuvine martorilor, acesta nu pote H un argument că prin tăcere i-ai calificat de complici, și ca atare caută a li se aplica regulile complicitatei crimelor ordinare, pentru că delictul de duel, fiind un delict cu totul a parte, tote consecințele ce reese din perpetrarea'hil vor trebui să ne supuse la reguli aparte și ori de câte ori asemenea reguli nu au fost tranșate de Lg. acțiunea justiției'trebuie a se opri, pentru că n'are dreptul de a urmări de cât crimele și delictele și singurile fapte care sunt crime sad delictes, sunt acelea pe care legea le-a calificat ca atare. Cunoscut e că

Lg. când a redactat art. 260, s'a inspirat de legiuirea Prusiana relativă la duel, legiuire în care se vede că martorii nu sunt pedepsiți (% 173 și dacă și Lg. român n'a dis. este că a găsit de prisos, față de sfaturtle ce singur le-a dat combatanților și martorilor; căci se vede cum în alte delictes speciale, unde a găsit că pote fi loc la complicitate, a edicat anume pedepsa complicilor, (art. 216, 269 etc.). Ast-fel, din argumentele expuse, reese că martorii în materie de duel, în princip, nu pot fi calificați ca complici și ca atari pedepsiți. Pote avea loc pedepsa martorilor în materie de duel, atunci când, cum se exprimă Lg. Belgian prin legea din 8 Ian. 1851 *vor provoca sau ațâța lupta* adică atunci când și conform art. 47 român care încă se găsește sub titlul general *desjfre complicitate* vor fi agenți provocatori, căci, în asemenea caz, rolul martorilor se schimbă si cu densul natura și caracterul delictului, devenind o crimă comună și căruia i se jude aplica principiile de generiile în materie de complicitate. — Tr. Bot. II. Sept. 93; Dr. 21 94, p. 187.

i. fn ceea ce privesee pe martori săii secundanți ai luptătorilor, rolul lor, în specie, a fost, de a regula condițiunile duelului, recunoscut inevitabil, de a asista pe luptători pe teren, și de a regula ca tote regulile admise și fixate de comun acord să ne strict observate, pentru ca lupta să nu înceteze de a fi legală și leală. Ast-fel mărginit rolul secundanților nu se pote considera ca o complicitate, căci acela e fl complice care inlesnesce comiterea unei infrațiuni, ori, flj departe de a inlesni comiterea fl unui fapt pe care legea penală fl îl consideră ca delictuos, secundanții n'au prestat concursul lor, în specie, de cât în fl

scop de a atenua consecințele penale a acestui fapt. Conform principiului general, caracterul penal al unui fapt rezultă din intențiunea culpabilă a făptășului/ principiul este acelaș pentru complici și pentru autorul principal. Asistența martorilor într un duel, nu provine din intențiunea lor culpabilă de a inlesni duelul, ci din contră, din intențiunea laudabilă dea-l împedica, sau, în cas când el este inevitabil, a-l îngrădi cu regulile anume determinate, a căror importanță și utilitate e recunoscută și consacrată de însuși legiuitorul. — C. Iașii, 17 Dec. 93; Dr. 24 94, p. 186.

Îl Delictul de duel, de și prin natura și modul de perpetrare, face parte din delictes ce se comit contra personelor, și ca consecință imediată ar trebui să fie și' el prevedut printre delictesle ordinare de lovituri' și răniri de cari legea penală se ocupă în anume capitol și titlu și unde, prin urmare, forțamente ar putea intra și acest delict, totuși se ocupă de delictul de față într'un capitol deosebit sub' titlu *Despre duel*, coprendend numai 4 articole, din complexul cărora reese că Lg. s'a ocupat în special de acest fapt, prevedend anume în ce constă duelul, în ce condițiune și ce anume delict pote resulta 'din el, și ce pedepsa se pote aplica; ori, prin acest sistem, de a procede se învederează voința întregă a legiuitorului ca acest delict, cu tote asemănările unul delict comun ordinar de lovituri, răniri, etc. să fie privit ca un delict special de o altă natură, cu un caracter deosebit, ținându-se în semă moravurile sociale, rezultând din analiza făcută acestui fenomen sau incident social, pe care a căutat să-l umanizeze, prevedend anume condițiuni de existență,

când se comite, de unde și penalitatea edictată. De aci resulta că tote regulile și condițiunile acestui delict trebuie căutate în singurul titlu din Codul penal în care se prevede delictul de duel, unde se va vedea pe care și pe cine din agenții, cari concură la comiterea delictului, i-a făcut punibili legea. În susținerea ideiei că Lg. a considerat duelul ca un delict special, mai există și argumentul de text rezultând din dispozițiunile art. 260, ceea ce dovedesce cu suficiență că, în delictul de duel, se cere anume condițiuni primite și cerute delege, că deși se pedepsesce, însă pedepsa, chiar dacă duelul are consecințe mortale, nu 'și schimbă caracterul; penalitatea se agravează dar calificatiunea delictului rămâne aceeași și numai în cazul prevăzut de' art. 260, decide alt-fel. Lg. a voit a face din duel un delict special și pentru care învederat este că în nici un chip nu i se pote aplica regulile comune delictelor ordinare prevăzute în Codul penal. În delictul de duel, singurile reguli, elemente și penalități, cui și căror se vor aplica, sunt cele ce se prevede m acest titlu. Chiar modul cum se exprimă legea când edictează pedepsa, arătând că ea se pote ridica până la 4 ani de închisore corecțională, denotă indubitabil dorința legiuitorului de a consideră duelul ca un delict special, căci după art. 8 § 1, maximul închisorei corecționale este numai de două ani. Așa dar evident este că numai în mod excepțional maximul pedepsei se ridică la 4 ani. Cu tote că modificându-se Codul penal în 1874, multe din crime sau corecționalisat și unor delictes pedepsa s'a agravat trecând peste maximul pedepsei corecționale" totuși, în delictul de duel; s'a

agravat numai minimum pedepsei de la 6 zile la 15 zile, maxima rămânând aceeași, ces-tiunea de principiu rămâne, căci întru nimic modificările aduse în Codul penal nu aii atins regulile speciale mai sus expuse. În materie penală se impune și este de strictă ri-gore a se examina dacă Codul penal a prevezut vre-un delict imputabil martorilor, secun-danților la un duel, fie și cu consecințe mortale pentru com-batanții, căci nu pote exista pedepsa, fără ca legea să pre-vadă și delictul. Din exami-narea și cercetarea articolelor în cari* se prevede delictul de duel, reese că Lg. prevede a-nume existența martorilor, ori secundanților, cerând ca com-batanții sa tie asistați de ei și, ce este mai mult, raportân-du-se la onorabilitatea lor, de a atesta lealitatea luptei sau păzirea regulilor hotărâte de el. (căci cine dacă nu denșii ar putea să afirme acesta?) cum este în cașul prevezut de art. 260, totuși, pentru anume considerațiuni do înaltă pre-vedere, nu voeste și nu declară responsabili pe martorii asis-tenți la comiterea delictului. Nu*se pote presupune legiui-torului omisiune, inadvertență sau credința că era superfluu a se maledicta o pedepsă mar-torilor, când în Codul penal acest fapt, imputabil dacă pște să fie, își găsește aplicațiunea în totul* prin regulile preve-zute la complicitate, ceea ce guvernă întreg Codul penal căci duelul este un delict cu totul special. Este imposibil și lipsit de ori-ce fundament, a se susține că în ideia legiui-torului a fost a pedepsi cniar pe martorii cărora le dă un rol. Fără a forța spiritul acestei legi, însuși Lg. prin art. 260, ne dă elemente necesarii de a judeca, arătându-ne principiele *de cari este condus, pronun-

țându-se categoric cu o voință definitivă, că în cașul prevezut de acele articole *culpabilul be-en pedepsi după dispozițiunile ge-nerale cuprinse în acesta lege asupra omorului saii alte rări corporale*. Independent de considerantele de mai sus, pentru a se de-monstra și declara ca fără rațiune și lipsită de ori-ce fun- (lament ideia de a se susține ca admisibilă complicitatea mar-torilor în delictul de duel, mai există și argumentul susținut și basat pe "originea prescript tiunilor ce se găsec în Codul penal la secția IV sub titlul *liespre Duel*, pe modul cum s'a confecționat articolele ce co-prinde'acesta secțiune, pe le-gislațiunile care au fost repro-duse,* pe dispozițiunile legii privitoare la acesta materie în proiectul codului Penal modifi-cat, înainte de a se promulga Codul penal în vigore, și mai ales pe lucrările preparatore ale comisiunei centrale a con-siliului de Stat. Codul penal în vigore. are o secțiune și un titlu aparte *Lespre smef* coprin-dnd 4 articole, în care cel din urmă atribute căreljurisdicțiunii să dea judecarea delictului, iar în primele trei articole se preve-de în ce constă acest delict, pre-cum si tote ipotesele, chiar cu consecințe mortale. Prin art. 260 se cere ca duelanții să fie tot-d'auna asistați de martori, și se indică căror duelanți li se agraveza pozițiunea schim-bând calificarea infracției com-mise. La confecționarea acestor articole Lg. român s'a în-spirat, în parte, atât din legiui-reabegliană cât și din cea prusiana, ambele din anul 1851. Din comparațiunea acestor legiui-ri, rezultă, în modevident, că Lg. român, suprimând multe dispozițiuni, iar pe multe din ele condensându-le într'un sin-gur articol de lege, și-a format un sistem propriu*cu anume prescripțiunil penale, preve-

jf

dend tote cașurile posibile. Comparând legea belgiană cu cea prusiana, observăm că în legiuirea belgiană martorii, se-cundanții în tote cașurile ară-tate sunt punibili (vedi ari. 432 P. belgian). Cu tote că complicitatea, ca principiu ge-neral în materie penală, este stabilită prin art. P6 și 67 P. belgian, s'a găsit că era insuficient, în materie de un delict -special, cum este duelul, și de aceea nu s'a referit la 'acel principil al complicitate!. Le-giuirea prusiana, deși indică în ce cas se pedepsesc marto-rii și cari din cele trei feluri de martori, adică *purtătorii de cartelul provocatiune'i* declară ne-punibili și scutiți de pedepsii pe martorii asistenți în duel. și ce este mai mult, ci nu sunt obligați nici a denunla duelul <art. 172 P. prusian), dispo-zițiuni reproduse și în codul german din 1871 art. 2i>. A-cestă. declarațiune expresă a legiui-torului prusian își are ra-țiunea de a fi, fiind o conse-cință logică a rolului deosebit pe care îl da legea martorilor asistent! în duel, un rol de o-nore, de a stabili regulile ho-tărătoare de luptă de la cari abătendu-se combatanții, vor putea fi considerați ca'omorito-ri. Proba și afirmarea acestul fapt nu o pote face de cât ei, de aci se pote vedea acți-unea înaltă și consecvența Lg. de a scuti de pedepsa pe acei cărora li se dă o misiune și la onorabilitatea cărora are că se raporteze pentru satisfacerea unui comandament legal, (vedi art. 171 din P. prusian, român 260). Lg. belgian nu are o a-semenea dispozițiune. Prin ur-mare fie-care din acești Lg. are un sistem diferit de a con-cepe și legifera. Pentru a în-vedera cele mai sus expuse, să arătăm ce conține legiuirea pe-nală română votată de Aduna-rea Deputaților în acesta ma-

terie, ceea-ce nu s'a produs în cursul desbaterilor cu tote că nu acesta este în vigore, căci densa a fost cu totul modifi-cată, de Comitetul legislativ din 1864, căruia i s'a trimis în revizuire acea legiuire prin de-cretul domnese din 11 Iul. 1864 și ale cărei modificări și supri-mări au fost aprobate. Din lu-crările preparatorii ale Comi-siunei legislative din Consiliul de Stat se constată că proec-tul Codului penal, în materie de duel, conținea mai multe dispozițiuni, din cari unele aii fost suprimate cu totul, altele s'au condensat într'un singur articol și ce este mai semnifi-cativ, se vede că există și un art. 21 prin eajv martorii craii pedepsit li și se pote crede ca este indiferent a se ști în ci-anume cas. suficient iitud ase cunnsee că în proiectul modifi-cat martorii m duel se pedep-seau, iar penalitatea aplicabilă lor era anume prevedută prin art. 2*i* i-i numai pentru fap-tul ce se referă la delictul de duel anume conținut în mate-ria duelului din proiectul Co-dului penal menționat, (omi-siunea legislativă, prin rapor-torul seu, venind a vorbi de martorii duelului, expune, în mod cât se pote de explicit, tote principiile, după care a înțeles a reglementa un ase-menea delict. Raportul proce-dând de acesta manieră, caută a justifica ori-ce schimbare sau nouă redactare i i rațiunea pen-tru ce trebuie a se admite mo-dul seu de cugetare, ast-fel că vorbind de suprimarea art. 281, în care se prevedea punibili-tatea martorilor în duel, mă-rturisește că nu a putut găsi nici un motiv pentru a pedepsi pe martori, precum pe medici și chirurși cari asistă la un duel, fiind-că presenta acestor persoane este o siguranță pen-tru observarea regulilor pre-scrite de duel, fără cari duelul

chiar tie ar fi constante, pot fi considerate cel mult ca incorectitudini de resortul Codului asupra duelului, iar nu ca infrațiuni la Codul penal. Chiar aceste critici nu se fundezi pe vre-o regulă universalmente admisă, fiind că nu trebuie privit ca obligator pentru toate țările aceea ce cutare autor din Franța a dat ca regulă rațională și demnă de urmat, căci este posibil ca Românul sau Germanul să ignoreze, sau să o considere ca inaplicabilă. Prin urmare, este nelogic a zice, despre martorul care n'a observat-o, că de vreme ce n'a admis-o, nu numai că a călcat regulile duelului, dar a căzut din rolul de martor în acela de complice, pentru că martorul, în România, cel mult, e obligat să se conforme usurilor duelului așa cum se practică aici. — C. Buc. II, 24 Iun. 98; Dr. 55/98, p. 470!

251). Când dintr'un duel ar fi rezultat moarte sau răni, pedeptii luptătorilor va ti închisorea, de In 15 zile până la patru ani. P. Pr. 108.

250. Dacă luptătorii se vor bate la duel fără secundanți ori marturi, sau dacă regulile hotărâte de marturi, ori secundanți, nu se vor ti observat, si dacă din acest duel a rezultat moartea sau rănirea unuia, culpabilul se va pedepti după dispozițiunile generale coprinse în acesta lege asupra omorului sau alte răni corporali. P. Pr. 170, 171.

261. Când un militar se

va bate în duel cu un individ, care nu este militar, se va supune la jurisdicțiunea ordinară atribuită civililor. (C. J. M. 72.

SECȚIUNEA V

Atentate în contra hunelor moravuri

262*). Ori-cine va comite un ultragiul public în contra pudorei, se va pedepti cu închisore de la trei luni până la un an, si cu amendă de la 26 până la 100 lei.

Cu aceeași pedeptă se va pedepti ori-cine va comite sau va ajuta să se comită un ultragiul în contra moralei publice saii religioase, sau în contra hunelor moravuri, prin unul din mijlocele enumerate la art. 215 din acest Codice. P. Fr. HHO.

I. Ultragiul se săvârșește printr'un fapt material care, prin licența și publicitatea sa, a ocazionat un scandal public, pentru moralitatea și pudorea acelor cari au fost sau au putut fi martorii aceluia fapt. Distribuirea scrierilor incriminate ne având aceiași caracter, nu poate fi considerată ast-fel, căci faptul simplu de a vinde, fie chiar în piețe publice, cărți în cari se pot găsi, numai dacă sunt deschise, foilete și observate, unele pasagi sau expresiuni obscene, nu este de

*) Aliniatul al doilea al acestui articol a fost abrogat prin legea din X Maiu 1899.

matură a atinge pudorea cum-părătorului, ceea ce Lg. înțelege a pedepti, prin art. 262, și poate, cel mult, escita la desfrânare pe unii din lectori, ceea ce, cu toate că e imoral, în nici un cas, nu poate constitui ultragiul public la pudore, prevăzut și pedeptit de Lg. prin art. 262. Doctrina și jurisprudența franceză dau aceeași interpretare art. 330 P. Fr. reprodus în tocmai de art. 262. Lg. nostru suprimând cu desăvârșire dispozițiunile coprinse în art. 287-289 P. Fr. cari tocmai pedeptesc anume cânturile, scrierile, imaginile etc. contrarii bunelor moravuri și reproduse într-o lege specială asupra piesei din Mai 1819, și voit, fie din cauză că regimul presei a fost, încă de la 1819, mult mai puțin sever la noi de cât în Franța, fie din alte puncte de vedere imposibile tie apreciat, în lipsa unor desbateri asupra Codului nostru penal, a lăsa asemenea fapte nepedeptite. Judecătorul nu poate da articolului o extensiune pe care nu o comportă aprecierea juridică a faptului de ultragiul public la pudore, căci ar fi a crea o pedeptă nehotărâtă de lege, contrar vechiului principiu *nulla poena sine lege*. Singura dispozițiune ce se găsește în Codul penal român, relativ la distribuirea ori expunerea unei scrieri în art. 50 al. 3, fără a se referi anume precum o face art. 287 francez, la scrierile contrarii bunelor moravuri, se referă la acele scrieri cari conțin în ele vre-o crimă sau delict.—C. Jur. Iași, 4 Iun. 93; Dr. 83 93, p. 668.

2. Vendarea de scrisori imorale fie și băeților din școală, nu este un ultraj contra pudorei publice. Acest fapt în starea actuală a legislațiunei noastre nu este pedeptit. — Cas. II, 20 (Sep. 93; Dr. 83 93, p. 668. B. 93, p. 790.

ii. Asemănat art. 262, ast-fel cum a fost modificat prin legea din 11 Mai 1895, cei cari comit un ultragiul contra bunelor moravuri, sau contra moralei publice, prin unul din mijlocele enumerate la art. 294, cum de exemplu prin scrieri sau imprimate, se pedeptesc.—Cas. TI, 11 Iun. 97; B. p. 925.

203. Ori-ce atentat în contra pudorei îndeplinit saii cercat *fară vială nă* asupra persoanei unui copil, de sex bărbătesc saii femeesc, de verstă mai mic de 14 ani, se va pedepti cu închisore de la două până la trei ani.

Fr. HHO.

I. Elementele constitutive ale delictului de atentat contra pudorei fără violență sunt: a) e-tatea copilului să fie mai mică de 14 ani; b) actul material al atentatorului, adică un act exterior. c) actul imoral, adică faptul să fie comis cu ideea de obscenitate și cu intențiunea culpabilă. Ast-fel, dacă unul din aceste elemente ar lipsi, atunci delictul de atentat la pudore, cercat sau comis fără violență, nu există. În speță, din toate actele instrucțiunei, rezultă un fapt constant că inculpatul era considerat de toți ca viitor soț al fetei și nu se introdusese în familia acesteia fete de cât în scop de a o lua de soție, ast-fel că fote actele și acțiunile sale le făcea în public, fără a avea intențiune de a corupe și a produce desfrânarea acesteia fete, ceea ce ar fi avut loc numai atunci când s'ar fi dovedit că se introdusese în aceasta familie numai în scopul de a seduce pp fată producându-i ast-fel corupțiunea și desfrânarea

ei. O dată ce se constată că în faptul inculpatului nu există actul imoral, adică ideea aceea de obscenitate și cu intențiune culpabilă, cum se poate zice atunci că dânsul a comis vre-un delict. Dacă am admite contrariul și am zice că inculpatul a comis acest delict, atunci am exclude cel mai principal element al seu, adică intențiunea culpabilă și care singură a determinat pe Lg. de a pedepsi acest fapt, căci Lg. nostru a introdus art. 263 după cel tranșes Cart. 331), unde prin Codul penal din 1810 nu se pedepseau asemenea fapte de cât când erau comise prin violență materială asupra unui copil, dar observându-se că în societate sunt agenți cari, profitând de inexperiența și slăbiciunea de spirit a copiilor de etate mică, le luau consimțământul în asemenea acte de cari dânsii nu puteu să-și dea seina și corupându-i, îi seducea, ast-fel că dânsii, prin aceste fapte exersau un fel de violență morală asupra acestor copii, în urmă, Lg. tranșes, simțind acesta lacună, a complectat-o prin introducerea art. 331 la noi 263. Ast-fel dar, prin introducerea art. 331 fianșes și 263 la noi, Lg. nu a înțelea a pedepsi de cât acel agenți cari în comiterea acestor fapte ai intențiunea culpabilă de a produce desfrânarea și corupția victimei. Ast-fel elementul principal lipsind în faptul imputat inculpatului, densul catăa fi achitat. — C. Cr. II, 4 Nobr. 95; Dr. 77 95, p. 634.

2. Art. 263 cerând, ca element constitutiv al delictului de atentat la pudore, ca victima atentatului să fie mai mică de 14 ani, neconstatarea acestui element, în hotărâre, constituie o lipsă de motivare, care atrage casarea. — Cas. IT, 28 Iun. 11f; P. p. 824.

3. În materie de delict de

atentat la pudore, constatarea etăței victimei constituie o cestiune de fapt, lăsată de lege la suverana apreciere a instanțelor de fond, care scapă de censura Curte! de Casatiune. — Cas. II, 3 Febr. 93; B. p. 164.

4. Atentatul la pudore îndeplinit saii încercat, este, conform art. 263, un delict, dacă s'a comis fără violență. Așa precum sunt redactate art. 263 și 264, circumstanța dacă faptul s'a săvârșit fără violență saii cu violență este un element constitutiv, iar nu o simplă circumstanță agravantă, de urc-ce nu numai pedepsa se mărește în lăuntru gradațiunei legei penale, ci chiar natura delictului este alta. Așa fiind, în privința violenței n'are a se pune o cestiune deosebită. — Cas. II, 10 Oct. 96; B. p. 1427.

o. Curtea cu jurați este în drept a condamna la despăgubiri, chiar când se da un verdict de neculpabilitate de către jurați, dacă prin decisiunea lor, nu se eontrazice verdictul juriului. Asi-lVI acuzatul, dat în judeeati criminală pentru atentat la pudore, pote fi condamnat de Curte la daune, pentru ca jurații aveii să se pronunțe numai dacă există atentat" cu violență, circumstanță constitutivă a crimei, ceea* ce nu este indispensabil pentru aprecierea despăgubirilor. — C. Jur. 11f, 21 Dec 84; Dr. 29/84-85; p. 229.

264. Ori-cine va comite un atentat în contra pudorei, îndeplinit saii cercaț cu violență, în contra unui individ de sex bărbătesc sau femeesc, se va pedepsi cu maximum închisorei.

Dacă crima s'a cornis

în contra persoanei unui copil mai mic de 15 ani împliniți', culpabilul se va pedepsi cu maximum reclusiunei. P. 265, 267. P. Fr. 3H2.

1. Faptul de atentat la pudore nu este considerat de Lg. nostru ca crimă de cât numai atunci când este cercat saii îndeplinit cu violență și asupra unul copil mai inie de 15 ani. In tote cele-lalte cașuri, chiar asupra unui copil mai mic de 14 ani, dar fără violență, acest fapt nu constituie de cât un simplu delict, ceea ce rezultă în mod expres din art. 263 și 264. Așa dar elementul esențial al crimei de atentat la pu'ddrea unul copil mai mic de cât 15 ani este violența.—C. dur. 11f. 21 Dec. W4; Dr- 29 84-85 p. 229.

2. Atentatele la pudore eu violență, pedepsindu-se ca crimă sau'ca delict, după cum pacienta este mai mică saii mai mare de 15 ani, Camera de punere sub acusațiune trebuie să stabilească, prin mijlocele permise de lege, etatea părții vătămate.—Cas. II, 12 Nobr. 84; B. p. 944.

3. Se violează legea când Președintele, în materie de atentat contra pudore!, nu pune juraților și cestiunea agravantă asupra e'tății mal mică de 14 ani a pacientei, — Cas. II, 18 Nobr. 80; B. p. 403.

4. Violența, fiind un element esențial al crimei prevedută și pedepsită de art. 264, nu trebuie să facă obiectul unei cestiuni separate.—Cas. II, 23 Febr. 81; B. p. 164. Idem: Cas. 11, 9 Nob. 87; B. p. 925.

5. Cestiunile puse juraților trebuie a fi așa formulate în cât elementele esențiale ale crimei, precum le determină dispozițiunile Codului penal, să

fie coprinse în cestiunea pusă* Ast-fel, în crima de atentat la pudore punerea în cestiune numai a cuvântului *atentat* iar nu *atentat în contra pduore* atrage nulitatea verdictului și a decisiunei. — Cas. II, 3 Dec. 96 - B. p. 1658.

6. Recurentul s'a declarat culpabil, prin verdictul juraților, că a comis atentat cu violență la pudorea fiicei sale vitrige, și că a comis o omucidere cu voință asupra aceleași fiice vitrege." Primul fapt este un delict ce se pedepsece cu maximum închisorei, după art. 264, secundul fapt este o crimă prevedută și pedepsită de art. 234. Magistrații Curții cu jurați aiî condamnat pe recurent la munca silnică pe viață, în basa art. 264, 234, 225 și 40. A. H. 234,

apileat de Curte, pedepsece cu munca silnică pe viață, când omorul se săvârșese mal înainte, sau deodată, sau în urma unei alte crime. Recurentul nu a comis omorul în urma unei alte crime, ci în urma unui alt delict, prevăduț de art. 264 și, în atare, cas nu se aplică prima ci ultima parte a art. 234. Magistrații Curții cu jurați neobservând cum că atentatul la pudore, imputat inculpatului, nu este o crimă, ci un delict, a aplicat reu, prima parte a art. 234 dând recurentului o pedepsa mal mare de cât aceea pronunțată de lege. — Cas. II, 16 Oct. '79; B. p. 74 7.

265. Dacă culpabilii sunt ascendenții persoanei asupra căreia s'a comis siluirea, sau dacă sunt dintr'acei cari aiî o autoritate asupra-î, dacă sunt institutorii saii servitorii sei sau ai personelor mai sus însemnate, dacă acești culpabili sunt funcționari

ai unui cult. saii preoți ori călugări, saii dacă culpabilul, ori-care ar fi. a fost ajutat in crima sa de către una saii mai multe persoane, pedepsa va fi, pentru cașul prevedut de art. 26H și 264, maximum reclusiunei.

Când siluirea se va fi comis de către persoanele menționate în acest articol asupra unui copil, de sex bărbătesc sau femeesc, în verstă mai mic de 15 ani. pedepsa va fi maximum muncii silnice pe timp mărginit. P. Fr. 333.

1. Spre a se aplica pedepsa din art. 267 câtă a se constata ca culpabilul este sau ascendente al persoanei asupra căreia s'a «omis siluirea, sau cil este din aceia care aii o autoritate asupra-i. — (as. H. 28 Iul. 70; B. p. 4211.

2. Prin art. Jur. l. j. prevede o circumstanță agravanta contra autorilor unul atentat la bunele moravuri, car) sun! ascendenții saii cart, prin diferitele texte de leffe, sunt considerati că au avut vre-o autoritate asupra victimei. Jurații neputând fi întrebați de cat asupra faptelor cart fac obiectul acușatiunei. Președintele Curței nu le putea pune ebsitiunea de cât asupra relațiilor de fapt care exista între autorul unui atentat și victima sa și cari pot tace ca' culpabilul să fie coprius in categoria acelora cari au o autoritate asupra unei persoane. Cestiunea autorității, fiind pură de drept, aparține Curței a decide, după circumstanțele de fapt decla-

rate de către juriu. In specie, jurații respunzend afirmativ asupra cestiunei dacă recurentul era tutor și cumnat. Curtea era în drept a se pronunța, iară nu jurații, dacă aceste calități implică in sine vre-o autoritate. Deși calitatea de cumnat era superflua prin acesta verdictul nu se viciază. de 6rc-ee faptul că era tutor era de ajuns pentru a se aplica art. 265. — Cas. II, 31 Oct. 84; Dr. 82 s)-S4. p. (ics. B. 84, p. 87a.

266. Dacă din crimele prevedute la art. 263, 264 și 265 va rezultă moartea, culpabilul se va pedepsi cu munca silnică pe viață. P. Pr. III.

267. Ori-cine va fi atentat la bunele moravuri, ațițând. favorisând saii înlesnind obicinuut desfrânarea saii corupțiunea tinerilor de ambe-sexe mat mici de iloue-deci si unii unt. se va pedepsi cu inchisorea de la șese luni până la două ani și ru amendă de la 50 până la 1500 lei.

Dacă îndemnătorii, ajutorii saii înlesnitorii desfrânării, aii fost tatăl saii mama. epitroph saii alte persoane însărcinate cu privegliarea lor, pedepsa va fi inchisorea de la un an până la două ani, și amenda de la 50 până la 500 lei. P. Fr. 334.

1. Elementele art. 267 sunt: etatea mat mirii de -i noi, înlesnirea cornjitiunei, obiceiul. Nu se

pote esplica alt-fel cuventul obicinnit din art. 267 de cât că nu este suficient ca agentul să fi facilitat un act de prostituțiune, ci trebuie ca el să se fi dat obicinuut la acest comerț. Legea voind ast-fel ca meseria, ca profesiunea infamă, să fie bine stabilită, acest trafic de corupțiune ce constituie delictul. Art. 267 pedepsece, într'un mod general, pe toți acei caritrafica corupțiunea juneței, care-i excită la desfrânări sau corupțiune, facilitându-le mijlocele pentru a se deda la prostituțiune, trebuie însă ca frecventa și repetițiunea faptelor să aibă un caracter de o deprindere criminală. Acest obiceiii pote să resulte, fie din fapte de corupțiune. repetitela diferite epoce, în privința aceleiași persdne, fie din aceleași fapte succesive practicate în privința, unor persoane diferite, ast-fel că pluralitatea victimelor nu este o condițiune esențială a obiceiului, ci mai multe i'apte reiterate sunt suficiente pentru a-l constitui. Aceea ce-l constituie este frecventarea și continuitatea actelor și nu numărul personelor cari sunt obiectul acestor acte, este exercițiul acestei meserii sau acțiuni neîncetat sau succesiv cu scop de a escita sau facilita corupțiunea. Circumstanța obiceiului este deci un element esențial al acestui delict. Primul aliniat al art. 267 cere, pentru aplicațiunea pedepsei ce institue, ca prevenitul să fi excitat, favorisat saii înlesnit obicinuut desfrânarea saii corupțiunea, circumstanța obiceiului este deci un element esențial al acestui delict. Al doilea aliniat al acestui articol se referă la cel dintăiu și prin urmare nu jvrevede și nu reprimă de cat circumstanța agravantă a celui delict, resultând din autoritatea care aparține părinților, mumei și altor

persone însărcinate cu supravegherea minorilor. Delictul clar nu are ființă de cât prin concursul acestor 2 circumstanțe: u> trebuie ca desfrânarea sau corupțiunea să nu fi fost escitată în scop de a satisface propria sa pasiune și h) ca să fie obiceiul acestor acte de escitațiune, adică reiterationea lor, fie că acesta reiterationea s'a manifestat asupra unei singure persoane sau asupra mai multora. O altă cestiune este aceea dacă art. 267 se aplică la aceia cari dau la prostituțiune, junele copile cari mal înainte erau prostituate precum se afirmă că a fost in specie. Legea nu face nici o distincțiune: ea pedepsece pe toți aceia care is) fac o meserii' de a escita la desfrânări pe junii minori mal mici do 21 ani, puțin importă dacă acești, minori erau mal dinainte desfrânați. Morala nu distinge între aceia care le întrețin în aceste sentimente. Acești din urmă nu sunt câte o dată cel mal culpabili. Unii ca și alții trebuie să sufere aceiaș pedepsa. Proxeneții nu vor ii'cusabili dacă junele copile pe cari le dedau prostituțiune! au fost înscrise la Primărie (după legea francesă la poliție). Livretle și inscripțiunea tinerelor publice pe registrul Primăriei nu constituie o autoritațiune de a se deda la prostituțiune. Acesta măsură, luată în interesul public, nu are alt scop de cât a le supune la privegliarea autorităților și vizitelor medicale prescrite de regulamente. Primăria dar trebuie necesarmente a supune fetele minore, măsurilor de supraveghiare comune tuturor fetelor publice și este cu neputință de a se vedea, in aceste măsurii, o autorisatiune care să pătă deveni o scusă a delictului. — C. Iașii, 23 Mart. 84; Dr. 45/83-84

2. In delictul de atentat la bunele moravuri, constatarea cum că delicentul a favorizat în mod obicinuit corupțiunea și că victimele erau în etate minare, constituind nisece cestiuni de fapt, sunt lăsate la suverana apreciere a instanțelor de fond, care scapă de ce'n-sura Curtel de Casatiune.—Cas. II, 3 Febr. 93; B. p. 166.

268. Ceî căduți în delictul menționat în cel din urmă articol, se vor mai condamna și la interdicțiunea dreptului de a fi tutori, curatori și părtași la consiliile de familie, de la un an până la două ani, pentru individiî căroră se aplică întâiul paragrafal aceluî articol; de la două ani până la patru, pentru cei de cari se vorbesce în paragraful al doilea al aceluiași articol.

Dacă delictul s'a comis de către tată saii mumă, culpabilul va ti încă lipsit de drepturile ce i se acordă de codicele civile asupra pers6nel copilului, în virtutea putere! sale părintesc!. *Cir. 325-341. /'.* *Fr. 335.*

Dreptul ce dă legea tutorul se referă numai la administrațiunea bunurilor minorilor și nu se pote confunda cu atributul putere! părintești, care, fiind inerinte calității de părinte, se exercită asupra persoanei copiilor și nu se pote pierde de cât în unicul cas al art. 268 și atunci numai asupra copilului care a fost o-

biectul delictului, iar nu și asupra celor-lalți, dacă delicentul ar mai' avea și alti copil. — C. Gal. II, 13 Ian. 96; Dr. 15 96, p. 115.

269. Acel culpabil de adulterin (pre-curvie) precum și complicele seu, se vorpedepsi cu închisorea de la una lună până la șese luni. *C'u\ 211.*

Deși este exact în drept că consumarea actului fisic constituie elementul esențial al delictului de adulter, cu tote acestea faptele din cari se pote deduce consumarea acestui act sunt lăsate la suverana apreciere ajudecătorului de fond.—Cas. II, 2 Mart. 83; B. p. 341. Idem: Cas II, 12 Oct. 93; B. p. 896.

270. Acțiunea de adulterin nu se va putea intenta dacă soțul inocent nu va cere-o formal.

Soțul inocent pote cere și dobândi ori când, în cursul procesului, stingerea acțiune! publice, precum și, după darea sentinței! definitive, încetarea pedepsei, dacă va consimți a remănea în căsătorie. În cașul acesta din urmă, complicele osândit nu pote fi apărat de penalitate. *Pr. P. !->*

1. Adulteriu! femeii nu pote fi denunțat de cât de soțul care are dreptul chiar a retrage efectele condemnațiunei pronunțată de către 'Tr. De aci rezultă că legea derogând, în

acest punct, la principiul care a presidat la instituțiunea Ministerului public în materie penală, și luând în considerațiune atât interesul general al societate!, cât și interesul privat al 'familiei!', a investit esclusiv pe soț cu dreptul de a denunța și 'urmări adulterul femeii' sale. Ast-fel acțiunea de adulter aparținând esclusiv soțului, Ministerul public, în acesta materie, nu este de cât parte alăturată, și deci, nu pote pune în mișcare acțiunea publică, fie la Tr. iie în apel, fără consimțământul soțului inocent. În 'specie recurenta fiind achitată de Tr. soțul seu nu a făcut apel în contra sentinței achitătore și Curteu a fost' sesisată numai «dupi apelul Procurorului general, apel de care s'a desislat în ziua iu-fățisărel. Ast-fel, Curtea, fără să' fie sesisată de apelul soțului, singur în drept a urmări acțiunea Tribunalului, și condamnând pe recurenta, a comis exces de putere.—Cas. II, i> Ian. 80; B. p. 36.

2. Acțiunea publică pentru adulter nu se exercită de soțul inocent, ci numai de Ministerul public, după cererea formală a soțului inocent. Prin urmare, este neadmisibil apelul soțului inocent contra sentinței achitătore, când el are în vedere numai acțiunea publică.—Cas. II, 20 Mal'92; B. p. 507.

3. Exercițiul acțiune) publice il are numai Ministerul public; numai el o pote pune în mișcare și numai prin el acțiunea pote fi admisă înaintea inst. ae apel. Desi Lg. a admis, pentru delictul de adulter, doue derogățiuni la dreptul comun, derogățiunile fiind de drept strict nu pot fi întinse peste textullegei. Aceste derogățiuni la dreptul comun, întemeiate pe interesul căsătoriei, consistă numai: a) în a nu permite Ministerului public să pună în

mișcare acțiunea publică fără cererea soțului; b) în a da drept soțului să ceră ori când stingerea acțiune! publice contra soției sale și complicei seft. Din aceste derogățiuni nu rezultă, și nu pote resulta, că atunci când Ministerul public nu a făcut apel contra sentinței de achitare, singurul apel al soțului să aducă înaintea instanțelor de apel acțiunea publică, căci asupra acestui punct nu găsim în lege nici o derogățiune la dreptul comun. În lipsa de apel din partea Ministerului public, acțiunea publică este și remănea stinsă. Prin urmare, soțul nu mai potd figura în apel de cât ca parte civilii și nu pote cere alt-ceva ile cât daune interese pentru prejudiciul ce va proba că i s'a causat.—(l. Hue. t, 2K Kelir. tt; Dr. «<»*, p. 203.

4. Vezăud eseeptiune prezentată ca un tine iie neprimire întemeiat pe motivul că numai soțul inocent pote pune în mișcare acțiunea publică de adulter; că partea civilă de astăzi n'ar ti inocentă după cum cere art. 270 de ore-ce din instrucțiunea urmată s'ar dovedi că și ea este culpabilă de acelaș delict, existând chiar o acțiune principală contra ei. Vedand că, într'adever, art. 270 prescrie că acțiunea de adulter nu se va putea intenta dacă soțul inocent nu o va cere formal, și mal departe, tot acest articol dispune că soțul inocent pote cere și dobândi ort-când în cursul procesului stingerea acțiune! publice, etc; că totă argumntatiunea în sensul excepțiunei ridicată este dedusă din cuvintele *soț Inocent* întrebuințate de Lg.' Acesta interpretare nu pote ii admisă, de ore-ce delictul de adulter atingând de aproape ordinea socială a familiei și a bunelor moravuri domestice, nu se pote în-

ehipui un singur moment că Lg. să îi statornicit impunitatea unui soț sub singurul cuvânt că cei-l'al soț ar ii și el vinovat ele aceiaș fapt imoral; în ori-ce cas, acesta împrejurare ar constitui, cel mult, o circumstanță atenuantă pentru aprecierea responsabilității penale, iar nici o dată vina de adulter a unuia din soți n'ar putea conduce la disculparea celui-lalt soț. Teoria susținută de avocatul inculpaților putea să existe cel mult sub vechia noastră legislațiune (Codul Caragea și pravila lui Matheiu V. V.) și sub dreptul roman unde, până la legea Julia de adulteriis, adulterul era un delict privat, dar o asemenea interpretare nu pote sa aibă loc față cu ideile moderne asupra sistemului represiv și cu tote instituțiunile și moravurile din timpurile noastre. Dacă s'ar admite contrariul, am ajunge la concludsiunea că Lg. ar învoi ambilor soți a călca credința conjugală, căci, în acesta ipotesă, n'ar înflige nici o pedepsa, rezultat monstruos și necompatibil eu însăși ideea fundamentală a căsătoriei. Cum, într'adever, o femeie ar putea CH găsi o justificațiivnemgreșala bărbatului sfeu?... Cum ar putea ea pretinde că desfrânarea Iul a legitimat adulterul el? Care ar mai fi prestigiul legei când justiția ar constata doue delictel'in loc de unul și s'ar mulțumi numai de a le înregistra, fără a pedepsi pe nimeni?... Lg. care în timpurile vechi era așa de clar și de precis când apăra pe femeia de pedepsa adulterului, dacă bărbatul avea o fiitor, n'ar ti fost astă-zî așa' de laconic și de obscur și n'ar fi întrebuințat o expresiune atât de vagă, simplul cuvânt *inocent*, dacă într'adever ar fi înțeles a conserva ceva din tradrțiu-

nile vechi; cu atât mai mult, cu cât acesta expresiune nu se vede nici în Codicele Caragea nici în pravila lui Matheiu Voevod pentru ca să putem fi autorisați, până la un punct ore-care, a crede că într'adever cu intențiune s'a întrebuințat cuventul" de inocent. Apoi/a-fără de acesta, dacă e vorba de tradițiunl, pentru ce Lg. s'ar fi gândit tocmai la Codicele Caragea și la Codul penal din 1850, al cărui sistem vrea tocmai să părăsescă, și nu la Codul penal din Moldova (§ 229) care nu face nici o deosebire între bărbat și femeia și care de asemenea' nu conține nimic despre nedemnitare. În fine expresiunile *soț inocent*, întrebuințate de Lg. din 1864, s'ervesc numai ca o desemnare pentru a arăta pe soțul lesat, în opozițiune cu soțul culpabil, care' a călcat credința conjugală. — Tr. Jasi 11, 21 Febr. 83 ; Dr. 28/82-83, p." 231.

5. După art. 194 Civ. soții își datoresc unul altuia credință. Acesta obligațiune reciprocă este sancționată de art. 270 P. Legisfațiunea română, spre deosebire de cea franceză, nefăcând nici o dis-iințiune absolut între adulterul bărbatului saii al femeii, Lg. pentru a înăbuși scandalul^ a îngrădit exercițiul acțiune! in adulter cu certe condițiuni, caii sunt particulare acestei: acțiunii, zicând că ea nu pote fi pornită, de cât numai de către unul din soți și anume de cel inocent. Prin cuvintele *soț inocent* nu trebuie și nu se pote înțelege *soțul reclamant*, căci a crede ast-fel, ar fi a răsturna principiul de reciprocitate a credinței conjugale consacrat prin art. 194 Civ. a cărui sancțiune este art. 270 P. Și după art. 211 Civ. ambii soți putend cere despărțenia pentru motiv de adulter, ideea de reciprocitate perfectă a credinței

conjugale, dominând întreaga acesta materie, nu s'ar putea admite că soțul, care el însuși este în culpă", care a sperjurat credința ce datora celui-l'alt soț, să vină să reclame pentru tovarășul șei o pedepsa pe care și el o merită. De și, în opinia contrară, se argum'enteză că o greșală a unul soț ar asigura pe cel'alt soț de impunitate, asemenea argumentări echivalează cu o critică a sistemului admis de Lg. iar misiunea justiției fiind de a aplica numai legea, iar nu de a o critica și mai puțin încă de a o corija, inconvenientele de fapt, expuse în părerea contrarie, cată a ti lăsate la o parte, față cu un argument de text, ca acela din articolul 270, care de două ori repetă cuventul de *soț inocent*, când nicăiri Lg. nu ne dă a înțelege că *inocent* însemne/ă reclamant. In specie, din însuși mărturisirea reclamantei, rezultă că dânsa trăesce în concubina.) cu un altul cu care are si un copil, că deci nu este un *soț inocent*. Ast-fel fiind urmeză ase admite finele de neprimire opus care fiind perentoriu, urmeză a se respinge reclamațiunea. — Tr. Dor. 3Uct.95;Dr.23 96,p.208.

6. Prin cuvintele *soțul inocent*, Lg. a înțeles, și nu putea să înțelegă de cât pe soțul reclamant, pe acela dintre soți care a cerut formal urmărirea soțului vinovat, căci a admite că atunci când soțul urmăritor s'a făcut el însuși culpabil de adulter, acțiunea publică, deschisă după cererea sa, ar fi stinsă, ar fi să nesocotim că pedepsa adulterului nu este consfințită de lege numai în favorea soțului, dar încă pentru a garanta căsătoria, ar fi să zicem că adulterul dacă este reciproc se pote continua nepedepsit sub scutul legei, și să stabilim ast-fel o compensațiune a delictelor. — Cas. II, 26 Ian. 99; Dr. 14/99, p. 109.

7. Dacă, posterior intentare! acțiune!, a intervenit, după cererea unuia dintre soți, o H. de divorț, acesta nu impiedica intru nimic cursul acțiune! publice, nici un text de lege neconsacrând, ca o cauză de stingere a acțiune! pentru adulter, divorțul între soți. In specie, acțiunea de adulter fiind intentată, după cererea soțului inocent, mai înainte de a h intervenit o H. judecătoreasă, care să pronunțe divorțul, instanțele represive, regulat sesizate de Ministeriul public, au fost în drept a judeca și condamna pe preveniți. — "Cas. II, 18 Apr. 77;

B. p! 208.

S. Lg. lăsând în mâna soțului inocent, stingerea acțiune! publice, deja pusă în mișcare de densul, n'o face de cat in vedere de a menține căsătoria și de aceea zice *duci) ra consimți a remrinea in cusilorie*. Acesta condițiune, in specie n'a putut să-și aibă locul, soțul inocent fiind mort, după ce Tăcuse a se începe urmărirea, și fără ca nici o retragere a acțiune! din parte-i să fie făcută. In asemenea împrejurări acțiunea publică remâne deschisă.— Cas. II, 27 Aug. 80; B. p. 262.

Îl Acțiunea publică pentru urmărirea crimelor și delictelor aparține exclusiv Ministeriului public și dacă Lg. pentru consideration! speciale! motive protectore a menținere! familiilor, a temerei de turburare a focarului domestic, a sardonat punerea în mișcare a acțiune! publice pentru delictul de adulter, cerere! formale a soțului inocent, acesta acțiune odată intentată, dânsa is! ia calea ordinară, se urmăresce conform dreptului comun, afară de cașurile și împrejurările când legea a" stabilit alt-fel. Despărțenia ca si moartea soțului inocent, intervenită după pronunțarea sentinței condamnate a soțului culpabil, nu

p6te avea de efect a opri executarea pedepsei, sub motiv c6 so6ia nu mal p6te face s6 renasc6 leg6turile c6s6toriei, de asemenea desp6r6tenia ca 6i mortea so6ului inocent, intervenit6 inaintea pronun6are! sentin6ei de condamnare, nu note opri ca ac6iunea de adulter s6-6i urmeze cursul s6u, de6i so6ul inocent nu mal are c6derea a face s6 inceteze ac6iunea public6. — O. Buc. I, '26 Mal 84; Dr. 74/83-84 p. 598.

10. Desfacerea c6s6toriei nu pote 6terge faptul petrecut pe c6nd c6s6toria era inc6 existent6, nici dreptul b6rbatului de a exercita drepturile ce-l d6 legea pentru acel fapt comis pe c6nd avea inc6 calitatea de b6rbat. — C. Buc. I, 28 Febr. 92; Dr. 26/92, p. 203.

11. Ac6iunea de adulter nu se pote intenta de c6t dup6 a cerere formal6 a so6ului inocent. So6ul nevinovat'interesat e considerat ca arbitru in acost6 privin66. Dac6 legea noastra pedepseste violarea credin6ei conjugale in interesul social 6i pentru a garanta sftn6enia c6s6toriei considerat6 c6 o condi6ie de ordine in familie 6i in societate, nu mal pu6in acesta o face 6i in favdrea so6ului nevinovat'ofensat in atec6ia 6i in onorea sa. Pentru a evita scandalul ce se produco prin urm6rirea unei ac6iuni publice pentru adulter, 6i'chiar in interesul familiei'6i a copiilor e66i din c6s6torie, so6ul inocent pote cere ori c6nd in cursul procedur6!, stingerea ac6iune! publice. O condi6ie pentru acesta retractare nu este ca c6s6toria s6 subsiste 6i ca so6ul nevinovat s6 r6m6ie in c6s6torie, precum se deduce din expresiile *soiul inocent* 6i din ultimele cuvinte ale frase! int6ia a aliniatului 2 din art. 270. Spre a r6spunde la obiec6iile ce se fac avem a 6ine se'm6 c6 printr'un divor6 se desface leg6tur6

conjugal6 6i incetez6 prin urmare drepturile 6i indatoririle reciproce ale so6ilor, in66 aceasta nu pote avea influen66 asupra ac6iunel publice, care inceput6 se urm6resce f6r6 concursul acelu! so6 care s'a pl6ns. So6ul inocent, in sensul aliniatului.2, este, f6r6deosebire, acela din so6i fa66 cu care cel-l'alt so6a a violat credin6a conjugal6, in c6t in locul acestei parafrase legiuitorul intrebuintez6, spre scurtime, expresiile *so6ul nevinovat* cari in66 nu pote oferi un argument c6 pentru retractarea ac6iune! s'ar cere ca in momentul retractare! inc6 s6 existe c6s6toria 6i so6ul nevinovat s6 fie in c6s6torie. Pe de alt6 parte r6m6nerea in c6s6torie ce se enun66 in partea din urm6 a aliniatului l-iii este o condi6ie numai pentru a face s6 inceteze efectele condaninatore ale sentin6ei nentru adulter. Acesta obligac6ie, de a relua fosta so6ie, nu o are b6rbatul renun66nd la pl6ngerea sa, nici dup6 art. 339 P. Fr. nici dup6 jurisprudentesfrances6, Lg. regul6nd in acela6i aliniat dreptul so6ului nevinovat de a retracta pl6ngerea 6i dreptul, calificat in teorie, de'grac6iare in privin6a incetare! efectelor condamn66toare, s'a inspirat de legea francez6, de c6t numai ceea-ce era in legea frances6 admis numai pentru b6rbat s'a admis de o potriv6 pentru ambii so6i. In fine, acea cerin66, *daco va consim6i a r6m6nea in c6s6torie* din art. 270 al. 2 este 6i gramaticalmente o condi6ie numai pentru exerci6iul dreptului de grac6iare nu 6i a dreptului de retractare a ac6iunel, c6ci altfel ele ar fi trebuit s6 urmeze indat6 dup6 so6ul inocent. Dac6 s'ar cere pentru retractarea ac6iune!, ca condi6ie pentru acela care o retractez6, ca s6 r6m6n6 in c6s6torie, acesta ar insemna

a perpetua scandalul in mod nein6eles in detrimentul chiar al familiei 6i al copiilor in66 e66i din c6s6torie. A6a fiind 6i' sub raportul interpretate! literale 6i gramaticale c6t 6i mai cu sem6 din punctul de vedere al interpretare! logice 6i ra6ionale, precum 6i in interesul moralit66el publice 6i a pozi6iunii sociale al copiilor e66i din c6s6torie trebuie s6 se r'ecunosc6 c6 so6ul nevinovat chiar dac6 s'a desp6r6it ca in spe66, este in drept a retracta ac6iunea pentru adulter. — Cas. II, 27 Ian. 97; Dr. 42/97, p. 331, C. Jud. 9/97, p. 70. B. 97, p. 108. Idem: Cas. II, 22 Sept. 98; Dr. 78/98, p. 661.

12. Dac6 in art. 270 Lg. a dispus c6, dup6 darea sentin6ei definitive, complicelle condeinatat nu pote fi ap6rat de penalitate, chiar c6nd so6ul lesat ar consim6i a r6m6ne in'c6s6torie, acesta dispozi6iune nu se aplic6 de c6t la ca6ul c6nd sentin6a e definitiva 6i in privin6a complicelului, iar nu numai in privin6a so6iei culpabile. Dreptul pe care il exercit6 so6ul, in acest6 specie, este un'drept de grac6iare, care, dup6 natura lucrului, r6m6ne limitat la so6ia sa 6i nu pote schimba efectele lucrului judecat in privin6a persoane! complicelului. De c6te ori in66 nu exist6 inc6 lucru judecat in privin6a lui, reconciliarea so6ilor are caracterul de a stinge chiar adulterul, stabilind o presump6iune legal6 c6 n'a existat nici c6nd, tocmai acesta presump6iune a putut fi cauza pentru care so6ul inculpat n'amaiusat de dreptul s'Su, devenit inutil. Ra6iunile, de inalt6 ordine social6, cari se opun la continuarea unul proces scandalos, atunci c6nd so6ul continu6 convie6uirea cu so6ia sa, exist6 6i in ca6ul c6nd acest proces nu s'ar mai continua de c6t in privin6a persoane! con-

13. De indat6 ce a intervenit o hot6r6re definitiv6, fie fa66 cu tote p6r6ile din proces, fie numai fa66 cu una din ele, c6ci legea nu face nici o distinc6iune, scandalul este pe deplin 6i in mod public produs 6i adulterul judec6toresc constatat, 6i dar, in acest cas, dreptul so6ului inocent de a impedi ca executarea pedepsei nu mal constitue o desistare de la ac6iune, ci numai o ertare de care nu pote profita 6i complicelle so6ului. Nu este nici o ra6iune ca acesta ertare personal6 so6ului 6i permis6 numai in interesul men6inere! c6s6toriei s6 se intind6 6i asupra altor persoane streine de c6s6torie. Ar fi cu totul anormal cu procesul s6 ia sf6r6it printr'o condamn6ciune definitiv6 ful6 cu autorul principal, pe c6nd fa66 cu complicelle, care in realitate nu este de c6t un coautor, ac6iunea s6 se declare stins6, 6i acesta pentru motive ce nu-i sunt de loc personale; de alt6 parte este net6g6duit c6 dac6 condamn6ciunea ar fi r6mas definitiv6 de o dat6 pentru ambele p6r6i, pardonarea so6ului nu ar fi putut avea nici'o influen66 asupra complicelului s6u, acesta urm6nd s6-6i execute pedepsa, de ore-ce "paragraful ultim al citatului art. 270 nu mai las6 nici o indoial6 in acest6 privin66. A6a dar a stabili o regul6 contrar6 pentru ca6ul c6nd judecata complicelului s'a prelungit p6n6 dup6 condamnarea definitiv6 a so6ului 6i ertarea lui, ar fi a stabili o distinc6iune pe care legea nu o face 6i pe care ra6iunea nu o justific6.—C. Cr. II/so Oct. 90; Dr. 6/91, p. 43.

14. In materie de adulter, ac6iunea civil6 incetez6 prin imp6carea so6ilor. — Cas. II, 3 Sept. 84; B.' p. 721.

15. Din art. 270 rezult6 ca so6ul inocent pote cere ori-

licelului. — Cas. II, 12 Dec. 83; Dr. 20/83-84, p. 155. B. 83, p. 1230.

când, în timpul procesului de adulter, stingerea acțiunii publice, prin urmare, soțul inocent, care este în drept a intenta acțiunea publică, este și în drept a renunța la aceasta acțiune. Această renunțare poate să fie sau formală, expresă sau tacită. Este tacită când se stabilește prin fapte și împrejurări, că o reconciliare s'a săvârșit între soți. Nu este dar, adevărat că a considera reconcilierea ca un mijloc tacit de renunțare ar însemna denegarea dreptului de a intenta acțiunea de adulter, fiind că dreptul însuși acordat cui-va, într-o privință ore-care, nu este negat printr'aceea că acela care are acel drept renunță.—Cas. II, 2 Apr. 97; B. p. 559.

16. Cererea, făcută de inculpat, d'a i se admite proba cu martori spre a dovedi că după comiterea adulterului, și a cunoștinței ce a avut bărbatul de acest adulter, bărbatul s'a împăcat cu soția sa, acesta cerere, dacă era dovedită, era de natură a atrage achitarea prevenitului. Curtea de apel stabilește că, în principiu, o asemenea cerere nu este fondată, dacă bărbatul nu declară în mod expres că iartă pe nevasta sa. Acesta interpretă înun adaogă legei o condițiune rare nu este cerută de dânsa, Lg. privind împăcaciunea urmată între soți în urma adulterului ca b ertare implicită.—Cas. II, 1 Apr. 89; Dr. 4 i. Kb, p. 323. B. 89, p. 441.

17. Cererea de despărțenie se stinge prin împăcarea soților urmată după primirea cererii de despărțenie. Acesta regulă statornicită de art. 2nd Civ. trebuie aplicată cu mai mult cuvânt încă și în cazul acțiunii de adulter, căci, pe lângă aceia care de efect a veni în sprijinul menținerii căsătoriei, dorință neîndoios* a Lg. apoi o asemenea regulă

tinde încă a preveni scandalul procesului de adulter atât de compromițător pentru moravuri. După intentarea acțiunii de adulter constatându-se împăcarea intervenită între soți, dânsa frebuesce interpretată în sensul că soțul inocent voește a stinge acțiunea de adulter și prin consecvență a asemenea eveniment trebuie să a fi considerat ca un fine de neprimire contra continuarea acțiunii, Ministerul public ne mai avend, în acest cas, căderea legală a opri împăcarea intervenită între soți. O asemenea împăcare avend de efect a forma un fine de neprimire contra acțiunii de adulter, potefi expresă sau tacită.—C. Buc. I, 26 Mai 84; Dr. 74 83-84, p. 598.

271. Se va pedepsi cu maximum inchisorei, persoana aceea, care, fiind căsătorită, se căsătoresee din noii, mai înainte defacere! căsătoriei celei precedente, dacă acea căsătorie va, fi fost valabilă.

Asemenea se va pedepsi și acela care, neriind căsătorit, se căsătoresee din noii cu o persoană căsătorită și pe care o scia că era căsătorită.

Acesta pedepsa se va aplica și preotului săii olicerului statului civil, care, cunoscând că o persoană este căsătorită, își dă concursul ministeriului seu la o nouă căsătorie a aceleiași persoane. *Cir. 130, 171. P. Fr. 139, P. Fr. 340.*

1. Când inst. de fond constată că prima căsătorie nu era legalmente desfăcută recunoștea implicit validitatea ei.—Cas. II, 6 Iul. 76; B. p. 396.

2. Pentru ca sa existe delict de bigamie, pe lângă existența unei căsătorii anterioare și faptul de a contracta o altă căsătorie, se mal cere și intențiunea frauduloasă din partea agenților. Din constatarea că delicienții au avut cunoștință despre căsătorie precedentă nu se pote deduce și intențiunea frauduloasă, căci se pote ca denșii să fi avut o noțiune greșită asupra împrejurărilor cari au înconjurat faptul, cum a fost credința că prin trecerea sa de la catolicism la ortodoxism s'ar li putut desface prima căsătorie și că tocmai acea noțiune greșită să H fost cauza care i-a determinat a se căsători comițend ast-fel delictul cu bună credință, ceea ce și acusații au invocat la instanța de fond. Așa dar Curtea, nearătând a-nume de unde rezultă intențiunea frauduloasă, decisiua sa'nu este motivată și de aceea are a fi casată.—Cas. II, 25 Iun. 96; B. p. 1105.

8. Pentru ca sa existe delictul de bigamie, ca și în ori-ce alt delict, se cere intențiune delictuosă, care consistă în voința de a înfrânge legea, care pedepsește pe acela care, fiind căsătorit se căsătoresee din nou mai înainte de defacerea primei căsătorii. Nimeni nu pote invoca ignoranța legei, pentru a scăpa de respunderea ce o are înfrângând legea și comițând ast-fel un delict. In specie, Curtea constată în fapt că intimată scia, la contractarea celei de a doua căsătorii, că fusese căsătorită mai înainte civilmente. Ast-fel starea ei de cultură și credința ei despre căsătorie în acesta stare nu i pute folosi întru nimic, pentru a se scuti de pedepsa delictu-

lui ce a comis, și Curtea motivând și întemeindu-se pe aceste considerațiuni pentru a constata că lipsesce elementul esențial, intențiunea, violează art. 271 întru cât sciință întimatei despre existența primei căsătorii e constatată.—Cas. II, 22 Sept. 98; Dr. 69 98, p. 583.

SECȚIUNEA VI

Arestațiunii neleifale, sechestratului de persfme și alte atentații' la liberiateu individuală

272. Se va pedepsi cu două ani de inchisore, oricine, fără ordinul autorității competente, și afară de cașurile unde legea, ordonă sau permite anume arestarea unei persoane, va fi arestat, va ri deținut saii va ti sechestrat pe o persoană pentru un motiv ore-care și fără scop de a comite un delict special.

Se va pedepsi cu aceeași pedepsa și acela care va fi dat locuință spre a se executa arestuirea, închiderea saii sechestrarea persoanei. *Const. 13. Pr. P. 587, 589, w. P. Fr. 341.*

Deținerea în biserică a unui copil adus la botez, contra voințe! femeii care l'a adus în biserică și neliberarea copilului de cât în urma intervenției Primarului, constituie delictul de sequestrare ilegală.—Cas. II, 30 JVIal 79; B. p. 461.

273. Culpabilul de infracțiunea prevedută în

articolul precedent se va pedepsi cu reclusiunea.

1) Dacă din faptul chiar al arestare! victimei, saii al tratamentului la care a fost supusă în timpul sechestrare! sale, a rezultat o leziune corporală gravă, sau dacă va ti fost supusă la vre-o tortură ;

2) Dacă sechestrarea a ținut malmult de o lună;

3) Dacă crima s'a comis asupra unui ascendent legitim sau natura);

4) Dacă arestarea sau sechestrarea s'a executat cu port schimbat, cu nume mincinos, sau cu vre-un ordin ori mandat plăsmuit al autoritate! publice; și

5) IJacă individul arestat sau sechestrat, a fost amenințat cu mortea. *P. Fr. *411, 841. P. Fr. 211.*

274. Pedepsa se va scădea la închisore de la o lună la un an, dacă cel culpabili de delictete menționate la art. 272, până a nu se porni păra asupra-le, vor fi liberat pe persona arestată, închisă saii sechestrată înainte a implinire! dilei celei de al decelea, socotite din diou arestare!, a închisorel saii a sechestrare!. *P. Fr. 343.*

SECȚIUNEA VII

Crime și delictete privitore la poprirea saii distrugerea dovedim statului civil al unui copil, saii la compromiterea existenței sale; răpire de minori; infrațiuni contralefilorasupra înmormântărilor

§ 1.—Crime și delictete în contra unui copil.

275. Culpabili! de răpire, de tănuire, de supresiunea unui copil, de substituțiunea unul copil în locul altuia, sau aceia cari vor face să tracă un copil ca născut dintr'o femeie care însă nu l'a născut, se vor pedepsi cu reclusiunea.

Acesta pedepsa se va aplica și acelor cari, fiind însărcinați cu ținerea unui copil, nu-l vor înfățișa persanelor cari au dreptul de a-l reclama. *Civ. 300, nr. P. Fr. 345.*

276. Veri-ce personă care, asistând la o născere de copil, nu va fi făcut declarațiunea prescrisă de Codicele Civile, în timpul cerut de acea lege, se va pedepsi cu închisore de la 15 dile la sese luni, si cu amendă de la 26 la 150 lei.

Asemenea se va pedepsi și ori-care personă, care, găsind un prunc, de curend născut, nu-l va da

celor însărcinați cu a lui luare sau căpătuire.

Nu va fi supus la pedepsa, acela care, găsind verl-un copil, va voi să se însărcineze cu creșterea lui; va fi însă dator să dea asemenea înscris la institutul orfanilor, sau la municipalitatea locală. *Civ. 41, 44, P. Fr. 346, 347.*

277. Cel care vor lepăda, în veri-un loc singuratic, un copil mai mic de șapte ani deplini, precum si cel ce vor ordona a se lepăda copilul, dacă însă ordinul se va ti indeplinit, se vor pedepsi, numai pentru acest fapt, cu închisorea de la șese luni până la doi ani, și cu amendă de la 26 lei până la 150 de lei. Iară de se va fi lepădat copilul de către părinții, tutorii saii îngrijitorii săi, ori din ordinul lor, atunci pedepsa va fi închisorea de la un an în sus, și amenda de la 26 la 250 lei. *P. Pr. 349, 350.*

Prin art. 277, 278 și 279, Lg. a înțeles nu de a protege, starea civilă a unui copil mai mic de 7 ani, căci distrugerea stărei sale civile face obiectul art. 275 și 276 P. dar de a resprima delictetele cari pun în pericol viața sa. Acesta rezultă din titlul secțiune! "VII, tinde se vede că Lg. se ocupă întâiu, adică în art. 275 și 276, de crimele și delictetele privitore la poprirea satii distrugerea dove-

direi stărei civile a unui copil și al douilea, adică în cele trei articole din urmă, de compromiterea existenței sale. De aci decurg următoarele douese consecințe: a) necesitatea privațiune! copilului de ori-ce asistență, pentru ca autorul lepădare! să tie pedepsit, căci dacă nu a fost privat de ajutor, nu se pôte zice că i s'a compromis existența conform art. 277 și 279 b) inutilitatea de a se cere ca element al acestor delictete intențiunea culpabilă de a suprima starea civilă a copilului, care intențiune este indispensabilă pentru existența crimei

Srevăzută de art. 275. Totuși Dacă. acesta intențiune există, atunci când copilul e lepădat, cum lepădarea constituie o supresiune autorul va n comis în aceiaș tinj) și crima (de supresiune de stăt civil și unul din delictetele prevezute de art. 277 și 279, după cum copilul va ti fost lepădat într'un loc singuratic saii nesinguratec. Dacă din cele ce preced reese că nu este lepădare, atunci când autorul părăsirei copilului s'a asigurat că el a fost luat de vre-o personă, nu e mai puțin adeverat că cel ce face o atare afirmațiune trebuie s'o probeze, de ore-ce faptului că un copil a fost găsit singur într'o stradă unde a fost depus de o personă cu voința de a-l părăsi, cum s'a întâmplat în specie, trebuie a se atașa presumpțiunea, până la dovada contrarie, că autorul depunere! l'a privat de ori-ce asistență.—Tr. Dolj, II, 8 Apr. 94; Dr. 56/94, p. 452.

278. De se va fi schilodit ori se va fi betejit copilul din cauza lepădare!, fapta se va privi ca o rănire săvârșită cu voința celui ce l-ă lepădat; iară de se va intempla mor-

tea copilului, fapta se va piivi ca omor. In cel d'intăiu cas, culpabilul se va supune la pedepsa hotărâtă pentru rănire cu voință, și in cel de al doilea, la cea hotărâtă pentru omor. *P. Fr. 351.*

279. Acei cari vor lepăda, in loc care nu e singuratic, un copil mai mic de șapte ani deplini, se vor pedepsi cu închisoare de la o lună până la șese luni, și cu amendă de la 26 până la 50 lei.

Iară de se va lepăda copilul de către părinții săi, de către tutorii ori îngrijitorii săi, pedepsa va fi închisoarea de la două luni până la un an, si amendă de la 2G până la 100 lei. *P. Fr. 352, 358.*

§ i - Ităpirr iii' minori.

280. Veri-care, prin violenție saii violență, va răpi sau va face ase răpi minori, saii va înduplec), ori va ascunde sau va strămuta, sau va face a se strămuta din locul unde erați aședați] de către acei sub a căror autoritate saii direcțiune erau supus! ori încredințați, se va pedepsi cu închisoarea de la un an până la doui ani. (*ir. 342, P. Fr. 354.*

1. După art. 280 este pedepsit ori-cine pentru delictul de

răpire de minori, destul numai ca răpirea, ascunderea sau strămutarea minorului din locul unde este așezat de către acela sub a căruiautoritate ori direcție este supus ori încredințat, să tie săverșită prin violenție ori violență. Așa dar, când judecătorul fondului stabilește, prin decisiunea sa, că răpirea a avut loc prin violență, acest element al delictului este deplin stabilit.—Cas. II, 30 Nobr. 93; B. p. 1082.

2. In delictul de răpire de minori, proba cum că părinții, sub autoritatea și direcțiunea căroră era supusă fata răpăită, aveți cunoștință că acesta întreține relațiuni ilicite și eași părăsea domiciliul pentru deficient, face ca delictul să dispară. De aci urmeză că dacă judecătorul fondului respinge ascultarea unor martori invocați de prevenit, pentru a stabili ace'sta sau refusă de a le pune chestiuni in acest sens, comite prin acesta un exces de putere și violeză dreptul de upărai'e, ceea ce dă loc la nulitatea și casarea decisiunei ce pronunță. —Cas. II, 12 Sept. 95; li. p. li:6.

281. Acela care, prin viclesug sau prin violență, va răpi pe o fată mal mică de 10 ani, se va pedepsi cu maximum închisorei.

Iară dacă fata a consimțit la acea răpire, ori de bună voie a mers după răpitorul el, fără însă a cunoște și părinții sau tutorii ei, răpitorul se va pedepsi cu închisoarea de la trei luni până la doui ani. *P. Fr. 355, 356.*

Atunci când este vorba de a interpreta o lege, de a căuta

voința Lg. cel d'anteiu lucru ce trebuie să facem este să esaminăm textul ce avem de aplicat pentru că acest text e chiar formularea voinței Lg. și numai când textul e îndoelnic trebuie să recurgem la alte texte din a căror combinațiune să putem deduce spiritul și voința Lg. Art. 281 P. este clar căci el ne spune, in mod formal, că răpitorul se pedepsește de câte ori el a răpăit o fată *uuu nucă* de 16 ani. A admite că acest text de lege e aplicabil numai când fata răpăită și care a consimțit ar avea cei mult 15 ani și acesta pentru ca Lg. traducând art. 281 exact din textul corespunzător francez, a omis cu intențiune cuvântul *re'volus* și omițend acest euvent, atunci când l'a menținut in alte texte d. e. in art. 264 P. ar ti să înțeles să pedepsească numai pe acela care a răpăit o fată ce nu intrase încă in al 16 an, admitend dicera acest mod de interpretare, ar ti să dăm textului cu totul un alt înțeles de cât acela care rezultă formal și clar din modul cum este redactat, ar fi să facem pe Lg. să spună cu totul alt-ceva de cât cea ce a spus in realitate. — Tr. Tut. 21 Dec. 95; Dr. 22 96, p. 202.

282. Dacă răpitorul se va fi căsătorit cu fata răpăită, el nu va putea fi urmărit de cât după plângerea persoanelor acelora, cari după Codicele Civile au dreptul de a cere nulitatea unei asemenea căsătorii, și nici va putea fi condamnat de cât după ce se va fi pronunțat nulitatea căsătoriei. *Cit: 162, 164, ar. 307. P. Fr. 357.*

283. Acela care prin a-

măgire saii prin violență, răpesc o personă mai mică de 16 ani spre a o întrebuința ca să cerșetorescă, sau a o deprinde la desfrânare ori la alte sfârșituri spre a împărtași folos, se va pedepsi cu reclusiune. *P. Pr. 205.*

§ i. - Călcarea legiurilor a-supra inormmentărilor

284. Cel cari, fără autorisarea prealabilă a ofițerului public competente, la întâmplările când se cere asemenea autorisare, vor îngropa veri-un mort, se vor pedepsi cu închisoare de la 15 dile până la o lună, fără a fi apărați cu acesta de o-sânda convenită pentru crime sati delicte ce aii însoțit acest delict.

La asemenea pedepsa se vor supune și cei cari vor călca, oii in ce chip, legiurile și regulamentele relative la inormmentările grăbite. *Cir. 63, in: P. Fr. 358.*

285. Ori-care va ascunde cadavrul unei persoane o-inorite, ori morte, in urmarea de loviri saii răniri, se va pedepsi cu închisoarea de la șese luni până la doui ani, fără a fi apărat ou acesta de alte pedepse mai mari, de va fi participat la acea crimă.

Iară dacă ascunderea se va fi făcut cu în parte-și folos, atunci se va pedepsi cu închisorea de la un an la două ani. *P. Fr. 359.*

286. Se va pedepsi cu închisorea de la trei luni până la un an, și cu amendă de la 26 până la 150 lei, veri-cine violeză mormintele sau comite alte acte de profanațiune asupra lor, fără a n apărat de alte pedepse, pentru crimele sau delictele cari se vor ti comis cu ocașiunea acestei violări. *P. Fr. 360.*

SECȚIUNEA VIII

Mărturii mineinoșe, cnlomnil, injurii, revelațiune se-cretelor

§ 1. — Mărturie inlruhnoNl

287. Veri-care va da mărturie mincinosă în materie criminală, saii în contra acusatuiul, sau în a sa favore, se va pedepsi cu maximum încliisorei și cu interdicțiunea pe timp mărginit.

Dacă însă acusatul, din cauza unei asemenea mărturii, se va fi osândit la munca silnică pe timp mărginit, pedepsa va fi reclușiunea delașese până la 10 ani; iară dacă osândă acusatului a fost

munca silnică pe totă viața, martorul mincinos se va osândi la munca silnică pe timp mărginit. *Pr. P. 355, 446. P. Fr. 361.*

1. Pentru existența delictului de mărturie mincinosă nu este necesar ca prejudiciul să se ii întâmplat, este destul ca să ii fost posibil, ca declarățiunea mincinosă să fi putut avea vre-un efect asupra judecatei. Acesta rezultă chiar din textul art. 288 care nu cere alt-ceva de cât ca mărturisirea mincinosă să fie făcută contra sau în favărea inculpatului și buna știință, din partea martorului mincinos, că spune un neadevăr, în scop de a îngreua sau ușura pozițiunea inculpatului.—*Tr. Dor. 6 Apr. 93. O. Jud. 7 94, p. 55.*

2. Ttn element esențial al mărturiei mineinoșe, e ca judecata să fi pus bază pe acea mărturie și să fi scos din ea elementele active ale hotărării. În specie însă, (Hirtea dinaintea căreia s'ar n făcut mărturie mincinosă, declară în decisiune că nu pote procede la arestarea martorului după cum ceruse Procurorul general, pentru că Curtea avea destule elemente de convingere din depunerile altor martori. Așa dar, Curtea singură recunoște că nu s'a bazat pe depunerea lui C. Afară de acesta, inculpatul și-a retractat depunerea, a revenit asupra mărturiei, când a văzut că e greșită, după ce i s'a atras atențiunea de către D. Președinte al Curței. Așa dar inculpatul n'a persistat în depunerea ce se pretinde că ar fi falsă și ca atare nu pote fi pasibil de delictul ce i se impută.—*Tr. Dor. 7 Nobr. 96; Dr. 26 97, p. 203.*

3. Dacă este adevărat că variațiunile unui martor, în depozitițiunea sa, nu exclude în

tot-d'auna buna credință, totuși există delictul de mărturie mincinosă în sensul art. 287 și 288, atunci când martorul nu arată nici un motiv serios și plauzibil care să explice acele variațiuni, și când se constată în fapt că*acele schimbări, sunt făcute în scop de a veni în favorea inculpatului.—*Cas. II, 26 Ian. 93; B. p. 79.*

4. Un delict de mărturie mincinosă, comis în instanță înaintea Tribunalului, pote*fi judecat imediat, fără a mai fi necesitate ca inculpatul să fie citat, de ore-ce delictul fiind flagrant și comis în fața justiției, ori-ce probe pe cari inculpatul ar căuta să le aducă mai târziu în apărarea sa, n'ar avea alt rezultat de cât de a tăgădui exactitatea depunerii consemnate în procesul-verbal al Președintelui asistat de grefier.—*Vr. Dor. 6 Apr. 93. C. Jud. 7/94, p. 55.*

5. Chestiunea este dacă acest Tr. este sau nu competent de a judeca pe C. dat în judecată pentru faptul că ar fi făcut o mărturie mincinosă dinaintea Curței de apel din Iași. Curtea n'a procedat în momentul când a constat delictul, în urma cerere! d-lui Procuror general, la judecarea inculpatului conform art. 177 Pr. P. Așa fiind, delictul imputat inculpatului și comis în împrejurările cunoscute, nu se pote spune că s'a șters, ci rămâne un delict de drept comun, care urmeză a se judeca după regulile procedurii ordinare. În adevăr Curtea astăzi nu mal este competentă de a judeca pe C. pentru mărturie mincinosă, comisă înaintea sa, căci Curtea n'a purces la ascultarea prevenițiunii a martorilor și sa ridicat de pe loc. Așa fiind, acest text avend un caracter excepțional cu derogare la dreptul comun, trebuie aplicat cu cea mai mare scrupulositate. Rămâne dar bine

stabilit că Curtea nu mai pote judeca pe numitul inculpat. Întrăm dar în regulele dreptului comun în ce priveșee competența. Art. 22 Pr. P. dă însă drept, în ce priveșee urmărirea, atât procurorului locului unde s'a comis delictul, cât și celui unde inculpatul își are reședința saii se va piitea afla. Inculpatul însă a fost găsit în Doronoiu și deci acest Tr. este competent a-l judeca. Altmintrelea s'ar ajunge la o soluțiune forte curioasă. Curtea ne' mai fiind competentă de a-l judeca, pentru că acest delict de instanță s'a trecut și martorilor cari au asistat la depunerea mincinosă nu mai aii impresiunea depunerii, pe de altă parte Tr. declinându-si competența, ar urma ca inculpatul să fie apărat de ori-ce penalitate. Situațiunea lui e dar incomparabil mal bună în acest caz, de cât în ori-care altul. Nu credem ca Lg. atât de sever în acesta materie, unde proba testimonială are atăta forță în cât e proba de drept comun, să fi putut admite o soluțiune atât de indulgentă, pentru un martor, al cărui curaj a mers până a falsifica adevărul dinaintea Curței. Dar, afară de acesta, nici inculpatul nu se pote plânge, fiind-că, intrând în dreptul comun, el are garanțiunea celor două grade de jurisdicțiune, garanție ce -ar lipsi în'cas când Tr. si-ar declina competența, iar Curtea ar primi să-l judece. După părerea noastră art. 177 Pr. P. se aplică numai la așanumitele delict de instanță, cum e bună-oră cazul art. 182 și 184 P. numai în asemenea cazuri se pot explica dispozițiunile art. 177 Pr. P. În adevăr, ce sens ar avea dispozițiunea după care trebuie să se asculte pe martori, când ar fi vorba da cazul pe care Tr. are a-l judeca în specie? În ședință nu stați

de cât martorii ascultați. Dacă mărturia mincinosă o' comite primul martor, care martori se vor asculta? cei din sală? Dar aceștia de sigur nu au nici o cunbșcință de faptul despre care a depus martorul și ascultarea lor n'arți de nici un folos. Iată de ce credem că art. 177 Pr. P. se raportă la cașurile amintite, *exemplu gratia*, mai sus. Acolo s'ar înțelege și explica utilitatea ascultării marturilor. Ședințele fiind publice, un ultragiul, o lovire bunioră pot fi vezute, auzite și deși utilitatea ascultării marturilor apare. La aceste casuri s'ar raportat Lg. când a făcut art 177 Pr. P. El nu s'a putut gândi la cașurile în care acest articol nu s'ar putea aplica, și e de principiu că Lg. e cuminte, că n'a emis dispozițiuni fără aplicațiune practică. Nici argumentul'ce se scote din art. im; Pr. P. nu-l întemeiat. În adevăr, acest articol reglementează numai ceea-ce trebuie să facă Tr. când se aduce o imputare ore-care vre-unui martor, cum ar ti razul când i-ar spune că e rudă, că a fost cumpărat, că a mal «depus în alt-fel altă dată, că e dușmănie la mijloc etc. Tr. în asemenea caz, nu va judec» pe martor ca inculpat, ci va aprecia valoarea depunerii sale. Ace'sta vrea să spue art. i^H l'r. P. sinii alt-ceva. De altmintrelea, Pr. P. are texte speciale pentru reglementarea delictelor comise în instanță (urt. 177, rir. urm. Pr. P.). Așa Hind acest text trebuie scos din cauză. Din cele expuse s'a lămurit pe deplin că specia acesta a pus'o Le.; alături de acea preveduță de art. 517 Pr. P. Iată motivul pentru care cr Jem că. delictul de mărturie mincinosă, comis de inculpat, dinaintea Curții apelative din Iași, e un delict de drept comun și care urmeză a ti judecat după regulile Procedurii ordi-

nare. — Tr. Dor. 7 Nobr. 96; Dr. 2G'97, p. 203.

288. Ori-care va da mărturie mincinosă, în pricine corecționale, ori în contra acusatului, ori în favorea lui, se va pedepsi cu doi ani închisore. *P. Fr. 302.*

2M9. Ori-care va da mărturie mincinosă în pricine polițienesc!, se va pedepsi cu închisore de 1a o lună până la sese luni. *P. Fr. 362.*

290. Cel ce va da mărturii mincinoase în pricine civile, se va pedepsi cu închisore până la doi ani. *P. Fr. 363.*

291. Martorul mincinos care va ti primit ori-ce fel de mită, ori resplătire înființata saii promisă, se vapedepsi citreclusiunea, de va li petru pricine corecționale sau civile, iar de va li pentru pricine polițienesci cu închisore de la un an până la doi. Către acestea, ceea-ce va îi primit martorul mincinos se va lua pe **seina** ospiciilor. *P. Fr. 364.*

292. Cei ce, prin ori-ce mijloc, vor amăgi pe martori spre a da mărturie mincinosă, se vor pedepsi întocmai ca martorii mincinoși, după dispozițiunile celor din urmă cinci articole. *P. Fr. 365.*

293. Când, în pricine civile, prigonitorelepărți vor propune una alteia a face jurământ, sau când jurământul se va propune de către judecator uneia din părți, și partea, primind propunerea, va săverși jurament mincinos, săverșitorul unui asemenea jurământ se va pedepsi cu închisore până la doui ani, amendă până la 250 lei, și interdicțiunea pe timp mărginit. *Civ. 1208-1213, 1219. P. Fr. 366.*

1. între elementele constitutive a delictului de sperjur prevedut și pedepsit de art. 293 sunt: *a)* intențiunea frauduloasă adică că persona, careaprestat jurământul, avea cunoștința de faptul pentru care i s'a deferit jurământul și cu tote aceste l'a săvârșit cu intențiune de a aduce prejudiciu celui care l'a deferit, *b)* trebuie să se constate că faptul, asupra căruia i-s'a deferit jurământul, era personal a lui. — Cas. II, io lun. 81; B. p. 534.

H. Jurământul decisoriu ca mijloc de probațiune pote ii deferit și înaintea judecătoriiilor comunale, intru cât legea nu detinde acesta. Prin urmare, se face pasibil de pedepsa preserisă de art. 293 acela care se dovedesce că a prestat un jurământ fals înaintea acesteinstante. — Tr. Tut. 15 Mai 85; Dr. 48 84-85. p. 382.

3. Delictul de sperjur există ori de câte-ori partea n'a căștigat de cât în virtutea jurământului prestat și care s'a dovedit de mincinos. — Cas. II, 2 Ian. 89; P. p. 65.

4. De si în principiu ori-ce persona care a suferit o daună

pote cere înaintea justiției reparațiunea el și a se constitui parte civilă în instanța corecțională care urmăresce infracțiunea la legea penală, dar acest principiu este supus necesarmente la excepțiunile determinate de lege. În din aceste excepțiuni se prevede de art. 1213 Civ. care declară că, în cașul când o parte a jurat, cea-laltă numai este primită a proba falsitatea jurământului, de unde rezultă că acela care a fost lesat prin un jurământ fals nu se pote constitui parte civilă în instanța corecțională care urmăresce acest delict. Nu se pote în adevăr reveni contra transacțiunel operate prin deferiirea și prestareajurământului, oferindu-se de a proba falsitatea lui. Nu pote avea nici facultatea, pentru a distruge efectele acestei transacțiuni, să intervină ca partea civilă pentru a obține daune-nterese în instanțe angagiată de Ministerul public, căci și prin acesta ar reveni asupra transacțiunelce a oferit, expunendu-se la șansa unul falș jurământ. Ar fi a reveni asupra transacțiunel, când s'ar reclama, sub numele de daune interese, o valoare pecuniară egală cu obligațiunea asupra căreia a fost deferit jurământul. Nu se pote ftee indirect ceea-ce legea dermde de a face direct, interesele părților civile sunt tranșate prin tranșacțiune. În ceea-ce priveșce pe Ministerul public cestiuneacăpartea civilă este sau nu primită a stabili că jurământul este falș, ii este cu totul streină. Interesul societăței cere ca delictul de sperjur să nu rfmână nepedepsit, și cu tote că partea civilă nu pote lucra, de cât în interesul seu privat, și ale cărei interese le-a regulat irevocabil Codul Civil pedepsa însă datorită delictului, trebuie a fi provocată de Ministerul public,

representantul societătel. — Tr. Ial. 26 Apr. 85; Dr. 46/84-85. p. 368.

5. In materie penală, proba testimonială nu este supusă la restricțiunile prevăzute în art. 1191 și urm. Civ. de ore-ce acțiunea penală, după art. 2 Pr". P. are de obiect o pedeapsă și este independentă de acțiunea Civilă. De aci rezultă că in penal falsitatea jurământului pote li probată cu martori. — Cas. Vac. 17 Iul. 74; B. p. 248.

0. Jurământul, săvârșit de una din părți, asupra unor fapte civile, nu pote avea caracterul unui jurământ fals, și nu se pote urmări pe cale criminală, de cât in cas când s'ar produce o probă scrisă, sau cel puțin un început de probă scrisă, asupra faptului negat de partea care a jurat. Deși faptele criminale pot fi probate și prin depozițiuni de martori, nu se pote însă urma tot ast-fel și in privința faptelor civile" a căror existență, după legea civilă, nu pote fi constatată de cât prin producerea unui act scris. In privința acestor fapte, legea determinând modul cum ele art a fi probate, chiar și sub imperiul legii de procedură criminală, trebuie a li observate de judecătorii criminali, de ore-ce faptele pedepsite de legea penală, fiind o consecință a faptelor civile, proba celor dintaiu e subordonată celor din urmă. De câte ori este vorba de o cerere pentru plata unei datorii, a cărei existență nu pote fi probată de cât conform art. 1191 Civ. debitorile nu pte, sub singura alegațiune că a plătit datoria, să pornescă o cerere înaintea instanțelor criminale, ci trebuie să producă o probă scrisă sau un început de probă scrisă, din care să rezulte plata datoriei. — Cas. II, 18 Feb. 77; B. p. 82.

7. De și faptele corecționale pot fi probate prin depozițiuni de martori și prin ori-ce alt mijloc de convingiune, strein de probele cari ar rezulta din actele scrise, însă nu este tot ast-fel și pentru faptele civile autorizate de legea civilă și a căror probațiune-este supusă de către ea la producțiunea vre-unui act scris care să le constate. In privința acestor fapte, legea care determină modul probațiunei ce pote fi admis, Li întinde imperiul seu și asupra procedurii penale, ea trebuie a fi respectată și observată de judecătorii corecționali, chiar in cazul când faptul autorizat de legea civilă s'ar lega prin raporturi intime și absolute cu faptul pedepsit ae legea penală. Proba faptului penal nu pote fi stabilită de cât prin aceea a faptului civil și a cărui consecvență trebuie" a fi. Acest principiu se aplică si chiar Ministerului public. "Proba falsitate! unui jurământ prestat in civil, in scopul de a respinge o plată contestată, nu va putea rezultă de cât din realitatea acestei plăți anteriori, fapt puramente civil, a cărui probațiune e limitată la cașurile specificate prin art. 1191 Civ. Ast-fel fiind, proba testimonială, a acestui jurământ fals, nu pote fi admisă in penal de cât când va fi cestiunea de o sumă sau de o valdre inferidă sumez de 150 lei, saii dacă există un început de dovadă scrisă.—Tr. Ial. 26. Apr. 85; Dr. 46 84-85, p. 368.

S. Mijlocele de probațiune se determină după natura faptului, iar nu după jurisdicțiunea înaintea căreia se face acea probă. Legea refusând proba cu martori pentru dovedirea unui fapt, acesta probă e inadmisibilă, chiar dacă ar fi cerută înaintea instanțelor corecționale. Proba cu martori ne fiind admisibilă pentru a dovedi ne-

conoscință de cele conținute într'un înscris emanat de la parte, este dovedit că partea care a jurat peste cele conținute in scris, a săvârșit unjurământ mincinos. — Cas. II, 19 Nobr. 90; Dr. 77/90, p. 615. B. 90, p. 1343.

* § H. — Calomnii, injurii, revelațiuni de secrete

294. Este culpabil de calomnie, acela care, prin cuvinte rostite in public, prin strigări, prin vre-un act autentic sau public, prin scrieri, prin imprimare, prin desemne, prin gravure, prin embleme vendute saii expuse spre vedere, distribuite sau afișate in public, va prepune asupra unui individ fapte cari, de ar fi adeverate, ar supune pe prepusul la pedepse, sau măcar la ura sau disprețul cetățenilor.

Calomnia in contra funcționarilor publici, sau contra corpurilor de depozitare, sau agenți ai autorității publice, sau contra oricărui alt corp constituit, va fi urmărită și pedepsită întocmai ca și calomnia contra pașiiiculaților, cu distincțiunea stabilită mai la vale. P. 299, 300. P. Fr. 367.

1. Se face o greșită aplicațiune a legii penale când Curtea condamnă pe un individ in virtutea art. 294 fără să constate

elementele constitutive ale delictului. — Cas. II, 5 Mart. 76; B. p. 125.

2. Pentru esistența delictului de calomnie se cer' 2 elemente a) o denunțare făcută verbal sau in scris conținând fapte neexacte și cari, de ar fi adevărate, ar' espune pe denunțat la pedepse sau cel puțin la ura și disprețul cetățenilor; b) ca acea denunțare să fie făcută cu rea intențiune. Prin urmare, este pasibil de art. 294 acela care într'un club, spune la mai mulți că o personă ore-care a fost' condamnată la închisoare fără însă a putea dovedi aceasta. — C. Focș. I, 4 Iun. 84; Dr. 71/83-84, p. 575.

H. Elementele delictului de calomnie, prevădute art. 294 P. sunt: a) o denunțare făcută contra unei persoane in scris, saii nisece cuvinte rostite in public, prin care va imputa acelei persoane fapte, cari de-arfi adevărate, Par expune la pedepsa, sau măcar la ura și disprețul cetățenilor; b) intențiunea culpabilă. — Cas. II, 24 Aug. 84; S. p. 657.

4. Un fapt, ca să constituie o calomnie trebuie să intrunescă, pe lângă intențiune și publicitatea si inexactitatea faptelor. — fr. Ilf. II, 26 Apr. 85; Dr. 45 84-85, p. 357.

5. Din spiritul art. 294 rezultă că elementul principal pentru esistența delictului de calomnie e publicitatea adică agentul să facă cunoscut mai multor persoane faptele neadevurate pe care le propune asupra unui individ, căci numai ast-fel va putea aduce asupra lui ura saii disprețul cetățenilor. A seri unui singur om, fie acela chiar Guvernatorul Băncel Naționale, nu este a da o publicitate faptelor neexacte. Acest fapt nu pote intra nici in prevederile art. 298 de ore-ce acest articol cere ca denunțarea calomniosă să fie făcută înaintea unei auto-

rități publice, saii a unui ofițer de poliție judecătorească, și Banca Națională nu are nici una din aceste calități, ea este numai o instituțiune publică iar nu o autoritate constituită, care se potă tran*a diferendele dintre cetățeni. Faptul de a adresa o scrisore unei persoane pusă în capul unei societăți financiare de cel ma înalt ordin, și prin care să se arate fapte necorecte și neoneste asupra unor individ! cari nu le-a comis, constituie în adevăr un fapt care, deși neprevăcut de Codul penal, totuși nimeni nu pote dice că nu este reprob de morală, prin urmare inculpatul trebuie absolvit. — Tr. Putna, 10 Ian. 94; Dr. 56/94, p. 453.

6. Codul penal consideră ca o calomnie orice imputare a unui fapt care atinge onora saii considerațiunea persoanei căreia se impută faptul, dar numai în cazul când cuvintele sunt proferate în public. Legea cere acesta circumstanță pentru calomnie, căci numai ea denotă intențiunea de a vătăma, fără care nu pote fi un delict; de unde rezultă că cuvintele rostite într'un loc public trebuie a ajunge la auzul mai multor persoane, căci legea nu consideră ca un calomniator pe acela care le-a confiat, deși într'un loc public, însă numai cercului intim în care se afla, fără să fi putut fi audite de altcineva. Ast-fel fiind spiritul legii care, nedeterminând caracterele publicitatei, a lăsat judecătorilor sarcina de a aprecia faptele din care să potă rezultă, urmează că un restaurant nu pote fi considerat ca loc public în spiritul legii, de cât numai când se aflau în adevăr oameni în acest loc, când s'a comis delictul. — Tr. Ial. 18 Sept. 85; Dr. 72/84-85, p. 575.

7. Prin cuventul *presă* se înțelege verul-cefel de imprimare, fie ziare, fie broșuri, fie pla-

carde sau foi volante, destul să fie aduse la cunoștința obște! cu ajutorul tiparului. — Cas. II, 20 Ian. 93; B. p. 73. Idem: Cas. II, 17 Apr. 96; B. p. 761.

S. Cuvinte generice ca *hof, pungaș* de și rostite în public, la adresa unei persoane, nu constituiesc delictul de calomnie, de dre-ce nu articulează imputări pentru vre-o faptă determinată, ci numai o injurie prevăcută și pedepsită de art. 299. — Cas. II, 28 Ian. 85; Dr. 23/84-85, p. 181. B. 85, p. 63.

8. Imputarea adusă în public unei persoane pentru un anume fapt care, de ar fi adevărat, ar supune-o la o pede'psă corecțională, constituie o adevărată calomnie în sensul art. 294, iar nu numai o simplă injurie. — Cas. II, 30 Apr. 93; B. p. 574.

10. Faptul atribuit unei persoane că ar fi primit o sumă de bani ca să o dea unui funcționar public, în scop ca acesta să nu apere interesele statului, ce intra în atribuțiunile sale a le apăra, pentru care nu se administreză nici o probă, constituie delictul de calomnie prevăcut de art. 294. — Tr. Dolj. II, 15 Noabr. 94; Dr. Hn/94, p. 685.

11. Defăimările făcute prin hârtii oficiale, atribuind fapte, care de s'ar dovedi adevărate, ar atrage disprețul cetățenilor, constituie delictul de calomnie. — Cas. II, 12 Febr. 85; B. p. 137.

12. Calomnie nu pote exista din partea unui funcționar care face un act relativ la atribuțiunile funcțiunei sale. — Tr. Ilf. II, 26 Apr. 85; Dr. 45/84-85, p. 35H.

13. H. care stabilește că faptul pentru care delictul s'a declarat culpabil prin verdicatul juraților, constituie un delict de calomnie, se pronunță, în mod implicit, că acel fapt nu constituie o injurie și ast-fel e suficient motivată. — Cas. II, 14 Febr. 90; B. p. 219.

V

14. Delictul de calomnie, săvârșit prin cuvinte rostite în public, nu se pote schimba într'un delict de presă de competența Curței cu jurați, când inculpatul, înaintea Tribunalului corecțional, tăgăduiesce paternitatea articolelor apărute în ziare, cari reproduc aceeași imputări. — Tr. Dolj II, 15 Noabr. 94; Dr. 85/94, p. 685.

15. Prin art. 24 din Constituțiune, prevedendu-se că autorul este răspundător de scrierile sale, iar în lipsa autorului este răspundător pentru scrieri gerantul, se înțelege că este răspundător autorul real, iar nu orice altă persoană care s'ar declara ca autor, prin urmare, în cașurile de urmărire penală, partea civilă, ca și Ministerul public, aft dreptul* de a produce probe pentru descoperirea adevăratului autor al scrierii! încriminate, deși ar exista altă persoană care și-ar apropia aceea scriere ca opera sa, căci aplicându-se legea în alt mod, ar fi să se dea loc la represiuni iluzorii pentru delict grave ce s'ar comite prin scrieri publice, ceea ce n'a putut să intre în spiritul legii. În specie, atât judele de instrucțiune cât și Camera de punere sub acușiune rețușând proba cu martori, invocată de recurent, spre a stabili că autorul articolului calomnios publicat este M. iar nu C. care și-Fa apropiat ca operasa, ai violat citatul art. 24 din Constituțiune. — Cas. IT,

16 Sept. 98, Dr. 60/98, p. 513.

16. În delictul de calomnie, elementele din cari judecătorul fondului își formează convingerea că faptul imputat e de natură a atrage ura și disprețul cetățenilor, constituie o cestiune de fapt lăsată cu totul la apreciațiunea sa suverană. — Cas. II, 1 Mart. 94; B. p. 209.

17. În delictul de calomnie prin presă, urmează ca cestiunea pusă juraților să cuprindă

pe lângă elementele materiale sau exterioare arătate în art. 294, și întrebarea asupra elementelor morale sau interne ale acestui delict, adică asupra sciinței agentului cum că faptele imputate nu erau adevărate și că densul a avut intențiunea de a aduce vătămare pacientului. Așa dar, când prin cestiunea pusă juraților, aceștia n'au fost întrebați, osebit' de faptul material, și asupra relei credințe și a intențiunei! culpabile a delictuului, cestiunea este pusă în mod greșit și acesta atrage nulitatea clesiunei pronunțate. — Cas. II, 15 Febr. 95; B. p. 211.

18. Când în delictul de calomnie prin presă, cestiunea pusă juraților cuprindea, afară ile cele-ralte elemente, și întrebarea dacă prevenitul a comis faptul cu rea credință, aceasta implică cu certitudine elementul bunel sale sciințe cum că cele imputate nu erau adevărate. — Cas. II, 30 Apr. 96; B. p. 775.

19. În expresiunea: *dacă este culpabil* se conține tte elementele cari constituiesc culpabilitatea, căci acesta expresiune cuprinde în sine: a) (dacă cutare persoană este autorul faptului specificat prin întrebarea pusă juraților > b) dacă ea persoană a avut intențiunea sau voința culpabilă. Acesta intențiune* rezultă pentru jurați din desbateri așa că sunt în stare să se pronunțe în deplină cunoștința asupra culpabilitatei! acusatului. Responsabilitatea penală este suficient constatată și stabilită pentru tote infracțiunile penale de competența Curței cu jurați prin întrebarea: *cutare este culpabilul?* Dacă pentru unele crime se cere, pentru stabilirea intențiunei, pe lângă expresiunea *culpabil* a se adăogi expresiunile *cu voință* spre a putea imputa faptul comis, acesta este numai la omu-

cidere, intru cât omuciderea e de două soiuri, fiind omucidere cu voință și fără voință, precum rezultă din antitesa art. 248 și 225. În afară de acesta pentru a restabili responsabilitatea penală nu e trebuință a mai adăoga pe lângă *este culpabil* și alte expresiuni, sau a pune o deosebită cestiune. În deosebi pentru delictul de calomnie săvârșit prin presă, nu e trebuință de a pune în cestiune și știința inculpatului asupra faptelor publicate, fiindcă scimța privind elementul moral, este coprinsă în întrebarea: *este culpabil?* fiindcă știință în mod deosebit, nu se cere pentru cele-Falte infracții deferite spre judecare juraților și pentru a cere anume și scilișta, ar trebui să fie precisată de art. 294 ca un element deosebit, ceea ce nu este.— Cas. II, 8 Mal 96; Dr. 46/96, p. 398. B. 96, p. 857. Idem: Cas. II, 26 Mart. 97; B. p. 501.

20. Cestiunile puse juraților urmeză să fie formulate în așa mod, în cât juriul să fie pus în pozițiune a cunosce și a delibera asupra ne-căruia din elementele ce constituie delictul prevădut de lege. Ast-fel, în materie de delict de presă, cestiunea pusă juraților în sensul: *dacă delicventul este culpabil că prin diariul... din dina... sub rubrica... a prepus (nupru reclamantului fapte cari, dacă ar fi adevărate ar expune pe acesta la pedeapsă sau la ura și disprețul cetățenilor, este bine pusă întru cât se vizează articolul incriminat care conține anume faptele ce se impută reclamantului, și acest articol fiind pus în vederea juraților, aceștia au fost puși în pozițiune a cunosce și delibera asupra fie-căruia din elementele ce constituie delictul.* — Cas. II, 24 Febr. 97; B. p. 257.

21. În regulă generală delictele de presă ca și cele poli-

tice și crimele se judecă de Curtea cu jurați. Inșă pentru atari fapte comise în Dobrogia, legea de organizare judecătorească a acestei provincii prin art. 53, derogând de la principiul constituțional menționat, a creat o constituție judecătorească deosebită cu putere de a le judeca, a înființat adică Tr. de apel din Tul'cea. Mai târziu, legea pentru modificarea circumscripțiunei Curței de Focșani și suprimarea Tr. de apel' din Tul'cea, prin art. > al. ultim, desființând acest Tribunal, a investit pe Curtea de Galați cu tute atribuțiunile lui. i-a dat drept de a se constitui în Curte criminală și i-a conferit puterea de a judeca tote crimele și delictele de competiția juraților comise pe teritoriul provinciei sus citate. Menționata lege nu conferă un asemenea drept de jurisdicție si celei-l'alte Curți de apel. Prin urmare Curtea de Iași neputendu-se constitui în Curte criminală, nu are competiția de a se pronunța asupra crime^lor și delictelor de presă comise în Dobrogia.—C. Iași II, 17 Sept. 98; Dr. 17 97, p. 131.

22. Delictele de presă pot fi deferite Curței cu jurați sau prin ordonanța judecătorului de instrucție, ori de a dreptul de către partea vătămată. — Cas. II, 17 Apr. 96; B. p. 761.

28. În materie de calomnie adusă prin presă acțiunea publică nu se poate pune în mișcare, și instanțele de repressiune nu pot pronunța pedepșa contra calomniatorului de cât în urma cererii și stăruinței aceluia care se pretinde calomniat. Așadar dacă reclamantul se desistă acțiunea publică trebuie închisă.—Cas. II, 14 Mal so : B. p. 164.

24. Acțiunea în calomnie fiind personală nu se poate exercita de cât de către partea leșată, singură în măsură de a

aprecia dacă denunțarea formată contra sa constituie ori nu o calomnie. Prin urmare, dacă reclamantul își retrage plângerea ce a făcut, Ministerul public nu este în drept a-și însuși acțiunea și a cere urmărirea calomniatorului. — Tr. Dămb. 14 Nob. 88; Dr. 81/88, p. 654.

25. Acțiunea în calomnie fiind personală, se poate exercita numai de către partea leșată, singură în măsură de a aprecia dacă denunțarea formată contra sa constituie ori nu o calomnie, prin urmare, dacă reclamantul își retrage plângerea, acțiunea publică este stinsă. — Tr. Musc. 6 Oct. 89; Dr. 25/90, p. 197.

26. În principiu acțiunea publică odată deschisă nu poate fi retrasă de către partea reclamantă, sau declarată stinsă, de cât în cașurile anume determinate de lege. Este constant, în specie, că legea nu prevede că acțiunea publică trebuie să fie declarată stinsă, prin retragerea plângerei! formulată de către partea vătămată, dar nu este mal puțin adevărat, că prin retragerea acestei plângeri, două din elementele constitutive ale delictului: intențiunea calomniosă a agentului, și denaturarea adevărului, în faptele imputate, sunt înlăturate de ore-ce partea ce se pre-

»tinde vătămată recunosce implicit temeinicia imputărilor aduse. În asemenea circumstanțe, Curtea în zadar ar căuta dovada delictului de calomnie, în elementele de probațiune produse înainte de retragerea plângerei!, căci soluțiunea procesului s'ar găsi prejudecată în favoarea delicventului, prin însăși atitudinea și declarațiunea părții leșate. Așa fiind", ar fi inutil' a intra în examinarea fondului procesului, când (/ priori' Curtea și-a format convicțiunea că faptul imputat nu constituie o calomnie pentru

partea reclamantă. Odată recunoscut că faptul incriminat nu intruneste elementele constitutive ale delictului de calomnie și nici nu cade sub prevederile vre-unui text de lege penală, cu drept cuvent inculpatul cere stingerea acțiunei publice. Acțiunea publică deschisă avend de obiect reprimarea unui fapt delictuos și pedepsirea autorului acestui delict, ea trebuie să fie declarată stinsă, când se constată în fapt că delictul urmărit nu a avut nici o existență legală, și că prin urmare nu e loc la o repressiune. Nu se poate sustine, că Curtea declarând stinsă acțiunea publică, prin acesta ar recunosce dreptul părții reclamante de a transige cu inculpatul asupra acțiunei publice, de ore-ce Curtea declarând stinsă acțiunea publică se întemeiază pe neexistența unui fapt delictuos, iar nu pe transacțiunea părților, asupra unui fapt ce ar fi fost în adevăr comis de delicvent, și care cădea sub prevederile vre-unul text

Senal—C. Gal. II, 10 Iun. 95; ST. 69 95, p. 571.

27. Afară de ore-care excepțiuni cum sunt: delictul de adulter, de răpiri de minori, și altele unde acțiunea publică nu poate fi pusă în mișcare de cât după cererea și stăruința părții vătămate, tote cele-l'alte delictes interesând ordinea publică, Ministerul public are drept a porni acțiune și a chema la răspundere pe delieuenți. Delictul de calomnie neintrând în excepțiunile sus enunțate, nu se poate privi alt-fel; chiar dacă nu există cerere din partea calomniatului Ministerul public are dreptul a porni acțiunea contra calomniatorilor. — Cas. II, 5 Iun. 81; B. p. 519.

28. În delictes de calomnie, ce se găesc în esaminarea instanțelor corecționale, declarațiunile părților de împăcare nu

atrag după sine stingerea acțiune! publice, de ore-ce acesta acțiune se exercită de Ministerul public și se susține în interesul societate!; părțile pot transigeîn asemenea cas numai asupra daunelor. — C. Buc. I, 1 Mart. 89; Dr. 28/89, p. 220.

29. Acțiunea în calomnie de și personală, fiind însă dedusă înaintea instanței corecționale, nu se poate stinge prin' declarațiunea părților că s'au imputat. — C. Buc. III, 18 Dec. 89; Dr. 25/90, p. 197.

30. Nici un text de lege nu dă dreptul reclamantului, în materie de calomnie, a închi-de cursul acțiune! publice. — Cas. II, 4 Oct. 95; Dr. 69/95, p. 570. B. 95, jo. 1219.

31. Odată ce acțiunea publică pentru calomnie a fost deschisă, după cererea părții! vătămate, simpla presumpțiune de renunțare din partea reclamantului, dedusă din faptul ne-presentării sale în instanță, nu poate închi-de acțiunea publică, întru cât nici un text de lege nu acordă reclamantului, în materie de calomnie, un asemenea drept. — Cas. II, 21 Apr. 97; B. p. 577.

32. După instituțiunile nostre sociale, bărbatul fiind considerat cap al familiei, urmuză că ori-ce ultragiul adus unui membru al familiei de sub autoritatea sa morală (cum e ultragiul adus femeie! sale), se restrânge direct și imediat asupra lui, și, în interesul ordinei sociale, densul este chemat să alege la tote mijlocele ce le va crede nimerite pentru a repara onorea familiei ultragiate. Așa dar, bărbatul este în tot dreptul să pună în mișcare și să urmăresc! în numele seu personal acțiunea în calomnie pentru ultragiul adus soției sale. — Cas. II, 1 Mart. 94; B. p. 269.

295, Se socotesce min-cinosă ori-ce imputare

pentru care nu se infăți-șeză legiuita dovadă. Prin urmare, imputătorul nu potefi primit a cere, spre a sa a perare, de a se do-vedi imputarea sa de că-tre alții, nici va putea să se apere dicend că înscri-surile, piesele sau fap-tele dovedftore ale crimei ori delictului imputatului sunt cunoscute, sau că imputarea, pentru care im-pu-tătorul se află tras în judecată, s'a copiat ori s'a scos din scrieri streine sau din alte scrieri tipă-rite. P. Fr. 368.

Prevenitul pentru delictul de calomnie prin presă este ad-mis, după distincțiunile făcute de art. 295 să se apere, probând adevărul faptelor imputate. Du-pă art. 296, dovadă legitimă în materie de calomnie prin presă, pentru constatarea veracității faptelor imputate, nu se poate socoti de cat aceia care rezultă dintr'o hotărâre judecătorească saii din ori ce alt act autentic, saii din un înscris cu scrierea sauc subscriserea imputatului. De aci rezultă că modurile de probațiune în acesta materie sunt limitate și ori-ce dovadă care n'ar fi coprinsă între cele prevădute de art. 296 nu poate fi primită nici chiar înaintea Curții cu jurați, căci dându-s'e Curții cu jurați judeca-rea unor asemenea delictes nu s'a" schimbat natura lor și probele declarate neadmisibile, independent de jurisdic-țiunea care are a se pro-nunța asupra lor. — Cas. II, 12 3ept. 94; Dr. 65/94, p. 527.

B. 94, p. 887.

296, Când fapta impu-tată asupra cuiva se va dovedi adevărată, impu-tătorul va fi apărat de ori-ce pedepsa.

Se va socoti ca dovadă legiuită numai aceea ce va rezultă dintr'o hotă-râre de judecată, s'au din ori-ce alt act autentic, sau din vre-un înscris cu scrie-rea și cu subscrierea im-pu-tatului.

Când imputarea avea de obiect faptele unui funcționar public, rela-tiv la atribuțiunile sale, atunci faptele imputate se pot proba după regula comună.

Când, pentru faptele imputate unui funcționar sau unui particular, se vor fi început urmăriri de că-tre Ministerul public, sau când există un denunță-tor, urmărirea calomniei se va suspenda, dacă va cere imputătorul, până la resolvarea procesului re-lativ la faptele imputate. P. Fr. 370.

1. Afară de dovezile ce rez-ultă dintr'o hotărâre judecă-torească, dintr'un act autentic sad dintr'un înscris cu scrie-rea și subscrierea inculpatului și mal presus de tote aceste dovedi, este proba rezultând din însăși mărturisirea imputatului a faptului ce i se impută; a-cestă mărturisire poate rezulta dintr'o scriere tipărită pe care imputatul recunoște că ema-nă de la dânsul și că este opera

sa proprie. — Cas. II, 15 Ian. 90; Dr. 8/90, p. 58. B. 90, p. 92.

2. Împrejurarea dacă faptul atribuit e licit saii ilicit este indiferent întru cât adevărul acelu! fapt e constant și acest adevăr este de ajuns pentru a esclude ori-ce idee de calom-nie. — Cas. II, 27 Ian. 84; B. p. 79.

3. Deși este adevărat că pro-cesele verbale încheiate de sub-stitutul Tribunalului nu pot fi combătute de cât prin înscriere în fals, acesta are loc numai în cât priveșee faptele ce densul a fost chemat să constate, iar nu și în ce priveșee un alt del-ict a căruia constatare n'a avut de scop a o face. Așa dar, pentru acest din urmă! fapt, potefi combătut prin martori un atare proces verbal. — Cas. II, 4 Aug. 95; Dr. 5K/95, p. 486; M. 95, p. 1049.

4. În delictul de calomnie săvârșit în persona unui funcționar, nepronunțarea judecă-torului de fond asupra cererei! făcută de prevenit de a se aduce nisce dosare spre a do-vedi că imputările ce aduseșee reclamantului, nu erau calom-nioșe, constituie o omisiune esențială care dă loc la casa-rea (lecisiunei sale. — Cas. II, 20 Sept. 94; B. p. 903.

o. Avocatul Spitalului Sfântu Spiridon, nu potefi considerat ca funcționar public de ore-ce spitalul de și e un așezământ de utilitate! publică însă este privat, fiind o persoană juridică și funcționarii acestui așez-ământ nu sunt funcționari pu-blici, denunțarea acesta fiind proprie numai pentru funcțio-narii Statului, Județelor și Co-munelor. — Cas. II, 15 Apr. 96; Dr. 16/96, p. 397. B. 96, p. 749.

5. Religiunea de Stat a fost proclamată de puterea nostra constituantă ca un principiu de drept public determinan-du-se chiar forma sa confesio-nală aceea adică a religione!

ortodoxe a resăritului. Acesta practică a religiei creștine ortodoxe de către Statul român se manifestă între altele cu ocaziunea solemnităților religioase cari preced sau însoțesc un eveniment politic saii serbătoare națională și cari sunt de natură a afirma caracterul Statului și a întări așezământul seu moral; din clădirea și întreținerea edificiilor publice consacrate cultului religios; prin împrejurarea pedepsirei faptelor cari împedica sau turbură liberul exercițiu al acestui cult; din prestarea jurământului ce se impune funcționarilor saii maiorilor și în fine, din numirea sau confirmarea de către Stat a miniștrilor cultului însărcinați cu un serviciu public religios, precum și a retribuiri lor iarăși de către Stat sau Comună. Deși atribuțiunile și căderile preotului ce e chemat a exercita ministerul sacerdotal e de o ordine spiritală, totuși din împrejurările espuse trebuie a-l considera ca un funcționar public. In consecință dai" faptele imputate unor atari persoane pot n probate după regulile de drept comun.—C. Buc. III, r> Sept. >>; Dr. 62 90, p. 4»K.

T. Imputarea făcută prin presă unui fost Mitropolit eti ar ti participat la un asasinai, no-avend de obiect faptele unui funcționar public relative la atribuțiunile funcțiunei sale. trebuie să fie dovedită conform art. 295 și 296 adică prin hotărârile judecătorești sau înscrisuri emanate de la persona vizată și subscrisă de dânsa. <> hotărâre a Sf. Sinod nu pote constitui o probă legală când e vorba de o crimă de drept comun, întru cât în asemenea cas numai o decisiune a Casației dată pe temelul art. 16 din legea sinodală ar constitui dovada legiuită.—Cam. Acus. Buc. 3 Dec. 96; Dr. 81/96. p. 6Sfi.

s. In cas când, pentru faptele imputate unei persoane, se vor ti început urmăriri sau ar exista un denunțator, urmărirea calomniei se suspendă, dacă va cere imputătorul, până la rezolvarea procesului relativ la faptele imputate. Din aceste prescripțiuni ale legiei rezultă că, spre a ti loc de a se suspenda judecarea acțiunei în calomnie, trebuie, pe lângă alte condițiuni, una din următoarele două: a) Să existe un denunțator caro să fi sesizat cu urmărirea faptelor imputate, pe cei îndrituiți cu urmărirea crimelor și a delictelor; b) Să existe deja urmărire de către Ministerul public contra autorilor faptelor imputate. Regula suspendare! acțiunei în calomnie este o excepțiune la principiile legiei asupra judecării acțiunilor în calomnie după care nu se admite nici suspendarea judecării nici posibilitatea probațiunii imputărilor prin alte mijloce de cât cele limitativ prescise de lege; de unde rezultă că dacă legea a admis în multe casuri suspendarea acțiunii în calomnie, prin acesta n'a putut voi să dea calomniatorului puțința ca, constituindu-se el însuși denunțator al faptelor imputate, să obție, prin singurul seu fapt, suspendarea acțiunei în calomnie, în cazul când acțiunea contra calomniatorilor pentru faptele imputate de calomniator s'ar afla prescristă. In specie, nu s'a dovedit, inaintea instanțelor de fond, că ar exista vre-un denunțator, altul de cât recurentul, iar pe de altă parte faptele care fac obiectul imputărilor declarate calomnioase s'a petrecut, de mai bine de 18 ani. Așa fiind cu drept euent, s'a respins cererea de suspendare.—Cas. II, 10 Mart. 81; B. p. 264.

II. Suspensiunea urmărirei calomniei nu se pote ordona

de cât în cazul prevezut de art. 296. - Cas. II. 4 Mal 84; Dr. 54 83-84, p. 429.

10. Pentru ca să aibă loc suspendarea acțiunei în calomnie trebuie să existe o urmărire începută de Ministerul public în contra calomniatorului, sau o denunțare în scop de a se porni o urmărire.—Cas. IT. 16 Iul. 82; B. p. 792.

11. După art. 296. suspendarea unei acțiuni îndreptată în contra calomniatorului nu pote ti admisă de cât atunci numai când, pentru faptele imputate unu? funcționar saii unui particular, se va fi început urmăriri de către Ministerul public, sau când există denunțatorul și cere suspendarea. Așa dar, când după denunțarea adusă în persona unui judecător, s'a ordonat o cercetare de către Minister și nu s'a găsit temeinică, nu mai pole H vorba, de suspendarea acțiunei de calomnie până la rezolvarea procesului relativ la faptele imputate, întru cât nu se prezintă conform art. 296 o legiuită dovadă.—Cas. II, 28 iun. 94; B. p. 751.

12. Deși prin Constituțiune s'a deferit juraților judecarea delictelor de calomnie adusă prin presă, prin acesta nu s'a schimbat întru nimic nici natura faptului de calomnie, nici modul de probare adus de legea penală în privința imputărilor socotite calomnioase. Proba testimonială fiind oprită în ceea ce privește constatarea faptelor imputate unui particular și permisă numai în cazul când imputarea are de obiect faptele unui funcționar public relative la atribuțiunile sale, ceea ce nu era în specie, magistrații Curții cu jurați cu drept euent ati, rețușat ascultarea martorilor propuși.—Cas. II, 16 Febr. 77; B. p. 78.

DL Numai căuzele criminale și delictale politice și de presă

sunt date judecate! Curților cu jurați. In specie, delictul irafait recurentului a fost o calomnie adusă D-lor B. și R. într'o petiție adresată parchetului înaltei Curți de Casație. Așa fiind instanțele corecționale cu competența a judecat cauza, care nu era nici politică nici de presă.—Cas. II, io Mart. 81 : B. p. 264.

297. Acela care nu va sprijini propunerea sa cu dovadă legiuită, se va pedepsica calomniator, după cum urmează:

Dacă fapta imputată va fi de natură a se pedepsi cu muncă silnică pe totă viața, saii pe timp mărginit, culpabilul se va pedepsi cu închisoarea de la un an și jumătate până la două, și cu amendă de la 50 până la 1250 lei.

In tote cele-l'alte casuri, osinda va fi închisoarea de la o lună până la șese, și amenda de la 26 până la o mie lei. P. Fr. 371.

1. Ca să existe delictul de denunțare calomniosă se cere ca cele denunțate contra unei persoane să reunească două condițiuni esențiale: falsitatea faptelor imputate și reaua credință a denunțatorului, adică intențiunea sa d'a vătâma. Așa dar, când instanța de fond nu constată, în decisiunea sa condemnatorie, existența acestor elemente, pronunță 6 hotărâre casabilă.—Cas. IIJ 23 Nobr. 92; B. p. 1047.

-I. Prin art. 299 nu se pedepsece orl-ce injurii sau expresii ocăritore, chiar când ar fi co-

mise prin mijlocele enumerate la art. 294 ci numai acelea prin cari s'ar aduce asupra cui-va imputare pentru un nãrav saii viþiu arãtat anume; cãci injuriile sau expresiunile fãrã asemenea imputare, chiar comise prin mijlãcele enunãrate la citatul art. 294, sunt pedepsite de art. 300 cu pedepsa poliþienescã, iarã injuriile și expresiile ocãritoare cari prin mijlãcele indicate la art. 294 s'ar imputa cui-va fapte mincinoase cari însã, de ar fi fost adevãrate, ar supune pe imputatul (presupusul) la pedepse sau la ura or dispreþul cetãtenilor, este penat de art. 297, iar denunþãrile mincinoase sunt pedepsite de art. 298. — Cas. II, 20 Aug. 82; Dr. 64'81-82, p. 513. B. 82, p. 843.

298. Acela care, cunoscând cã acusaþiunea sa este mincinosã, face inaintea unei autoritãþi publice, sau inaintea oficerului de poliþie judecãtorescã, o înscrisã denunciaþiune calomniatoare, prin care sã acuse o persdnã cã ar fi comis o faptã supusã pedepsei, sau cã ar fi cãlcat datoriile sale de funcþionar public, se va pedepsi cu închis6re de la o lunã pãnã la un an.

Se va putea încã condamna și la interdicþiunea pe timp mãrginit. *P. Pr. 133.*

1. Elementele constitutive ale denunþãrei calomnioase consistã în aceea cã faptele ce se imputã funcþionarului, sã fie de naturã a atrage în contra acestuia o pedepsa saii sã constituie

o abatere de la funcþiunile sale. — Cas. II, 11 Feb'r. 87; Dr. 23.86-87, p. 179. B. 87, p. 161.

2. Pentru ca sã existe delictul de denunþare calomniosã, nu este suficient ca sã existe numai caracterele materiale ale delictului, adicã o denunþare în formã regulatã datã unei autoritãþi ore-care, ci trebuie sã existe și elementele moralitatei sale, cã adicã sã fie recunoscutã calomniosã și ca sã potã li consideratã calomniosã trebuie sã reunesã douã condiþiuni esenþiale adicã: falsitatea faptelor imputate și reua credinþã a denunþãtorului. Nu este dar suficient, pentru a exista o denunþare calomniosã, casã fie doveditã numai falsitatea faptelor denunþate, ci trebuie sã existe și intenþiunea de a vãtãma din partea denunþãtorului. În materie de denunþare intenþiunea criminalã nu consistã fiu mai în voinþa de a aduce un prejudiciu persoanei denunþate, de ore ce acesta voinþã este tot deuna legitimã când denunþãtorul crede de bunã credinþã cã faptul denunþat existã, legea însãși îi face o datorie de a denunþa; trebuie prin urmare ca voinþa de a aduce o vãtãmare prin denunþare sã fie fãcutã cu sciinþã cã faptul denunþat este fals. Tot delictul și imoralitatea sa este în existenþa acestei intenþiuni de a vãtãma ce a trebuit sã anizeze pe denunþãtori. În specie denunþarea fiind fãcutã sub forma unei plãngerii, de 6re-ce apelaþiile de azi sunt însãși aceia cari au suferit din delict și s'au constituit parte civilã, acesta calitate presumã buna lor credinþã și nu pote fi distrusã de cat dacã se recunoșce cã au lucrat cu rea credinþã. Dupã cum se stabilește cã s'au petrecut faptele denunþate apelaþiile au avut motive rezonabile de a denunþa, ori care ar fi calificarea ce li s'a dat si modul de a lucra

ast-fel n'are caracterul unei denunþãri calomnioase. De s'ar admite* chiar cã denunþarea a fost temerarã și indiscretã, totuși acesta nu dovedeșce cã apelaþiile aii fost de rea credinþã, cãci nu e suficient ca sã nu fie dovedite faptele denunþate ci trebuie ca denunþãtorul sã fi fost impins prin un spirit de rãutate sau rãsunare si acesta nu e dovedit. — C. Iașii II, 7 Dec. 82; Dr. 24/81-82 p. 193.

ii. Denunþarea prin care se acuzã o persoanã, cu intenþiune de a vãtãma, cã a cãlcat datoriile sale de funcþionar public, e prevãduțã și pedepsitã de art. 298. — Cas. II, 25 Mal 84; B. p. 490.

I. Denunþarea prin care se acuzã cu intenþiune un funcþionar public cã-și calcã datoriile funcþiunii sale este prevãduțã și pedepsitã de art. 2bH. Constatarea elementelor acestui delict, fãcutã de instanþa de fond, nu cade sub controlul Curþei de Casatiune. — Cas. II, 4 Mãi 84; Dr. 54 83-84, p. 429.

5. Articularea în persona unui funcþionar public a unor fapte de acelea cari dacã ar fi adevãrate l'ar supune nu numai la simple reprimãnde sau avertismente, ci la destituirea și chiar la darea sa în judecatã, constituie delictul de denunþare calomniosã. — Cas. II, 29 Ian. 91; B. p. 105.

6. Pe lângã elementele generale ale calomniei, adicã intenþiunea fraudulosã și inexactitatea faptelor, se mai cere, pentru ca delictul de denunþare calomniosã sã existe, ca denunþarea sã fie spontanee, sã nu fi fost provocatã. — Tr. III. FI, 26 Apr. 85; Dr. 45/84-85, p. 358.

7. Denunþarea, pentru a constitui delictul de calomnie, trebuie sã fie fãcutã într'un mod spontanee și sã pornescã din libera voinþã a denunþãtorului. Așa dar, simplele rãspunsuri date în urma chemare! si in-

terogatorului fãcut cui-va la parchet, nu pot constitui denunþare calomniosã, ele ne-pornind din propria lui mișcare sau libera sa voinþã, ci fiind provocate de Ministerul public. — Cas. II, 23 Nobr. 94; B. p. 1165.

S. Lipsa semnãtorei în josul unei denunþãri scrise, nu scutesce pe denunþãtor de pedepsa prescrișã de lege, dacã denunþarea se dovedeșce calomniosã și autorul sãu se cunoșce saii se dovedeșce. — Cas. yac. 5 Iul. 85; B. p. 564.

9. Este culpabil ca coautor al delictului prevãduț și pedepsit de art. 298 și acela care a scris și a alcãtuț denunþarea calomniosã pentru alte persoane cari aii subscris'o prin punere de deget, când densul a conlucrat la acesta cu bunã sciinþã cã acusaþiunea este mincinosã. — Cas. II, 8 Mart. 96; B. p. 591.

10. Cestiunea dacã o denunþare a fost adresatã unei autoritãþi publice sau unui particular și prin urmare, dacã intrunescce condiþiunea de publicitate cerutã de art. 298, pentru a constitui delictul de calomnie, este o cestiune de fapt de atributul suveran al instanþelor de fond, care scapã de controlul Curþei de Casatiune. Ast-fel este' decisiunea judecãtorului de fond care declarã cã o denunþare nu a fost adresatã unei persoane în calitatea sa de guvernator al Bãnþei Naþionale, ci personal ca om privat. — Cas. II, 23 Nobr. 94; B. p. 1165.

11. Odatã ce inst. de fond constatã de neadevãrate imputãrile aduse unui funcþionar public, ea este în drept a aplica pedepsa stabilitã de art. 298 și nu este nevoie sã se suspende cercetarea calomniei dacã prevenitul nu cere sã dovedeșce exactitatea imputãrilor dupã regula comunã. — Cas. II, 4 Mai 84; Dr. 54 83-84. p. 429.

12. Calomniatorul nu poate cere să se judece mai întâiu calomniatul de faptele ce i-a imputat și numai dacă se va dovedi că ele n'au fost adevărate să se dea curs acțiunii în calomnie pornite în contra sa, când, cu ocaziunea acestei acțiuni a fost admis a dovedi prin toate mijlocele că imputările sale erau adevărate, și a fost condamnat numai pentru Cănuțe-a putut proba.—Cas. II, 17 Apr. 89; ÎL p. 457.

13. Acțiunea publică se intenta sau în urma unei plângeri, sau din propria inițiativă a Ministerului public. Inspecie, fiind vorba de denunțări calomnioase, făcute contra unui funcționar public, Ministerul public era ținut, pentru prestigiul autorității, ca din oficiu să urmărească pe autorul acelor denunțări calomnioase, iară a mai aștepta ca funcționarul calomniat să-I adreseze vre-o plângere.—Cas. II, 29 Ian. 91; B. p. 105.

291). Injuriile sau expresiunile ocăritore, comise prin mijlocele enumerate în art. 294, prin cari nu s'ar aduce asupra cui-va imputare pentru vre-o faptă determinată, ci pentru un nărav sau vițiu aretat anume, se vor pedepsi cu amendă de la o sută până la o mie lei. sau cu închisore de la 15 zile până la trei luni.

Dacă asemenea injurii sau expresiuni ocăritore vor fi adresate contra membrilor clerului, vre-uniua din corpurile legiuitoare, consiliului mi-nistrilor sau vre-unui mi-

nistru, vre-unei curți, tribunal, administrațiun locale (în care cas injuria sau expresiunea ocăritore se consideră făcută în persona iie-cărui membru al corpului), sau în contra ori-cărui depositar al puterei publice, se vor pedepsi cu închisore de la o lună până la un an, si cu amendă de 150 lei până la 1500 lei.

Cu aceeași pedeapsă se vor pedepsi injuriile de ori-ce natură, săvârșite prin mijlocele enumerate la art. 294, prin cari s'ar atinge demnitatea unui suveran strein, avend agenți acreditați în România, sau chiar persona agenților diplomatici, dacă asemenea injurii și ofense contra suveranului României, și contra agenților ei se pedepsesc în terile streine, sau în virtute de convențiuni, sau în virtutea legilor acelor State. P. 77, 182, 183, 189, 211. Oc. 71. P. Fr. 375.

J. Pentru ca injuriile și expresiunile ocăritore, adresate unei persoane, să fie considerate ca insulte grave, se cere ca să existe elementul esențial al publicitate!, adică ca aceie insulte sau expresiuni ocăritore să fie adresate în locuri publice sau adunări publice. — Cas. II, il Nobr. 86; B. p. 899.

2. In delictetele de injurii prevezute de art. 299, probațiunea veracitate! faptelor imputate

nu apără pe autor de pedeapsă prescrisă ae lege, precum este în cazul de calomnie, unde Lg. admite acesta. Ast-fel fiind, din momentul ce se stabilește că injuria există, cererea prevenitului d'a se amâna judecata, pentru ca să potă dovedi celealte fapte imputate, cu drept euvent este respinsă.—Cas. II, Hi Ian. 90; B. p. 126.

3. Dacă prin cuvintele, rostite în public în contra cui-va nu se impută reclamantului un fapt determinat, care, de ar fi adevărat, l-ar supune la pedeapsă, sau măcar la ura ori disprețului concetățenilor sel, faptul nu constituie o calomnie, ci o simplă injurie de competența judecătorului de ocol. — Cas. II, 17 Dec. 90; B. p. 1466.

4. Prevenitul pentru un delict de injurie al cărui element constitutiv este simpla expresiune ocăritore, neînsoțită ile imputarea vre-unuf fapt anume determinat, nu pote fi admis să se apere probând adevărul faptelor imputate, după distinețiunile art. 295, căci legea avoir să opriască și să pedepsescă chiar întrebuițarea expresiunilor ocăritore, independent de ori-ce altă consideratiune. — Cas. II, 16 Ian. 91; B.' p. 77.

o. Cuvintele rostite în public de către un funcționar public, prin care se aduce imputare cui-va pentru un nărav sau vițiu arătat anume, constituie un delict pedepsit de lege. — Cas. II, u lan. 85; B. p. 54.

6. Plin art. 299 nu se pedepsesc ori ce injurii sau expresiuni ocăritore, chiar când ar fi comise prin mijlocele enumerate la art. 294, ci numai acele prin care s'ar aduce asupra cui-va imputare pentru un nărav sau vițiu, arătat anume: căci injuriile sau expresiunile fără asemenea imputare, chiar comise prin mijlocele enumerate la citatul art. 294, sunt pedepsite de art. 300 cu pe-

depsă polițienescă, iar injuriile și expresiunile ocăritore prin care, prin mijlocele indicate la art. 294 s'ar imputa cui-va faptele mincinoase, care însă de ar fi fost adevărate ar supune e imputatul, la pedeapsă suti. a ura ori disprețului cetățenilor este penat de art. 297, iar denunțările mincinoase sunt pedepsite de art. 298. — Cas. II, 20 AUG. 82; B. p. 840.

Expresiunile injurioase aduse iu public în contra unul membru al Baroului, intră în previsiunile art. 299.—Cas. II, 2 Nobr. 83; B. p. 1090.

8. Este nemotivată deciziunea care se mărginesce a declara că din constatări"resultă, cuvinte insultătoare, de ore-ce asemenea enimațpiuni vage, nu satisfac prescripțiunile legel. — Cas. II, 30 N°dir. 87; B. p. 954.

1). Odată ce prin verdictul comisiunei juraților se precizează unul din faptele de injurie ce delicuentul a comis, este de ajuns ca cel ce l'a comis să'și iea pedeapsă cuvenită dirpă lege. — Cas. II, 31 Ian. 90; B. p. 126.

300. Ori-ce alte injurii orale sau expresiuni ocăritore, fie chiar în public rostite, se vor pedepsi cu simple pedepse polițienesci. P. Fr. 376.

1. Este casabilă hotărîrea dată de Tribunal în apel când condamnă pe contravenient pentru contravențiunea polițienescă de injurie'simplă, prevedută de art. 300 și 396, la o amendă care depășese suma de 25 lei, amenda în acest cas, neputend fi mai mare de cât acesta cifră.—Cas. II, 14 Mai 91; B. p. 653.

2. In materie penală, competența instanțelor judecătorești

se determină, în principiu, după natura faptului incriminat, iar nu după cuantumul despăgubirilor civile ce partea lezată poate cere. Așadar, faptul de injurie, prevăzut de art. 300, constituind o simplă contravențiune polițienescă, intră în competența judecătorilor de ocole, ori-care ar fi cuantumul despăgubirilor civile pretinse de reclamant. — Cas. II, 30 Sept. 92; B. p. 846.

8. După legea judecătorilor de ocole acțiunea publică se stinge prin împăcarea părților m cașurile prevedute ele art. 238 și 299 al. 1. Con'travențiunile de insultă prevăzute de art. 300 fiind de o gravitate mult mai mică de cât delictele prevăzute prin sus citatele texte de lege, ordinea socială este mai puțin atinsă și prin urmare părțile interesate sunt în drept a stinge acțiunea, după principiul că cine poate mai mult, poate mai puțin.—Cas. II, 13 Mart. 87; B. p. 240.

4. Articolul 76 din legea asupra Judecătorilor de pace care prevede stingerea prin împăcarea părților a acțiunilor publice rezultând din art. 238, 249, 299 și 300 Codul penal nu poate fi aplicat de cât la cașurile acelea în care împăcarea este posibilă și admisibilă, conform regulilor de competență, adică dinaintea acelor instanțe cari, cercetează și judecă faptul constitutiv al delictului saii contravențiunei, iar nu dinaintea acelei instanțe a cărei misiune înaltă este numai asigurarea respectului legii. Acesta rezultă din regulile care administreză competența instanțelor judecătorești, cât și din legea specială asupra judecătorilor de ocole, care vorbesce de stingerea acțiunei prin împăcarea părților imediat după dispozițiunile relative la apel, fără a dispune nimic în cea ce priveșe recursul, lăsând prin

urmare intact rolul acestei instanțe. A susține că împăcarea părților să aibă loc și cu ocașiunea recursului și chiar înainte de cercetarea motivelor și casarea hotărârelor atacate, însemneză a face lege care să intervertescă un sistem întreg al legiuitorului. — Tr. Bot. 11 Mart. 99; Dr. 48 99, p. 389.

301. Nu se va socoti injurie, dojenirea ce va face un stăpân servitorilor săi, sau un părinte copiilor săi, sau un maestru ori învețator ucenicilor săi. P. Pr. 154.

302. În privința imputărilor și injuriilor cari s'ar coprinde în scrierile relative la apărarea părților, sau în pledoariile lor, judecătorii, întru a căror cercetare se va afla acea pricină, vor putea, judecând contestațiunea, sau să hotărască a se suspenda injuriile sau scrierile injurioase, sau să suspende pe autorii injuriilor, sau să suspende pe advocați, când sunt autorii acestor scrieri saii pledoarii injurioase, din exercițiul profesiunei lor.

Acesta suspendare nu va putea ține mai mult de trei luni; eră la cas de recidivă, va ținea de la șese luni până la un an. Z. air. 15. P. Fr. 377.

1. Imputările și injuriile care se coprinde în scrierile privitoare la apărarea părților nu

dau loc la o acțiune publică, ele se reprimă în general de judecătorii în a căror cercetare se află procesul, cari sunt autorizați, judecând procesul, să hotărască a se suprima scrierile injurioase, sau să suspende din exercițiul profesiunei lor, dacă ei sunt advocați. Numai atunci când constată că acele scrieri injurioase aii caracterul unor calomnii grave, el urmeză să suspende provizor procesul și să trimită pe făptuitori la instanțele competente, pentru judecarea delictului. În specie, fiind vorba de niște simple enunțări nerespectoase pentru Tribunalul Iași, ce se constată că au fost scrise de recurent în memoriile date Curței din Iași în susținerea apelului seu, apb acesta Curte era singură chemată a le reprima conform art. 302 judecând procesul ce se află în cercetarea sa, și deci aceste enunțări nu puteți "forma obiectul unei acțiuni corecționale și din oficiu din partea lviinisterul public a Tribunalului Iași. — Cas. II, 9 Oct. 95;

Dr. 71/95, p. 689. B. 95, p. 1227.

2. Consiliul de disciplină al corpului de advocați nu este competent să judece pe un advocat pentru injuriile adresate unui Tribunal căci asemenea infracțiuni aila se cerceta de însăși autoritatea căreia sunt adresate.—C. b'ooș. II, 29 Mart. 86; Dr. 39/85-86 p. 305.

303. Dacă injuriile, saii scrierile injurioase de cari se vorbesce în articolul precedent, vor avea caracterul unei calomnii grave, în cât judecătorii, întru a căror cercetare se va afla pricina prigonitorilor, să nu potă judeca acest delict, atunci el vor sus-

penda provizoriu procesul și'i vor trămite pentru judecarea delictului la judecătoriiile competente. Pr. P. 516. P. Fr. 377.

304. Dacă cei ce se arată cu asemenea înscrisuri imputătoare și injurioase nu vor sci nici să citească, nici să scrie, atunci delictul va cădea asupra alcătuitorului înscrisului.

Alcătuitorii înscrisurilor imputătoare, saii injuriase, aii a fi pedepsiți atunci numai când se constată, că acela care s'a prezentat cu asemenea înscrisuri nu scie nici să citească, nici să scrie, așa că e presupus că n'a cunoscut cele coprinse în acele înscrisuri.—Cas. II, 27 Nobr. 79; B. p. 865.

305. Doctorii, chirurgii, spițerii, moșele și ori-ce alte persoane, cari urmând a fi, după natura profesiunei lor, cunoscetore și păstrătoare a secretelor ce li se încredințeză, le vor da pe față, ai'ară din întâmplările când legea cere o asemenea destăinuire, se vor pedepsi cu închisore de la o lună până la șese luni, și cu amendă de la 50 până la două sute cinci-deci lei. P. Fr. 378.

CAPITOLUL II

Crime și delictे contra proprietăților

SECȚIUNEA 1

Furturi

300. Acela care va lua printr'ascuns un lucru mișcător al altuia, cu cuget de a și-l însuși pe nedrept, săversese un furt. *P. Pr. 215.*

1. Pentru existența unui delict de furt agentul urmează să-l fi perpetrat în anumite condițiuni legale. Aceste condițiuni consistă în aceea că: *a)* un lucru mișcător să se fi sustras pe sub-ascuns; *b)* lucrul sustras să aparțină altuia; *d)* ca agentul să aibă cugetul de a-și însuși pe nedrept lucrul sustras.—C. Buc. III, 8 Febr. 93; Dr. 1793, p. 131.

2. Legiuitorul român, pentru perpetrarea delictului de furt, a creditat necesar a dispune că nu e suficient ca o sustracțiune să aibă de efect a priva pe un proprietar de un obiect mișcător al săii, dar să existe din parte-i cugetul de a-și însuși pe nedrept, *animus hterici fuciendo*; dar legislațiunea noastră, mai rigurosă decât cea franceză, și în acord cu legea română și cea belgiană, preocupată mai mult de cauza impulsivă săii determinată a agentului, de cât de faptul însine, reclamă ca să existe din parte-i cuget de însușire pe nedrept a lucrului sustras.—C. Buc. III, 8 Febr. 93; Dr. 17 93, p. 131.

3. Prin luarea printr'ascuns a unui lucru mișcător, trebuie să se înțelege ori-ce fapt care are de efect a face să treacă un atare lucru din pose-

siunea destinatarului său legitim în acela al autorului sustracțiunii, fără știință și în contra voinței celui d'înțaiu.—C. Buc. III, 8 Febr. 93; Dr. 17 93, p. 131.

I. Pentru existența delictului de furt se cere patru elemente: sustracțiunea printr'ascuns, lucrul mișcător al altuia, intențiunea frauduloasă și însușirea pe nedrept, iară de care' cel mai deplin fapt consumat nu atrage responsabilitatea penală. În specie, inculpați și-a reluat scrisorile confidentiale ce scrisese tânărului N. convinsă că era încă proprietatea sa, menținând rezoluțiunea acțiunii sale că fiind amenințată prin scrisore de N. că va face scandal publicându-le, criticași gravă situațiune pentru pozițiunea sa de soție și mamă. Asupra acestor epistole inculpați susține pretindendcă erau proprietatea sa, convinsă că-și lua lucrurile sale din momentul ce era forțată să rupă legăturile amoroase și prin ele era amenințată și torturată a fi compromisă în' public. Prima cestiune ce se ridică conducând la rezolvarea cauzei, este o cestiune prejudiciabilă, pe care judecătorul este chemată a statua, constatând cui aparține acele scrisori și cine să He declarat proprietar'ullor, fără de care delictul dispăre imediat când s'ar dovedi fondată pretențiunea inculpați asupra lucrurilor furate. În general o scrisore aparține celui cui este adresată, destinatarului, din momentul ce cel care a scris'o s'a desfăcut de dânsa, remițând'o sau depunend'o spre a ajunge la destinațiune, deși în diferite cazuri s'au decis, de instanțele judecătorești streine, că în cas de sustracțiune de la destinatar a unor 'scrisori să se restituie persoanei care le-a scris, cu tote acestea principiul general e-

nunciat încetează de a se aplica când epistola scrisă posedă un caracter intim și confidential, proprietatea celui ce a scris'o devine în manile destinatarului un simplu deposit de care nu poate face nici un us fără conștiințantului celui care a scris'o, putând ori și când să-i fie reclamat depbsitu, iar când ar face vre-un us de densa publicând, lipsind la buna sa credință, violează secretul confiat în scrisore și i-se poate cere și daune-interese. Confidențele de inimă, obiectul furtului, ce conține în epistolele din casetă sustrase încetează de a mai ii proprietatea tânărului din momentul ce acesta printr'o scrisore, înștiințează și amenință pe inculpat că-l va publica scrisorile ce-l scrisese, dacă nu va ceda constiilelor sale d'a-și părăsi soțul; ast-fel din acel moment de unde era numai un simplu depositar al secretului, călcând buna credință, nasce drepturi pentru inculpată de a-și redobândi epistolele confiate și a cere restituirea lor prin judecată, dacă ar mai avea interes, când s'ar ii dat publicitate! Ast-fel fiind proprietatea acelor scrisori revine inculpați recunoscend-se tânărului care le posedă numai un titlu de depositar cu obligațiune a le restitui la cererea inculpați. Deci sustracțiunea lucrului comisă de inculpată, în nici un cas nu se poate considera ca constituind un furt căci obiectul furat este recunoscut a fi al s'au *rem suam rāpii* intențiunea frauduloasă e cu mult mai necesară în delictul de furt, căci nu se poate presupune furt fără intențiunea de a fura; acesta intențiune nu reese din modul și condițiunea în care s'a comis sustracțiunea.—Tr. II, III, 21 Sept. 92; Dr. 67/92, p. 534.

o. Dreptul destinatarului a supra unei scrisori ce i-a fost

adresată, nu ia naștere de cât prin faptul tradițiunii. Intre autorul unei scrisori și destinatar se poate conveni ca acesta tradițiune nu dă drept destinatarului d'a face cu acesta scrisore întrebuițarea ce ori ce proprietar este în drept a face cu lucrul său și că dar printr'ensa nu s'a transmis acestuia un drept de proprietate asupra acestor scrisori. O scrisore confidentială, fiind în intențiunea și celui ce a scris'o și celui ce a primit'o, d'a rămânea secretă, urmează nepărat că sus zisa condițiune trebuie să fie privită ca virtual stipulată de cel ce a adresat scrisorea, și de asemenea că destinatarul el n'a primit'o de cât sub angajamentul tacit din partea sa d'a nu fi privit ca proprietar al acestei scrisori, ci ca un simplu depositar al unui secret al scriitorului ei; pe lângă acesta, sus zisul raport între autorul unei scrisori confidentiale și destinatarul el, se impune printr'un sentiment, de toți împărțit, și care ne face să vedem un abus de încredere din partea destinatarului, care ar pretinde a face cu o asemenea scrisore întrebuițarea ce un proprietar este în drept a face cu lucrul său »Vst-fel, când recurenta de astăzi a luat pe sub ascuns scrisorile ce densa adresase amantului său,—scrisori, al căror caracter confidential dealminter! nu se poate contesta — n'a luat un lucru mobil, asupra căruia acesta putea fi privit, în raport cu recurenta, ca proprietar al celui lucru.—Cas. II, 5 Mai 93; Dr. 45/93.

p. 356, B. 93 p. 487.

6. Trebuesce a se cerceta prealabil, în lipsa unor texte legale și a unor precedente judecătorești române, de ce normă a fost călăuzită doctrina și jurisprudența streină, și în special cea franceză, în rezolvarea cestiune! de a se ști dacă

proprietatea unei scrisori, și în special a unei scrisori confidențiale, aparține autorului ce o trimite sau persoanei căreia îi este destinată. De ne-am raporta la dreptul roman, am găsi consacrat principiul că destinatarul se consideră ca proprietar al unei scrisori ce i-se trimite și ca un corolariu necesar al acestui principiu, sustracțiunea scrisorii ca un furt. Doctrina reprezentată prin autorități impunătoare sunt de acord a recunoște că o scrisoare misivă devine proprietatea destinatarului, în virtutea transmisiunii, *in animo donandi*, ce i-a făcut autorul sen, și a principiului consacrat de art. 1909 Civ. și ca destinatarul nu e un simplu depositar cum s'a pretins, căci dânsul nu e ținut a restitui. Tot ce se poate dice, când e vorba de o scrisoare confidențială, e că acesta transmisiunea de proprietate nu a fost făcută de cât sub condițiunea de a respecta și de a nu destăinui nimenul confidența ce densa conține, căci dreptul destinatarului e subordonat condițiunii de discrețiune ce natura unei asemenea scrisori îl impune, că destinatarul care a primit scrisoarea, posedând asupra un drept exclusiv și constituind un mobil căreia legea acordă protecțiunea sa, sustracțiunea sau furtul ei cade sub aplicațiunea articolelor Ciului penal relative la delictul contra proprietate!. Dacă am părăsi domeniul științific pentru a consulta practica și usul relațiilor sociale, de asemenea nu se poate admite că acela ce a trimis o scrisoare unei persoane, fie dânsa cât de confidențială, înțelege a reține V T P - un drept de proprietate asupra ei, de ore ce nu se poate tăgădui că prin faptul trimiterii scrisorii, expeditorul și-a manifestat în destul intențiunea de a voi să se desbrace de stăpâ-

nirea ei pentru a o face să treacă în aceia a destinatarului. Dacă într'adever în unele împrejurări, autorul unei scrisori nu are alt scop de cât a face cunoscut destinatarului, sentimente satie afecțiuni ce i-au fost inspirate, prin acesta însă nu se poate sustine că natura actului petrecut s'a schimbat și că dintr'un pur act de dar, o scrisoare a luat caracterul unui deposit; dacă în asemenea ocaziuni destinatarul se califică de deponitar, e grație facultatei imaginative și ca o figură metaforică, pentru a exprima secretul destăinuirii intime al aceluia ce i-le încredințează, o datorie de discrețiune ce i-se impune, acesta însă nu exclude ideea unei voințe energice manifestată din partea expeditorului de a transmite destinatarului instrumentul sau actul ce coprinde consemnarea gândului și cugetărilor sale. Acesta e chiar înțelesul și regula ce a voit a consacra Curtea Caen, când decide că secretul este un deposit încredințat primitorului și că prin natura sa chiar, or ce scrisoare confidențială coprinde condițiunea tacită că acest act de încredere nu va eși din domeniul intim al aței. Jurisprudența franceză e aproape unanimă a proclama principiul că destinatarul unei scrisori confidențiale sau proprietarul *ultra donandi*, exercițiul dreptului său fiind însă subordonat condițiunii nedivulgării secretului, sau că proprietatea scrisorii confidențiale, proprietate *siti generis*, de ore ce n'a fost obiectul prevederilor speciale ale legii, trebuie să îi cărmuite după intențiunea comună a părților, adică după intențiunea autorului, primită prin adevsiunea expresă sa ita ita a deținătorului, cu un event că 'o scrisoare confidențială nu devine proprietate pur și simplu a aceluia cărui se

trimite, ci rămâne proprietatea indivisă a destinatarului și a aceluia, care scriind'o, a încredințat acestui din urmă secretul cugetului său, sub condițiunea tacită că nu-l va divulga. Ori care din aceste două sisteme s'ar admite, densele esclud virtual ideea unei proprietăți exclusiv reținute de autorul scrisorii confidențiale. Pe de altă parte regula care cere, ca element al delictului, ca lucrul sustras să aparțină altuia, nedistingend dacă acesta proprietate e totală sau parțială, e îndestul pentru perpetrarea delictului de furt, ca o porțiune a acestui lucru să aparțină unui altreilea pentru ca agentul, din acesta împrejurare să nu potă escapa lipsa elementului proprietatei altuia. — (C. Buc. UT, « Febr. 93 ; Dr. 17 p .

7. Săvârșese delictul de furt acela care va lua printr'aseuns un lucru mișcător al altuia, cu cuget de a și-l însuși pe nedrept, și presenta unui servitor al păgubașului ia luarea lucrului nu exclude clandestinitatea faptului. — Cas. IT, 4 Dec. 96 ; B. p. 1601.

S. Când cine-va își însușește o sumă pe care o dăduse ca arvună pentru o cumpărare, săvârșese un furt, fiind-că suma dată ca arvună nu mai era proprietatea sa, a cumperătorului, ci devenise proprietatea vmdătorului. De alt-fel între elementele constitutive ale delictului de furt intră și posibilitatea numai a unui prejudiciu, deci furtul există și se pedepsece chiar dacă în realitate prejudiciu n'a existat. — Cas. II, 14 Mal 91 ; B. p. 652.

8). In acțiunea unei aproprieri pe nedrept există ca doi, pentru stabilirea faptului de furt, numai atunci când are de scop câștigul, acest semn caracteristic, iar nu numai intențiunea de a vetăma victimei sale prin daunele ce i-ar face

necesarmente degajat de orice idee de câștig.' Judecatorul trebuie să se pronunțe asupra ființei sau neființei acestei intențiuni de câștig, fără distincțiune dacă câștigul produce sieși sau altuia. — Tr. Uf. III, 21 Sept. 92 ; Dr. 67-92, p. 534.

10. Faptul unor servitori de a lua bou din curtea unei persoane cu cuget de a și-l însuși pe nedrept, chiar îndemnat! fiind la acesta de stăpânul lor, nu este o simplă samavolnicie, ci un furt caracterizat, chiar adeverat de-ar fi că partea vătămată datoră o sumă de ban! aceluia din ordinul căruia s'a luat bou. — Cas. II, 6 Oct. 97 ; Dr. 67/97, p. 557.

11. Sunt nedemni de a fi aleghători cel condamnați pentru furt. — Cas. II, w Mart. HJ ; li. p. 278.

807. Tainicele luări, urmate, ori de către bărbat spre paguba femeie! sale, ori de către femeie spre paguba bărbatului său, ori de către un veduvă sau veduvă despre lucrul soțului celui reposit, ori de către copii săii alte rude de jos, spre paguba tatălui săii a mamei sau altor rude de sus, ori de către tată săii mamă sau alte rude de sus spre paguba copiilor lor sau alte rude de jos, ori de către afini de aceeași linie, ori de către frați și surori între denșii, nu se pot socoti furturi, ci sunt supuse numai la despăgubirea civilă. P. Fr. 380 ; P. Pr. 228, 229.

Este agent provocator prin escelințăși coautor acel caro povățuesce pe o femeie să părăsescă domiciliul conjugal, să fure mai multe obiecte de valbre în comun acord prin spargere și priinesce pe soție la domiciliul seii.—Cas. TI, 22 Mai 87: B. p. 490.

308. Furtul, precum și cercarea de furt, se va pedepsi cu închisoare de la 15 zile până la două ani, și, câte odată, cu amendă de la 26 până la 500 lei.

Judecătoriiile vor putea însă pedepsi pe culpabil și cu interdicțiunea pe timp mărginit. *P. I, a, 22, 24, 2H, HO/S; Oc. 71: P. Pr. 21<i*

1. Furtul (de peste din un e-leșteu deschis este prevedut și pedepsit de avt. aos. Cas. II, r. Mart. 85; B. p. 2no.

2. (aptul tie a lua în mod clandestin și a-și însuși pe nedrept mai multe timbre de pîscrisorile particularilor, dintr'o cutie de scrisori a poștei, într'o în prevederile art. 300 și 310N. Cas. II, 27 Aug. sr.; D' i. «27.

309. Se va pedepsi cu închisoare de la trei luni până la două ani și cu amendă de la 50 până la 500 lei:

1. Acela care va (i furat saii va ti cercat sa fure, de pe câmpuri, cal ori dobitoce de povară, de tras sau de călărie, precum și alte vite mari ori mici, saii unelte de

agricultură, ori venalul aflat în parcuri închise, saii pești din cotețe ori alte locuri închise, stupi de albine, postavuri, pânze saii alte țesături, cari se întind în locuri determinate spre a se usca saii a se albi;

2. Acela care va fi furat sau va fi cercat să fure lemne tăiate saii din pădure, saii lemne din magasil destinate pentru lemnărie, saii lemne de pe la herestrae, ori lemne plutitoare sau din câmpuri, fiivedi ori grădini, fen, bucate, fructe saii alte folositoare produse, secerate, cosite saii nu;

3. Acela care, fiind servitor cu simbrie, va ti comis un i'uvt saii va fi cercat a'l comite de la stăpânul saii, saii chiar de la. persone streine, cari se a Mali in casa stăpânului său, saii in casa unde el va fi mers cu stăpânul saii; saii acela care fiind lucrător, calfă saii ucenic, va fi săverșit furtul in casa, atelierul sau magazinul stăpânului său, sau în locuința, atelierul ori magasia unde lucrează obicînu;

4. Birtaşul, hangiul, cârciumarul, otelierul, cărușul, luntrașul saii veriuiul din omienii lor, cave

va fi furat ori va fi cercat să fure toate ori parte din lucrurile încredințate lor în acea localitate; precum asemenea și călătorii cari vor fi furat saii vafl cercat să fure lucruri din birtul, hanul, cârciuma, saii otelul unde aii fost primiți.

Cu aceeași pedeapsă se va pedepsi:'

5. Furtul săverșit într'o casă locuită și în timpul nopței, sau de către două saii mai multe persone, saii numai cu una din aceste două împrejurări.

In toate aceste casuri mai sus aretate, culpabilii se vor putea osândi, afară de pedepsa principală, și la interdicțiune pe timp mărginit. *P. 27; P. Pr. 21).*

1. Furtul de fructe de pe câmp rade sub previsiunile art. 103 din legea poliției rurale și este de competența judecătoriiilor de pace.—Cas'. II. 12 Aug. 80: B. p. 701.

2. Furtul de cănepă, comis în timpul nopței de mai multe persone, nu e un furt din cele care intră în previsiunile art. 308. ci din acelea cari Trebuie să se pedepsescă după art. 309. — Cas. II, 25 Aug. 91: B. p. 1298.

3. Furtul unul obiect de agricultură nu cade sub aplicațiunea art. 309 de cât numai dacă obiectul a fost furat dupe câmp. — Cas. II. 24 Aug. 84: Dr. 73/83-84, p. 68». B. 84, p. 056.

4. Furtul de animale, prevedut de art. 309, al. 1, își are aplicațiunea numai atunci când acele animale erau pe câmp

intrebuințate în agricultură saii aflate pe locuri de pășunat. Astfel, furtul unei curci care nu însușese aceste condițiuni nu cade sub previsiunile art. 308 și este de competența judecătorului de ocol. — Cas. II, 26 Sept. 89; B. p. 792.

5. Tăerea de lemne din o pădure streină, nu constituie o simplă contravențiune, prevedută și pedepsită de art. 396 ci un furt, dacă lemnele tăiate sunt ridicate pe ascuns de prevenit. — Tr. Fălciu, 30 Oct. 91: Dr. 8/92, p. 61.

6. Lg. prin art. 309, al. 1, a considerat faptul de furt de pânze întinse pe câmp ca un delict mal grav de cât furtul simplu prevedut de art. 308, de oi-e-ce a voit' sa protegă mai mult sustragerea de obiecte de prin locurile indicate în al. 1. art. 309, in specie, sustragerea unei cămăși după gard nu pote ti considerată ca un furt de pânze in sensul art. 309, ci un furt simplu, de ore ce cămașa era întinsă chiar in curte, unde reclamanta putea să observe foarte bine, nu însă într'un loc determinat precum enunță al. 1, art. 309. Cerințele art. 309 nu există când e vorba de un gard de lângă casă, și prin urmare, nu se pote agrava un fapt prin o aplicare a unui text neaplicabil.—Cas. II, 16 Apr. 90: B. p. 754.

7. Furtul calificat, prevedut și pedepsit tie art. 309, al. 1, este de competența Tribunalului corecțional al judeca, de fire ce nu este prevedut printre delictete pe cari art. 71 din legea judecătoriiilor de ocole le dă în competența acelor judecătorii — Cas. II, 2 Iul. 97: B. p. 990.

8. Cestiunea prejudiciară a proprietatei in materie de delict silvic devine inutilă, dacă instanța de fond constată că delictul s'a comis pe un loc aflat in posesiunea Statului.— Cas. II, 3 Tan. 89: B. p. 74.

9. Dacă Tribunalul constată, din depozițiile martorilor audiați și din procesul-verbal încheiat de agentul silvic local, că dreptul de proprietate al terenului pe care s'au tăiat arborii este pus în discuțiune, cu drept cuvânt suspendă acțiunea publică până când se va statornici, pe cale civilă, dreptul de proprietate al aceluia teren. — Cas. II. 15 Hart. 89; B. p. 350.

310. Se va pedepsi cu închisoare de la trei până la cinci ani și cu interdicțiunea pe 'timp mărginit acela care va săvârși sate va încerca să săvârșească *) veri un furt în cașurile următoare:

1. Când furtul se va fi urmat într'un locaș consacrat vre unui cult, asupra obiectelor consacrate cultului;

2. Când furtul s'a comis, prin efracțiune saii escaladare, într'o casă locuită saii servind spre locuință, saii în dependințele ei, saii într'o curte închisă;

3. Dacă, spre a comite furtul, culpabilul a întrebuițat chei mincinoase spre a intra într'o casă, apartament, odaie saii basiment, sau într'o curte închisă, saii spre a deschide ușile, mobilele, casele de fer, dulapurile, lă-

*) Cuvintele «s'a ii va încerca să săvârșească» aii fost intercalate prin legea din 4 Mai 1895.

zile și ori-ce alte lucruri destinate spre păstrarea banilor, a sculelor saii a altor obiecte care se află în intru;

4. Dacă culpabilul, prin tăere a legăturilor, prin ruperea sigiliilor, prin deschiderea coperișelor, saii prin întrebuițare de chei mincinoase, a furat, pe drumuri publice saii pe strade ori piețe publice, într'o diligentă sau în curtea ori casa poștei, în drumul de fier sau în vre-o stațiune, în vapor saii în alte vase de pe riurile navigabile, vre unul din lucrurile călătorilor, sau din cele destinate spre a se transporta;

5. I)acă culpabilul a furat vre un lucru din cele ce avea asupra-l sau purta cu sine un nebun sau smintit, ori un copil mai mic de 12 ani;

6. Dacă furtul s'a comis, în timpul unul incendiu saii unei inundațiuni, asupra obiectelor ce se aflau încă expuse pericolului, ori depuse într'un loc de siguranță.

Se va pedepsi cu reclusiune, acela care va săvârși un furt în cașurile următoare:

1. Dacă furul sau unul dintre furi, sau unul dintre aceia care aii partici-

pat la furt, purta asupra-și arme de față saii ascuns;

2. Dacă furtul s'a comis de către doi sau mai mulți complici asociați pentru săvârșirea de tâlhării saii furturi. P. 91,202; P. Pr. 218.

1. Efracțiunea constituie o circumstanță agravantă a furtului, când furtul s'a comis nu numai într'o casă nelocuită în acel moment, dar destinată locuinței. — Cas. TI. 7 Sept. 92; Dr. 58/02, p. 458; B. 92, p. 8041

2. Faptul de a fura vin dintr'un butoi dând cep, iară a se sparge vre-o ușă sau incuotore. constituie un furt simplu iar nu un furt cu efracțiune. într'u cât vinul ce s'a furat dintr'ensul s'a scos în mod obicinuit și nu s'a spart nici o ușă saii incuotore spre a se comite acest furt, și într'u cât Tribunalul constată în fapt că butoiul avea un orificiu în partea lui superioară. — Cas. II, 21 Iun. 83; Dr. 63 82-83 p. 520; B. 83, p. 705.

3. Furtul prin efracțiune. fiind caracterizat prin o spargere înainte mergătoare care constituie prima și indispensabila manifestare reală a voinței criminale, conține o distrugere care, fiind mijlocul de executare, nu se pedepsește când furtul e săvârșit, dar care se presintă ca delict independent, dacă manifestarea intențiunei n'a mers mai departe, în cât ori-ce tentativă de furt cu efracțiune conține delictul de distrugere prevedut și pedepsit de art. 352. Ast-fel, și fiind dată dificultatea de a preciza, nu numai în teorie, dar și în fața unor împrejurări concrete, noțiunea de tentativă de furt, este naturală că legiuitorul n'a mai crezut necesar de a prevedea pentru furt cu efracțiune pedepsirea și a tentativei, de urc-ce o lo-

vise deja prin art. 352 ca distrugere. — Tr. Cov. 26 Ian. 94; Dr. II 94, p. 83.

4. Furturile de paseri domestice și alte animale mai mici, precum și tentativele de asemenea furturi, comise în curți, în cîmp, în cotețe sau aiurea fie noaptea, fie ziua, fără întrebuițarea nijloecelor agravante prevedute de art. 310 din Codul penal, sunt de competița judecătorilor de ocole ale judeca, când valoarea obiectelor nu trece peste una sută lei. — Cas. II, 17 Febr. 97; B. p. 245.

5. Conform art. 39 tentativa de delict se pedepsește numai în cașurile anume preverlute prin o dispozițiune specială a legii. Art. 310 prevede pedepsa numai pentru furtul cu efracțiune săvârșit, iar despre tentativă nu face nici o mențiune. Ast-fel fiind textele art. 39 și 310 nu putem conchide de eal că tentativa furtului cu efracțiune este fără nici o penalitate în legea noastră. Nu este fundată părerea celor ce susțin că Lg. prevedem! o pedepsa, prin art. 308, atât pentru furtul indeplinit cât și pentru cercarea de furt, a înțeles a coprinde, în acest articol, și tentativele celor-l'alte varietăți de furturi, cari nu sunt de cât nisce furturi însoțite de o circumstanță agravantă, cum este și furtul cu efracțiune. În adevăr art. 309 prin cele patru aliniate de și tratează fie-care despre câte o specie de furt cu circumstanțe agravante, totuși la fie-care din ele a prevedut în mod expres și tentativa. De și s'ar părea nelogic a se pedepsi tentativa unui furt simplu și a se scuti de ori-ce pedepsa tentativa furtului cu efracțiune, fapt mai grav și s'ar părea la prima vedere mai logic, ca printr'o argumentațiune a fortiori să se deducă o pedepsa și pentru tentativa furtului cu efracțiune, totuși în

penal nu se poate deduce prin analogie și nici prin argumentațiuni a *fortiori* vre-o pedeapsă iară vre-o anumită dispozițiune de lege. Lacunele legilor penale, fiind de drept strict, nu pot fi împlinite prin interpretațiune. — Tr. Iași T. y Iun. 83; Dr. 54/82-83 p. 412.

B. Intru cât art. 308 vizează furturile simple, nu se poate deduce că conține principiul penalității tentative! în materie de furt, mal cu seînă că legiuitorul pedepsește tentativa de furt în primele patru aliniate ale articolului 309, pe când în al cincilea pedepsește numai faptul consumat. Legiuitorul român, traducând articolele corespunzătoare din codul penal francez, a voit să pedepsească în unele cazuri atât faptul consumat cât și tentativa, iar în altele numai faptul consumat, întrucât nu este un text de lege pozitiv care să îndrituiască pe judecător a pedepsi tentativa de furt în cazurile prevădute de art. 310, nu se poate întinde dispozițiunea art. 308, prin interpretare. A decide altfel, ar însemna să admită că judecătorul poate trece peste limitele atribuțiunilor sale, instituindu-se ca legiuitor, creând penalități prin interpretare, pe când este știut că interpretarea în materie penală nu se poate întinde prin analogie și inducțiune, nupote fiind restrictivă, nici extensivă, ne fiind dat judecătorului a aprecia limitele voinței legiuitorului, nici a se arăta mai prevădător decât legea. Acesta interpretare trebuie să fie pur și simplu declarativă. Judecătorul trebuie să aplice riguros legea și să-i declare sensul și numai Lg. poate aprecia actele care turbură ordinea socială și poate prescrie măsuri de reprimiere. — Tr. Tut. 23 Ian. 84; Dr. 17/83-84, p. 135.

7. Legiuitorul pedepsește furtul ca o vătămare adusă pro-

prietate!, a gradat pedeapsa autorului după diferite circumstanțe agravante în care faptul s'a comis. Intre aceste circumstanțe prevădute de legiuitor este și aceea în care autorul a săvârșit faptul dimpreună cu alți complici asociați pentru a comite tâlhării săii furturi, de unde rezultă că și acesta constituie o circumstanță agravantă asupra căreia jurații trebuie să întrebați printr'o cestiune separată. Deși legiuitorul a pedepsit cu o pedeapsă criminală furtul comis de mai multe persoane asociate pentru tâlhării sau furturi, de unde s'ar putea deduce că acesta circumstanță ar fi un element constitutiv al crimei, și care prin urmare ar trebui să fie pusă în cestiunea principală, totuși acesta împrejurare nu este decisivă de ore-ce agravarea pedepsei nu poate schimbă într'un element constitutiv al delictului, ceea-ce în natura lucrurilor și în ochii legiuitorului nu constituie decât o circumstanță agravantă a celui delict, și acesta cu atât mai mult, cu cât și delictul de lovire se pedepsește cu o pedeapsă criminală, când lovirile aii cauzat mferitea, și cu toate acestea, circumstanța că lovirile aii cauzat mortea nu încetează de a fi o împrejurare îngreunătoare, în privința căreia Președintele este dator de a pune o cestiune separată. De altă parte tot prin aceeași cestiune asupra faptului principal, jurații au fost întrebați și asupra efracțiunii și asupra întrebării de chei mincinoase cu care furtul s'a comis. Cestiunile puse ast-fel devin complexe, intru cât ele ridică juraților puțința de a se pronunța într'un mod separat, atât asupra faptului principal cât și asupra circumstanțelor agravante ce-l înconjoară.—Cas. II, 22 Apr. 87; B. p. 385.

8. Furturile comise de doi saii

mai mulți complici asociați pentru săvârșire de furturi, sunt pedepsite cu reclusiune și ca atari constituiesc crime. — Cas. II, 13 Sept. 83; B. p. 848.

311. Agravarea pedepsei furtului, comis saii încercat*) într'o casă locuită prin efracțiune sau escaladare, se aplică și chiar atunci, când locuitorii casii nu se aflau în intru în momentul furtului. P. Pr. 220.

312. Sunt asemănate cu casele locuite:

1. Vasele de apă, și orice alte clădire miscătoare, de vor ii locuite;

2. Edificiile destinate unui cult;

3. Edificiile publice destinate pentru exercițiul unei profesiuni sau pentru conservățiuneade lucruri;

4. Împrejmuirea care face parte dintr'o casă locuită sau dintr'un edificiu asemuit cu o casă locuită (No. 2 și 3), precum și alte clădiri saii îngrăditi se vor fi aflând în intrul împrejmuire!.

Se socotesc împrejmuit sau îngrădit ori-ce loc închis, unde nu poate cineva pătrunde de cât prin mijlocul cheilor, sau întrebuintând efracțiune sau escaladare. P. Pr. 221.

*) Cuvintele «saii încercat» s'au adogă prin legea din 4 Mai 1895.

313. Escaladarea se numesce ori-ce intrare în case, clădiri ori împrejmuiți, săvârșită prin suire peste ziduri, porți, învelitori, uluce sau alte îngrăditi închise, precum asemenea și ori-ce intrare pe ferestre, priu coșuri, (hornuri), prin ferestre de pivniță, sau prin ori-ce găuri pe sub pământ cari nu sunt destinate pentru a servi de intrare. P. Pr. 222.

314. Efracțiune (spargere.), se numesce:

1. Ori-ce siluire, rupere, spargere, derământare a zidurilor, a ulucelor sau altor îngrăditi închise, a învelișurilor, a porților, a pardoselilor, a ferestrelor, a incuetoarelor, a la-cătelor, saii a ori-căror altor unelte saii instrumente destinate a opri intrarea, prin siluirea căror agentul 'și deschide o trecere care nu exista mai 'nainte, sau care era închisă, ori lărgesce, pentru ca să potă intra, o gaură ce se afla înființa, saii face o deschidere precare prin mijlocul căreia el să se potă introduce în intru spre a comite furt, sau chiar fără a se introduce în intru. P. Pr. 223. P. Fr. 393.

2. Când agentul, în interiorul casei sau clădi-

rei ori îngrădire! aflându-se, a deschis prin verii-unul din mijlocele arătate mal sus, uşile, îngrădirile sau incuetorile din intru, dulapurile, lădile, coi'rele, sau ori-ce alte mobile saii locuri închise, destinate pentru păstrarea banilor, sculelor saii altor obiecte. *J'. Pr. 223. P. Fr. 396.*

In rândul acestor efracţiuni interioare se socotesc şi ridicarea de case de baiii, cutii, bale infăşurate cu pânză şi legate cu frânghii saii funii, şi de ori-ce alte mobile mişcătoare incuiate, care coprind lucruri de ori-ce fel, de şi nu se vor fi deschis, rupt saii spart acolo pe loc. *P. Fr. 396.*

315. Chel mincinoase se înţeleg ori-ce cărlige, chel diverse, prefăcute saii semuite, şi ori-ce fel de în-neltă care să nu ti fost hotărâtă de către proprietar, chiriaş sau birtas a deschide săii închide broscce, lacăte, şi ori-ce incuetore va fi descuiat cu denesele culpabilul. *P. Pr. 224; P. Fr. 398.*

316. Cel ce cu sciinţă de rea întrebuiţare va prefacesauvapreschimba, chel mincinoase, se va o-sândi la închisore de la o lună şi jumetate până la un an. *P. Fr. 399.*

SECŢIUNEA II

Tălhării

317. Acela care, prin întrebuiţare de violenţă în contra personelor, saii prin ameninţări de a omorâ sau de a răni îndată, va răpi lucrul altuia cu cuget de a şi'l însuşi pe nedrept, săverşesce o tălhărie.

Se socotesc asemenea că comite o tălhărie şi acela care, surprins fiind în flagrant delict de furt, întrebuiţeză violenţa asupra unei persone, sau ameninţă că va omora sau va răni îndată, spre a putea să scape, sau să ţină lucrul furat.

Tălhăria se va pedepsi cu reclusiunea. *P. Pr. 230.*

1. Inul din elementele constitutive a crimei de tălhărie, o ca răpirea obiectelor şi a banilor de către acuşaţi să se ti urmat cu cuget de a şi ie însuşi pe nedrept. — Cas. II. 27 Iul. 7(i); B. p. tir..

2. întrebuiţarea de violenţă fiind săvârşită pe când inculpatul nu perpetuase încă furtul, acesta nu pote constitui de cât o tentativă de tălhărie, răpire» efectivă a lucrului strein fiind un element constitutiv al tălhăriei săvârşite. — Cas. II. 18 Nobr. 87; B. p. 939.

3. împrejurarea că juriul a respuns negativ asupra cestiunel, dacă tălhăria s'a săvârşit pe drum public, nu în-lătură faptul de tălhărie prevedut şi penat de lege, de ore ce 'drumul public este o cir-

cumstanţă îngreunătoare iar nu constitutivă a crimei de tălhărie. — Cas. II, 13 Oct. 80; B. p. 355.

4. Când comisiunea juraţilor declară, prin verdictul ei, culpabil pe acusat pentru faptul că prin violenţă a răpit victimei bani cu cuget de a şi-I însuşi pe nedrept şi că densul a fost însoţit şi de alte persone la comiterea crimei, Curtea cu juraţi face o justă aplicatiune a pedepsei dând reclusiunea pe timp de 10 ani. — Cas. II, « Sept. 91; B. p. 1003.

o. Legea nostra (art. 317) în deosebire de cea franceză (art. 385), consideră furtul cu violenţă, nu ca furt, ci ca tălhărie, şi tentativa de furt cu violenţă, ea tentativă de tălhărie. Tentativa de tălhărie dacă nu mijlocesc împrejurări agravante, se pedepsece cu închisore corecţională. — Cas. II, 30 Sept. 87; B. p. 738.

i. Pentru tălhăria consumată se cere o violenţă si un furt consumat, violenţa se pote exercita sati înainte saii spre a comite furtul, saii fiind surprins în flagrant delict de furt spre a reţine lucrul furat sau spre a scăpa, dar în tde împrejurării, pentru existenţa tălhăriei se cere nu numai violenţa ca să fie exercitată, ci şi furtul să fie săvârşit. Dacă furtul nu s'a săvârşit, saii dacă n'a fost surprins în flagrant delict de furt, dacă s'au exercitat numai violenţe, fără să existe şi furtul ou tote criteriile furtului consumat, ci numai posibilitatea de a ii voit a săvârşi delictul de furt. în acest cas nu avem tălhăria consumată, ci numai o tentativă de tălhărie. Dacă pedepsa pentru furtul consumat şi pentru tentativa de furt este aceeaşi, acesta egalitate a pedepsei pentru amendoune casurile nu ne pote indritui a susţine că tălhăria, în sensul art. 317, ai' fi

tot-d'a-una privită ca consumată, chiar dacă furtul ar fi numai tentat, fiind-că nu după pedepsa pentru furt are a fi stabilit dacă tălhăria este consumată saii numai în stare de tentativă. In specie, nu pote fi vorba de crimă de tălhărie săvârşită dar neizbutită, ci numai de o tentativă de tălhărie, căci crima de tălhărie nu e consumată, fiind-că fără să existe răpirea însăşi a unui lucru, s'au exercitat numai violenţe. A susţine contrariul ar fi a considera numai violenţele exercitate ca constituind crima consumată de tălhărie, de vreme ce violenţele, în sine, fără delictul de furt, se pedepsece cu simplul delict. Tentativa de tălhărie se pedepseşte cu închisore corecţională, conform art. 38 şi este ast-fel de competenţa juridicţiunilor corecţionale de a o judeca. Prin urinare când Curtea a considerat faptul săvârşit de intimată ca o crimă săvârşită dar neizbutită, ea nu şi-a dat semă de criteriile cerute de art. 317 şi 38 pentru ca să fie crimă de tălhărie consumată sau numai încercată. — Cas. II, 28 Sept. 98; Dr. 76,98, p. 638.

7. Faptul principal: răpirea pe ascuns cu cuget de a însuşi pe nedrept obiecte ale altuia, şi circumstanţa îngreunătoare: întrebuiţarea de bătăi, rele tratamente, trebuie să formeze obiectul a 2 cestiuni separate. — Cas. II, 11 Feb. 77; B. p. 73.

8. Violenţa fiind un element constitutiv al crimei de tălhărie, este suficient să fie coprinsă în-cestiunea principală nefiind trebuinţă a se mai reapeţi în cestiunea relativă la circumstanţele agravante. — Cas. II, 28 Oct. 81 • B. p. 805.

9. Se violeză legea, când Preşedintele Curţii cu juraţi într'o cestiune de tălhărie n'a adăogat la finele primei cestiuni cuvintele cu cuget de a şi le în-

saii pe nedrept care este un element constitutiv al crimei de tâlhărie. — Cas. II, 1° Nob. 82; B. p. 1113.

iu. Constitue o cestiune complexă, care dă loc la nulitatea verdictului, cestiunea pusă juraților în crima de tentativă la tâlhărie, atât asupra faptului principal cât și asupra circumstanțelor agravante *dacă acusatul țmrla arme și dacă era iutlicăvârșit de alții* căci asupra acestor circumstanțe urmează a se pune pentru fie-care în parte câte o cestiune separată. — Cas. II, 6 Sept. 94; B. p. 878.

11. Președintele Curții cu jurații este ținut apune cestiunile ast-fel cum ele rezultă din reumatul actului de acușiune. Ast-fel, când din actul de acușiune se constată că acusatul surprins fiind în flagrant delict de furt, a întrebuițat violență asupra pacientului, cestiunea trebuie pusă juraților, așa ca să rezultă flagrantul delict, însă se note pune fără s se trece cuvintele *flagrant delict* și este bine pusă când se găsește în cestiune enunțarea *snrpris fiind pe când voia să sustrugii prin uscens hunt.* — Cas. II, ir. Ian. 97; B. p. 82.

318. Se va pedepsi cu reclusiunea de la șase ani în sus, tâlhăria săvârșită în împrejurările următoare:

1. Dacă tâlharul, sati unul din tâlhari, saii unul complicitii lor, avea asuprăși arme de față [saii pe ascuns;

2. Dacă tâlhăria s'a săvârșit de către doue saii mai multe persoane;

3. Dacă tâlhăria s'a săvârșit pe drumuri publice saii'piețe publice;

4. Dacă tâlhăria s'a săver.sit prin bătăi sau rele tratamente, fără însă să fi causat răniri. *P. Pr: 3X2.*

1. Președintele Curții e dator să întrebe pe jurați întâiu asupra faptului principal dacă acusații sunt culpabili, că prin întrebuițare de violențe saii prin amenințare de a omora saii a răni, a răpit bani și obiecte cu cuget de-ași însuși pe nedrept (ceea-ce se numesce tâlhărie) și apoi prin'to cestiune deosebită, dacă în executarea acestei crime aii întrebuițat bătăi. — Cas. II, 27 Iul. 76; B. p. 415.

*2. Faptul tâlhăriei și circumstanțele îngreunătoare dacă tâlhăria s'a făcut de mai multe, persoane și dacă tâlharii aveau arme asupra lor trebuie să formeze fie-care obiectul unei cestiuni separate. — Cas. II, 19 Ian. 77; B. p. 23.

t. Recurentul fiind trimis în judecata Curții cu jurați pentru că a comis l'aput de tâlhărie, ce i se impută prin bătăe, rele tratamente și însoțit de un alt individ, Președintele Curții cu jurați trebuia să întrebe pe jurați mai întâi asupra l'ajitului principal al tâlhăriei și al doilea asupra circumstanțelor îngreunătoare cari sunt prevedute la al. 2 și 4 de sub art. 318 P. și anume dacă tâlhăria, s'a urmat prin bătăe și rele tratamente, și dacă s'a comis în asociatiune cu alții. — Cas. II, 19 Ian. 79; B. p. 73.

4. De și în cestiunea principală s'a coprins și circumstanța îngreunătoare a bătăii, prevădută de aliniatul 4 al art. 318, totuși complexitatea acestei cestiuni nu pote atrage nulitatea verdictului, de gre-ce la cestiunea următoare pusă asupra celei de a doua circumstanțe îngreunătoare prevădută de al. 2 de sub aceeaș art. 318 și anume

dacă faptul s'a comis de către doue sau mai multe persoane juriul a respuns afirmativ. Ast-fel faptul fiind constatat că s'a comis de recurenți cu una din circumstanțele îngreunătoare cuprinse în art. 318 nu există interes practic de a se casa decisiunea. — Cas. II, 25 Aug. 76; p. 482.

315). Se va pedepsi cu munca silnică pe timp mărginit:

1. Ori care va fi comis tâlhăria întrebuițând casne, răniri sau schilodiri asupra persoanei;

2. Acela care a comis tâlhărie întrebuițând bătăi, violențe, amenințări saii rele tratamente, 'din cari s'a pricinuit victimei vre-o bolă a minței saii o necapacitate la' lucru, saii perderea audulul ori a limbei, saii a facultate! de a procrea. *P. Pr: 233.*

320. Se va pedepsi cu munca silnică pe totă viața, ori care săver.șesce vre-o tâlhărie, prin întrebuițare de violențe, amenințări, rele tratamente, bătăi, casne, schilodiri saii alte leziuni corporale din caris'a pricinuit mor-tea pacientului. *P. Pi: 233.*

SECȚI'N'EA in.

Strămutare saii desființare de liotare

321. Se va pedepsi cu închisore până la doi ani.

saii cu amendă de la 50 până la 500 lei, acela care, cu cuget de ași iusuși pământul posedat de altul, si într'un mod nelegal, va strămuta saii va face a se strămuta semnele de hotare dintre proprietăți. *P. Fi: 389.*

Se tace pasibil de penalitatea prescrisă de lege, cel care strămută semnele de hotare, numai atunci când se constată intențiunea autorului de ași însuși chiar proprietatea. — Cas. II, 28 Mart. 88; H. p. 299.

SECȚI'N'EA IV.

Despre alms ile încredere

322. (ri-cai'e va specula asupra trebuințelor, slăbiciunilor saii patimilor unui minor ca să-l facă să subscrie, spre a sa pagubă, obligațiuni, chitanțe saii vre-un înscris de răfuire pentru împrumutare de bani, ori de înscrisuri comerciale, saii de ori-ce alte înscrisuri îndatoritoare, sub ori care formă se vă fi făcut asemenea tocmeală, se va pedepsi cu închisorea de la doue luni până la doui ani, și cu amendă care nu va putea trece peste a patra parte a sumei ori a prețului lucrului ce va urma a se întorce înapoi vâtematului, nici să fie mai mică de 26 lei. *P. Fr. 406.*

1. Pentru a i se da un fapt necorect calincațiunea legală de abuz de încredere și a se aplica agentului pedepsele prevădute de art. 322 trebuie ca faptul să întrunească condițiunile cerute de art. 323 și adică punerea la o parte saii risipa a banilor, obligațiunilor, mărfurilor etc. ce l-aii fost remise saii puse la dispozițiune sub titlu de închiriere, deposit, mandat saii pentru un lucru cu plată sad fără plată, cu îndatorire de a le întorcede înapoi de a le înfățișa saii întrebuiința într'un chip hotărât—Tr. II, I; 14 Ian. 93; Dr. 18/93, p. 139.

2. Este nemotivată decisiunea Curții când nu rezultă din nici un considerant, intențiunea frauduloasă, care este elementul esențial al delictului de abuz de încredere.—Cas. II, 12 Sept. 86; B. p. 335.

ii. Afară de alte consideratiuni, delictul înșelăciunii și al mituirei se deosebesc prin elementul producerii erorii.—Cas. II, 8 Aug. 91; B. p. 871.

4. Unul din elementele art. 322 este întrebuiințarea de manopere dolosive do natură a face să se nască pentru victimă o amăgire, făcend să treacă de adevărate fapte mincinoase și și vice-versa. — Tr. III, I, 12 Dec. 98; Dr. INbU, p. Ms.

5. Pentru a fi abuz do. încredere, pe lângă celelalte elemente, trebuie ca inculpatul să fi fost pus în întârziere. Chemairea la instrucțiune pote il considerată ca o punere în întârziere însă nu într'un mod absolut, ci numai când acela căruia i-a fost dată păstrarea obiectelor nu probează că, până la chemare, a restituit obiectele ce i s'au încredințat sau a satisfăcut pe încredințator ast-fel în cât restituirea nu mai avea nici un interes a se face. — Cas. II, 29 Mai 90, Dr. 45 90, p. 357. B. p. 741.

6. Delictul de abuz de încre-

dere nu pote exista de cât dovedindu-se o sustragere saii o risipă din partea delicuentului cu intențiunea dolsă de a și apropia lucrurile sustrase. In specie, din însăși modul cum Curtea expune faptele și argumenteză nu rezultă că acele fapte ar întruni elementele delictului de abuz de încredere, de Ore-ce nu se constată de Curte că recurentul ar fi risipit sau ar fi pus la o parte porumbul în cestiune. Dacă Curtea relevă că recurentul cu de la sine putere, fără nici un titlu, ar fi voit a și asigura un drept de gagiu, până ce debitorii Tar fi plătit, și dacă mai relevă Curtea ceea ce recurentul ar fi trebuit să facă, toate acestea sunt indiferente pentru delictul de abuz de încredere și nu constituie acest delict, și ele, precum și faptele însăși, denotă numai că, față cu recalcitrența recurentului de a continua a reține și de a nu voi a împărți dijma, păgubașii putea! recurge la acțiunea civilă contra recurentului și a cere daune, si ast-fel Curtea, neconstatînd existența unuia din elementele cerute de lege pen-ti'u abuzul de încredere prin aceasta a violat legea.—Cas. II, It; Oct. 90; B. p. 1430.

7. Când instanța de fond constată în fapt că de și prevenitul a reținut o sumă de bani pe care n'arestituit-o mandantului său, însă din nimic nu rezultă intențiunea sa de a frustra pe mandante de acești bani, ci din contră constată buna sa credință și consideră afacerea ca afacere civilă, cu drept cuvent declară că faptul nu întrunesc elementele delictului de abuz de încredere.—Cas. II, 12 Febr. 91; B. p. 247.

S. Constituie delictul de abuz de încredere faptul că un subprefect, primind nisce hârtie cu destinațiunea de a o distribui la comune și încasând

banii de la acele comune, în loc de a-i trimite fabricii care a procurat hârtia, și 'i-a însușit, pe seama sa. — Cas. II, 14 Nobr. 90; B. p. 1336.

9. Când prevenitul, într'un abuz de încredere, invocă un mijloc puternic de apărare că obiectele amanetate la creditul așricol n'aii fost instrainate de dansul, ci a fost deposedat de ele, Curtea nu pote trece peste acest mijloc fără să se pronunțe asupra lui. — Cas. II, 30 Mai 89; B. p. 574.

10. Este casabilă hotărîrea care, în delictul prevăzut de art. 322, mărginindu-se a aplica cifra amendei arătată în citatul articol fără să țină seamă și de art. 399 acelaș codice, pronunță o amendă maimare.—Cas. II, 3 Aug. 91; B. p. 807.

11. In delictul de abuz do încredere, delict prevăzut do art. 322, judecătorul nu pote pronunța o amendă mai mare de cât minimul de 26 lei fixat de citatul articol dacă nu determină cuantumul restituțiunilor și daunelor-interese cauzate, acesta sub pedeapsă de nulitate și casarea întregii sale decisiuni.—Cas. II, 9 Apr. 96; B. p. 741.

12. Legiutorul în dorința sa de a ocroti cât mai mult pe cei declarați prin lege incapabili a decretat pe lângă amilabilitatea actelor făcute în timpul incapacității lor, și o sancțiune mal energică prin dispozițiunile art. 322, pedep-sind corecțional pe acei ce prin fraudă abuzează de nevoile, pasiunile și nexperiențele minorilor. Pentru existența delictului prevăzut de art. 322, pe lângă luarea angajamentului înscris de victimă" angajament smuls prin abusarea de slăbiciune, porniri și trebuințe, se mai cere formal ca victima sa fie minoră; ori în specie fiind vorba de abusarea nevoilor unor persoane majore, dar puse sub consiliul judiciar, cestiu-

nea de rezolvat în drept și în primul rând e a se ști dacă această categorie de incapabili intră în prevederile art. 322. Starea de punere sub consiliu judiciar a unei persoane majore, de si aduce acesteia o însemnată știrbire a exercițiului drepturilor sale—și pus pentru actele ce-i sunt prohibite a le face singur, în o situațiune întru cât-va analogă interzisului, — totuși există o importantă deosebire între aceste condițiuni juridice, anume că consiliul judiciar, spre deosebire de curatela interzisului, e numit numai pentru bunuri, conservându-și cel pus sub consiliul judiciar dreptul a-și guverna persoana sa după cum o înțelege Pe de altă parte, legiutorul prin art. 322 codul penal pedep-sind pe acela ce abuzează de slăbiciunile, și patimile *minorilor*, prin cuventul *minor* e drept că a înțelege pe toți acei ce din cauza vârstei sau a slăbiciunii spiritului, sunt tratați prin legea comună de minori, între care intră și interzisul, pentru că pentru minori și interziși fiind aceleași măsuri de protecțiune, necesarmente rezultă să fie aceleași măsuri de protecțiune. Dacă la această similitudine de fapt se impune o similitudine de situațiune juridică, punând pe aceiași treptă pe interziși cu minorii, cu tote astea măsura luată prin dispozițiunile art. 322 nu pote fi admisă și la alte cazuri neprevădute formal de lege cum e pentru persoanele puse sub consiliu judiciar, căci, de și aceștia, după codul civil, "sunt incapabili pentru anumite acte, incapacitatea lor însă nu mai e pusă pe acelaș picior de egalitate cu a minorului. Așa fiind, în lipsă de text formal, e refuzată pe cale penală protejarea persoanelor puse sub consiliu judiciar contra aceluora ce abuzează de slăbiciunea spiri-

tului lor, intru cât în penal totu este de strictă interpretare și argumentul analogiei fără putere.—Tr. Uf. 1, 12 Dec. 98 : 6r. 18/99, p. 14*.

18. În delictul de abuz de încredere prima condițiune ce se cere pentru existența delictului este stabilirea depositului pe care inculpatul se pretinde că l'a violat. Atât în doctrină cât ai în jurisprudență e stabilit că în contractele civile a căror violațiune intră în aplicațiunea art. 322 proba nu se poate administra de cât în conformitate cu dispozițiunile Codului Civil pentru motivul că nu pute ti permis a se constata un contract civil pe cale indirectă [pe cale penală] într'alt mod de cât permite Codul Civil, care singur regulamentează probeși efectele acestor contracte. În specie, înainte de a se constata cu martori și conform Pr. P. violațiunea depositului, cată a se constata și acesta în conformitate cu art. 1597 Civ. existența depositului. — Tr. III. I, 1 Mart. Kf; Dr. ;u/85-H(», p. 241.

14. Chiar dacă există un început de dovadă scrisă, proba testimonială tot n'ar putea ti admisă pentru dovedirea depositului, de 6re-ce (odul Cml în art. 1597, diferind de Codul Civil francez, în acesta privință, prescrie în mod formal că depositul nu se poate constata de cât prin înscris, ceea ce eludează cu desăvârșire proba cu martori, fie că ar ti în cauză o sumă mai mică de 150 lei, fie că ar exista un început de-tiovadă scris fi, acesta întocmai ca și când ar fi vorba de un contract de locațiune sau de transacțiune. — Tr. Uf. I, 1 Mart. 80 ; Dr. ;u sr-tifi, p. 241.

323. Ori-care va pune la o parte, sau va risipi spre paguba proprietarilor, a posesorilor ori a

deținatorilor, obligațiunii, bani, mărfuri, bilețuri, chitanțe saii ori - ce alte acte copridend vre-o obligațiune sau aপরare, și care i-se vor ti dat sub titlu de închiriere, de deposit, de mandat, sau pentru vre-un lucru cu plată ori tară plată, cu îndatorire de a-l întorče inapoi, sau de a-l înfățișă ori de a-l întrebuișă într'un chip hotărît, se va pedepsi după cuprinderea articolului 322.

Dacă abusul de încredere prevedut prin paragraful de mai sus se va săvîrși de vre-o slugă, om cu simbrrie, ucenic, calfă, grămătic, lucrător ajutor, spre paguba, stăpânului săii, pedepsă va li închisorea de la șese luni până la două ani.

Tote acestea fără prejudiciul acelor ce s'au dis la articolele 203, 204 și 205 pentru punerea la o parte sau ridicarea banilor, a obligațiunilor, ori a altor acte ori lucruri aliate în deposite publice. Co. 260. P. Fr. 408.

1. Pentru a exista delictul de abuz de încredere, este neapărat trebuincios a se constata elementul esențial al acestui delict, și anume intențiunea fraudulosă, adică intențiunea, pentru delictvent de a pune la o parte în propriul s&ti

folos, parte sau totu din obiectele, valorile sau banii ce i-s'ar fi încredințat, cu condițiune ca acele obiecte, valori, sau bani să nu i se ficuvenit.—Cas. II, 2 Iun. m ; B. p. 60S: . 2. Delictul de abuz de încredere nu pote exista de cât dovedindu-se o sustragere din partea delicuentului cu intențiune dolosă de a-și apropia valorile deturnate. Prin urmare abusul de încredere rezultând din faptul unei deturnări comisă de un funcționar, sau de un simplu mandatar, nu se socotesce consumat de cât în urma refuzului de plată saii imposibilitate! materiale de a restitui banii încredințați. Punctul de plecare pentru acest delict are a se calcula de la cererea sau punerea în întâziere a funcționarului saii mandatarului. (bis. II, 8 Dec. ni : B. p. 1127.

ii. Pentru aplicarea art. 323 se cere ca prin elementt punerea la o parte sau risipirea de bani în mod fraudulos. E învederat că ar fi zadarnic a cerceta intrucât și dacă art. 323' e aplicabil, dacă elementele constitutive ale acestui articol există, fără ca mai înainte să fie cert, a căror sume se cere restituirea. În acesta privință, chiar dacă e vorba de un funcționar căruia i-se încredințează bani nu numai spre conservare ci și spre întrebuișare, nu s'ar putea zice că funcționarul ar trebui să restituie în ori-care moment banii încredințați fără o luare de socotelă în regulă prin care să se constate, dacă sumele încredințate s'aili întrebuișat într'un mod hotărît saii nu și care sunt aceste sume. Pe lângă acesta, intențiunea fraudulosă trebuind să fie constatată, se întrebă prin ce fapte ea se constată? În acesta privință nu s'ar putea zice că există intenție fraudulesă, când acela căruia se încredințează

bani, conform art. 323, i-ar fi întrebuișat dacă, cerendu-se restituirea lor, e în stare a-i restitui. Asemenea simplul fapt al nerestituirei banilor încredințați în momentul când i-s'a cerut nu pote fi un fapt destul de precis pentru ca să reiasă intențiunea fraudulosă, când nici nu se negă primirea, nici nu se refuză restituirea lor, în acesta materie n'am putea considera ca fapte precise din care să reiasă intențiunea fraudulosă, de cât saii faptul negare! primire! banilor încredințați, saii faptul imposibilitate! d'a rostitul banii încredințați în urma unei puneri în întâziere. În cât privește pe funcționarii publici, dacă am voi a fi riguroși, încă ar trebui să distingem funcționarii cari au numai a conserva banii de acel funcționari, cari pot întrebuișă hani la ore-cari scopuri hotărîte; pentru acești funcționari nu am putea sustine că din simplul fapt al nerestituirei ar rezultă intențiunea fraudulosă, căci și acești funcționari cari au a da socotelă și a justifica întrebuișarea sumelor, nu pot fi expuși urmărire! penale, fiind că nu aii restituit banii încredințați; din contră și ei trebuie să fi fofet puși în întâziere prin o constatare din care să rezulte dacă se justifică întrebuișarea sumelor încredințate, sau daca sunt sume a căror justificare nu se constată. În specie Curtea de apel întemeindu-se, pentru constatarea intenției fraudulose, pe simplul fapt al nerestituirei banilor ce inculpatul ar datorit în urma sootelor ce i-s'ar lu , a violat regulile stabilite mai sus. — Cas. II, 19 Sept. 78; B. p. 33f.

4. Dacă doctrina și jurisprudență cer, pentru a pedepsi pe cel căru i-se impută un abuz de încredere, ea el să fie pus în întâziere de a restitui o-

biectul încredințat, acesta o fac nu că doră punerea în întârziere ar constitui un element indispensabil pentru existența delictului de abuz de încredere, căci nicăiri legea nu cere acesta, ci pentru că prin acest procedeu se poate descoperi dacă inculpatul, cu intențiune frauduloasă, care este un element constitutiv al delictului a sustras obiectele încredite lui; acest procedeu însă, nu este unicul pentru a revela intențiunea frauduloasă și inst. de judecată o pot deduce și din circumstanțele în care s'a perpetrat faptul. — Tr. III. I, 14 Nobr. 91; Dr. 12/92, p. 98.

5. Pentru a stabili delictul de abuz de încredere, se cere dovedirea prejudiciului.—Cas. II, 8 Dec. 92; B. p. 1127.

6. În delictul de abuz de încredere, se cere, pe lângă altele, și existența unui prejudiciu.' Așa dar, când judecătorul fondului nu constată prin decisiunea sa condamnatorie, pentru un atare delict, acest element, H. sa este casabilă.—Cas. II, 13 Dec. 93; B. p. H40.

4. Prejudiciul e unul din elementele constitutive ale delictului de abuz de încredere. — C. Iași, II, 20 Ian. 96; Dr. 64/96, p. 553.

8. Instanța de fond este suverană în apreciere, dacă din concursul faptelor rezultă sau nu intențiunea frauduloasă. Art. 323 neconținând o definițiune sacramentală, constatarea intențiunei frauduloase poate rezultă și din complexul constatărilor făcute de judecătorul fondului, fără a ii nevoie ca a acel judecător să o exprime în anume cuvinte. — Cas. II, 14 Mai 84; B. p. 462.

9. Constatarea elementului intențiunei frauduloase, în delictul de abuz de încredere, poate să rezulte și din complexul constatărilor făcute de

judecătorii fondului, fără a ti nevoie ca dânsii să exprime acesta prin anume cuvinte. Astfel, când instanța de fond constată în fapt, că prevenitul, în calitate de comisionar, a primit de la comitet o mare cantitate de marfă pentru a o vinde, și densul a pus la o parte, în paguba numitului, atât din marfa primită cât și din banii prinși din vendare, din aceasta reiese și existența intențiunei frauduloase.—Cas. II, 3i Mal 93; B. p. 531.

10. Ori-ce contract de comision implică în sine și un mandat. Așa dar, faptul' că comisionarul a contravenit și și-a însușit sumele încasate pentru mărfurile cu a căror vendare sau conservare a fost însărcinat, constituie delictul de abuz de încredere.—Cas. II, 5 Dec. 95; B. p. 1457.

11. Constitue delictul de abuz de încredere faptul că un mandat a pus la o parte, în mod fraudulos și în paguba mandantului, bani saii alte obiecte ce densul a primit în acea calitate. — Cas. II, 10 Iun. 92; B. p. 141.

12. Comite delictul de abuz de încredere, acela care deturueză în propriul seu folos și în paguba proprietarilor bani sau alte valori ce i-s'au încredințat sub titlu de mandat pentru a-i întrebuița într'un chip hotărît. — Cas. II, 24 Nobr. 92; B. p. 1052.

13. Arendașul care întrebuițează lemnele date de Stat la altă trebuință de cât cea prescrisă în contractul de arendare, comite un abuz de încredere. — Cas. II, 15 Febr. so; B. p. 84.

14. Într'un delict de abuz de încredere, când instanța de fond constată în fapt că delicentul se găsește în stare de insolabilitate ca să garanteze pe păgubaș de prejudiciul ce i-au causat, prin acesta stabi-

lesce intențiunea frauduloasă a delicentului. — Cas. II, 10 Iul. 90; B. p. 897.

15. Constitue un adevărat abuz de încredere, faptul că Primarul unei Comune, care a emis un mandat, pentru plata salariului unui funcționar a încasat tot densul banii și și i-a apropiat în propriul seu folos, în paguba acelu funcționar, precum și faptul că densul, tot ca Primar, a încasat de la un locuitor prestațiunea șoselei fără a-i da recipisă și însușindu-și banii a fost nevoit locuitorul să muncască zilele de șosea pe care le plătise deja; caci în ambele aceste cazuri, densul, ca Primar, a lucrat în virtutea unui mandat ce avea de la lege. Deși, densul a restituit sumele de bani deturnate, acăstăinsă făcend'o tocmai după ce s'a vedut condamnat de Tribunal, instanța de fond, a fost în drept sa deducă intențiunea sa de a-și însuși acel bani în paguba celor ce erau în drept a-I primi.—Cas. II, 12 Febr. 91; B. p. 245.

16. Faptul că cine-va a deturnat în folosul seu sumele de bani ce a primit de la nisce locuitori, pentru a-i plăti la creditul agricol de împrumuturile făcute, constituie delictul de abuz de încredere. — Cas. II, 20 Febr. 95; B. p. 231.

17. În delictul de abuz de încredere, împrejurarea depunerii banilor după un timp îndelungat nu face să dispară intențiunea culpabilă a delicentului; și acesta constituind o cestiune de fapt, care intră în suverana apreciațiune a instanțelor de fond, scapă de controlul Curței de Casatiune. — Cas. II, 9 Mai 90; B. p. 709.

18. În delictul de abuz de încredere, când valoarea pretinsă achitată escede suma de 150 lei vechi, proba testimonială e inadmisibilă, ea nu se poate face de cât printr'un act scris, căci

alt-fel s'ar viola dispozițiunile legale relative la probe. — Tr. Br. 2 Oct. 86; Dr. 1/88, p. 8.

19. După art. 141 și 176 Pr. P. combinate cu art. 69 din legea judecătorilor de pace, regula generală este că delictule co-rectionale se judecă de Tribunalele de județ, iar contravențiunile de judecătorii de ocol. Numai prin excepție la acesta regulă sunt deferite judecătorii de ocol delictule prevădute de art. 71 din legea judecătorii de pace. Este de principiu că ori-ce excepțiune la regula generală nu pote fi întinsă peste limita în care ea este circumscrisă de legiuitor. Intru cât citatul art. 71 conține o dispozițiune limitativă și determină în mod clar și precis delictule, cari, prin excepțiune, pot fi judecate de judecătorii de ocol, fără să indice între articolele ce anume specifică si delictul prevădut de art. 323 din Codul penal, apoi e evident că competența lor nu pote fi întinsă când e vorba de judecata delictule co-rectionale la alte cazuri neprevădute de disul articol. Ast-fel fiind, valoarea litigiului e indiferentă, destul numai că art. 323 din Codul penal nu intră în prevederile art. 71, relativ la competența penală a judecătorii de ocol, și, prin urmare, Tribunalul e competent a judeca afacerea.—Cas. II, 22 Apr. 97; B. p. 586.

20. Personele cari emit polițe de asigurare de la societăți străine ne autorizate în țară, sunt presupuse ca agenți direcți ai acestor societăți, iar nu ca comisionari de avarii și prin urmare pasibili de art. 250 Codul Comercial, combinat eu art. 323 Codul penal. — Tr. Br. 19 Mai 97; Dr. 80/97, p. 669.

21. Elementele cerute de art. 250 Codul comercial, pentru ca delictul să existe, sunt acelea ca să se fi făcut opera-

țiuni pe sema societăților streine, carinuvorfi îndeplinit condițiunile prescrise de secțiunea în care se află acest articol. Acesta secțiune se ocupă numai de societățile streine autorizate de a funcționa în țară, arătând obligațiunile la cari sunt supuse pentru a putea funcționa. Intențiunea legiuitorului, edictând acest articol, a fost că acele societăți cari s'ar stabili în mod regulat în țară, avend reședință saii a-gemții, să se supue în totul dispozițiunilor prevedute de acea secțiune spre a nu prejudicia fie pe Stat pentru taxa timbrului, fie pe particularii cari ar lucra cu acele societăți de bună credință, în mod public și obicinuit, ca la cas de a avea pretențiuni contra acelor societăți să aibă de unde a fi despăgubiți, fiind obligate a-eele societăți a avea o garanție depusă în țară, si avend reședință în țară, să Pytă fi justițiabile înaintea Tribunalelor țarel. In specie, inculpații lucrând pentru nisce societăți neautorizate în țară, și numai în mod accidental, faptul lor nu pște intra în prevederile art. 250 Codul comercial. — C. Gal. II, 14 Nobr. «7; Dr. 80/97, p. 66s.

324. Advocatul care, prin daruri, oferte saii promisiuni, se va indupleca a se înțelege cu partea adversă și va vătăma, prin fapte positive, sau prin omisiuni dolose, cauza clientului său, va fi pedepsit prin închisore până la două ani, prin suspensiunea din exercițiul profesiei de avocat, prin interdicțiune de la funcțiunile publice până

la 15 ani, și prin amendă de la 150 până la 1500 lei. *L. Adv. 15.*

Nu există delictul de abus de încredere, prevedut de art. 324, dacă nu se constată că avocatul s'a înțeles cu adversarul spre a vătăma interesele clientului seu, în urma unor daruri, oferte saii promisiuni ce i-s'a făcut. — Cas. II, 4 Mart. 92: B. p. 262.

325. Când avocatul va vătăma, cu viclenie, prin fapte positive sau prin omisiuni, cauza unui acusat saii a unui prevenit, se va pedepsi precum urmează :

In cas de crimă, prin interdicțiune de la profesia de avocat și de la veri-ce funcțiune publică, și prin reclusiune.

In cas de delict, prin interdicțiune de la profesia de avocat și de la ori-care altă funcțiune la care pedeapsă se va putea adăogi și închisorea până la două ani.

In cas de contravențiune, prin interdicțiune de la profesia de avocat și de la ori-care altă funcțiune publică, nu pe mai puțin de șese luni, și prin amendă până la o sută cincideci lei.

326. Cel ce, după ce va produce un document înscris sau memoriu la o judecătore pentru vre-o

prigonire, il va sustrage în ori-ce mod, se va pedepsi cu o amendă de la 20 la 150 lei.

Acesta pedeapsa se va hotări de același tribunal în a cărui cercetare se atla prigonirea. *P. Fr. 409.*

327. Cel ce gășind pe drumuri ori pe uliță lucruri ce nu sunt ale sale, și întrebându-se despre ele, le va tăgădui, se socotește că a comis un abus de încredere, și se va pedepsi cu închisorea de la 15 zile până la trei luni. *P. Pr. 226.*

328. Cel ce va găsi într'ocurte, grădină, îngrajduri ori în altă încăpere, bani ori lucruri ce nu sunt ale sale, și nu le va areta stăpânului locului, ori chirașului, se va pedepsi cu pedeapsa prevedută la articolul precedent.

329. Dispozițiunile art. 307, se vor aplica și la cașul de abus de încredere urmat între persoanele acolo aretate.

1. După art. 329 combinat cu art. 307, faptele de abus de încredere săvârșite de către tată spre paguba copiilor lui nu se socotesc delict, supuse fiind numai la despăgubiri civile. Legea nu face nici o distincțiune între abuzul de încredere comis de un părinte față de copilul seu major, și între abuzul de încredere comis de un părinte, ca tutor legal, față de copilul sfu minor. Cas' II.

13. Sept. 94; Dr. 73/94. p. 586. B. 94; p. 895.

2. Ori ce vătămare a averi copiilor sau a rudelor de jos de către tată sau mamă sau alte rude de sus prin furt sau abus de încredere nu se pedepsește conform art. 307 și 329. Dacă d-nei S. se imputa faptul ca a risipit din averea minorului încredințată spre administrare cu obligație de restituire la majoritate, și acest fapt l'a săvârșit în calitate de mamă și tutore, în detrimentul minorului, acest fapt ca abus de încredere, nu pște fi urmărit conform art. 329, nu însă și conform art. 330. Faptul prevedut de art. 330 nu este un abus de încredere. Acostă dispoziție este luată întocmai din § 216 (Codul penal prusac. Faptul prevedut de acest paragraf, după dreptul prusac, nu e considerat ca abus de încredere (Unterschlagung) care asemenea nu se pedepsește conform § 228 ai codului penal prusiac, ci ca infidelitate (TJn-ireue) prin care avem a înțelege ori ce vătămare cauzată averi pupilului, de către tatăl sau de către mama sa tutore, cu rea credință. Dacă dar tutorul girează interesele minorului cu scop de a-și însuși folose, dacă tutorul nu îndeplinește îndatoririle ce-i incumbă în virtutea legei, și daca, în genere, prin gestiunea lui se vătăma interesele și compiecul averi încredințate direcțiune! sau administrațiunei lui, în tote aceste casuri, este infidelitate, si chiar tatăl sau mama, întru cat sunt tutori, pot fi urmăriți conform art. 330. Pentru aplicarea art. 330 nu se pote zice ca fiind în secțiunea 4-a care tratează despre abus de încredere criteriile art. 330 ar trebui să fie același cu ale abuzului când nu numai am văzut că dispozițiunea e o reproducere fidelă a paragrafului 246 codul penal

prusac, ci când însăși dispoziția art. 330 arată elemente care diferă cu totul de acele indicate pentru abuzul de încredere prin art. 323. — Cas. II, ialUai 98; C. Juil. 21/7-8, p. 166.

330. Se vor pedepsi cu închisorea de la o lună până la un an:

1. Tutorii, curatorii, executorii testamentari, acel însărcinați cu paza lucrurilor sechestrate, administratorii de fundații uni cari, cu rea credință, lucredă în vătămarea persoanelor sau lucrurilor încredințate direcțiune! saii administrațiunei lor;

2. Samsarii, agenți de schimb, expeditorii, comisionarii și alte persoane exercitând o profesiune cu care sunt anume însărcinați de autoritatea publică, dacă în afacerile cari le sunt încredințate aduc, cu rea credință, vătămarea acelor cari le-aii încredințat afacerile. *P. Pr. 246.'*

1. Ca să existe delictul de abuz de încredere, prevezut și pedepsit de art. 330, se cere ca tutorele cu rea credință și în vătămarea intereselor pupilului să fi refuzat predarea socotelor la timp. Așa dar, când judecătorul fondului constată că nu există din partea unui asemenea tutore nici rea credință, nici rea administrațiune care să îi causet prejudicii în averea minorului, face o justă aplicațiunea citatului art. pronunțând achitarea. — Cas. vac. S lu). 93; B. p^606.

2. Elementul constitutiv al delictului prevăzut și pedepsit de art. 330, relativ la gestiunea tutorilor, este reaua credință. Ast-fel, este casabilă hotărîrea care condamnă pe un tutore ce nu s'a prezentat pentru a justifica întrebunțarea sumelor de bani provenite din averea minorilor, cînd nu constată reaua credință a tutorului. — Cas. JI, 22 Ian. 97; B. p. 96.

3. Nu constituie un abuz de încredere faptul proprietarului care, lăsat custode asupra lucrurilor sale urmărite și sechestrate, le sustrage înlocuindu-le cu altele de calitate inferioare. Lg. a voit a pedepsi reaua credință în administrațiunei de averi străine și dispozițiunile din lege relative la delictul de abuz de încredere cer ca element esențial pentru existența acestui delict, elementul sustracțiunei lucrului altuia, ceea ce in specie nu există de ore-ce autorul sustragerel nu încetase a îi proprietar și detentor al obiectelor sechestrate. — O. lași I, o Apr. 94; Dr. 60/94, p. 482.

4. Kaptul că un debitor căruia i s'a sechestrat și i s'a lăsat în păstrare mai multe lucruri, a înlocuit obiectele sechestrate cu altele de o calitate inferioară constituie delictul de abuz de încredere prevezut și pedepsit de art. 330. — Cas. II, 13 Iun. 94; B. p. 727.

331. Cărăușii, vâslașii sau omenii lor, cari, prin amestecare de materii vătămătoare, vor fi preschimbat calitatea vinurilor, sau ori-ce alt-fel de beuturi, ori de mărfuri al căror transport li-s'a fost încredințat, se vor pedepsi cu închisorea de la două luni la două ani; iară dacă

preschimbarea nu se va fi făcut prin amestecare de materii vătămătoare, osândă va fi închisorea de la 0 lună până la șese luni. saii amendă de la 26 până la 250 lei. *P. Fr. 387.*

SECȚIUNEA V

înselăciune sau escrocherie

332. Acela care, în vederea de a împărtăși folos, face să nască o amăgire în paguba averei altuia, sau făcînd să trecă de adeverate fapte mincinoase, sau prefăcînd în mincinoase fapte adeverate, ori Miprimîndu-le de tot, este culpabil de înselăciune. *P. Pr. 241.*

I. Elementele escrocheriei sunt: întrebunțarea de mijloce frauduloase, faptul de a face să l se remită, sau de a încerca să facă a i se remite valoarea obținută prin ajutorul acestor mijloce frauduloase, deturnarea sau risipirea acestor valori. Manoperi frauduloase sunt mijloce întrebunțate pentru a surprinde confiența terțiilor. Acestă expresiune de manopere presupune o ore care combinațiune de fapte, o machinațiune preparată cu o niăestrie mai mare sau mai mică, o prefăcătorie urzită cu o artăjnal niuit sau mai puțin dibace. In specie, știind că Directorul Eforiei are puterea de a face ca o moșie să-i fie rearendată inculpatul ia dat 15000 lei pentru acest lucru care s'a și realizat, căci a obținut rearendarea de la Eforie, fără ca Directorul să întrebunțeze vre-o artă, di-

băcie sau machinațiune pentru a obține suma cerută. A-fără de acesta admițînd chiar că Directorul a întrebunțat mijloce frauduloase, dacă, prin demersurile și îngrijirile Directorului, s'a realizat evenimentul, nu e o escrocherie, căci in acest cas suma remisă nu este de cât prețul serviciilor sale. — C. Or. l', 19 Dec. 90; Dr. 41/91, p. 3-23.

2. Pentru a exista delictul de escrocherie se cere următoarele trei condițiuni: amăgire, manopere frauduloase și pagubă adusă averei altuia. — Cas. II, 28 Sept. 92; Dr. 72/92, p. 57^ B. 92 p. *33.

3. Elementele delictului de înselăciune prevăzut de art. 332 sunt trei: a) ca agentul să aibă în vedere a împărtăși un folos, b), ca agentul să facă a se nasco o amăgire în paguba averei altuia, și c) să facă să trecă de adevărate fapte mincinoase sau să prefacă în mincinoase fapte adevărate, ori să le supprime de tot. — C. Gal. I, 12 Iun. 91; Dr. 55/91, p. 440. Idem. C. Buc. III, 13 Oct. 93; Dr. 70/93, p. 559.

I. Elementele constitutive ale delictului de înselăciune sunt: o intențiunea agentului d'a împărtăși folos; o intențiunea de manopere frauduloase; c) nascerea unei pagube în averea altuia. Manopere frauduloasă pote se consiste într'o simplă reticență, precum ascunderea adevăratului preț al achisițiunei unui imobil. — Cas. II, 19 Nobr. 93; B. p. 105^.

5. Ceea ce caracterizează delictul de înselăciune sunt: intențiunea de a împărtăși folos, nascerea unei amăgiri în spiritul altuia și causarea unei pagube averei altuia. Delictul de înselăciune nu pote fi considerat consumat de cât dacă există câte-și trele condițiuni. In deosebi nu e suficient posibilitatea de prejudiciu, ci tre-

hue ca prejudiciul să fie chiar real și efectiv, trebuie ca averea amăgitului într'adever să se micșoreze într'o privință sau alta, în totul sau în parte* precum era intenționat. Dacă există o serie de fapte săvârșite cu scop ca să provoace o micșorare a averci altuia și dacă această micșorare n'a început, delictul nu este a se considera consumat ci numai încercat. Codul penal nu pedepsește, în genere, prin art. 332 și 333, de cât înșelăciunea consumată, iar încercarea de înșelăciune nu se pedepsește de cât într'o specie de înșelăciune prevăzută de art. 334. Legiuitorul nostru adoptând noțiunea înșelăciunii! coprină în § 241 codul penal n'a adoptat și dispoziția din § 242 după care se pedepsește nu numai consumarea ci și încercarea; astfel nu poate fi vorba a se imputa cuiva o înșelăciune conform art. 332 și 333 dacă delictul nu e consumat, linia de demarcație între consumare și între încercare consistă tocmai în faptul cauzării prejudiciului, ducă nici un început de cauză de prejudiciu amăgitului nu există, nici delictul nu e consumat și prin urmare faptul se sustrage ori-cărei! pedepse. Cas. II, 5 Febr. 97; Dr. 20/97, p. ir.J ;

O. JuC. 8/97, p. 60; B. 97 p. 213-4. Se face o justă aplicațiune a art. 332 și 333 când Curtea de fond constată în fapt elementele constituive ale delictului de escrocherie. — Cas. II, 20 Ian. 82; ti. p. 87.

7. Constatarea elementelor unui delict este ceștiune de fapt și deciziunea judecătorului de fond în acesta privință este suverană. În specia Curtea de apel deducend din complexul tuturor faptelor constatate că ele constituiesc delictul de înșelăciune și aplicând dispozițiunile art. 332, prin acesta a făcut o jusă aplicațiune a le-

ge! în raport cu faptul. — Cas. II, 4 Nobr. 96; Dr. 77/96, p. 653; B. 96, p. 1544.

8. Faptul amăgire! nu se poate concepe fără rezultatul necesar al pagube! avere! altuia; acest fenomen psihologic, amăgirea e conexă și în strânsă legătură de cauză la efect, cu paguba ce se cauzează altuia. Amăgirea, ca dispozițiune a spiritului nostru se poate manifesta atât prin acțiuni pozitive, cât și prin omisiuni ce pot avea drept cauză împlinirea unei datorii! impusă nu numai de lege, ci și chiar de regulile morale! și probitate!. — C. Buc. III, 13 Oct. 93; Dr. 70/93, p. 559.

9. Dacă amăgirea este cerută ca un element constitutiv al delictului de escrocherie, de nicăiri! însă nu rezultă că amăgirea trebuie neapărat să se exercite asupra a ceea ce! persoane care a suferit și paguba. Tocmai interpretarea contrarie se dă paragrafului 241 din Codul penal al Prusiei, după care este elaborat articolul nostru 332 și ceea ce este malmult, chiar Lg. nostru și-a manifestat intențiunea în această privință, căci prin art. 173 dm legea vama! el califică de escrocherie faptul de amăgire exercitat asupra agenților vama! și făcut în paguba fiscalului, de unde rezultă că victima amăgire! poate fi alta de cât partea vătămată. — Cas. II, 28 Sept. 92; Dr. 72,92, p. 571. B. 92, p. 833.

10. Există delict de înșelăciune, chiar atunci când agentul nu s'a folosit efectivenie de înșelăciunea comisă de densul, destul numai ca folosul să fi fost posibil, și ca faptele și mijlocele întrebuințate de el, să fi avut de scop acest folos, ori-care ar fi fost rezultatul. — Cas. II, 19 Ian. 93; B. p. 71.

11. Prin *cuget de a impur-tă!* folos trebuie a se înțelege ori ce fapt al agentului din care ar rezulta o adăogire a

patrimoniului seu, o dorință nelegiuită de a se înavuți fără însă a avea drept mobil paguba avere! altuia ci numai conștiința că paguba va fi rezultatul acțiunei! sale. — C Buc. III, 13 Oct. '93; Dr. 70/93, p. 559.

12. Nu e escrocherie dacă nu s'a întrebuințat manopere frauduloase pentru a induce în erăre. — Cas. II, 26 Sept. 78; B. p. 339.

13. Pentru a se aplica art. 332 nu e suficient a se constata că există prejudiciu și că s'au întrebuințat manopere frauduloase ci trebuie a se vedea și dacă acele manopere aii fost de natură a induce în erăre. — Cas. II, 28 Hart. 80; B. p. 121.

14. întrebuințarea de manopere frauduloase pentru a produce amăgire în paguba avere! cui-va, constituie un element esențial al înșelătoriei, fără de care delictul nu există. — Cas. II, 13 Dec. 89; Dr. 3/90, p. 20; B. 89, p. 1072.

15. La delictul prevăzut de art. 332 manopera nu trebuie să se distingă prin un rafinament deosebit, ajunge și o minciună grosolană care aduce o vătămare în dauna avere! altuia. — C. Gal. I, 12 Iun. 91; Dr. 55/91, p. 440.

16. Nu se poate considera ca manoperă fraudulosă, exagerațiunea raportului prezentat de persona însărcinată de societate a cumpăra imobile petrolifere în numele el, când aceste exagerațiuni se referă la întinderea și importanța agricolă a terenului, iar nu la valoarea lor petroliferă, pe care societatea a avut-o în vedere. — Tr. III, I, 14 Ian. 93; Dr. 18/93, p. 139.

17. Faptul administratorului unei societăți de a fi primit un comision sau o remisă, pentru afacerile încheiate de societate, fără autorizațiunea acesteia, nu poate fi calificat de escrocherie când nu se constată ma-

nopere frauduloase. — Tr. III, I, 14 Ian. 93; nr. 18/93, p. 139.

18. Nu există escrocherie, când nu se constată ruanoferile frauduloase. — Tr. Cov. 18 Sept. 95; Dr. 65/95, p. 537. Idem: C. Gal. II, 13 Ian. 96; Dr. 18/96, p. 141.

19. Înșelăciunea, în termeni generali, precum e stabilită prin art. 332, nu se pedepsește de cât ca delict consumat, nu însă ca încercare, căci art. 333, care declară pedepsa, nu o declară și pentru delictul încercat, precum se declară anume prin art. 242 Codul penal al Prusiei. Dacă ar fi a ne mărșuri la art. 334 am pedepsi și încercarea, însă acest articol, care corespunde vechiului art. 405 Cod penal francez, ast-fel precum e conceput și fără a se li adoptat de Lg. nostru și modificarea la acel art. 405 introdusă în Franția prin o lege din 1863, tocmai pentru a se putea condamna și unele încercări de înșelăciune, cari de almintrelea n'ar fi putut fi condamnate conform vechiului art. 405, presupune, pentru ca să se potă dice că e încercare, că s'au remis banii, ceea ce în specie n'a fost. — Cas. II, 22 Dec. 87; Dr. 3/88, p. 20.

B. 87, p. 1046.

20. Codul penal sub rubrica *înșelăciune sau escrocherie* prevede diferite delictes prezente sub acesta denumire, delictes ce nu trebuie confundate, căci fiecare își are elementele sale constitutive ce-l deosebesc de celelalte. Înre înșelăciunea prevăzută și pedepsită de art. 332 și 333, și aceea de care tratează art. 334, există deosebirea care desparte un delict simplu de un delict calificat, căci pe când art. 332 declară culpabil de înșelăciune pe acela care în vedere d'a împăr-tăși folos, face să nască o amăgire în paguba avere! altuia sau făcend să trecă de adevă-

rate fapte mincinoase, saii prefăcând în mincinoase fapte adevărate ori suprimându-le de tot, art. 334 caracterisând o înșelăciune mult mai gravă, face să depindă existența acestui delict de întrebuițarea unor mijloce dolosive anume specificate și a căror întrebuițare nu e cerută, pentru ca un prevenit să potă fi declarat culpabil și pedepsit pentru înșelăciunea simplă prevădută de art. 332.—Cas. II, 20 Mart. 91, Dr. 26/91, p. 202. B. 91, p. 362.

21. Dispozițiunile art. 332 conțin o definițiune a delictului de înșelăciune atât de generală în cât ori-ce formă de înșelăciune este prevăzută prin acesta dispozițiune; ast-fel nu era necesitate* de o altă dispozițiune care să ne definească și să arate ore-care moduri de înșelăciune și dacă totuși Lg. pe lângă art. 332, a mai adăogat și art. 334, nu se pote explica de cât prin motivul de a califica ore-cari moduri de înșelăciune mai grave prin o pedepsa mai grea; între art. 332 și 334 este o identitate în privința elementului producere! erței și a prejudiciului, dar este deosebire în cât privește modalitățile de producere a erorii în persoana înșelatului din partea înșelătorului. Analizarea împrejurărilor psihice prin care erorea se produce, în persoana înșelatului, este inutilă în cât privește aplicarea art.332; în acesta privință e destul dacă judecătorul de fapt declară că prin afirmarea cutărul fapt, neadeverat în sine, din partea înșelătorului, s'a produs erore în persoana înșelătorului, pentru ca să zicem că există o condițiune de aplicare a art. 332. De aceea einutil acercetadacă inculpatul a afirmat existența unui fapt neadeverat spre a intimidă, cunoscându-se pozițiuneapreponderanta ce avea, sau spre a produce erore, când judecătorul de fapt declară că s'a

produs erorea. Chiardacă darul se dă în urma erței produse de către înșelător, există înșelăciune în sensul art. 332.— Cas. II, 8 Aug. 91; B. p. 871.

22. Faptul ca o persoană, pentru a înlesni o contrabandă vamală, a scris declarațiunea de import în care a trecut un numer de colecte mai mic de cât era în realitate, din care a și ridicat parte dintr'ensele, iar pe când voia a ridica și restul a fost prins în flagrant delict, constituie un delict consumat, iar nu numai o tentativă a delictului saii un delict neizbutit.— Cas. II, 24 Iun. 94; B. p. 743.

23. Constituie o escrocherie faptul că un comptabil al unui stabiliment public a emis bonuri de pensiuni și milă în numer dublu și triplu pe aceeași lună, pentru aceeași persoană și pentru persoane car! nu existau, și tot dânsul subscriind numele acelor persoane fără însemnarea lor, amăgea prin aceste manopere fraudulde pe casier, făcându-l să creză că aceste bonuri sunt exacte, si-I achită sumele arătate în ele.— Cas. II, 27 Iun. 89; B. p. 664.

24. Constituie delictul de înșelăciune, iar nn de abuz de încredere, faptul că o persoană, prin mijloce viclene întrebuițate față ca altul, a înșelat pe acesta luându-i diferite acte cu cari s'a servit spre a ridica nise efecte de valoare depuse la o bancă.— Cas. II, 19 Ian. 93; B. p. 71.

25. Mandatarul unei societăți, care în calitate de membru al unui consiliul de administrație, în loc de a comunica colegilor sei adevăratul preț cu care societatea putea intra în stăpânirea unui imobil, ascunde acest preț suprimând faptele ce un mandatar conștiincios al intereselor altuia nu ar ti făcut, comite prin acesta o amăgire în

dauna societăței.— C. Buc. III, 13 Oct. 93; Dr. 70/93 p. 559.

26. Faptul că primarul unei comune rurale împreună cu comunistul pădurel Statului apretins de la locuitorii, cu ocaziunea rescumperărei viilor de embatic și pe când inginerul, însărcinat cumesuratoreaviilor începuse lucrarea, ca să dea fie-care câte o sumă ore-care de bani sub pretext de a plăti omeni ca să ducă lanțul, pe când în realitate banii i-au încasat în profitul lor personal, și sub amenințarea cum că cel cari nu vor contribui vorperde viile, cee ce nu era adeverat, constituie delictul de înșelăciune prevăzut și pedepsit de art. 332.— Cas. II, 31 Ian. 95; B. p. 87.

27. Constituie o înșelăciune, faptul dea face să trecă drept fapt adeverat, un lucru mincinos, creând un antreposit fictiv în afară de condițiunile de organizarea acestor antreposite revăzute de legea maximului în 1 Iunie 1893 și a regulamentului de punere în aplicare a acestei legi.— C. Buc. II, y Dec. 95; Dr. 10/96, p. 74.

28. Faptul că un comerciant prin manoperile ce a întrebuițat, a atras în prăvălia sa pe un individ, care printr'o anume scrisore a cui-va era recomandat altui comerciant că să-î vîndă nise mărfuri, făcându-l să crează că e este acela către care era recomandat și vindându-l densul mărfurile, constituie delictul de înșelăciune prevăzut de art. 332. În acest cas, elementul prejudiciului exisiă nu numai în persoana cumperătorului, dar și a comerciantului către care era recomandat a-î vînde mărfurile.— Cas. II, 4 Dec. 95; B. p. 1468.

29. Nu constituie nici delictul de înșelăciune din art. 332 nici cel de escrocherie din art. 334, faptul unui inculpat care găsmdu-se în posesia

unor înscrisuri de datorie emănate de la o persoană pe care acesta le plătise și în posesia unor polițe emise* în scop de a fi negociate fără să le fi negociat, și care inculpat de și știa că nu e creditor acționează în judecată pe subscriitorul acelor titluri de creanțe, void să trecă înaintea justiției de adevărate faptele mincinoase că înscrisurile nu erau achitate și că polițele ar constata un împrumut și amăgind justiția să obțină o hătărăre de condamnare. Nu constituie delictul de înșelăciune prevăzut de art. 332 căci lipsesse unul din elementele constitutive ale acestui delict: *paguba reală*. Nu constituie delictul de escrocherie din art. 334 întru cât nu s'a stabilit că remiterea acelor acte s'a făcut în urma unor uneltiri culpabile.— O. Buc. III, 12 Mai 97; C. Jud. 15/97, p. 198.

30. Faptul unui pescar de a vinde pește lipsă la dramuri, fără a se stabili că s'a servit cu mesuri mincinoase sau cu alte mesuri de cât cele autorizate de guvern, nu constituiesce nici delictul de înșelăciune, neesistând din par-te-i manopere fraudulose, nici contravențiunea polițienescă stabilită de art. 393 § 7 Cod penal, nefiind pescarii prevăduți de acest articol.— Cas. II, 21 Sept. 83; Dr. 70/82-8B. p. 576; B. 83, p. 856.

Pescarii, nefiind anume prevăduți în art. 393, trebuie ca a fi pedepsiți conform art. 332.— Cas. li, 9 'iul. 84; B. p. 598. Idem: Cas. II, io Nob. 87; B. p. 925.

31. Vîndarea de marfă cu lipsă de grame pentru ca să cadă sub aplicația art. 393, urmeză că delicientul să exercite una din profesiunile indicate anume în acel articol. Alt-fel delicientul făcend să se nască o amăgire în paguba averei altuia, sau făcend să trecă de a

devorate fapte mincinăse, faptul se cade sub prevederile art. 332.— Cas. I, 5 Mart. 86; II, p. 214.

33. Lg. dând faptul prevădut de art. 141, al. 6 Pr. P. în judecata judecătorilor de pace, ca o contravențiune, n'a înțeles să considere asemenea fapte ca fapte de înșelăciune. — Cas. II, 7 Mart. 95; B. p. 404.

34. Când contravențiunea vamală sau la plata accizelor comunale a fost săvârșită de către contravenient în conivență cu agenții vamali săii ai accizelor, în acest caz faptul nu mai poate fi considerat ca o simplă contravențiune vamală și nu mai poate fi vorba de aplicarea dispozițiilor vamale, căci aci declarațiunile sunt falsificate atât de cei ce introduce o marfă în fraudă, cât și de agentul vamal care înlesnesce acele operațiuni în dauna Statului sau Comunei, și mobilul delincuenților este ca să împărtășescă amândoi folos, făcând să trecă de adeverate fapte mincinoase în dauna Statului și a Comunei, adică declarând să s'a introdus în Comună mai puțină marfă de cât era în realitate și percepend, prin urmare, mai puțini bani de cât se cuvenea. Prin urmare faptul comis în aceste condițiuni constituie delictul de escrocherie prevădut și pedepsit de art. 332 P. de ore-ce intrinsece toate elementele prezente de acest articol. — Cas. II, 14 Febr. 94; B. p. 156.

35. înșelăciunea sau escrocheria, prin mijlocul căreia s'a comis o contrabandă vamală, poate să aibă rezultate nu numai din actele indicate în art. 173 din legea vamală ci și din orice alte acte cari, conținând indicațiuni mincinoase, au surprins buna credință a agenților vamali, căci art. 173 sus citat e numai indicativ, și, independent de dispozițiunile ce el

conține, elementele delictului de înșelăciune sau escrocherie pot și trebuie a fi cercetate și constatate conform art. 332 și 333. — Cas. II, 20 Dec. 95; B. p. 1416.

3(i. Faptul că un agent fiscal a primit, în acesta calitate, o sumă de bani de la un contribuabil ca plată de contribuțiunii, fără să facă veri-o operațiune de descărcare, în acesta privință, în registrele percepției, a putut forma convingerea judecătorului de fond cum că acei bani au fost luați de prevenit cu rea intențiune, în folosul său și în paguba contribuabilului și să declare că el constituie delictul de abuz de încredere, fără a decisiunea sa să potă fi censurată de Curtea de Casațiune. — Cas. II, 3 Oct. 95; B. p. 1216.

37. În delictul de escrocherie este admisibilă proba cu martori, spre a se stabili că încheierea unor contracte, fie ele de o valoare mai mare de 150 lei, a fost rezultatul unor manopere frauduloase întreprinse de delincuent. — Cas. II, 17 Iun. 92; H. p. 658.

88. Delictul de înșelăciune prevădut de art. 332 și pedepsit de art. 333 nu atrage pe lângă închisură și pedeapsa accesorie a interdicțiunii. Prin urmare este nulă, în cât privește acesta parte a condamnățiunii la interdicțiune, hotărârea care o pronunță. — Cas. II, 10 Dec. 90; B. p. 1447.

39. Sunt nedemni de a fi alegători cei condamnați pentru escrocherie.—Cas. II, 28 Mart. 87; B. p. 280. Idem: Cas. II, 25 Apr. 97; B. p. 609.

333. înșelăciunea, de nu va fi anume pedepsită de lege cu o pedeapsă specială, se va pedepsi în deobște cu închisura de la

o lună până la un an, și cu amendă de ia 26 până la 1000 lei. P. Pr. 242.

Este casabilă hotărârea care condamnă pe un prevenit pentru delictul de escrocherie, fără a constata dacă faptele imputate aceluia prevenit îndeplinesc elementele delictului de înșelăciune, și, între altele, manoperele frauduloase întreprinse de prevenit în comiterea delictului. — Cas. II, 2 Oct. 96; B. p. 1376.

334. *) Cel ce va întrebuința sau nume, săii calități mincinoase, sau uneltiri viclene, ca să înduplece pe omeni a crede veri-o întreprindere mincinoșii, veri-o putere sau veri-un credit închipuit, ori ca să facă a se nasce speranța săii temerea veri-unei isbutiri, veri-unei nenorociri sail a veri-unei întâmplări chimerice, și printr'acesta va amăgi pe cine-va să-i dea bani, mobile săii obligațiuni, dispozițiuni, bilețuri, promisiuni, chitanțe sau înscrișuri liberătore, și, prin veri-unu dintr'aceie mijloce, va lua sau va cerca să ia, cu viclenie, totă sau parte din averea altuia, se va pedepsi cu închisura de la șese luni până la două ani, și cu amendă de la 26 până la 1000 lei,

*) *Ultimul aliniat al acestui articol a fost a'ioțjat prin legea din 4 Mai 1885.*

fără a se apăra cu acesta de alte mai mari pedepse ce i s'ar cuveni, de va cădea în crimă de plăsmuire.

Culpabilul va putea fi încă osândit și la interdicțiune pe timp mărginit.

Cu aceeași pedeapsă se va pedepsi cel ce prin amenințare verbală sau în scris de a face revelațiuni sau imputațiuni difamatorii va fi stors sau va fi cercat să storcă, fie bani, fie efecte de va!6re, fie iscălitură săii remitere de acte săii scrisuri **6re** cari, cari ar conține sau ar opera o obligațiune, o liberațiune sau o dispozițiune. >. 27, 112, 123, 237; P. Fr. 405.

1. Pentru a exista delictul de escrocherie se cere o calitate mincinosă și primire de bani. — Cas. II, 1 Noabr. 82; B. p. 1085.

2. Tote elementele constitutive ale înșelăciunii există de vreme ce se constată, pe lângă intenția frauduloasă, manoperele frauduloase și prejudiciul sau posibilitatea de prejudiciu. — Cas. II, 15 Ian. 86; B. p. 53.

3. Condițiunile constitutive ale delictului de șantaj sunt: amenințare scrisă ori verbală de a face revelațiuni ori denunțări defăimătore în scop de cupiditate ilegală. — C. Iași II, 17 Mart. 99; Dr. 35/99, p. 282.

4. Faptul de șantaj se pedepsece, fie că chie-va va fi stors, ori numai va fi cercat să storcă bani de la un altul. — C. Iași II, 17 Mart. 99; Dr. 35/99, p. 282.

5. Constatarea faptelor și aprecierea lor, în tot complex-

tu, care au fost întrebuințate în scopul producerii unei credințe eronate într-o persoană, e lăsată la suveranitatea instanțelor de fond. — Cas. II, 21 Oct. 83; B. p. 985.

6. În delictul de escrocherie, judecătorul fondului este ținut să constate existența manoperilor frauduloase întrebuințate de delicuent. Simpla enunțare, în hotărârea condemnatorie ce pronunță, cum că delicuentul a întrebuințat asemenea manopere, fără să arete anume faptele constitutive ale acelor manopere, pentru a se putea ști dacă ele au caracterul de criminalitate, cerut de art. 334, nu este suficientă ca hotărârea să se considere ca motivată și aceasta atrage nulitatea și casarea ei. — Cas. II, 2 Mart. 94; B. p. 279.

7. În delictul de escrocherie judecătorul fondului este ținut, între altele, să constate și elementul întrebuințare! <W către prevenit a mijloacelor cari aii făcut să nască amăgirea în spiritul celui înșelat. Neconstatarea acestui element face ca hotărârea condemnatorie pronunțată să fie nulă și casabilă. Cas. II, 11 Dec. 95; B. p. 1171.

8. Pentru existența delictului de înșelăciune se cere întrebuințarea de mijloace dolosive spre a face pe victimă a crede în ceva nereal sau nerealisabil. Instanța de fond trebuie să constate existența mijloacelor dolosive, și acesta constatare este o cestiune de fapt, de atributul suveran al instanțelor de fond. — Cas. Vac. 2 Iul. 96; B. p. 1122.

9. Când într'un delict de escrocherie în care sunt dați Judecătoarei mai n. ulți coautori, instanța de fond arată prin hotărârea sa tote faptele cari constituie elementele, acestui delict în privința unui din acei autori, ~~W~~ pentru cel'alt constatată participarea sa la tote

acele fapte și împărțirea sa la folosul ce ele i-au adus, acesta dovedește în destul existența elementelor zisului delict și în privința acestui coautor. — Cas. II, 12 Iun. 89; B. p. 643.

10. Când cine-va luându-și calitatea de avocat ce n'o are primesce bani de la un particular promițându-i a-l câștiga un proces comite delictul de escrocherie. — Cas. II, 18 Ian. 80; B. p. 45.

11. Acela care se presintă la Tribunal în locul adevăratului proprietar și cere și obține legalizarea și transcrierea unui act de vândare a unor bunuri ce nu-i aparține, comite delictul prevădut de art. 334 de orece prin întrebuințare de nume și calități mincinoase a indus în eroare pe magistrat și l'a făcut să creadă adevărată întreprinderea lui. O dată constatată înșelăciunea nu mal e nevoie de înscriere în fals contra actului fiind-că un act tie vindare făcut prin înșelăciune n'are nici o tãrie. — Cas. II, 21 Mart. 80; B. p. 123.

P.J. (când inculpații pretind a ti fost. îndreptățiti la o despăgubire ore-care, față de cel amenințat prin scrisorile lor, buna credința ca element al delictului, nu pote avea de substrat numai și numai propria apreciere a delicuenților, căci în atare cas n'ar mal fi posibilă o condamnare, cel chemați a respunde de șantaj, ne-având a invoca de cât fapte cu totul imaginare, ori cu totul lipsite de un caracter prejudiciabil, așa că Lg. departe de a fi reușit să înfrâneze comiterea unui așa de periculos și odios delict, ar încoraj a tocmai desăvârșirea lui. — C. Iași II, 17 Mart. 99; Dr. 35/99, p. 282.

13. Delictul înșelăciune! nu dispore prin faptul că delicuentul a dat un contra inscriș prin care declară tote actele

de simulate, întru cât s'a constat intențiunea și că delictul a fost consumat. — Cas. II, 15 Ian. 86; B. p. 52.

14. După art. 334 tentativa de înșelăciune se pedepsece numai atunci când delicuentul, întrebuințând mijlocele enumerate de acest articol, reușese să convingă, pe persona ce voese a înșela, că trebuie să-i dea o sumă ore-care de bani, valori sau obiecte, și că singurul fapt ce lipsese pentru ca delictul să fie consumat, este acela ca delicuentul să fi luat banii, valorile sau obiectele. — Cas. II, 7 Sept. 92; B. p. 790.

335. Veri-cine va călca regulamentele de administrațiune publică privitoare la produsele, industria și Ja manufacturile romănesci, cari se exportă în streinătate și cari aii de scop a garanta buna calitate, dimensiunile și natura fabricațiunei, se va pedepsi cu amendă de la 50 până la 1000 lei. P. Fr. 413.

336. Cel ce va înșela pe cumperător asupra probei lucrurilor de aur sau argint, asupra calității unei pietre mincinoase, vîndută de bună, sau asupra felului ori-căreimărfi, precum și acela care, prin întrebuințare de mincinoase dramuri saii mesuri, va înșela asupra cătimei lucrurilor vîndute, se va pedepsi cu închisorea de la o lună până la șase, și cu amendă c-are nu va putea

fl nici mai mare de a patra parte a despăgubire! cuvenită înșelatului, nici mai mică de 26 lei.

Lucrurile acele cu probă mincinosă, sau prețurilor, de se vor afla încă în mâinele vindetorului, se vor lua în folosul stabilimentelor publice de binefacere ale locului unde s'a urmat delictul, iară dramurile și mesurile mincinoase se vor sfărâma. P. Fr. 423.

1. Faptul că cine-va, prin întrebuințare de măsuri mincinoase, înșelă asupra cătime! lucrurilor vîndute, constituie delictul prevădut și pedepsit de art. 336.—Cas. II, 16 Mart. 92; B. p. 269.

2. Criteriul distinctiv, pentru aplicarea art. 393 al. 5 și al art. 336 este că dacă un comerciant s'a descoperit că are mesuri mincinoase se consideră că a comis o contravenție; din contră când "se, constată că el s'a si servit de ele, înșelând ast-fel pe consumatori, faptul se consideră delict, conform art. 336. Pe temelul acestui criter, totul atárnă a sci dacă individii inculpați au vîndut sau nu cu măsuri mincinoase și aii înșelat. În specie, se constată că inculpații, plecând cu căruța cu zarzavaturi de la Filipești, au vîndut pe tot drumul până la Breaza, unde aii fost descoperiți că n'aveai de cât mesuri mincinoase cu cari măsurau. Ast-fel este constant că ei măsurase și măsurau numai cu mesurile mincinoase ce aveau. În asemenea condiții, nu se pote dice că ei n'ati înșelat întrebuințând măsurile mincinoase, fiind-că ei nu măsurase de cât cu măsurile min-

«inose ce aveau. Dacă acești precupeți au fost așa de cinștiți ca la vindare* să li măsurat mai mult ue cât vindeau, sau să fi ținut seînă că masurile sunt mincinoase, să fi deșteptat despre acesta pe consumator, tote acestea vor putea inculpații a le invoca pentru a se disculpa înaintea Tribunalului la judecarea lor, însă așa cum stau și pe cât lucrurile sunt constatate, faptul ce se impută inculpaților este delictul prevedut de art. 336, prin urmare este de competența Tribunalului corecțional. — Cas. II, 31 Ian. 96; B. p. 158.

3. L.g. prin art. 336, pedepsește pe acei cari prin întrebunțări de mincinoase mesuri au înșelat asupra cătimei lucrurilor vindute, chiar dacă ar române necunoscută persona înșelată, destul numai doă se constată că vindătorul întrebunța, cu intențiune do a înșela, la vinclarea mărfurilor sale, musuri mincinoase, în prejudiciul cumpărătorilor. — Cas. II, 2 Mart. 82; B. p. 33».

4. Simpla găsire în prăvălia unui comerciant, a unor mesuri mincinoase, fără să iie constat că comerciantul a înșelat pe cine-va vendfindu-l cu ele, constituie contravențiunea polițienească, prevedută de art. 393, al. 5 și 6, de competența judecătorului de ocol, iar nu delictul de înșelăciune arătat iu art. 336 șf 337. — Cas. II, 34 Oct. 90; B. p. 1196.

5. Faptul că un comerciant ține în prăvălia sa cumpene saii mesuri mincinoase, constituie contravențiunea prev&duță de art. 393, al.*5, din codul penal iar cu delictul de înșelăciune prev&duț de art. 336 din acel cod, intru cât, pentru ca ae existe acest delict, trebue să se constate că inculpatul s'a servit de acele m&sură mincinoase și a amăgit pe veri-o persoană. — Gas. II, 22 Apr. 97; B. p. 588.

6. Instanțele de fond fiind suverane apreciatore a elementelor cari constituie un delict, sunt în drept să respingă, când judecă un delict de înșelăciune prin întrebunțare de mesuri și dramuri mincinoase, cererea prevenitului de a se amâna procesul spre a aduce acele m&sură ca să se vadă că purta pe ele însemnată măsura conținutului lor. — Cas. II, 27 Mart. 91; B. p. 372.

7. Plata prețului lucrurilor cumpărate prin întrebunțare de m&sură mincinoase cu cari vândeLorul a fost înșelat asupra cătimei lor, efectuată după consumarea delictului, nu stinge acțiunea publică. — Cas. II, 16 Mart. 92; B. p. 269.

S. In materie de înșelăciune, prevedută și pedepsită de art. 336, prinderea autorului în flagrant delict, pe când primea marfa m&surată cu masuri mincinoase, constituie un delict consumat, iar nu o simplă tentativă. Cas. II, 16 Mart. 92; li. p. 269.

337. Dacă vendetorul și cumpărătorul s'au servit, în târguiala lor, cu alte dramuri, sau cu alte mesuri, iară nu cu cele hotărâte de guvern, cumpărătorul nu va avea dreptul a se porni m contra vindetorului care il va fi înșelat cu dramuri sau cu mesuri poprite, fără prejudiciul acțiunei publice pentru pedepsirea arat a fraudei (înșelăciuhei), cât și chiar a 'întrebunțare! greutăților și mesurilor mincinoase.

Pedepsa, în cas de înșelăciune, este prescrisă

ia articolul precedent, iară **ped&psa** pentru simplă întrebunțare de mesuri și greutăți mincinoase, este prevedută de Cartea III a acestui Codice, privitoare la pedepsele de simplă poliție. *P. Fr. 424.*

338. Se va pedepsi cu închisorea de la o lună până la un an, acela care strică, sfărâmă, rupe sau desființează, în paguba altuia, titluri sau acte cari nu erau ale lui, sau cari erau ale lui numai în parte. *P. Pr. 24-i.*

33i> Ori-ce edițiune de scrieri, de compuneri musicale, de desemnuri, de pictură, saii de ori-ce altă producțiune, cari se va h tipărit saii gravat, cu ori ce mijloc, fără voia autorului, se socotesce contrafacere, și veri-ce contrafacere este delict. *P. Fr. 425.*

1. Ca delictul prescris do art. 339 să fie imputat cui-va trebue să fie în cestiune, a) O reproducere complectă sau parțială a unei opere literare, științiticesau artistice, b) Caprintr'ansa să se aducă un prejudiciu moral saii bănesc, c) Ca acesta reproducere să fie făcută cu fraudă. — Tr. IIf. I, nlan 96; C. Jud. 10/96, p. 78.

2. Ca să existe contrafacere trebue ca proprietatea literară, a unei ce se pretinde că s'a contrafăcut, să fie pe deplin lichidată. înainte de a se sci cui aparține o operă nu se pate deschide acțiune publi-

că. — Tr. IIf. I, ii Ian. 96; C. Jud. 10/96, p. 79.

3. Editorii librari din Iași, în scop de a putea vinde o carte de cetire veche ce o aveau în librăria lor, editată de ei sub denumire de *Carte de cetire* a lui Puiu, prelucrată de Arbore, Creangă și Beldiceanu și care în urma revocării autorisațiunei dată de Ministerul Instrucțiunei Publice, pentru usul școlelor primare, roeroase nevândută, 'și-au apropiat pe la începutul verei 1898 titlul unei alte cărți de cetire, ce puțin timp mai 'nainte publicase prin tipografia editore «Dacia» din Iași, institutorii Manolescu, Zaharia și Munteanu, sub denumire de *Cartea premiantului și a școlarului hi vacantă*, carte aprobată și recomandată de Ministeriu ca o carte de premiu pentru școlele primare, și ast-fel transformând vechea copertă a cartel de cetire a lui Puiu într'o copertă asemănătoare cu coperta *Cărții premiantului și a școlarului în vacanță* înlocuind titlul vechiului *Cartea de cetire* prin titlul nou *Cartea școlarului premiat*, înlocuind numele autorilor prin formula *o asociație de profesori și institutori* și prevalindu-se de o aprobare ministerială obținută prin mijloce pe care Ministrul însuși, prin circulara Nr. 36181 din 23 Iunie 1898, le califică de frauduloase și revocată pentru acest motiv, pune vechea carte a lui Puiu, ast-fel transformată și reînviată, în vindare cu preț de 1 leii, pe când prețul cărței premiantului și a școlarului în vacanță era de 2 lei. Acesta apropiare sau usurpare a unui titlu conceput și adoptat de alți autori, constituie o contrafacere prevedută și pedepsită de art. 339 'codul penal, căci delictul de contrafacere consistind în reproducerea fraudulosă a ori-cărei producțiuni streine, coprinde

nu numai reproducerea conținutului unei scrieri, dar și reproducerea titlului, al numelui, prin care un autor își recomandă opera sa publicului și o distinge de alte opere de aceeași natură, atunci mai cu seamă când, precum e în specie, opera constă nu atât într-o scriere, originală pe cât în adunarea, în alegerea mai multor bucăți din diferite scrieri, alegere făcută într'un anumit scop, și când titlul cu totul special al cărții conține tocmai expresiunea, manifestarea scopului urmărit de autori a ideii, a concepțiunii, pe care au avut-o și care este producțiunea lor, deci proprietatea lor. Pentru ca delictul de contrafacere să fie săvârșit, nu e nevoie ca reproducerea să fie absolut identică. E contrafacere și atunci când, precum e în specie, păzindu-se o deosebire mai mult aparentă, s'a produs ceea ce e esențial din producțiunea streină, în așa chip în cât confuziunea între ambele serii! să fie posibilă și cu intențiunea de a produce cea confuziune. Posibilitatea unei confuziunii precum și reaua credință a inculpaților în specie, reese în destul din toate împrejurările cauze! și în special din momentul pe care et

!-aii ales pentru a transforma și a pune în vîndare cartea veche a lui Puiu, atunci când cu puțin timp mai înainte se publicase *Cartea premiantului și a scolarului în vacanța*, din mijloacele întrebuințate de el pentru a obține aprobarea ministerială, din chipul cum aii transformat coperta cărții lor, adoptând un format analog cu cu formatul cărții publicate de reclamanți, — punind în evidență cuvîntul de premiant și reproducînd ast-fel ceea ce era esențial în titlul cărții publicate tot atunci de institutorii reclamanți, ceea ce exprima

scopul ce-l urmăreau aceștia trecînd sub tăcere numele autorilor cărții și înlocuindu-le prin formula vaga: *o asociațiune de profesori și institutori*. În fine confuziunea s'a produs în public între cartea publicată de inculpați și cea publicată de reclamanți, precum rezultă cu evidență din depunerile martorilor ascultați în cauză. Urmărirea contrafacere! nu e supusă de legiuitorul român formalității prealabile a depozitului opereii contrafăcute. De altmîntrelea, în specie, prin cererea și obținerea aprobare! ministeriale, reclamanții 'și-au afirmat, în mod mal energetic de cât prin un simplu deposit, dreptul lor de autor! și și-au manifestat voința față cu totă lumea de a pune dreptul lor sub scutul legilor și sub protecțiunea autorităților chemate de a le aplica. — C. Iași II, Nr. 152 din 20 Febr. 99 (ne-publicată.)

340. Vîndarea de scrieri contraiacute, introducerea în România de scrieri cari, după ce s'au tipărit aicea, se vorfi contrafăcut în streinătate, este delict tot de acel fel. *P. Fr. 426.*

341. Pedepsa contra-făcătorului sau a introdusecatorului va fi amenda de la 50 până ia 1000 lei; iară pentru vindetor, amendă de 26 până la 250 lei.

Confiscațiunea edițiunii contra-facute se va hotărâ, atât în privința contra-făcătorului, cât și în contra introducătorului și a vindetorului.

Asemenea se vor confisca și tablele și tiparul cu cari se va, fi făcut contrafăcuta e.ditiune. *P. Fr. 427.*

342. Ori-ce director, ori-ce întreprindetor de teatre, ori-ce asociațiune de artiști, cari va represinta, pe teatru, scrieri teatrale, fără voia autorului, se va pedepsi cu amenda de la 2ti până la 250 lei. și cu confiscațiunea banilor ce se vor fi strâns la acea reprezentațiune.

La întâmplările prevedute prin cele din urmă patru articole, productul coirtiscațiunilor se va da proprietarului, spre a lui despăgubire. *P. Fr. -128, 42).*

MOTIUNEA VI

Biinerute

343. Aceia cari, în cauzurile prevednie de legea comercială se vor declara culpabili de bancruta fraudulosă, se vor pedepsi cu maximum închisorii' și cu interdicțiunea pe timp mărginit, 'o. *80. 8H2 ; P. Fr. U12.

1. Deși Tribunalele corecționale, sesizate de infracțiunea de bancrută, trebuie să constate falimentul, chiar când Tribunalul de comerț l'a declarat, căci este un element al delictului, totuși din momentul ce »ntanța competentă, sesizată

de cererea de a se declara un comerciant în stare de faliment, se pronunță și hotăresce că nu există încetare de plăți în sensul legii, ca prin urmare comerciantul nu este falit, Tribunalele de represiune, înaintea cărora comerciantul este urmărit pentru bancrută, nu mai sunt competente a intra în esamenul faptelor pentru caii a avut loc cererea de faliment, căci s'ar da loc la hotărîri contrarii, și am ajunge să avem bancruțări fără a avea faliti și încă ce e mai mult, să fie declarați bancruțai! comercianți pentru cari Tribunalele comerciale s'au pronunțat că nu sunt în stare de faliment și, în sensul legii nu pote exista bancrută fără un faliment. Dacă discuțiunea pote avea loc atunci când falimentul n'a fost denunțat și Tribunalul comercial nu l'a declarat, susținendu-se că, în acest cas, acțiunea de bancrută pote ti urmărită, fără ca faptul încetare! plăților să potă forma o cestiune prejudicială, care să suspende acțiunea pentru ca Tribunalele comercialesă-lstahilească, nu este însă tot așa când Tribunalele comerciale s'au pronunțat și au constatat că nu există încetare de plăți. În acest cas instanța compptentă, examinând faptele, vedend starea afacerilor comerciantului, și-a dat hotărîrea sa și a constatat că nu exista faliment, așa că în acest caz nu se mai pote ale'e că acțiunea publică s'ar subordona capriciului sau intereselor creditorilor, după, cum se sustine în cazul când prevențiunea de bancrută are loc fără ca Tribunalul comercial să fi fost sesizat, de declararea în faliment. — Tr. Vasl. 20 Mai ST ;

Dr. 1288, p. 9-1.

1) Bancruta este o consecvență a falimentului. Acolo unde faliment nu există, nici

bancrută nu pute exista, starea de faliment este o condițiune sine qua nou a delictului de bancrută; faptele ce legea pedepsește ca atari nu au un caracter delictos de cât fiind că emană de la un neguțător și că acel neguțător se află în stare de faliment. Pentru acest sfârșit Tribunalele de comerț sunt obligate a comunica Ministerului public tote declarațiunile de faliment, pentru ca, de va fi cazul, acțiunea publică să se potă exercita. A se admite că instanțele de reprimune ar putea condamna pe un individ, ca bancrutai, pe când instanțele comerciale ar declara că dânsul nu este falit, ar fi a se da loc la o contradicție de decisiuni, prejudiciabile prestigiului justiției și chiar ordinii publice.—Cas. II, 20 Apr. 87; Dr. 42-86-87, p. 334; B. 87, p. 378.

i. Bancruta simplă nu poate fi calificată de instanța penală, înainte ca instanța comercială să fi constatat starea de încetare a plăților. Tr. Sife, 9 Mart. 93; Dr. 51 »t, p. 413.

4. După principiile Codului de comerț, urmărirea penală pentru bancrută simplă este subordonată declarând în faliment, și, încetând starea de faliment, urmează a înceții și acțiunea publică. Dacă prin art. 707, 709 Codul comercial se permite Ministerului public a urmări înainte de declarare în faliment și a continua procedura penală independent de procedura falimentului, acesta nu este după cum rezultă din art. 808 acel cod, de cât în cașurile când sunt temeri de a se fi comis o bancrută frauduloasă. Apelantul plătind integral tote creanțele admise la faliment și mai înainte de a tace concordat, Tribunalul a ordonat ștergerea numelui său, din tabloul falitilor conform art. 829 Codul comercial. Acesta șter-

gere dintablou netiind alt-cevit, de cât revocarea sentinței declarative de faliment și încetarea stărei de faliment, prin acesta chiar s'a stins de drept și urmărirea penală, pentru bancrută simplă. Acesta rezultă și din combinațiunea art. 832 și 874 al. j. Codul comercial. În adevăr, dacă în cașul când a fost concordat și Trib. a revocat sentința declarativă de faliment acțiunea publică pentru bancruta simplă se stinge prin plata completă a cotelor concordatate, cu atât mai mult cuvent aceiaș regula urinează a se aplica în cașul când falitul, mai înainte de ori-ce concordat, a plătit integral tote creanțele admise la faliment și Tribunalul prin ștergerea numelui din tabloul falitilor, a revocat sentința declarativă de faliment.—C. Gal. II, 19 Iun. 93; Dr. 58/93, p. 46s.

344. Acei cari, fără deosebire, se vor declara complici de bancrută frauduloasă, se vor pedepsi cu aceeași pedeapsa ca și bancrutari fraudulos!. Co. 880, 882, MV. 88f, «SW, 888; /'. Fr. MI,

In privința complicitate! In bancrută elementele nu por ii deduse de cât din art. 344 Codul penal combinat cu art. 50 al 2. acelaș Cod nu însfi din Codul de comerț, fiind-că atât textul art. 344 revisuit cât și discuțiunile urmate in Camera legiuitoare eu ocașiunea revizuirii Codului penal dovedesc că legiuitorul Codului penal revisuit nu a mai voit a restrânge elementele complicității la bancruta fraudulosă la faptele cuprinse in Codul de comerț, ci a voit a se aprecia complicitatea după regulele generale cuprinse în art. 50 Co-

dul penal. Cas. II, i Iun. S2; Dr. 69/81-82, p. 556. B. 82, p. 713.

345. Acei cari, în cașurile prevădute de codicele comerciale, se vor declara culpabili de bancrută simplă, se vor pedepsi cu închisorea de la 1 lună până la 2 ani. Co. 875-879, 881; F. Fr. 402.

1. In materie de bancrută simplă, este destul ca judecătorul fondului să constate că comerciantul n'a ținut în mod regulat registrele prescise de lege, sau cel puțin registrul jurnal, încheiat și vizat conform art. 27 din Codul de comerț, ca densul să lie declarat culpabil de acelaș delict.—Cas. II, i Nobr. 92 : B. p. 1034.

2. Se socotesece ca bancruta simplă nu numai comerciantul care nu are sau nu ține în regulă registrele ce legea îl obligă a avea, dar și acela care, avend și ținend în regulă aceste registre, nu le-a presintat însă Tribunalului sau judeului de ocol la finele anului spre a le încheia și viza.—Cas. IC 2 Febr 93; B. p. 156.

H. Din termenii imperativi ai art. 869 (Jodp] de Comerțiu reșuita că simjlla constatare a faptului că comerciantul care a încetat plățile și s'a declarat falit, n'a ținut registrele sale regulat, este suficientă pentru a-i face culpabil de bancruta simplă.—Cas. fi, 8 Iun. 93 : B. p. 626.

4. Sunt culpabili de delictul de bancrută simplă comercianți cari n'au ținut în mod regulat registrele prevăzute de lege, sau cel puțin registrul-jurnal, încheiat și vizat conform art. 27 din Codul comercial, fără a fi nevoie a se constata și intenția fraudulosă din partea acelor co-

mercianți.—Cas. II. 29 Mai 96 ; B. p. 869.

5. Este suficient motivată botărirea care condamnă pe un comerciant falit, ca bancrutai-simplu, pentru exagerate cheltuell, când constată și stabilește că sumele cheltuite pentru întreținerea sa și a familiei sale pe an se găseș prea mari în raport cu starea și condițiunea sa economică.—Cas. II, 8 Iun. 93 : B. p. 626.

Pentru ca cumpărătorul mărfurilor unui comerciant căzut în urmă în faliment să potă fi culpabil de pedeapsa prevedută la art. 878, al. 1 Codul comercial, se cere, ca-element indispensabil, ca densul să ti cumpărat acele lucruri pe un preț mic și cu bună știință că vintlătorii le vinde atât de eștin pentru a realiza mai iute suma de bani în scop de a păgubi pe creditorii săi. Prin urmare, refusarea din partea judecătorului de fond de a admite proba prin experți ce se propunea de un asemenea cumpărător, prin care dânsul voia a stabili ca prețul plătit nu era un preț vil, constituie o violare a dreptului de apărare ceea CP dă loc la casare.—Cas. II, 3 Nob. 92; B. p. 1020.

7. Prin faptul că instanță de fond constată plata unor creditori în dauna mesei creditorilor, prejudiciul este stabilit implicit.—Cas. TI, 14 Febr. 4 : B. p. 196.

8. Cui»abilitatea prevenitului pentru delictul de bancrută fraudulosă este bine stabilită, de instanța de fond, când decisiunea sa se întemeiază pe faptul că judecătorul de instrucțiune a găsit o parte din marfă ascunsă de densul, care nu era nici trecută în bilanțul seu, nici declarată sindicului.—Cas. II, 3 Iun. 91 ; B. p. 773.

9. In materie de bancruta simplă, împrejurarea că judecătorul fondului s'a referit și

la raportul sindicului spre a stabili culpabilitatea delicuentului, fără ca el să fi fost ascultat sub prestare de jurământ nu atrage nulitatea hotărârii, când se constată că acesta hotărâre se bazează și pe cele luate dovedite și acte ale instrucțiunii urmate înaintea Tribunalului și a Curții de apel. — Cas. II, ii; Nobr/92; B. p. 1034.

10. Asemănat art. 874 Codul de comerț, urmărirea penală pentru delictul de bancrută în persoana falitului poate fi suspendată numai atunci când sentința declarativă de faliment a fost revocată. Prin urmare, dacă Tribunalul care a omologat concordatul, acordând falitului tratamentul special prevăzut de art. 852 din același cod, a ordonat numai ștergerea numelui sau din tabloul falților, fără ca să fi admis revocarea sentinței declarative de faliment și în privința urmării penale, în acest caz nu e loc a se declara de stinsă sași suspendată acțiunea penală în privința delictului de bancrută simplă imputată delicuentului. — Cas. II, 24 Ian. 94; B. p. 61.

11. Art. 852 și «71 Codul de Comerț prescriu că: dară, prin sentința de omologare a concordatului, se prevede că sentința declarativă de faliment este revocată, și dacă falitul îndeplinește în totul obligațiile ce și-au luat prin concordat, acțiunea publică, pentru delictul de bancrută simplă, se stinge. Deși prin susmenționatele texte de lege nu se dice că acțiunea publică se stinge pentru delictul de bancrută simplă, și în cazul când falitul își plătește integral toate datorile, însă, într-un cât art. 829 din Codul de Comerț prevede că dacă falitul probează că a plătit integral toate creanțele admise la faliment, el va putea obține o reabilitare completă, rezultă de aci, în mod

neîndoios, că, în asemenea caz și acțiunea publică pentru bancrută simplă este stinsă, căci ar fi un non sens ca falitul reabilitat, șters de pe tabloul falților, să potă fi cu toată as-tea urmărit ca bancrutar pentru bancrută simplă. A se în-terpreta alt-fel art. 852, 874 și 829 din Codul de Comerț este a decide că legiuitorul a vedut cu ochi mai buni pe falitul care se mulțumesc a-și îndeplini obligațiunile luate prin concordat adică, de a achita cota concordatară de cât pe falitul care se reabilitează plătiind integral toate creanțele admise la faliment, ceea-ce nu este admisibil. — Cas. II, 7 Dec. 9: ; B. p. 1272.

15. Deși art. 345 Codul p^u din noul Cod de comerț, aplicarea însă greșită a acestui art. într-o hotărâre care condamnă pe un comerciant cădut în stare de faliment, pentru delictul de bancrută simplă, nu poate fi invocată de prevenit. > i nu poate da ioc la casare, într-un cât pedeapsa ce el prescrie este mai mică de cât cea prevăzută în art. 874. — Cas. II, 2 Kebi'. !:; B. p. K>0.

16. Tot sindicul cave, va li culpabil de vieiend, și rea întrebuințare în împlinirea datonelor sale de administrare se va pedepsi cu închisoarea de la 2 luni la 2 ani și cu amendă de la 100 până la 1000 lei. Co. 885; Co. Fr. 596.

17. Se va pedepsi cu închisoarea de la 1 lună până la 1 an, și cu amendă care nu va putea trece peste suma de lei 1000.

creditorul care va fi făcut ori cu falitul, ori cu veri care altă persoană, învoiri spre al șei în parte folos, ca să dea votul seu spre paguba mesei creditorilor, sau care va li săvârșit vre-ua în parte tocmeală frauduloasă în sarcina activului falitului. So-rocul închisorii se va pu-tea urca până la 2 ani, dacă creditorul este sin-dic al falitului. Co. 887, 888; Co. Fr. 597.

348. Mijlocitorii de schimb și samsarii, dacă se vor declara bancrutari simpli, se vor pedepsi cu 2 ani închisoare.

Dacă se vor declara bancrutari fraudulosi, se vor pedepsi cu maximum închisorii și cu interdicțiunea pe timp mărginit. Co. 878, 881, 882; P. Fr. 404.

SECȚIUNEA VII

Jocuri la noroc, lotării, turburări și fraude întrebuințate la licitațiuni publice.

349. Acei cari far meserie din jocuri de noroc, se vor pedepsi cu amenda de la lei 50 până la 2000.

350. Acei cari vor ținea casă de jocuri la noroc, primind obștesce pe jucători, sași după recomandățiune, precum și acei cari, fără autorisațiunea legii, vor fi deschis o lo-

tărie publică, se vor pedepsi cu închisoarea până la șese luni, și cu amendă de la 50 până la 2000 lei. Către acestea, se vor lua pe seama stabilimentelor publice de bine-facere toți banii sași biletele de bancă sau alte valori, ori lucrurile care vortiespuse la jocuri sași la lotării, precum și toate celele ce vor fi servit la acesta. L. Lot. 1-6; V. Fr. 410.

1. Elementele constitutive ale delictului prevăzute de art. 349 sunt de exclusivă competență a curții de fond, de ore-ce' aprecierea faptelor care constituie acele elemente sunt lăsate aprecierii judecătorului fondului. — Cas. IT, 4 Sept. 34: B. p. 726.

2. Ca să existe delictul prevăzut și pedepsit de art. 350, pentru cei ce țin case de jocuri la noroc, se cere, ca element esențial, ca prevenitul să fi primit obștesce pe jucători, sau după recomandățiune. Așa dar, faptul că s'a găsit într-o seră, în stabilimentul de cărciumă al cui-va, mai mulți indivizi jucând cărți, pe bani, nu face pe proprietarul ei culpabil de citatul delict. — Cas. TI, 1 i Tun. ; 13. p. 646.

3. Faptul că un cărciumar a ținut cărciuma sa deschisă peste orele reglementare constituie o simplă contravențiune polițienească bi regulamentul stabilimentelor publice, de competența judecătorilor de ocole de a fi judecat. — Cas. TI, 14 Ian. 9: i; B. p. 646.

4. Jocul de cărți numit *preferanță* nu constituie un adevărat joc la noroc în sensul și spiritul art. 350. — Tr. fi-orj, 16 Oct. sy; Dr. 72 «9. p. :w2.'

5. Ca să potă ti cine-va pasibil de penalitatea prevădută de legea lotărilor trebuiesc ca delicuentul sa se ti adresat unui public mai numeros și în condițiuni ast-fel ca dânsul să fie atras de speranța unui câștig. Cas. II, 24 Iun. '57; B. p. "eoe.

6. Art. 350 prohibă loteriile publice, ca imorale și contrarii ordinei publice, alimentând pasiunea jocului și provocând, prin perspectiva unui câștig datorit norocului, desgustul de muncă, lenevia, vițiul, disipațiunea, și altera organismul economic și forțele vitale ale localitatei. Tr. ilf. 1,13 Bec. 90; Dr. 5/91, p. 35.

7. Caracterul distinctiv al loteriei prohibite, ceea ce o face să se deosebescă de ori ce operațiune este, nu pierderea mizei, ci capitalului, și speranța unui câștig depinzând de sort. Din momentul ce, într'o operațiune, există speranță de un câștig datorit norocului, aceea operațiune constituie o loterie, puțin importă dacă miza pusă va fi peruută în urma tragere! la sorți saii va fi rambursată peste un timp mai mult sau mai puțin îndelungat. A susține că legea din 1883 distinge și pedepsece numai acele loterii în cari capitalul se pierde în urma tragere! la sorți și că permite acele speculațiuni în cari capitalul se restituie, chiar dacă ele prezintă perspectiva unui câștig datorit norocului, arti a introduce, contrar principiului elementar de interpretare, o distincțiune în lege, acolo, unde ea nu distinge, căci termenii ei sunt absoluți, și a nu ține compt de partea finală a art. 2 unde Lg. generalisând, determină elementul constitutiv al loteriei; ori a decide ast-fel ar fi a nu interpreta legea ei a o reface, ceea ce intră numai în atribuțiunile puterii legislative. Atât valorile cu loturi, adică acelea în caii sume

considerabile sunt acordate unei obligațiuni desemnate de sorți, cât și valorile cu prime adică acelea în cari, în momentul rambursare! ce se efectuează prin tragere la sorți!, se atribuie un beneficiu fie cărei obligațiuni eșite, oferă publicului speranța unui câștig datorit norocului, principala atracțiune a celor ce pun capitalul lor în asemenea valori. Ast-fel fiind, el intră în categoria operațiunilor socotite de lege ca loterii și ca atari sunt interdise. Nu numai textul legii din 1883 comandă imperios acesta interpretare, dar încă ea găsece un sprijin puternic în lucrările preparatorii, în desbaterile urmate în Senat cu ocaziunea votării ei, și care o confirmă de deplin. în adevăr, D. B. Boerescu, critică definițiunea dată loteriilor prin art. 2, ca fiind prea vagă și atât de largă în cât pote să ovescă beneficii legitime: «Când, zicea D-sa, capitalul nu se pierde și când pe lângă interesul sau dobânda ce ia, mai are și un alt beneficiu sub formă de primă, atunci nu este loterie. Legea acesta prin art. 2 merge prea departe.» D. Voionov combate pe D. Boerescu că face reii când susține că n'ar fi loterie acele întreprinderi cari presint folosul saii prime asupra unui capital care nu se pierde. «Am deburseat, dice D-sa, un capital pe care tot-deauna îl aveam și jucăm, asupra folosului care ar putea să-l aducă acel capital prin prime, el bine și acesta tot loterie este, dar este o combinațiune subtilă». In urmă!). Boerescu presentând un amendament și propunând a se socoti loterii numai "vendările, cari expunând capitalul a fi pierdut și fără a se da un interes capitalului, ar oferi publicului numai niște prime sau beneficii datorite norocului

acest amendament cade și art. 2 se vote! da ast-fel cum era conceput în proiectul de lege. Din aceste desbateri rezultă că, cu ocaziunea votării legii s'ar recunoscut că art. 2, ast-fel cum este redactat, vada și operațiunile în cari de și capitalul nu se perde însă presintă speranța unui câștig datorit norocului: propuneeidu-se amendamentul tocmai în scop de a le sustrage din previsiunile legii, și el respingându-se. Lg. și-a manifestat, prin acesta, dorința sa de a le considera și pe ele ca loterii și a le prohibi: afară de acestea, art. 2 din legea franceză din 21 Maiu 1836 asupra loteriilor, în expunerea de motive ce însoțea acesta lege și în care se pote vedea care este spiritul ei, se zice că: «puțin importă ca speculațiunile să fie principale sau accesorii obicinuite saii isolate, sub formă de vendare mobilă sau imobiliară sau de subscripțiune ca ele să prezinte un amestec aparent de operațiuni comerciale și de șanse aleatorii, ori de câte ori ele aleg norocul ca instrument, ele intră tote în proibițiunile legii și în definițiunea art. 24: Atât doctrina "cât și jurisprudentes franceză, admit că ori ce imprumut oferit publicului cu prime saii loturi pentru a face să nască speranța unul câștig datorit norocului, cade sub aplicațiunea art. 2 din lege. Să nu se obiecteze că în Franca Creditul funciar și orașul Paris, emițând valabil obligațiuni cu loturi, acesta dovedesce că legea din 1836 nu este aplicabilă la acest fel de valori și deci nici legea nostra din 1883 nu le prohibă; o asemenea obiectiune ar fi cu totul nefondată, căci dacă Creditul funciar și unele orașe franceze au putut face imprumuturi cu dobânda de 4 și 3 la %, însoțite de prime și de loturi,

este numai fiind-că legi speciale le-a autorisat anume în scop de a le impedia să cadă sub represiunea art. 2; în adevăr Lg. dacă avea datoria a pune freu pasiunii! jocurilor de noroc, n'ar ti fost prudent, de a le proiba într'un mod absolut, privând administrațiunea publică de dreptul de a le autorisa, după împrejurări, când ea putea să se găsească în fața unor necesități imperioase, avend un caracter de interes public, fie local, fie general. Asemenea dacă valorile Belgiane cu prime și loturi emise de provincii, comune stabilimente publice, societăți anonime și cotate la Bursa de Bruxelles au fost admise la cotele oficiale ale burselor din Franca, este numai fiind-că o convențiune diplomatică, tractatul din 1 Maiu 1801, încheiat între Franca și Belgia autorisă acesta negociațiune stipulându-se reciprocitatea în art. 36. Acesta este atât de a adeverat în cât noul tractat de comerț intervenit între aceste două puteri în 31 Oct. 1811, ne-reproducend art. 36 din tractatul din 61. Tr. franceze decid că negociațiunea în Franca a obligațiunilor cu loturi ale orașului Bruxelles, constituie delictul prevedut de art. 2 din legea din 1836 asupra loteriilor. Asemenea orașul București n'a putut contracta un imprumut cu loturi posterior legii din 1883 de cât în virtutea unei autorisațiuni acordate de corpurile Legiuitore. Constituțiunea stabilind separațiunea puterilor și repartizând în două ramuri exercițiul puterii legislative aci urmeză că o lege nu pote fi aprobată de cât printr'o lege, iar nu printr'un us contrar sau să cadă în desuetudine prin neus; legea din 1883 asupra loteriilor nefiind abrogată de nici o lege, chiar dacă s'ar admite că nu a fost încă aplicată, totuși eu există în

totă vigoarea ei și dispozițiunile ei sunt reputeate cunoscute tutulor conform adagiului: *Nemo jus ignorare censetur*. Ori cât de rigurosă ar fi o leire ori câtă perturbațiune s'ar susține că aplicațiunea ei ar produce în societate; legea este lege și ca atare trebuie să fie respectată și aplicată: nu judecătorului aparține misiunea de a căuta să atenuze rigorile ei când este vorba a interpreta o dispozițiune legală ce pare prea aspră.—Tr. *Uf. 1, 13 Dec. 90: Dv. 5/91, p. 35.*

S. Vindarea în România a locurilor cu prime ale societății <•Crucea albă olandeză» constituie o contravențiune la art. 4 din legea pentru oprirea loteriilor, căci de și sunt garantate de Statul Olandez pentru valoarea lor nominală, oferă însă șanse de câștig datorite numai norocului.—Cas. 11, 22 Oct. 91; li. p. 1165.

9. Din spiritul și scopul dispozițiilor legii dtn 21 Ian. 83 pentru oprirea loteriilor, rezultă că simplul fapt, neautorisat de guvernul român, de a oferi publicului și a efectua ori-ce operațiuni de vânzare de obiecte saii titluri care'i daii speranțe de câștig datorit imrocult, constituie delictul de contravenire la acesta le^e, chiar când agentul ai" fi l'osi de bună credință la efect narea operațiunei, fie prin ignoranța legii fie printr'o interpretare eronată a ei.^{TM} Cas. tl, 26 I'iab>2; Dr. 5:1.92. p. 423. B. 92, p. 520.

351. Oei cari, în adjudicațiunile proprietate*, usufructului saii închirierii lucrurilor mișcătoare, ori a veri-unei întreprinderi, sau a ori-cărei apovisionări, vor împedeca sau turbura libera concu-

rență la licitațiuni sau ia sumisiuni prin oferte, în-trebuințând violență sau amenințări, ori înaintea sau în timpul licitațiunilor, ori sumisiunilor se vor pedepsi cu închisore de la 15 zile până la șese luni, și cu amendă de la 50 pâiiă la 1.250 lei.

Acei ce, formând asociațiuni cu scop de a specula asupra licitațiunilor publice, vor depărta pe concurenți prin daruri, promisiuni sau alte mijloce, spre a face să se scadă, prețurile obiectelor puse în licitațiune, se vor pedepsi, cu închisore de la o lună până la un an. *L. înstrăinarea bun. statului: •'>; /'. Fr. 112.*

SI:CTIUNI:A VIM:

DCKI noțiuni, degradațiuni, și alte pagube.

352. Acel care, cu rea voință și fără drept, distruge sau degrada lucrurile altuia, mișcătoare saii nemiscătoare, se va pedepsi cu închisore până la șese luni. *Oc. 71. L. Pol. Rar. 10ii, 10.); P. Pr. 281.*

1. Elementele delictului de distrugere sunt patru: a) distrugerea unui lucru mobil sau imobil. b) lucrul să fie al altuia c) distrugerea să fie făcută cu rea voință, și d) fără drept.—Tr. Br. 19 Ian. <4; Dr. 22 ^i-st, p. 171.

2. Faptul de a distruge pe

nedrept lucrul altuia fără intențiune fraudulosă constituie o simplă contravențiune.—Cas. ii. 15 Oct. 84: Dr. «J •'83-84. p. 660. B. 84, p. 849.

ii. Faptul de a sparge gemurile de la locuința cui-va, fără intențiune de a comite veri-un furt, ci numai din spirit de resbunare, constituie delictul de distrugere, prevăd și pedepsit de art. 352, și de competența judecătorilor de pace a-1 judeca. — Cas. II, 9 Dec. 96; B. p. 1665.

4. Constituie delictul prevăd și pedepsit de art. 352 distrugerea făcută de cine-va, fără drept și cu rea voință, la lucrurile altuia, fără a se distinge dacă proprietatea pe care erau clădirile distruse era do domen public. — Cas. II, 13 Mart. 90; 3. p. 630.

5. În delictul de distrugere, prevăd do art. 352, constatarea judecătorului de fond, cum că prevenitul cu rea voință și fără drept a aruncat și distrus lucrurile reclamantului, constituie o constatare a existenței legale a delictului, în tote elementele iui, care este de atributul șeii suveran și scapă de censura Curței de Casatie. — Cas. II, 21 Nobr. 94; B. p. 1153.

ti. Faptul de a ucide, cu rea voință și fără drept, vitele altuia, constituie delictul de distrugere prevăd și pedepsit ile art. 352, iar nu simplul delict rural prevăd de art. 103 al. 10 din legea poliției rurale, care se aplică numai acelor individ! cari, cu intențiune dea. aduce o vătămare proprietarului locului, ucid pe loc strein propria lor vită, iar nu pe a altora.— Cas. II, 21 Nobr. 94; B. p. 1156.

7. Faptul de distrugerea unei îngrădiri de la primăria unei comune rurale, nu constituie o simplă abatere prevădută de legea poliției rurale, de competența judecătoriei comunale

ci delictul prevăd ile art. 352 de competența Tribunaluluico-recțional ordinar. — Cas. II, 1 Lun. 94; B. p. 710.

353. Ori-care, cu voință va dărîma ori-va surpa, prin ori-ce mijloce, în tot sau în parte, zidiri, poduri, zagaze, șosele saii alte clădiri, sciindu-le că sunt străine, se va pedepsi cu închisore de ia. 15 zile până la un an, ori cu amendă care nu va trece peste a patra parte din despăgubirea cuvenită. (< 7); P. Pr. 28H; P. Fr. Pi7.

354. Ori-ce jefuire, stricăciune saii distrucțiune de producturi, mărfuri, efecte, saii alte lucruri mobile ce vor ti ale altuia, de se va li săvârșit de mai mulți omeni împreunați în cetă și cu voință, se va pedepsi cu reciu-siun ea. P. Pr.284;P.Fr. 410.

În crima prevezutaj de art. 354, cestiunea constituirei în ceată nu este o cestiune agravantă, ca să se pue jurațiilor asupra ei o cestiune separată, ci un element constitutiv al faptului incriminat, care trebuie să figureze în cestiunea principală. — Cas. II, is J'Vai 94; B. p. tiuu.

355. Acel care, va desființa ori-ce semn saii ori ce lucrare care servea de hotar între proprietăți, se va pedepsi cu închisore până la șese luni, ori cu

amendă de la, 20 până la 500 lei. P. *V. 450.

1. Legea penală nu cere ca semnele de hotare să fie recunoscute și fixate judecătorește și recunoscute și stabilite prin învoirea proprietarilor, ci faptul simplu al desființare! sau strămutare! materiale a unui hotar, dintre două proprietăți deosebite, făcut cu intențiunea de a vătămă, este suficient pentru a constitui delictul. Acere ca condițiune pentru aplicarea art. 355 ca hotarul să fi fost judecătorește recunoscut; sau recunoscut și stabilit prin învoire* proprietarilor, este a adăogi un element neprevădit de articolul respectiv, ceea-ce ce nu se pote. De altminterlea Lg. română formulând art. 355 P. a ținut seamă de incertitudinea, constituire!, regulare! și delimitare! proprietății, știind că existând semne de hotare între proprietăți, fără ca sa, fie fixate sau judecătorește saii prin învoire a părților într-o epocă orecare, "ast-fel că violarea, chiar a acelor semne precum exista are să provoace aplicarea art. 355 P. Semnele de hotare care sunt înființate de fapt, chiar numai de un singur proprietar și există de un an sunt garantate prin acțiunea posesorii și sunt legale. In genere tote semnele de hotare înființate chiar de un singur proprietar de un an. saii hotarele care există de fapt, de timp mai îndelungat de un an sunt garantate prin art. 355 P. contra violărei. - - Cas. II, s Mart, 94; Dr. 31 91, p. 249. 15. 94, p. 317.

Desființarea unor moșoroie făcută provisor de inginer, nu constituie delictul pentru desființarea hotarelor între proprietăți, când nu se constată reua voință și prejudiciul cauzat prin acest fapt. — Cas. II, in Dec. 85; R. p. 919.

Desființarea unui semn

dintre două proprietăți, precum este un gard despărțitor, pentru a cărei limită există chiar proces între proprietari pentru turburare de posesiune, constituie delictul prescriș de art. 355 iar nu delictul rural prevădit de art. 103 al. 5 din legea poliției rurale, cu tote că acele proprietăți erau situate într-o comună rurală. — Cas. II, 4 Mai 94; B. p. 576.

4. Faptul distrugere! unor uluci de la curtea unei proprietăți situată la țară, cade sub prevederșunile art. 103, aliniatul 7 din legea poliției rurale, și ca atare este de competița numelui de ocol respectiv. — Cas. II, 13 Iun. 94; B. p. 72H.

5. Delict de distrugere de hotare nu există de cât atunci când, dacă hotarele distruse nu sunt recunoscute judecătorește sau prin convențiunea părților, cel puțin existența, lor să fie neindoișă și să potă fi invocate in acțiunea posesorie de posesorii locurilor separate prii! acele semne de hotare. Așa dar, când semnele de hotare pretinse ca distruse de către deliuent erați numai nise semne stabilite după presumpțiunT de subprefectul piașii, care nu avea nici o competița de a stabili ast-fel posesiunea in litigiu a părților litigiante, clementele disului delict nu există, și in acest cas hotărirea instanței de fond care pronunță condamnarea este casabilă fără trămitere. — Cas. II, 20 Mart. 95; B. p. 482.

(i. In Sensul art. 355 elementul esențial al distrugere! este ea semnul distrus să fi servit ca hotar și să aiba acest caracter. Așa dar, simpla distrugere a unui rădor, a unei linii despărțitoare de teren, ce putea fi lăsată accidental între două bucăți de pământ, fără ca acel redor să fi servit de hotar sa, i să aibă acest caracter, nu constituie delictul prevădit de di-

Mil articol. — Cas. IL 30 Mai 95; Ii. p. 844.

356. Se vor pedepsi cu amendă care nu va putea fi mai mare de a parte a despăgubirei ce se va cuveni, proprietarul sau arendașul, saii orice altă persoană, care, avend mori, herestrae, pive și alte asemenea, va înălța cu voință, apa prin dăgaduri mai sus de cumpena cuvenită, și va cauza inecăciunea drumuri sau la proprietățile altora.

Iară meșterul care va filucrat înălțarea apei, cu voință, fără a păzi cuvenita cumpenă, se va supune la închisore de la o lună până la sese luni. P. Fr. 457.

SECȚIUNEA IX.

Crime și delictes cari pun in pericol viața a mai multor persone.

357. Veri-cine cu voință, va pune foc ia zidiri corăbii, magasi, fabrices, sau ori-ce alte clădiri, când sunt locuite saii servesc spre locuință, și, in general, la încăperi locuite, sau servind spre locuință, de vor fi sau nu ale aprindetorului, se va, pedepsi cu munca silnică pe timp mărginit.

La aceiași pedepsa se va supune cel ce va pune

foc, cu voință, la clădiri ce servesc provisoriu pentru adunări de omeni, in timpul când aii obiceiul de a se aduna acolo, fie ale sale aceste clădiri, fie ale altora.

Asemenea se va pedepsi si acela care va da foc la trăsorele de drum de fer, la mine, sau la alte locuri închise cari servesc (provisoriu) pentru adunări de omeni, in timpul când aceștia aii obiceiul de a se aduna acolo, tie ale sale aceste trăsuri, mine saii locuri închise, lie ale altuia P. Fr. 285, P. Fr. 484.

1. Ceea ce caractrise!dă crima de incendiu, in cașurile prevădute de art. 357 și următorii și in special in cașul art. 362, este ca inculpatu! punend foc. la lucrul seu, să aibă voință de a cauda paguba lucrului strein care e aședat in așa chip in cât să potă a se întinde focul cu alte cuvinte elementul indispensabil fără de care nu pote fi vorba de crimă este voința culpabilă. In specie, scopul urmărit fiind de a arde iarba spre a putea face arături, iar nici cum de a face rău Statului, distrugându-i pădurea, faptul in sine ar putea da loc la o acțiune in daune, iar nici cum la o acțiune penală. — C. Buc. Vac. 22 Iul. 98; Dr. 54/98, p. 460.

2. După art. 359, combinat cu art. 357, se pedepsește ori-cine pune foc cu voință la luczurile sale și cu intențiunea de a prejudicia, și legea înțelege prim prejudiciu nu numai când el a fost cauzat in realitate,

dar și atunci când e posibilitate de prejudiciu. Așa dar, faptul că cine-va, cu voință, a pus foc la o casă a sa care servea de locuință și care, prin situațiunea sa aproape de o altă casă la care se putea comunica focul, putea produce un prejudiciu, intrunesc toate elementele prevădute de art. 359. Cas. II, 16° Dec. 95: B. p. 1480.

8. In cazul de crimă de incendiu, pedeapsa variind, după circumstanțele în care se comite, trebuie să se pună jurărilor două chestiuni: una în care să se coprinză toate elementele constitutive ale crimei și alta asupra circumstanțelor agravante, dacă casa era locuită sau servea spre locuință. — Cas. II, 17 Oct. ; B.'p. 982.

4. De vreme ce art. 358 prevede o pedeapsă pentru incendiul unei case nelocuite, și art. 357 o pedeapsă mai mare pentru incendiul unei case locuite, circumstanța că casa incendiată, era locuită, constituie circumstanță agravantă și trebuie să facă obiectul unei întrebări deosebite puse jurărilor, fără care nu se poate aplica pedeapsa prevădută de art. 358. Cas. II, 13 Noabr. și : II p. H72.

o. Faptul cui-va de a pune cu voință foc la propria, sa casă sau la ori-ce alte clădiri ce-i aparțin nu constituie crima, prevădută de art. 357 al. i de cât atunci, când casa saii edificii erau locuite sau serveu spre locuință; de unde urmează că circumstanța cum că aceea casă sau clădire erau locuite saii serveu spre locuință constituie, atunci când incendiul n'a cauzat altuia vre-un prejudiciu, chiar un element constitutiv al crimei, iar nu o circumstanță agravantă, și ast-fel fiind, în acest cas, nu e loc a se pune o chestiune separată asupra ei, ci urmează aii reunită la chestiunea pusă asupra faptului princi-

pal.—Cas. II, f. Mart. 95 : P. p. 400.

↳. Tribunalele ordinare nu sunt competente a judeca crimele de incendiu, ori-care ar fi fost valoarea paguhelor aduse. Gradarea pedepsei, stabilită de art. 304 Codul Penal nu schimbă natura incendiului din crimă în delict.—Tr. Tut. 31 Ian. 83 : Dr. 22/82-83 p. 177.

358. Ori-care, cu voință, va pune foc la ziduri, corăbii, fabrici, magazine de obsce sau de cherețele, saii la ori-ce alte clădiri când nu sunt locuite nici servec spre locuință, sau ia păduri ori la ouate nesecerate saii fenețe necesite, se va pedepsi cu reclusiune de la cincipână la șapte ani, dacă acele lucruri nu vor ti ale lui. P. Fr. 434 ; P. Pr. ,vw;.

358. Acela care, puind toc la unul din lucrurile menționate în articolul de mai sus, fiind al seu, va cauza, cu voință, ori-ce pagubă altuia, se va pedepsi cu închisore de la sese luni până la două ani. /'. Fr, 434.

359. Ori-care, cu voință va pune foc la lemne tăiate în pădure saii la bucate secerate saii la fenețe cosite, fie acele lemne grămădite saii aședate aproape unele de altele, precum și bucate grămădite ori făcute stoguri, saii finul strâns în copite, clăi ori

șire, dacă aceste lucruri nu vor ti ale lui, se va pedepsi cu reclusiunea de la cincipână la șapte ani. P. Fr. 434.

1. Art. 300 nu dice că atunci numai se pedepsece incendiul de bucate când sunt adunate într'un mod determinat, ci din contră din expresiunile fiind acele lemne grămădite ori așezate anele lângă altele, precum și bucățile grămădite, ori făcute în stoguri, salt finul strâns în copiii, rlat ori șire rezultă că ori-cum s'ar găsi așezate acele bucate, incendiul lor se pedepsece. Și și nici nu s'ar înțelege o dispozițiune diferită. Paele nu se înțeleg de cât grămădite, fiind rezultatul seceratului și tree-ratului. Dacă este adevărat că, in materie penală, nu se pot pronunța pedepse prin interpretațiuni, acesta se înțelege in acest sens. că judecătorul nu pote argumenta prin analogie sau deducțiune de la un cas prevădut de lege la. unul neprevăzut, însă nu in acest sens că judecătorul nu pote explica și interpreta expresiunile articolelor ce este chemat a aplica, căci aplicațiuneachiar cea mai simplă ce face de un articol la un cas determinat, este o adevărată interpretațiune.—Cas. II, 13 Noabr. 81 : B. p. 872.

2. Faptul de punere de foc, prevădut de art. 360, intră in competența curței cu jurăți, chiar când s'ar pretinde că paguba cauzată, ar ti mai mică de 000 lei, in care cas judecătorul ar putea scobori pedeapsa, conform art. 304, la o simplă închisore corecțională.—Cas. II, st Noabr. 92 ; B. p. 1027.

3ttl. Cel care, puind foc la unul din lucrurile menționate în articolul de mai

sus, fiind al seu, va cauza cu voință, ori-ce pagubă altuia, se va pedepsi cu închisore de la o lună până la două ani. P. Fr. 434.

1. In delictul de punere de foc, prevădut și pedepsit de art. 301, voința de a cauza o pagubă altuia, constituie elementul esențial. — Cas II, 15 Noabr. 94 ; B. p. 1137.

2. Punerea de foc săvârșită de cine-va la propriele salo lucruri, cauzând cu voință pagubă altuia, constituie delictul prevădut și pedepsit de art. 361, iar nu crima arătată la art. 360. - Cas. II, 15 Noabr. 94; B. p. 1137.

tf. Președintele Curței cu jurăți puind într'o singură chestiune atât faptul principal do omor cu voință, precum și circumstanța îngreunătoare că o-niorul s'a săvârșit, in scop de a se sustrage de la pedeapsa, pentru delictul de furt, a făcut, ca chestiunea să fie complexă.—Cas. II, 20 Noabr. 79 ; B. p. 803.

362. Cel care va ti comunicat focul la unul din lucrurile menționate în articolele de mai sus, puind, cu voință, foc la ori-ce lucru al său, ori strein dară asediat cu chip in cât să potă a se întinde focul, se va pedepsi cu pedeapsa hotărâtă pentru cei ce d'a dreptul vor ti pus foc la unul dintr'acele lucruri. P. Fr. 434.

5M53. La tote cașurile mai sus menționate, dacă focul a cauzat morte la una sau mai multe persoane, cari se aflau in locuri aprinse când s'a

ivit focul, pedepsa va fi munca silnică pe timp mărginit. *P. Fr. 434.*

364. In toate caşurile prevăzute prin art. 857, 358, 359, 360, 361 şi 362, dacă paguba cauzată prin punerea focului nu va trece peste suma de 600 lei, judecătorul va putea cobori penalitatea precum urmează: când pedepsa va fi munca silnică, va putea aplica reclusiunea; când pedepsa va fi reclusiunea, va putea aplica închisoarea corecţională, neputând scădea la mai puţin de un an; când penalitatea va fi închisoarea, o va putea scădea până la minimum de 15 zile.

Incendiul osie considerat do lege ca crimă, de 6re-co prin art. se dă numai o facultate judecătorilor de a aplica o pedeapsă mai usdră fără. a schimbă de lu loc natura acostot (Crime.—Cas. II, * Mais;); B. p. 5N0.

365. Cei ce vor surpa ori dărâma, cu voinţă, prin mijlocii exploziunii vreunei mine sau erbării, zidării, corăbii magazine publice sau de cherestele, se vor supune la pedepsele hotărâte prin articolele de mai sus, potrivit cu osebiriile ce se fac într'acele articole. *P. Pr. 435.*

366. Ameninţarea de a pune foc la vre-o locuinţă saia ori-ce altă proprie-

tate se va pedepsi întocmai ca ameninţarea de omor, după osebiriile prescise prin art. 235, 236 şi 237. *P. Fr. 436.*

307. Ori-care, cu voinţă, va arde sau va desfiinţa, prin ori-ce mijloc, registrar!, copii saia actelor originale ale vreunei autorităţi publice, documente, bilete, poliţe, efecte de comerţ sau de bancă, în cari se va cuprinde sau din cari va rezultă vre-o obligaţiune, dispoziţiune saia apărare, se va pedepsi precum urmează:

Dacă lucrurile desfiinţate sunt acte ale vreunei autorităţi publice, saia efecte de comerţ ori de bancă, pedepsa va fi maximum înclisorei, şi interdicţiunea pe timp mărginit;

Iară dacă lucrurile desfiinţate vor fi ori-ce alt act sau înscris, culpabilul se va pedepsi cu închisoare de la un an până la doi ani, şi cu amendă de la 50 până la 250 lei. *P. Fr. 439.*

Faptul ştergerei semnăturii de pe o cambie echivalează cu distrucţiunea titlului, de orece privează pe creditor de un titlu valabil.—Cas. II, ii01un. 97: B. p. 967.

368. Cel ce va otrăvi, cu voinţă, pesci în bălţi,

heleştae ori havuzuri, se va pedepsi cu închisoare de la o lună până la doi ani, şi cu amendă de la 26 lei până la o sută lei. *P. Fr. 452.*

369. Acela care cu voinţă ocazionează o înecăciune, care aduce cu sine moartea vreunei persoane, se va pedepsi cu munca silnică pe timp mărginit. *P. Pr. 290.*

370. Acela care pune în pericol transportul pe drumul de fer, sau stricând cu voinţă drumul ori mijlocele de transport, saia cele-alte dependenţi ale drumului sau ridicând, sau aşedend, punend ori aruncând obiecte pe cale, saia scoţând din loc rainrile, saia punend în cale ori-ce alt obstacol, se va pedepsi cu reclusiunea.

Dacă actul a cauzat leziunii corporale grave vreunei persoane, pedepsa va fi munca silnică pe timp mărginit, eră dacă se va fi cauzat moartea vreunei persoane, culpabilul se va pedepsi cu munca silnică pe totă viaţa. *P. Pr. 294.*

371. Acela care, printr'unul din actele prevăzute la articolul de mai sus, pune, fără voinţă, în pericol transportul pe un drum de fer, se va pedepsi cu închisoare până la un

an cel mult; eră dacă actul a cauzat moartea vreunei persoane, se va pedepsi cu închisoare de la două luni până la doi ani.

Aceeaşi pedepsa se va aplica conductorilor de trenuri şi inspectorilor căilor saia ai serviciilor de transport cari, prin neglijenţa datorii lor, pun transportul în pericol. *P. Pr. 295.*

372. Acela care, cu voinţă, comite acte de natură a împiedeca ori a stăvili serviciul unui stabiliment telegrafic al Statului saia al unei companii, se va pedepsi cu închisoare de la o lună până la doi ani. *P. Pr. 296.*

373. Actele de asemeenea natură sunt mal cu deosebire: scitirea, distrucţiunea saia degradăţiunea firelor telegrafice, a stălpilor telegrafice, a aparatelor sau a altor materialuri ale stabilimentelor telegrafice, atâr-narea de obiecte străine pe firele conductoare ale telegrafului, falsificarea semnelor date de către telegraf împiedecarea adusă, saia la reparaţiunea unui stabiliment telegrafic distrus ori degradat, saia la îndeplinirea serviciului impiegaţilor. *P. Pr. 296.*

374. Dacă împiedicare saii stăvilirea adusa, cu voință, la serviciul telegrafic, a ocazionat leziuni corporale saii boia unei persoane, culpabilul va ii pedepsit cu reclusiunea; iară dacă se va ti urmat moartea unei persoane, o-sânda va li munca silnică pe timp mărginit. *P. Pr.*

375. Acela care, fără voință, va impede saii va stăvili serviciul unui stabiliment telegrafic al Statului sau a) unei companii, se va pedepsi cu închisore cel mult până la un an; eră dacă se va li urmat dintr'acesta moartea unei persoane. pedepsa va li ti închisore de la o lună până la un an.

Dacă faptul se va li urmat din partea impiegarilor telegrafului prin neglijența datoriilor lor, pedepsa va li închisore până la un an; eră de se va fi urmat moartea nuci persoane. închisore va fi de la doue luni la doui ani. *P. Pr. 2/S.*

376. Acela care, cu voință, va distruge saii va degrada șosele, poduri, a-peduce. stăvilare, ieși, zăgazuri, iazuri saii alte lucrări idraulice, ori de siguranță: acela care iinpedică navigațiunea pe

riurl, pe gârle saii pe canahirl navigabile, se va pedepsi cu închisore până la șese luni, sau cu amendă de la 2G până la o mie lei.

iară daca, din asemenea acte. se va compromite sănătatea saii vieța vreunei persoane. pedepsa va ti închisore de la o lună până la doui ani, sau amendă de la 5l) până la 2500 lei.

Dacă actul a causat leziuni corporale grave unei persoane. pedepsa va fi doui ani închisore; eră dacă va ti causat moartea vre-unei persoane. pedepsa va li reclusiunea. *P. Pr. 301.*

Simp]
 sip de Ut Șoseua UUUU (MUT.. puldic. săvârșit, nu cu intențiune ile a dislni^e calea publică, cînMiTue contravenția la li'^oa poliției rurale, prevedută ile art. Kjj al. \-i din aceea lege. de equipotița judecătorilor de pace de a o judeca, iar mi delii-tnl prevedut de art. :7G On. •Iul penal. - (as. II, 8 Mart. si: 15. p. >»: Idem: (as. II, >Apr. >< . I., p. 718.

377. Acela care nn execută mcsurile luate de guvern, privitore la izolarea, la privigherea saii la oprirea de a importa, spre a îniiimpina introducerea sau întinderea unei bole contagiose (molipsiture) se va pedepsi cu in-

chisore până ia doui ani; iară dacă, din cauza unei asemenea infrațiuni, vre-o personă se va fi molipsit, pedepsa va fi închisore de la doue luni la doui ani. *P. Pr. 306.*

378. Acela care nu execută mesurile prescrise le guvern, relative la izolarea, priveghierea saii oprirea de a importa, spre a preîntâmpina introducerea sau întinderea epizootiei, se va pedepsi cu închisore până la un an cel mult.

Iară clacă in urma unei asemenea infrațiuni se vor fi molipsit vite. pedepsa va fi închisore de la o lună până la un an și jumetate. *P. Pr. 307.*

379. Acela care, după ce a încheiat cu autoritatea publică contracturi pentru aprovizionarea armatei in timp de resbel, saii pentru transporturi

de obiecte de hrană, destinate a preîntâmpina saii a face să înceteze vre-o calamitate publică, se abține cu voință, de a execută contractul la timpul, sau la locul ficsat sau care nu esecută contractul conform cu tocmela/ se va pedepsi cu închisore de la șese luni până la doui ani. ,

Iară dacă neexecittarea; contractului" provine din neglijență și va ocașio'na, vre-o pagubă, culpabilul se va pedepsi cu închisore cel mult până la un an. *C. J. M. 256, P. Pr. 308.*

380. Aceste pedepse se vor aplica si subcontrac-tanților, sau agenților ori împuterniciților de con-, tracte, cari, cunoscând, scopul aprovizionărilor, au făcut, cu voință saii din neglijență, a nu se îndeplini serviciul. *V. J. M. 256. P. Pr. 308.*

CARTEA III

CONTRAVENTIUNI POLIȚIENESC! SI PEDEP-SELE LOB

CAPITOLUL I

Pentru pedepse

381. Pedepsele polițienesc! sunt;
 . 1. închisore :

2. Amenda ; ,
 3. Confiscațluneade ore-cari lucruri ce se vor fi prins *P. Pr. 464.*

1. In materie penală, natura pedepsei determină dacă fap-

tul este crimă, delict saii contravențiune, și prin urmare jurisdicțiunea competentă. Astfel contravențiunile la legea sanitară, în ceea ce privesc călcarea legii și a regulamentelor farmaceutice, pedepsindu-se cu o amendă de la too până la 2000 lei, și cu închiderea farmaciei, depășește pedeapsa dată pentru contravențiunile polițienești, și deci nu sunt de competența judecătorilor de pace ale judece, ci de competența tribunalelor corecționale.—Jud. Megidia 10 Nubr. 98; C. Jud. 899, p. 42. Idem: Tr. Const. 16 Dec. 98; C. Jud. 5/99, p. 37.

2. În contravențiunile la legea monopolului tutunurilor, cala tote contravențiunile, faptul singur ce constituie infracțiunea la lege se pedepse fără se examina intențiunea dolosă care se consideră implicat chiar în fapt.—Cas. II, 20 Ian. 78; B. p. 89.

3. Tăierea de lemne din pădurile statului, fiind calificat contravențiune prin lege, acțiunea intentată delincuenților se prescrie prin trecere de un an împlinit, calculat din ziua de când s'a comis faptul, chiar dacă se va fi urmat, în acest interval, vre-o cercetare saii lucrare, fără însă să fi inițiată sentința de condamnare.—Cas. II, 12 Sept. 79; B. p. 6SH.

4. Circumstanțele atenuante sunt lăsate la facultatea juriului în materie criminală și a judecătorului corecțional, în materie corecțională propriu zisă, și nu se pote, prin analogie, acorda acesta facultate judecătorului în materie de contravențiune, în care legea pedepsind faptul iar nu intențiunea, n'a crezut de cuviință d'a acorda judecătorului dreptul să scadă pedeapsa prin declararea de circumstanțe atenuante.—Cas. II, 15 Ian. 77; B. p. 285. Idem: Cas. II, 8 Mai 79; B. p. 438. Idem:

Cas. II, 5 Ian. 89; B. p. 635. Idem: Cas. II, 25 Nubr. 98; Dr. 20/98; p. 162.

5. În materie de contravențiuni polițienesci, judecătorul fondului nu pote admite circumstanțe atenuante. Partea civilă însă nu e admisibilă a face recurs în casație pentru admiterea unor asemenea circumstanțe atenuante.—Cas. II, 11 Dec. 95; B. p. 1471.

0. În materii de contravenții nu se pot acorda circumstanțe ușurătoare, chiar atunci când contravenientul se află în cas de recidivă, căci recidiva nu schimbă natura faptului încredințat, având de efect numai o agravare a pedepsei.—Cas. II, 15 Febr. 93; Dr. 26/93, p. 201. B. p. 93, p. 194.

382. Pentru abaterile polițienesci, închisorea nu va putea fi mai puțină de o di, nici mai mare de 15 dila, după osebirea ce se vor areta mai jos.

Dilele de închisore vor fi de 24 ore pe deplin, fiecare. P. 9, 29, 33, 381. P. Fr. 465.

383. Amendă, pentru abaterile polițienesci, va fi de la cinci lei până la 25 lei, după deosebirea ce se vor areta mai jos. Amendele se vor lua în folosul comunei, unde s'a comis contravențiunea. P. 1, 9, 30, 391. P. Fr. 466.

Amendile pentru delictse se pronunță în folosul Statului, iar cele pentru contravenții în folosul Comunei unde s'a comis contravențiunea. Astfel este casabilă sentința tribunalului care condamnă pe deli-

a

cuenti, în delictse silvice, la a-niendă în folosul comunei, iar nu în folosul Statului.—Cas. II, 27 Mai 97; B. p. 789.

384. Judecătorul de plasă sau primarul va putea, în cașurile prescrite de legiuire, să hotărăscă confiscățiunea, sau a lucrurilor prinse în fapte de abatere, sau a lucrurilor provenite din abateri, saii a lucrurilor ori a instrumentelor, cari au servit ori aveau a servi spre săvârșirea abaterel. P. 1, 9, 381, 386, 391, 395. P. Fr. 470.

CAPITOLUL II

Coitravențiani și pedepse

SECȚIUNEA I

Intâia clasă

385. Se vor pedepsi cu amendă de la cinci până la zece lei.

1. Ceî ce nu vor îngriji să țină în bună stare, să dregă sau să măture coșurile (ogeacurile), sau ori-ce alt loc unde se află foc.

2. Ceî ce vor călca ordinul guvernului ce popresce de a da pusei și pistole prin orașe și târguri, sau focuri de artificio în ore-cari locuri;

3. Ceî ce nu vor îngriji să curețe ulițele la locurile unde acesta îngrijire

este dată pe sema locuitorilor;

4. Ceî ce vor împedica circulațiunea stradelor, punând pe dânsel, fără neapărată trebuință, materialuri, sau ori-ce alte lucruri, cari împedica ori împuțineză libera trecere, precum și cel ce nu vor îngriji a lumina noptea cu felinare materialurile ce vor fi grămădite de denșii, sau găurile ce vor fi săpat lângă strade și piețe publice;

5. Ceî ce nu se vor supune ordinului ce li se va da de către verî-o autoritate competența ca să dregă sau să dărîme zidiri în stare prostă;

6. Ceî ce vor arunca înaintea locuinței lor lucruri care vor fi de natură a vătama, prin căderea sau putorea lor, sănătatea;

7. Ceî ce nu vor ucide omidile prin gradine sau pe locuri sădite de pe moșii, când se va pune o aseîninea îndatorire de către autoritatea competenți și se va publica în tot coprinsul ei;

8. Cel ce, cu nesocotința, vor arunca asupra cui-va lucruri puturose;

9. Acel cari vor călca regulamentele făcute după lege, de către puterea

administrativă sau de către autoritatea municipală;

10. Acei cari, afară din cașurile de furțișag, se vor prinde culegend' saii mândând chiar pe loc fructele altuia;

11. Acela care, fără drept, calcă și vatemă, sau cu piciorul, sau cu vita, holdele altuia;

12. Acela care, în public, va maltrata dobitocele, sau le va fsupuie la poveri mai presus de puterea lor. P; Pr. 340. P. Fr. 471.

1. După art. 55 (lin Reg. pentru alinieri se dă drept priinării de a dărâma o clădire după îndeplinirea jfprmalităților cerute prin acest articol. În specie Tr. constată, în fapt, că toate aceste formalități au fost îndeplinite și că recurentul s'a opus de a dărâma clădirea; în atare cas se născea, pentru primărie, dreptul de a dată casa atât în virtutea art. 55 Regulamentul pentru alinieri, cât și după art. 385 al. 5 P. care prevede o pedeapsă pentru proprietarii cari nu dărâmă; zidurile în stare prostă și al. al. 9 același articol bare pedepsește pe aceia cari vdi* călca regulamentele făcute de autoritatea comunală.— Cas. II, U Nobr. 84: B. p. 953,

2. Întru câtnti. eiistăun plart do aliniere votat de consiliul comunal: un proiect de aliniere iru .pote fi, obligatoriu pentru particulari și neobservarea lui: nu pOte constitui o infracțiune: N*r-Tr. Prah. I. 15 N. 6br. S7; Dr; 62/88. p. 504.

3. După art. a din regulamentul pentru aliniere din 1878-j

ori-ce aliniere nu se poate efectua de cât numai în virtutea unui plan aprobat de consiliul comunal și sancționat de Rege. În specie era vorba de un bulevard proiectat, planul acestui bulevard nu era sancționat de Rege de și votat de consiliul comunal în conformitate cu dispozițiunile art. a din zisul regulament, acel plan nu putea; ii obligator pentru intimita de. ad. așa dar neobservarea lui nu putea constitui o contravențiune în sensul și spiritul legii penale, așa fiind intimată nu este culpabilă de faptul în iput. — Cas. II, 8 Ian. 88; B. p. 50;

1. În materie de contravențiuni la regulamentul comunal privitor la clădirile care amenință cădere, valoarea acelor clădiri, nu schimbă întru nimic natura contravențiunii. sau a competenței instanței, de a o judeca. — Cas. II, 23 Iun. 86; B. p. 565.

5. Constatarea stăreii imobilelor care amenință, cădere, se face de administrația comunală prin inginerii săi. — Cas. II, 23 Iun. 86; B. p. 565.

4. Simpla contravențiune de a clădi casă fără prealabilă autorizațiune din partea priinării, pu poate atrage după sine ca consecuență imediată, condamnățiunea la dărâmarea elădrei, dacă nu se constată că acea clădire este eșită din linia de aliniere hotărâtă de primărie, că împedica saii impuținează circulațiunea, că amenință ruina sau alte-asemenea casuri, în cari, prin atari construcțiuni, s'ar atinge ordinea publică sau s'ar aduce Vătămare salubrității publice. — Cas. II 27 Ian. 93; B. p. 84.

7. Cel ce contravine dispozițiilor regulamentului comunal, prin care se prescrie că toți stânjienii de; Iernile; care. se espun spre ynzare, să aibă lungimea și lățimea de câte 8 palme, sunt pasibili de pena-

Jitateea prescrisă de art. 385.— Cas. II, 18 Nobr. 8; B. p. m.

S. Procesul-verbal încheiat de inginerul unei primării și prin care se constată starea de insalubritate sau de ruină a unei construcțiuni, este în sine probatoriu pentru contravențiunea săvârșită contra regulamentului respectiv comunal, fiind că funcționarii tehnici au dreptul, după art. GO din legea comunală, ca și agenții poliției judiciare, a constata contravențiunile la regulamente și ordonanțele consiliilor comunale. În urma trimiterii contravențiunii înaintea instanțelor polițienești pentru condamnarea lui, conform art. 385, al. 5 constatarea făcută de agenții tehnici ai primăriei, n'are trebuință a se mai reface în mod contradictoriu, precum cere și susține recurentul, pentru că e făcută în mod valabil și legal, și justiția polițienească nu e în drept a nu pune temeiul pe o constatare făcută de ori-care agent ai poliției judiciare, ce ar rezultă dintr'un proces-verbal încheiat în regulă de agentul competent. Rspunderea pentru constatarea nesalubrității sau a stărei de ruină a unei construcțiuni trebuie să privească pe primărie, și admiterea părerii coprinsă în motivul de casare ar însemna amestecul poliției în mod dăunător pentru interesele comunei. Comuna, constatind nesalubritatea saii starea de ruină, poate, în urma constatare! și a somației adresată contravenientului, procede la înlăturarea răului sau a cauzei care amenință siguranța publică, fără să fie trebuință de o sentință aprobatoare a autorității judecătorești. — Cas. II, 25 Iun. 97; B. p. 955.

8. Deschiderea unei ferării în contra reglementelor comu-

nale, fiind o infracțiune la legea penală, care are un caracter de continuitate, nu poate să se prescrie pe cât timp durează. Cas. II, 16 Dec. s; B. p. 981.

10. Inst. corecționale sunt competente a judeca infracțiunile la Reg. farmaceutic fără o acțiune prealabilă a consiliului medical superior. — Cas. II, 10 Jan. 78; B. p. 21.

11. Inmormântarea făcută la biserica, iar nu la cimitir, constitue contravențiunea prevăzută de art. 1 și 2 din regulamentul pentru inmormântări din anul 1864, combinate cu art. 385 al. 9 P. de competența judecătorilor de ocol de a o judeca. — Cas. II, 8 Iun. 92; B. p. 027.

12. Cînd un inculpat este dovedit făptuitor ai unei contravențiuni polițienești, judecătorul de ocol, sati tribunalul, pronunțind pedeapsa, trebuie săhotărească, prin aceeași hotărâre, asupra cererilor de restituțiune sau de daune-interese. Ast-fel este casabilă hotărârea care constatind existența contravențiunii prevăzută și pedepsită de art. 385, al. 5, pedepsește pe contravenient la amendă fără a-l condamna la consecința inevitabilă a acestei condamnățiuni, adică si la dărîmarea imobilului ce amenință cădere și a cărei dărîmarea fusese cerută de administrația comunală.— Cas. II, 5 Mai 97; B. p. 709.

III. După dispozițiile art. 159 Pr. P. când inculpatul este dovedit făptuitor ai unei contravențiuni polițienești, judecătorul de ocol sau tribunalul pronunță pedeapsa și hotărâște prin aceeași sentință asupra cererilor de restituțiune și daune-interese. În specie, tribunalul, constatind existența contravențiunii prevăzută și pedepsită de art. 385, al. 5 P. urma neapărat ca, pe lângă amendă, să mențină condam-

națiunea intimității și la dărîmarea imobilului în cestiune. Dărîmarea trebuie considerată ca un accesorii al pedepsei pronunțată pentru contravențiune și o sancțiune oare-care a acelei pedepse, nu însă o pedeapsă pe care ar putea-o pronunțașatînu. Ast-felîind, cînd Tr. de și constată existența contravențiune! in sine, apără pe contravenienta de consecința inevitabilă a condamnățiunii la amendă, aceea adică de a dărîma și imobilul ce este constatînat insalubru, violează dispozițiunile art. 385, al. 5 P. și 15» Pr. P. cum și dispozițiunile legii și regulamentului comunal relative la asemenea construcțiuni. — Cas. II, 25 Iun. 97; B. p. 950.

386. Se vor confisca încă și obiectele de artificii în cașul prevedut de alinia-tul al douilea al art. 385. *E. Fr. 472.*

387. Pedepsa încliisorei de la o di până la doue dile, se va putea aplica pe lângă amendă, după circumstanțe, în contra celor căduțlîn contravențiunea prevedută în alinia-tul 2 al art. 385. *P. Fr. 473.*

388. La întâmplare de recidivă din partea celor menționați într'acastă secțiune, osândiți! se vor su-pune la închisore de trei dile. *Pr. P. 139. P. Fr. 474.*

SECȚIUNEA II

A doua clasă

389. Se vor pedepsi cu amendă de la dece până la cincî-spre-dece lei:

1. Birtașil, hangii și ori-ce asemeni închiriatori, cari nu vor îngriji să înscrie îndată într'un registru regulat, numele, pronumele, data intrării și eşirel a ori-cărei persoane în casele lor, precum și cei ce nu vor înfățișa asemenea registru, cînd li se va cere de dregetorii competenți;

2. Cărăușii, chirigii și ori-ce conducetor de trăsuri sau de dobitoce de povară, cari nu vor sta tot-d'auna lângă cal sau dobitocele lor, nu vor ținea o parte numai a stradelor sau a drumurilor ca să lase pe cea-l'altă liberă spre trecerea celor-Palte trăsuri ce vor umbla pe aceleași strade saii drumuri;

3. Cel ce vor da drumul saii vor lăsa să alerge caii, dobitocele de tras, de povară saii de călărie în întrul unui loc locuit;

4. Cei ce, umblând cu trăsuri prin stradele orașelor, sau nu-șl vor păzi rîndul, ori vor alerga prea iute;

5. Birjarii și cei cu diligente publice cari nu vor avea numer la trăsura lor, ori cari vor lua plată mal mare de cât cea hotărîtă;

6. Cel ce vor aședa pe

strade, pe drumuri, în piețe sau bălciuri, jocuri de lotărie sau ori-ce alt joc de noroc;

7. Cel ce vor vinde beuturi prefăcute, fără apărare de osânda hotărîtă la întâmplare cînd acele beuturi vor fi amestecate cu materii vătămătoare sânetăței;

8. Cei ce vor lăsa să umble liberi nebunii sau furioșii cari vor fi sub paza lor, sau vor da drumul la dobităce făcetore de reu, precum și cei ce vor ațața sau nu vor opri căinii lor cînd se pornesc asupra trecetorilor, și chiar de n'ar fi rezultat dintr'acesta verl-un rău saii veri-o pagubă;

9. Cel ce vor arunca petre sau alte lucruri tari ori gunoie pe casele, pe zidurile și împrejmuirile altuia, sau în grădini ori împrejmuiri streine, precum și cel ce, cu voință, vor arunca lucruri tari sau puturose asupra cui-va;

10. Acel cari, fără drept, vor intra în gradinele altuia cînd sunt pe picior, sau în viile ori grădina altuia, cînd fructele sunt copte, sau aproape de cocere;

11. Cei ce nu vor da ajutorul ce li se va cere la întâmplare de inecă-

ciune, de aprindere, de tâlhării, jefuiri, flagrant delict, clamore publică sau alte asemeni nevoi;

12. Cei ce vor pune spre vendare lucruri de mîncare stricate, clocite, sau vătămătoare, ori pome crude. *P. I, 9, 30, 381, 383, 384>-388. P. Fr. 475.*

1. Comite contravențiunea prevedută și pedepsită de art. 389, al. 7, cel care a pus în consumațiune vin fabricat din stafide, iar nu vin natural făcut din struguri proșpeți, fără a declara consumatorilor că este prefăcut. — Cas. II, 22 Febr. 95; B. p. 234.

2. Asemănat art. 389 se pedepsece cu amendă cei ce vor lăsa să umble liberi nebunii sau furioșii cari vor fi sub paza lor, sau vor da drumul la dobitoce făcetore de reti, precum și cei ce vor ațața sau nu vor opri căinii lor, cînd se pornesc asupra trecetorilor, și chiar de n'ar fi rezultat vre-un reu saii vre-o pagubă. Însă pentru a se putea, în asemenea cas, aplica pedepsa, trebuie ca inst. jud. să constate în H. sa tôte elementele cerute de sus citatul art. căci alt-fel dă o H. nemotivată și deci casabilă. — Cas. II, 17 Dec. 96; B. p. 1687.

8. Numai acei stăpâni se pedepsece cari vor ațața sau nu vor opri căinii cînd se pornesc asupra trecetorilor. — Cas. Vac. 4 Iul. 88; Dr. 58 88 p. 469. B. 88, p. 644.

4. Sunt considerați ca contravenienți acei care vor călca regulamentele făcute după lege de către puterea administrativă sau autoritatea comunală. Așa dar dacă nu se vedește că ecsistă un regulament care să oblige pe comercianți se schimbe forma cîn-

tarelor, cel ce s'a servit ca un cântar esit din., us nu pote n pedepsit,'— Tr. lff. II, 19 Oct. 97: -C. Jud. 45'96, p. 4m.

o. Art. 389 al. 11 pedepsind ca contravenienți pe cei ce nu vor da ajutorul ce li se cere în caz de înecăciune, aprindere, tâlhărie, jefuire, flagrant delict, clamore publică sail alte asemenea nevoi, înțelege un ajutor material, indispensabil de a evita pentru moment una din nenorocirile enumerate mai sus. Legiuitorul, cum multă dreptate, a crezut că ajutorul ce Par putea da* autoritățile să nu potă ti destul de prompt, și de aci a făcut o îndatorire pentru ori-cine de a interveni în cazurile de pericole iminente, a făcut cu alte cuvinte o restricție libertății: individuale impusă de un simțament de umanitate. Când însă calamitatea s'a săvârșit, când incendiul s'a stins, când individul s'a înecat, a fost prădat, când criminalul a dispărut, (comp. art. 40 Pr. I.) când clamarea publică a încetat atunci articolul citat nu-și mai are aplicaiiune; i. Nu mai pote ll vorba de un ajuior material, brutal, pe cari ori-cine- îl pote da; atunci vine rolul autorităților constituita lie de a constata și pedepsi pe culpabili, tie a carității publice spontanee și în ori-ce caz libere de a veni în ajutorul -victimelor; în nici un ca/, însă nu se mai pote pedepsi inacțiunea, indiferența particularilor, or cât de imorale ar fi. Ceea ce dovedește mai mult că nu pote fi vorba de cât de un ajutor material în cazurile urgente indicate sau alte asemenea, este și împre- furarea că Le; nostru modifi- când al. ii din art. corespun- zător franedz 475 a omis cu- vântul de *services* care exis- tă în Codul francez și care ar conveni la un ajutor intelec-

tual, menținem! numai expresiunea *secours* care presupune un fapt material. Autopsia unui cadavru spre a descoperi cauza morții nu este un act material pe care Tar putea săvârși ori-cine, ci este lucrarea unor persoane cu cunoștinți speciale: ast-fel că refuzul linul asemenea, concurs în specie a medicului nu pote cădea în prevederile articolului în cestiune. Fără cuvent s'a susținut cum că al. 11 al art. 389 este sancțiunea art. 43 Pr. P. care dă drept procurorului în cas de morte violentă, să ceară asistența unul medic sau chirurg și prin urmare e aplicabil, în specie. Art. 43 Pr. P. se referă la constatarea faptului odată comis și această constatare ori câtă urgență ar reclama, nu are nimic de comun cu acele .circumstanțe eminamente urgente, enumerate de art. 389 al. 11 caricer un & jutor imediat, instantaneu. Alt-ceva este a scăpa pe cine-va de la morte, a da ajutor victimei, apune mâna pe eriminal, și alt-ceva a cmistata faptul, lucru ce se pot e face mai târ- ziii, tară vre-o mare perdere pentru societate. De aseme- nea refusal medicului de a face autopsia nu intră nici în expresiunea, < sau alte asemenea nevoi » căci și acele presupuse nevoi, trebuie să iie asemene cu cele-lalte. adică' să aibă ca- racterul de urgentă arătat mai sus. -- Tr. Vaslui. 4 Mal 94; Dr. 13/94. p. 352.

390. Se va putea, după împrejurări, pronunța a- fară din amendă, și în- chisorea până la trei zile cel mult. la cașurile pre- vedute de aliniat. 2, 3, 4, 7 si 9 ale art. 389. P. I, < J, 2.9, SO, 381-384. 380. P. Fr. 476.

301. Se vor confisca:

1. Mesele, instrumentele și gătirile de jocuri sau de lotării aședate pe strade, pe drumuri și prin locuri publice, precum si banii ori lucrurile de lotărie propuse jucătorilor;

2. Băuturile prefăcute ce se vor găsi a fi ale vendetorilor se vor versa;

3. Scrierile sau gravu- rele în contrabunelor mo- ravuri se vor rupe și se vor desființa;

4. Lucrurile de mâncare stricate, clocite sau vâte- mătore, și pomele crude, se vor lepăda. P. I, 9, 381. 384. P. Pr. 477.

Prin art. 391 al. 2 ordonan- du-se ca băuturile prefăcute ce se confiscă să fie vărsate, ur- meză, prin a *fortiori*, că și con- fiscarea prevedută de art. 247, pentru beuturile prefăcute și amestecate cu substanțe vătă- mătore sănătăței este ordonată tot pentru scopul ca acele beu- turi să fie .versate, spre a se face ast-fel imposibilă consu- marea lor de către public. In vederea acestui spirit al legeri nu se pote pretinde ca, în ca- șurile când inculpații reușesc jde a subtrage băuturile prefă- cuate de la executarea confis- cărei, dinșii să fie condamnați de a plăti valorea lor. căci prin asemenea hotăriri nu s'ar face b aplicațiune a legeri, ci s'ar adăogi o pedepsa pe care le- gea nu o prevede, ceea ce nu este permis judecătorului. — Cas. II, 22 Iun. 94; B. p. 733.

'392. La întâmplare de recidiva din partea celor

•raenționați într acesta sec- tiune, osânda va ii inchi- sorea de cincidile deplin; iară pentru cei mențio- nați în paragraful 6 al art. 389, de vor cădea în recidivă, fapta lor se va socoti delict, și se vor pe- depsi cu închisorea -de la șese zile până la o lună, ori cu amendă de la 26 până la 100 lei. Pr. P. 139. P. Fr. 478.'

SECȚIUNEA III

A treia clasă

393. Se vor pedepsi cu amendă de lei 15 până la 25;

1. Cei cari, afară de în- tâmplările prevedute la art. 352 până la art. 380 inclusiv, vor cauza, cu voință, pagubă la proprie- tățile mișcătore ale al- tuia;

2. Cei ce vor causă morte sau răniri dobito- celor altuia prin lăsarea fără pază de nebuni sau furioși, ori de dobitoce făcetore de reu, sau prin repediciunea orireuacou- ducere a trăsurilor, ori prin coversitorea lor po- vară, sau a cailor, a do- bitocelor de tras, de po- vară saii călărie;

8. Cei ce vor cauza a- celeași stricăciuni prin în- trebuințarea de arme cu nedibăcie. ori fără cuviin-

ciosă pază, sau prin aruncarea de petre ori de alte lucruri tari;

4. Ceî ce vor cauza a-celeași stricăciuni sau pe-ricole' prin învechirea, de-răpănarea și nedregerea sau neținerea în bună stare a caselor ori a clă-dirilor, sau prin astupa-reastradelor, ori prin verî o spărtură sau, prin ori-ce altă lucrare făcută pe strade, piețe sau locuri publice, ori lângă densele, fără a fi luat despre a-cesta, nici o măsură de pază, nici să fi pus tre-buincîșele semne;

5. Ceî ce vor avea dra-muri sau mesurî minci-cinose în magasiile, în prăvăliile sail casele lor de negoț, saiî în târguri ori bălciuri, fără a li a-părați cu acesta de osân-dele corecționale hotără-te pentru dânsii, când vor întrebuința asemenea mincînșe dramuri saiî me-surî;

6. Ceî ce vor întrebu-ința alte dramuri saiî me-sure de cât acelea preve-dute de legile în vigîre;

7. Brutarii, măcelarii și lumânării, carlvorvinde pâne, carne sau lumânări cu preciii mai mare de cel hotărât și publicat, ori cu lipsă de dramuri, ori de calitate mai prostă de

cât cea cuvenită și ho-tărâtă ;

8. Aceî cari cauzeză saiî contribuiesc a cauza sgo-mot sau larmă nîptea, tur-burând cu acesta liniscea locuitorilor;

9. Ceî ce vor deslipi saiî vor rupe, cu cuget reu, afișele lipite din ordinea autorităților;

10. Ceî ce vor strica, ori în ce chip, drumurile publice sau vor lua loc din lărgimea lor;

11. Ceî ce vor rupe ori strica instrumente de a-gricultură, surle, ori co-libe ale pașnicilor ;

12. Nesupunerile și ne-cuviințele servitorilor că-tre stăpâni;

13. Părăsirea serviciu-lui fără o prealabilă în-cunosciițare către stă-pâni, cel puțin cu trei dîle înainte.

Se va putea, după împre-jurări, pronunța pe lăngă amendă, și pedepta în-chisorei, până la cincî dîle cel mult, în contra acelor ce ce vor afla în cașurile prevedute la aliniatele 2, 4, 5, 6, 7, 8, 12 și 13 din acest articol. *P. Fr. 479, 490.*

1. Faptul unul servitor de a răni animale prinse pe proprie-tatea stăpânului șei constitu-esc o simplă contravențiune.— Cas. II, 27 Ian. S3; Dr. 19/R2-83 p. 150. B. 83. p. 102.

2. Comite contraveniunea prevedută de art. 393 al. 2, cel care, prin lăsarea fără pază a căinilor sei reu făcători, ca-uzeză mortea saiî rănirea dobi-tocelor altuia, chiar când ace-s-tea s'ar găsi în fânețele sale, dacă ele nu sunt porci, paseri domestice saiî căini, singurul cas în care ar fi scutiți de pe-depsa, în virtutea art. 89, 99 și 103 din legea poliției rurale.— Cas. II, 3 Aug. 92; B. p. 700.

7. Infracțiunea prevedută de art. 393 al. 4 P. este si ea o înșelăciune care s'a taxat și penat de L. g. ca simplă contra-vențiune numai pentru consi-derațiunii utilitare de neînsem-nătatea obiectului asupra că-ruia ea se manifestezi; prin ur-mare trebuie și aci, ca pentru ori-ce înșelăciune, să existe înainte de tote o lucrare prin ascuns, manoperi fraudulose, clandestine, din partea inculpatului, surprinderea buneî credințe a pacientului, care ar ii convins că cantitatea vendută e identică cu cea cerută, că deci după ex-plicațiunea dată de inculpat n'ar putea fi vorba de culpabili-tate din partea sa. — Tr. Suc. 7 Mart. 91; Dr. 33/91, p. 263.

4. Faptul de a avea mesurî mincinoșe este considerat ca contravențiune, atunci când se găsesc asemenea mesurî min-cinoșe. Faptul înceteză de a fi considerat ca contravențiune și devine delict, în sensul art. 336 când se stabilesc că a în-șelat pe cumpărător asupra că-timelucurilor vindute. Inspecie, din chiar mărturisirea in-culpatului, făcută înaintea ju-delui de ocol, și din împreju-rarea că s'a găsit vindând prin sat la omni zarzavaturi ser-vindu-se cu acea balanță falsă, rezultă că faptul este'un de-lict prevedut și pedepsit de art. 336, și prin urmare, de competența Tribunalelor corec-tionale. — Cas. II, 31 Ian. 96; B. p. 158.

5. Independent de ori-ce re-gulament municipal art. 393 § 7 P. se aplică măcelarilor cari vind carne cu pret mal mare de cât cel hotărît de primar.— Cas. II, 25 Febr. 86; Dr. 31/85-86, p. 237. B. p. 86, p. 166.

6. Primarul este în drept a fixa prin regulamente prețul maxim al vindărei articolelor alimentare debitate în comună. O asemenea măsură, determi-nând condițiunile exercitărei unui comerț, nu constituiesce o violare a dreptului de pro-prietate consacrat prin art. 19 din Constituțiune. Prin urmare cu drept event se pedepsește ca contravenient măcelarul care vind carne peste prețul fixat de primar.— Cas. II, 25 Febr. 86; Dr. 31/85-86, p. 237. B. 86, p. 166.

394. Se vor confisca încă dramurile și mesurile min-cinoșe, precum și dramu-rile și measurele oșebite de cele prevedute de le-gile în vigore. P. Fr. 481.

395. La întâmplare de recidivă din partea celor înșemnați într'această sec-țiune, culpabilii se vor supune tot-d'a-una la în-chisore de cincî dîle. Pr. P. 139. P. Fr. 482.

SECȚIUNEA IV

A patra clasă

396. Se vor pedepsi cu maximum amendel de 25 lei, și cu închisore de la 1 până la 15 dîle :

1. Aceia cari vor fi con-travenit dispoziunilor art. 238, al. 2;

2. Aceia cari vor fi co-

mis faptul prevedut în art. 300;

3. Aceia cari vor tăia lemne sau arbori din o pădure saii de pre ori-ce altă proprietare streină, sau vor rădica cărbuni, precum și aceia, cari, fără a ii autorisați, vor rădica de pre drumurile publice, brazde, pământuri saii petriș, sau cari vor ti luat de pre locurile ce sunt proprietăți ale comunelor, pământuri saii ale materialuri. *P. Fr. 479.*

Dispozițiuni comune Li cele patru secțiuni de mai sus

397. Este recidivă la tote întâmplările prevedute de Cartea 111, când în contra celui abătut se va fi dat Uotărire pentru vr'o altă abatere polițienească, în curgere de 12 luni socotite de la darea acelei liotăriri până la săvârșirea celei din noii abateri, săvârșită în ocolul juridicțiunei aceluiași tribunal.

In cas de recidivă din partea celor insemnați in art. 396, se va aplica maximum inclisorei polițienesc!. *P. 388, 392, 39', 390. P. Fr. 483.*

In principiu, ca să iie recidivă, trebuie să existe o condamnățiune anterioră și irevocabilă și noua contravențiune să iie comisă în cele 12

luni (din ziua de când prima condamnățiune a câștigat puterea lucrului judecat. Lg. prin art. 397. n'a voit a face o arogațiune, în materie de contravenție, la acest principiu, stabilit și de art. 41, căci o asemenea derogatiune ar fi delarat-o expres și formal, ceea ce n'a făcut-o, și dacă n'a mai repetat cuventul *irrevocabil* și în art. 397, este că pusese deja principiu in art. 41. In specie, Tribunalul stabilind că nu s'a putut constata dacă prima condamnare a intimatului a rămas definitivă, și, înălăturând recidiva, n'a violat întru nimic art. 397. — Cas. II, 2 Apr. 97; B. p. 558.

Dispozițiuni generale

*5)8. Sunt și rămân abrogate tote legiuirile penale anteriore din România, afară de dispozițiunile privitoare la delictete de presă, ce se preved în legea de presă din anul 1862.

!>. Nici una din pedepsele prescrise prin acest codice nu se va putea aplica fără liotărirea dată de către autoritățile judecătorești competenți.

Tote amendile prevedute în acest codice se vor socoti pe lei noui. Cifra însă din textul legel va fi pretutindenea redusă la jumetate, fără ca, în materie de delict, să potă ti mai mică de 26 lei noul. *)

*) Acesta reducere la JH in Clote e foculo în present/ edițiune.

Amendile pentru contravențiuni se socotesc în lei noui, fără nici o reducere.

1. Deși Lg. la 1874 prin art. 399 P. a redus cifra amenzii la jumătate, când e vorba însă de contravențiuni ne spune prin acelaș articol, în partea sa linală, că amenzile se socotesc în lei noui, fără nici o veducțiune. Pr. P. iindmstrinsă legătură cu Codul penal și ea nereferindu-se, în ce priveșee pedepsele și regulele de urmat de cât Ia Cod, era inutil ca Lg. să vină și să mai repete și în Pr. P. pe cât timp o spusese în Cod, că amenzile în contravențiuni se mențin în lei noui. — Tr. Tutova, 13 Nobr. sr.: Dr. 8 s5-sn. p. U3.

2. Cu drept euvent Tr. calculează în transformarea amenzilor în inebisore a condamnăților insolvabili drept cinci lei noui o zi de inebisore, acesta rezultând din dispozițiunile art. 399, al. 2 din legea modificătoare a codului penal din 17 Febr. 1874, care prescrie că tote amenzile prevedute în zisul cod, se vor socoti pe lei noui, reducendu-se însă cifra din textul legii la jumătate. — Cas. II. 5 Mai 89; B. p. 0,2.

Dispozițiuni transitorii

400. Acest codice va fi obligatoriu și se va aplica după șese luni de la data promulgare! lui.

CONVENȚIUNILE DE EXTRĂDARE
DINTRE
ROMÂNIA SI DIVERSE STA

(MENȚIUNEA DE EXTRĂDARE

DINTRE

ROMÂNIA ȘI AUSTRO-UNGARIA.

Art. 1. Părțile contractante se obligă a'și preda reciproc, cu singura excepțiune a naționalilor lor, pe individa urmăriți sau condamnați de către autoritățile judiciare ale uneia din părțile contractante, pentru unul din faptele pedepsite de lege, menționate la art. 2 de mai jos, și cari individ! se vor afla pe teritoriul celei-alte părți.

Extrădarea nu se va face de cât în cas de urmărire sau de condamnare pentru un fapt pedepsit de lege, comis în afară de teritoriul Statului căruia extrădarea este cerută, și care, după legislațiunea Statului care cere și după aceea a Statului căruia i se cere extrădarea, pote atrage o pedepta de un an de închisore sau o pedepta mal gravă.

Când faptul pedepsit de lege, pentru care se cere extrădarea, a fost comis într'un al treilea Stat, extrădarea se va face dacă legislațiunea Statului care cere și aceea a Statului căruia i se cere, autoriză urmărirea faptelor de acel fel, chiar când ele ati fost comise în străinătate și nu ar fi cașul de a trimete pe criminal, conform legilor Statului căruia i se cere extrădarea, Înaintea tribunalelor acestui din urmă, nici de a-l preda

guvernului Slatului unde faptul pedepsit de lege a fost comis, conform tractatelor încheiate între acest Stat și Statul căruia i se cere extrădarea.

2. Extrădarea va fi acordată pentru următoarele fapte pedepsite de lege:

1. Omuciderea, asasinatul, paricidul, infanticidul, otrăvirea;

2. Amenințările contra persoanelor sau contra proprietăților, dacă amenințările au fost făcute cu ordin sau cu condițiune;

3. Lovirile date sau răniile făcute cu voință, când a rezultat dintr'însele o bolă care s'ar părea incurabilă sau o incapacitate permanentă de a lucra personal, pierderea sau privațiunea de uzul absolut a unu membru sau a unu organ, o mutilare gravă sau moartea fără intențiune de a o produce;

4. Avortul;

5. Administrarea culpabilă, chiar fără intențiune, de a produce moartea, a otrăveii sau a altor substanțe, putend produce moartea saii altera grav sănătatea;

6. Răpirea, tăinuirea, suprimarea, substituirea sau suposițiunea unu copil;

7. Lepedarea sau părăsirea de copil;

8. Răpirea de minori;

9. Violul;

10. Atentatul la pudore comis asupra unei persoane, cu sau fără violență;

11. Atentatul la bunele moravuri prin escitare — spre a satisface pasiunile altuia — la desfrinare sau la coruperea minorilor de unul sau de cel-lalt sex; de asemenea atentatul la bunele moravuri, comis pentru a satisface propriile sale pasiuni, prin escitarea la desfrinare a minorilor de unul sau de cel-lalt sex, când

acela care se face culpabil de acest atentat este tatăl sau mama, tutorul sau institutorul, sau orî-ce altă persoană însărcinată cu supravegherea persoanei victima desfrîului ;

12. Atentatele contra libertății individuale și inviolabilității domiciliului, comise de către particulari;

13. Bigamia;

14. Contrafacerea sau falsificarea de documente publice sau private, de depeși telegrafice și întrebuițarea acestor documente; distrugerea, deteriorarea sau suprimarea unu document, cu intențiunea de a aduce pagubă unei a treia persoane; abus cu acte date cu nume deschis;

15. Falsificarea de monetă, cuprindend contrafacerea și alterarea monetel, emisiunea și punerea în circulațiune a monetei contrafăcute sau alterate; contrafacerea sau alterarea biletelor de bancă, a obligațiunilor saii a altor titluri și valori emise de Stat sau cu autorizațiunea Statului, de către corporațiuni, societăți sau particulari; emisiunea sau punerea în circulațiune a acestor bilete de bancă, obligațiuni sau alte titluri și valori contrafăcute sau falsificate;

16. Contrafacerea sau falsificarea de sigilii, timbre, mărci de control și mărci ale Statului sau destinate unu serviciu public; întrebuițarea unor asemenea sigilii, timbre, mărci de control și mărci contrafăcute sau falsificate precum și întrebuițarea prejudiciabilă a adeveratelor sigilii, timbre, mărci de control și mărci ale Statului sau destinate unu serviciu public ;

17. Mărturia mincinosă înaintea justiției, declarațiunea falsă din partea experților, sau interpreților, mituirea de martur, experți sau interpreți. Denunțarea calomniosă;

18. Jurământul mincinos, ațîțarea la jurămint mincinos;
19. Deturnarea și delapidarea din partea funcționarilor publici;
20. Coruperea funcționarilor publici, a judecătorilor și a juraților;
21. Incendiul, întrebuițarea criminală a materiilor explozibile;
22. Furtul și tâlhăria (furtul cu violență);
23. Estorsiunea;
24. Escrocheria, înșelăciunea și fraudă;
25. Sustragerile frauduloase, deturnările și abuzul de încredere;
26. Bancruta fraudulosă și fraudele îăptuite în faliment;
27. Actele prin cari se atentează la siguranța circulației drumurilor de fier;
28. Distrugerea sau deteriorarea de drumuri de fier, de material de exploatare a drumurilor de fier, de mașini cu abur și de telegrafe și telegrafice destinate utilității publice;
29. Faptele în stare de a produce o inundație, dacă rezultă dintr'însele un pericol pentru viața persoanelor sau pentru proprietatea altuia;
30. Distrugerea sau deteriorarea de morminte, de monumente, de obiecte de artă, distrugerea sau deteriorarea de cărți și de registre publice, de documente sau de alte obiecte destinate utilității publice;
31. Distrugerea sau deteriorarea cu voință, prin orice mijloc ar fi, în total sau în parte, de edificii, poduri, șosele sau alte construcții aparținând altuia;
32. Distrugerea sau deteriorarea de mărfuri sau de alte proprietăți mobiliare, amestecarea, în mărfuri, de

materii putând provoca moartea sau altera sănătatea; deținerea unor asemenea materii în prăvălie sau întreprinderi, spre a le debita sau împărți; debitul, vîndarea sau împărțirea unor asemenea materii, ascundînd caracterul lor vătămător;

33. Distrugerea sau deteriorarea de instrumente agricole, distrugerea sau otrăvirea de vite sau de alte animale.

34. Faptele ce cauzează naufragiul sau pierderea vaselor, distrugerea sau deteriorarea vaselor sau a conținutului lor.

35. Tăinuirea obiectelor obținute prin furt, sustragere frauduloasă, deturnare, tâlhărie, (furt cu violență) sau estorsiune.

36. Asistența dată pentru suprimarea urmelor unui fapt pedepsit de lege sau pentru evadarea unui criminal!

Extrădarea va fi acordată, de asemenea, în cazurile de tentativă și de complicitate, când ele sunt prevădute de legislațiunile Statului care cere și a Statului căruia i se cere extrădarea.

3. Extrădarea nu se va acorda pentru delict politic.

Extrădatul nu va putea, în nici un caz, să fie urmărit sau pedepsit pentru nici un delict politic anterior extrădării, nici pentru veri un fapt conex cu un asemenea delict.

Nu va fi considerat ca delict politic, nici ca fapt conex cu un asemenea delict, atentatul contra persoanei unui șef de Stat sau contra membrilor familiei sale, când acest atentat va constitui faptul, fie de omor, fie de asasinat, fie de otrăvire sau de tentativă, sau de complicitate la unul din aceste fapte pedepsite de lege.

4. Cererea de extrădare va trebui totdeauna să fie făcută pe cale diplomatică.

5. Estradarea va fi acordată pe baza, fie a hotărîrîl, fie a unui act de punere sub acuzare, fie a unui mandat de arestare saii de aducere, sau a orî-cărui act judiciar, avînd aceeași putere ca aceste mandate și cari vor indica natura și gravitatea faptului incriminat, precum și denumirea lui și textul legii penale în vîdredre în țara care cere extrădarea, aplicabil infrafracțiunii de care e vorba și care conține pedepsa ce trage dupg sine.

Cînd e vorba de delictre contra proprietății, se va indica tot-deauna cuantumul daunei reale saii al daunei pe care făcătorul de rele a voit s'o cauzeze.

Aceste acte vor fi expediate în original saii în copie legalisate de tribunal sau de orî-ce alta autoritate competentă din țara care cere extrădarea; ele vor fi pe cît se va putea, însoțite de semnalmentele individului reclamat sau de alte date ce ar putea servi la verificarea identității sale. In cașul cînd ar fi vre-o îndoială asupra cestiunii de a se ști dacă infrafracțiunea, obiect al urmăriri, intră în previsaunile prezentei convențiunii, se vor cere explicațiuni guvernului care a formulat cererea și extrădarea nu va fi acordată de cît dacă explicațiunile date vor fi de natură a înlătura acea îndoială. Se înțelege că, pentru a preveni eventualitatea unei evadări, guveruul căruia i se cere extrădarea va ordona, îndată ce va fi primit documentele desemnate mai sus, arestarea acuzatului rezervându-și însă decisiunea asupra cererii de extrădare. In cașul cînd se vor fi cerut explicațiuni privitoare la extrădare, individul arestat va putea fi liberat, dacă explicațiunile nu au fost date guvernului căruia i s'a cerut extrădarea, în termen de o lună, cu începere din diua cînd cererea va fi ajuns în manile guvernului care a cerut extrădarea.

6. Arestarea provisorie se va face nu numai pe baza

unui din documentele menționate în articolul 5, ci, în caz de urgență, pe baza orî-cărui avis transmis prin poștă saii prin telegraf, despre existența unui mandat de arestare saii de aducere, cu condițiunea, totuși, ca acest avis să fie dat, pe cale diplomatică, Ministrului Afacerilor Străine al țării căruia se cere extrădarea.

In caz de extremă urgență, arestarea provisorie se va face, de asemenea pe baza cererii unei autorități a uneia din părțile contractante, adresată direct unei autorități a celei-l'alte părți.

7. Străinul arestat în condițiunile aliniatului al doilea al art. 6, va fi pus în libertate dacă în termen de opt (ile de la data arestării, nu s'a comunicat vre-un avis despre existența unuia mandat de arestare saii de aducere, emanat de la o autoritate judiciară. In tote cașurile punerea în libertate a individului arestat în condițiunile art. 6 se va face dacă, în termen de o lună de la diua arestării, nu s'a comunicat, pe cale diplomatică, Guvernului căruia i s'a cerut extrădarea, unuia din documentele menționate la articolul 5.

8. Obiectele în posesiunea căroră inculpatul se găsesce în urma faptului pedepsit de lege, saii acelea găsite asupra lui, uneltele și instrumentele ce aii servit la comiterea faptului culpabil, precum și orî-ce alt obiect de convingere, vor fi, după aprecierea autoritate: competente, predate guvernului care a cerut extrădarea, chiar în cașul cînd extrădarea, după ce a fost acordată, nu ar putea fi efectuată din cauza morții sau a fugii culpabilului.

Acesta predare va cuprinde, de asemenea, tote obiectele de aceeași natură pe cari prevenitul le-ar fi ascuns saii depus în țara care acordă extrădarea și cari ar fi descoperite mai târdui.

Sunt însă rezervate drepturile ce terțiile persoane ar fi câștigat asupra obiectelor în chestiune, cari vor trebui să fie restituite fără cheltuială, celor în drept, după terminarea procesului.

Statul, căruia va fi fost cerută predarea acestor obiecte, poate să le rețină provisoriti, de va crede folositor, pentru vre-o instrucțiune penală.

9. Dacă individul reclamat este urmărit saii condamnat în Statul căruia i se cere extrădarea, pentru vre-o altă infracțiune de cât aceea care a motivat cererea de extrădare, extrădarea va putea fi amânată până când urmărirea vor fi terminate, și, în caz de condamnare, până ce el își va fi săvârșit pedeapsa sau va fi obținut lidicarea ei.

Totuși, dacă, după legile țării care cere extrădarea, ar putea rezultă, din cauza acestui interval, prescripțiunea saii alte daune importante ale urmăririi, remiterea temporară va fi acordată, afară de considerațiuni speciale cari s'ar opune la acesta, și cu obligațiunea de a înapoia pe extrădat, îndată ce urmărirea va fi fost terminată în disa țară.

În cazul când individul reclamat ar fi împedecat prin extrădarea Jul do a îndeplini obligațiunile contractate de el către particulari, extrădarea lui se va face, rămânend ca acești din urmă să își urmărescă drepturile lor înaintea autoritățel competente,

10. Individul extrădat nu va putea fi nici urmărit, nici pedepsit în țara căreia i s'a acordat extrădarea, nici extrădat unei a treia teri pentru un fapt ore-care pedepsit de lege, anterior extrădării și neprevedut de convenția de față, afară numai dacă, în unul sati cel-alt cas, nu ar fi avut libertatea de a părăsi din nou țara sus disă timp de o lună după ce a fost judecat,

și, în caș de condamnare, după ce 'și-ar fi săvârșit pedeapsa sau după ce ar fi fost grațiat, sau când nu s'ar mai fi reîntors acolo după acesta.

El nu va putea fi urmărit sati pedepsit nici pentru un fapt anterior extrădării, pedepsit de lege și prevedut de convențiune, dar altul de cât acel care a motivat extrădarea, fără consimțimintul guvernului care a predat pe extrădat, și care va putea, dacă va crede cu cale, să ceră producerea unuia din documentele menționate în art. o al convențiunei de față. Consimțimintul acestui guvern va fi, de asemenea, cerut pentru a permite extrădarea inculpatului uneia a treia țări.

Acest consimțimint nu va fi totuși necesar, când inculpatul va fi cerut de bună voe să fie judecat sau să-și facă pedfipsa, saii când nu va fi părăsit, în intervalul fixat mal sus, teritoriul țerii căreia a fost predat, saii că se va fi reîntors acolo în urmă.

11. Extrădarea nu se va face:

1. Dacă individul, a căruia extrădare se cere, a fost deja condamnat sau urmărit și scos din causă în țara căreia se cere extrădarea pentru infracțiunea care a motivat cererea, aiară numai dacă, după legislațiunea Statului căruia i se cere extrădarea, nu ar fi locul de a se reîncepe procedura penală ;

2. Dacă, după legile Statului căruia i se cere extrădarea, prescripțiunea urmăririi sau a pedepsei este îndeplinită în privința faptelor imputate, înainte de a se fi făcut arestarea inculpatului saii citarealui la interogator;

3. Dacă, după legislațiunea Statului căruia i se cere extrădarea, infracțiunea care a motivst cererea nu pote fi urmărită de cât pe basa plângerii părții vătămate, afară numai dacă nu sar dovedi că partea vătămată a cerut urmărirea.

De asemenea, extrădarea nu se va face cât timp individul reclamat este urmărit pentru aceeași infracțiune în țara căreia i se cere extrădarea.

12. Dacă individul, a cărui extrădare se cere de către una din părțile contractante, este reclamat, în același timp, de unul sau de mai multe alte guverne, pentru alto infracțiuni, el va fi predat guvernului pe teritoriul căruia s'a comis infracțiunea cea mai gravă și, în cas de gravitate egală, guvernului a cărui cerere a ajuns cea dintâi în manile guvernului căruia i se cere extrădarea.

13. Dacă extrădarea unui făcător de rele urmează a se face între una din părțile contractante și o a treia putere, transportul acestui individ pe teritoriul ei va fi acordat de cea-laltă parte, afară numai dacă individul în chestiune nu iar aparține prin naționalitatea sa și, bine înțeles, cu condițiune ca faptul ce a provocat extrădarea să fie cuprins în articolele 1 și 2 ale convențiunii de față și să nu intre în previziunile articolelor 3 și 11.

Pentru ca, în conformitate cu acest articol, transportul unul criminal să fie acordat, va fi de ajuns ca cererea să fie făcută pe cale diplomatică, cu producerea, în original sail în copie autentică, a unuia din actele de procedură menționate în art. 5.

Transitul se va face în privința escortei, cu concursul agenților țării care a autorizat transportul prin teritoriul seu.

Se va acorda de asemenea, în condițiunile enunțate mai sus, transportul — dus și întors — prin teritoriul uneia din părțile contractante, a unui făcător de rele deținut într'o a treia țară și pe care cea-laltă parte con-

tractantă ar găsi cu cale să-l confrunte cu un individ urmărit.

14. Dacă într'o cauză penală, nepolitică, înfățișarea în personă a unui martor s'ar crede necesară saii ar fi de dorit, guvernul Statului pe teritoriul căruia se găsește acest din urmă, îl va îndemna a se conforma citațiunii ce-I va fi adresată, în acest scop, de către autoritățile celuil-alt Stat.

Cheltuelile înfățișării în personă a unui martor vor privi tot-d'auna pe Statul care o cere, și invitațiunea ce va fi trimisă, în acest scop, pe cale diplomatică, va indica suma ce va fi dată martorului ca cheltueli de drum și de ședere, precum și suma ce Statul căruia i se cere, va putea avansa martorului asupra sumei integrale, iSmânend a fi despăgubit de Statul care cere înfățișarea.

Acest avans îi va fi făcut îndată ce el va fi declarat că voesce a se duce unde a fost citat.

Nici un martor, oricare ar fi naționa'itatea sa și care, citat fiind în țările uneia din părțile contractante, se va înfățișa de bună voe înaintea judecătorilor celeil-alte părți, nu va putea fi urmărit saii deținut acolo pentru fapte sau condemnațiuni penale anterioare, nici sub pretext de complicitate la faptele formând obiectul procesului în care va figura ca martor.

15. Când, într'o cauză penală, nepolitică, pendentă înaintea tribunalelor uneia din părțile contractante, se va crede necesară confruntarea inculpatului cu individii deținuți pe teritoriul celeil-alte părți, saii producerea de acte de convingere sau de acte judiciare, cererea va fi făcută pe cale diplomatică și va fi satisfăcută, întru cât considerațiunul de ordine specială nu s'ar opune.

Deținuții și actele vor fi, în tot cazul, restituiți cât s'ar putea mal curând.

16. Când, într'o afacere penală, nepolitică, una din părțile contractante va crede necesară ascultarea de martori cari se găsesc pe teritoriul celel-l'alte părți contractante, saii orl-ce alt act de instrucțiune, se va trimete, în acest scop, pe cale diplomatică, o comisiune rogatorie, redactată în conformitate cu legile țării care cere ascultarea și i se va da curs observând legile țării pe teritoriul căreia va trebui să se facă ascultarea martorilor sati actul de instrucțiune.

17. Dacă una din părțile contractante crede necesar ca un act al procedurii penale să fie comunicat unei persoane care se găsește pe teritoriul celel-l'alte părți, acesta comunicare se va face pe cale diplomatică autorității competente a Statului căruia i se cere și care va înapoia, pe aceeași cale, documentele constatând remiterea, sati va face cunoscut motivele ce se opun la acesta.

Cu tôte acestea, hotăririle condamnătore, date de tribunalele uneia din părțile contractante, contra unor supuși ai celel-l'alte părți, nu vor fi semnificate acestor supuși.

Statul căruia i se cere nu-și ia nici o răspundere din faptul notificării actelor judiciare.

18. Părțile contractante renunță reciproc la orl-ce reclamațiune ce ar avea de obiect plata cheltuelilor ocazionate, pe teritoriile respective, cu deținerea și transportul inculpatului sau a indivizilor predați provisor, spre a fi confrunțați, cu predarea obiectelor indicate în articolele 8, 15 și 10, cu ascultarea de martori saii alte acte de instrucțiune, sati cu comunicarea de acte judiciare și de sentințe.

Cheltuelile de transport și de întreținere, prin teritoriile intermediare, ale indivizilor a căror extrădare sau predare timporară va fi fost acordată, rămân în sarcina guvernului care cere extrădarea.

Vor fi, de asemenea, în sarcina guvernului care cere extrădarea, cheltuelile de tranzit, prin teritoriul celel-l'alte țări contractante, a unul individ a cărui extrădare sau predare timporară ar fi fost acordată guvernului, care o cere, de către o a treia putere.

Tot ast-fel, cheltuelile pentru predarea temporară, menționată în art. 9, vor privi pe Statul care o cere.

Statul care cere va plăti, de asemenea, indemnitățile acordate experților a căror intervențiune va fi fost găsită necesară într'o cauză penală.

19. Părțile contractante se obligă a-și comunica reciproc tote hotăririle pronunțate de tribunalele uneia din părțile contractante, contra supușilor celel-l'alte, pentru fapte pedepsite de lege, cari ar fi atras după dînsele o condamnare mai mare de trei luni de închisore.

Acesta comunicare se va face prin trimeterea, pe cale diplomatică, al unul extract al hotărîrîl rămase definitivă. Statul, care va fi obținut extrădarea unni făcător de rele, va comunica rezultatul definitiv al urmărîrîl penale.

20. Actele menționate în art. 5 vor fi însoțite în mod gratuit, de o traducțiune germană sail franceză, dacă nu sînt redactate în limba tribunalului, căruia i se cere extrădarea.

Comisiunile rogatorii în materie penală și anexele lor, precum și actele de comunicat în virtutea articolului 7 și redactate într'o altă limbă de cât aceea a tribunalului căruia i se cere, vor fi însoțite, pentru

Austria, de o traducere germană și franceză, pentru Ungaria, de o traducere ungară și franceză, pentru România de o traducere română și franceză; aceste traduceri vor fi, de asemenea, trimise fără plată.

Răspunsurile la comisiunile rogatorii și actele dresate cu ocazia executării comisiunilor rogatorii, precum și actele de transmis în virtutea articolului 15 și extractele ce trebuiesc comunicate, conform articolului 19, nu vor fi însoțite de traduceri de cât după cererea Statului care le cere și în schimbul plății cheltuielilor de traducere.

Vor fi scutite de legalizare actele expediate, în materie penală, de către autoritățile judiciare ale părților contractante. Aceste acte vor fi investite cu sigiliul autorității judiciare care le-a liberat.

21. Convenția de față va fi executorie trei luni după schimbul ratificărilor și va rămâne în vigoare de zece ani, cu începere din acea zi.

În cazul când nici una din părțile contractante nu va fi notificat, cu două-spre-dece luni înainte de sfârșitul acestei perioade, intenția sa de a face să înceteze efectele convenției, ea va rămâne obligatorie până la expirarea unui an, începând din ziua când una sau alta din părțile contractante ar fi denunțat-o.

22. Convenția de față sa va ratifica și ratificările ei vor fi schimbate în București, cât s'ar putea mai în grabă,

Drept care, plenipotențiarilor respectivi au semnat-o și au pus pe dânsa sigiliul lor.

Făcută, în dublu original, la București, în 14/27 Iunie 1901.

PROTOCOL FIÎNAL.

În momentul de a proceda la încheierea convenției de extrădare, cu data de astăzi, plenipotențiarilor sub-semnați s'au înțeles asupra declarațiilor următoare:

1. În relațiile dintre România și regatele și țerile reprezentate în Reichsratul austriac, termenul „omucidere”, menționat în art. 2, No. 1, al convenției de față, nu se aplică de cât la omuciderea cu voință; pe când în relațiile dintre România și țerile Coronei ungare acest termen îmbrățișează atât omuciderea cu voință cât și omuciderea prin imprudență.

2. Dacă extrădarea unui individ este cerută României pentru o crimă pedepsită cu moartea și dacă nu este exclusă posibilitatea ca extrădatul să fie executat din cauza acelei crime, Guvernul român va fi liber de a nu acorda extrădarea.

Protocolul de față va avea aceeași putere și aceeași durată ca și convenția de extrădare, încheiată astăzi.

Drept care, plenipotențiarilor aii semnat protocolul de față și aii pus pe dânsul sigiliul lor.

Făcut la București, în dublu original, la 14/27 Iunie 1901.

CONVENȚIUNEA DE EXTRĂDARE CU BELGIA.

Art. 1. Guvernele României și Belgiei se obligă a-și preda reciproc indivizii urmăriți, puși în preveniune sau în acuzațiune, și condamnați ca autori sau complici pentru una din crimele și delictele indicate mai jos la art. 2, și comise pe teritoriul celei-alte.

Cu toate acestea, când crima și delictul ce dă loc la extrădițiune se va fi comis afară din teritoriul părții care cere, se va putea da urmărire cererii, când legislațiunea țerei de la care se cere, autoriză urmărirea aceluiași infracțiuni comise afară din teritoriul șei.

2. Aceste crime și delictes sunt:

1. Paricidul, infanticidul, asasinatul, otrăvirea, omorul;
2. Loviri date sau răni făcute cu voință și cu premeditare, și cari vor fi cauzat o bolă, cu aparința nevindecabilă, o incapacitate permanentă de a lucra personal, pierderea usagiului absolută al unul organ, o mutilare gravă și moartea fără intențiune de a o da;
3. Bigamia, răpirea de minori, violul, avortarea, atentatul la pudore comis cu violență, atentatul la

pudore comis fără violență asupra persoanei și cu ajutorul persoanei unui copil de un sex și de cel-alt iu etate mai mic de 14 ani; atentatul la moravuri prin excitare, înlesnirea și favorizarea obicinuită, pentru a satisface pasiunile altuia, a desfrânării sau corupțiune! minorilor de un sex și de cel-alt;

4. Răpirea, tănuirea, supresiunea, substituțiunea și suposițiunea unul copil; expunerea și părăsirea unui copil;

5. Incendiul;

6. Distrugerea de construcțiuni, mașine cu vapori sau aparate telegrafice;

7. Distrugerea de documente și alte hârtii publice;

8. Asociațiunea de făcetori de rele, furtul, hoția, extorsiunea;

9. Amenințările de a atenta contra persoanelor și proprietăților, supuse la pedepse criminale; oferte și propunerile de a comite o crimă și a participa la dînsa, și acceptarea diselor oferte și propuneri;

10. Atentatul la libertatea individuală și la inviolabilitatea domiciliului, comis de particulari;

11. Falsificarea de monedă, cuprindend contrafacerea și alterațiunea monedelor, emisiunea și punerea în circulațiunea monedelor contrafăcute și alterate; contrafacerea sau falsificarea efectelor publice și a biletelor de bancă, titlurilor publice și private; emisiunea și punerea în circulațiune a acestor efecte, bilete sau titluri contrafăcute și falsificate; falsul în scrisori sau în depeșile telegrafice și întrebuințarea acestor depeși, efecte, bilete și titluri contrafăcute, fabricate și falsificate; contrafacerea sau falsificațiunea sigiliilor, timbrelor, tiparelor de oțel (poincons) și mărcilor; întrebuințarea sigiliilor, timbrelor, tiparelor de oțel (poin-

cons), cupdnelor de transport, timbrelor poștale și mărcilor contrafăcute sau falsificate și întrebuințarea prejudiciabilă a adevăratelor sigilii, timbre, tiparurl de oțel, cupdne de transport, timbre poștale și mărci;

12. Mărturia falsă și declarațiunile false ale experților sau interpreților, subornațiunea martorilor, experților saii interpreților;

13. Jurământul fals ;

14. Concușiunea, deturnarea făcută de funcționarii publici, corupțiunea funcționarelor publici;

15. Bancruta frauduloasă și fraudele comise la falimente ;

16. Excrocheriile, abusus de încredere și amăgirea ;

17. Părăsirea de către căpitan, atară de cașurile prevădute de legile celor două țări, a unui vas sau bastiment de comerț saii pescărie ;

18. Naufragiarea, perderea, distrugerea de către căpitan sau de către oficerii și omenii echipagiului, deturnarea de către căpitan a unul vas saii a unui bastiment de comerț, satii de pescărie; aruncarea safii distrugerea fără trebuință a tot sail a parte din carie, alimentelor safii efectelor de bord; drumul fals, (darea unei false direcțiuni în călătorie). împrumutarea fără necesitate pe corpul, provisiunea sau echipamentul vasului, sau punerea sub amanet, orî vîndarea mărfurilor sau victualiilor, sau trecerea în compt a unor avarii saii clieltuell presupuse : vîndarea vasului fără împuternicire specială, afară de cașul de inavigabilitate; descărcarea mărfurilor fără raport prealabil, afară de cașul unul pericol iminent; furtul comis pe bord, alterațiunea alimentelor saii mărfurilor, comise pe bord prin amestecarea unor substanțe vătămătoare; atacul sau resistentă cu violență și cu faptul în contra căpi-

tanului de către mai mult de a treia parte a echipagiului; refuzul de a asculta ordinele căpitanului saii oficerului de bord pentru scăparea vasului sau a cariculul, cu lovituri și răniri; complotul contra siguranței, a libertății sail a autorității căpitanului; luarea vasului de către marinari saii pasageri prin fraudă sau cu violență în contra căpitanului;

14. Tăinuirea obiectelor dobândite prin mijlocirea uneia din crimele saii delictetele prevedute de acesta convențiune;

Extrădarea va putea asemenea să aibă loc și pentru tentativa acestor crime sau delictete; când ea se pedepsece după legislațiunea celor două țări contractante.

3. Când s'ar presenta unele cașuri ce ar intra în categoria faptelor prevăcjute de articolul precedent, și în cari extradițiunea individului reclamat ar părea contrarie, în ceea-ce privesee consecuențele sale, principiilor de umanitate admise în legislațiunea celor două State, fie-care din cele două guverne 'și rezervă dreptul de a nu consimți la acesta extradițiune; motivele refusului se vor aduce la cunoscință guvernului care reclamă.

4. Individul extrădat nu va putea să fie nici urmărit, nici pedepsit în țara căreia i se va fi acordat extradițiunea, nici extrădat unei a treia țeri pentru o crimă și un delict ore-care neprevedut în acesta convențiune și anterioră extradițiunil, afară numai dacă nu va fi avut, într'un cas sau într'altul, libertatea de a părăsi din noii disa țară în timp de o lună de dile după ce a fost judecat, și, în cas de condamnare, după ce va fi fost grațiat.

Asemenea nu va putea să fie nici urmărit nici pedepsit pentru o crimă sau un delict prevedut de con-

vențiune, anterior extradițiunii, dar altul de cât acela care a motivat extradițiunea, fără consimțământul guvernului care a predat pe extrădat și care va putea, dacă va găsi de cuviință, să ceră producerea unuia din documentele menționate la articolul 10 al acestei convențiuni.

Consimțământul acestui guvern se va cere de asemenea pentru a permite extradițiunea inculpatului către o a treia țară. Totuși acest consimțământ nu va fi necesar, când inculpatul va fi cerut spontană să fie judecat sau să-și facă pedepta, când nu va fi părăsit, în termenul mal sus fixat, teritoriul țării căreia a fost predat.

5. Dispozițiunile acestui tractat nu sunt de loc aplicabile asupra personelor ce s'au făcut culpabile de vre o crimă sau de vre-un delict politic, sati în legătură cu o asemenea crimă sau cu un asemenea delict. Persona care a fost extrădată pentru una din crimele sati delictelor comune menționate la articolul 2 nu pote prin urmare, în nici un cas, să fie urmărită sati pedepsită în Statul căruia i s'a acordat extradițiunea, pentru o crimă sau un delict politic comis de dînsul înainte de extradițiune, nici pentru un fapt conex cu o asemenea crimă sau cu un asemenea delict politic, afară numai dacă va fi avut libertatea de a părăsi din nod țara în timp de o lună de zile după ce va fi fost judecat și, în cas de condamnare, după ce-și va fi făcut pedepta sau după ce va fi fost grațiat.

Nu va fi privit ca delict politic nici ca fapt conex cu un asemenea delict, atentatul contra persoanei șefului unul stat strein saii contra aceleia a membrilor familiei sale, când acest atentat va constitui faptul, fie de omor, de asasinat saii de otrăvire.

6. Extradițiunea nu va putea avea loc dacă de la

comiterea faptelor imputate, de la urmăriri sati de la condamnare, se va fi dobândit prescripțiunea acțiunii sau a pedepsei, conform legilor țării în care s'a refugiat prevenitul sau condamnatul.

7. În nici un cas și pentru nici un motiv înaltele părți contractante nu vor putea fi ținute a'și preda pe naționalii lor, afară de urmăriri ce sunt a se exercita în contra-le în țările lor, conform cu legile în vigore.

8. Dacă individul reclamat se urmărește or se condamnă în țara unde s'a refugiat, pentru o crimă sati un delict comis în aceeași țară, extradițiunea sa se va putea amâna până când urmăriri se vor părăsi, sati până când individul va fi achitat sati absolvit, sati până când își va fi făcut pedepta.

9. Extradițiunea se va acorda chiar atunci când condamnatul, acusatul sau prevenitul ar fi împedecat prin acest fapt a-și împlini angajamentele contractate către particulari, cari vor putea tot-deauna să facă să valoreze drepturile lor pe lângă autoritățile judiciare competente.

10. Cererile de extradițiune se vor adresa pe cale diplomatică.

Extradițiunea se va acorda după producerea, fie a judecății sau a hotărîrii de condamnare, fie a ordonanței camerii de consiliu, sail a hotărîrii camerii de punere sub acușățiune, sati a actului de procedură criminală emanat de la judecătorul competent, care va decreta formula saii va opera de drept trimetorea provenitului sati a acusatului înaintea jurisdicțiunii represive.

Ea se va acorda de asemenea asupra înfățișării mandatului de arestare sati a or-cărul alt act investit cu aceeași putere, liberat de autoritatea străină compe-

tentă, cu condițiune ca aceste acte să conțină arătarea precisă a faptului pentru care aii fost liberate.

Actele mai sus indicate se vor libera în original saii în expedițiune autentică, în formele prescrise de legislațiunea guvernului care reclamă extradițiunea, și vor fi însoțite de o copie a textului legii aplicabile și pe cât va fi cu putință de semnalmentul individului reclamat, saii de orî-ce altă indicațiune de natură a constata identitatea, și în cas de necesitate, de o traducțiune în limba franceză. Extradițiunea va avea loc după formele și regulele prescrise de legislațiunea guvernului de la care se cere.

11. In caz de urgență, străinul se va aresta provisor pentru unul din faptele enumerate în art. 2, după avisul dat pe cale diplomatică Ministerului afacerilor străine, și indicând existența unuia din documentele menționate la art. 10.

Arestarea va fi facultativă, când cererea va fi parvenit direct unei autorități judiciare sau administrative a uneia din cele două state; însă acesta autoritate va trebui să procedeze fără întârziere la tote interogatoriile și investigațiunile de natură a verifica identitatea saii dovedite faptului încriminat, și, când se va prezenta vre-o dificultate, să dea compt Ministerului afacerilor străine de motivele cari l'ar fi obligat a amâna arestarea reclamată.

In tote cazurile, străinul se va pune în libertate dacă în termen de trei săptămâni după arestarea sa, el nu va primi comunicarea unuia din documentele de cari se vorbesce.

Arestarea se va face după formele și regulele prescrise de legislațiunea guvernului de la care se cere

12. Obiectele furate saii găsite în posesiunea indi-

vidului a cărui extrădare se cere, instrumentele sau uneltele de cari s'ar fi servit pentru a comite crima saii delictul ce i se impută, ca și tote piesele de convicțiune se vor preda Statului reclamant, când autoritatea competentă a Statului de la care se cere va fi ordonat remiterea lor, chiar în cazul când extradițiunea după ce se va fi acordat, n'ar putea să aibă loc din cauza morții saii a fugii prevenitului.

Acastă remitere va cuprinde de asemenea tote obiectele de aceiaș natură, pe cari le va fi ascuns saii depus în țara unde se va fi refugiat, și cari s'ar găsi aici mai târzii.

Sunt însă rezervate drepturile celor de al treilea asupra obiectelor menționate, cari trebuie să li se înapoeze, fără cheltueli, îndată ce procesul criminal saii corecțional va fi terminat.

13. Cheltuelile de arestare, de întreținere și de transport ale individului a cărui extradițiune se va fi acordat, precum și acelea de consemnațiune și de transport al obiectelor cari trebuiesc a se restitui, sau remite, conform articolului precedent, vor rămâne în sarcina celor două State, în limitele teritoriilor lor respective.

Cheltuelile de transport și altele, făcute pe teritoriul Statelor intermediare, vor fi în sarcina Statului reclamant.

14. Este stipulat formal că extradițiunea pe cale de tranzit, pe teritoriile respective ale Statelor contractante, a unui individ, care nu ține de țara tranzitului, se va acorda asupra simplei produceri în original sau în expedițiune autentică, a unuia din actele de procedură menționate, după caz, în art. 10 de mai sus; cu condițiune ca faptul ce servă de bază a extradițiunii

să fie cuprins în acesta convențiune și să nu intre în dispozițiunile articolelor 5 și 6.

15. Când în urmărirea unor afaceri penale, nepolitice, unul din cele două guverne va găsi de trebuință să asculte martori domiciliați în cel-l'alt Stat, saii să facă ori-ce alt act de instrucțiune judiciară, se va trimete pentru acest scop o comisiune rogatorie, însoțită în caz de necesitate, de o traducțiune în limba franceză, pe cale diplomatică, și i se va da urmare, observându-se legile țării în care va trebui să aibă loc ascultarea martorilor saii actul de instrucțiune.

Comisiunile rogatorii emanate de la autoritatea competentă străină, și cari tind a face să se opereze fie o vizită domiciliară, fie confiscarea (saisie) corpului delictului saii a pieselor de convicțiune, nu se vor putea executa decât pentru unul din faptele enumerate la art. 2 și sub rezerva exprimată la paragraful din urmă al art. 12.

Guvernele respective renunță la ori-ce reclamațiune ce ar avea de obiect restituirea cheltuelilor ce rezultă din executarea comisiunii rogatorii, în cazul chiar când ar fi vorba de o expertiză, cu condițiune însă ca această expertiză să nu fi provocat mal mult de cât o vacațiune.

16. În materie penală, nepolitică, când va trebui să se facă notificațiunea unui act de procedură saii a unei judecăți emanate de la autoritatea uneia din țările contractante, către un individ ce se află în cea-l'altă țară, piesa transmisă pe cale diplomatică se va semnifica persoanei după cererea ministerului public al locului de reședință, prin mijlocirea unui ofițer competent, și originalul, prin care se constată notificațiunea, investit cu viza, se va trimete pe aceiași cale guvernului care cere, fără nici o restituire de cheltuell.

17. Dacă într'o cauză penală, nepolitică, este necesară aparițiunea personală a unul martor, guvernul țării unde se află martorul îl va angaja să urmeze invitațiunii ce i se va face, și în acest cas, i se vor acorda cheltuell de drum și de ședere după tarifele și regulamentele în vigore în țara unde va trebui să se asculte.

Persanele cu reședința în România sau în Belgia, chemete ca martori înaintea tribunalelor uneia din cele două țări, nu vor putea să fie urmărite nici deținute pentru fapte sau condamnări criminale anterioare, nici sub pretext de complicitate a faptelor, obiect al procesului, unde vor figura ca martori.

Când, într'o cauză penală nepolitică, instruită în una din cele două țări, producerea de piese de convicțiune saii de documente judiciare, se va judeca utilă, cererea se va face pe cale diplomatică, și i se va da urmare, — afară numai dacă se vor opune considerațiunile particulare, — cu obligațiune de a înapoia piesele.

Guvernele contractante renunță la ori-ce reclamațiune de spese ce vor rezultă, în limitele teritoriilor lor respective, din trimeterea și restituirea pieselor de convicțiune și a documentelor.

18. Cele două guverne se obligă a-și comunica reciproc, asemenea fără restituire de cheltuell, decisiunile de condamnare pentru crime și delictive de ori-ce fel, ce se vor fi pronunțat de tribunalele unuia din cele două State contra supușilor celuilalt. Acesta comunicare se va face prin trimetere pe cale diplomatică a unul buletin sau extract în limba franceză către guvernul țării de care ține condamnatul, pentru a fi depus la grefa tribunalului competent.

Fie-care din cele două guverne va da în aefistă pri-

vință instrucțiunile necesare autorităților respective.

19. Convențiunea de față s'a încheiat pentru cinci ani de zile cu începere din ziua schimbării ratificațiilor; ea va fi executorie în deca zile de la publicarea sa, și va rămâne în vigoare până la expirarea unui an, cu începere din ziua când unul din cele două guverne va fi declarat că voesce să facă să înceteze efectele sale.

20. Convențiunea prezentă se va ratifica, și ratificările se vor schimba la Bruxelles până în șase luni, saii mai curând dacă se va putea.

Drept care cei doi plenipotențiarilor aii semnat-o în dublu original, și aii pus pe dînsa sigiliile lor respective.

Făcut la Bruxelles, la 15 August 1880.

P R O T O C O L

În momentul de a proceda la semnătură, s'au convenit asupra celor următoare:

Articolul 3 n'are altă întindere de cât a face ca extraditațiunea pentru crimele cari atrag după sine pedeapsa cu moarte, să depindă de asigurarea prealabilă dată pe cale diplomatică că, în cas de condamnare, acesta pedeapsa nu se va executa.

Prezentul protocol va avea aceeași putere și aceeași durată ca și convențiunea de extraditațiune din care face parte integrantă.

Făcut la Bruxelles, la 15 August 1880.

TRACTAT UE EXTRĂDARE ÎNTRE ROMÂNIA ȘI MAREA-BRITANIE.

Art. 1. Înaltele părți contractante se obligă a-și preda reciproc individii cari, urmăriți sau condamnați pentru o crimă sau un delict comis pe teritoriul uneia din Părți, ar fi dovediți pe teritoriul celei-lalte în circumstanțele și sub condițiile prevădute de tratatul de față.

2. Extrădarea se va acorda pentru crimele saii delictelor următoare :

1. Omor saii tentativă de omor, saii complot având de scop acesta crimă;

2. Omucidere fără premeditare saii pândire;

3. Loviri și răniri grave;

4. Contrafacere saii alterare de monete ; punere în circulație a monetelor false sau alterate;

5. Fabricarea cu intenție a unui instrument, ustensil saii uneltă destinată la contrafacerea monetelor țării;

6. Falsuri în scripte, titluri, efecte saii valori: alterarea saii punerea în circulație a tot ce este astfel falsificat or contrafăcut or alterat;

7. Sustragerea fraudulosă sau furtul;

8. Distrugerea sad degradarea orl-cărel proprietăți prin explosive sati alt-fel, când faptul este incriminat și pedepsit cu pedepse criminale sati corecționale;
9. Excrocherie de bani, valori sati alte efecte sub false pretexte;
10. Tăinuire fraudulosă de bani, valori sati alte obiecte provenind din excrocherie, furt sati deturnare;
11. Crime contra legilor asupra bancrutei;
- Vi. Frauda (abus de încredere) unui administrator, bancher, agent, comisionar, curator saii director, or membru or funcționar al unei societăți ore-care, dacă faptul este pedepsit de regulile în vigore;
13. Mărturia mincinosă sati subornațiunea martorilor;
14. Violul;
15. Atentatul la pudore asupra persoanei unei fete mal mică de 14 ani, safi tentativa aceluiași fapt;
16. Atentatul la pudore cu violență;
17. Avort, administrare de substanțe sati întrebuințare de instrumente în intențiunea de a provoca avortul;
18. Răpire de minori;
19. Furtul de copil;
20. Abandonare, exosițiune sati sechestrare ilegală de copil;
21. Sechestrare sad detențiune ilegală (1);

(1) FR0T000LIX EXPLICATIV AL § 21.

Pentru a evita ori-co neînțelegere ce ar putea rezultă din redacția actuală a § 21 de sub art. 2 al convențiunii de extrădare, încheiată între România si Marea-Britanie, la 9 (21) Martie 1813, sub-semnații plenipotențiar, autorisați în regulă pentru acesta de către guvernele lor respective, aii convenit asupra celor ce urmează:

Faptul de a fi sechestrat saii deținut în mod ilegal una sau

22. Efracțiunea sail escaladarea unei locuințe și a dependențelor sale în scopul de a comite un delict;
  23. Incendiu;
  - VA. Furt cu violență;
  25. Orî-ce act comis cu intenție de a pune în pericol viața personelor aflate într'un tren de drum de fier;
  26. Amenințări, scrise sau alt-fel, făcute în scop de evtorsiuene;
  27. Piraterie, considerată ca crimă după dreptul ginților;
  28. înecarea, naufragiarea sau distrugerea unui vas pe mare, sau tentativa sau complotul avend acesta crimă de scop;
  29. Atacarea pe bordul, unul vas în largul mării, în scop de omucidere sad pentru a făptui grave leziuni corporale;
  30. Revolta sau complotul de revoltă, a doue sau mai multe persoane pe bordul unui vas în largul mării, contra autorității căpitanului;
  31. Negoțul cu sclavi;
- Extrădarea va avea de asemenea loc pentru complicitate la una din crimele sus pomenite, numai dacă

mai multe persoane, nu va putea motiva cererea de extrădare de cât când el a fost savirșit de către particulari. O asemenea cerere nu va putea fi făcută cu privire la funcționarii publici cari s'ar ii făcut vinovați de faptul în chestiune în exercițiul funcțiunilor lor.

Protocolul de față se va considera ca aprobat și sancționat de către guvernele respective prin faptul însuși al schimbului ratificărilor convențiunii la care se raportă, fără vre-o altă ratificare specială.

Kăeut în dublu exemplar la București, în întâia (trei-spre-deee.) di a lui Martie, anul mântuirii una mie opt sute noue-deci și patru,

complicitatea este pedepsită de legile celor două Părți contractante.

3. Fie-care din cele două guverne va avea plină și întregă voe să refuze colui-l'alt extrădarea propriilor săi supuși.

4. Extrădarea nu se va acorda dacă individul reclamat a fost deja judecat, achitat sau pedepsit, sau se găsește încă sub judecată într'unul din teritoriile celor două înalte Părți contractante, pentru chiar crima din cauza căreia se cere extrădarea.

Dacă persona reclamată se află în prevenție, sau dacă, fiind condamnat, își suferă pedeapsa pe teritoriul uneia din cele două părți contractante pentru o altă crimă, extrădarea se va amâna până la punerea acelei persoane în libertate, fie că va fi fost achitat, fie că 'și va fi terminat pedeapsa, fie pentru ori-ce alt cuvânt.

5. Extrădarea nu va avea loc dacă, după perpetrarea crimei, sau după urmăriri, sau condamnare, prescripția urmărilor sau a pedepsei este dubândită după legile terii căreia se adresază cererea.

6. Criminalul fugar nu va fi extrădat dacă delictul pentru care extrădarea se cere este considerat ca un delict politic, sau dacă individul dovedește că cererea de extrădare a fost făcută, în realitate, în scopul de a-l urmări sau de a-l pedepsi pentru un delict cu caracter politic.

7. Individul care va fi fost predat, nu va putea, în nici un caz în țara căreia s'a acordat extrădarea, să fie ținut în arest sau să fie urmărit pentru vre-o crimă sau fapte altele de cât acelea cari motivase extrădarea, afară numai dacă n'a fost întors, sau dacă va fi avut ocaziunea de a se reîntorce el însuși în Statul care l'extrădase.

Acesta stipulațiune nu este aplicabilă crimelor comise după extrădare.

8. Extrădarea se va cere prin organul agenților diplomați respectivi ai celor două înalte Părți contractante.

Cererea de extrădare a unui prevenit va trebui să fie însoțită de un mandat de arestare emis de autoritatea competentă a Statului care cere, și de dovedile cari, după legile locului unde prevenitul a fost dovedit, ar justifica arestarea lui, dacă actul pedepsit ar fi fost comis chiar acolo.

Dacă cererea de extrădare privește pe o persoană deja condamnată, ea trebuie să fie însoțită de sentința de condamnare care a fost dată contra culpabilului, de tribunalul competent al Statului care cere.

O sentință dată în lipsă nu va fi considerată ca o condamnare; dar o persoană astfel condamnată, va putea fi tratată ca o persoană urmărită.

9. Dacă cererea de extrădare este făcută în conformitate cu stipulațiunile precedente, autoritățile competente ale Statului de la care se cere, vor procedea la arestarea fugarului.

10. Dacă fugarul este arestat pe teritoriul britanic, el va fi îndat adus înaintea unui magistrat competent, care va trebui să-l asculte și să procedea la examinarea preliminară a afacerii în acelaș chip, ca și când arestarea ar fi avut loc pentru o crimă comisă pe teritoriul britanic.

Autoritățile Marel-Britanii, când vor procedea la examinarea hotărâtă prin stipulațiunile precedente, vor trebui să admită ca dovede deplin valabile deposițiunile asermentate sau afirmările făcute în România, sau copiile acestor piese, precum și mandatele de arestare și sentințele date în acostă țară, precum și certifica-

tele de condamnare saii piesele judiciare constatând faptul unei condamnări, cu condițiune ca aceste documente să fi fost autentificate în modul următor:

1. Un mandat trebuie să fie semnat de un judecător magistrat sau ofițer al poliției judiciare din România.

2. Depozițiunile sau aflrmațiunile, saii copiile acestora, trebuie să fie semnate de un judecător, magistrat sau ofițer al poliției judiciare din România, constatând că aceste depuneri sau afirmări, sunt în original sau in copie certificată, după cazuri.

3. Un certificat de condamnare sati un document judiciar constatând faptul unei condamnări, trebuie să fie certificat de un judecător, magistrat saii ofițer al poliției judiciare din România,

4 Aceste mandate, depuneri, afirmări, copil, certificate saii documente judiciare, trebuie să fie autentificate, în fie-care caz, saii prin jurământul unui martor sau prin punerea sigiliului oficial al ministerului justiției, sati al afacerilor străine al României; totuș, piesele mai sus pomenite vor putea fi autentificate și în orî-ce alt chip care ar fi recunoscut de legile locale în vigore în acea parte a teritoriului britanic, unde examinarea afacerii ar avea loc.

11. Din partea guvernului român extrădarea va avea ioc în România precum urmeză:

Ministrul, sati orî-ce alt agent diplomatic al M. S. Britanice în România, va trimite ministrului afacerilor străine, ca bază a fie-cărel cereri de extrădare, expedițiunea autentică și în regulă legalisată, saii a unui certificat de condamnare, sau a unul mandat de arestare, contra persoanei inculpate saO acuzate, arătând limpede natura crimei saii delictului din cauza căruia fugarul este urmărit. Documentul judiciar, ast-

fel produs, va fi însoțit de semnalmente și alte informațiuni putend să servescă la constatarea identității individului reclamat.

Dacă s'ar întâmpla ca documentele produse de guvernul britanic pentru a constata identitatea, și informațiunile culese de agenții poliției românes! pentru aceiaș scop, să fie recunoscute neîndestulătore, se va avisa despre acesta indata ministru sau agentul diplomatic al Majestății Sale Britanice în România; iar in-dividul urmărit, dacă a fost arestat, va continua să fie deținut până ce guvernul britanic va putea produce noue elemente de dovedi spre a constata identitatea sau a da lumină asupra altor greutăți de examinare.

12. Extrădarea nu va avea loc de cât în cașul când dovedile produse vor fi fost găsite îndestulătore după legile Statului de la care se cere, fie pentru a îndreptăți darea în judecată a deținutului, în cașul când crima va fi fost comisă pe teritoriul disulu! Stat, fie pentru a constata identitatea deținutului cu individul condamnat de tribunalele Statului care cere, și să dovedescă că crima de care a fost recunoscut culpabil ar fi putut să dea loc la extrădare din partea Statului de la care se cere, la epoca condamnării! sale. Extrădarea fugarului nu va avea loc în teritoriile Majestății Sale Britanice, de cât după trecerea unul timp de cinci-spre-dece dile de la data întemnițării în scopul extrădării!.

13. Dacă individul reclamat de una din cele doue înalte părți contractante, în executarea tractatului de față, mai este reclamat de una sau mai multe alte puteri, pe motivul unor alte crime sati delictes comise pe teritoriile lor respective, extrădarea se va acorda Statului a căru cerere portă o dată mal veche.

14. Fugarul va fi pus în libertate dacă nu se vor

putea produce dovedii îndestulătoare pentru a motiva cererea de extrădare în timp de două luni din ziua arestării saii până la ori-ce alt termen mai depărtat ce va fi fost arătat de Statul de la care se cere saii de tribunalul competent al acelu Stat.

15. Obiectele găsite asupra individului reclamat în momentul arestării sale, dacă autoritatea competentă a Statului de la care se cere a ordonat remiterea lor, vor fi predate atunci când extrădarea va avea loc; această predate nu va cuprinde numai obiectele furate, dar și ori-ce alt ar putea servi ca piesă de convingere.

16. Tote cheltuelile ocașionate de o cerere de extrădare vor fi în sarcina Statului care cere.

17. Stipulațiunile tractatului de față vor fi aplicabile coloniilor și posesiunilor streine ale Majestății Sale Britanice pe cât se va putea după legile în vigore în aceste colonii și posesiuni streine.

Cererea de extrădare a unui criminal care s'a refugiat în vre-una din aceste colonii sau posesiuni străine se va putea adresa guvernatorului saii autorității superioare a acestei colonii sau posesiune de către ori-ce persoană aulorisată să funcționeze în acesta colonie saii posesiune ca autoritate consulară a României.

Guvernatorul saii autoritatea superioară mal sus menționată va decide în privința unor asemenea cereri, conformându-se, pe cât se va putea, după legile acestor colonii saii posesiuni streine, cu stipulațiunile tractatului de față. Va avea totuși libertatea de a acorda extrădarea sate de a supune cașul guvernului șei.

Se rezervă totuși Majestății Sale Britanice, conformându-se pe cât se va putea, după legile acestor colonii sail posesiuni streine, cu stipulațiunile tractatului de față, de a face aranjamente speciale în coloniile

saii posesiunile streine pentru extrădarea criminalilor din România cari ar fi găsit refugiu în aceste colonii sail posesiuni streine.

Cererile privitoare la extrădarea criminalilor fugiți dintr'una din aceste colonii saii posesiuni străine ale Majestății Sale Britanice, vor fi tratate după dispozițiunile articolelor precedente ale tractatului de față.

18. Convenția de față va fi executorie după a deca di de la promulgarea sa, în formele prescrite de legile celor două țeri. Fie-care din înaltele părți contractante va putea ori și când să pună capet acestui tractat, avisând pe cea-l'altă despre intențiunea sa cu șese luni înainte.

Convenția de față se va ratifica și ratificările se vor schimba la BucurescI cât se va putea mal curând.

Drept care, plenipotențiarilor respectivi aii semnat acesta convențiune și ail pus pe dinsa sigiliile armelor lor.

Făcută în dublu original la BucurescI, în a noua (doue-decl și unu) di a lui Martie, anul mântuirii una mie opt sute noue-deci și trei.

P R O T O C O L

În momentul de a proceda la semnătura convențiunii de extradiție încheiată astăzi, subsemnații, plenipotențiarilor ai Majestății Sale Regelui României și al Majestății Sale Reginei Regatului Unit al Marei-Britanii și Irlandei, Imperătesă a Indiei, aii convenit asupra deolațațiunii următoare:

Guvernul român are absoluta libertate de a refusa

extrădarea orî-cărei persoane acuzată de o crimă pedepsită cu moarte.

Protocolul de față va avea aceeași forță și același durată ca și convențiunea de extrădare semnată astăzi.

Spre credința cărora plenipotențiarilor respectivi l'au semnat și l'au întărit cu sigiliile lor.

Făcut în dublu original, la București, în 9 (21 Martie) 1893.

CONVENȚIUNEA DE EXTRĂDARE CU ITALIA.

Art. 1. Guvernele României și Italiei se obligă a-și preda reciproc individii urmăriți, puși în prevențiune sau în acușațiune saii condamnați ca autori sau complici pentru una din crimele sau delictele indicate mai jos la art. 2, comise pe teritoriul unuia din cele două State contractante și cari se vor fi refugiat pe teritoriul celui-l'alt.

Cu tote acestea, când crima sau delictul care dă loc la extradițiune, se va fi comis afară din teritoriul Părții care cere, se va putea da urmărire cererii, când legislațiunea țării, căreia se cere extradițiunea, autorisă urmărirea aceluiași infracțiuni comise afară din teritoriul seu.

2. Aceste crime și delictes sunt:

1. Paricidul, infanticidul, asasinatul, otrăvirea, omorul;
2. Loviri date sau răniri făcute cu voință și cu premeditațiune, sau cari vor fi cauzat o bolă cu aparința nevindecabilă, o incapacitate permanentă de a lucra personal, perderea absolută a usagiului unui organ, o mutilațiune gravă, saii moartea fără intențiune de a o da;

3. Bigamia, răpirea de minori, violul, avortarea; atentatul la pudore comis cu violență, atentatul la pudore comis fără violență asupra persoanei sau cu ajutorul persoanei unui copil de un sex sau de cel-l'alt, în etate mică de patru-spre-dece ani; atentatul la moravuri, prin excitarea, înlesnirea sau favorisirea obicinuită, pentru a satisface pasiunile altuia, a desfrânării sale a corupțiunii minorilor de un sex saii de cel-l'alt;

4. Răpirea, tănuirea, supresiunea, substituirea saii supozițiunea unuia copil, expunerea saii părăsirea unui copil ;

5. Incendiul;

6. Distrugerea de clădiri, mașine cu vapor saii aparate telegrafice;

7. Distrugerea de documente sau alte hârtii publice;

8. Asociațiunea de făcători de rele; furturile;

9. Amenințările de a atenta contra persanelor sau proprietăților, cari se pedepsesc în România cu munca silnică saii cu reclusiunea numai, iar în Italia cu pedeapsa de moarte, munca silnică saii cu reclusiunea;

10. Atentatul la libertatea individuală și la inviolabilitatea domiciliului, comis de particulari;

11. Falsificarea de monedă, cuprindend contrafacerea și alterațiunea monetel, emisiunea și punerea în circulațiune a monetel contrafăcute sau alterate, contrafacerea sau falsificarea efectelor publice saii a biletelor de bancă, a titlurilor publice saii private ; emisiunea saii punerea în circulațiune a acestor efecte, bilete saii titluri contrafăcute sau falsificate; falsurile în scripte saii în depeșile telegrafice, și întrebuințarea acestor depeși, efecte, bilete sau titluri contrafăcute, fabricate sau falsificate; contrafacerea saii falsificarea sigiliilor, timbrelor, tiparelor de oțel (poincons) saii mărcilor, cu

excepțiunea celor particulare sau ale neguțătorilor; întrebuințarea sigiliilor, timbrelor, tiparelor de oțel (poincons) și mărcilor contrafăcute saii falsificate și întrebuințarea prejudiciabilă a adevăratelor sigilii, timbre, tipare de oțel și mărci;

12. Mărturia falsă și declarațiunea falsă a experților saii interpreților, subornațiunea martorilor, experților saii interpreților;

13. Jurământul fals;

14. Concusiunea, deturnarea comisă de funcționarii publici; corupțiunea funcționarilor publici;

15. Bancruta fraudulosă și fraudele comise în faliment;

16. Excroclieria, abusus de încredere și amăgirea;

17. Părăsirea de către căpitan, afară de cașurile prevădute de Codul maritim al celor două țeri contractante, a unuia vas saii bastiment de comerț saii de pescărie;

18. Naufragiarea, pierderea, distrugerea de către căpitan saii de către oficerii sau de către omenii echipajului, deturnarea de către căpitan al unuia vas saii bastiment de comerț saii de pescărie, aruncarea saii distrugerea fără necesitate a tot saii a parte din carie, din alimente și din efectele de bord; drumul fals, (darea unei false direcțiuni în călătorie) împrumutul fără necesitate pe corpul, proviziunea sau echipamentul vasului, saii punerea sub amanet ori vîndarea mărfurilor saii victualiilor, saii trecerea în compturi a unor avarii saii cheltuiri fictive ; vîndarea vasului fără împuternicire specială, afară de cașul de inavigabilitate, descărcarea mărfurilor fără raport prealabil, afară de cașul unuia pericol iminent, furtul comis pe bord ; alterațiunea alimentelor saii a mărfurilor, comise pe bord prin amestecarea de substanțe vătămătoare; atacul saii re-

sistența cu violență și cu faptul în contra căpitanului, făcut do mai mult de a treia parte din echipagiO; refuzul de a asculta ordinele căpitanului sau ale oficerilor din bord pentru scăparea vasului sau a caricului, cu lovituri și răniri; complotul în contra siguranței, a libertății sau a autorității căpitanului; luarea vasului de către marinari sau pasageri, prin fraudă sau violență contra căpitanului;

li). Tănuirea obiectelor obținute prin una din crimele saii delictele prevedute prin acastă convențiune.

Extradițiunea va putea asemenea să aibă loc și pentru tentativa acestor crime sau delictes, când ea se pedepsece de legislațiunea celor doue țări contractante.

3. Extradițiunea nu se va acorda nici odată pentru crime saii delictes politice. Individul care s'ar preda pentru o altă infracțiune la legile penale, nu se va putea urmări, sau condamna în nici un cas, pentru o crimă sati un delict politic comis înainte de extradițiune, și nici pentru vre-un fapt conex cu o asemenea crimă saii delict. Asemenea nu se va putea urmări sati condamna pentru nici una din crimele sau delictesle anteriore extradițiunii, și cari nu sunt prevedute în acesta convențiune sati cari nu au format obiectul cererii, afară numai dacă, pedepsit fiind sati achitat pentru crima sau delictul care a dat loc la extradițiune, el ar fi neglijat a părăsi țara înainte de termenul de o lună de dile sau ar veni din nou acolo.

4. Extradițiunea nu va putea să aibă loc dacă, în urma faptelor imputate, a urmării sati a condamnării, se va fi dobândit prescripțiunea acțiunii saii a pedepsei, conform legilor țării în care s'a refugiat prevenitul saii condamnatul.

5. In nici un cas și pentru nici un motiv, înaltele

Părți contractante nu vor putea fi ținute a'și preda pe naționali! lor afară de urmăriile ce sunt a se face contră-le în țara lor, conform cu legile în vigore.

6. Când individul urmărit sail pus în prevențiune, saii acuzat sau condamnat, nu va fi nici român, nici italian, sail când crima sati delictul s'a comis afară din teritoriul părților contractante, de un individ care nu aparține Statului de la care se cere extradițiunea, guvernul va putea să informeze despre acesta cerere, în cazul întâiu, pe guvernul de care ține individul reclamat, în cazul al doilea pe guvernul pe al căru teritoriu s'a comis crima saii delictul; și când unul din aceste guverne va reclama, la rîndul săti, pe aceias individ, pentru a-l da în judecata tribunalelor sale, guvernul către care se va fi adresat cererea de extradițiune, va putea, după alegerea sa, să'l predea unuia sad celui-Falt guvern.

Când individul reclamat de una din părțile contractante, va fi reclamat în aceias timp și de unul sail mal multe alte guverne, el se va putea preda guvernului care cere extradițiunea, pentru crima sau delictul cel mai grav; iar în caz când tote crimele sau delictesle ar fi de aceias gravitate, individul în chestiune va putea să fie predat guvernului, a căru cerere va purta o dată mai veche.

7. Când individul reclamat este urmărit saii condamnat în țara unde s'a refugiat, pentru o crimă sail un delict comis chiar în acea țară, extradițiunea se va putea amăna până când urmăriile vor fi părăsite sau până când individul va fi achitat sail absolvit, safi își va fi făcut pedepsa.

8. Extradițiunea se va acorda chiar atunci când condamnatul, acuzatul sati prevenitul ar fi împedecat, prin

acest fapt, a-și îndeplini angajamentele contractate către particulari, cari vor putea tot-deauna să facă să valoare drepturile lor pe lângă autoritățile judiciare competente.

9. Cererile de extraditație se vor adresa pe calea diplomatică, însă; cererile guvernului român prin intermediarul legațiunii Alteței Sale Regale Domnul Homâniel la Roma, iar cererile guvernului italian prin intermediarul legațiunii Majestății Sale Regele Italiei la București.

Extraditația se va acorda pe baza înfățișării, fie a judecății sale a hotărârii de condamnare, fie a ordonanței Camerii de Consiliu sale a hotărârii Camerilor de punere sub acuzație, sale a actului de procedură criminală emanat de la judecătorul competent, care va decreta formula sale va opera de drept trimeterea prevenitului sale a acuzatului înaintea jurisdicțiunii repressive. .

Ea se va acorda do asemenea asupra înfățișării mandatului de arestare sale a orl-cărui alt act investit cu aceiaș putere, liberat de autoritatea străină competentă, cu condiție însă ca aceste acte să conțină arătarea precisă a faptului pentru care ati fost liberate.

Actele mai sus indicate se vor libera in original sale in copie autentică, în formele cerute de legislația guvernului care reclamă extraditația, și vor fi însoțite de o copie a textului legii aplicabile și, pre cât va fi cu putință, de semnalmentul individului reclamat sale do ori-ce altă indicație de natură a constata identitatea sa.

Extraditația străinului se va face conform cu legislația fie-căreia din cele două țeri, și în România, după o instrucție sumară făcută de autoritatea ju-

(liciară. pentru a constata identitatea individului și a se încredința dacă faptul de care este acuzat e prevădut de această convenție.

10. In caz de urgență, străinul se va aresta provisor pentru unul din faptele arătate de art. 2, după avisul dat pe cale diplomatică Ministrului afacerilor străine, și indicând existența unuia din documentele menționate de art. 9.

Arestarea va fi facultativă când cererea va fi parvenit direct unei autorități judiciare sau administrative a unuia din cele două State; însă acesta autoritate va trebui să procedeze fără întârziere la ori-ce interogatorii și investigațiunii de natură a verifica identitatea sale dovedile faptului incriminat și când se va prezenta vre-o dificultate, să dea semă Ministrului afacerilor străine despre motivele ce o ar fi silit a amâna arestarea reclamată.

In toate cazurile străinul se va pune în libertate, dacă în termen de o lună de la arestarea sa, el nu va primi comunicarea unuia din documentele de cari este vorba.

Arestarea se va face după formele și după regulele prescise de legislația guvernului de la care se cere.

11. Obiectele furate sale găsite în posesiunea individului a cărui extraditație se cere, instrumentele sau uneltele de cari s'ar fi servit pentru a comite crima sale delictul ce i se impută, ca și toate piesele de convicție, se vor libera Statului reclamant, când autoritatea competentă a Statului de la care se cere, va fi ordonat remiterea, chiar in caz când extraditația, după ce a fost acordată, nu s'ar putea face din cauza morții sale a dosire! prevenitului.

Acesta remitere va coprinde asemenea toate obiectele de aceeași natură pe cari le va fi ascuns sale deus în

țara unde se va fi refugiat, și care s'ar găsi aci mai târziu.

Sunt însă rezervate drepturile celor de al treilea asupra obiectelor menționate, cari trebuie să li se înapoaze fără cheltueli, îndată ce procesul criminal sau cerecțional va fi terminat.

12. Cheltuelile de arestare, de întreținere și de transport ale individului, a căruî extradițiune se va fi acordat, precum și acelea de consemnațiune și de transport al obiectelor, cari trebuie a se restitui sau remite conform articolului precedent, vor rămâne în sarcina celor doue State în limitele teritoriilor lor respective.

Cheltuelile de transport și altele, făcute pe teritoriul Statelor intermediare, vor fi în sarcina Statului reclamant.

În cas când transportul pe mare s'ar crede preferabil, individul de extrădat se va conduce la portul Statului de la care se cere, și care va desemna pe agentul diplomatic sate consular acreditat de guvernul reclamant, cu ale căruî spese prevenitul va fi imbarcat.

13. Este stipulat formal, că extradițiunea pe cale de tranzit pe teritoriile respective ale Statelor contractante, a unuî individ care nu ține de țara tranzitului, se va acorda după simpla producere în original sate în copie autentică, a unuia din actele de procedură menționate după caz, în art. 9 de mai sus, cu condițiune însă ca faptul care servă de basă a extradițiunei, să fie coprins în acesta convențiune, și să nu intre în dispozițiunile articolelor 3 și 4.

14. Când, în urmărirea unei afaceri penale, nepolitice, unul din cele doue guverne ar găsi de trebuință să asculte martori domiciliați în cel-l'alt Stat, sate să facă ori-ce alt act de instrucțiune judiciară, se va tri-

mete pentru acest scop o comisiune rogatorie pe calea diplomatică, și i se va da urmare conform legilor țerii în care va trebui să se urmeze ascultarea martorilor sau actul de instrucțiune.

Comisiunile rogatorii emanate de la autoritatea competentă străină, și care ar avea de scop a face să se opereze, fie o perchisițiune domiciliară, fie confiscarea (saisie) corpului delictului sau a pieselor de convicțiune, nu se vor putea executa de cât pentru unul din faptele enumerate la art. 2 și sub rezerva exprimată de paragraful din urmă a art. 11.

Guvernele respective renunță la ori-ce reclamațiune ce ar avea de obiect restituirea cheltuelilor făcute cu executarea comisiunii rogatorii, chiar în cas când ar li vorba de o expertisa, cu condițiune însă că acesta expertiză să nu fi provocat mai mult de cât o vacațiune.

15. În materie penală, nepolitică, când notificarea unuî act de procedură sate a unei judecăți către un român sate către un italian se va părea necesară guvernului român și reciproc, piesa transmisă pe calea diplomatică se va semnifica personei după cererea ministerului public al locului de reședință, prin mijlocirea unuî ofițer competent; iar originalul prin care se constată notificațiunea, investit cu viza, se va trimete pe aceeași cale guvernului care cere, fără niel-o restituire de cheltueli.

16. Dacă într'o cauză penală, nepolitică, va fi necesară aparițiunea personală a unuî martor, guvernul țării unde se află martorul, li va angaja să urmeze invitațiunii ce i se va face, și în acest cas, i se vor acorda cheltueli de drum și de ședere, după tarifele și regulamentele în vigore în țara unde va trebui să se asculte. Personele cu reședința în România sate în Italia,

chemate ca martori înaintea tribunalelor uneia din cele două țări, nu vor putea să fie urmărite nici deținute pentru fapte saii condamnări criminale auteriore, nici sub pretext de complicitate în faptele ce formază obiectul procesului, în care ele figurează ca martori.

Când, într'o cauză penală, nepolitică, instruită în una din cele două țări, s'ar găsi de folos producerea de piese de convicțiune saii de documente judiciare, cererea se va face pe cale diplomatică, și, dacă nu se vor opune considerațiuni particulare; i se va da urmare, cu obligațiunea de a se înapoia piesele.

Guvernele contractante renunță la ori-ce reclamațiune de spese provenite, în limitele teritoriilor lor respective din trimiterea și restituirea pieselor de convicțiune și a documentelor.

17. Cele două guverne se obligă a-și comunica reciproc, iarăși fără restituire de cheltuieli, deciziunile de condamnare pentru crime și delicta de ori-ce fel, cari se vor fi pronunțat de tribunalele uneia din cele două State contra supușilor celui-l'alt.

Aceasta comunicare se va face prin trimiterea, pe cale diplomatică, a judecateri pronunțate și remasă definitivă, către guvernul terii de care ține condamnatul, pentru a se depune la grefa tribunalului competent.

Fie-care din cele două guverne va da în acesta privitynță instrucțiunile necesare autorităților respective.

18. Convențiunea de față nu va fi executorie de cât în decederile de la publicarea sa în formele prescrite de legile celor două țări.

Ea s'a încheiat pentru cinci ani de zile cu începere din ziua schimbării ratificațiunilor.

În cas când nici unul din cele două guverne nu ar fi notificat cu șese luni înainte da finele disului pe-

riod, intențiunea sa de a face să înceteze efectele ei, ea va rămâne obligatorie încă pentru un an, și așa înainte din an în an.

19. Convențiunea de față se va ratifica, și ratificațiunile se vor schimba în Bucuresci, cât se va putea mai curând.

Drept care, cei două plenipotențieri respectivi s'au pus semnăturile și sigiliile lor.

Făcută în dublu original la Bucuresci, în o (17) August 1880.

P R O T O C O L .

În momentul de a proceda la semnarea convențiunii de extrădare încheiații astă-dzi, sub-semnații plenipotențieri ai Alteței Sale Regale Principelui României și ai Majestății Sale Regelui Italiei au convenit asupra declarațiunii următoare:

În cas de crime pedepsite cu pedeapsa cu moarte, extrădarea prevenitului saii condamnatului va depinde de asigurarea dată prealabil pe cale diplomatică că numita pedeapsa nu va fi executată,

Protocolul de față va avea aceeași forță și aceeași durată ca și convențiunea de extradițiune semnată astă-dzi.

Drept care plenipotențierii respectivi l'au semnat și întărit cu sigiliile lor.

Făcut în dublu exemplar la Bucuresci la B/17 August una mie opt sute opt-deci.

CONVENȚIUNE DE EXTRADIȚIUNE CU OLANDA.

Art. 1. Guvernul României și Guvernul Țărilor-de-jos se indatoresc a'și preda reciproc, conform regulilor determinate prin articolele următoare, afară de naționalii lor, pe individul condamnați sau preveniți pentru vre-unul din faptele enumerate mai jos, comise afară din teritoriul Statului căruia se cere extrădarea :

1. Atentatul In contra viețel suveranului sau contra aceleia a membrilor familiei sale ;
2. Omor sati asasinat, omor sati asasinat comis asupra unui copil;
3. Amenințări făcute în scris și sub o condițiune determinată ;
4. Avort efectuat de femeia însărcinată sati de alte persane;
5. Loviri cari aii ocasionat o gravă leziune corporală safi mortea, loviri comise cu premeditare sati loviri grave;
6. Viol; atentat la pudore; faptul de a avea, în afară de căsătorie, relațiuni ilicite cu o fată sail cu o femeie de mai puțin de patru-spre-dece ani, sau o femeie avend o verstă superioră acesteia, în cas când culpabilul scie

că este leșinată și fără cunoștință; acte de imoralitate, când culpabilul scie că persona cu care le comite este leșinată sau fără cunoștință, sati când acesta personă n'a ajuns la versta de patru-spre-dece ani; excitarea unei persone, avend o verstă inferioră acesteia, de a comite sail a suferi acte de imoralitate sati de a avea, în afară de căsătorie, relațiuni ilicite cu o a treia personă;

7. Excitarea minorilor la desfrânare (debauche) și orl-ce act avend de scop de a favorisa desfrânarea minorilor ;

8. Bigamia;

9. Răpire, tăinuire, suprimare, substituire sati suposițiune (suposition) a unul copil;

10. Răpire de minori;

11. Contrafacere sail alterațiune de monete sati de hârtie-monetă, întreprinsă cu scopul de a emite sau a face să se emită acesta monetă sati hârtie-monetă ca necontrafăcută și nealterată, sail punere în circulațiune de monete sau hârtie-monete contrafăcute sau alterate, când acesta are loc cu intențiune;

12. Contrafacerea sau falsificarea de timbre și de mărci ale Statului sau de mărci de lucrător cerute de lege;

13. Falș în scripte și usul făcut cu intențiune de scripte false sati falsificate; detențiunea sail introducțiunea din străinătate a biletelor unei bănci de circulațiune fundată in virtutea unor dispozițiuni legale, în scopul de a le pune în circulațiune ca nefiind nici false, nici falsificate, când autorul scia, în momentul în care le-a primit, că ele erați false sail falsificate;

14. Mărturie mincinosă, subornațiune de martori, jurământ fals;

15. Corupțiune de funcționari publici conclusiune, sustragere comisă de funcționari saii de aceia cari sînt considerați ca atari;

16. Incendiu aprins cu intențiune, chiar de proprietar, când dintr'însul pote să resulte un pericol comun pentru bunuri saii un pericol de morte pentru alții; incendiu aprins în scopul de a'și procura saii de a procura unei a treia persoane un profit ilegal în dauna asigurătorului saii a purtătorului legal a unul contract de garanție (contrat à la grosse).

17. Distrugerea ilegală, comisă cu intențiune, a unui edificii! aparținând în total saii în parte unei alte persoane, sau unul edificiu or a unei construcțiuni, chiar de către proprietar, când din acesta pote să resulte un pericol comun pentru bunuri saii un pericol de mărte pentru altul;

18. Acte de violență comise în public, cu forțe reunite, în contra persanelor sail a bunurilor;

19. Faptul ilegal comis cu intențiune de a face să se scufunde, de a face să se înomolescă, de a distruge, de a face improprie pentru serviciu sail a deteriora o navă, când din acesta pote să resulte un pericol pentru alții;

20. Revolta și insubordonațiunea căletoților pe bordul unei năvi contra căpitanului și a omenilor ecbipașului contra superiorilor lor;

21. Faptul comis cu intențiune de a fi pus în pericol un convoiu pe un drum de fier ;

22. Furt;

23. Escrocherie;

24. Abus de semnătură pusă în alb;

25. Deturnare saii apropiare ilegală a unui lucru a aparținend în totul sau în parte unei alte persoane, și

pe care detentornl îl posedă alt-fel de cât în urma unui delict:

26. Bancruta fraudulosă;

Sunt cuprinse în calificațiunile precedente tentativa și complicitatea, când ele sînt pedepsite după legislațiunea țării căreia se cere extrădarea.

În nici un cas extrădarea nu va putea avea loc, de cât dacă faptul similar este de asemenea pedepsit după legislațiunea terii căreia cererea a fost adresată și dacă extrădarea pentru acel fapt nu e interdisă în acea țară.

2. Extradițiunea nu va avea loc:

1. Când faptul a fost comis într'o a treia țară și guvernul acestei teri cere extrădarea;

2. Când cererea va fi motivată de acelaș fapt, pentru care individul reclamat a fost judecat în țara căreia extrădarea se cere, și pentru care a fost condamnat, absolvit saii achitat.

3. Dacă, după legile terii căreia extradițiunea este cerută, prescripțiunea acțiunei sail a pedepsei e dobîndită înaintea arestării individului reclamat, saii, dacă arestarea nu s'a sevîrșit încă înainte de a fi fost citat înaintea tribunalului spre a fi ascultat.

3. Extrădarea nu va avea loc pe cât limp individul reclamat este urmărit pentru acelaș fapt în țara căreia se cere extrădarea.

4. Dacă individul reclamat este urmărit saii suferă o pedeapsa pentru o altă infracțiune de cât aceea care a dat loc cererii de extrădare, extrădarea sa nu va putea fi acordată de cât după sfișirea urmăririi în țara în care extrădarea e cerută, și, în cas de condamnare, de cât după ce va fi sevîrșit pedăpsa safi după ce va fi fost grațiat. Cu tote acestea, dacă, după legile terii care cere extrădarea, prescripțiunea urmăririi ar putea

resultă în acest interval, ea va fi acordată, afară numai dacă considerațiunile speciale nu s'ar opune la acesta și cu obligațiunea de a înapoia pe extrădat îndată ce urmărirea se va termina în acea țară.

5. Individul extrădat nu va putea fi nici urmărit, nici pedepsit în țara căreia extradițiunea a fost acordată, pentru un fapt pedepsibil neprevădut prin prezenta convențiune și anterior extrădării sale, nici extrădat unul al treilea stat fără consimțimintul aceluia care a acordat extrădarea, afară numai dacă nu ar fi avut libertatea de a părăsi din noii țara sus disă în timp de o lună după ce a fost judecat, și, în caz de condamnare, după ce a săvârșit pedeapsa sau după ce a fost grațiat.

El nu va putea de acemenea fi urmărit, nici pedepsit pentru un fapt pedepsibil prevedut prin convențiune anterior extrădării, altul de cât acela care a motivat-o, fără consimțimintul guvernului care a predat pe extrădat și care va putea, de va găsi cu cale, a cere producțiunea unuia din documentele menționate la art. 7 al prezentei convențiunii. Totuși acest consimțimint nu va fi necesar când inculpatul va fi cerut în mod spontanei! a fi judecat sail a-și severși pedeapsa sail când nu va fi părăsit, în termenul fixat mai sus, teritoriul țării căreia a fost predat.

6. Dispozițiunile tractatului de față nu sunt aplicabile delictelor politice. Persona care a fost extrădată pentru unul din faptele de drept comun, menționate la art. 1, nu pote, prin urmare, în nici un caz, să fie urmărită și pedepsită în statul căreia extrădarea i-a fost acordată, pentru un delict politic comis de dînsa înainte extrădării, nici pentru un fapt conex cu un asemenea delict politic, afară numai dacă dînsa va fi avut

libertatea de a părăsi din noii țera în timp de o lună după ce a fost judecată și, în cas de condamnare, după ce 'și-a săvârșit pedeapsa sail după ce a fost grațiată.

7. Extrădarea se va cere pe cale diplomatică și nu va fi acordată de cât când se va produce originalul sau o copie autentică, fie a unei sentințe de condamnare, fie a unei ordonanțe de punere sub acuzațiune sati de trimetere înaintea justiției represive cu mandat de arestare, fie a unui mandat de arestare, dat în formele prescrise de legislațiunea Statului care face cererea și indicând în de ajuns faptul despre care e vorba, pentru a pنے pe Statul căreia extrădarea este cerută în măsură de a judeca dacă el constituie, după legislațiunea sa, un caz prevădut de prezenta convențiune, precum și dispozițiunea penală care'i-e aplicabilă.

8. Obiectele găsite în posesiunea individului reclamat se vor libera Statului reclamant, dacă autoritatea competentă a Statului de la care se reclamă a ordonat remiterea lor.

9. În așteptarea cererii de extrădare pe cale diplomatică, arestarea provisorie a individului, a cărui extrădare pote avea loc conform dispozițiunilor prezentei convențiunii, va putea fi cerută:

Din partea României de către judecătorul de instrucțiune, sati și de către ofițerii de poliție judiciară;

Din partea Țărilor-de-Jos de către or-ce ofițer de justiție sau judecător de instrucție (judecător-comisar).

Arestarea provisorie e supusă formelor și regulilor prescrise de legislațiunea țării căreia cererea e adresată.

10. Străinul arestat provisoriu, conform dispozițiunilor articolului precedent, va fi, afară numai dacă arestarea sa nu ar trebui menținută pentru un alt motiv, pus în libertate, dacă, în interval de doue-decî zile de

la data mandatului de arestare provizorie, cererea de extrădare pe cale diplomatică, cu producțiunea documentelor prescrise de convențiunea de față, nu a fost făcută.

11. Când, în urmărirea unei afaceri penale nepolitice unul din guverne va găsi necesară ascultarea martorilor ce s'ar găsi în cel-lalt Stat, o comisiune rogatorie va fi trimisă în acest scop pe cale diplomatică și ea va fi executată, observându-se legile terii în care martorii sunt invitați a se prezenta.

În cas de urgență, însă, o comisiune rogatorie va putea fi adresată direct de autoritatea judiciară a unuia din State autorității judecătorești a celuilalt Stat.

Orî-ce comisiune rogatorie, avend de scop a cere ascultare de martori, va trebui să fie însoțită de o traducțiune francesă,

12. Dacă într'o cauză penală nepolitică prezentarea în personă a unui martor în cea-laltă țară este necesară saii dorită, guvernul seu îl va invita a se conforma invitațiunii ce i s'a făcut, și, în cas de consimțiment, i se vor acorda cheltuell de drum și de ședere, după tarifele și regulamentele în vigore în țara în care ascultarea va trebui să aibă loc, afară de cașul când guvernul rogator va socoti că trebuie alocată o mai mare indemnitate martorului.

Nici un martor, or care ar fi naționalitatea sa, care, fiind citat în una din ale doue țări, se va înfățișa de bună voe înaintea judecătorilor celelalte teri, nu va putea fi urmărit saii deținut acolo pentru fapte saii condamnări criminale anteriore, nici sub cuvînt de complicitate în faptele cari fac obiectul procesului în care el va figura ca martor.

13. Când în o cauză penală nepolitică confruntarea

unor criminali deținuți în cel-lalt Stat, saii comunicarea unor piese de convicțiune sau a unor documente cari s'ar găsi în manile autorităților din cea-laltă țară, s'ar crede folositoare saii necesară, cererea lor se va face pe cale diplomatică și acolo i se va da urmare, afară numai dacă considerațiunii speciale s'ar opune la acesta și cu obligațiune de a înapoia pe criminali și piesele.

14. Trecerea, prin teritoriul uneia din părțile contractante, a unui individ predat de o a treia putere celelalte părți și neaparținend terii prin care trece, va fi acordată pe simpla prezentare, în original saii în copie autentică, a unuia din actele de procedură menționate la articolul 7 cu condițiune ca faptul ce servese de bază extrădării să fie cuprins în presenta convențiune, să nu intre în previsiunile articolelor 2 și 6, și ca transportul să se facă, în ceea ce priveșe escorta cu concursul funcționarilor terii care a autorizat transportul pe teritoriul seu.

Cheltuelile de transit vor fi în sarcina țării reclamante.

15. Guvernele respective renunță de o parte și de alta la orî-ce reclamațiune pentru restituirea cheltuelilor de întreținere, de transport și altele, cari ar putea rezultă, în limitele teritoriilor lor respective, din extrădarea preveniților, acușaților saii condamnaților, precum și la acelea cari ar rezultă din executarea comisiunilor rogatorii, din transportul și înapoierea criminalilor, de confruntat, și din trimiterea și restituirea pieselor de convicțiune saii a documentelor.

În cas când transportul pe mare ar fi găsit preferabil, individul de extrădat va fi condus la portul pe care 'l va arăta agentul diplomatic saii consular al

guvernului reclamant, pe cheltuiala căruia el va fi imbarcat.

16, Convențiunea de față, care nu e aplicabilă coloniilor, nu va fi executorie de cât după două-deci zile de la promulgarea sa în formele prescrise de legile celor două țeri.

Din ziua punerii ei în aplicare, convențiunea din 13 Septembrie 1881 va înceta de a fi în vigore și va fi înlocuită prin convențiunea de față, care va continua a-și produce efectele în timp de șese luni din ziua unei declarațiuni contrarii din partea unuia din cele două guverne.

Ea va fi ratificată și ratificările vor fi schimbate cât de curând se va putea.

Drept care plenipotențiarilor respectivi ati semnat prezenta convențiune și au investit-o cu sigiliurile lor.

Făcut în dublă expedițiune la București, în două-deci și septe Septembrie (noue Octombrie), una mie opt sute nouăzeci și patru,

CODICE

DE

JUSTIȚIE MILITARĂ

Lege sancționată prin înaltul decret No. 1256 din 14 Maii 1881,
Monitorul Oficial No. 40.

cu modificările aduse prin legea sancționată cu înaltul decret
No. 1304 din 25 Martie 1894, *Monitorul Oficial* No. 230.

CODICE DE JUSTIȚIE MILITARĂ >

CARTEA I

DESPRE ORGANISAREA TRIBUNALELOR MILITARE

DISPOZIȚIUNI PRELIMINARE.

* Art. 1. Justiția mili-
tară se dă:

1) De consiliile de disci-
plină;

2) De consiliile de res-
boiu;

1) Acest codice dat-Czã din
1873, a fost însă modificat în
1881 și 1894. El este tradus din
Codul de justiție militară fran-
cezã din 1857. înaintea acestui
cod în România era în vigore
decretul din 6 Iulie 1859 al lui
Cuza.

D-l Ministru de rãsboiu D.
Sturdza, a întocmit o comisi-
une compusã din d-nii colonel
Lãzãrescu, președinte ; d-nii M.
Julian procuror general, maior
Belinsclii. comisar regal, cãpi-
tanii Stanciovicii și Topolove"nu,
licențiați în drept și raportori
militari pe lângã Consiliul de
resboi, maior Manolescu, ad-
vocat militar, cãpitani Hom-

3) De consiliile de revi-
siune.

în cașurile prevestite de
acest codice se statorni-
cesc pretori pentru armata.

Fr. 1.

rie"nu și lancovescu din statul
major și O. Hamangiu, prirn-
procuror. Lucrãrile acestei co-
misiuni însă, nu sunt terminate
pãnã în prezent. Ele modificã
în totul actuala organizare mi-
litarã. Noi dãm textul legii dupã
ultima ediție oficialã din 1902,
la sfirșitul codului am adão-
gat instrucțiunile ministeriale,
privitoare la aplicarea C. J. M.
care s.au publicat în Monitorul
<Ștefi No. 9/82 și care constituiesc
un comentar al acestui cod.

*) Articolele cu acest semn au
fost ast-fel modificate prin legea
din 25 Martie 1894^ ^ Monitorul
Oficial" No. 29u.

TITLUL I

DESPRE (CONSILIILE DE RESBOIU ȘI DESPRE CONSILIUL DE REVISIUNE PERMANENT.

CAPITOLUL I

Despre consiliile de resboiu permanente în circumscripțiunile teritoriale.

2. La reședința fiecărei circumscripțiuni teritoriale de corp de armată sau divizie, se află un consiliu de resboiu permanent. Dacă trebuința serviciului va cere, se poate statorni și alte consiliile de resboiu permanente în circumscripțiune prin un decret al Regelui, care hotărășce reședința acestor consiliile și determină circumscripțiunea lor. *Fr. 2.*

3. Consiliul de resboiu permanent se compune din :

Un colonel saii locot.-colonel, președinte;

Duol maiori;

Duol căpitani. *Fr. 3.*

4. Pe lângă fie-care consiliu de resboiu se află: un comisar regal, un raportor și un grefier.

Se pot numi unul saii mai mulți substituți al comisarului regal și al raportorului, și unul saii mai multe ajutore de grefier *Fr. 4.*

5. Comisarii regali și substituții lor îndeplinesc pe lângă consiliile de resboiu funcțiunile ministerului public.

Raportorii și substituții lor sunt însărcinați cu instrucțiunea.

Grefierii și ajuturile lor cu diferite scripturi, cu conservarea actelor și cu redacțiunea sentințelor. *Fr. 5.*

6. Președinții și judecătorii se numesc dintre oficerii în activitate din circumscripțiune. Ei pot fi înlocuiți prin alții la fie-care șese luni și chiar într'un termen mai mic, dacă încetează de a face parte din circumscripțiune. *Fr. 6.*

7. Comisarii regali și raportorii se numesc dintre oficerii superiori saii căpitani, sub-intendanți militari, saii adjuncți clasa I în activitate.

Comisarii regali și raportorii pot fi numiți, în cas de concentrări saii mobilisări, și dintre oficerii superiori, căpitani, sub-intendanți saii adjuncți în retragere, dacă aceștia vor fi exercitat în timp de 6 luni asemenea funcțiunii pe când se aflau în activitate, sau dacă vor fi luat parte ca membrii în consiliul de resboiu permanent în timp de 6 luni.

Substituții se numesc

dintre oficerii în activitate ilincircumscripțiunî. *Fr. 7.*

8. Președintele și judecătorii consiliilor de resboiu se numesc de generalii comandant al circumscripțiunei.

Numirea se face de ministerul de resboiu când se judeca un colonel saii general. *Fr. 8.*

9. Comisarii regali și raportorii se numesc de miuistrul de resboiu dintre oficerii în activitate, după lista de prezență făcută de generalul comandant al circumscripțiunei unde se află aședat consiliul de resboiu.

Substituții se numesc de generalul comandant și il circumscripțiunei.

În regulamentul de administrație publică determină condițiunile și formele numirei grefierilor și a ajutoarelor lor. *Fr. 9.*

Termenii din art. 9 raportorii nu implică nici de

cum ideea că trebuie să figureze pe o listă, prezentată de generalul comandant al circumscripțiunii mai mulți ofițeri printre cari Ministerul de resboiu sil faeă alegerea sa, căci atunci în art. 9 ar fi trebuit să se coprină termenii raportorii sunt aleși și se numesc și în care cas recomandațiunea generalului ar fi fost ceva ilusoriu, lăsând Ministerului alegerea, tocmai ceea ce legea a voit a evita; art. 9 se raporta mai mult la numirea comisarilor regali și a raportorilor cari sunt numiți în permanență, iar nu și când ei sunt numiți special pentru o afacere. Prin admiterea sistemului de a se recomanda de generalul comandant al circumscripțiunei mai mulți ofițeri, pentru a se numi unul singur ca raportor, s'ar impune obligațiunea generalului de a prezenta mai mulți și chiar în cașul când el n'ar găsi saii n'ar recunășce apt de cât unul singur. Cons. de revis. 29 Nobr. 85; Dr. 6/35-86, p. 43.

10. Compunerea consiliului de resboiu determinată la art. 3 de mai sus, se menține saii se modifică după gradul acusatului, conform tabloului următor:

Gradul acusatului	Gradul președintelui	Gradul judecătorilor
Sub-oficeri, caporali sau brigadier ori soldat. Sub-locot. Locoten. Căpitan	Colonel sau locot.-colonel	2 maiori și 2 căpitani.
Maior	General de brigadă sau colonel.	1 colonel, 1 locotenent-colonel și 2 maiori.
L.-colonel	General de brigadă	2 colonei și 2 locot.-colonei.
Colonel	General de divizie sau de brigadă.	2 generali de brigadă și 2 colonei.
General de brigadă	General de divizie sau de brigadă.	2 generali de divizie și 2 de brigadă, și 4 generali de brigadă.
General de divizie	General de divizie sau de brigadă.	4 generali de divizie sau de brigadă.

La cas de neajungere la circumscripțiune de oficeri cu gradul cerut pentru compunerea consiliului de războiu, generalul comandant al circumscripțiune! cere din altă circumscripțiune, spre a lua parte la consiliul de războiu, oficerii de un grad

egal cu acela al acusatului sau cu un grad imediat inferior, după ce s'a avut recurs la tote circumscripțiunile. *Fr. 10.*

11. Pentru judecata unul general, ministerul de războiu compune consiliul astfel ca, afară de cazul de imposibilitate, președintele a-

costul consiliu cel puțin să fie mai vechitl decât acisatul. *Fr. 11.*

12. Pentru a judeca pe uu membru al intendenței militare, un medic, un farmacist, un oficer de administrație, un veterinar, sau pe ori-care individ asimilat cu militarii, consiliul de războiu este compus, conform art. 10, după gradul la care este asimilat acusatul. *Fr. 13.*

13. Dacă sunt mai mulți acusați de diferite ranguri sati graduri, compunerea consiliului de războiu se determină după gradul sau rangul cel mal înalt. *Fr. 14.*

14. Dacă din cauza gradului sati rangului acusatului, trebuința cere a i se înlocui unul sati mai mulți membri al consiliului de războiu, cei-Falți membri raportori și grelier! continuă de drept funcțiunile lor.

Raportorii însă nu pot continuata funcțiunile lor decât în următorele condițiuni:

t) Dacă acusatul este oficer inferior, raportorul pote fi oficer inferior.

2) Dacă acusatul este oficer superior, și raportorul p6te fi oficer superior.

3) Dacă acusatul este oficer general, și raportorul va fi oficer general. *Fr. 10.*

Raportorii speciali, numiți în interes de disciplină și pentru a se asigura facerea instrucțiune!, de un oficer cel puțin egal în grad cu inculpatul, nu sunt obligați ca să lucreze cu asistența raportorilor ordinari. Dispozițiunea art. 15 § 2 C. J. M. constituiesce o adevărată inadvertență a legiuitorului și în tot cazul, acesta formalitate nu este prevedută sub pede'psă de nulitate și nici este substanțială. Cons. de revis. 89 Nobr. 85; Dr. 6/85-86, p. 42.

* 15. Funcțiunile de comisar regal și de raportor se îndeplinesc de un oficer cu un grad sail rang cel puțin egal cu acela al acusatului.

Când un comisar regal sail raportor este numit special pentru instruirea și judecarea unei pricinii, el este asistat, în tdtte acetele sale, de comisarul regal sau de raportorul permanent al consiliului de războiu, sau de unul din substituții lor.

Comisarul regal permanent are dreptul a interveni în desbateri, dar numai în cestiuni de drept și de procedură. *Fr. 16.*

16. Consiliile de războiu când vor fi chemate ajudeca prisionieri! de războiu vor fi compuse, ca și pentru judecata militarilor români, după asimilațiunile gradelor. *Fr. 17.*

17. Când în cașurile prevădute de lege va fi tre-

buință de a atrage înaintea ținui consiliu de resboiu, sau ca autori principali saii ca complici, pe un individ care nu este nici tnilitar nici asimilat cu militarii, consiliul rămâne compus cum se prevede la art. 3, afară numai dacă gradul saii rangul unuî acusat militar nu cere o altă compositiune. *Fr. 18. ; ..*

18. Generalul comandant al fie-căreia circumscripțiunii teritoriale întocmesce dupăprezentățiunea șefilor de corpuri, un tablou după gradul și vechimea oficerilor apți cari pot chemați a lua parte ca judecători în consiliul de resboiu.

Acest tablou s© modifcă treptat după, mutațiile ce se fac.

Se depune o copie la grefa consiliului de rșsboiti. O instrucțiune ministerială va determinaapținutudinea și condițiile ce trebuie să îndeplinescă oficerii chemați a lua parte ca judecători în consiliul de resboiu.

Oficerii sunt chemați, unul după altul și după rândul înscrierel, a lua parte la consiliul de rSsboiu, afară de vre-o împedcare admisă prin decisiunea generalului comandant al circumscripțiunii. *Fr. 19.*

1. Oficerii politiei judiciare nefiind auxiliarii comisarului regal, pot lua parte ca judecători în consiliul de resbel. Cons. de revis. 16 Sept. 90; Dr. 60/91 p. 480.

2. Tabloul prevădut de art. 18 C. J. M. se întocmesce de generalul comandant ul fie-cărei circumscripțum, care singur e competent a trece într'nsul pe toți oficerii, după vechime și grad, cari îndeplinesc condițiunile de aptitudine pentru a putea luă parle ca membri în consiliul de resboiu;" lui îi ip^cumbă sarcina a aprecia asupra aptitudinea oncerilor cari pot lua parte ca judecători într'un cons. de resboiu. Pentru compunerea unuî consiliu de resboiu ad-hoc, oficerii sunt clemăți a lua parte unul după altul și după rândul înscrierii, afară de vre-o împedcare, care trebuie să fie admisă prin decisiunea comandantului circumscripțiunii, după cumreiese din aliniatul din urmă al art. 18, generalul comandant al circumscripțiunii. este singur competent a judeca oportunitatea în lăturării unuî membru din consiliu, cu obligațiunea ca să existe o decisiune a sa motivată. Cons. derevis. 29 Noabr.85; Dr. 6/85-86 p. 43.

19. La cas de vre-o împedcare accidentală a președintelui sau a unul judecător, generalul comandant al circumscripțiunii înlocuesce provisoriu, după împrejurări, prin un oficer de același grad după ordinea tabloului înființat conform articolului precedent

La cas de vre-o împedcare a comisarului regal,

n raportorului și a substituților lor, a grefierului saii II ajutdrelor sale generalul comandant al circumscripțiunii I va înlocui provisoriu. *Fr. 20.*

Art. 19 C. J. M. vizetă la înlocuirea președintelui și a judecătorilor din consiliul permanent de rSsboiu, iar nu și în i-nsul când consiliul se întocmesce din noii potrivit gradului acusatului. Cons. de revis. 2) Noabr. 85; Dr. 6/85-86, p. 43.

20. Dacă nu se găsesec în circumscripțiune oficerii generali saii superiori în număr suficient pentru a complecta consiliul de rfsboiui, ministerul de resboiu chemă, după rangul vechime!, oficeri general! saii superior! din circumscripțiunije teritoriale cele mal apropiate, luați în ordinea tabloului acele! circumscripta! ni. *Fr. 21.*

Dacă s'ar admite că oficerii clemăți a constitui consiliul de resboiu n'ar putea figura pe labloii de cât dacă ei ar fi recomandați de șefii corpurilor respective, din actsssta ar rezultă făoficerii superiori, comandantii de corpuri, nu ar putea figura în nici un cas pe acel tablou, neputend fi recomandați de ei înșii și ast-fei, cu asemenea interpretare, consiliile de resboiu pentru judecarea ofițerilor superiori nu s'ar putea constitui nici-oclată. De și după art. 10 din lega comandamentelor și art. 2 al. 2 dininstrucțiunile relative în, acesta lege, serviciile generale ale armatei ub raportul administrativ de-

ind direct de Minist. de r&s-oiii, însă ofițerii cari fac parte din acele servicii, depind, din punctul de vedere at comandamentului, de comandantul circumscripțiunii teritoriale în care se află, care ast-fei singur are cădere de a-i desemna să, figureze pe tablou. În armaturor acestora, când legea în art. 20 vorbesce de recomandațiunea șefilor de corpuri este evident că ea n'a avut și nu a putut avea în vedere de cât pe ofițerii subalterni din acele corpuri de trupă și n'a înțeles cu acesta să excludă din tablou pe șefii de corpuri și, pe celalți ofițeri făcând parte din serviciile generale a(C armatei, în privința cărora desemnarea comandantului circumscripțiunii teritoriale ține loc de recomandațiune și îndeplinesce prescripțiunile sus-citatului articol. Legea a fost în tot-deauna aplicată în modul acesta, de la promulgarea ei și până astăzi, în facerea tablourilor și constituirea consiliilor de resboiu. — Cons. de revisie: 22 Febr. 84; Dr. 26 83—84 p. 205.

21. Nimeni nu pote face parte dintr'un consiliu de resboiu, sub ori-ce titlu, dacă nu va fi român sau naturalizat român și în virstă de 26 ani împliniți. *Fr. 22.*

22. Rudele și aliații până la gradul de unchiii și nepot inclusiv nu pot fi membrii tot la același consiliu de rgsboiti, nici a îndeplini pe lângă acest consiliu funcțiunile de comisar regal, do raportori sau grefieri. *Fr. 23.*

* 23. Nimeni nu pote lua parte ca președinte sail ca

judecător, nici a îndeplini funcțiunea de raportor într'o cauză supusă consiliului de rășboiu:

\) Dacă este rudă sãti aliat cu acusatul pãnã la gradul de vãr primar inclusiv;

2) Dacă a adus plãngerii sãti dacã a dat ordinul de a se face cercetare sau a depus ca martor;

3) Dacă, în curs de cinci ani ce a precedat darea în judecatã, a figurat ca reclamant, parte civilã sãti prevenit într'un proces criminal în contra acusatului.

Dacă a luat parte mai înainte la pricinã ca membru al unui tribunal militar, raportor sãti comisar regal, sãti dacã a scris acte din dosar în calitate de șef de stat-major al comandamentului circumscriptiunii

Nu se copriind aci acei cari s'ãii mãrginit a îndeplini o simplã formalitate ierarhicã prin transmiterea actelor. *Fr. 24.*

1. Numairudeleși aliații pãnã la grad de vãr primar cu acusatul nu pot lua parte la judecarea unei afaceri dinaintea unui Cons. de resboiu; rudenia cu alte persoane streine nu constituie un cas de recusare. Cons. de revis. 30 Apr. 88, Dr. 3788, p. 294.

2. Nu pot lua parte la judecarea unui proces, militarii cari, prin funcțiunea lor, sunt che-

mați a se pronunța asupra afacerii înainte de judecatã și cari au furniat și scris acte în această privință. Cons. de revis. SO Apr. 88; Dr. 3783, p. 294.

3. Omisiunea de a se trece într'un tablou ofițerii după vechimea lor nu vitezã constituirea consiliilor de resboiu, dacã în fapt este constant cã acei ofițeri nu puteau lua parte la judecarea afacerilor. Cons. de revis. 22 Febr. 84; Dr. 26/83-84, p. 205.

24 La întâia întrunire a consiliului și în toate celelalte cazuri, înainte de a intra în funcțiune, judecãtorii consiliului de rășboiu, substituții, raportorii și membrii ministerului public vor depune jurãmint: președintele înainte în mâinile președintelui după formula urmãtoare:

„Jur în numele lui Dumnezeu și declar, pe onorea și cunoscinta mea, credință Regelui și Constituțiunei țarel mele;

„De a împlini cu sãntenie datoriile ce-mi impune funcțiunea mea;

„De a aplica legile și a mã conforma legilor, întrutote și pentru toți, fãrã pasiune, fãrã urã, fãrã favore, fãrã considerațiune de persoanã, lãrã nici un interes direct sau indirect;

„Așa sã-mi ajute Dumnezeu." *Fr. 25.*

Formalitatea prestãrii jurãmintului de cãtre comisarii spe-

cial! nu este prevedutã sub peilepsã de nulitate, și prin urmare neîndeplinirea ei nu are litiã anulara litiãrii consiliului de resboiu. Cons. de revis. "li Nobr. 85; Dr. 6/85-83, p. 42.

CAPITOLUL II.

Despre consiliul de revisiune permanent.

25. Se înființezã un consiliu de revisiune a cãruia ședință va fi în București. *Fr. 26.'*

26. Consiliul de revisiune se compune:

De 1 președinte, general sail colonel, de 4 judecãtori, adicã:

2 colonel! sau locotenenți coloneii.

2 maiori.

Pe lângã consiliul de revisiune se aflã un comisar regal și un greșier.

Funcțiunile comisariatului regal se îndeplinesc de un ofițer superior sau un subintendant militar.

Se poate numi substitut al comisariatului regal și un ajutor al greșierului, dacã trebuie serviciului va cere. *Fr. 27.*

27. Președintele și judecãtorii consiliului de revisiune se iau dintre ofițerii în activitate al circumscriptiunii teritoriale locale și sunt numiți de ministru. Ei se pot înlocui la fie-care șese luni, sãti și mal curind dacã încetezã de a face

parte din circumscriptiune.

Ministerul de rășboiu întocmesce un tablou pentru judecãtori potrivit cu art. 18 al acestui codice; art. 19 și 20 sunt asemenea aplicabile și la consiliul de revisiune. *Fr. 28.*

28. Comisarul regal se ia dintre ofițerii superiori sau dintre subintendantii militari ce sunt în activitate sail în rezervã. Ei se numesc de ministru de rășboiu.

Substituții se iau dintre ofițerii sau dintre membrii intendenței militare cari sunt în activitate și se numesc de ministru.

Condițiunile și formele numirii greșierilor și ajutorilor lor sunt hotãrite prin regulamentul de administrație publicã prevãdut prin art. 9 al acestui codice. *Fr. 29.*

29. Dacă consiliul de resboiul, a cãruia sentință este atacatã, a fost presidat de un general, consiliul de revisiune trebuie sã fie asemenea presidat de un general.

Președintele ordinar rămâne atunci la ședința cu judecãtor și cel mal noii în grad nu ia parte de loc la judecatã priciniei. *Fr. 30.*

30. Nimeni nu poate face parte din consiliul de revisiune dacã nu va fi ro-

mân saii naturalizat român și în etate 6 & 30 de ani împliniți,

Articolele 22, 23 și 24 ale acestui codice se aplică și la membrii consiliului de revisiune. *Fr. 31.*

TITLUL II

DESPRE CONSILIILE DE RESBOIU ȘI CONSILIILE DE REVISIUNE ÎN ARMATELE ACTIVE, ÎN COMINELE, ÎN JUDEȚELE ȘI ÎN RAJONELE DE RESBOIU ÎN STARE DE ASEDIU

CAPITOLUL I.

Despre consiliile de resboiu în armatele active.

31. Când mai multe divisiuni se unesc în armată saii în corp de armată pentru a opera în interiorul terii sau afară, se stabilește un consiliu de resboiu la cartierul general al armatei, și dacă va cere trebuința, și la cartierul general al corpului de armată și la fie-care divisiune.

Dacă o divisiune activă sau detașamentul de trupă de forță unul regiment cel puțin, trebuie să opereze izolat, pot fi asemenea formate într-o divisiune încă un consiliu de resboiu, și în detașament unul saii două consilii de resboiu.

Aceste consilii de resboiu se compun precum

s'a arătat la articolele 3, 4, 7, 10, 11, 12, 14, 16 și 16 ale acestui codice, și sunt instituite de comandantul armatei, corpului de armată, divisiunii saii detașamentului.

Pe lângă fie-care consiliu de resboiu, vorbit aci, comisarul regal îndeplinește și funcțiunea de raportor. *Fr. 33.*

32. Membrii consiliului de resboiu, precum și greșierii se iau dintre ofițerii și sub-ofițerii întrebuințați în armată, în corpul de armată, în divisiunile sau în detașamentul pe lângă care aceste consilii sunt stabilite. *Fr. 34.*

33. Membrii consiliului de resboiu, precum și comisarii regali, raportorii, substituții, greșierii și ajutoarele lor, se numesc și se înlocuiesc precum mai jos se arată:

La cartierul general al armatei, de generalul comandant al armatei;

La cartierul general al corpului de armată, de generalul comandant al celui corp;

În divisiune, de generalul comandant al divisiunii;

În detașamentul de trupe de comandant al celui detașament.

Dacă nu se va găsi în

divisiune, sau în armată, «aia în detașamentul în care se formează consiliul de resboiu, un număr îndestulător de ofițeri cu gradul cerut pentru a lor compunere; membrii acestor consilii se vor lua din gradele imediat interioare, fără ca să pită fi mai mult de douăzeci și doi grade de cât acela al acusatului.

Dacă, cu totă dispoziția paragrafului precedent, va fi în divisiune, în corpurile de armată și, detașamente, lipsă de militari cu gradul cerut pentru compunerea consiliilor de resboiu, care sunt atașate acolo, generalul va îngriji înlocuirea lor prin ofițeri luați din armată.

La cas când generalul comandant nu va putea cu nici un chip compune consiliul de resboiu al cartierului general, se va procede de către ministerul de resboiu conform art. 20, saii va trimite pe ofițerul inculpat în cercetarea unuia din consiliile din resboiu permanente în circumscripțiunile teritoriale vecine. *Fr. 35.*

34. Dacă un general care a comandat o armată, saii un corp de armată, este dat în judecată pentru vre-o faptă comisă în timpul când el a comandat acesta ar-

mată, nici unul din generali cari aia fost sub ordinele sale în armată sau în corpul de armată, nu pote lua parte la consiliul de resboiu.

La cas de lipsă de generali pentru a compune consiliul de resboiu, inculpatul se va trimite înaintea curții de casatiune, care, în secțiuni-unite, va procede și va judeca conform dispozițiilor acestui codice.

Funcțiunile de comisar regal se vor îndeplini de procurorul general al curții de casatiune. *Fr. 36.*

35. Articolele 5, 14, 21, 22, 23 și 24 ale acestui codice se aplică și la consiliile de resboiu în armată. *Fr. 37.*

CAPITOLUL II

Despre consiliile de revisiune în armatele active.

36. La cartierul general al armatei se înființează un consiliu de revisiune; generalul comandant al unul corp de armată pote după trebuința serviciului, să mal înființeze un consiliu de revisiune pentru una sau mal multe divisiuni, pentru unul sau mal multe detașamente.

Membrii consiliului de revisiune și comisarii re-

gali se iea dintre oficeril de armată., dtii corpurile de armată, din divisiune sau din detașamentele pe lângă cari aceste consilii sunt atașate. Ei se numesc și se înlocuesc de comandantii acestei armate, corpuri de armată, divisil saii detașamente.

Comisarii regalii sunt luați dintre oficeril superiori saii căpitani, saii dintre subintendanții militarise sunt în activitate saii în rezervă.

Articolele 22, 23, 26, 29 și 30 ale acestui codice se aplică și la consiliile de revisiune în armatele active. *Fr. 38—40.*

37. Dacă la cuartierul general, sau în ai'mată, saii în corpul de armată, sau în divisiune, sati în detașamentul unde se formează consiliul de revisiune, nu va fi un număr îndestul de oficerl cu gradul cerut, consiliul de revisiune se va compune de trei judecători cari vor putea fi luați, adică:

Președintele, dintre colonel! safi locot.-colonell;
Cel-lalțl judecători, dintre maiori.

Funcțiunile de comisar regal vor putea fi îndeplinite de un căpitan sau adjunct al intendenței militare în activitate sati în rezervă.

În tote cașurile, președintele consiliului de revisiune trebuie să fie cel puțin de un grad egal cu al acusatului. *Fr. 41.*

CAPITOLUL III

Dispozițiune comună celor doue capitole precedente.

38. Când se formează armate, corpuri de armate, divisiunl active sati detașamente pentru a opera pe teritoriu sau afară în interiorul unei circumscripțiunl teritoriale, consiliile ordinare de rășboiti, cari se găsesec organizate în acea circumscripțiune, judecă tote căușele de competența consiliilor de rășboiti în armată: iar consiliul de revisiune din Bucuresci judecă cele de competența consiliilor de revisiune în armată, până ce consiliile de resboiu și consiliile de revisiune în armata activă se vor crea potrivit capitolelor f și 11 din acest titlu. *Fr. 42.*

CAPITOLUL IV

Despre consiliile de rășboiu în comune, în județe și în piețele de resboiu puse în stare de asediti sau investit.

39. Când una safi mal multe comune, unul sau

mal multe județe se declară în stare de asediu, consiliul de rășboifi permanent al circumscripției teritoriale de care țin aceste comune sati aceste județe, pe lângă atribuțiunile lor ordinare, judecă crimele sati delictel la cari le dă dreptul codicele de față și legea asupra stării de asediu.

Reședința acestor consilii pote fi strămutată prin decret regal în una din acele comune sati în unul din acele județe. *Fr. 43.*

40. În fie-care cetate sau tabără întărită declarată investită, formarea unuia sati mal multora consilii de rășboiu se dă în ordinul de di al teritoriului pus în stare de asediu sati investită

Funcțiunile acestor consilii încetează îndată ce starea de asediu saii investirea se va ridica, afară numai de ceea-ce privesce judecarea crimelor și delictelor a căror urmărire s'a început. *Fr. 44.*

41. Membrii consiliului de rășboiu stabilit în localitățile prevădute în articolul precedent, puse în stare de asediu sati investite, se numesc și se înlocuesc de șeful cel mal mare în grad, care, în lipsă de militari în activitate, pote să ia oficerl și din

disponibilitate, congediu, sail din rezervă.

Dacă nu se va găsi în acea localitate, prevădută de articolul precedent, numărul îndestulător de oficerl și de membrii ai intendenței militare cu gradul cerut pentru formarea consiliilor de rășboiu, lipsa se împlinesce cu gradele cele mal apropiate. *Fr. 45.*

42. Articolele 3, 4, 5, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 21, 22, 23 și 24 ale acestui codice sunt aplicabile la consiliile de rășboiu, aședate în localitățile puse în stare de asediu sail investite. *Fr. 46.*

CAPITOLUL V.

Despre consiliile de revisie în comune, în județe și în piețele de resboiu puse în stare de asediu sau investite

43. Când una sau mal multe comune, unul sau mal multe județe sau declarat în stare de asediu, recursurile în contra sentințelor consiliilor de rășboiu se fac la consiliul de revisie al armatei.

Reședința consiliului de revisie pote fi strămutată prin decret regal în una din acele comune sail în unul din acele județe. *Fr. 47.*

44. Când un oraș pus în stare de asediu se află

prea depărta de locul unde residă consiliul de revizie al armatei, se poate înființa un consiliu de revizie eventual, spre a revizui toate recursurile ce se fac în contra hotărârilor consiliilor de războiu pe timpul stărei de asediu.

Membrii acestui consiliu de revizie se numesc și se înlocuiesc de comandantul superior al locului conform, art. 41 al acestui codice.

La caz de a nu se putea compune consiliul de revizie cu numărul de membrii fixați de acesta lege, personalul acestui consiliu poate fi redus la trei membri, precum s'adislaart. 37. *Fr. 48. ...*

45. Articolele 26, 29, 30 și 241) ale acestui codice se aplică, la consiliul de revizie care residă în localitățile puse în stare de asediu, *Fr. 49.*

CAPITOLUL VI.

Dispozițiune comunii celor două capitole precedente.

46. Dacă în piețele de războiu puse în stare de

1) De și se menționează în toate edițiile oficiale art. 24, credem totuși că legiuitorul a voit a vorbi de art. 34.

asediu se află deja înființat consiliul de războiu safi consiliul de revizie, organizațiunea se completează dacă trebuința va cere, potrivit dispozițiunilor precedenteelor două capitole. *Fr. 50.*

TITLUL HI

DESPRE PRETORI.

47. Când o armată se află pe pământ străin, marii pretori și pretorii, osebbit de atribuțiile poliției cari le sunt atribuite de reglementele militare, eșercită o jurisdicțiune care este mărginită și regulată de aceste codice *Fr. 51.*

48. Marele pretor exercită jurisdicțiunea sa prin el însuși sau prin pretori pe tot teritoriul ocupat de armată, pe flancurile și în spatele armatei.

Fie-care pretor exercită jurisdicțiunea sa în divisiunea sau detașamentul din care face parte, precum și asupra flancurilor și spatelui acestei divisiuni sau acestui detașament.

Marele pretor, precum și pretorii, judecă singuri, ajutați de un grefier, pe care el singuri l'aleg dintre sub-oficerii și brigadierii gendarmeriei. *Fr. 52.*

CARTEA II

DESPRE COMPETINȚA TRIBUNALELOR MILITARE.

DISPOZIȚIUNI GENERALE.

49. Tribunalele militare dau hotărâre numai asupra acțiunilor publice, afară de cașurile prevădute prin art. 71 al acestui codice. Ele pot, cu tote acestea, ordona, în folosul proprietarilor, înapoierea obiectelor luate (saisis) saft a pieselor de convicțiune, când nu este loc de a pronunța confiscarea lor.

Militarul care, mal înainte de a se înrola în oștire, a comis vre-o infracțiune prevădută de codicele penal ordinar, este justițiabil de tribunalele ordinare, și autoritatea militară va fi datore a-l preda autoritatei civile, când i se va facerechisițiune. *Fr. 53.*

Consiliile de războiu sunt competente a judeca pe asimilații cu militarii cari în momentul comiterii infracțiunii n'ar fi justițiabili de aceste consilii, când însă delictele s'au comis în complicitate cu militarii. Cas. II, 10 Sept, 82; Dr. 09/81-82 p. 556; și 75/81-82, p. 608. B. 82, p. 900.

50. Acțiunea civilă nu poate fi urmărită de cât

înaintea tribunalelor civile; exercițiul el rămâne suspens pe cât timp nu s'a dat o hotărâre definitivă, asupra acțiunii publice intentată mai înainte sau în timpul urmăririi acțiunii! civile. *Fr. 54*

1. Dacă Pr. P., prin al. ultim de sub art. 11, în cas de hotărâre achitătoare, închide părțile civile ori-ce drum de judecată înaintea tribunalelor civile, prin art. 389 al aceleiași legiuri, curtea juraților se vede îndrituită a hotărâi asupra daunelor-interese pretinse de partea civilă sau de acusat, în câte trele casuiei de absoluțiune, de condamnare sau de achitare. Motivul care a îndemnat pe Lg. să stabilească acesta deosebire între drepturile decurgând pentru părți din delictele deferite tribunalelor corecționale și celor de simplă poliție de cele date competenței curților cu jurați, este justificat mai mult pe cauze de prudență și spre evitare de contradicțiune, care, după sistemul organizat de proc. în materie de delict corecționale și de simplă poliție, ar da naștere la hotărâri adesea opuse în rezultatele lor, unele și altele fiind chemate să statueze și asupra ființei și asupra responsabilității saii urmărilor unuia și aceluiași fapt imputat aceleiași persone; ar fi fost cu de-

săvârșire desordonat, în cazul când Lg. nu ar fi stins parii! vătămate ori-ce drepturi la pretențiunile civile contra celor achitați pentru delictele corecționale și de simplă poliție, a se vedea instanța civilă dând hotărâri contradictorii celor penale, de 6re-ce și unele și altele fiind ținute a-și motiva dispozițiile lor, sunt chemate a se conduce, în aprecierea faptelor și în stabilirea mijloacelor de învinovățire sau de disculpare, pe convicțiunea trasă dintr'unul și același mănunchiu de probe ori sistem de dovedire. După cuprinsul celor stabilite prin titlul II din Pr. P., unde se tratează despre căușele cari trebuiesc a fi supuse juraților, și mai cu seama din contextul celor prevădute la art. 366 și urm., art. 391 și 390 același cod, reese nețagăduit acesta regulă, după cari deciziunile, ori-cari ar fi ele, ale unor asemenea instanțe criminale nu sunt supuse îndatorirei! pentru jurați de a enumera mijlocele de convicțiune în verdictul ce dați, nici a urma vre-o norma precisă în cumpănirea probelor, de aci deciziunea acestor curți urmând a fi dată nemotivată ori-cari ar fi căușele cari mai în urmăreman a fi invocate de pacient în sprijinirea pretențiunilor lui civile, acesta nu va putea da jiascere la hotărâri contradictorii, jurații luând drept măsură a îndatoririlor lor numai intima lor convingere, pe cand singurii judecători ai daunelor în asemenea casuri, rămân după lege obligați să indice și să precizeze motivele cari au contribuit la darea hotărârii lor; prin urmare acesta stare de fapte și numai acesta, a trebuit să îndemne pe Lg. codului de proc. penală să se depărteze, prin art. 389 al seu, în căușele de competența juraților de regula statornicită prin al. ultim al art. II din zisa proc. și să im-

puternicescă pe partea vătămată să facă a-și valora despăgubirile civile, chiar și în cazul când agresorul seu ar fi fost achitat în penal. Din cele stabilite la cartea IU din C. J. M., unde se tratează despre proc. înaintea Trib. militare, mai cu deosebire din dispozițiunea limitativă făcută prin art. 134 privitoare la enunțările ce trebuie să coprindă hotărârile conyilielor ele resbel cu jurisdicțiunii excepționale și singure competente a se pronunța, după cuprinderea art. 51 și 52 din arătatul cod, asupra tuturor delictelor imputate unui militar sub drapel, reese în chip neindoios că, intocmai ca și curțile cu jurați, aceste instanțe militare nu sunt chemate a-și motiva hotărârile lor, membrii consiliilor de resboiu, după organizarea ce legea promulgată la 24 Maiu 1881 dă Trib. militare însușind două roluri juridice distincte: pe deoparte în aprecierea faptelor ei îndeplinind misiunea de jurați, pronunțând verdicte afirmative sau negative numai după intimă convingere, iar pe de alta, odată verdictul pronunțat, aceiași membrii transformându-se în judecători cu sarcină și de a aplica legea și de a motiva acesta aplicațiune: prin urinare în casuri de asemenea natură, nici că pôte fi vorba de stingerea dreptului ce, conform art. 38^b din legea de Pr. P., are partea vătămată de a face ca pretențiunile ei civile să fie valorate înaintea judecătorilor civili, chiar în hotărârile de achitare ce instanțele de represiune militare ar pronunța în favoarea unui învinovățit militar, într'alt-fel ar fi absolut injust și nici că a putea intra acesta în intențiunea legiuitorului, de a se include unei părți lezate ori-ce cale de a-și urmări satisfacțiunea cuvenită pentru daunele ce a suferit; aceiași intențiune a legiu-

Iovului, mai rezultă din chiar tiispositivul art. 50 din C. J. M., «arc dacă pe de o parte desliracă je instanțele militare de ori-ce competență în ceea-ce priveee acțiunea civilă, făcend-o urmăribilă numai înaintea Trib. <iv. ordinare, pe de altă parte, proclamă ca regulă de conducere, că exercițiul acestei acțiuni civile numai atunci rămâne suspendat pe cât timp nu s'a dat o hotărâre definitivă asupra acțiunii publice, intenlată mai înainte saii în timpul acelei acțiuni, prin urmare ori de câte ori inst. represive militare nu au putut fi sesizate, lie din cauza abstențiunii părții vătămate, de a denunța raportul, fie din aceea a magistratului militar însărcinat cu urmărirea unei asemenea acțiuni penale, spre a se pronunța și în privința delictului, pentru reprimarea căruia singură societatea și-a rezervat dreptul de a se ridica, acesta nu pote în nici un chip zădărnici dreptul la reparațiuni civile, ce pacientul ar putea legitima înaintea judecătorilor lui firesci, când mai cu semă numai în cazul când acțiunea publică s'ar găsi pornită ar fi fost temere ca nu hotărârea de daune interese pronunțată mai înainte de trib. civile, să influențeze și să prejudicieze rezultatul judecării instanțelor penale militare pe cari Lg. în interesul numai al apărării, a credul de cuviință a le pune la adăpost de ori-ce prevențiune. Tr. Râmnicul-Vâlcea, 5 Febr. 85; Dr. 33/84-85 p. 2G3.

2. Lg. C-J. M. n'a dispus nicăiri, nici n'a înțeles a face, ca acțiunea în daune-interese să atârne numai de posibilitatea intentării și a acțiunii publice derivând din faptele constatate; iteestă acțiune, după cum se seie, fiind lăsată de Lg. prudentei și esclusivei apărării a magistratilor militari compe-

tenți a o porni. Trib. Râmnicul-Vâlcea, 5 Febr. 85; Dr. 33/84-85 p. 264.

TITLUL I

COMPETISTA CONSILILOR DE KESFIOLT.

CAPITOLUL I

Compttința consiliilor de resboiu permanente în circumscripțiunile teritoriale, în timp de pace e.

51. Orice individ care se găsește în armată în puterea legii recrutare!* sati în ori-ce alt mod de angajare, este jusițiabil de consiliile de resboiu permanente în circumscripțiunile teritoriale în timp de pace, după modurile arătate în articolul următor: *Fr. do.*

Militarii, asimilații lor și toți cei-lalți indivizi arătați în artol, 52 și 53 nu pot face recurs în casație în nici un cas, contra hotărârilor consiliilor de resboiu și revisuire. Cas. II 11 Febr. 98; B. p. 287.

*52. Sunt justiiabil! de consiliile de resboiu din circumscripțiunile teritoriale, în timp de pace, pentru toate crimele și delictetele afară de excepțiunile arătate la titlul IV al acesteii cărți:

1) Oficerii de tote gradele, membrii corpului intendentiei militare, oficerii

de administrație, garnziile de artilerie și geniti.

Medicii, farmacistii și veterinarii militari și șefii de muzică pe cât timp sunt în activitate.

Oficerii de rezervă când sunt chemați sub arme;

2) Sub-oficerii, caporalii, brigadierii, soldații, muzicanții și oricui asimilat cu militarii prin decretele de organizație și trecuți în controlul armatei ca în activitate sub arme;

B) Călărașii și dorobanții cu schimbul pe cât timp se vor afla sub arme.

Se consideră că sunt sub arme din momentul în care sunt chemați în serviciu și până în momentul trimiterii la domiciliu;

4) Militarii, recruții, angajații de bună-voieși indivizii asimilați cu militarii, lăsați în spitalele civile sau militare, sau călătorind sub paza forței publice, sați arestați în stabilimente, în închisori și penitenciare militare;

5) Recruții lăsați pe la casele lor și militarii trecuți în concediu nelimitat și rezervă, când vor fi chemați pentru concentrării sau exerciții;

6) Milițiile și glotele, din momentul afișării prin comune a chemărilor sub arme până în momentul

trimiterii la vetrele lor;

7) Funcționarii impiegați, sub ori-ce titlu, în statuțiile-majore, administrațiile și serviciile care depind de armată, pentru toate crimele, delictele și contravențiunile ce ar avea înclinare cu serviciul militar lor încredințat;

8) Șefii de garnisona în comunele rurale, chiar dacă nu ar fi fost personal chemați sub arme, pentru crimele și delictele prevădute la art. 211, 214, 216, 217 și 218 C. J. M. și art. 144 din C. P. C; 1).

y) Prisonierii de războiu. Fr. 56.

1. Inculparea unui militar de un delict de drept comun dă loc la două chestiuni din care una e o pură chestiune de drept penal, aceea de a ști care e legea penală ce trebuie să se aplice, iar cealaltă, cu totul distinctă de cea precedentă, e jurisdicțiunea de care trebuie să fie judecat militarul. În privința celei d'întâi art. (i P, nu lasă cea mai mică îndoială de vreme ce acest art. declară că legea represivă aplicabilă militarului, pentru delictul de drept comun, e Codul penal comun. Din acesta însă nu se poate deduce cătuși de puțin conluziunea că militarul ar fi supus și jurisdicțiunii comune, chestiunea jurisdicțiunii fiind o chestiune cu totul distinctă de acela a legii de reprimare aplicabilă. Chestiunea jurisdicțiunii la care militarul e supus pentru delict

1) Citește: Codul penal civil.

Iele de drept comun, neresolvată de P. și de Pr. P. comună, se u(lă exprimă tranșată în favoarea jurisdicțiunii militare de art. 4 din legea asupra justiției militare, lege care declară că a-
<?stă justiție excepțională are asupra militarilor jurisdicțiune atât pentru faptele relative la serviciu și disciplină, cât și pentru faptele săvârșite de dînșii în societate. Acest principiu rezultă și din chiar art.

din legea Curții de Casațiune, care declarând neadmisibil recursul militarului, contra deciziunilor tribunalelor militare, a avut în vedere principiul că militarul în ori-ce caz și pentru ori-ce fapt, e justițiabil de Tr. militar, căci este evident că dacă acesta n'ar fi fost adevăratul principiu, citatul text n'ar fi putut închide militarului calea casațiunii pe motiv de incompetența tribunalelor militare a judeca pe militar pentru delictul de drept comun.—Cas. II, 14 Mart. 69; B. p. 07.

2. Recrutul care a comis furt prin efracțiune până a nu primi ordinul de chemare în armată, se judecă de instanțele judecătorești ordinare.—Cas. Vac. II Aug. 87; B. p. 04S.

3. Ființa comisă de militari afară din îndatoririle relative la funcțiunea lor asupra unui dorobanț care nu se găsea în serviciul activ, se judecă de instanțele represive ordinare. Cas. II, 9 Nobr. 83; B. p. 1096.

4. Ofițerii în activitate sunt justițiabili de Tr. Militar, nu de cea ordinare, pentru delictul de loviri săvârșite în persona unui civil.—Cas. II. 8 Mart. 96; B. p. 589.

5. Atentatele la pudore în contra unei femei, de și săvârșite de către un militar în exercițiul funcțiunii sale, totuși ele trebuie judecate de Tr. ordinare întru cât prin C. J. M. se determină anume com-

petința Tr. militare.—Cas. II, 17 Mai, S5; B. p. 448.

6. După al. 2 art. 52 C. J. M. cei din armata teritorială nu sunt justițiabili de Consiliul de războiu de cât pentru delictul prevădute de Titlul II, Cartea IV, C. J. M. Delictul rupere! de sigiliu, pedepsit de art. 200 P. nu este prevădute la Titlul II Cartea IV—Cas. II, 8 Iun. 82; Dr. 70/31-82 p. 565.

7. Toți preveniții fără deosebire, sunt justițiabili de consiliile de resbel când sunt toți militari sau asimilați cu militarii, chiar când unul sau mai mulți dintre ei n'ar fi justițiabili de aceste consilii din cauza pozițiunii lor în momentul comiterii crimei sau al delictului cum d. e. dacă unul din ei făc; a parte din armata teritorială. - Cas. II, 10 Sept. S2; B. p. 900.

8. Călărașul cu schimb, făcând parte din armata teritorială, este justițiabil de Tr. ordinare pentru delictul de lurt, chiar dacă le-ar fi comis, fiind în activitate, în serviciu.—Cas. Vac. 23 Iul. S6; B. p. 599.

9. Delictul de furt, comis de dorobanții făcând parte din armata teritorială se judecă de Tr. civile.—Cas. II. 21 Ian. SS; B. p. 79.

10. Faptul de furt al călărașilor afiați în serviciul subprefecturii, este de competența instanțelor ordinare de a-l judeca, iar nu al consiliului de resbel. — Cas. Vac. 5 Iul. 88; B. p. fir.o.

11. Când un soldat în trupa cu schimbul comite, în timpul când se află liberia domiciliului seu, un delict, afară din cele prevădute la titlul II, cartea IV C. J. M. nu este justițiabil de Tr. militar ci de cele ordinare civile. În acest caz complicele seu militar este justițiabil tot de Tr. civile.—Cas. II. 24 Mart. S9; B. p. 374.

12. Caporalii și soldații do-

robanți cu schimbul sunt justițiabili de Tr. ordinare civile pentru delictele de lovire și maltratări săvârșite în timpul pe când nu se aflau în activitate. — Cas. II, 21 Iun. 89; B. p. 658.

13. Soldați din trupa cu schimbul sunt justițiabili de Tr. militară numai pentru delictele cuprinse la titlul II, cartea IV, C. J. M. Când, dar, faptul nu intră în acele cazuri, este de competența instanțelor ordinare. — Cas. II, 7 Mai 90; B. p. 695.

14. Delictul de omor fără voce, comis de un soldat din armata teritorială, este de competența Tr. civile. — Cas. II, 11 Aug. 90; B. p. 944.

15. Călărașii cu schimbul din armata teritorială sunt justițiabili de Tr. ordinare civile, pentru faptul de lovire săvârșite în persona unui nemilitar chiar dacă călărașii se găseau în serviciul activ. — Cas. II, 8 Iul. 02; B. p. 695.

16. Soldatul din armata teritorială este justițiabil de Tr. militară pentru delictul de furt de bani ai Statului, comis în timpul pe când se află în serviciul activ (precum e cazul când se află de gardă), fie că el era saii nu contabil de aceeași bani. — Cas. II, 12 Oct. 92; B. p. 911.

17. Militarul în concediu este justițiabil de Tr. militară pentru delictul de ultraj al unui șef de gară, acest fapt neintrând în cașurile prevăzute de tit. II, cartea IV, C. J. M. — Cas. II, 4 Aug. 92; B. p. 709.

18. Sub-locotenentul aflat în poziție de disponibilitate și căruia i se impută un fapt care nu cade sub prevederile titlului II, Cartea IV, C. J. M. e justițiabil de Tr. ordinare. — Cas. II, 25 Febr. 87; B. p. 173.

19. Delictul de bătaie comis de șeful garnis6nei este justițiabil de instanțele represive or-

dinare când nu se constată că a fost comis în îndeplinirea datoriei sale. — Cas. II, 17 Iun. 83; B. p. 698.

20. Șeful de garnizonă, care bate și arestează în mod ilegal pe o persoană e justițiabil de Tr. ordinare dacă aceste infracțiuni nu le-a comis în exercițiul funcției sale. — Cas. II, 15 Tul. 85; B. p. 566.

21. Șefii de garnisona din comunele rurale nefiind instituți printr'o lege și numirea lor emanând de la o autoritate superioară militară, nu sunt justițiabili de Tr. militare. — Cons. Rev. 12 Aug. 85; Dr. 2/85-86 p. 13.

22. Șefii de garnisona din comunele rurale numai atunci sunt justițiabili de consiliile de resoioiu când nu ar fi executat ordinele sau dispozițiile atîngătoare de îndatorirea lor de șefi de garnis6nă. Ast-fel faptul de a lovi pe cine-va neintrând în atribuțiunile sale de șef de garnis6nă, va fi judecat de către instanțele represive ordinare — Cas. II, 13 Ian. 97; B. p. 61.

23. Delictul de lovire săvârșit de un șef de garnisona, în timpul când dînsul 'nu se află în exercițiul funcției sale, constituie un delict comun care urm6ză a fi judecat de Tr. civile. — Cas. II, 16 Oct. 89; B. p. 882.

24. Delictul de lovire săvârșit de șeful unei garnisone din comună rurală intră în competența tribunalelor ordinare d'a fi judecat, de 6re-ce, după art. 52, al 7 C. J. M. șefii de garnis6nă sunt justițibili de Tr. militară numai când nu execută ordinele sau dispozițiunile atîngătoare de îndatorirea lor. — Cas. II, 7 Sept. 92; B. p. 801.

25. În urma modificării adusă C. J. M. prin legea din 27 Martie 1894 și asemănat art. 52. al. 8 din aceasta lege modificătoare, șefii de garnisona în comunele rurale sunt justițiabili de Tr.

ordinare civile pentru delictul de lovire prevăzut de art. 238. P. săvîrșit în persona unui rezervist. — Cas. II, 18 Dec. 95; B. p. 1491.

20. Șefii de garnisona sunt justițiabili de Tr. ordinare pentru delictele de lovire sau răniri prevăzute de art. 238. — Cas. II, 23 Ian. 96; B. p. 125.

27. Mișticienii fac parte din armata teritorială și deci sunt justițiabili de Tr. ordinare, când, ca în speță, fiind trimiși a prinde un bănuț hoț de vite, îl bat după ce l'au prins. — Cas. II, 2 Mal 84; B. p. 437.

28. Mișticianul acuzat că, în calitate de șef de garnis6nă, a luat mită de la mișticieni și rezervist, este justițiabil de Tr. ordinare, de 6re-ce acest delict nu e prevăzut în tUl. II, Cartea IV, C. J. M. — Caa. II, 19 Apr. 88; B. p. 420.

29. Gardistul care comite un delict corecțional, în timp de pace, se judecă de Tr. civil. — Cas. II, 25 Mai 82; B. p. 611.

30. Faptul de bătaie ce se impută unui jandarm, în exercițiul funcției sale de a constatata contravențiunii administrative, este justițiabil de Tr. civile. — Cas. II, 22 Iun. 79; B. p. 574.

31. Delictul comis de un soldat în complicitate cu un civil, e de competența instanțelor civile ordinare de a-l judeca. — Cas. II, 2 Mai 79; B. p. 436.

32. Ori de câte ori un militar, comite o crimă saii un delict în complicitate cu un civil, Trib. civile ordinare sunt competente a-l judeca. — Cas. II, 6 Mai 80; B. p. 151.

33. Dacă urmărirea unui delict atinge individi cari nu sunt justițiabili de Tr. militară, fie ca complici, fie ca tainuitori, toți preveniții fără osebire vor fi judecați de Tr. ordinare. — Cas. II, 12 Mart. 85; B. p. 215.

34. Ori-ce delict săvârșit de un militar în complicitate cu

un civil se judecă de Trib. civile. *Așa dar, faptul de abuz de putere și de maltratări săvârșite de un caporal rezervist șef de g"arnis6nă, în complicitate cu alți mișticieni, nu în timpul când aceștia sunt chemați pentru instrucție, este de competența tribunalelor civile iar nu militare, căci acei mișticieni sunt considerați ca militari, conform art. 29 din legea asupra organizării comandamentelor, numai în timpul când sunt chemați, în dille de Duminecă, pentru instrucție, saă când sunt concentrați prin decret regal. — Cas. II, 11 Mart. 92; B. p. 267.

35. Militarul care are complici civili într'un delict sau crimă ce i se impută, este justițiabil de Tr. civile. — Cas. II, 12 Iul. 89; B. p. 685. Idem: Cas. II, 7 Sept. 92; B. p. 801.

36. Ori-ce crimă sau delict comisă de un militar în activitate, în complicitate cu alți civili streini, se judecă de Tr. militară, fără nici o distincție între străinii domiciliați în țară și cari se bucură de 6re-cari drepturi civile și între streini domiciliați în străinătate și cari au numai o trecere prin țară; cu alte cuvinte, toți cari nu au dobândit împămintenirea și deci usul drepturilor cetățenești politice în țară, adică, toți cari nu sunt români sau naturalizați români, sunt considerați ca străini. — Cas. II, 21 Iun. 93; B. p. 639.

37. Militarii și asimilații militari, nu pot în nîd un caz avea recurs în casațiune contra hotărîrilor consiliului de revisiune care 'l condamnă pentru faptele săvârșite în momentul când erau militari. — Cas. II, 14 Mart. 86; B. p. 234. Idem: Cas. II, 9 Sept. 92; B. p. 807.

38. Un militar odată liberat din serviciu și trecut în rezervă, ne mai avînd drept la

nici o alocațiune iru pote fi justițiabil de TrVrrilitare pentru faptele ce ar comite ea atare. Cbnfbftm art. 52 al 4 C. J. M. rezerviții sunt justițiabili de Tr. militare, numai când vor fi întrușiți pentru reviste safi; exerciții potrivit legii armatei. — Cons. de revis. 16 Sept. 90; Dr. 66/91, p. 480.

39. Militariidesertori, pentru crimele saii delictete ce comit în timpul când sunt declarați desertori și șterși din control, sunt justițiabili de Tr. civile — Cas. II, 28 Ian. 76; B. p. 45. Idem: Cas. II, 28 Ian. 76; B. p. 47.

40. Delictul comis de un soldat dezertor, neșters încă din controalele armatei este justițiabil de Tr. militare. — Cas. II, 19 Dec. 88; B. p. 1088.

41. Prin art. 52 C. J. M. actual, ne mai adăugându-se și cuvintul *present*, rSmăne bine înțeles că cei neșters! din controalele armatei, de și desertori, sunt considerați ca făcând parte din armata activă, adică ca și cei presinți, și în așa caz sunt justițiabili de Tr. mili: tare. — Cas. II, 5 Febr. 89-B. p. 224.

42. Consiliul de resbel este competent să judece delictete și crimele săvârșite de un militar în activitate Militarul în activitate se consideră ca atare până în momentul emiterii ordinului de liberare și ștergerii sale din contr6le. — Cas. II, 7 -A-Avt. 89; B. p. 334.

43. Crimele și delictetele săvârșite de un soldat, după ce dînsul a, fost șters din controalele armatei, sunt de competența tribunalelor ordinare. — Cas. II, 7 Sept. 92; B. p. 799.

44. După art. 52, 53, O. J. M. și 525 Pr. P. militarul desertor, neputând fi considerat în activitate de serviciu, este justițiabil de instanțele de drept comun pentru delictetele de drept comun comise de dînsul, în

urma deșertare!.— Cas. II, 17 Mart. 93; B. p. 290.

45. După dispozițiunile legii poziției ofițerilor, refoTma se pronunță printr'un decret regal, în urma raportului ministerului de resboiu făcut pe temeiul verdictului consiliului de reformă constituit conform acelei legi (art. 19) legea poziției ofițerilor). Consiliile de reformă sunt consilii militare cu însărcinarea de a da avizul lor în ore-care casuripentru trecerea în pozițiedereformă, între alții, și a ofițerului de rezervă, ca mesură de disciplină, pentru motivele prevedute de art. 15 al legii poziției, ast-fel pentru purtarea rea din obișnuință pentru greșeli grave contra onorei (conform art. 16 și 18 al legii poziției). În Franța decisiaprin care un ofițer e reformat e un act de administrație contra căruia se pote recurge la consiliul de stat pentru esces de putere și violarea formelor substanțiale. Prin art. 68 C. J. M. din 1881 se recunoștea dreptul a recurge contra aviseilor consiliilor de anchetă la consiliul de revisie. Dacă recursul la consiliul de revisie a lost suprimat cu ocazia revisurii la 1894, sau dacă recursul contra unei decisiuni a consiliului de reformă se p6te îndrepta la consiliul de revisie, acesta pe temeiul și din cauza dispozițiilor art. 70 § 1 C. J. M. în care se face mențiune și de consiliul de anchetă, acesta nu e acum în discuție de ore-ce nu este deferită Casatiune! o decisiune a consiliului de revisie prin care acesta ar fi avut a se pronunța asupra recursului făcut contra decisiunei consiliului de reformă de către recurenți. Nu se p6te recun6șce dreptul de recurs la Casatiune pe temeiul art. 36 al. c. din legea Curței de Casatiune pentru că consiliile de anchetă sau de reformă.

nu sunt tribunale militare precum le prevede Q, J. M. ci comisii militare spre a da avizuri, și dacă aceste avisuri se dau prin observarea unor forme și dacă ele se intitulează verdicte sau decizii totuși nu sunt decizii ale unui tribunal milLL lar în sensul art. 36 al. c. <Iiar dacă s'ar susține că și consiliile de reformă sunt tribunale militare în sensul art.

al. c. legea curții de Casa: tiune, totuși pentru admiterea recursului în Casatiune recursul trebuie să fie îndreptat de un civil, iar nu de un ofițer în rezervă, care fie că e convocat saii nu, e supus jurisdicției consiliilor de reformă de o potrivă conform art. 16 al legii poziției ofițerilor. De altminterlea, e fără utilitate a cerceta dacă consiliul de reformă era necompetent în cât priveșee persona; sau obiectul liind-că numai consiliul de revisie ia care s'ar îndrepta recursul, fiind acesta cu puțință, ar avea a cerceta dacă consiliul de reformă a fost saii nu competent. Dacă am putea presupune că un consiliu de reformă fără competență, fără îndeplinire de forme esențiale, procede și în mod exclusiv reforme'za pe un ofițer sub motivul că onorea militară ar fi atinsă, dacă s'ar presupune că considerații străine de exigențele adeverate ale disciplinei sau ale onorei militare, aii militat când s'a dat verdictul pentru reformarea unui ofițer în rezervă și dacă pentru asemenea casuri am crede că trebuie a se da mijlocul pentru a putea cere anularea verdictului de către Curtea de Casatiune, în cas când n'ar fi recursul posibil, conform C. J. M. din 1881 art. 68 la consiliul de revisie, totuși în actuala stare a legilor nu se p6te crea un drept de recurri la Curtea de Casatiune, ace'stă Curte neaveod

dreptul și competența de a anula ori-ce act administrativ nul sau abuziv, precum e de> cisia consiliului de reformă, cerință a cărei realizare ar fi în sine neapărată pentru ocrotirea ori-căror drepturi, contra ori-cărei atingeri abuzive. Astfel fiind sub tote aceste raporturi recursul în sine este necompetent. — Cas. II, 22 Sept. 98; Dr. 81/98, p. 681. Idem: Cas. II, 28 Sept. 98; B. p. 1134.

46. Justițiabili de Tr. militare sunt numai acei militari cari se află în închisorile militare, nu însă și cei cari, de și condamnați de autoritățile militare, se gășesc în închisori civile, în spele, acușaiți comițend faptul ce li se impută într'un penitenciar civil, Tr. civile ordinare sunt competente a-i judeca. — Cas. II, 27 Apr. 82; Dr. (58/81-82, p. 548.

47. Cadrele armatei teritoriale fiind permanente, ofițerii ce compun aceste cadre sunt justițiabili de Tr. militare; circumstanța că un atare ofițer a comis delictul de mărturie mincinășă înaintea unui Tr. ordinar, fără ca să se fi făcut vr'o denunțare de mărturie mincinășă în sensul art. 355 Pr. P. nu atrage competența Tr. ordinare d'fl judeca aeest delict. Cas. II, 19 Mai 92; ti. p. 503.

48. Deși jandarmeria înființată prin legea din 1893, Sept. 1, are o organizare militară, însă jandarmii, pentru delictete ce comit nu sunt justițiabili după C. J. M. după cum acesta reiese din art. 52 din C. J. M. modificat la 27 Mart. 94, în urina legii jandarmăriei, și unde nu s'a trecut și jandarmii între cei justițiabili de Tr. militare. Numai, și cel mult, pentru fapte de contravenție la disciplina, ei sunt justițiabili după rgulele militare. — Cas. II, 4 Mart. 96; B. p. 534.

49. O dată anulată o H. condamnătoare contra unui militar,

consiliul de resbel înaintea căruia se trimite afacerea spre judecare, este competent a o judeca, de și militarul fusese șters din centralele armatei în virtutea hotărârii anulate. Acel militar, înaintea consiliului de resboiu, se găsește în pozițiunea în care se găsea până la pronunțarea hotărârii condamnatoare anulate. — Cas. II, 14 lun. 89; B. p. 645.

50. O hotărâre pronunțată în contumacie de Tr. militară condamnând pe un militar la pedepse care atrag după sine ștergerea sa din controalele armatei este desființată cu desăvârșire prin constituirea sa în stare de prisoner, așa că prin acesta el a redevenit militar și justițiabil de aceleași Tr. pentru faptele comise de dînsul în calitate de militar. Prin urmare hotărârile pronunțate în urmă și față cu el de acele Tr. nu pot fi atacate cu recurs. — Cas. II, 24 Sept. 91; B. p. 1035.

51. Legea monopolului e o lege specială, și după această lege, toate infracțiunile se judecă în apel de către Tr. civile, fără a se face verii o deosebire între civili și militari. O lege specială nu poate abrogată printr'o lege generală, de cât atunci când acesta se prevede în mod expres. Așa dar militarii sunt justițiabili de Tr. ordinare pentru contravențiile comise la legea monopolului. — Cas. II, 19 Aug. 80; B. p. 200.

52. Delictele silvice comise de militari în activitate sau de asimilații lor, sunt de competența Tr. civile. — Cas. II, 2 Mart. 88; Dr. 39/88 p. 308; B. 88, p. 24; Idem: Cas II, 10 Noabr. 92; B. p. 1028.

53. Sentința pronunțată de un Tr. civil asupra faptului imputat unor militari și remasă definitivă, constituie lucru judecat pentru ei, și astfel dînsii nu mai pot fi judecați pentru același fapt de un alt Tr., fie

civil fie militar, fără a se viola, autoritatea lucrului judecat și principiul *non bis in idem*. — Cas. II, 9 Oct. 96; Dr. 70/96, p. 597. B. 96, p. 1408.

54. Spre a fi justițiabil de tribunalele militare, un militar chiar în rezervă trebuie să fi săvîrșit faptul de lovire în contra superiorului. Calitatea de șef de garnis6nă e numai o funcțiune iar nu un grad. — Cas. II, 7 Oct. 97; B. p. 1235.

55. Sunt justițiabili de consiliul de resboiu întindanții, impiegații sub ori-ce titlu în staturile majore, administrațiunile și serviciile cari depind de armată, pentru toate infracțiunile care are înclinare cu serviciul militar lor încredințat. Prin impieगत într'un serviciu care depinde de armată legiuitorul a înțeles pe acela care este însărcinat sub ori-ce titlu cu un serviciu care depinde de armată. Ast-fel un maestrucroitor de batalion e justițiabil de consiliul de resboiu. — Cas. II, 5 Oct. 99; B. p. 1157.

56. Militarul care răspundesc sciri irijurii6se contra superiorilor și, sciri pe cari aflându-le o altă persoană le publică prin diare, e pasibil de consiliul de resboiu nuda curtea ctjxjri, căci delictul de presă a fost comis de o altă persoană. — Cas. II, 20 Mart. 99; B. p. 454.

* 53. Sunt asemenea justițiabili de consiliile de resboiu, în circumscripțiile teritoriale, în timp de pace, dar numai pentru crimele și delictele prevedute la cartea IV, titlul II, militari} det6te gradele și toți indivizii asimilați cu militarii;

1) Când sunt în disponibilitate sau în ori-ce fel

de concediu sau permisie;
2) Gradele inferioare cu schimbul, pe timpul când nu sunt sub arme;

3) Oficerii de rezervă și gradele inferioare din concediu nelimitat și rezervă, când nu sunt sub arme, însă numai pentru crimele și delictele prevedute la art. 211, 214, 216 și 217 C. J. M., comise din cauza saii cu ocaziunea serviciului militar. Fr. 57.

1. Asemănat art. 53 C. J. M. militarii, când sunt în concediu sau permisie, sunt justițiabili de Tr. militare numai pentru crimele și delictele prevedute prin titlul II, cartea IV, din menționatul cod. Așa dar, crima de tâlhărie săvîrșită de un soldat, pe când dînsul era în concediu pentru cauză de boala, neintrând între faptele prevedute de citata carte, titlul II, dînsul este justițiabil de Tr. civile. — Cas. II, 18 Oct. 94; B. p. 998.

2. Dacă este constant că persoanele prevedute în art. 53 al. 3 C. J. M. sunt justițiabile, în principiu, de Tr. ordinare și că numai prin derogatiune și în cașurile prevedute de acel articol, el sunt justițiabili de Tr. militare, urmeză învederat că pentru t6te acele fapte pentru cari legea nu i asimilează cu militarii, el trebuie să fie priviți ca civili și deci au drept a ataca înaintea acestei Curți, în virtutea art. 36 al. c. Nr. 1 din legea sa organică, botăriile, date de Tr. militare pentru incompetență, ori de câte ori aceste Tribunale și-ar fi însușit căderea de a judeca fapte ce acea lege nu le-a dat dreptul de a le judeca. Dacă art. 74 din C. J. M. din 24 Mai

1881, declară în ori-ce cas recursul inadmisibil pentru cei preveduți în art. 51, 52 și 53 din acea lege, acesta nu este adevărat de cât pentru persoanele prevedute în acea lege. Dacă printr'o lege posterioară, precum este aceea de la 24 Martie 1894, s'a introdus o dispozițiune, — ce nu exista în legea anterioară, — și în care s'a coprins printr'un al. la art. 53 și ofiterii de rezervă și gradele inferioare din concediu nelimitat și rezervă, însă pentru nebdelictate numai, este inadmisibil a se deduce ca Lg. din 1894, care n'a voit să asimileze pe aceste persoane, în privința competența, de cât pentru delictate anume determinate, să fi voit a le asimila în așa mod cu militarii, în cât să le ridice dreptul de recurs în cașatiune, contra H. Tr. militare, chiar când aceste Tr. și-ar fi însușit căderea a judeca fapte ce acest aliniat nu le-a dat dreptul a judeca. — Cas. II, 9 Oct. 96; Dr. 67/96, p. 573. B. 96, p. 1412.

3. Din dispozițiunile art. 53 al. 3 C. J. M. reese că ofiterii de rezervă și gradele inferioare din concediu nelimitat și rezervă, când nu sunt sub arme sunt, în principiu general, justițiabili de Tr. ordinare, pentru t6te delictate comise de dînsii, fie în contra particularilor, fie chiar în contra superiorilor lor. Prin derogatiune la acest principiu, al. 3 de sub art. 53 dă în competența Tribunalelor militare delictate prevdute la art. 211, 216, 217 din C. J. M. dar acesta numai atunci când aceste delictate ar fi fost comise din cauza sau cu ocaziunea serviciului militar. Acesta derogatiune nu și are rațiunea în voința legiuitorului d'amenține pe aceste persoane, și atunci chiar când nu mai sunt sub arme, într'un raport cu superiorii lor de subordonață sau autoritate. Acesta rezultă din

chiar dispozițiunile art. 216 și 217 din C. J. M., cad pe când lovirile date și insultele aduse de un militar superiorului sau sunt pedepsite chiar atunci când ele n'au avut drept cauză serviciul militar, din contra, aceste loviri și aceste insulte nu sunt pedepsite în persoanele arătate în citatul art. 53 al. 3 de Tr. militare, de cât numai atunci când ele au avut drept cauză serviciul militar, și dacă lovirile și insultele făcute superiorului au avut o altă cauză, ele se judecă de Tr. ordinare. Lg. când a dat în judecata Tribunalului militar lovirile și insultele aduse superiorului, de către persoanele prevăzute în acest alineat, n'a plecat de cât de la ideea animosității la care pote da naștere autoritatea ce a fost exercitată de superior pe timpul când aii fost sub arme, și a voit a-l apăra printr'o justiție mai pedepă, și pe care a credut-o mai exemplară, în contra insultelor saii ofenselor ce li s'ar aduce prin unul din modurile arătate în acest articol, d'aci însă nu se pöte deduce că competența Tribunalului militar trebuie menținută și atunci când injuriile sau ofensele sunt comise în condițiuni și prin mijloace de natură a face ca ele să ia în dreptul comun, caracterul și calificarea unui alt delict, căci ar fi a întinde competența unui Tr. excepțional și la judecarea altor delictelor de cât acelea ce legea i-a dat, ceea ce este inadmisibil în drept. Este constant în fapt că cuvintele pretinse injurioase n'au fost adresate personal căpitanilor B. și O. ci rostite într'o conferință ținută la Clubul muncitorilor, că recurentul de astăzi, în acea conferință articula contra numiților căpitani, fapte precise și de o natură ast fel că de ar fi fost adevărate, supunea pe aceștia

și la pedepsa prevădută de art. 222 C. J. M. și la ura și disprețul publicului. Aceste cuvinte, în asemenea împrejurări roșite, ar fi constituit în virtutea art. 294 combinat cu art. 299 P. r.u delictul de insultă, ci acela de calomnie. Din momentul ce este constant că faptul comis de recurentul ar fi putut constitui, delictul de calomnie, este învederat că Tr. militar, cărora legea nu le deferă de cât într'un mod excepțional judecarea delictului de insultă, nu puteau fi competente a judeca și delictul de calomnie, un asemenea delict nu putea fi dar judecat de cât de Tr. ordinare și acesta în urma unei acțiuni intentate de persoanele ce se pretindeau calomniate. Expresiunile întrebuințate pentru calificarea unor asemenea fapte de către cel ce le impută, chiar când ar fi ofensătoare, n'ar putea constitui un delict separat și independent de existența sau nec existența delictului de calomnie, faptele imputate și calificarea lor nu pot forma de cât un singur tot, și dar inst. chemată a se pronunța asupra delictului celui mai grav, adică acela de calomnie, este competența a examina raportul ce există între calificarea faptului și existența lui. De altmintelea delictul de calomnie ne existând de cât atunci numai când faptele imputate sunt nedovedite, ar fi un ce neînțeles, ca deși s'ar recunoșce că aceste fapte n'au și fost în realitate comise și că dar cel ce le-a imputat nu putea fi considerat că a comis delictul de calomnie, totuși dînsul să fie condamnat pentru că a apreciat și calificat aceste fapte cu cuvinte insultătoare. Dacă într'un asemenea caz ceva este de natură a atinge prestigiul și demnitatea celui cărui se impută asemenea fapte, și dar să constituie o in-

jurie pentru dînsul, nu sunt cuvintele cu cari ele au fost filificate de imputător, ci comiterea lor. Aprecierea cea mai injurioasă, pentru cel ce le-a comis, Lg. chiar a făcut-o, judecând aceste fapte ca meritând n li pedepsite, sau de natură a îi invoca ura și disprețul public Afară de acestea, voința legiuitorului ca cel achitat pentru delict de calomnie să nu țină fi condamnat pentru delictul de insultă, din cauza calilifirei sau apreciere! ce a făcut, acestor fapte, rezultă învederat din termenii generali d imperativi din P. care edictează că atunci când *fapta imputată asupra cui-va, se va dovedi adevărată, imputătorul va fi n>uraf de ori-ce pedepsa și dar de pedepsa ce s'ar pretinde în cauza calificare! acestor l'pte. Din momentul ce este «nustăit că delictul ce se puiciei imputa recurentului era delictul de calomnie și că un asemenea delict nu putea fi judecat, fiind dată pozițiunea sa, de cât de Tr. ordinare, rezultă învederat că acest delict a fost indevat de Tr. militară fără competența.—Cas. II, 9 Oct. OG; Dr. 67/86, p. 573. B. 9/5. p. 1412.*

4. Furtul comis de un soldat care este trecut în concediu nelimitat, este de competența tribunalului ordinare. Cas. II, 1 Sept. 99; B. p. 1010.

5. Ofițerii de rezervă, când nu sunt sub arme, sunt justițiabili de consiliul de război, în timp de pace, numai pentru infracțiunile preverjute de art. -Ul. 214 și 210 C. J. M. Pentru >u-ce alte infracțiuni sunt justițiabili de Trib. ordinare. — i as. II; 12 Nobr. 17; B. p. 1368.

54. Recruții, cel angajați de bună-voie, din momentul când au primit ordinul de plecarea până la acela al adunării lor în de-

tașament s'at al Sntorce-rei lor la corp; aceștia sunt justițiabili consiliilor de război numai pentru faptul de nesupunere, afără de cașurile prevădute prin numerile 3 și 4 ale art. 52 de mai sus. Fr. 58.

Un recrut care comite o crimă după ce a fost recrutat, dar înainte d'a primi ordinul de chemare nu este justițiabil de instanțele militare. Cas. II; 23 Sept. 98; B. p. 1123.

55. Ofițerii de gendarmerie, sub-ofițerii și gendarmii nu sunt justițiabili consiliilor de război pentru crime și delictelor comise în exercițiul funcțiunii lor relative la poliția judecătorească și la constatarea de contravențiune în materie administrativă. Fr. 59.

1. În regulă generală, jandarmii, ca ori-ce militari, sunt justițiabili de Tr. militar, pentru delictelor ce comit. Prin derogatiune la acest principiu ei nu sunt justițiabili de Tr. militar pentru crime și delictelor comise în exercițiul funcțiunii lor relative la poliția judecătorească și la constatarea de contravențiuni în materie administrativă. Din chiar termenii art. 55 C. J. M. reese că ei sunt justițiabili de Tr. ordinare numai când constată delictelor și contravențiuni deja săvârșite, iar nu și când sunt chemați a lua mesuri preventive, și a împedica comiterea unor asemenea infracțiuni la legea penală saii la legile administrative. Cas. I, 16 Apr. 93; Dr. 38/93, p. 300. B. 93, p. 406.

2. Jandarmii, ca ori-ce militari, sunt justițiabili în principiu de Tr. militare pentru delictе comise de dinșii. Prin derogatiune la acest principiu ofițerii de jandarmi nu sunt justițiabili de Tr. militare pentru delictеle comise în exercițiul funcțiunii lor relative la poliția judecătorească și la constatarea de contravențiuni în materie administrativă. Așa dar competența tribunalelor civile fiind o competență excepțională, ea nu poate fi aplicată de cât la cașurile ce legea anume prevede. A menține ordinea pe stradă nu este o atribuțiune a poliției judecătorești, ci o măsură de poliție preventivă, așa dar delictеle comise de un jandarm în această din urmă calitate, neintrând în dispozițiunile excepționale ale art. 56 C. J. M. judecata lor urmează a se face de către autoritățile competente, în regulă generală, a judeca delictеle comise de militari, și prin urmare de Tr. militare. Cas. II; 21 Nobr. 88; B. p. 1004. Idem: Cas. II, 9 Dec. 88; B. p. 1070.

58 Când un individ, care este justițiabil înaintea consiliilor de resboiu, este urmărit tot într'un timp pentru o crimă sau un delict de competența consiliilor de resboiu și pentru o altă crimă sau delict de competența tribunalelor ordinare, el este mai întâiu tradus înaintea tribunalului competente de a judeca fapta supusă pedepsei celei mai grave și pe urmă trimis, dacă va cere trebuința, și pentru Cealaltă faptă la tribuna-

lul competente. In cas do, j o îndoită condamnare, se supune[numai pedepsei celei mai grave. Dacă amân]; doue crimele sau delictеle i trag după sine aceeași pedepsă, prevenitul se judecă mai întâiu pentru fapta; supusă competente! consiliilor de resboiu Fr. 60.

1. Asemănat art. 56 C. J. M., când un individ este urmărit în aceeași timp, pentru o crimă sau un delict de competența consiliilor de resb și pentru o altă crimă sau delict de competența trib. ordinare, el caută a fi tradus mai întâiu înaintea tribunalului competent de a judeca fapta supusă pedepsei celei mai grave, și pe urmă trimis, dacă va cere trebuința, și pentru cea-laltă faptă, înaintea celui-lalttr. competent. Cas. III 17 Mart. 93; B. p. 290. Idem: Cas. II, 80 Mai 95; B. p. 810.

57. Prevenitul va fi tras înaintea consiliului de resboiu în a căruia circumscripțiune s'a comis crima sau delictul, sau înaintea aceuia în a căruia circumscripțiune a fost arestat, sau înaintea aceuia al garnisonii corpului sau al detașamentului sefr. Fr. 61.

CAPITOLUL II

Competința consiliilor de resboiu în armatele și divisiunile teritoriale în timp de resboiu.

58 Sunt justițiabili de consiliul de răsboiu în ar-

mată pentru tote crimele și delictеle:

1) Justițiabilii consiliilor de resboiu în circumscripțiunile teritoriale în timp de pace;

2) Individii împiegați sub nrl-ce titlu în staturile-majore, administrațiunile și scivicii care depind de urmată;

3) Vivandierii și vivandierele, cantonierii și cantonierele, spălătoreșele, comercianții, servitorii și alți individ! cari urmează armata în virtutea permisiei date lor;

4) Gardele orașenești și glotele, când sunt sub autoritatea militară;

În timp de pace tribunalele ordinare vor judeca, conform acestui codice, delictеle comise de gardiști și crimele prevădute în acest codice;

5) Furnisorii armatei și cel însărcinați cu aprovizionarea armatei, precum și reprezentanții și împiegații lor. Fr. 62 '

59. Sunt justițiabili de consiliile de răsboiu, dacă armata este pe teritoriul inamic, toți individii preveniți sau ca autori sau ca 'omplici al vre-unel crime sau delict prevădute prin titlul II, cartea IV, a acestui codice. Fr. 63.

60. Sunt asemenea ju-

stițiabili de consiliile de resboiu, când armata se găsește pe teritoriul României în prezenta inamicului, pentru crimele și delictеle comise în coprișul acestei armate:

1) Străinii preveniți de crime și delictе prevădute prin articolul precedent;

2) Toți individii preveniți ca autori săi complici de crimele și delictеle prevădute prin art. 197, 198, 199, 200, 201, 242, 243, 244, 245, 246 și 247 ale acestui codice. Fr. 64.

61. Sunt trași înaintea consiliilor de răsboiu ale divisiunilor săii ale detașamentului din care fac parte, militarii până la gradul de căpitan inclusiv și cei asimilați rangurilor corespundătoare. Fr. 65.

62 Sunt trași înaintea consiliului de răsboiu al cuartierului general al corpului de armată:

1) Militarii atașați la cuartierul general până la gradul de colonel inclusiv și cei asimilați cu militarii de ranguri corespundătoare, atașați la acel cuartier general;

2) Maiorii, locot-coloneli, colonelii și cei asimilați acestora cu rangul corespundător, atașați la divisiunile ce compun corpurile de armată. Fr. 66.

Inculparea unuia militar de un delict de drept comun dă loc la două cestiuni din care una e o pură peștună de drept penal, aceea, de a se ști care e legea penală ce trebuie să i se aplice; ittr' cea-laltă cu totul distinctă de cea precedentă, e aceea d'a se ști care e jurisdicțiunea de care trebuie să fie judecat militarul. În privința celei d'întâi art. 6 P. nu lasă cea mai mică îndoială de vreme ce acest art. declară că legea represivă aplicabilă militarului pentru delict de drept comun, e Codul penal comun. Din aceea însă xiu se poate induce cătuși de puțin concluziunea că militarul ar fi supus jurisdicțiunii comune, cestiunea jurisdicțiunii fiind o cestiune cu totul distinctă de aceea a legii de reprimare aplicabilă. Cestiunea jurisdicțiunii la care militarul e supus pentru delict de drept comun neresolvată de P. și de Pr. P. comună, se află expres tranșată în favoarea jurisdicțiunii militare de art. 4 din legea asupra justiției militare, lege, care declară că această justiție excepțională are asupra militarilor jurisdicțiune atât pentru faptele relative la serviciu și disciplină, cât și pentru faptele săvârșite de dânșii în societate. Acest principiu rezultă și din chiar art. 36 lit. c. Nr. 1 din legea curții de casațiune, care declarând neadmisibil recursul militarului, contra deciziunilor Tr. militare, a avut în vedere principiul că militarul în orice caz și pentru orice fapt, e justițiabil de Tr. militare, căci este evident că dacă acesta n'ar fi fost adevăratul principiu, citatul text n'ar fi putut înohide militarului calea casațiunei pe motiv de incompetența tribunalelor militare de a judeca pe militar pentru delict de drept comun. — Cas. II, 14 Mart. 69; B. p. 97.

63 Sunt trași înainte; consiliului de războiu al cuartierului general al armatei;

1) Militarii și asimilații arătați în articolul precedent, când nu s'a întocmit consiliul de războiu la cuartierul general al corpului de armată.

2) Militarii și indivizii atașați la cuartierul general al armatei;

3) Militarii și indivizii asimilați cu militarii cari nu fac parte din nici un din divisiunile sau din nici un corp al armatei;

4) Oficerii generali și indivizii cu ranguri Corespondentore acestora întrebuiți în armată.

Cu toate acestea, generalul comandant, dacă va găsi de cuviință, poate să-l pună la dispoziția ministrului de războiu, și la asemenea caz el sunt trimiși înainte consiliului de războiu al uneia din circumscripțiunile teritoriale cele mai apropiate *Fr. 67.*

64. Ori-ce individ justițiabil consiliilor de războiu ale armatei, care nu e nici militar, nici asimilat cu militarii, este trimis înainte unui consiliu de războiu de armată cel mai învecinat de locul unde s'a comis crima sau delictul, sate de locul unde preve-

nitul s'a arestat. *Fr. 68.*

65. Regulile de competență statornicite pentru consiliile de războiu în armate sunt observate în circumscripțiunile teritoriale cari sunt declarate în stare de războiu prin un decret al Regelui. *Fr. 69.*

CAPITOLUL III

Competința consiliilor de războiu în comune, în județe și în piețele de războiu puse în stare de asediu.

66 Consiliile de războiu, în circumscripțiunea cărora se găesc comunele, județele și piețele de războiu, declarate în stare de asediu s'af investite, judecă toate crimele și delictele comise de justițiabilii consiliilor de războiu de armată, conform cu art. 59 și 60 precedente, fără prejudiciul legii speciale pentru starea de asediu. *Fr. 70.*

CAPITOLULI V

Dispozițiune comună celor trei capitole precedente.

67. Hotăririle date de consiliul de războiu pot fi atacate prin recurs la consiliul de revizie.

Facultatea pentru condamnarea de a face recurs

în ravisie, în conformitate cu § 3, art. 92, poate fi temporar suspendată pentru armatele active în timp de războiu, prin decret al Regelui, după avizul consiliului de miniștri.

Comandantul superior al unei cetăți sau lagăr înțarit, care este asediat sau investit, va avea asemenea drept d'a ordona suspendarea dreptului de recurs în revizie.

În toate cașurile, când acăstă măsură se va lua, ea se va aduce la cunoștință trupelor prin ordin de di și la cunoștința locuitorilor prin publicațiune.

Ea nu va avea putere de cât asupra condamnaților pentru crime și delictes comise în urma aceluia ordin de di, și condamnările la mărte sau la ori-ce altă pedeapsa infamantă nu vor fi executate de cât în urma unuia ordin semnat de oficerul care a ordonat darea în judecată. *Fr. 71.*

• TITLUL II

COMPETINȚA CONSILIILOR DE REVISIUNE.

* 68. Consiliile de revizie se pronunță asupra recursurilor făcute în contra hotăririlor consiliilor de războiu ce depind de dinsele. *Fr. 72.*

1. După dispozițiunile legii poziției ofițerilor, reforma se pronunță printr'undecret regal, în urma raportului Ministrului de război-; făcut pe temeiul verdictului, consiliului de reformă constituit conform aceleii legi (art. 19 legea poziției ofițerilor). Consiliile de reformă sunt consilii militare cu însărcinare de a da avizullor în ore cari casuri pentru trecerea în poziția de reformă, între alții și a ofițerului de rezervă, ca măsură de disciplină pentru motivele prevăzute de art. 18 al legii poziției, ast-fel pentru purtarea din obișnuință, pentru greșeli grave contra onoarei, (conform art. 16 și 18 a legii poziției). În Franța decizia prin care un ofițer este reformat, este un act de administrație contra căruia se pște recurge la consiliul de stat pentru esces de putere și pentru violarea formelor substanțiale. Prin art. 68 C. J. M., din 1881 se recunoșca dreptul de a recurge contra avizelor consiliilor de anchetă la consiliul de revizie. Dacă recursul la consiliul de revizie a fost suprimat cu ocazia revizuirii C. J. M. la 1894, sau dacă recursul contra unei deciziuni a consiliului de reformă se pște îndrepta la consiliul de revizie, acesta ne^temeiul și din cauza dispozițiilor art. 70, § 1, C. J. M., în care se face mențiune și de consiliul de anchetă, acesta nu e acum în discuție de ore-ce nu este deferită Curții de Casatiune o decisiune a consiliului de revizie prin care acesta ar fi avut a se pronunța asupra recursului făcut contra deciziunii consiliului de reformă de către recurenți. Nu se poate recunoșca dreptul de recurs la Curtea de Casatiune pe temeiul art. 36, al. c. legea Curții de Casatiune pentru că consiliile de anchetă sau de reformă nu sunt tribunale militare precum le prevede C.

J. M., ci comisii militare spre a da avizuri, și dacă aceste avizuri se dau prin observarea, unor forme, și dacă ele se întitulează verdicte sau decisis, totuși nu sunt decisis ale unui tribunal militar în sensul art. 36, al. c. Chiar dacă s'ar susține că și consiliile de reformă sunt tribunale militare în sensul art. 36, al. c. legea Curții de Casatiune, totuși pentru admiterea recursului în Casatiune recursul trebuie să fie îndreptat de un civil iar nu de un ofițer în rezervă, precum e recurentul, care fie că e convocat sau nu, e supus juridicției consiliilor de reformă de o potrivă conform art. 16 al legii poziției ofițerilor. De altmătrelea, e fără utilitate a cerceta dacă consiliul de reformă era necompetent în cât priveșee persona sau obiectul, fiind-că numai consiliul de revizie la care s'ar îndrepta recursul, fiind acesta cu puțință, ar avea a cerceta dacă consiliul de reformă a fost sau nu competentă. Dacă am putea presupune că un consiliu de reformă fără competență, fără îndeplinirea de lorme esențiale, procede și în mod exclusiv reformezi pe un ofițer sub motive că onorea militară ar fi atinsă, dacă s'ar presupune ca considerații stremine de exigențele adevărate ale disciplinei saii ale onoarei militare, aii militat când s'a dat verdictul de reformarea unui ofițer în rezervă și dacă pentru asemenea casuri am crede că trebuie a se da mijlocul pentru a putea cere anularea verdictului de către Curtea de Casatiune, în cas când n'ar fi recursul posibil, conform C. J. M. din 1881, art. 68, la consiliul de revizie, totuși în actuala stare a legilor nu se pște creea un drept de recurs la Curtea de Casatiune, acesta Curte ne a-vând dreptul și competența de a anula ori-ce act administrativ

nul sau abusiv, precum e decisia consiliului de reformă, cerință a cărei realizare ar fi în sine neapărată pentru ocrotirea ori-căror drepturi contra ori-cărei atingeri abusive. Ast-fel Mind, sub tote aceste raporturi recurul în sine este admisibil. Cas. II, 22 Sept. 98; Dr. 81/98, p. 631. Idem: Cas. II, 28 Sept. 98; li. p. 1134.

2. Calitatea gradului la care este numit cine-va prin decret regal, este continuă, află-se el în cadrele active ale armatei sau în rezervă sau în miliții, ast-fel că consiliul de reformă e competent a judeca și pe un ofițer în miliție, dacă mal pote conserva gradul de ofițer prin purtarea ce are. — Cas. II; 15 Febr. 99; B. p. 1318.

3. Toți preveniții fără de osebire, sunt justițiabili de consiliile de rebel când sunt toți militari sau asimilați cu militari, chiar când unul sau mai mulți dintre ei n'ar fi justițiabili de aceste consilii din cauza pozițiunii lor în momentul comiterii crimei sau al delictului cum d. e. dacă unul din ci făcea parte din armata teritorială.—Cas. II, 10 Sept. 82; B. p. 900.

69. Consiliile de revizie nu intră în fondul pricinilor. *Fr. 78.*

* 70. Consiliile de revizie nu pot anula hotărârile de cât în cașurile următoare:

1) Când consiliul de război sau consiliile de anchetă n'au fost compuse conform dispozițiilor acestui codice sau legii pozițiunii ofițerilor;

2) Când regulile de competență au fost călțate;

3) Când pedeșpa hotărâtă de lege nu s'a aplicat la faptele constatate de consiliul de război, saii când o pedăpsă s'a pronunțat afară de cașurile prevăzute de lege;

4) Când a fost violare sau omisiune de formele prescise sub pedeșpa de nulitate;

5) Când consiliul de război a omis de a hotărâ asupra unei cereri a acusatului, sau asupra unei rechizițiuni a comisariului regal, șintitore a se servi de facultatea saii de un drept acordat de lege. *Fr. 74.*

1. Citirea cestiunilor puse consiliului de rebel se face în camera de deliberare, iar nu în ședință. Numai în cașul când Președintele pune cestiuni subsidiare, el este obligat a le comunica părților în ședință pentru a face observațiunile lor.— Cons. de revizie 16 Sept. 91; Dr. 63/91, p. 504.

2. Cașurile de anulare prevăzute de art. 70 și 134 C. J. M. fiind limitative, nu se pote pronunța anularea unei H. a Cons. de război pentru faptul că judecătorii, înainte d'a se pronunța asupra culpabilității acusatului, au comunicat cu titularul grefier care n'a putut să iea parte la ședință. Cons. de revizie, 18 Sept. 91; Dr. 76/91, p. 609.

TITLUL III

COMPETINȚA PRETORILOR.

71. Pretorii aujurisdicțiunea;

1) Asupra vivandierilor, cantonierilor, cantonierelor, spălătorilor, mercianților, servitorilor și tuturor persoanelor ce urmează armata în puterea învoirii dată;

2) Asupravagabondilor și a omenilor fără căpătâiu,

3) Asupra prizonierilor de războiu cari nu sunt ofițeri.

El judecă pe indivizii sus arătați în întinderea circumscripțiunii lor:

1) Despre infracțiunile prevădute prin art. 262 al acestui codice;

2) Despre orice infracțiune a cărei pedeapsă nu trece peste 6 luni închisoare și 200 lei amendă, sau una din aceste pedepse;

3) Despre cererile de daune-interese cari nu trec peste 100 lei, când ele provin din o infracțiune supusă competenței lor.

Hotărârile pretorilor nu sunt supuse recursului. *Fr. 75.*

TITLUL IV

COMPETINȚA ÎN CAS DE COMPLICITATE

72. Când urmărirea unei crime, unui delict sau a unei contravențiuni, atinge individ! nejustițiabili de tribunalele militare 1)

1) Aci s'a omis, din greșală, cuvintele și *militari* din textul francez.

sau alți individ! justițiabili! de aceste tribunale, toți preveniții fără osebire vor fi trași înaintea tribunalelor ordinare, afară de cașurile excepte prin orice altă dispozițiune expresă a legii. *Fr. 76.*

1. Dacă urmărirea unui delict atinge individ! cari nu sunt justițiabili de Tr. militare, fie ca complici, fie ca tăinuitori, toți preveniții fără osebire vor fi trași dinaintea Tr. ordinare.—*Cas. II, 12 Mart. 85; B. p. 215.*

73. Toți preveniții, fără osebire, se trag înaintea consiliilor de războiu:

1) Când sunt toți militari sau asimilați cu militari, chiar când unul sau mai mulți dintre ei nu ar fi justițiabili de aceste consilii, în privința pozițiilor lor, în minutul crimei săi

al delictului;

2) Dacă sunt crime săii delictate comise de justițiabili de consiliul de războiu și de străini;

3) Dacă se atinge de crime săii delictate comise în armată în țară străină;

4) Dacă se atinge de crime săii delictate comise în armată pe teritoriul român în stare de războiu.

5) Dacă se atinge de crime sau delictate cari se pedepsesc după art. 379-din C. P. C. I).

1) Citesc: Codul penal comun.

(i) Dacă se atinge de crimele sau delictate prevădute de cartea IV, titlu III, a acestui codice, se va face disjuncțiune, judecându-se militarii de consiliul de războiu, iar ceilalți de tribunalele ordinare.

În acest cas instrucțiunile vor fi făcute pentru fiecarele autorități competente respective. *Fr. 77.*

1. Caporalii și soldații dorobanți cu schimbul sunt justițiabili de Tr. ordinare civile pentru delictate de loviri și maltratări săvârșite în timpul pe Arul nu se aflau în activitate.—*Cas. II, 21 Iun. 89; B. p. 658.*

2. Faptul de bătaie ce se impută unui jandarm în exercițiul funcțiunii sale de a conștia contravențiuni administrative este justițiabil de Tr. ordinare civile.—*Cas. II, 22 Iun. 79; B. p. 574.*

un soldat în complicitate cu un civil este de competența instanțelor civile ordinare de a-l judeca.—*Cas. II, 2 Mai 79; B. p. 436.*

4. Ori-do câte ori un militar, comite o crimă sau un delict în complicitate cu un civil, Tr. civile ordinare sunt competente de a-l judeca.—*Cas. II, 6 Mai 80; B. p. 151.*

5. Prin vorba *străin* din art. 73 C. J. M., înțelegându-se numai aceia cari sunt supuși la protecțiune străină, rămâne constant că acei cari nu sunt în atare categorii sunt justițiabili de Tr. ordinare.—*Cas. Vac. 31 Iul. 85; B. p. 572.*

ti. Lg. întrebându-se cuvintul de *strein* nu a înțeles, nici nu putea înțelege, de cât pe aceia cari nu sunt români, nici prin nascere, nici prin împămînte-

nire, nefăcând în această privință nici o deosebire, și acolo unde legea nu distinge nu este permis judecătorului a face distincțiune între aceștia l'ar conduce să cadă în arbitrarium. În materie penală, dispozițiunile legii sunt de drept strict. *Cons. de revis. 15 Mart. 93; Dr. 61/93, p. 489.*

7. Art. 75 C. J. M., prevede 6 cazuri în care toți preveniții fără deosebire, se judecă de Consiliul de războiu, afară numai dacă faptele imputate sunt crime sau delictate, prevădute de Cartea IV, titlu II, a acestui Codice, în care cas se va face disjuncțiune, judecându-se militarii de războiu, iar ceilalți de Tr. ordinare. Faptul care se impută recurentului era complicitatea la furtul de efecte militare ale Statului, săvârșit de administratorul clasei II, în calitate de comptabil, și ca atare acel fapt intră în prevederile Cap. VII, din titlu II, Cartea IV. În asemenea împrejurări, Tr. militare erau date să se conforme al. 0 de sub art. 73, C. J. M., să judece numai pe comptabil și să trimită pe recurent înaintea Tribunalului ordinare iar nu să-l judece eum a făcut-o. Ultima dispozițiune a art. 73 adăugată în 1894, nu poate fi interpretată conform art. 2 alaceluiaș articol, și nu se pte susține că recurentul fiind strein, ar fi, pentru faptele din Cartea IV, titlu II, Cap. VII, justițiabil, împreună cu comptabilul de Cons. de războiu, fiind că prin adăugirea al. 6 nu s'a mai făcut deosebirea de la al. 2, între pămînteni și străini, ci toți preveniții fără deosebire de naționalitate, îndată ce nu sunt militari, se judecă separat de Tr. ordinare, destul numai ca faptul imputat să intre în prevederile Cărții IV, titlu II, al C. J. M. cum este în specii'. Fiind vorba în cazul de față de

incompetența Tr. militare, urmează ca casarea să fie făcută fărăîtrimetere.—Cas. 11,29 Aprilie 96; Dr. 50/96, p. 429, B. 96, p. 770.

8. In ceea ce priveșee crimele sau delictelie prevedute de cartea IV, titlul al 11-lea din C. J. M. se va face disjuncțiune, judecându-se militarii de consiliul de resboiu, iar cei-l'alți, adică civilii, de tribunalele ordinare. Ast-tel militarii, inculpați pentru furt de efecte militare, se vor judeca de consiliile de resboiu, iar cumplicii lor civili se vor judeca de tribunalele ordinare. Cas. II, 30, Apr. 97; B. p. 630.

TITLUL V.

DESPRE RECURSURI LA CURTEA DE CASATIUNE

74. Nici într'un caz nu pot avea recurs în casatiune contra hotărârilor, consiliilor de rSsboiti și consiliilor de revisiune:

1) Militarii, asimiliați cu militarii și toți cei-l'alți indivizi arătați la art. 51 52 și 53 precedente;

2) Indivizii supuși după pozițiunea lor legilor și regulamentelor militare;

3) Justițiabili de consiliile de resboiu în cașurile prevSdute de art. 58, 59 și 60 precedente;

4) Toți indivizii puși într'un loc declarat în stare de asediu sau investit. *Fr. 80.*

1. Militarii și asimiliații militari nu pot, în nici un cas avea recurs în casatiune contra hotărârilor consiliului de re-

visiune căre-î condamnă pentru fapte săvârșite de dinșii în momentul pe când erau militari. Cas. II, 14 Mart. 86; B. p. 234. Idem: Cas. II, 9 Sept. 92; B. p. 807.

2. După art. 18, combinat cu art. 31 din legea poziției ofițerilor, medicul militar, ca și ori ce ofițer, este trecut în poziție de rezervă prin demisionare saii retragere din armată numai prin decret regal, față cu aceste texte clare, nu rămâne cea mai mică indoială că Lg., în interesul unei bune discipline și ordinii publice pentru organizațiunea armatei, n'a lăsat la exclusiva alegere a ofițerilor și medicilor militari ca să se retragă din serviciul activ al armatei la un moment dat dnpă bnnul plac al lor. Dacă în adevăr, dinșii au dreptul de a se retrage sau a demisiona din armată, acest drept este însă subordonat condițiunei de a fi admisă retragerea sau demisiunea printr'un decret al capului statului și numai după acesta, ei pot fi considerați ca ne mai făcend parte din serviciul activ al armatei. Lg. din anul 1882, pentru organizarea serviciului sanitar al armatei, prin dispozițiile sale tranzitorii de la art. 18, n'a înțeles cătuși de puțin să acorde medicilor militari aflați în serviciul armatei în momentul promulgare-lui, vr'un drept de retragere sau demisionare ne condițională, ci în vedere de a constitui pentru viitor corpul medical al armatei pe nisce base mai solide, a pus îndatorire tuturor medicilor, farmaciștilor și veterinarilor militari cari nu posedau titluri academice, ca în termeni de patru ani să facă a-și obține acele titluri, sub pedepsa de a fi șterși din cadrele armatei; din contră, din dispozițiunea finală a acestui art. care obligă pe medicii cari vor obține acele titluri să ser-

vena armatei patru ani de la iihținerea lor, rezultă evident - a Lg. a supus dreptul de demisiune condițiunei îndeplinire! «serviciului seu de medic în acel timp de patru ani; de alminle-i această condițiune nu poate fi privită ca neechitabilă, față cu sacrificiele bănesci ce statul tace cu întreținerea și speșele ce întrebunțază cu asemenea medici până la obținerea titlurilor lor academice și cu datoria ce și dinșii au, ca urși și ce alți cetățeni, de a contribui la serviciul armatei. In specie d-rul F. n'a dovedit că demisia ce dînsul a dat a fost primită, ast-fel fiind dînsul cu drept cuvînt a fost considerat «de consiliul de revisie ca militar. Cas. II, 18 Dec. 89; B. p. 1079.

3. O hotărîre pronunțată în contumacie de Tr. militare condamnând pe un militar la pedepse cari atrag după sine ștergerea sa din controalele armatei este desființată cu desăvîrșire prin constituirea sa în stare de prisionier, așa că prin acesta el a redevenit militar și justițiabil de aceleași tribunale, pentru faptul comis de dînsul în calitate de militar. Prin urmare, hotărîrile pronunțate în urmă și față cu el de acele Tr. nu pot fi atacate, după art. 74 din C. J. M. cu recurs în Casatie. - Cas. II, 24 Sept. 91; B. p. 1035.

4. Recursul la Casatie în contra unei decisiuni a consiliului de revisie, nu poate fi admis decât pentru necompetința și dacă recurentul nu e militar.—Cas. II, 15 Nobr. '39; B. p. 1318.

*75. Acușatii sau condamnații cari nu sunt coprinși în articolul precedent, pot ataca hotărîrile consiliilor de resboiu și consiliilor de revisie înaintea

curței de casatiune, dar numai pentru cauză de necompetință

Recursul în casatiune nu se poate forma mai înainte de a se hotărî asupra recursului la consiliului de revisie.

Recursul în casatiune contrasentințelor consiliilor de rSsboiti este absolut interdis în timp de resboiu pentru toți condamnații, fără excepțiune, dacă recursul a fost suspendat după cum s'a specificat în art. 67, alin. 2. *Fr. 81.*

1. Nu este admisibil recursul în casatiune contra hotărîrilor consiliilor de resbel și de revisie, decât pentru cauză de necompetință.—Cas. II, 22 Iun. 83; B. p. 707.

2. După art. 75 C. J. M. militarii în activitate nu pot avea recurs în casatiune în nici un cas, în contra hotărîrilor consiliilor de resboiu și consiliilor de revisiune.—Cas. II, 14 Mart. 86; Dr. 31/85-86, p. 263. B. 86, p. 234.

* 76. Dispozițiunile, art. 443, 444, 445, 446, 447 și 539, alin. I, a codicelui procedurii criminale, sunt aplicabile și la hotărîrile consiliilor de resboiu. Nu se derogă dispozițiunile art. 525 din același codice.

Dispozițiunile art. 443, din codul procedurii criminale, precum și acele ale art. 36, lit. c, 'No. 2, și art. 41 din legea curții de

casele, sunt aplicabile tribunalelor militare atunci numai când este cazul de a se armări judecătoria de la caria emanat acea sentință sau decisiune. Ei se judecă în acest cas de consiliile de resboiu. *Fr. 82.*

1. Ori-ce crima saudelecto-misă de un militar în activitate în complicitate cu alți civili atreini, se judeca de Tr. militare, fără nici o distincțiune între străinii domiciliiații în țară și care se bucură de bre-cari drepturi civile și între străinii

domiciliații în străinătate și cari au numai o trecere prin țară; cu alte cuvinte, toți străinii, cari nu au dobândit împămîntenirea și, prin urmare, usul drepturilor cetățenesci, politice. În țară, adică toți străinii cari nu sunt români sau naturalizați români sunt justițiabili de tribunalele militare în cașul arătat mai sus. — Cas. II, 21 Iun. 93; B. p. 039.

2. Ministerul de justiție este în drept a provoca anularea hotărîrilor judecătorești definitive date în materie penală, fie pronunțate de Tr. civile, fie de cele militare. — Cas. II. 14 Iun. 89; B. p. 645.

CARTEA III

DESPRE PROCEDURA ÎNAINTEA TRIBUNALELOR MILITARE

TITLUL I

PROCEDURA ÎNAINTEA CONSILILOR DE RESBOIU

CAPITOLUL I

Procedura înaintea consiliilor de resboiu în divisiunile teritoriale, în stare de pace.

SECȚIUNEA I

Despre poliția judiciară și despice Instrucțiune.

77. Poliția judiciară militară urmărește crimele sau delictele, adună dovezile și dă pe autori în manile autorității însărcinată

cu urmărirea lor înaintea consiliilor de resboiu. *Fr. 83*

78. Poliția judiciară militară se exercită, sub autoritatea generalului comandant al circumscripțiunei:

- 1) Prin adjutanții de piață;
- 2) Prin oficerul, sub-oficerul, comandanții de gen-darmerie;
- 3) Prin șefii de posturi;
- 4) Prin guardil de artilerie și geniu;
- 5) Prin oficerul și asimilații șefii almagasinelor; armatei, administratori de stabilimente militare;

6) Prin raportori și substituții lor.

7) Și, numai în cas de flagrant delict, prin comisarii regali și substituții lor. *Fr. 84.*

79. Comandanții și sub-comandanții de piață, șefii de corpuri și de serviciul, șefii de deposite și de de-tașamente, șeful serviciului de artilerie și geniu, membrii corpului inten-denței militare, pot face în personă, sau chema pe oficerul poliției judiciare fie-care în ceea ce T pri-vesce, ca să facă tote ac-tele necesare spre a con-stata crimele sau delictele și a preda pe autori tri-bunalelor însărcinate de a-I pedepsi.

Șefii de corpuri și ser-viciul pot delega autori-tatea lor unul oficer de sub ordinele lor pentru con-statarea delictelor și cri-melor. *Fr. 85.*

80. Oficerul poliției judi-ciare primesc în această ca-litate denunțările și plân-gerile cari le sunt adre-sate.

EI redigează procesele-verbale necesare pentru a constata corpul delictului și starea lucrurilor.

EI primesc declarațiunile personelor presinte sau a-celor cari ar avea veri-o-sciință de dat.

EI iaii armele, efectele hârțile și lucrurile atât cele inculpătore cât și cele desculpătore, și, în genere, tot ce pote servi spre des-coperirea adevărului, con-conformându-se art. 39, 32 35, 36, 37, 38 și 62 ale co-dicelul instrucțiunii crimi-nale. *Fr. 86.*

81. În cașurile de fla-grant delict, ori-ce oficer al poliției judiciare mili-tare sau ordinare pote să ridice pe militarii sau in-dividil justițiabili de con-siliile de răsboiu inculpați de veri-o crimă saii delict.

El 'l aduce îndată îna-intea autorității militare și face proces verbal des-pre arestare, însemnând în el numele, calitățile și semnalmentele lor. *Fr. 87.*

82. Afară de cas de fla-grant delict, ori-ce militar sau individ justițiabil de consiliile de răsboiu, care este în activitate de ser-viciu, inculpat de veri-o crimă sau delict, nu pote fi arestat de cât numai în virtutea unul ordin al su-periorilor săi. *Fr. 88.*

83. Când este chemată autoritatea militară, afară de cas de flagrant delict, a constata într'un stabili-ment civil o crimă saii un delict de competența con-siliilor de resboiu, sail a face a se aresta acolo veri

unul din justițiabilii se% ea adresază autorităţii civile sau judecătoreşti competente rechiziţiunile sale privitoare la el spre a dobândi intrarea în acel stabiliment, sau spre a asigura arestarea inculpatului.

Autoritatea judecătorească ordinară este datoră a se conforma acelor rechiziţiuni, şi, în cas de conflict, a se asigura de persoana inculpatului. *Fr. 89.*

84. Asemenea şi autoritatea militară trebuie să se conforme rechiziţiunilor autorităţilor civile când cere trebuinţa sau a constatată o crimă sau un delict de competenţa tribunalelor ordinare într'un stabiliment militar, sau a aresta acolo un individ justițiabil de aceste tribunale.

Autoritatea militară este datoră a se conforma acestor rechiziţiuni şi, în cas de conflict, a se asigura de persoana inculpatului. *Fr. 90.*

85. Oficerul poliţiei judiciare militare nu se pot introduce într'o casă particulară de cât asistaţi de un oficer al poliţiei judiciare ordinare. *Fr. 91.*

86. Fie-care Mie a procesului-verbal, făcut de un oficer al poliţiei judiciare militare, se subscrie

de dînsul şi de persoanele cari au asistat. La cas de refus sau de neputinţă de a fi scris din partea acestor persoane, se va face menţiune despre acesta în procesul-verbal. *Fr. 92.*

87. În lipsă de verl-un oficer al poliţiei judiciare militare present la faţa locului, oficerul poliţiei judiciare ordinare urmăresc şi constată crimele şi delictele supuse jurisdicţiunii consiliului de resboiu. *Fr. 93.*

88. În cas de nesupunere plângerea se va face de către comandantul depositului de recrutaţie al judeţului din care face parte nesupusul.

Plângerea enunţă:

Epoca la care nesupusul ar fi trebuit să se înfăţişeze:

Se anexează la actul de plângere :

1) Copie de pe ordinul notificat la locuinţa lui despre punerea lui în activitate;

2) Copie de pe actele cari arată că nesupusul nu a venit la destinaţiunea ce i s'a fost însemnat;

3) Expunerea împrejurărilor cari au însoţit nesupunerea.

Dacă se atinge de un angajat voluntar, care nu s'a dus la corp, o copie de pe actul de angajare se

anexează pe lângă actul plângerel; *Fr. 94.*

89. La cas de deşertare plângerea se face de şeful corpului sau al detaşamentului din care face parte desertorul.

Se anexează la acest act:

1) Un extras din registrul matricul al corpului;

2) O listă de armele şi obiectele cari s'ar fi luat de inculpat;

3) F6ia de pedeapsa a inculpatului;

4) Expunerea împrejurărilor cari aii însoţit deşertarea. *Fr. 95.*

90. Articolele precedente nu schimbă întru nimic legile, decretul şi regulamentele privitoare la datoriile impuse gendarmeriei, şefilor de post şi celor-l'aţi militari în exerciţiul funcţiunei lor sau în timpul serviciului. *Fr. 96.*

91. Actele şi procesele verbale făcute de oficerul poliţiei judiciare militare, se trimit de îndată, împreună cu documentele şi hotărârile, generalului comandant al circumscripţiunei.

Actele şi procesele verbale emanate de la oficerul poliţiei judiciare ordinare se daii d'a-dreptul procurorului tribunalului, care le adresează îndată generalului comandant al circumscripţiunei. *Fr. 97.*

92. Dacă este vorba de un individ justițiabil de tribunalele ordinare, generalul comandant trimite actele procurorului de pe lângă tribunalul reşedinţei circumscripţiunei militare şi dacă inculpatul este arestat, el îl pune la dispoziţiunea acestn magistat şi înscieţeză despre acesta pe ministrul de războiu, motivând necompetinţa printr'un proces-verbal' *Fr. 98.*

93. Crimele şi delictul nu se pot urmări, sub pedeapsa de nulitate, de cât după un ordin de a cerceta, dat de generalul comandant al circumscripţiunei sau de acela ce'îţine locul, sau din oficiu, sau după raporturile, actele şi procesele-verbale făcute potrivit articolului precedent.

Ordinele de a cerceta se daii de ministrul de războiu, dacă inculpatul este colonel saii general. *Fr. 99.*

1. Numai generalul comandant al circumscripţiunei este suveran apreciator despre oportunitatea urmăririi ofiţerilor de sub comandamentul seu până la gradul de locotenent-colonel inclusiv. — Cons. de revizie, 29 Nobr. 85, Dr. 6/85-86 p. 42.

2. Crimele şi delictul nu se pot urmări, sub pedeapsa de nulitate, de cât de ministrul de războiu şi comandantul corpului de armată. Cons. de revizie, 4 Apr. 88; Dr. 31/88, p. 214.

94. Pentru fie-oare pricină ordinul de a cerceta se adresează comisarului regal de pe lângă consiliul de rgsboiu competente, d'impreună cu raporturile, procesele-verbale, piesele, obiectele luate și alte documente doveditoare.

Comisarul regal transmise îndată tote piesele raportorului. *Fr. 100.*

95. Raportul procedează la interogatorul prevenitului.

El îl întreabă despre numele, pronumele, vârsta, locul nașterii, profesiunea, domiciliul și despre împrejurările infracțiunii; el îl înfățișează tote piesele cari pot servi spre dovedire și îl interpelază ca să declare dacă le recunâșce.

Când sunt mal mulți preveniți pentru aceeași infracțiune, fie-care dintre el este întrebat în deosebi, afară numai când cere trebuița de a fi confrunțați.

Interogatorul terminat, se citeșce prevenitului, pentru ca să declare dacă răspunsurile sale s'au scris întocmai precum le-a arătat, dacă ele conțin adevărul și dacă stăruesc în ele; interogatorul se subscrie de prevenit și se încheie prin subscrierea raportului și a grefierului pe fie-care pagină, sub pe-

depsa de nulitate; dacă prevenitul refușă a subscrie, se face mențiune despre refușul s'eu.

Asemenea se citeșce prevenitului procesele-verbale ale cercetării. *Fr. 101.*

Legea cere, sub pedepsa de nulitate, semnătura raportorului și a grefierului P- fie-care pag-ină a procesului-verbal de interogarea acusatului; acelaș lucru însă nu se prevede pentru semnătura acusatului, care se cere numai Ta finele procesului-verbal. — Cons. de revis. 29 Nobr. 85; Dr. 6/85-86 p. 42.

96. Raportul citeză martorii prin mijlocirea agenților puterel publice și îl ascultă; hotărâșce comisiuni rogatorii și face celelalte acte de instrucțiune cerute de pricină, conformându-se art. 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 79, 80 și 82 al codicelului instrucțiunel criminale.

Când martorii resideză afară din locul unde se face cercetarea, raportorele pote invita, prin comisiuni rogatorii, sau pe raportorele consiliului de resboiu, saii pe judecătorul de instrucțiune saii pe judecătorul de ocol al locului unde acești martori resideză, spre a primi depoziția lor

Raportorele însărcinat cu pricina pote asemenea adresa comisiunel rogatorii functionarilor maisus men-

ționați, când trebuie să procedeze afară de locul unde neface cercetarea, sau spre a se face cercetările prevedute în art. 80 al acestui codice, sati pentru orî-ce alt act de instrucțiune. *Fr. 102.*

97. Orî-ce personă citată pentru a fi ascultată ca martor este datore să se înfățișeze și să se supună coprinderel citațiunel.

Dacă nn se va înfățișa, sau înfățișându-se refușă de a depune, raportorul pote, fără alte formalități nici amânări, numai în urma conclusiunilor comisarului regal, să pronunțe o amendă care nu va trece peste 100 lei și pote ordona ca persona citată să fie silită prin constrângerea corporală să vină ași da mărturirea.

Martorul osândit ast-fel la amendă pentru cea d'intăii nevenire, și care la a doua citațiune va aduce înaintea raportorelui legitime scuze, va putea fi apărât de amendă, ascultându-se conclusiunea comisarului regal. *Fr. 103.*

98. Dacă declarațiunile s'au adunat de un magistrat sau de un oficer al poliției judiciare înaintea ordinului de cercetare, raportorele se pote scuti de a asculta saii de a face să se asculte martorii cari au

mărturisit odată. *Fr. 104.*

99. Dacă prevenitul nu este arestat, raportorul pote da contra lui saii un mandat de înfățișare, sau un mandat de aducere. Mandatul se adresează de comisarul regal comandantului militar al locului, care 'i pune în lucrare

După interogatorul prevenitului, mandatul de înfățișare, saii de aducere pote fi schimbat în mandat de depunere saii de arestare.

Mandatul de depunere se execută după ce se înfățișexă directorului închisorei.

Mandatul de depunere dat de raportor conservă puterea sa numai trei zile când este dat la reședința circumscripțiunel, și dece dile, cel mult, când depunerea s'a făcut în altă parte de cât reședința.

După expirarea acestor termene, dacă nu este cas de a se pune inculpatul în libertate, se va schimba mandatul de depunere în un mandat de arestare, care se va da numai după ordinul general ului comandant Al circumscripțiunel, după părerea raportorului și conclusiunile comisarului regal. Liberarea de sub mandatul de arestare se va face tot pe calea indicată mal sus.

Comisarul regal dă socotelă generalului comandant al circumscripțiunii de mandatele de înfățișare de aducere; de depunere sau de arestare, cari s'au dat de raportor. *Fr. 105.*

De și în Pr. P. nu se spune formal că termenele înseminate cu dile se înțeleg pe dile libere, totuși legea specială fiind mută asupra acestei chestiuni urmează a se aplica legea generală. — C. Iași II, 6 Ian. 84; Dr. 50/83-84, p. 398.

100. Când din cercetare se va vedea că prevenitul are complici justițiabili de consiliile de războiu, raportorele, prin mijlocirea comisarului regal, referă generalului comandant al circumscripțiunii, și se procedează în privirea preveniților de complicitate potrivit cu art. 94.(1)

Dacă complicitățile saii unui din el nu sunt justițiabili de consiliile de războiu comisarul regal dă îndată aceasta în cunoștința generalului comandant al circumscripțiunii, care trimite pricina autorităților competente. *Fr. 101.*

101. În cursul instrucțiunii, comisarul regal poate să ia cunoștința de actele de procedură și să ceră a se face toate rechizițiile

(1) Din greșala de tipar se trimite la art. 94 în loc de 93, ca și în textul francez.

ce va găsi de cuviință. *Fr. 107.*

SECȚIUNEA II

Despre darea în judecată și despre convocarea consiliului de războiu.

102. După săvârșirea instrucțiunii, raportorul transmite piesele împreună cu raportul și părerea sa comisarului regal, care îndată le adresează împreună cu concluziunile sale generalului comandant al circumscripțiunii, care se pronunță asupra dărei în judecată.

Dacă ordinul de cercetare a fost dat de ministerul de războiu, piesele se adresează lui de generalul comandant al circumscripțiunii și ministerul hotărăște d'a dreptul despre darea în judecată. *Fr. 108.*

103. Ordinul de dare în judecată, sau, după cașuri ordonanța de neurmărire, se adresează comisarului regal cu toate piesele procedure!

Comisarul regal, dacă este cas de dare în judecată, notifică acest ordin acusatului cu trei zile cel puțin înainte de întrunire consiliului de războiu, făcându-i cunoscut crima saii delictul pentru care este dat în judecată, textul legii aplicabile și numele martorilor ce-și propune a chema.

El înștiințează încă, sub podepsă de nulitate, că de nu 'și va alege un apărător, i se va numi unul din oficiu de către președinte. *Fr. 109.*

1. Chiar în cașul când un martor propus de acușățiune n'a fost regulat notificat acusatului, el totuși poate fi ascultat sub prestare de jurămint, dacă apărarea n'a făcut nici o obiecțiune atunci când el a apărut înaintea consiliului. Oons. de revizie, 29 Nobr., 85, Dr. <1/85—86 p. 42.

2. În ascultarea martorilor, care tind de la descoperirea adevărului și luminarea judecătorului consiliului, președintelui îi este lăsată totă latitudinea a cere martorilor toate lămuririle ce va crede de cuviință cu restricțiunea de a permite judecătorilor, ministerului public și apărării de a pune întrebări martorului. — Cons. de revizie 29 Nobr., 85; Dr. 6/85-86 p. 42.

104. Acusatul 'și poate lua de apărător pe ori-cine va voi dintre militarii în serviciu activ sau în retragere, sau dintre advocați. La cas când acusatul ar voi să iea de apărător do alt-cine-va, trebuie învoierea președintelui. *Fr. 110.*

105. Militarii și advocații civili, numiți de oficiu apărătorilor, nu pot refusa acest serviciu de cât pentru motive bine-cuvintate; în acest cas dispensa se va acorda de președintele consiliului, care va numi altul.

Dacă refuzul de apărare nu este justificabil, și numitul din oficiu persistă a refusa, președintele consiliului poate să-l pedepsască cu un arest de trei zile până la o lună; iar în cas când numitul din oficiu ar fi mal mare în grad sați mal vechia de cât dînsul, președintele va cere pedepsirea lui conform celor țluse mal sus.

Dacă numitul din oficiu ce a retușat este un* advocat civil, președintele va cere a fi supus la o pedepsă disciplinară și va putea chiar a 'l ridica facultatea de a mal pleda înaintea consiliului de războiu pe termen mărginit care nu va trece de un an.

Advocații civili se pot numi din oficiu apărători dacă vor fi înscrși pe tabloul advocaților consiliului de războiu.

106. Generalul comandant al circumscripțiunii, adresând ordinul de dare în judecată, ordonă convocarea consiliului de războiu și fixază ziua și ora întrunire!. El încunoștințează președintele și pe comisarul regal, și acesta din urmă face convocațiunile necesare. *Fr. 111.*

107. Apărătorul acusatului poate comunica cu dînsul îndată ce se impli-

plinesc formalitățile prescrite de art. 103; p6te asemenea să ia lămuriri, sau să scotă copie, însă numai în cancelarie, cu ale sale cheltuell, după t6te sau parte din piesele de procedură, fără ca acesta să potă întârdia adunarea consiliului. *Fr. 112.*

SECȚIUNEA III

Despre cercetare și judecată.

108. Consiliul de resboiu se adună la diua și ora fixată prin ordinul convocării. Se depun pe masă exemplare de acest codice, de codicele instrucțiunel criminale și de codice penale ordinar.

Ședințele sunt publice, sup pedepsa de nulitate; cu tote acestea, dacă această publicitate se pare a fi periculă pentru ordinea publică sau pentru bunele moravuri, consiliul ordonă ca desbaterile să se facă în secret.

In tote cașurile sentința se citește în public.

Consiliul p6te opri publicarea desbaterilor; acesta oprire însă nu se pote aplica și la sentința. *Fr. 113.*

109. Președintele are poaliția audienței. *Fr. 114.*

110. Publicul trebuie să fie fără arme; el stă desoperit, în respect și tăcere.

Când publicul dă semne de aprobare sail de desaprobară > președintele ordonă golirea sălel.

Dacă se împotrivesc la ordinele sale, președintele ordonă arestarea turburătorilor, și l închide pe un timp care nu pote trece peste 16 zile. Individil justițiabili de consiliile derăsboiu se închid în închisore militară și cel-lalți în casă de arest civil.

In procesul-verbal se menționează ordinul președintelui și, după arătarea acestui ordin, păzitorul In-chisorei primesce pe turburători.

Dacă turburarea saii neliniștea are de scop de a aduce împedicare cursului justiției, turburătorii, orcarl ar fi, sunt declarați chiar in ședință de consiliu culpabili de rebeliune și se pedepsesc cu închisore care nu pote trece peste doui ani.

Când publicul saii martorii devin culpabili către consiliul de resboiu, saii către unul din membrii săi, prin loviri, insulte sau amenințări cu cuvinte sau gesturi, else osândesc chiar în ședință:

1) Dacă el sunt militari sau asimilați cu militarii, ori-carî ar fi gradul sau rangul lor, la pedepsele

pronunțate de aceste codice contra crimelor sau delictelor când s'au săvârșit în contra superiorilor pe timpul serviciului;

2) Dacă nu sunt nici militari, nici asimilați cu militarii, la pedepsele arătate de codicele penale ordinar. *Fr. 115*

111. Dacă alte crime sau delictes, afară de cele prevedute prin articolul precedent, s'au săvârșit în locul ședințelor, se procedează în chipul următor:

1) Dacă autorele crimei sau delictului este justițiabil de tribunalele militare, el se judecă pe dată,

2) Dacă autorele crimei sau delictului nu este justițiabil de tribunalele militare, președintele, după încheierea proeesului-verbal despre faptele și arătările martorilor, trimete pe inculpat și piesele înaintea autorității competente. *Fr. 116.'*

112. Președintele ordonă a se aduce acusatul, care se înfățișază sub pază sigură, liber și fără fiare, asistat de apărătorul șeii; îl întrabă despre numele și pronumele său, vîlsta, profesiunea, locuința și locul nacerel; dacă acusatul refusă de a răspunde, se procede înaintea *Fr. 117.*

113. Dacă acusatul re-

fusă a se înfățișa, se soomeză a se supune justiției, în numele legel, prin un agent al forței publice, rînduit pentru acesta de președinte Acest agent încheie procesul-verbal despre somațiune și despre răspunsul acusatului.

Dacă acusatul nu se supune la somațiune, președintele pote ordona ca să fie adus prin forță înaintea consiliului; el p6te asemenea, după ce va citi în audiență, procesul-verbal ce constată împotrivirea sa, să ordone a se judeca în lipsă. După fiecare audiență, se citește de grefierul consiliului acusatului ce n'a fost față procesul-verbal al desbaterilor și i se dă copie de pe rechisițiunile comisariului regal, precum și de pe sentințele date. carî sunt reputate contradictorii. *Fr. 118.*

114. Președintele pote scote din audiență și ordona reîntorcerea la închisore a ori-carui acusat care, prin larmă sau prin ori-ce alt mijloc de turburări, împedică liberul curs al justiției, și se procedează la desbateri și la judecata pricinel ca cum acusatul ar fi față. Acusatul pote fi osândit în acea ședință chiar, numai pentru acest fapt, la o închisore care nn

pote trece peste doi ani.

Dacă acusatul militar sau asimilat cu militarii devine culpabil prin fapte, insulte, amenințări, vorbe sau gesturi către consiliul saii unul dintre membrii sfii, se osândește chiar în acea ședință la pedepsele pronunțate de acest codice contra a acestor crime saii delictate, când acestea s'au făcut către superiori în timpul serviciului.

În cașul prevădut prin paragraful precedent, dacă acusatul nu este nici militar, nici asimilat cu militarii, el se osândește la pedepsele hotărâte de codicele penal ordinare. *Fr. 119.*

115. La cașul prevedut de art. 110, 1H și 114 ale acestui codice, îndată ce s'ajudecat pricina, grefierul citește sentința acusatului, și'l încunoscînteză de dreptul ce are de a face recurs la consiliul de revisiune în timp de 24 ore. Încheie procesul-verbal tot sub pedepsa de nulitate. *Fr. 120.*

116. Președintele ordonă a se citi de grefier ordinul de convocare, raportul prescris de art. 102 al acestui codice și piesele ce i se pare că trebuie supuse consiliului; dă în cunoscîntă acusatului crima saii delictul pentru care este urmă-

rit; 11 încunoscînteză că legea l dă dreptul a spune tot ce i se pare folositor spre apărarea lui; face asemenea cunoscut apărătorului acusatului că nu pdte dice nimic în contra coriscîntei sale, în contra respectului datorit legilor și că trebe să se exprime cu cuviință și cu moderațiune. *Fr. 121.*

117. Nici o excepțiune asupra compunerel consiliului, nici o recusațiune nu pote fi propusă în contra membrilor consiliului de rășboiu. Însă acăsta nu ridică acusatului dreptul de recurs la consiliul de revisiune în cașurile prevădute la art. 70, No. 1, al acestui codice. *Fr. 122.*

118. Dacă acusatul are cuvinte pentru incompetință, nu le pote propune consiliului de resboiu de cât înaintea ascultare! martorilor.

Acesta excepțiune se judecă îndată. Dacă ea este respinsă, consiliul trece în cercetarea pricine!, rămânend drept acusatului a face recurs în contra sentinței asupra competente! de odată cu recursul în contra sentinței dată asupra fondului picinel.

Tot asemenea se va urma și pentru sentința orl-căre! alte excepțiunl, saii inci-

dent ridicat în timpul desliaterilor.

Sentințele asupra excepțiunilor, mijlocelor de incompetință și incidentelor, se pronunță cu majoritate do voturi. *Fr. 123, 124.*

119. Președintele este investit cu o putere discreționară pentru direcțiunea desbaterilor și descoperirea adevărului.

El pote, în cursul desbaterilor, să cheme și chiar prin mandat de înfățișare sau de aducere orl-ce personă care'l va părea trebuidre a o asculta.

El pote să facă a i se aduce orl-ce piese carl i s'ar părea utile spre descoperirea adevărului.

Personele ast-fel cheamate nu fac jurămînt, și declarațiunile lor sunt privitye uumal ca reinsemnemente. *Fr. 125.*

120. La cas când unul din martori nu se înfățișeză, consiliul de resboiu pote să trecă la desbaterea pricine! și se citește dispozițiunea martorului absente. *Fr. 126.*

121. Dacă din desbaterl depozitiunea unul martor pare fi neadevărată, președintele pdte, asupra rechisițiune! saii a comisariului regal, saii a acusatului, saii chiar de oficiu, să aresteze îndată pe martor.

Dacă martorul este justițiabil de consiliile de rășboiu, președintele, saii unul din judecătarii numiți de dînsul, procedăză ia instrucțiune. Când ea e terminată, se trimete generalului comandant al circumscripțiunel.

Dacă martorul nu este justițiabil de consiliile de resboiu, președintele, după încheierea procesului-verbal, aresteză pe inculpat de este trebuință, și-l trimite împreună cu procesul-verbal înaintea procurorului locului unde se ține consiliul de rășboi. *Fr. 127.*

122. Dispozițiunile art. 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 357, 358, 377 și 378 ale codicelul instrucțiune! criminale se observă înaintea consiliilor de rășboiu. *Fr. 128.*

Ministerul public înaintea Cons. de resboiu este în drept a pune cestiuni acusatului, și de aceea omisiunea de a se trece în hotărîre cestiunea ridicată de apărare contra exercitărei acestui drept nu constituie un mijloc de nulitate contra lhotărîrel ce s'a pronunțat. Cons. de revis. 5 Maiu 88; Dr-8; p. 300.

123. Cercetarea și desbaterea se urmăză tot-d'auna fără întrerupție, și președintele nu le pote suspenda de cât în intervale trebuin-

close repausului judecătorelui, martorilor și acușatorilor.

Consiliul pronunță, asupra suspensiunii dezbaterilor prin majoritate de voturi.

Dezbaterile pot fi încă suspendate dacă un martor a cărui depunere este neapărată nu s'a înfățișat sau dacă s'ar ordona arestarea unuia martor a cărui declarație s'a dovedit neadevărată, sau când un fapt important rămâne a se lămuri.

Când suspendarea ține înal mult de 48 ore, dezbaterile încep din nou. *Fr. 129.*

124. Președintele procedează la interogatoriul acusatului și primesc depuneri martorilor.

Comisarul regal este ascultat în rechizițiile sale și dezvoltă mijloacele care sprijin acușatia.

Apărătorul și acusatul sunt ascultați în apărarea lor.

Comisarul regal replică dacă va găsi de cuviință; acusatul și apărătorul însă au tot-d'una cuvântul cel din urmă.

Președintele întreabă pe acusat dacă nu mai are ceva de adăugat spre apărarea sa și declară apoi dezbaterile închise. *Fr. 130.*

* 125. Președintele ci-

tesce în public întrebările pentru fie-care din acușatul în ordinea următoare:

1) Acusatul este culpabil de fapta ce i se impută?

2) Acesta faptă s'a comis în cutare sau cutare împrejurare agravantă?

3) Acesta faptă s'a comis în cutare saii cutare împrejurare care-l scudă după lege ?

Dacă acusatul are mal puțin de 15 ani, președintele pune acesta întrebare :

Acusatul lucrat-a cu pricepere ?

Comisarul regal și apărarea pot face toate observațiile lor.

Incidentele contencioase ridicat pentru punerea cestiunilor de către comisarul regal sau de către apărare, se decide de către consiliu.

Fr. 132,

1. După începerea deliberațiilor este interzis membrilor unui consiliu de resboiu de a mai comunica cu cine-va. Deliberațiunea însă începe numai după citirea cestiunilor și prin urmare fără a se viola legea se pote suspenda ședința, pentru repausul judecătorilor, în intervalul dintre închiderea dezbaterilor și citirea cestiunilor, destul numai că de la citirea cestiunilor și până la terminația deliberațiilor consiliului să nu existe comunicarea membrilor cu exteriorul. Cons, de revisie, 22 Febr. 84; Dr. 26/33—84 p. 205.

2. Pentru a garanta independența judecătorelui și a-l pune în ndăpostul ori-cărei influențe, nlla de cât aceea ce desbare- rile nil produs asupra lut, art. 130. J. M. prescrie că, după. Includerea dezbaterilor, judecătorelii nu vor mai putea comunica cu nimeui, nici se vor putea despărți înainte de a-și dn hotărîrea; acesta fiind motivul legii, prescripțiunea oitalului text e substanțială și atrage nulitatea ori-cărei sentințe dată cu violațiunea ei; în specie, din deciziunea Consiliului de revisiune, înaintea căruia s'a invocat violațiunea citatei dispozițiuni, rezultă că Cons, de rSboiti înainte de a-și pronunța sentința și după lermnarea dezbaterilor, declarate frmal închise de către președinte, în loc a delibera îndată, membrii sei s'au despărțit și unii dintr'înșii ail mers de ail prânzit și numai după 2 ore reîntorcendu-se și-ail pronunțat sentința adă atacată; ac'cstă nulitate nu p6te fi privită ca acoperită prin faptul că după închiderea dezbaterilor, eons, a mai intrat în ședință dând citire, prin organul președintelui, întrebărilor ce acesta, conform art. 126 C. J. M. urma să pună judecătorilor și acordând cuvîntul părților pentru a-și face observațiile lor asupra punerii acestor cestiuni, căci aceste întrebări, conform legii, se pun, nu înainte ci după închiderea dezbaterilor, în camera de deliberațiune, iar dezbaterile în specie ail fost legale inente și regulat terminate în momentul ce acușatii ail respuns la întrebarea dacă mai iui ce-va de adăogat spre apărarea lor iar președintele a declarat acele dezbateri închise și a ridicat ședința; din acest moment deliberațiunea judecătorilor începe de drept și prin urmare trebuie să înceapă și în fapt imediat, fără întieru-

pere, nici comunleirfi, OM. It, 10 Febr. 89; Dr. 17/811, |i, «0. B. 89, p. 211.

3. Incumbă acușatilor nil do» vede'scă c& membriionillullllt au comunicat cu cluu-va, de*pr» afacere în timpul suspendării!. Cons, de revisie, 52 Febr. 84; Dr. 26/83-84, p. 205.

* 126. Președintele ordonă a se retrage acusatul. Judecătoreli se trag în camera de consiliu sau, dacă localul nu este îndesulător, președintele ordonă retragerea publicului, Judecătoreli nu mai pot comunica cu nimeni, nici se pot despărți înainte de a se da hotărîrea

Bl delibereză fără a fi față comisarul regal, și grefierul.

Ei ail în vedere piesele de procedură.

Președintele adună voturile, începnd de la gradul cel mal mic, și-și dă opiniunile în urmăi<Fr. 131.

1. Consiliul de resbel neputendu-se pronunța asupra unor cestiuni de principii, sunt violente cestiunile supuse consiliului de resbel, când nu se specifică anume faptele imputate și elementele constitutive ale delictului ce se judecă. Cons, de revis. 10 Sept. 91; Dr. 63/91, p. 504.

2. C. J. M. stabilind numărul voturilor cu care trebuie a se pronunța culpabilitatea și pedepsa, n'a avut în vedere nici de cum a dispune că culpabilitatea și pedepsa nu se pot pronunța cu unanimitate. Dacă înaintea Curții cu jurați este

aplicat sistemul ca culpabilitatea, să se pronunțe cu majoritate prin analogie el nu este aplicabil și înaintea consiliilor de războiu, mai ales când nici un articol precis de lege nu cere acesta. Cons. de revisie, 29 Nobr. fS; Dr. c/85-86 p. 42.

127. Întrebările arătate în art. 125 nu pot fi rezolvate în contra acusatului de cât cu majoritate. *Fr. 133.*

128. Dacă acusatul este declarat culpabil, consiliul de războiu deliberază asupra aplicațiunei pedepsei.

În cas când legea autorisă admiterea circumstanțelor atenuante, președintele este dator a le supune consiliului.

Dacă consiliul de războiu recunoște că este veridică în favorul acusatului, o declară.

Cestiunea trebuie supusă votului consiliului, după cum s'a prescris la art 125.

Pedepsa se pronunță cu majoritate de 3 contra 2.

Dacă nici o pedăpsă nu unesce majoritatea de 3, se adoptă opiniunea cea mai favorabilă asupra aplicațiunei pedepsei. *Fr. 134.*

129. La cas de dovedire de mal multe crime sau delictes, se hotărăscenumalpe depesa cea mal grea. *Fr 135.*

130. Hotărîrea se pronunță în ședință publică.

Președintele dă citire do motive și de dispoșitiv. *

Dacă acusatul nu se recunoșce culpabil, consiliul pronunță achitarea lui și președintele ordonă a-l libera, dacă nu este oprit pentru verî-o altă cauză.

Dacă consiliul de războiu declară că fapta comisă de acusat nu trage după sine aplicația verî-unel pedepse, el pronunță absolvirea lui și președintele ordonă a se libera după expirarea termenului fixat pentru recurs la consiliul de revisie. *Fr. 136.*

Președintele pronunțând hotărîrea trebuia să dea citire numai de motive și de dispoșitiv, iar nici de cum de tote formalitățile îndeplinite și la cari se referă dispoșit. art. 134 C. J. M.-Cons. revis. 30 Apr. 88; Dr. 37/88, p. 294.

131. Orl-ce individ achitat sau absolvit nu mal pote fi urmărit sati acusat pentru aceiași faptă. *Fr. 137.*

132. Dacă condamnatul este decorat cu verî-un ordin sau medalie a țerei sau străină, judecata declară, în cașurile prevedute de lege, că el nu mal are dreptul a purta acel ordin sau medalie. *Fr. 138.*

133. Judecata care pronunță o pedepsa în contra acusatului, 'I osândesce la

despăgubire de cheltueli elitre Stat.

Ordonă" încă, în cașurile prevădute de legi, confiscarea obiectelor luate și limpoiarea lor, sau în folosul Statului saii în folosul proprietarilor, a tutuim-obiectelor luate saii produse în proces ca piese de convincțiune. *Fr. 139.*

134. În hotărîri se vorliesce despre îndeplinirea lutului formalităților preiscrise de acesta secțiune.

Ea nu reproduce nici răspunșurile acusatului nici depoițiunile martorilor; coprinde încheierile date asupra mijlocelor de necompetință, excepțiunilor și asupra incidentelor.

Hotărîrea va cuprinde, sub pedepsa de nulitate :

- 1) Numele și gradul judecătorilor;
- 2) Numele, pronumele, vîrstă, profesiunea și domiciliul acusatului;
- 3) Crima sau delictul pentru care acusatul s'a dat în judecata consiliului de războiu
- 4) Depunerea de jurămint a martorilor;
- 5) Rechișițiunile comisariului regal;
- 6) Întrebările puse, hotărîrile si numărul voturilor;
- 7) Textul legiei aplicat;
- 8) Publicitatea ședințelor saii hotărîrea care a ordonat ședințele secrete;

lor saii hotărîrea care a ordonat ședințele secrete;

9) Publicitatea citirii hotărîrel făcute de președinte

Hotărîrea scrisă de grefier se subscrie îndată de către președinte, de judecători și grefier. *Fr. 140.*

1. Sentințele consiliului de războiu nu sunt nici odată motivate prin considerante, de 6re-ce ele pronunțându-se prin *da* și *nu*, împlinesc calitatea de jurat până în momentul aplicării pedepsei; prin cuvintul *motive* prevedut prin art. 130 se înțelege cestiunile sau întrebările ce aii fost supuse votului consiliului asupra culpabilitatei. — Cons. de revisie, 26 Nobr. 85; Dr. 6/85-80 p. 42.

2. Chiar în cașul când hotărîrea nu ar fi fost citită condamnatului în întregul ei, totuși acesta nu ar da loc la o anulare, de 6re-ce condamnatul, conform art. 154 și urm. din C. J. M. are tot timpul a-și presenta motivele sale de recurs, și ast-fel dreptul apărării sale nu pote să fie violat, fiindu-i pus la dispoșițiunea sa atât hotărîrea cât și celedalte piese de procedură. Cons. de revis. 30 Apr. 88; Dr. 37/88 p. 294.

135. Comisarul regal ordonă a se citi acusatului hotărîrea de către grefier în presenta sa și a guardel adunate sub arme.

îndată după acesta citire, încunosciințeză pe condamnat că legea 'I acordă 24 ore pentru ca să'și exerciteze recursul înaintea consiliului de revisie.

Dacă a urmat condam-

boiu, dacă nu s'a făcut în aceste termene recurs nici la consiliul de revisie, nici în casațiune. El cere executarea hotărîrel. *Fr. 149.*

144. Generalul comandant al circumscriptiunii, poate suspenda executarea hotărîrel, sub condițiunile de a informa îndată pe ministerul de resboiu. *Fr. 150.*

145. Hotărîrea consiliului de resboiu se execută după ordinele generalului comandant al circumscriptiunii și prin îngrijirea comisariatului regal, în prezența grefierului care încheia procesul-verbal.

Acest proces-verbal se anexează la textul hotărîrel, pe marginea căreia se menționează despre executare.

În cele trei cazurile după executare, comisariatul regal este dator a trimite o copie de pe hotărîre șefului corpului din care face parte condamnatul.

Dacă condamnatul este decorat cu un ordin sau medalie militară națională saii streină, se va trimite copie de pe hotărîre la autoritatea română competentă.

Orice copie de hotărîre de osîndă menționează despre executare. *Fr. 151.*

CAPITOLUL II

Procedura înaintea consiliilor de resboiu în armată, în divisiunile teritoriale aflate în stare de resboiu, și în comunele, județele și piețele de resboiu în stare de asediu.

146. Procedura statornicită pentru consiliile de resboiu în circumscriptiunile teritoriale, în timp de pace, se urmărește în consiliile de resboiu în armată, în circumscriptiunile teritoriale aflate în stare de resboiu, în comunele, județele și în piețele asediate și investite, sub modifițiunile cuprinse în articolul următor. *Fr. 152.*

147. Când un oficer al poliției judiciare militare de casurile prevădute de art. 83 și 85. al acestui codice, urmează a intra într'un stabiliment civil și într'oa locuință particulară și nu se va găsi în acele locuri veri-o autoritate civilă însărcinată a-l însoți, el poate să îneregă înainte cu lucrarea, și menționează despre acesta în procesul-verbal. *Fr. 153.*

148. Ordinul de cercetare se dă:

De generalul comandant al armatei în privirea inculpaților justițiabili con-

ciliului de resboiu la cuartierul general al armatei;

De generalul comandant al corpului de armată, în privința inculpaților justițiabili consiliului de resboiu al corpului de armată;

De generalul comandant al divisiunii, în privința inculpaților consiliului de resboiu al divisiunii;

De comandantul detașamentului trupelor, în privirea inculpaților justițiabili consiliului de resboiu format în detașament;

De generalul saii comandantului superior, în piețele asediate și investite. *Fr. 154.*

149. Ordinul de darea în judecată și de convocarea consiliului de resboiu se dă de oficerul care a ordonat cercetarea. *Fr. 155.*

150. În armate, în circumscriptiunile teritoriale în stare de resboiu și în piețele de resboiu asediate sau investite, acusatul poate fi trimis d'a dreptul și fără înstrucțiune prealabilă înaintea consiliului de resboiu.

Procedura este regulată după cum urmează, de la ordinul de dare în judecată, fie sau nu făcută înstrucțiunea prealabilă:

1) Citațiunea să se dea acusatului cel puțin în 24 ore înainte de adunarea consiliului; dînsa conține:

notificarea ordinului de convocare; indică, conform art. 103, crima saii delictului pentru care este dat în judecată, textul legii aplicabile și numele martorilor pe cari comisariatul raportor își propune a-l asculta.

Comisariatul raportor înțărăsece un apărător, din oficiu, înainte de citațiune.

Acusatul poate să-și alegă un altul până la deschiderea debaterilor. Citațiunea trebuie să notifice acusatului numele apărătorului numit și să-l înștiințeze că poate alege un altul.

2) Apărătorul poate lua cunoștința de afaceri și de toate documentele saii informațiunile culese. Din momentul când s'a dat citațiunea, el poate comunica cu acusatul;

3) Consiliul de resboiu se adună la ziua hotărîtă și procedează la judecata acusatului, după formele prescrise la art. 108 și următoarele ale acestui codice. Acusatul are dreptul, fără formalități, să citeze martorii prealabili, să facă a se asculta martorii ce s'ar afla de față la audiență și pe cari l-a înștiințat comisariatul raportor înainte de deschiderea debaterilor.

4) întrebările indicate la art. 125 sunt rezolvate și pe-

dăpsa se pronunță eu majoritatea de 3 contra 2 voturi;

5) Condamnatul poate face recurs în revisiune în termenul și după formele prevedute la art. 137 și 153 și următoarele din acest codice, afară dacă recursurile nu vor fi suspendate după art. 67. *Fr. 156.*

151. Generalul superior are, în întinderea comandelor sale, toate atribuțiile acordate ministerului de război în circumscripțiile teritoriale de art. 93, 100, 101 și 144 ale acestui codice, afară de cașurile prevăzute de art. 202 și 203.

Aceleași drepturi sunt acordate și guvernorului și comandantului superior în piețele de război asediate sau investite. *Fr. 157.*

152. Consiliile de război în armată, în circumscripțiile teritoriale în stare de război, în comunele și districtele în stare de asediu și în piețele asediate sau investite, hotărăsc săi în ședință asupra tuturilor crimelor și delictelor comise la audiență, chiar când culpabilul nu ar fi justiciabil acestor consilii. *Fr. 158.*

TITLUL II

PROCEDURA CONSILIILOR DE REVISIE.

*153. După declarațiunea recursului, comisarul

regal care este pe lângă consiliul de război adresează, fără întârziere comisarului regal pe lângă consiliul de revisiune, copie de pe hotărâre și de pe actul de recurs.

El alătură piesele atinse de procedură și cererea acusatului, de a făcut verel-una.

Dacă motivele recursului sunt prezentate la grefa consiliului de revisiune în ziua fixată pentru judecarea recursului, consiliul poate amâna, după cererea comisarului regal, judecarea pentru 48 de ore. *Fr. 159.*

154. Comisarul regal pe lângă consiliul de revisiune militar, trimite îndată piesele procedurii la grefa consiliului de revisiune, unde stau depuse în timp de 24 ore.

Apărătorul acusatului, poate să ia comunicațiunile de aceste acte, fără a le strămuta, și de a prezenta, înainte de a se pronunța hotărârea cererile memoriile și piesele cari va găsi de cuviință.

Grefierul ține un registru în care arată, cu data lor, toate câte s'au produs de comisarul regal și de osîndit. *Fr. 160.*

155. După expirarea termenului de 24 ore, piesele

pricinilor se trimit de președinte la unul din judecători ca să facă raportul. *Fr. 161.*

156. Consiliul de revisiune nu pronunță în cele trei zile de la data depunerii pieselor. *Fr. 162.*

157. La cașul verel-unei incapacități prevăzută de art. 30 al acestui codice, excepțiunea trebuie să fie propusă înainte deschiderii desbatelor, și se judecă de consiliul de revisiune, a cărui hotărâre este în apel. *Fr. 163.*

158. Raportorul expune mijlocele de recurs El înfălișează observațiunile sale, fără însă a-l da opiniunea.

Comisarul regal discută cu deamănuntul mijlocele prezentate în petițiunea sa în audiență, precum și acele ce crede că trebuie să le propună de oficiu, și dă concludențele sale, asupra cărora apărătorul este primit a face observațiunile sale. *Fr. 164.*

159. Judecătorii se retrag în camera de delibereare, dacă locul nu permite, ordonă retragerea publicului, deliberează în lipsa comisarului regal și a grefierului.

El hotărăsc fără întrerupere și cu majoritatea voturilor, asupra fiecăruia din mijlocele propuse.

Președintele adună voturile, începând de la gradul cel mai de jos; cu toate acestea, raportorul opinează cel dintâiu

Hotărârea este motivată. La cas de anulare, textul legii violate sau rău aplicate se arată în hotărâre.

Hotărârea se citește de președinte în audiență publică.

Dispositivul se subsemnează de președinte și de grefier. *Fr. 165.*

160. Dacă recursul se respinge, comisarul regal transmite atât hotărârea consiliului de revisiune cât și toate celelalte piese comisarului regal al consiliului de război care a dat hotărârea și înștiințează despre acesta pe generalul comandant al circumscripțiunii. *Fr. 166.*

161. Dacă consiliul de revisiune anulează hotărârea pentru necompetință, el pronunță trimiterea procesului la jurisdicțiunea competentă; și dacă o anulează pentru oricare alt motiv, trimite pricina la consiliul de război al circumscripțiunii care n'ajută decă o, saii în lipsa unul al doilea consiliu de război în circumscripțiune, la acela al uneia din circumscripțiunile vecine. *Fr. 167.*

162. Comisarul regal de pe lângă consiliul de revisie trimite comisarului regal al consiliului de resboiu, a cărui hotărîre a fost anulată, o copie de pe hotărîrea de anulare.

Acesta hotărîre se prescrie, prin îngrijirea comisarului regal, în registrul consiliului de resboiu; se menționează pe marginea registrului despre hotărîrea anulată. *Fr. 168*

163. Comisarul regal de la consiliul de revisie trimite îndată piesele procesului, împreună cu o copie de pe hotărîrea de anulare comisarului regal de la consiliul de resboiu la care s'a trimes pricina.

Dacă hotărîrea s'a anulat pentru cauză de necompetință a jurisdicțiunii militare, piesele se trimet procurorului tribunalului locului unde residă consiliul de revisiune.

Pentru rest se procedează după art. 92 al acestui codice. *Fr. 169.*

164. Dacă anularea s'a pronunțat pentru neobservarea formelor, procedura se începe de la cel dintâu act anulat.

Se procedează la noul desbateri.

Cu toate acestea, dacă anularea nu s'a pronunțat decât pentru reua aplicare

a pedepsei asupra faptelor; de cari acusatul s'a declarat culpabil, declarațiunea culpabilității se menține; și pricina nu se trimete înaintea noului consiliu de resboiu decât pentru aplicația pedepsei. *Fr. 170.*

105. Dacă a doua hotărîre se anulează, pricina trebuie a se trimite înaintea unuia consiliu de resboiu care n'a judecat-o; *Fr. 171.*

166. Dispozițiunile art. 104, 105, 108, 109 și 110 ale acestui codice, privitoare la consiliul de resboiu sunt aplicabile și la consiliul de revisie.

În cașurile prevăzute la art. III se procedează ca la cel din urmă paragraf al acestui articol.

În toate cașurile, hotărîrile se dau cu majoritatea prevădută la art. 159. *Fr. 172.*

TITLUL III.

PROCEDURA ÎNAINTEA PRETORILOR.

167. Pretorii judecă pricinele trimise de autoritatea militară sau după plîngerea părții vătamate.

La cas de flagrant delict saii în cas de urgență, ei pot proceda de oficiu. *Fr. 173.*

168. Preveniții se aduc înaintea pretorilor, cari judecă în public.

Partea reclamantă expune cererea sa

Martorii depun jurămîntul.

Preveniții înfățișează apărarea lor; hotărîrea se dă motivată, se subscrie de pretor și de grefier, și se execută fără a se scde copie de pe dînsa. *Fr. 174.*

TITLUL IV.

DESPRE CONTUMACI ȘI JURĂMÎNTUL ÎN LIPSĂ.

169. Când, după ordiunile date în judecată, acusatul de o faptă calificată ca crimănu s'a putut prinde saii, după ce s'a prins, a scăpat, președintele consiliului de resboiu dă ordonanță, arătând crima pentru care acusatul este urmărit și prescriind că este dator a se înfățișa în termen de 10 zile.

Acesta ordonanță se publică în ordinul de zi. *Fr. 175.*

170. După expirarea termenului de 10 zile, socotit de la trecerea în ordinul de zi a ordonanței președintelui, se procedează, după ordinul generalului comandant al circumscripțiunii, la judecată prin eontumaci

Nici un apărător nu se

poate înfățișa pentru acusatul contumaciilor.

Raporturile și procesele verbale, depozițiunea martorilor și celelalte piese de instrucțiune, se citesc întregi în audiență

Hotărîrea se dă cu forma ordinară, trecută în ordinul de zi și afișată la ușa localului unde residă consiliul de resboiu și la primăria domiciliului osânditului.

Grefierul și primarul încheia proces-verbal, fie care în ceea ce îl privește. *Fr. 176.*

171. Recursul la consiliul de revisie în contra hotărîrilor date în contumacie, este deschis numai comisarului regal. *Fr. 177.*

172. Articolele 476, 479, 480, 481, 482 și 483 ale codicelului instrucțiune! criminale ordinare, se aplică la hotărîrile în contumacie date de consiliul de resboiu. *Fr. 178.*

După art. 172 C. J. M. dispozițiunile art. 481 sunt aplicabile și la hotărîrile în contumacie date de consiliul de resboiu, așa că, asemănat acestui din urmă articol, dacă acusatul se dă prins, ori dacă se va aresta mai înainte de stingerea pedepsei prin prescripțiune, decisiunea dată în contumacie și procedurile făcute în contra lui vor fi de sine nimicite și se va procede în privința lui la o nouă judecată după formele ordinare. Cas. II, 30 Maiii 95; B. p. 84G.

173. Când e vorba de un fapt calificat de lege ca delict și acusatul nu este față, se judeca în lipsă.

Hotărîrea dată în forma ordinară, se trece în ordinul de di al pieței, se afige la ușa localului unde residă consiliul de războiu și se face cunoscut acusatului, sau se lasă la domiciliu.

În cincile de la încunoscînțarea făcută lui, și încă două dile pentru fie-care cinciri miriametre, acusatul poate forma opozițiune.

Dacă a trecut acest termen fără a forma opozițiune, hotărîrea se socoteste dată contradictoriu. *Fr. 179.*

TITLUL V.

DISPOZIȚIUNI GENERALE:

174. Recunoscerea identității unul individ osândit de consiliul de războiu scăpat și prins, aparține și se face de către consiliul de războiu al circumscripțiunii unde se găsește corpul din care face parte osânditul.

Dacă osânditul nu aparține nici unul corp, recunoscerea se face de consiliul de războiu al circumscripțiunii care a pronunțat osândă; și, dacă con-

siliul a încetat funcțiunile sale, de consiliul de războiu al circumscripțiunii pe al cărui teritoriu s'ar prins osânditul. x i i

Consiliul statutează asupra recunoscerei în audiență publică în ființa individului prins, după ce a ascultat pe martorii chefați atît de comisarul regal, cît și de individul prins, — tdtte acestea sub pedepsă de nulitate.

Comisarul regal și individul prins, au facultatea de a face recurs la consiliul de revisie în contra hotărîrelor care statutează recunoscerea identității. Dispozițiunile § 1 și 2 de mai sus se aplică la hotărîrea osândiților în contumacie, care se înfățișează sau se prind. *Fr. 180,*

* 175. Dacă, după anula rea unei hotărîri, o a doua hotărîre dată în contra aceluiași acusat, se anulează tot pentru aceleași motive ca și cea dintâi, pricina se trimite la un consiliu de războiu al uneia din circumscripțiunile vecine.

Acest consiliu trebuie să se conforme hotărîrelor consiliului de revisie asupra punctului de drept.

Cu toate acestea, dacă se atinge de aplicarea pedepsei, el trebuie să adopte interpretarea cea mai favo-

rabilă acusatului. *Fr. 181.*

176. Când consiliul de războiu sau de revisie în înnată, în circumscripțiunile teritoriale aflate în Hlare de războiu în comune în județe și în piețele asediate sau investite, începe funcțiunile lor, pricinile, a căror cercetare s'a început, se trimite la consiliul de războiu al circumscripțiunii teritoriale hotărîto de ministerul de războiu. *Fr. 182*

177. Ori-ce chemări, circulațiuni saii notificațiuni, făcute martorilor, inculpaților sau acușatorilor, se fac, înăia cheltuielă, de către gendarmerie sau de către ori-ce alți agenți ai puterii publice. *Fr. 183.*

178. Dispozițiunile cap. IV, titlul VI, cartea II, a ciidicului instiuțiunii criminale, relativ la prescripțiune, sunt aplicabile la acțiunea publică ce rezultă dintr'o crimă sate delict de competența jurisdicțiunilor militare, precum și la pedepsele ce rezultă din hotărîrile date de aceste consilii.

Cu tdtte acestea, prescripțiunile în contra acțiunilor publice care rezultă din nesupunere sate din deșertare, nu încep a curge cît din ziua de când nesupusul sau desertorul

a ajuns vîrstă de 47 ani.

La ori și ce epocă, nesupusul saO desertorul s'ar aresta, este pus la dispozițiunea ministerului de războiu, spre a completa timpul de serviciu cu care este dator Statului, dacă n'a împlinit vîrstă de 47 ani. *Fr. 181.*

1. Dispozițiunile privitoare la prescripțiune sunt aplicabile și înaintea jurisdicțiunilor militare, Prescripțiunea fiind o chestiune de drept public, ea poate fi invocată ori în ce stare a procesului, și prin urmare pte li propusă pentru prima oră înaintea Cons. de revisie, chiar dacă ea n'ar fi fost mai întăiu judecată la inst. de fond. Deși aliniatele de sub art. 70 C. J. M. statutează că Cons. de revisie nu poate anula hotărîrile de cît în cașurile prevădute acolo, totuși prescripțiunea fiind o chestiune de ordine publică, rezultă în mod precis că Lg. nu se mai poate ocupa de dinsa în aceste aliniate, mai ales cît prin art. 178 C. J. M. L. și ra făcut rezervă la Cons. de revis. 4 Apr. SS; Dr. 31/83, p. 241.

2. Legea prin art. 693, la care vizează dispozițiunile art. 173 C. J. M., prevede că prescripțiunea este intreruptă cînd s'a făcut un act de urmărire sau de instrucțiune în intervalul de timp de cînd s'a comis faptul; legea nepreygdând cari sunt actele de urmărire și de instrucțiune cari pot intrerupe prescripțiunea, a lăsat acesta facultate la aprecierea judecătoreșului; jurisprudența și doctrina au recunoscut că denunțarea și plângerea constituiesc un act de urmărire, cînd este însoțită de constituirea părții civile. Conform art. 49 și 50 C. J. M.,

Trib. militare daft hotarir! nu-mai asupra acțiunii publice, iar acțiunea civilă, nu poate fi urmărită de cât înaintea Tribunalului civile. In materie penala militară, denunțarea sau plângerea nu pte fi îndreptată, potrivit casului, de cât numai ministrului de resboiu saii comandantului corpului de armată, cari sunt capi ai justiției în limitele competenței lor, fără, ca cei vătămăți să mai pteă recurge pe altă cale în cas când aceștia ar refusa saii neglija de a da curs denunțare! saii plângere! lor, ceea ce pe cale penală comună nu se petrece tot ast-fel, de 6re-ce cel vătămăat are mai multe căi deschise;

din momentul ce legea a opr^ celui vfttămat dreptul de a sa constitui parte civilă, nu ain/3 țeles prin acesta că denunțarw" sau plângerea îndreptată să flf* desbrăcată de caracterul unu act de ujmărire, valabil pentru a intrerupe prescripțiunea Inacțiunea din partea .capulU justiției' militare la timpul Q-1 portun pentru a da curs uneYl denunțări sau plângeri nu p6t&| avea de efect de a lipsi pe cel j vătămat de drepturile ce-i a-. cordă legea și ca atare terme- i nul intrerupere! prescripțiunea j începe a curge chiar de la e-1 poca denunțare! sau plângere!. | Cons, de revis. i Apr. 88; Dr. I 31/88, p. 244.

CARTEI IV

DESPRE CRIME, DELICTE ȘI PEDEPSE

TITLUL I.

DESPRE PEDEPSE ȘI EFECTELE LOR.

170. Pedepsele cari pot fi aplicate de tribunalele militare, în materie de crimă, sunt:

- M6rtea;
  - Munca silnică pe viață;
  - Munca silnică pe timp mărginit;
  - Recluziunea;
  - Detențiunea;
  - Degradațiunea militară.
180. Pedepsele în materie de delictesunt:
- Destituirea;
  - închisorea;
  - Amenda. *Fr. 186.*

181. Orî-ce individ osîndit la pedăpsa de mortal de un consiliu de rSsboi&j se împuşcă. *Fr. 187.*

182. Pedepsele la muncă silnică, la recluziune și la detențiune, se aplică conform dispozițiunilor codice celui penal ordinar. Ele a» efectele hotărîte de acei codice și trag încă dupij sine degradațiunea miliN tară. *Fr. 188, 189.*

183. Orî-ce militar osîndit la degradațiune milM tară, sau ca pedepsa prins! cipală, saii ca accesorie unei alte pedepse, afară d morte, se conduce d'inai» tea trupei sub arme.

După citirea hotărîre!; comandantul pronunță a-oeste cuvinte cu glas tare: N. N. (numele și pronumele osânditului), ești nemdm de a purta armele, In numele Regelui, te degradăm.

Îndată după acesta i se iuti tote semnele militare și decorațiunile ce are o-Nânditul; și, dacă este o-licer, sabia lui se sfărâmă și se aruncă jos înaintea lui.

Degradațiunea militară (rage după sine:

1) Luarea gradului și a dreptului de a purta însemnele și uniformă;

2) Incapacitatea absolută a servi în armată, sub <ilce titlu, și cele-lalteincapacități pronunțate de codicele penal ordinar prin art. 22;

3) Luarea dreptului de a purta ori-ce decorațiune și pierderea dreptului de pensie și ori-ce altă resplătire pentru serviciile de mai înainte. *Fr. 190.*

184. Degradațiunea militară, pronunțată ca pedepsa principală, este totdeauna însoțită de o închisore al cărui termen, fixat prin sentință, nu pote trece peste doi ani. *Fr.191.*

185. Destituirea trage după sine pierderea gradului sail a rangului și a

dreptului de a purta însemnele de dinstincțiune și uniformă.

Oficerul distituit nu pote dobândi nici pensie nici recompensă pentru serviciile sale anteriore. *Fr. 192.*

1. Interpretarea art. 185. C. J. M. în sensul că dreptul la pensie e pierdut pentru un inculpat prin acea că e condamnat la destituire chiar dacă judecata nu s'a pronunțat asupra acestui punct, o asemenea interpretare ar conduce ia teoria că pierderea dreptului la pensie ar fi un element constitutiv al destituire!, pe când în realitate destituirea constă în pierderea gradului saii a rangului și a dreptului de a purta semne de distincțiune și uniformă, iar nu »i pierderea pensiei care pote fi numai o consecință a destituire!. In mod juridic art. 185 nu pote fi interpretat de cât în sensul că destituirea e o pedepsa principală, iar pierderea dreptului ia pensie, o pedeapsă accesorie. Judecătorii când recunosc și acord, ca înspeță, inculpatului, circumstanțe atenuante, potsă-i dispenseze de o pede"psă accesorie aceleia care-l condamnă; aceștia o pot face sau în mod expres saii în mod tacit, nepronunțându-se adică asupra pedepsei accesorii. Dacă judecătorii nus'apronunțat asupra pedepsei accesorii, remâne îndoială în privințaintenției lor, ace'stă îndoială dar trebuie interpretată în favdrea iar nu în contra condamnatului. Tr. Hf. I, 17 Oct. 90; Dr. 42/94, p. 342.

2. Militarul destituit perde dreptul la pensie chiar dacă hotărîrea de condamnare nu menționează expres pierderea acestui drept. Cas. 1,14 hui. 93, Dr. 69/93, p. 551. B. 93, p. 567.

* 180 Munca publică este înlocuită cu închisoare de la 6 luni la 5 ani, în tdtte cașurile unde ea este prevădută de acest codice! *Fr. 193:*

*187. Timpul închisorel este de 15 zile cel puțin și de o ânł cel mult. *Fr. 194.*

* 188 Când legile penale pronunță pedeapsa de amendă, tribunalele militare pot înlocui acăstă pe deapsă cu închisore de la 15 zile până la 6 luni *Fr. 195.*

189. In cașurile prevădute de art. 72 și 73, tribunalul competente aplică militarilor și personelor asimilate cu militarii pedepsele pronunțate de legile militare și celor-lalți pedepsele aplicate de legile ordinare, afară numai dacă o dispozițiune expresă a legei ar ordona alt-fel.

Pedepsele pronunțate contra militarilor se execută conform cu dispozițiunile prezentului codice, prin stăruința autorității militare. *Fr. 196.*

190. In aceleași casuri, dacă individul cari nu sunt militari, nici asimilați cu militarii, și a celor (1)culpa-bilł de o crimă sau de un delict neprevădut de legile penale ordinare, sunt con-

^†) Textul francez 'dice se dectctă' în loc de si a celor'.

damnați la pedepsele dic-tate de prezentul codice*] contra acestor crime saft] delicte.

Cu tote acestea pedep-sele se înlocuesc în pri-bj vința lor ast-fel:

1) Degradarea militară] pronunțată ca pedeapsă principală, prin degrada-rea civică;

2) Destituirea și munca publică, printr'o închisore de 3 luni până la 3 ani. *Fr. 197.*

191. Dacă individul cari nu sunt militari, nici asi-milați cu militarii, sunt trași în judecata consiliu-lui de rășboiu, acest consiliu pdte să le aplice art. 60 al codicelul penal ordinar. *Fr. 198.*

192. Dispozițiunile art. 62,63 și 64 ale acestui (1) co-dice penal ordinar, (2) pri-vifore la individul mal ti-neri de 16 ani, se vor ob-serva și de consiliul de rășboiu.

In acest cas, dacă consiliul de rășboiu a constaf tat că n'a lucrat cu pri-

(1) Cuvântul *aeeshite* introduș] din greșala de tipar.

•†3) Legiuitorul codicelul de] justiție militară uită că afară-j de *Codul penal* nu exista altul] în România și-l boteză aci Co-dul penal comun: Art. 52 al 8, Ti Ho. & și 194; aci Codul peș j nai ordinar ca. în art. 108, 314, 191, 195, 'eter

«cpere, pedeapsa de morte M] va înlocui cu reclusiunea; iar pedepsele de degradare militară, destituire și de muncă publică se înlocuesc prin închisoare, «o la un an până la doi llni. într'o casă de corec-(iune.' *Fr. 199.*

193. Pedepsele pronunțate de tribunalele militare încep a curge precum urmeză:

Aceea a mucei silnice, a detențiune! și a reclusiune! din diua degradatiunel militare (1);

Cele-lalte pedepse se socotesc din diua când osinda a devenit irevocabilă; cu Uite acestea, dacă osindi-tul la închisore nu este inchis, pedeapsa se socoteste din diua când se bagă în închisore. *Fr. 200.*

* 194. Orł-ce osindă pronunțată în contra unul oficer de ori-ce tribunal, pen-tru unul din delictele prevădute la art. 127, 128, 140, U4, 288, 289, 290, 291, 292, 308, 309, 310, 316, 322, 323, 332, 333, 334, 335, 343 și 344 ale codicelul penal comun, atrage după sine și pierderea gradului. *Fr. 201.*

195 Articolele 38, 39, 47;

(1) Ca consecință a art. 186, s'au scos cuvintele: „aceea a mucei publice, din dina citire! hotărâreT înaintea trupelor”. (Nota ediției oficiale).

48, 49, 50, 51, 52, 53; 54, 55, 56, 57, 68 și 69 ale codicelul penal' ordinar, privitore la tentativade crima sau delict, la complicitate, la casurđ de legitimă apă-rare și scuză, sunt aplicabile înaintea tribunalelor militare afară die derogatiunile prevedute de acest codice. *Fr. 202.*

196. Funcționarii, agenții, amploiații militari și alții asimilați cu militarii! sunt, pentru aplicarea pedepselor, considerați ca oficerl, sub-oficerl, brigadierl safi soldați, după gradul la care rangul lor corespunde. *Fr. 203.*

TITLUL II

DESPRE CRIME ȘI DELICTE ȘI PEDEPSA LOR.

CAPITOLUL I

Trădarea, spionarea și ambosajul (provocățiune la desertațiune în partea inamicului)

197. Se pedepsește cu morte și degradațiune militară orł-ce militar român, sau în serviciul României, care ridică armele în contra României.

- Se pedepsește cu morte orł-ce prisionier de rășboiu eare, căleându-și parola ce a dat, se prinde cu armele în mână. *Fr. 204.*

198. Se pedepsește cu m⁶rte și degradațiune militară tot militarul:

1) Care trăda inamicului saii în interesul inamicului trupa care comandă S^ză, sau locul care l este încredințat, saii aprovizionările armatei, sau planurile piețelor de rSsboiu ori ale arsenalelor maritime, aporturilor saii radelor, parola saii secretul unei operațiuni, a unei expedițiuni, saii a unei negociațiuni;

2) Oare întreține înțelegeri cu inamicul, cu scop de a favorisa întreprinderile sale;

3) Care participă la comploturi, cu scop de a sili pe comandantul unei cetăți asediate a se preda sau a capitula;

4) Care provacă la fugă sau împiedică întrunirea oștirii în prezența inamicului. *Fr. 205.*

199. Este considerat ca spion și pedepsit cu m⁶rte și cu degradațiunea militară:

1) Ori-ce militar care se introduce într'o piață de resboiu, într'un port saii stabiliment militai, în lucrări în tabere, bivouacuri saii cantonamente ale armatei, pentru ca să-l procure documente sad renunțamente în interesul inamicului;

2) Ori-ce militar care procură inamicului documente saii renunțamente cari pot vătămă operațiunile armatei saii compromite siguranța piețelor, a posturilor sau a altor stabilimente militare;

3) Ori-ce militar care, cu bună știință, tănuiesce sau face sase tănuiască spionii saii inamicii trâmși spre a face descoperiri. *Fr. 206.*

200. Se pedepsește cu m⁶rte ori-ce inamic care se introduce deghisat în unul din locurile arătate în articolul precedent. *Fr. 207.*

201. Se consideră ca amboșor și se pedepsește cu m⁶rte ori-ce individ dovedit că a provocat pe militari a trece la inamic sau în partea rebelilor armați, că le-a înlesnit cu bună cunoștință mijlocele, sau că a făcut înrolări pentru o putere care este în rSsboiului cu România. Dacă culpabilul este militar se mal pedepsește și cu degradațiunea militară. *Fr. 208*

CAPITOLUL II.

Crime saii delictes în contra datoriei militare.

202. Se pedepsește cu m⁶rte și degradațiune militară ori-ce guvernor saii

comandant care, fiind dat în judecată după avisul unul consiliu de anchetă, se recunoște culpabil că a capitulat cu inamicul și a predat piața care l era încredințată, fără a ii întrebuițat mal întâiti tote mijlocele de apărare de cari dispunea și fără să fl făcut tot ce-l prescrie datoria și onorea. *Fr. 209.*

203. Ori-ce general saii comandant al unei trupe armate care capitulează pe câmpul de bătăe se pedepsește:

1) Cu osânda de m⁶rte și degradațiune militară, dacă capitularea a avut de rezultat să facă trupa de a-și preda armele saii dacă înainte de a trata prin graiul saii prin înscris, nu a făcut tot ce-l prescrie datoria și onorea;

2) Cu destituțiunea în tote cele-lalte casuri. *Fr. 210.*

204. Ori-ce militar care, fiind de santinelă, sau în vedetă, părăsește postul șeii fără să-'și fl împlinit consemnul, se pedepsește:

1) Cu pedepsa de m⁶rte, dacă era în prezența inamicului saii a rebelilor armați;

2) Cu 2 până la 5 ani muncă publică (1) dacă, a-

fără de cașul prevSdut la paragraful precedent, era pe un teritoriu în stare de rSsboiu sau în stare de asediu;

3) Cu închisore de la 2 luni până la 1 an. în t⁵te cele-lalte cașuri. *Fr. 211.*

205. Ori-ce militar care părăsește postul sSu se pedepsește :

1) Cu pedepsa de m⁶rte dacă părăsirea s'a făcut în prezența inamicului saii rebelilor armați;

2) Cu 1 până la 2 ani de închisore dacă, afară de cașul prevSdut de paragraful precedent, părăsirea s'a făcut pe un teritoriu în stare de asediu :

3) Cu 2 până la 6 luni de închisore, în tote cele-lalte casuri.

Dacă inculpatul este șef de post, i se va aplica tot-d'auna maximul pedepsei. *Fr. 212.*

206. Ori-ce militar, care fiind santinelă saii vedetă, se găsește adormit, se pedepsește ;

1) Cu 1 până la 3 ani de muncă publică (1), dacă era în prezența inamicului saii a rebelilor armați;

2) Cu 6 luni până la 1 an de închisore dacă, afară de cașul prevSdut prin paragraful precedent, era pe

(1) VedI art. 186.

1) VedI art. 186.

•un" tejtitoriu'în»- stare de resboiu sau în stare de asediu; ' > •'•"

3) Gii- 2iț>ân& la 6 luni de închisore, în tote celelalte'casuri. Fr. 213.

207. În timp de resboiu, Iri armate, precum și în •comune, în județe și în piețele de resboiu asediate saii investite, puse în stare de asediu, ori-ce militar care nu merge la postul seu, îh cas de alarmă, sau când se bate alarma, se pedepsește cu 6 luni până la 2 ani de închisore; dacă este-oficer, pedepsa este destituirea. Fr. 214.

208. Ori-ce militar care, fără cuvinte de seuză legitimă, nu se duce la consiliul de resboiu, unde este chemat a participa, se pedepsește ou închisore de la 2 până la 0 luni. În cas de refus, dacă culpabilul este oficer, pote fi pedepsit cu destituirea. Fr. Hir>.

209. Dispozițiunile art. 193, 194, 196 și'197 ale codului penal ordinar sunt aplicabile la militarii cari lasă să scape prisioniorti de resboiu safi de alto individe arestate, deținute sau încredințate în a lor pază, sau cari favorisă sau procură scăparea acestor individ!, sati II tálnuesc ori fac a se tainui. Fr. 216.

CAPITOLUL III

Revoltă, insuboruinare și rebeliune.

210. Sunt considerați ca în stare de revoltă și pedepsiți cu morte în timp de TSsooiu și cu munca silnică pe viețâ in timp de pace;

1) Militarii sub arme, cari, adunați în număr de •patru cel puțin și înțelesi între ei, refusă la cea d'întâiu somațiune de a se supune ordinelor șefilor lor.

2) Militarii cari, în număr de patru cel puțin, iad armele fără autdrisațiune și lucrază în contra ordinelor șefilor lor;

3) Militarii cari, adunați în număr de opt cel puțin, fac violența servindu-se cu armele lor, și refusă la ordinele superiorilor lor, a se împrăștia sau a se liniști;

4) Militarii cari, adunați în număr de opt cel puțin, fac violență, fără a întrebuița armele, și refusă la ordinele superiorilor lor, a se împrăștia, se pedepsește cu munca publică de la 3 la 6 ani (1); iar dacă sunt oficerl, cu destituirea și închisore de la 1 an la 2 ani.

(1) Vedi art. 186.

Însă, în tote cașurile prevedute de acest articol, pedepsa eu mărte sau munca silnică pe viețâ nu se dă de cât instigatorilor sau șefilor rebelilor și militarului celui mal înalt în; grad.

Cel-lalți culpabili se pedepesc de la 4 până la 6 ani munca publică (1) safi, dacă nu sunt oficerl, cu destituire și închisore de la 1 an până la 2 ani. Fr. 217.

211. Șe pedepsește cu morte și cu degradațiunea militară, ori-ce militar care refusă a se supune când este ordonat, de a merge contra inamicului saii pentru ori-ce alt serviciu ordonat de șeful seu în prezența inamicului saii a rebelilor armați.

Dacă, afară de cașul prevedut prin paragraful precedent, insubordonanța s'a întâmplat pe un teritoriu în stare de resboiu sati de asediu, pedSpsa este de la 3 până la 6 ani de muncă publică (1) sau, dacă culpabilul este oficer, cu destituirea și închisorea de la 1 an până la 2 ani.

În tote cele-lalte casuri pedepsa este închisorea de la 6 luni până la 2 ani, saii, dacă culpabilul

(1) Vedi art. 186.

este oficer, cu destituirea.:

Ori-ce demisiune Colectivă sau concertată din partea oiicerilor și asimilaților de ori-ce grad, va fi pedepsită, în timp de pace cu degradațiunea militară; iar în timp de resboiu se va considera ca refus de &; se supune unul serviciu ordonat și se va pedepsi conform alin. 1 din acest articol. Fr. 218.

212. Ori-ce militar care violează sau care calcă un consemn, se pedepsește:

1) Cu pedSpsa detențiunei, dacă consemnul a fost violat sati călcat în prezența inamicului sau rebelilor armați;

2) Cu 3 până la 6 ani de muncă publică (1), sau dacă culpabilul este ofițer cu destituirea și închisorea de la 1 an până la 2 ani, când afară de cașul prevedut de paragraful precedent, faptul s'a săvârșit pe un teritoriu în stare de resboiu sau de asediu;

3) Cu închisore de la 2 luni până la 2 ani în tote cele-lalte casuri. Fr. 219.

213. Se pedepsește cu morte în timp de resboiu și cu munca silnică pe viață în timp de pace ori-ce militar culpabil de siluire cu arma în contra sentinței sau a vedetei.

Dacă siluirea nu a fost

cu arme și s'a făcut de un militar însoțit de una sau mai multe persoane, pedeapsa e de la 3 până la 6 ani de muncă publică⁽¹⁾.

Dacă între culpabili se găsește unul sau doi ofițeri, se pedepsește cu destituirea și cu închiderea de la 1 an până la 2 ani.

Pedeapsa se poate reduce până la 1 lună de închisoare dacă siluirea s'a făcut de un singur militar și fără arme.

Se pedepsește de la 15 zile până la 1 an închisoare orl-ce militar care insultă o sentinela prin cuvinte, gesturi sau amenințări. *Fr. 220.*

214. Se pedepsește cu moarte în timp de războiu și cu munca silnică pe viață în timp de pace și cu degradațiunea militară, orl-ce lovitură, comisă cu precugetare, pândire sau cursă, a unui militar către superiorul său. *Fr. 221.*

215. Se pedepsește cu moarte în timp de războiu și cu munca silnică pe viață în timp de pace, orl-ce lovitură comisă sub arme de un militar în contra superiorului său. *Fr. 222.*

216. Loviturile date în timpul serviciului, saii cu ocaziunea serviciului, de

un militar în contra superiorului său, se pedepsește cu moarte în timp de războiu și în timp de pace cu munca silnică.

Dacă loviturile nu s'au urmat în timp de serviciu saii cu ocaziunea serviciului, culpabilul se pedepsește cu destituirea și închiderea de la 1 până la 2 ani dacă este ofițer, și de la 3 până la 6 ani de muncă publică⁽¹⁾ dacă este sub-ofițer, caporal, brigadier saii soldat. *Fr. 223.*

217. Orl-ce militar care, în timp de serviciu saii cu ocaziunea serviciului, insultă sau ofensă pe superiorul său prin cuvinte, gesturi, amenințări și orice fel de scrieri, se pedepsește cu destituirea și închiderea dacă acest militar este ofițer, și de la 3 la 5 ani închisoare dacă este sub-ofițer, caporal, brigadier saii soldat.

Dacă insulta saii ofensa nu s'a întâmplat în timpul serviciului saii cu ocaziunea serviciului, pedeapsa este închiderea până la 2 ani. *Fr. 224.*

218. Tot militarul, culpabil de rebeliune în contra puterii armate și agenților autorității, se pedepsește de la 2 până la 6

luni de închisoare, și de la 6 luni până la 3 ani de aceeași pedeapsă, dacă rebeliunea s'a urmat cu arme. Dacă rebeliunea s'a făcut de mai mult de doi militari fără arme, culpabilul se pedepsește cu închiderea de la 1 până la 2 ani, și cu reclusiune dacă rebeliunea s'a săvârșit cu arme.

Orl-ce rebeliune, făcută de militari armați în număr de cel puțin opt, se pedepsește potrivit paragrafelor 3 și 5 ale art. 210 al acestui codice.

Maximul pedepsei se aplică tot-d'auna instigatorilor sau șefilor de rebeliune și militarului celui mai înalt în grad. *Fr. 225.*

CAPITOLUL IV

ABUS DE AUTORITATE.

219. Se pedepsește cu moarte orl-ce șef militar care, fără a fi provocat și fără autorizațiune, dirige sau ordonă un atac cu mână armată contra trupelor sau supușilor unei puteri aliate saii neutre.

Se pedepsește cu destituirea orl-ce șef militar care, fără provocare, ordonă sau autorizațiune, comite un act de ostilitate pe un teritoriu aliat sau neutru. *Fr. 226.*

220. Se pedepsește cu moarte orl-ce șef militar

care prelungește ostilitățile după ce a primit înștiințare oficială de pace, de suspendarea ostilității saii de armistițiu. *Fr. 227.*

221. Se pedepsește cu moarte în timp de războiu și cu munca silnică pe viață în timp de pace, orl-ce militar care ia o comandă fără ordin saii motiv legiuuit, saii care o păstrază în contra ordinului șefilor săi. *Fr. 228.*

222. Se pedepsește cu închiderea de la 2 luni până la 2 ani, orl-ce militar care lovesce pe inferiorul său, afară de cașurile de legitima apărare a sa proprie sau a altuia, saii în cas de raliere a fugarilor, sau de necesitatea de a opri jafurile sau devastarea. *Fr. 229.*

223. Se pedepsește cu închisoare de la 2 luni până la 2 ani orl-ce militar care, de la sine și în puterea funcțiunei sale, întrebuințară cu plată saii fără plată oameni be sub comanda sa pentru lucrări personale sau ale altor persoane.

CAPITOLUL V

NESUPUNEREA ȘI DEȘERTAREA

SECȚIUNEA I

Nesupunerea.

224. Se consideră ca nesupunere și se pedepsește cu

(1) Verzi art. 186.

(1) Vedi art. 186.

-închisore de ia lo dile până la 1. an ori-ce June soldat chemat de legJej-orl-ce angajat de bună-voie care, afară de cașurile de forță majoră, nu s'a dus la destinația sa în termen de 10 dile după diua fixată prin ordinul sâii de drum.

Sunt asemenea considerați ca nesupuși și pedepsiți cu aceeași pechSpșă, 6-menit în congediu limitat sâti nelimitat, rezerviștil, milițienii și omenii din gldte, cart, fiind chemați sub arme prin ordin individual sau afișare nominală în comune, nu vor veni la destinația lor, afară de cașul de forță majoră, până în 6 dile de la data fixată prin ordinul șeii afișat pentru presintare la corp.

Termenele mal sus menționate sunt sporite până la o lună pentru toți chemații aflați în străinătate.

În timp de răsboiu sau în cas de mobilizare pe calea publicațunilor sâti afișelor de stradă, termenele sus dise sunt reduse la 6 dile pentru omenii de cari s'a vorbit la alin. 1 de sub acest articol, la 2 dile pentru cei prevSduți la alin. 2 și la 15 dile pentru cel prevăduți la alin. 3.

În timp de resboiu. pedepsa este 1 până la 2 ani

îhehisăre și afișarea numelui.nesupusului, în tot timpul cât-va ține resboiul, "la tote primăriile plasei uude este domiciliat și de unde nu se pote șterge de cât.în cas de achitare.

Oficeril de rezervă și milițienii cari nu vor veni la diua. fixată prin ordinul de chemare, sâti cel mult în cinci (Jile după acea dată înstimp de pace, sau de trei dile în timp de resboiu, se vor pedepsi cu 1 lună la 1 an închisore în timp de pace, și cu 2 la 5 ani închisore și destituire în timp de resboiu. *Fr. 230.*

SECȚIUNEA II

Pe-sertnre în întrul țerei.

225. Este considerat ca desertor în întrul ț&reî:

1) Trei dile, după constatarea lipsei, ori-oesub-officer, caporal, brigadier saii soldat care lipsesce de la corpul saii detașamentul șeii fără voie.

Cu tote acestea, dacă soldatul nu a împlinit 3 luni de presentă sub arme, nu pote fi considerat ca desertor de cât după o lipsă de 15 dile;

2) Orice sub-officer, caporal, brigadier sâti soldat care, căletorind singur de la un corp la altul, sâti al cărui congediu a expirat

și care, în timp de 16 dile după expirarea congediului ce i s'a fixat pentru a «a întărcere sau ajungere la corp, nu s'a înfățișat;

3) Ori-ee sub-officer, caporal, brigadier sau soldat din trupa cu schimbul, care nu s'a presintat la serviciu în termen de doue dile «e la diua hotărîtă prin ordinul de chemair/e. *Fr.231.*

*226. Orl-ce sub-officer, caporal, brigadier saii soldat, culpabil de deșertare în țeră, în timp de pace, se pedepsece cu 3 luni până la 2 ani închisore.

Dacă deșertarea a urmat în timp de resboiu sâti de pe un teritoriu în stare de resboiu sau în stare de asediu, pedepsa va fi de la 2 până la 6 ani munca publică (1).

Pedâpsa nu va fi mal mică de 1 an de închisore, potrivit cașului, în împrejurările următoare:

1) Dacă culpabilul aluat cu dînsul verl-una din armele sale sâti verl-un obiect de mare echipament sau cal;

2) Dacă a deșertat fiind în serviciu, afară de cașurile prevedute de art. 204 și 205 ale acestui codice;

3). Dacă a mal deșertat și altă dată. Timpul pe-

trecut în deșertare nu se va socoti în serviciul efectiv, *Fr. 232.*

1. Paragraful 3 de sub art. 226 recuriasce ca circumstanță agravantă faptul când soldatul a mai deșertat și altă dată, iar nici de cum cașul de recidivă, faptul de' a fi deșertat încă o dată este cil totul independent de starea de recidivă, eave nu pote avea loe de cât în cașurile anume prevedute delege. Cons. de revis. 6 Mart. 87; Dr. 87/8G—87 p. 295.

2. În materie de delictemilitare. nu se aplică nici o dată recidiva, ea avend aplicare numai la delictete ordinare. Cons. de revis. o Mart. 87, Dr 37/36^87 p. 952.

227. Se pedepsece de la 3 luni până la un an de închisore orl-ce oficer care lipsesce de la corpul sâti de la postul său, fără voie, mal mult de șese dile, sâti care nu se înfățișeză 15 dile după expirarea congediului sau permisiunel, fără prejudiciul dispozițiunilor legei asupra pozițiunel oficerilor.

Orl-ce oficer care părăsesce corpul sau postul sâti pe un teritoriu în stare de resboiu sâti de asediu, este declarat de desertor după termenele hotărîte de paragraful precedent și pedepsit cu destituire și detențiune de la 3 până la 5 ani! *Fr. 233.*

228. În timp de resboiu termenele de absență fi-

(1) Vedî art. 186.

xate de art. 225 și 227 precedente se reduc la jumătate. *Fr. 234.*

SECȚIUNEA III

Deșertare în străinătate.

229. Este declarat de deserter în străinătate, trei zile după constatarea lipsei, tot militarul care trece fără autorizațiune hotărâtă de șeful, sau ori-care afară din țară părăsește corpul din care face parte. *Fr. 235.*

230. Ori-ce sub-oficer, caporal, brigadier sau soldat, culpabil de deșertare în străinătate, se pedepsește cu 6 luni până la 2 ani de muncă publică (1) dacă deșertarea s'a întâmplat în timp de pace.

Se pedepsește cu 3 până la 6 ani, aceeași pedeapsă (1), dacă deșertarea s'a făcut în timp de război, saii pe un teritoriu în stare de război asediat sau investit;

Pedeapsa nu poate fi mai mică de 2 ani de muncă publică (1) în oșul prevăzut de § 1 și de 4 ani în oșul prevăzut de § 2 în împrejurările următoare:

1) Dacă culpabilul a luat cu dânsul vreuna din armele sale, un obiect de

(1) Vedi art. 180.

mare echipament saii cal: /

2) Dacă a deșertat fiind de serviciu, afară de cazurile prevăzute de art. 204 și 205;

3) Dacă a mal deșertat încă odată. *Fr. 236.*

231. Ori-ce oficer, culpabil de deșertare în străinătate, se pedepsește cu destituire și cu închisoare de la 1 până la 2 ani, dacă deșertarea s'a întâmplat în timp de pace și cu detențiune dacă deșertarea s'a întâmplat în timp de război, sau pe un teritoriu asediat sau investit. *Fr. 237.*

SECȚIUNEA IV

Deșertarea la inamic sau în fața inamicului.

232. Se pedepsește cu moarte și degradare militară ori-ce militar culpabil de deșertare la inamic. *Fr. 238.*

233. Se pedepsește cu detențiune ori-ce deserter în prezența inamicului. *Fr. 239.*

SECȚIUNEA V

Dispoziții comune secțiilor precedente

234. Se consideră ca deserter cu complot orice deșertare făcută între mai mulți de două militari. *Fr. 240.*

235. Se pedepsește cu moarte:

1) Culpabilul de deșertare cu complot în fața inamicului:

2) Șeful complotului deșertării în țară saii în străinătate, în timp de pace, se pedepsește cu 3 până la 6 ani de muncă publică (1) dacă e sub-oficer, caporal, brigadier sau soldat, și cu detențiune dacă este oficer. În toate celelalte cazuri, culpabilul de deșertare cu complot se pedepsește cu maximumul pedepsei arătat prin dispozițiile secțiilor precedente, potrivit cu natura și împrejurările crimei saii delictului. *Fr. 241.*

236. Ori-ce militar care provoacă sau înlesnește deșertarea, se pedepsește cu pedeapsa cuvenită deserterului, după deosebirile statornicite în acest capitol.

Ori-ce individ care nu este militar s'asimilat cu militarii, care, fără a fi ademenitor în interesul inamicului sau al rebelilor, provoacă sau favorizează deșertarea, se pedepsește de tribunalele competente cu 2 luni până la 2 ani de închisoare.

Dacă un militar, recunoscut culpabil de deșer-

(1) Vedi art. 186.

tare, este condamnat, prin aceeași hotărâre, pentru un fapt ce atrage după sine o pedeapsă mal gravă, această pedeapsă nu poate fi redusă prin admitere de circumstanțe ușurătoare. *Fr. 242, 243.*

CAPITOLUL VI

Vîndarea, deturarea, punerea în gagiu și tănuirea obiectelor militare.

237. Se pedepsește de la 3 luni până la 2 ani de închisoare ori-ce militar care vinde calul sau obiectele sale de armare, de echipament saii de îmbrăcăminte, munițiunile sau ori-ce alte obiecte, încredințate lui pentru serviciu.

Se pedepsește cu aceeași pedeapsă ori-ce militar care, cu știință, cumpără saii tănuiesce arătatele obiecte.

Pedeapsa este de la 2 până la 6 luni de închisoare, dacă sunt obiecte de mic echipament. *Fr. 244.*

238. Se pedepsește cu 3 luni până la 2 ani de închisoare ori-ce militar:

1) Care risipește saii deturna armele, munițiunile sau alte obiecte încredințate lui pentru serviciu:

2) Acela care, achitat de fapta de deșertare, nu înfățișează calul care l-ar

fi luat cu dînsul sau armele și lucrurile. *Fr. 245.*

239. Se pedeșesce cu 3 luni până la 1 an închisore ori-ce militar care zălogesce totul safi parte din obiectele sale de armare safi mare echipament și de îmbrăcăminte, safi ori-ce alt obiect încredințat lui pentru serviciu.

Pedepșa este deja 2până 6 luni închisore pentru obiectele de mie echipament. *Fr. 246.*

240. Ori-ce individ care cumperă, tănucesce sau primmesce în zălog arme, muniții, obiecte do îmbrăcăminte de mare sati mic echipament, safi ori-ce alt obiect militar, afară de oasurl prin cari regulamentele auriăă punerea lor în vîndare, se pedepsesce de tribunalul competent de aceeași pedepșa ca autorul delictului. *Fr. 247.*

Faptul de a tănui efecte militare, furate de un militar în activitate, constituie o crimă și judecarea ei fiind de competența curței cu furați, cauza trebuie a se trimete camerei de punere sub aculare. Cas. II; 16 Dec. 97; B. J., 1496.

CAPITOLUL VII

Furtul.

*241. Furtul de arme de munițiunl, de obiecte, de cal, de animale și de fu-

ragifi care sunt ale Statului, acela al banilor ordinarul, al Soldeiși alți bani safi efecte cari sunt ale militarilor safi ale Statului, comis de militari cari sunt comptabil de acestea se pedepsesce cii munca silnică pe timp mărginit.

Dacă culpabilul nu este comptabil, pedepșa este reclusiunea

Dacă sunt circumstanțe atenuante, pedăpsa este reclusiunea safi Închisore în cașul când acusatul este declarat comptabil, și închisore de la 6 luni la 2 ani când nu este comptabil.

In cas de osândă de închisore, oficerul culpabil se pedepsesce pe lângă această cu destituirea.

Se pedepsesce cu reclusiunea și, în cas de circumstanțe atenuante cu închisore de la 6 luni până la 2 ani, ori-ce militar care comite un furt în paguba cetățenului la care locuiesce. *Fr. 248.*

C. J. M. înțelege prin furt ori ce sustracțiune frauduloasă de bani, muniții și, în general, de ori-ce lucru ce aparține militarilor safi statului, ne făcend nici o distincțiune dacă faptul comis constituie un abus de încredere safi un furt propriu dis. Acesta interpretare reese chiar din termenii generali întrebunțați de Lg, după cari nu este permis a face nici o distincțiune între nise in-

Tracțiuni apropiate prin natura, lor, cum sunt turtul și abusul de încredere. Cons. de revisie ^A *Jt* Febr. 84; Dr. 26/88-84 p. 205.

242. Se pedepsesce cu reclusiunea ori-ce militar care jefuesce pe un rănit.

Culpabilul se pedepsesce cu morte, dacă pentru a jefui pe rănit 'l-ar răni din noii. *Fr. 249.*

CAPITOLUL VIII

Despre jafnrî, distrucțiunl și devastation! de edfflicie!

243. Se pedepsesce cu morte în timp de resboifi și cu munca silnică pe vieță în timp de pace, și cu degradațiunea militară ori-ce jaf sau stricăciune de obiect de hrană, mărfuri safi efecte, comise de militari în bandă safi cu arme, safi cu putere v6-dită, safi cu spargere de porți și locuri închise, eu violență în contra persoanelor.

Jefuirea comisă în bandă se pedepsesce cu reclusiunea în tôte cele-lalte cașuri.

Cu tote acestea, dacă în cașurile prevgdate de § A se găsesce între culpabili unul safi mai mulți instigatori, unul safi mai mulți militari gradați, morte în

timp derSshoiu și ffiunc& silnică pe vi-^Vțã îiî timp de pace se aplică număr in-^A stigatoriilor și mititarrlei' celor mal înalți în grad.

Cel-ralți culpabili se pedepsesce cu munca silnică pe timp mărginit.

Dacă sunt circumstanțe atenuante, pedepșa de morte se reduce la aceea a muncel silnice pe timp mărginit, pedăpsa muncel silnice pe timp mărginit la aceea a reclusiunei, și pedepșa reclusiunei la aceea a Închisorei de la 1 până la 2 ani.

La cas de condamnațiune la închisore, oficerul culpabil se pedepsesce; pe lângă acesta, și cu destituirea, *Fr. 250.*

244. Se pedepsesce cu morte în timp de resboifi și cu munca silnică pe viață în timp de pace, și cu degradațiunea militară, tot militarul care de bună voe pune foc prin ori-ce mijloc, safi dărîmă prin explosiunea unei mine, edificiu, clădiri, lucrări militare, magasi navale, corăbii mari safi mici, bărci safi ori-ce vase cu cari se servă armata.

Dacă sunt circumstanțe atenuante, pedepșa este a muncel silnice pe timp mărginit. *Fr. 251.*

245. Se pedepsesce cu

mncasilnică pe timp mărginit tot militarul care, de bunăvoie, dărîmă sau pradă prin alte mijloce de cît incendiu sau explozie de verî o mină, edificiu, clădiri, lucrări militare, magazil navale, corăbii mari sau mici, barce sau ori-ce vase cu cari se servă armata.

Dacă sunt circumstanțe atenuante, pedăpsa este reclusiunea sau chiar închisorea de la 1 până la 2 ani, și osebit încă destituirea dacă culpabilul este oficer. *Fr. 252.*

246. Se pedepsește cu moartea și degradațiune militară tot militarul care, cu scop culpabil, strică sau poruncesce stricarea în fața inamicului a mijlocelor de apărare, tot sati parte din materialul de răsboifi, aprovizionările de arme, hrană, munițiuni, efecte de campament, de echipament sail îmbrăcăminte

Pedepsa este detențiunea, dacă crima nu s'a comis în fata inamicului. *Fr. 263.*

247. Se pedepsește cu 2 până la 6 ani de muncă publică (1) ori-ce militar care, cu voință, strică saii dărîmă armele, efectele de

campament, de incasarmare, de echipament saii îmbrăcăminte carisunt ale Statului, fie că aceste obiecte 'l-aii fost încredințate pentru serviciu, fie ca ele serveau altor militari, sau care estropiează sati ucide un cal sati un dobitoc de ham ori de povară întrebuițat în serviciul armatei.

Dacă culpabilul este oficer, pedepsa este destituirea sau detențiunea de la 3 până la 5 ani.

Dacă sunt circumstanțe atenuante, pedepsa se reduce de la 2 luni până la 2 ani de închisore. *Fr. 254.*

248. Se pedepsește cu reclusiune tot militarul care, cu voință, strică, rupe sau arde registre, minute sau acte originale ale autoritățel militare.

Dacă sunt circumstanțe atenuante, pedepsa este închisorea de la 1 până la 2 ani, și destituirea dacă culpabilul este oficer. *Fr. 255.*

249. Ori-ce militar, culpabil de omor asupra cetățânului la care este cwarantiruit, asupra femeel sau a copiilor lui, se pedepsește cu moarte în timp de răsboifi și muncă silnică pe viată în timp de pace. *Fr. 256.*

CAPITOLUL IX

Fals în materie de administrațiune militară.

250. Se pedepsește cu munca silnică pe timp mărginit ori-ce administrator sau comptabil militar, care trece cu sciință în roluri, în stările de situație sau de revistă, un număr de omeni, de cal sau dile de prezență peste efectivul real, care arată un număr mal mare de consumațiuni, saii comite ori-ce alt fals în socotelile sale.

Dacă sunt circumstanțe atenuante, pedăpsa este reclusiunea sau închisorea de la 1 până la 2 ani.

La cas de osândă, ofiicerul culpabil se pedepsește, pe lângă acesta, și cu destituirea. *Fr. 257.*

251. Se pedepsește cu 1 până la 2 ani de închisore ori-ce militar, ori-ce administrator sau comptabil militar, care întrebuițeză cu sciință în serviciul săti măsuri și greutăți mincinoase. *Fr. 258.*

252. Se pedepsește cu reclusiune ori-ce militar, ori-ce administrator sau comptabil militar, care contraface safi cărcă a contraface sigiliile, timbrele sau mărcile militare destinate a fi puse saii pe acte saii pe documente auten-

tice privitore la serviciul militar, sau pe efecte, sati pe cari cu bună sciință le întrebuițeză. Asemenea se pedepsește și acel militar ce contraface semnăturile *Fr. 269.*

253. Se pedepsește cu degradațiunea militară tot militarul, tot administratorul saii comptabilul militar care, procurându-l adevăratele sigilii, timbre sati mărci mari cart ati destinațiunile arătate la articolul precedent, face saii cărcă a face o aplicațiune fraudulosă sau o întrebuițare vătămătore drepturilor saii intereselor statului sari a militarilor. *Fr. 260.*

CAPITOLUL X

Corupțiune, prevari-cațiune, necredință în serviciu și în administrațiunea militară.

254. Se pedepsește cu degradațiunea militară ori-ce militar, administrator saii comptabil militar culpabil de una din crimele de corupțiune saii siluire prevedute de art. 142 și 144 ale codicelul penal ordinar.

In cas când corupțiua sati siluirea ar avea da obiect o faptă criminală care trage o pedepsa mal mare de

(1) Vedî art. 186.

cât degradațiunea militară, pedeapsa cea, mai mare se aplică culpabilului.

Dacă sunt circumstanțe atenuante, culpabilul se pedepsește cu 3 luni până la 2 ani de închisore

Cu t6t© acestea, dacă înceroarea de corupție nu a avut nici un efect, pedeapsa este de la 3 până la 6 luni de închisore. *Fr. 261.*

255. Se pedepsește de la 6 luni până la 2 ani de închisore tot medicul militar care, în exercițiul funcțiunilor sale și pentru a favorisa pe cine-va, dă un certificat fals sau ascunde existența boalelor sau infirmităților, el poate fi pedepsit și cu destituirea.

Dacă la această a fost îndemnat de daruri saii de fâgâduell, se pedepsește cu degradațiune militară.

Coruptorul, în acest cas au aceeași pedeapsa. *Fr. 262.*

256. Se pedepsește cu munca silnică pe timp mărginit ori-ce militar, ori-ce administrator sau comptabil militar care a devenit culpabil de crimele saii delictale prevedute prin art. 140 și 141 ale codicelul penal ordinar, privitore la sustragerea comisă de desoltarll publici.

Dacă «unt circumstanțe atenuante, pedăpsa este aceea a reolusiunel sati în-

chisorel de la 1 până la , 2 ani, și, în cel din urmă cas, destituirea, dacă culpabilul este oficer.

Ori-ce militar, ori-ce administrator sau comptabil militar care, afară de cașurile prevedute prin articolul precedent, trafica în folosul seu fonduri sau bani de ai Statului sati al militarilor, se pedepsește cu închisore de la 1 până la 2 ani și cu destituirea.

Se pedepsește cu reclusiunea ori-ce militar, ori-ce administrator saii comptabil militar care falsifică sail ordonă falsificarea substanțelor sati materiilor, obiectelor de hrană sau lichide încredințate în paza sa sati puse sub priveghearea sa, sau care, cu bună știință, împarte sati ordonă a se împărți disele substanțe, materii, obiecte de hrană sati lichide falsificate

Pedeapsa reclusiune! se pronunță asemenea în contra ori-cărui administrator sati comptabil militar care cu scop culpabil, împarte saii ordonă a se împărți carnea dobitocelor lovite de bole contagioase sad materii, substanțe, obiecte de hrană sau lichide, corupte sati stricate.

Dacă sunt circumstanțe atenuante, pedeapsa reclusiune! se reduce la închi-

șore de la 1 până la 2 ani și destituire dacă culpabilul este oficer.

Acela care, după ce a încheiat contracturi cu awtoritatea publică pentru aprovizionarea armatei în timp de resboiu, sati pentru transporturi, pentru obiecte de hrană destinate a preîntâmpina sau a face să înceteze calamitatea publică, se abține, cu voință, de a executa contractul la timpul sau la locul fixat, sau care nu execută contractul conform cu tocmâla, se va pedepsi cu închisore de la 6 luni până la 2 ani.

Iar dacă neexecutarea contractului provine din neglijență și va ocașiona vre-o pagubă, culpabilul se va pedepsi cu închisore cel mult până la un an; aceeași pedeapsa se va aplica și sub-contracțiilor sau agenților, ori împu-terniciților de contracte, care, cunoskend scopul aprovizionărilor aii făcut cu voință ori neglijență a nu se îndeplini serviciul. *Fr. 263 -265.*

CAPITOLUL Xt

Usurparea de uniforme, costume, insemne, decorațiuni și medalii.

257. Se pedepsește cu închisore de la 2 luni până

la 2 ani tot militarul care portă în public decorațiunl. medalii, însemne, uniforme saii costume române fără a avea dreptul.

Tot aceeași pedeapsa se pronunță contra ori-cărui militar care portă decorațiunl, medalii sati însemne străine fără a avea mai întâiu autorisatiunea. *Fr. 266.*

TITLUL III.

DISPOZIȚIUNI GEXEBALE

258 Tribunalele militare aplică pedepsele prescrise de legile penale ordinare la tote crimele sau delictale neprevedute prin acest codice, și, în acest cas dacă sunt circumstanțe atenuante, se aplică militarilor art. 60 al codicelul penal ordinar. *Fr. 267.*

250. În cașurile prevădute de art. 244, 245, 246, 247 și 248 ale acestui codice, complicitii, chiar nemilitarii, sunt pedepsiți cu aceeași pedeapsa ca autorii crime! sau delictului, rămânând a se aplica, la caz ee trebuință, art. 190 al acestui codice. *Fr. 268.*

260. În armate, în circumscripțiunile teritoriale în stare de resboiu, în comune, în județe și în piețele de resboiu asediate sau investise, ori-ce justi-

țiabil de tribunalele militare, culpabil și complice uneia din crimele prevădute la capitolul I, titlul II, al acestei cărți, se pedepsește cu pedeapsa ce se arată acolo. *Fr. 269.*

261. Pedepsele pronunțate de lege privitoare la recrutarea armatei sunt aplicabile și la tentative de delict prevădute de acea lege, ori-care va fi jurisdicțiunea chemată a judeca.

În cașul prevădute de aceeași lege, aceia cari au făcut daruri și făgădueli se pedepșesc cu pedepsele arătate de disa lege în contra medicilor sau a ofițerilor sanitari. *Fr. 270.*

262. Sunt de atribuțiunea militară și se pedepșesc cu închisoare, care nu pte trece peste 2 luni:

- 1) Contravențiunile de poliție comise de militari;
- 2) Infrațiunile reglementelor disciplinare.

Cu tde astea, autoritatea militară pote tot-d'una, după gravitatea faptelor, să defere judecata contravențiunilor polițienesc! la consiliul de resboiu, care aplică pedeapsa hotărâtă de acest articol. *Fr. 271.*

263. Dacă în cașul prevădute de articolul precedent, este o parte reclamantă, acțiunea despăgu-

birel se trimite la juris*, dicțiunea civilă. *Fr. 272.*

264. Nu sunt supuse jurisdicțiunii consiliilor de resboiu infrațiunile comise de militari legilor asupra vâmlor, contribuțiunilor indirecte, taxelor comunale, pădurilor și drumurilor celor mari. *Fr. 273.*

1. Tde infrațiunile comise de militari relativ la legile pădurilor (delicte silvice) vâmlor, drumurilor celor mari etc. sunt justiciabile înaintea Trib. ordinare. — Cas. II, 27 Aug. 85; Dr. 65/84—86 p. 519. B. 85, p. 625.

2. Delictele silvice comise de militari în activitate saii de asimilații lor, sunt de competența Trib. civile. — Cas. II, 2 Mart. 88; Dr. 39/88, p. 308; B. p. 247; Idem: Cas. II, 10 Nobr. 92; B. p. 1028.

265. Regimul și poliția companiilor de disciplină, a stabilimentelor penitenciare, a atelierelor lucrărilor publice, a locurilor de detențiune militară, se regulează prin decret regal. *Fr. 274.*

266. Sunt abrogate, în ceea ce priveșee armata, tote dispozițiunile anterioare legislative și reglementare privitoare la organizațiunea, la competența și procedura tribunalelor militare, precum și la penalitatea în materii de crime și delicte militare. *Fr. 275.*

S17. Pedeapsa de morte, coprinsă în acest codice

pentru starea de rSsboiu, iu este aplicată în timp do rSsboiu civil, nici în timp de asediu proclamat în timp de pace.

Ea este înlocuită prin numea silnică pe viață.

Propunerile de grațiare pentru condamnăii de consiliul de rSsboiu nu se pot face de cât prin canalul ministerului de rSsboiu și acesta în tot timpul până la expirarea pedepsei la «are a fost condamnat. *Fr. 276.*

268. Tribunalele ordinare când vor judeca delictele comise de guardiștii civici, vor putea aplica circumstanțele atenuante prevădute de art. 60 din codul penal ordinar.

DISPOZIȚIUNI TRANSITORII

269. Când pedepsele terminate de acest codice sunt mal puțin rigurose de cât cele prescise de legile anterioare, ele se vor aplica la crimele și delictele comise în timpul legilor anterioare, dar încă nejudicate în momentul promulgării acestui codice. *Fr. 277.*

270. AcSstă lege se va pune în lucrare îndată după promulgarea el.

TITLUL ADIȚIONAL (1)

CAPITOLUL I

Despre consiliile de disciplină.

1. La reședința fie-cărul regiment se află un consiliu de disciplină

2. Consiliul de disciplină se compune din ajutorul comandantului de regiment președinte;

Doi căpitani de regiment, membrii.

3. Pe lângă fie-care consiliu de disciplină se numesc un comisar special și un grefier, luați din regiment.

4 Comisarul special îndeplinesce pe lângă consiliile de disciplină funcțiunile ministerului public.

Grefierul are sarcina difertelor scripturi și conservarea actelor.

5. Președintele și judecătorul, comisarul special și grefierul se numesc de către comandantul de regiment.

Comisarul special se ia dintre locotenenți și grefierul dintre furierii sergenți din regiment.

6. Președintele nu se

(1) Adăogat prin legea sancționată cu înaltul decret No. 1304 din 25 Martie 1894, *Monitorul Oficial* No. 290 din 1894.

pote înlocui de cât numai când încetează de a mal face parte din regiment și, în cas de absență motivată de comandantul regimentului, se înlocuesce cu cel mal vechiil oficer superior.

Judecătorii pot fi înlocuiți la fie-care șese luni și chiar într'un termen mal scurt dacă încetează de a face parte din regiment.

7. La cas de împedicare a judecătorilor de a lua parte la ședință, comandantul regimentului îl înlocuesce provisoriu printr'un oficer de același grad luat după rîndul vechimel.

La cas de vre-o împedecare a comisarului special sati a grefierului, comandantul regimentului îl înlocuesce provisoriu prin alții de același grad.

8. Nimeni nu pate face parte dintr'un consiliu de disciplinădacă a adus plângeri în cauza ce are a se judeca sau dacă este rudă sad aliat până la gradul de ver primar cu acusatul.

9. La numirea consiliului, judecătorii, în ședință publică, vor depune jurământul prescrist de art. 24.

Comisarul special și grefierul depun acest jturământ înaintea comandantului de regiment la numirea lor în funcțiune.

CAPITOLUL II.

Competința consiliilor de disciplină

10 Sunt justițiabili de consiliile de disciplină, și, numai pentru faptul de nesupunere la chemare și' prima deșertare, tde gradele inferioare, de tote categoriile enumerate la art. 52, 53 și 54, în împrejurările determinate de aceste articole.

CAPITOLUL III

Despre instrucțiune,

11. Plângerea se adresează comandantului regimentului de către comandantul companiei din care deliuentul face parte și este însoțită de foia sa matriculă și de pedepse, precum și de tote actele cari constat delictul comis.

12 Consiliul de disciplină nu pote judeca de cât după un ordin dat de comandantul regimentului.

13. Pentru fie-care cauză ordinul de dare în judecată se adresează comisarului special cu plângerea și tote actele ce le-aii însoțit. Acest ordin va cuprinde diua și ora convocare! consiliului.

14 Comisarul special notifică acest ordin acusatului, prin comandantul sfiti de companie, cu trei zile cel puțin înainte de întrunirea consiliului, făcendu-i cunoscut delictul pentru care esle dat judecatei, textul legel aplicabil și numele martorilor ce și propune a chema.

II însciințeză încă că, de nu-și va alege un apărător i se va numi unul din oliciti de către președinte.

15. Acusatul și pote lua de apărător pe ori-cine va voi dintre oficeril aflați în serviciul activ.

Când nu are apărător i se numesce de președinte unul dintre oficeril regimentului.

16. Apărătorul pote comunica cu acusatul îndată ce s'au îndeplinit formalitățile prevedute de articolul precedent și acusatul pote propune martori cari se citează de comisarul special.

CAPITOLUL IV

Despre judecată.

17. Consiliul de disciplină se adună, în localul regimentului, în diua și ora fixată prin ordinul de convocare,

18. Cercetarea și jude-

carea pricina! se execută după prescripțiunile prescriste în acest codice consiliilor de resboiu la cartea III, titlul 1, secțiunea III.

19. Hotăririle consiliilor de disciplină sunt definitive și nu pot fi atacate prin recurs la consiliul de revisie decât numai pentru prescripțiune sau incompetență.

Acest recurs se formează în termenul de 24 ore, socotit de la expirarea zilei când s'a citit hotărîrea.

20. Comisarul special ordonă a se citi acusatului hotărîrea de către grefier în presenta gardei sub arme și îl încunosciiințeză că legea îi acordă dreptul de a face recurs la consiliul de revisie în termenul de 24 de ore, dar numai pentru cașurile prevedute la articolul precedent.

21. Comisarul special trimite hotărîrea comandantului de regiment, care ordonă executarea ei prin ordin de di pe regiment.

CAPITOLUL V

Despre pedepse

22. Consiliul de disciplină pronunță numai pedepsa de închisore până la 6 luni.

CAPITOLUL VI

Dispozițiunile generale.

23. Omenii aparținând unităților mal mici de cât un regiment și cari fac corp în parte, precum și acel din diferite alte ser-

viciurl, sunt justițiabili de consiliul de disciplină ale regimentului ce se desemnă de comandantul divisiel, în urma plângere! ce i se va adresa.

Dispozițiunile contrari! legeri de față sunt și remâne abrogate.

TABLA DE MATERII
A
CODICELUI DE JUSTIȚIE MILITARĂ.

	<u>Pag.</u>		<u>Pag.</u>
CARTEA I.		puse în stare de asediu	388
DESPRE ORGANISAREA TR. MILITARE.		CAP. 1. Despre consiliile de resboiu în armatele active	388
Dispozițiunl preliminar	379	CAP. 2. Despre consiliile de revisiune în armatele active.	389
TIT. I. Despre consiliile de resboiu și despre consiliul de revisiune permanent	380	CAP. 3. Dispozițiune comună celor două capitle precedente.	390
CAP. 1. Despre consiliile de resbel permanente în circumscriptiunile teritoriale!	380	CAP. 4. Despre consiliile de resbel în comune, în județe și în piețele de resboiu puse în stare de asediu sau învestite	390
CAP. 2. Despre consiliul de revisiune permanent	387	CAP. 5. Despre consiliile de revisiune în comune, în județe și în piețele de resboiupuse în stare de asediu saii învestite	391
TIT. II. Despre consiliile de resboiu și consiliile de revisiune în armatele active. în comunele, în județele și în piețele de resbel		CAP. 6. Dispozițiune comună celor doue capitle precedente.	392
		TIT. III. Despre pretori	392

	Pag.
CARTEA II.	
DESPRE COMPETINȚA TRIBUNALELOR MILITARE.	
Dispozițiunl generale.	393
TIT. I. Competința consiliilor de resboiu	395
GAP. 1. Competința consiliilor de resboiu permanente în circumscripțiunile teritoriale în timp de pace	395
CAP. 2. Competința consiliilor de resboiu în armatele și în divisiunile teritoriale în timp de resboi	406
CAP. 3. Competința consiliilor de resbel în comune, în județe și în piețele de resboiu puse în stare de asediu	409
CAP. 4. Dispozițiune comună celor trei capitole precedente.	409
TIT. II. Competința consiliilor de revisiune	409
TIT. III. Competința pretorilor	411
TIT. IV. Competința în cas de complicitate	412
TIT. V. Despre recursuri la curtea de casatiune	414
CARTEA III.	
DESPRE PROCEDURA ÎNAINTEA TRIBUNALELOR MILITARE.	
TIT. I. Procedura înaintea consiliilor de resboiu	416
CAP. I. Procedura înaintea consiliilor de resboiu în divisiunile teritoriale în stare de pace	416
Sect. 1. Despre poliția judiciară și despre instrucțiune	416
Sect. 2. Despre darea în judecată și despre convocarea consiliului de resboiu	422
Sect. 3. Despre cercetare și judecată	424
CAP. 2. Procedura înaintea consiliilor de resboiu în armată, în divisiunile teritoriale aliate în stare de resboiu și în comunele, județele și piețele de resboiu în stare de asediu	434
TIT. II. Procedura consiliilor de revisiune	436
TIT. III. Procedura înaintea pretorilor	438
TIT. IV. Despre conținut și judecați în lipsă	439

	Pag.
TIT. V. Dispozițiunl generale	440
CARTEA IV.	
DESPRE CRIME, DELICTE ȘI PEDEPSE.	
TIT. I. Despre pedepse și efectele lor	442
TIT. II. Despre crime și delicte și pedepsa lor	445
CAP. 1. Trădarea, spionarea și ambosajul (provocațiunealadesertațiune în partea inamicului)	445
CAP. 2. Crime saude-lice în contra datorii militare	446
CAP. 3. Revoltă, insubordinare și rebeliune	448
CAP. 4. Abus de autoritate	451
CAP. 0. Nesupunerea și deșertarea	451
Sect. 1. Nesupunerea.	451
Sect. 2. Deșertare înăuntrul țerei	452
Sect. 3. Deșertare în străinătate	454
Sect. 4. Deșertarea la inamic sau în fața inamicului	454
Sect. 5. Dispozițiunl comune secțiunilor precedente	454
CAP. 6. Vîndarea, de- turnarea, puneia în gagiu și tănuirea obiectelor militare.	455
CAP. 7. Furtul	456
CAP. 8. Despre jafuri, distrucțiunl și deva- stațiunl de edificii	457
CAP. 9. Fals în mate- rie de administra- țiune militară	459
CAP. 10. Corupțiune, prevaricațiune, ne- credință în serviciu și în administratis nea militară	459
CAP. 11. Usurpare de uniforme, costume, însemne, decorați- unl și medalii	461
TIT. III. Dispozițiunl generale	461
Dispozițiunl transito- ril	463
TITLU ADIȚIONAL.	
CAP. 1. Despre consi- liile de disciplină	463
GAP. 2. Competința consiliilor de disci- plină	464
CAP. 3. Despre instruc- țiune	464
CAP. 4. Despre jude- cată	465
CAP. 5. Despre pedepse	465
CAP. 6. Dispozițiunl generale	466

I N S T R U C Ț I I

către D-nii Comandanți ai divisiilor teritoriale,
Comisarului regal de la Consiliul de revisie și Co-
misarii regali și raportorii de la Consiliile de resbel
relative la noul Codice de Justiție Militară. (1)

Noul codice de Justiție militară, promulgat la 24 Maiu 1881, pri-
mind mai multe modificări, ar putea da loc în aplicare la omi-
teri de forma prin interpretări greșite, cari atrag după, ele anu-
larea hotăririlor și o pernieasă străgănire în marșa Justiției.

Administrația de resbel în interesul legii și al unei regulate
și uniforme interpretări în aplicarea procedurii, vine a da prin
instrucțiunile de față explicările convenite pentru generalitatea ca-
surilor și a pune în vederea celor în drept ca ele să fie observate
înaintea tribunalelor militare.

Aceste explicări sunt împărțita după motivele ce le au în ve-
dere, în următoarele părți:

- a) Compunerea consiliului de resbel;
- b) Competința lui;
- c) Constatarea și urmărirea delictelor și darea în judecată;
- d) Cercetarea și judecarea consiliilor de resbel;
- e) Pronunțarea hotărîrii și cestiunile puse judecătorilor.

a) *Compunerea consiliului de resbel.*

Una din modificările cele mai însemnate introduse în noul co-
dice de justiție militară, este aceea a compunerei consiliului de
resbel.

(1) *Acesta circulară a fost publicată în Monitorul astei No. 9/82.*

Compunerea lui este astăzi numai de 5 membri. Gradele inferioare nu iată parte, iar din gradele ofiteresci subalterne numai căpitanii sunt admiși la compunerea lui.

Prin aceste modificări! legiuitorul a căutat a asigura penalitatea infracțiunilor, care după cum se știe din experiență, rămănea adesea ne pedepsite, achitându-se inculpații cu o minoritate de trei membri din șapte, slăbind prin o așa stare de lucruri eficacitatea justiției militare.

Prin noul mod de compunere a consiliului, de rebel, legiuitorul pune justiția în mâna-experienței și a aptitudinel și așteptă dar o represiune mai dreaptă și constantă a infracțiunilor comise, întărind prin acesta morala și respectul pentru legi.

Membrii consiliului de rebel trebuiesc să fie luați dintre ofiterii activi ai circumscripției, până la gradul de căpitan inclusiv.

Legea nu prevede că s'ar putea compune consiliul și din ofiteri asimilați și dar în materie de represiune, acolo unde legea nu dice nimic, noi nu putem adăogi ceva de la noi. Remăne dar bine stabilit că în nici un cas ofiteri asimilați sau cari nu sunt în activitate, nu pot face parte din Consiliu, și ori de câte ori v'v'un ofițer asimilat ar face parte din Consiliu de atâtea ori decisiunea aceluși consiliu va fi ilegală și va da loc la anulare (decisia consiliului de revizie No. 28, din 7 August 1875).

Compunerea consiliului de rSsboiu, prevedută la art. 3, se face după gradul acusatului și conform cu tabloul prevedut la art. 10 din lege»

Fie-care consiliu de resboiu are pe lângă el un comisar regesc, un raportor, unul sau mai mulți substituiți, un grefier cu unul saii mai multe ajutore (art. 4). În ce privesce calitatea acestui personal, el trebuie să îndeplinescă condițiile generale prevedute la art. 21, pentru întregul personal al parchetului, căci neobservarea lor atrage după sine nulitatea sentințelor.

Comisarii Regesci și raportorii, se pot numi dintre ofiterii asimilați, dar numai acei ai corpului de intendență.

Comisarii Regesci cu substituiții lor, forme'ză parchetul Justiției militare, ei sunt procurorii însărcinați cu urmărirea și descoperirea infracțiunilor și susținerea acușățiunei, iar raportorii cu substituiții,lor sunt judecătorii de instrucție însărcinați cu instruirea infracțiunilor comise.

Codul Justiției! militare mai stabilește, printr'un șir de dispozițiuni, compunerea consiliului de resboiu, menite a garanta independența judecătorilor și siguranța acusatului în imparțiali-

tatea judecatei. De unde rezultă că judecătorii nu pot fi numiți Hau aleși după voie a lua parte la consiliu, ci numai după nisece forme anume stabilite de lege și cari urme'ză să fie pădite cu Bcrupulositate, căci neobservarea lor atrage anularea sentințelor.

Aceste forme de îndeplinit sunt următărele: art. 18 din lege cere ca șefii de corpuri să presinte generalului comandant un tablou de ofiteri! corpului sșu ce sunt apți a lua parte în consiliu. Șefii de corpuri nu vor presinta de cât pe acel ofiterl cari întrunind condițiunile materiale: de grad, verstă și naționalitate, vor poseda pe lângă aceste și condițiuni morale și aptitudini suficiente, prevădute în instrucția ministerială No. 6.999, (Monitorul ostei, No. 19 die 1881), în cât alegerea judecătorilor să se facă din tot ce este mai bun și mai luminat în armată, fiind-că numai așa s'ar atinge scopul legii care cere prezentarea șefului de corp pentru a stabili aptitudinea judecătorilor.

După tablourile prezentate de șefii de corpuri, generalul comandant pote face o a doua alegere și a întocmi în urmă tabloul definitiv pe grade și vechime, de ofiterii aleși definitiv în circumscripție, cari pot lua parte ca membri la consiliul de rgsboiui Ofiteerii ne trecuți pe acest tablou, nu pot nici într'un cas participa la compunerea consiliilor de rebel.

Din spiritul legii rezultă dar că generalii comandanți pot face o a doua alegere și acesta pentru a garanta mai mult că judecătorii chemați vor fi tot ce e mal luminat și mai bun între ofiteerii armatei și este de dorit ca ei să useze de acest drept în interesul justiției și a respectului datorit legii.

Tabloul o dată format de generalul comandant, se depune în copie la grefa Consiliului de rebel, unde se afiș&aa în sala ședințelor și tot militarul interesat pște și are dreptul a lua cunoștința de el. Ofiteerii înscriși sunt chemați după ordinea înscrierilor, a lua parte în Consiliu. Nu se pște sări ordinea chemării, căci aedsta ar fi o vădită călcare a art. 18. al. 4 din lege și ar da loc la anularea sentinței. Când judecătorul al cărui rând a sosit, nu pote lua parte la consiliu, dindiferite împrejurări, atunci generalul comandant este ținut a constata cașul prin o decisie, tot-deauna alăturată la acta judecăței care ordonă și chemarea judecătorului ce urme'ză pe tablou. În lipsa din actă a unei asemenea deeișuni a generalului comandant, se presupune de drept că iegeaia .fost călcată și decisiunea consiliului de resboiu este supusă casărel'.(wexd* jdeoistăiOfito. i62;ăr.i coasiliuiui. cte cevisie dift-

Tot printr'o decizie motivata a generalului comandant, se constata lipsa de a completa consiliul de rebel eu oficerii circumscriptiei și numirea admisa de lege ca membri în consiliu, a oficerilor din tabloul unei alte circumscriptum teritoriale.

Pentru ca sarcina funcției de membru în consiliul de rebel să fie de o potrivă repartisată asupra tuturor oficerilor apți din circumscriptia respectivă, generalii comandanți pot printr'o decizie, rfehoi la fie-care 6 luni odată cu reînnoirea tablourilor, membri ce aft a compune consiliul de rebel, observând ca acest serviciu să cadă de o potrivă asupra oficerilor trecuți pe tablou. Cred dar de prisos a adăoga că nereînnoirea tablourilor de judecatori nu pôte întru nimic influența marșa justiției.

b) *Competința consiliului de resboiu.*

Competința consiliurilor de resboiu este prevădută în cartea. H-a capitolele I, II, III și IV, a codului justiției militare, cu ino; vațiunile. introduse la legea veche, de unde so pote observa că gl6tele și gardele orășănesei nu sunt justițiabili în timp de pace, de consiliul de rebel, iar în timp de rSsboiu numai când vor.fi chemați la serviciul activ. Milițiile sunt numai atunci justii fiabile de consiliul de răsboiu, fie pentru concentrări anuale sau în mobilizare după votul corpurilor legiuităre, atunci când chemările și afișările trebuie să fie îndeplinite conform cu legea organisărel putere! armate.

Atragem atențiunea asupra faptului că cu tote dispozițiunile clare ale codului justiției militare, unele consiliur de rebel au judecat și condamnat milițienii chemați la exercițiul de Duminică pentru diferite infracțiuni, chiar aceea de nesubordonanță, către șefi, ineușindu-și ast-fel o competența pe care legea nu l&, acordă, aceste condamnări au fost anulate de consiliul de reviste care a declarat, conform cu legea, necompetința consiliurilor de răsboiu în acostă privință.

Armata teritorială este justițiabilă de consiliul de resboiu nur mal când se află în serviciu activ și atunci numai pentru crimele și delictele prevădute la titlu II, cartea IV a C. J. M.

Ast-fel dar, 6menil armatei teritoriale nu pot fi justițiabili înaintea consiliului de rebel, numai pentru faptul că au săvârșit ^fracțiunea în momentul când i-a chemat la serviciu, ci trebuie să fi intrat efectiv în serviciu și comis infracțiunea.

S'au v&dut dmeni din armata teritorială condamnați pentru in-

mibordonanță și insultă sau lovire adusă șefilor din cauza ședilor diferitelor grade pe la cărciumile din satul lor, așa conilamnări aii fost casate de consiliul de revisie- (vedî sentința cu No. 63 din 7 Decembrie 1881).

Pentru faptul însă de ne prezentare la serviciu la diua fixată, omenii din armata teritorială sunt tot-d'auna justițiabili de consiliile de resboiu.

Noul codice prin art. 53, pune sub jurisdicția militară în timp de pace pentru delictele prevădute la titlu II, cartea IV, pe toți militarii și asimilații militari, regule*ză și jurisdicția oficerilor în disponibilitate și rezervă prin § 1 și 2 ale aceluiaș articol.

Aceste modificări introduse la competența consiliilor de resboiu asupra militarilor din diferite elemente de aperature, urme*ză să lie riguros observate, fiind rezultatul experienței și a neajunsurilor ce presintă vechea legislație și care s'a modificat după întinse discuții de corpurile legiuitoare.

c) *Constatarea și urmărirea delictelor si darea în judecată.*

Mai tote formele prevădute de lege pentru urmărirea infracțiunilor sunt de ordine publică, ele trebuie să îndeplinite întocmai și fără abatere, căci alt-fel arbitrarul ar lua locul legii și tote actele ar fi isbite de nulitate.

Prin formalitățile ce legea cere pentru a (putea) ajunge la constatarea infracțiunilor și pedepsirea culpabililor, ea garante*ză libertatea, onorea și persona preveniților, precum și sacral drept de apărare.

O judecată săvârșită dar în disprețul și cu călcarea formelor de procedură este un adevărat și eclatant abus de putere contra eăruia tote căile de casare sunt deschise și pote fi anulată chiar numai în interesul legii fără vre-un amestec din partea acusatului.

Se va observa dar ca în tote ordonanțele de urmărire formele dictate de lege să fie cu esactitate păzite, începând de la oficerii poliției judiciare până la camera de punere sub acușatiune. După codicele justiției militare, art. 78 și următori, descoperirea și constatarea infracțiunilor se face de către oficerii poliției judiciare, acolo specificate.

Ei sunt cari dresăză cel întâiu proces verbal, constatând infracțiunea, cari ascultă și transcriu declarațiile personelor ce au vre-o cunoștință asupra faptelor, cari iaii întâile măsuri de ase

asigura de corpul delictului și a pune mâna pe tot ce a servit la comiterea lui (art. 80 și următorii).

Despre toate cere efectuate de către un oficer al poliției judiciare el este dator de a încheia proces verbal pe care îl subscrie* pe fie-care pagină dimpreună cu persoanele ce aii asistat la constatarea făcută; necunoștința de a scrie se menționează în proces-verbal (art. 86).

Aceste procese-verbale dimpreună cu toate actele lucrare! se trimet de îndată pe cale erarchică generalului comandant al circumscripțiunel.

Până aici nu avem de cât constatarea infracțiune!. O dată-actele ajunse în mâna generalului comandant, din acel moment numai, pște să începă adevSrata urmărire a infracțiunilor constatate.

Legea, prin art. 93, dispune că crimele și delictete nu se pot urmări, sub pedepsa de nulitate, de cât după un ordin de cercetare dat de generalul comandant al circumscripțiunel saii de către: acel ce-I ține locul și de către ministerul de resbel, în cașurile prevedute de lege.

Acest ordin se dă Comisarului Regesc și el constituie adevSrata urmărire a infracțiunilor.

După art. 93, generalul comandant are dreptul a pune în mișcare acțiunea publică și a o opri; însă în cașul din urmănu trebuie a usa de acesta facultate de cât pe considerante puternice și când infracțiunile pot fi reprimate desciplinar.

Nedarea ordinului de a cerceta, se va constata printr'o decisiune a generalului comandant care se va trimite imediat ministerului de resbel.

Ordinul de urmărire dat odată, el nu mai poate fi retras și acțiunea publică pusă în mișcare își va continua cursul legal până ajunge iarăși la generalul comandant sau ministerul de resbel, după casuri de competența, pentru a da ordinul de dare în judecată.

îndată ce Comisarul regal primesce ordinul de dare în judecată, fie că acest ordin ar fi însoțit de procese-verbale deja drestate de oficerii poliției judiciare, fie că el ar veni din inițiativa, ministerului sau a generalului comandant, se va procede imediat la instruirea și urmărirea cauzei, conformându-se art. 94, 95 și următorii din lege.

In ceea-ce privesee nesupușii și desertorii, urmărirea începe în basa plângerilor prevedute la art. 88 și 89 din Codul Justițiet

militare; nepădirea celor prescrite de aceste articole nu pște da loc la urmărire.

Din dispozițiunile clare ale legei (art. 93 și 94) sepâte observa că ordinul de a cerceta nu coprinde de cât infracțiunile actuale desemnate în ordin sau în actele alăturate; că prin urmăre acest ordin nu imputernicesce pe raportor, dacă în cursul instrucțiune! ar descoperi noi infracțiuni de a intra și în cercetarea acestora.

Pentru acșta trebuie un noii ordin de a cerceta și prin urmăre tot ceea-ce raportorul va face fără a poseda acest nou ordin, este nul și neavenit, iar judecata urmată supusă anularii.

Așa spre exemplu, dacă contra unui oficer prevenit de delapidare de bani, s'a dat un ordin de a cerceta, și în cursul acestei instrucțiuni, raportorul descopere și falș în acte publice, el este obligat pentru ace'stă nouă infracțiune de a încheia un proces-verbal și a cere rechisițiunile comisarului Regesc, care va interveni pentru un nou ordin de cercetare și asupra acestei infracțiuni. Căci este evident după litera și spiritul legei, că nici o infracțiune nu se pște urmări fără un ordin de a cerceta a generalului comandant sau ministerului de resbel.

Instrucțiunea începe prin interogatorul prevenitului (art. 95).

Acest interogator este o piesă fărte. importantă a instrucțiune! și dec! trebuie ca formalitățile cerute de art. 95, să se execute întocmai. El trebuie citit prevenitului și să fie subscris de dînsul sau mențiune să se facă că nu vrea saii nu pște scrie. Apoi să fie subscris pe fie-care pagină de raportor și de grefier. Omiterea acestor formalități, dă loc la anulara decisiunei.

Aicea este locul a atrage atențiunea asupra faptului că legea nu recunoșce ca jude instructor de cât pe raportorul consiliului de resboiu și că prin urmăre nimeni altul nu este competente de a face și încheia actele de instrucțiune de cât dînsul sau un anume delegat al seu, care nu poate fi altul de cât unul din substituiți ce-I dă legea. Este dar cu totul nul și ne avenit actul de instrucție făcut de un substitut fără a exista o anume delegație a raportorului, care să-i permită a instrui.

In privința ace'stă avem deja și o hotărîre a consiliului de revizie dată în următările împrejurări: S'a ivit un cas la consiliul de revizie unde recursul era întemeiat pe aceia că instrucția a fost făcută de căpitanul-raportor și chiar raportul lucrat de el, dar subscris de substitut, acest cas a dat loc la discuții întinse și consiliul de revizie de și n'a casat sentința, totuși a

recunoscut că acesta constituie o neregularitate esențială care viciază procedura.

De unde rezultă că substituții nu pot face nici o instrucțiune fără o anume delegare din partea raportorului.

O inovație însemnată s'a introdus în codul justiției militare în ceea ce privește libertatea individuală. Este cunoscut că după vechea legislație, instrucția nu putea usa de cât de mandatul de depunere, care de și pote necesar la începutul instrucției, avea inconvenientul că acest mandat o dată dat, numai era nici o cale de a-l ridica și nu avea nici un termen, așa că din această cauză prevenții sufereau lungi închisori preventive numai pentru că în interesul instrucțiune! și pentru descoperirea infracțiune! se dedea un asemenea mandat, adesea ori numai de o utilitate momentană.

Acesta stare de lucruri este cu totul modificată de noul codice (art. 99); mandatul de înfățișare side aducere, pe care raportorul după împrejurări, pște să le dea în cursul instrucției, pot fi schimbate în urma interogatorului luat preventivului, în mandat de depunere. Acest mandat nu are însă putere de cât trei zile când este dat la reședința circumscripției și de ce zile când depunerea s'a făcut în alte părți de cât la reședință. Cele 3 și 10 zile sunt maximul de timp ce legea pune la dispoziția raportorului pentru instrucția și descoperirea i:jfracțiunei, după care el trebuie să se decidă sau a lăsa în libertate pe preventivul săi a cere de la generalul comandant, prin comisarul Regesc, un mandat de arestare contra lui (art. 98 alin. V). Raportorul ne făcând nici una, nici alta, arestarea se consideră ca ilegală.

Când raportorul din investigațiile și instrucția făcută va fi de părere că este cas a se da mandat de arestare preventivului, va încheia o ordonanță în acest sens pe care o va comunica comisarului Regesc.

Acesta va da înscris concluziunile sale asupra ordonanței și va înainta tot generalului comandant eerend ordinul pntru darea mandatului de arestare. Numai după dobândirea acestui ordin se va putea elibera mandatul de arestare. Evident că și în ace'stă -materie, după cum am vedut tratând despre ordinul de a cerceta, generalul comandant al circumscripției are dreptul de a refusa ordinul de arestare și în acest cas, expirând cele 3 sate 10 zile a mandatului de depunere, preventivul este de drept liber și ori-ce închisore suferită peste aceste termene, va fi considerată de ilegală.

Legea merge și mai departe în ceea-ce privește puterea și dreptul generalului comandant al circumscripției; Ea îl dă dreptul, ca chiar în cașul de a se fi dat deja un mandat de arestare generalul să potă libera pe preventivul de sub acest mandat (art. 98 alin. V), însă atunci este ținut să ceră și părerea raportorului și concluziunile Comisarului Regesc.

Pentru punerea în libertate a preventivului aflat sub mandat de depunere, raportorul o pște face luând concluziunile comisarului Regesc. Dacă Comisarul Regesc ar fi de părere că nu este loc de a se pune în libertate preventivul, el va alătura ordonanța raportorului de punere în libertate, cerând generalului comandant al circumscripției a da ordinul de arestare. Generalului decide definitiv asupra cașului

Darea în judecată.

Îndată ce actele instrucției aii fost desăvârșite, raportorul întrunesc într'un raport t6te cele instruite, cardterise'ză infracțiunea, note'ză articolele de lege care-I sunt aplicabile și alăturând tote actele ce au servit Ia instrucție le transmite Comisarului Regesc. Acesta 'șl formuleză concluziunile sale și transmite totul Generalului comandant, pentru a se cere ordinul de dare în judecată (art. 102). Pentru darea în judecată a oficerilor superiori prevSduți la art. 93, al. 2. Generalul comandant al Circumscripției, transmite t6te actele Ministerului de Răsboiu, opinând asupra cașului.

Art. 102 din Codul Justiției Militare conferă un drept de apreciere f6rte întins generalului comandant, asupra căruia atrag în particular atențiunea pentru a usa de el, avend în vedere gravele interese ce sunt în joc, atât în ceea-ce privește persoanele, cât și ordinea publică.

Când generalul comandant recunășce că nu este cas de a da în judecată, mai ales când asupra faptului supus aprecierii generalului atât raportorul cât și comisarul Regesc, s'ar fi pronunțat afirmativ, decisiunea generalului va fi motivată și se va face cunoscut Ministerului motivele cari l-a determinat a nu da curs Justiției.

Comisarul Regesc este obligat, când înainte'ză actele instrucției, împreună cu ordonanța raportorului către generalul comandant al circumscripției, pentru a cere ordinul de dare în judecată, să dea concluziunile sale înscris, făcend un rechisitor care să ca-

racterizeze, infracțiunea și să se pronunțe de este sau nu loc de trimetere în judecată, menționând articolele din lege aplicabile.

In cas când raportorul, prin ordonanța sa definitivă, ar conchide la neurm&rirea prevenitului, el va înainta de asemenea toate actele Comisarului Regesc, care va emite un requisitor detailat de toate cele petrecute și va conchide. Când comisarul Regesc ar fi în neunire cu concluziunile raportorului, atunci el va trimete toate actele generalului comandant al circumscripției care va decide definitiv asupra cașului.

Generalul comandant al circumscripției este obligat după art. 106 al legii ca» în ordinul de dare în judecată să dispue asemenea convocarea consiliului de resboiu și să fixeze ziua întrunirii lui. Acostă din urmă formalitate este privită ca esențială și ordinul de dare în judecată, care nu ar conține convocarea consiliului și nu ar fixa ziua întrunirii lui, ar fi lovit de nulitate și ar da loc la casarea decisiunei consiliului de resboiu.

Asemenea dacă se întâmplă ca procesul să se amâne, atunci comisarul regesc este obligat a cere generalului comandant un nou ordin care să ordone o altă convocare și să fixeze ziua întrunirii consiliului, căci numai din acea zi, începe mandatul și ealitatea judecătorului.

îndată ce se va emite ordinul de dare în judecată, Comisarul Regesc este ținut, conform art. 103 din lege, ca cu 3 zile cel puțin înaintea dijei fixate pentru judecare, să notifice acusatului crima sau delictul pentru care este dat în judecată, textul legii aplicabile și lista martorilor ce își propune a chema.

Acusatul se va însciința asemenea, că de nu își va alege un apărător, i se va furniza unul din oficiu.

Pentru toate aceste formalități îndeplinite, Comisarul Regesc este ținut, a încheia un proces verbal care să le constate și care se va subscrie de dînsul, de grefier și de acusat. Rechisitorul definitiv precum și lista martorilor se notifică prevenitului sub luare de chitanță.

Toate aceste formalități tindend a asigura dreptul de apărare al acusatului, tot-d'aun'a când ele nu vor fi efectuate, acest drept va fi violat și prin urmare și decisiunea urmată cu violarea acestui drept va da loc la casare, iar formalitățile emise mai sus,, Q.:;fi tot-d'auna considerate^ CA ne efectuate când^ |n do's^ruV căus/ei" nu va,e,xista probeje ,c^'ele au fosV înde'piini^e/' Acest probe^niu's,ei poV face dq cât ,pu proceăiini verbal'al (Comisarului|f

Regesc încheiat după cum mai sus se arată și cu chitanțele de primire a certificatelor legale, eliberate de acusat.

Din cauza neîndeplinirii acestor formalități, mai multe decisiuni ale consiliilor de resboiifi ași fost anulate până astă-di Ș* de aceea veți stărui cu tot dinadinsul ca Comisarii RegescI să fie foarte atenți la îndeplinirea lor precum și la dresarea actelor care au de scop a dovedi că în adevăr ele au fost îndeplinite.

In privința apărătorilor înaintea consiliilor de rSsboiu, s'afi introdus mai multe inovațiuni.

Art. 105 al legii, pune pe advocații civili în acelaș rând cu apărătorii militari. Ei pot fi numiți din oficiu ca și aceștia și sunt ținuți a justifica neprezentarea lor. In cas de ne venire justificată sau de refus de a apăra, președintele consiliului de rgsboiifi pedepsește pe apărătorii militari cu trei di* până la o lună închisore, iar dacă este avocat civil, președintele va c&re o pede*psă disciplinară baroului și va putea chiar ridica advocatului dreptul de pledare înaintea consiliului de rSsboiu pe timp mărginit și nu mal mare de un an.

Pentru ca însă un avocat civil să p&tă fi numit apărător din oficiu, el trebuie să fie înscris pe tabloul advocaților consiliului de resboiu, veți ordona dar Comisarilor Regesci a cere decanului de advocați din circumscripția sa, să-i înainteze un tablou de advocați ce pot fi numiți ca apărători din officia.

Pentru a nu ee aduce împedicare în marșa regulată a justiției și pentru mai multă celeritate, veți pune în vedere șefilor de corpuri și serviciur, a da ordine severe oficerilor numiți apărători din oficiu a nu se absentă de la Consiliul de r&sbioifi și cel de revisie, la ziua fixată prin ordinul de încunosciințare.

îndatorirea de apărător, dată din oficiu sau nu, primăză orț'ce serviciu. Oficerii numiți apărători vor fi dispensați de ori-de serviciu în acea zi.

Apărătorii pot comunica cu acusatuf îndată după îndeplinirea formalităților prevedute la art. 103 din lege, pot lua ori-ce lămuriri și sc&te copil, după acte, însă cu propria lor cheltuială., '

E cunoscut cât de slabă se presintă adesea orî apărarea ^tin officii a gradelor inferiăre înaintea tribunalelor militarei foi cele mai dese cașuri oficerii rânduși apărători din oficiu "iau^ac^tă sarcină drept o corv&dă și se presint înaintea tribunalelor ttfililitare puțin pregătiți a putea lumina justiția asupra nioiti^elOlr de apărare. ^iVn

Ace'stă stare de lucruri mă îndemnă a recomanda caparchetul

cu cât are înaintea sa o apărare mai puțin eficace, eu atât să fie mai scrupulos în păzirea formelor, iar consiliile în cercetarea faptelor și pronunțarea sentinței. Tot de odată în dorința de a aduce o ameliorare, d-nii Comisari Regesci, vor forma tablouri de ofițeri până la gradul de majori inclusiv, după recomandările ce vor primi de la șefii respectivi, pentru a fi chemați de apărători din oficiu.

Acastă dispoziție privește numai pentru numirea apărătorilor din oficiu, rămâne liber ori-ce inculpat a-și alege singur pe apărătorul care îl voese.

Acusatul trebuie să se prezinte liber înaintea consiliului de războiu sub paza santinei. Dacă el refuză de a se prezenta, consiliul va ordona aducerea lui prin forță sași după ce va redacta formalitățile legale (art. 113), va trece la darea hotărârii în lipsa acusatului. Aceste două căi sunt lăsate cu totul la alegerea consiliului și el este suveran apreciator al împrejurărilor care le dă naștere.

Președintele, după ce a declarat ședința deschisă, introduce pe acusat și constată identitatea lui, apoi ordonă a se citi ordinul de convocare al consiliului, ordonanța raportorului și ori-ce act va crede necesar pentru a lumina consiliul.

Apoi procede la interogatoriul acusatului și la ascultarea marturilor dacă sunt.

Nu mai înaintea ascultării marturilor, acusatul sau apărarea pot propune excepțiunile ce va crede necesari în interesul apărării sale. Excepțiunile propuse trebuie judecate îndată și consiliul de războiu este ținut a se pronunța asupra lor, motivând atât respingerea cât și primirea excepțiunilor, căci respingerea sau primirea excepțiunilor nemotivate în corpul sentinței nu pot fi admis. El se pronunță tot ast-fel asupra tuturor incidentelor ce ar naște în instanță (art. 118 al legii). Dacă motivarea sentinței pentru respingerea sau admiterea verii unei excepțiuni nu încapă în corpul sentinței tipărite, se va trece în procesul verbal al ședinței notificându-se acolo toate eele urmate până la rezolvarea excepțiunii, arătându-se și numărul voturilor cu care a fost primită sau respinsă excepțiunea, iar de urmare se va face mențiune în corpul sentinței.

După rezolvarea excepțiunilor propuse se intră în desbaterea fondului prin audițiunea marturilor, dacă sunt, sau dacă nu, prin darea cuvintului comisarului Regesc, pentru susținerea, acusațiunii!

Apărarea are apoi cuvântul.

Consiliul de războiu nu poate refuza nici odată replica Comisarului Regesc, când acesta o cere; apărarea însă și acusatul au tot-deauna cuvântul cel din urmă (art. 124).

După replică, consiliul are deplină suveranitate de a închide desbaterile, sau a mai da cuvântul, observând însă, ca tot-deauna apărarea și acusatul să îl aibă cei din urmă și făcând mențiune despre acesta în corpul sentinței.

Desbaterile odată începute, ele trebuie urmate fără întrerupere până ia pronunțarea sentinței (art. 123).

Când, pentru chemarea unui martor sau alte cașuri legale ale procesului, suspendarea trece peste 48 ore, atunci desbaterile trebuie să începă din nou, adică se procede ast-fel, ca și când nimic nu s'ar fi făcut până atunci. Asemenea suspendare însă este o adevărată amânare a procesului, care din diferite cauze nu se pot judeca pentru diua defiptă.

Consiliul trebuie să se pronunțe asupra suspendării dezbaterilor prin majoritate de voturi (art. 123) și a luă o încheiere motivată. Acastă încheiere este tot-deauna obligătre când urmăză a se suspenda desbaterile pentru cașurile prevădute la art. 123 alin. 3.

Când însă desbaterile se suspendă de președinte pentru câte-va minute trebuincioase repausului, numai este novee de o încheiere motivată a consiliului.

Unele consilii au înțeles acest articol în sensul că ar avea drept a suspenda pronunțarea sentinței după ce desbaterile au fost închise, conform aliniatului din urma al art. 124.

Cașul acesta însă a dat loc la casarea decisiunii, de 6re-ce judecătorii ati putut să'și preschimbe impresiunea obținută și convicțiunea ce s'au format viind în contact cu publicul. Acest cas a fost o flagrantă violare a art. 125, alin. 2, care ordonă ca după închiderea desbaterilor și retragerea judecătorilor, aceștia numai pot comunica cu nimenea, nici se pot despărți înainte de a se da hotărârea.

e) *Pronunțarea hotărârii și cestiunile puse judecătorilor.*

Desbaterile odată închise conform art. 124, începe lucrarea judecătorilor în privința pronunțării și dării hotărârii definitive, care încheie judecata înaintea instrucției unde s'a început.

Legiuitorul a edictat mal multe regule ce sunt a se pădi la

pronunțarea hotărîrii, t6te având de scop pe de o parte a garanța expresiunea fidelă a convicțiunii ce judecătorul ș-a putut face din desbateri, iar pe de alta a se face posibilă aplicarea pedepselor în conformitate cu gravitatea infracțiunilor comise.

Pentru cașul dintâii legea prin art. 125, alin. 2, opresce pe judecători de a comunica cu cine-va în timpul dărei hotărîrii sau de a suspenda pronunțarea ei. Ori când s'ar comite asemenea abatere, decisiunea consiliului de rășboiu va fi anulată. Pentru cașul al 2-lea legea, prin art. 126, pune îndatorire președintelui de a formula nisce întrebări, menite a constata felul infracțiunii și gradul de culpabilitate, cărora le va da citire în ședința pentru a face asupra lor, atât apărarea cât și Comisarul Regal, obiecțiunile ce vor crede de cuviință.

Aduhându-se voturile pe rînd asupra tuturor cestiunilor și dacă acusatul se declară culpabil, atunci, consiliul deliberază asupra aplicărei pedepsei. Culpabilitatea saii achitarea se pronunță cu majoritate de voturi, adică: trei contra doi.

Deliberarea asupra aplicărei pedepsei va fi precedată tot-dauna conform art. 128, de votul consiliului asupra circumstanțelor, atenuante. Ori de câte ori legea autoriză circumstanțe atenuante, consiliul de resbel este ținut a se pronunța asupra lor.

Pentru acest finit, președintele va pune întrebarea: „există circumstanțe atenuante în favoarea acusatului?”.

Dacă majoritatea răspunde afirmativ, și numai în acest cas sentința va face mențiune despre acăsta în următorul mod:

„Consiliul, în majoritate, declară că în favoarea lui N. N. există circumstanțe atenuante.” În cas negativ se va menționa în procesul-verbal al ședinței că cele prescise de art. 128 au fost îndeplinite.

După acăsta, consiliul intră în desbatere asupra aplicărei pedepsei. El se pronunță cu majoritate de voturi. Când însă aplicarea pedepsei nu întrunesc majoritatea de trei, atunci se va adopta opiniunea cea mai favorabilă acusatului. Așa spre exemplu, când doi judecători sunt pentru 11 luni închisăre, doi alți pentru 8 luni, iar unul pentru 6 luni, în acest cas nici una din aceste pedepse neîntrunind majoritatea, se va adopta pedepsa cea mai favorabilă acusatului, adică: cea de 6 luni.— Asemenea și în casul când divergența va fi asupra însăși naturei pedepsei ce este să, se aplice. Dacă 2 judecători sunt pentru munca silnică, doi pentru reclusiune și unul pentru maximul închisorei c-orepționale, se va adopta acăstă din urmă pede'psă.

Când legea prevede că condamnatul nu mai are drept a purta modalii, decorațiuni și alte distincțiuni, consiliul de resbel, odată cu aplicarea pedepsei principale, trebuie să declare pierderea acestui drept, trecendu-se în corpul hotărîrii, (art. 132 Codul justiției militare).

Interpretarea ce credem a se da art. 185, este că prin pierderea semnelor de distincțiune; acel articol a înțeles decorațiunile și medaliile, căci sub cuvîntul de „și uniforma” articolul prevede tote distincțiunile cele-lalte și obiectele care constituie uniforma gradului sau rangului.

Apoi consiliul va intra în desbaterea despăgubirilor la care are dreptul Statul și acesta numai când Comisarul Regesc a luat concludiunea asupra lor, cerendu-le și specificându-le în instanță. Ele se resolvă iarăși cu majoritate de voturi, și când nu se p6te forma o majoritate asupra ouantumului sumei de acordat Statului, drept despăgubire, atunci se va adopta opiniunea cea mai favorabilă, acusatului.

Ori cari ar fi pretențiunile acusatului sau a părțel civile pentru daune și despăgubiri, consiliul le va respinge tot-d'auna el ne având dreptul, după lege, a lichida asemenea pretenții. Pentru despăgubirile civile, părțile au dreptul a se adresa la tribunalele ordinare (art. 133).

T6te aceste lucruri sunt trecute cu de amănuntul în corpul hotărîrii care trebuie redactată conform art. 134 al legii. Ori-ce abatere de la acest articol atrage după sine anularea hotărîrii. Ea se subscrie de președinte mai întâiu apoi de membrii consiliului și în urmă de grefier. Consiliul va eși apoi în complet în sala ședințelor, față cu comisarul Regesc, acusatul și apărarea, și președintele va citi cu glas tare motivele și dispozitivul hotărîrii.

Pentru a activa darea sentințelor, consiliul se servă cu sentințe tipărite în care t6te cașurile care ar putea atrage anularea, sunt deja prevădute și rămăne numai a le complecta după natura și împrejurările delictelor și marșa procesului de grefier, iar incidentele ce se ivesc în cursul desbaterilor și cari nu încap în corpul sentinței, se vor trece într'un proces-verbal tot-d'auna alăturat la sentință.

Cestiunile (art. 126).

Una din materiile cele mal grele ale instrucțiunii criminale este punerea cestiunilor. Legea cu drept cuvînt dă o însemnătate capitală acestei materii și ea pretinde în art. saii 134 că

cestiunile puse cu răspunsurile judecătorilor să fie trecute în corpul hotărârii sub pedeapsa de nulitate.

În principiu, legea fracționează cestiunile în mai multe părți a căror țintă este a constata:

1. Faptul pentru care acuzatul este supus judecării.
2. Circumstanțele agravante care au însoțit infracțiunea și îl măresc pedeapsa.

S. Priceperea acuzatului când el are mai puțin de 16 ani.

*. Circumstanțele atenuante când legea le admite.

Prima cestiune dar se pune asupra faptului principal: Dacă, spre exemplu, crima săi delictul comis a fost: deșertare, furt, insubordonanță etc. Fiind însă că legea nu pedepsește cu aceeași pedeapsă toate infracțiunile de furt, de deșertare, de insubordonanță, dar din contră pentru aceleași fel de infracțiune are pedepse gradate de la cea mai mică până la cea mai mare, de aceea legiuitorul a fost nevoit să introducă și Cestiunile pentru circumstanțele agravante. Acestea nu sunt dar decât împrejurările care măresc pedeapsa unei infracțiuni; exemplu: N. N. este acuzat de deșertare în timp de pace, pentru că nu s'a prezentat la corpul s'ei după 15 zile de la expirarea concediului, luând cu sine și armele sale.

Asupra acestui cap de acuzație, președintele va pune cestiunea asupra deșertării simple, adică:

N. N. este culpabil de deșertare în timp de pace pentru că fiind în concediu de . . . valabil până la . . . nu s'a prezentat la corpul s'ei după 15 zile de la expirarea concediului?

' Apoi va pune cestiunea circumstanțelor agravante:

N. N. a luat cu sine deșertând armele sale?

Dacă consiliul răspunde afirmativ la 1-a întrebare și negativ la a 2-a întrebare, atunci aplicarea pedepsei se face conform alin. 1, a art. 226, adică de la 3 luni până la 2 ani închisore, iar dacă consiliul răspunde afirmativ la ambele cestiuni, atunci aplicarea pedepsei se face conform alin. 3, art. 226, adică maximum pedepsei de 2 ani fără a se putea da mai puțin.

După cum se poate observa din întrebările de mai sus, cestiunea principală, trebuie să cuprindă toate elementele infracțiunii comise. Nu ar fi dar nici legal, nici corect, a se întreba numai dacă N. N. este culpabil de deșertare, trebuie din contră a se specifica elementele deșertării, după cum acuzațiile se prezintă și susțin. Ast-fel dar cestiunea principală pentru deșertare, se va modifica după prevederile art. 225 și 226, după cum urmează:

N. N. este culpabil de deșertare în timp de pace fiind-că a lipsit fără voie de la corp 6 zile după constatarea lipsei sale? (Întru soldați și grade vechi).

N. N. este culpabil de deșertare în timp de pace fiind-că a lipsit fără voie de la corp o lună de zile după constatarea lipsei sale, ne având încă împlinite 3 luni de prezență sub arme (pentru recruți).

În cestiunile de mai sus se cuprind în adevăr toate elementele care constituiesc deșertarea simplă în felurile specii prevădute de lege și care se pedepsește de la 3 luni până la 2 ani închisore. Ori-ce circumstanță ar veni să îngreuneze acesta pedeapsa va fi o circumstanță agravantă (îngreunătoare), care va cere punerea unei noi cestiuni. Ast-fel toate circumstanțele prevădute de art. 226, adică: timpul de rebel sau un teritoriu în stare de asediu, luare cu sine a armelor, efecte de mare echipament sau cal, timpul de serviciu, deșertare în recidivă. Dacă deșertarea a urmat în una din aceste împrejurări atunci pe lângă cestiunea principală se va pune și cestiunile:

N. N. a luat cu sine deșertând armele sale?

N. N. Jost'a de serviciu, deșertând în afară de cașurile art. 204 și 205 a codului justiției militare?

N. N. a comis acest fapt în recidivă?

Dacă consiliul răspunde afirmativ la ambele cestiuni, atunci pedeapsa să se dea conform art. 226, ai 3, adică: ea nu poate fi mai mică de 2 ani închisore, săi munca publică.

Tot după același sistem se vor pune cestiunile pentru constatarea deșertării în străinătate.

Se va pune întâiu cestiunea cuprindând elementele deșertării în străinătate și apoi cestiunea circumstanței agravante în care s'a efectuat deșertarea.

Se va observa cu atențiune ca circumstanțele agravate precum și scuzele legale să facă obiectul unei alte cestiuni, deosebit de faptul principal pentru a nu da loc la o complexitate de cestiuni asupra cărora judecătorul nu va putea răspunde. Asemenea și când fiind mai mulți acușați se va pune o singură întrebare pentru toți acușații, căci și în asemenea caz judecătorul este sililit, vrend nevrend a achita săi a condamna pe toți acușații și ast-fel s'ar forța conștiința judecătorilor asupra verdictului ce au a da în mod contrariu spiritului legii. Este dar absolut necesar ca pentru fie-care acuzat să se pue o întrebare a parte.

Credem necesar a trage cu acesta ocazie atențiunea asupra

deosebitelor infracțiuni, care după experiența de până acuma, s'a observat din recursurile făcute la consiliul de revizie, că în cele mai multe cazuri, în cestiunile puse consiliului, nu se constată elementele constitutive ale infracțiunii, ast-fel:

1) Faptul pedepsit de art. 211, trebuie să fie reprodus în cestiune, în cât să reiasă serviciul ce s'a ordonat și gradul superiorului care ordonă. întrebarea va fi ast-fel formată:

N. N. este culpabil că ordonându-i-se cutare lucru... de către șeful său cutare . . . a refuzat de a se supune?

Dacă consiliul răspunde afirmativ, pede'psă este cea prevădută de art. 211, alin. ultim, adică: închisoare de la șase luni la 2 ani săă destituirea pentru oficeri.

Când insubordonanța a avut loc în împrejurări agravante; atunci se va pune cestiunea agravantă: .

Refuzul de a se supune avut-a loc în prezenta inamicului? saii a rebelilor armați?

Refuzul de a se supune avut-a loc pe un teritoriu în stare de rebel? saii de asediu?

în cașul întâiu, pede'psa este moartea cu degradarea militară, în cașul al II-lea estea cea prevădută de art. 211, alin. 2.

Atrag atențiunea asupra faptului că s'a vădut condamnări declarate conform art. 211, pentru grade ce au refuzat un serviciu! particular șefilor respectivi, asemenea condamnări însă, es cu totul din spiritul legii.

Nesupunerea la ordine cade sub prescripțiunile art. 211, când ordinul este dat pentru interesul serviciului militar, iar nu pentru interesul privat al șefului.

Consiliul de revizie a anulat asemenea hotăriri și pentru viitor iu casuri de insubordonanță, consiliile de rebel trebuie să specifice prin cestiunile puse serviciul ce s'a ordonat și gradul șefului care a ordonat acest serviciu, așa ca consiliul de rebel să pătă avea un control eficace asupra aplicării corecte a legii.

2) Faptele pedepsite de art. 216 și 217, trebuie să fie bine precisate prin cestiunile puse consiliului, din care să reiasă gradul superiorului, căci numai o simplă însărcinare dată unui soldat a funcționa ca caporal, nu constituie insubordonanță față cu e-rarchia militară.

După lege superioritatea o constituie numai gradul.

Ast-fel loviturile date de un soldat unui alt soldat care are însărcinarea de caporal, nu constituiesc lovituri date contra superiorului seu.

În acest sens a judecat consiliul de revizie și este dar necesar ca cestiunea pusă consiliului de rebel să arate gradul superiorului. Prin urmare cestiunea va fi pusă ast-fel:

N. N. este culpabil că a lovit pe superiorul său? (Numele și gradul).

Apoi de cere trebuința se va pune și cestiunea agravantă.

Loviturile urmatu-s'a în timp de serviciu? (saii cu ocaziunea serviciului?).

Asemenea se va urma pentru insultele prevădute de art. 217.

3) Furturile prevădute de art. 241, trebuiesc iarăși bine specificate prin cestiunea pusă consiliului de rebel pentru a se putea face o justă aplicare a pedepsei. Se va specifica dar în cestiunea principală dacă armele, munițiunile, caii, animalele și furagiul furat este de al. Statului, dacă banii sau efectele furate sunt de ale militarilor ori de ale Statului, în fine dacă militarul a comis furtul în dauna cetățenului la care locuia. Pentru aceste diferite casuri, cestiunea principală va fi ast-fel redactată:

N. N. este culpabil că în ziua de . . . a luat pe sub ascuns arme, muniții, cai, animale, furagiu, în prejudiciul Statului, cu cuget de a și le însuși pe nedrept?

N. N. este culpabil că în ziua de . . . a luat pe sub ascuns efecte, bani ai ordinarului (al soldei), în prejudiciul Statului (saii al militarilor), cu cuget de a și le însuși pe nedrept?

N. N. este culpabil că în ziua de . . . a luat pe sup ascuns în prejudiciul cetățenului X unde locuia, obiecte saii bani cu cuget de ași le însuși pe nedrept?

Uu răspuns afirmativ la cele d'întăiu două întrebări, îndrituiesce pe consiliu a aplica pede'psa de la alineat. 2, 3 și 4 ale art. 241, iar pentru a 3-a la aplicarea pedepsei prevădută de la alin. 5 al aceluiași articol.

Legea în acest articol prevede un singur cas de agravare a pedepsei și acesta este cașul când acusatul este comptabil delucrările furate. În acest cas se va pune și cestiunea agravantă:

N. N. fost'a comptabil de lucrările furate, în momentul când s'a comis furtul?

Un răspuns afirmativ la ambele întrebări, aplicarea pedepsei se iace eonform al. 1 și 3 al art. 241.

Se recomandă de a nu se specifica într'o cestiune, nici odată suma de bani sau obiecte sustrase, dar a se pune „o sumă de bani" safl „obiecte", căci în desbaterl ar putea rezultă ca sumă să fie inferioară celei de care este acusat și atunci de și faptul

de furt rămâne constant, dar îndoiala asupra cuantumului, ar nevoi pe judecători a răspunde negativ pe temeiul că acusatul n'ar fi culpabil de atât sumă ce i se impută.

4). Faptul prevăzut de art. 250, 252, și 253, este una din infracțiunile care au dat loc la cele mai multe controverse în dreptul penal. O jurisprudență constantă - însă, în această materie, a stabilit că, pentru ca să existe un falș trebuie neapărat întrunirea a trei elemente constitutive, și anume: alterarea adevărului, prejudiciul și intențiunea viclenă.

Lipsind unul din aceste elemente constitutive a falșului, infracțiunea ca atare numai există, n'are ființă.

- Este dar de tot interesul ca hotărârile consiliilor de rebel să constate existența acestor elemente, fără de care infracțiunea nu pște exista. De unde și datorită ca cestiunea pusă să cuprindă toate elementele falșului.

Ast-fel dar, în mod generic întrebarea principală pusă consiliului, va fi formulată în modul următor:

N. N. este culpabil că la, . . . a trecut cu intențiune viclenă în controale, în state de prezență sau în stările de situație, în registre de comptabilitate, un număr de 6 menii (saii de cal saii de dile de prezență), peste, efectivul real, alternând ast-fel adevărul și aducând prejudicii statului (safi regimentului).

N. N. este culpabil că a contra-făcut (sau Cercat să contra-facă) cu intenție viclenă, sigiliu, semnătură, timbrele sau mărcile, etc., destinate a fi puse pe acte autentice privitoare la serviciul militar (sau pe documente sau pe efecte, etc.), alterând ast-fel adevărul acelor acte și aducând prejudiciu statului? (sau regimentului).

N. N. este culpabil de a-și fi procurat cu intenție viclenă adevărate sigilii (sau timbre saii mărci), destinate a fi puse pe acte autentice, privitoare la serviciul militar, făcând (sau cercând a face) cu ele o întrebuințare fraudulosă drepturilor statului, alternând adevărul și aducând prejudiciu statului (regimentului) sau militarilor.

• Din cele expuse până aci reese evident, însemnătatea cestiunilor puse, precum și greutatea formării lor, după diferitele infracțiuni. După lege numai președintele are dreptul a pune cestiunile și e dator a le citi în ședință, iar părțile pot să le discute, însă președintele numai apreciază.

Pentru o mai mare înlesnire în punerea cestiunilor, comisarii Regesci, sunt însărcinați ca să le enunțe la reclisitorul lor definitiv.

Asemenea și apărarea va fi chemată de consiliul de rebel u-și prezența în urma apărare! cestiunile asupra infracțiune! pentru care acusatul este dat în judecată, președintele consiliului de rebel, având înaintea sa atât cestiunile redactate de comisarul Regesc, cât și cele redactate de apărare precum și textul legii, va formula mai cu înlesnire cestiunile ce sunt a se supune consiliului.

Acestate sunt instrucțiile pe care ministerul de rebel le crede acum de odată necesare a le pune în vederea celor chemați a aplica codul de justiție militară, rămânând ca timpul și experiența să vie a le mai complecta.

CODICELE
DE
JUSTIȚIE SPECIALA
PENTRU
CORPUL MARINEI.

C O D I C E L E
D E
J U S T I Ţ I E   S P E C I A L A

C O R P U L   M A R I N E I

*Promulgat 'ft 'publicat iti Monitorul Oficial No. SIS, din
6 Ianuarie 1884.*

T I T L U L   I .

O B G A Î F I S A R K A

1. Pentru pesonalul flo-
tilei justiția se dă:

») Prin consillurile de
resbel din circumscripția
teritorială unde se află re-
ședința comandantului flo-
tilei:

2) Prin consiliurile de
justiție pe bastimente.

Pr. i.

2. Pentru cercetarea și
judecarea crimelor și de-
lictelor arătate la art. 25,
26, 27, 28, 29, 30, 31, 32,
33 (§ 1, 2 și 4) 35, 36, 37,
38, 39 și 40, procedura este
cea stabilită de codul jus-

tiției militare cu adăogi-
rile următoare:

3. Consiliul de resbel,
chemat a judeca crimele
și delictele sus menționate
se va compune de cel pu-
țin două ofițeri din flotilă;
în acest numer se cuprinde
și cel ce ar face parte din
consiliul de resbel perma-
nent conform art. 10 din
codul justiției militare.

4 Pentru acest scop, pe
lângă tabloul prevedut la
art. 18 din codul justiției
militare, se va forma la
circumscripțiile teritoriale
un tablou separat numai
de ofițerii din flotilă cari
pot fi membrii al consiliu-
lui de resbel și din care

se va completa numărul de doul membri prevădută la art. 3.

Se va urma în privința gradului membrilor conform prescripțiilor art. 10 din codul justiției militare

5. O dată judecata terminată, ofițerii din flotilă chemați a lua parte ca membrii în virtutea art. 3, încetează de a mal face parte din consiliu.

6. In cas de casare prin revisuire a sentinței date de consiliul de resbel prevădută la art. 3 și trimiterea cașului înaintea unului consiliu de resbel, se va proceda și aci conform art. 3, luând membrii necesari de pe tabloul prevădută la art. 4.

Despre consiliurile de justiție pe bastimente.

7. Când un delict de competența consiliurilor de justiție a fost comis de un individ îmbarcat pe un bastiment militar, se formează un consiliu de justiție pentru a judeca pe autorul acestui delict. *Fr. 68.*

8. Consiliul de justiție se compune din comandantul bastimentului și ajutorul său și din doi membri luați dintre ofițerii flotei.

Un ofițer de administrație saii un asimilat orecare sau ori care altă persoană din echipagiu îndeplinesce funcțiunea de grefier. *Fr. 69.*

9. Membrii consiliului de justiție și grefierul sunt luați din bastimentul preventivului.

In cas de complicitate între mal mulți indivizi cari nu sunt îmbarcați pe același bastiment, membrii consiliului și grefierul sunt luați de pe bastimentul preventivului mal mare la grad sau mal vechii.

Dacă pe bastimentul preventivului nu se găsesc desul ofițeri spre a compune consiliul de justiție, se pot lua oficeri de la alte bastimente. *Fr. 70, 71.*

10. Nimeni nu pote face parte dintr'un consiliu de justiție dacă nu este Român sau naturalizat. *Fr. 72.*

11. Art. 23 și 24(1) ale codului justiției militare, relative la consiliurile de resbel, sunt aplicabile și la consiliurile de justiție, cu excepțiune că acel care a dat ordine de informare pote fi membru în consiliul de justiție, când bas-

(1) Din er6re se cite"ză aci art 23 și 24 din codioele justiției militare, în loc de art. 22, și 23 cum dice și art. frances. Nota Ghețu.

timentul s'ar afla isolat. *Fr. 73.*

< oinpeliņa consiliurilor de justiție.

12. Se judecă de consiliurile de justiție delictele comise pe un bastiment în mers în porturile de mare și în țară streină și cari nu atrag o pedSpsă mal mare de un an de înohisore și de persanele ur-# înătore :

Cel îmbarcați sub orice titlu, cail n'au nici gradul, nici rangul de oficeri nici un ordin care l'ar pune pe bastiment în rînul oficerilor. *Fr. 102 al. 1.*

13. Când bastimentul pe care s'ar fi comis un delict de natura celui arătat la art. 12 se desarmează înainte de adunarea consiliului, judecata se face de către consiliul de resbel din circumscripția teritorială unde se află comandantul flotei.

In cas când preventivul ar face parte din altă circumscripție de cât aceia unde se află comandantul flotei, se va trimite la consiliul de resbel din eu>ctțHjscrîpția i denundonfaca

-Mi ifl^ec&țiteponsaiurilojptde'justijSemBsiiptsufrcęgpitiMte.jde ateeiun ftelsdei

recurs când "bastimentul este în mers sau în porturi streine. *Fr. 102 al. 2.*

Procedura înaintea consiliului de justiție.

15. Când s'a comis nn delict de competența consiliurilor de justiție, comandantul bastimentului transmite plângerea comandantului flotei sau comandantului superior, dacă face parte dintr'o reuniune de bastimente. *Fr. 216.*

10. Dacă autoritatea căreia s'a transmis plângerea saii, în cas când bastimentul ar fi isolat, comandantul bastimentului găsesce că este necesar a i se dacurs, numesce membri și grefierul consiliului de justiție, hotărăsca locul diua și ora întrunirei lor.

Consiliul. se consideră chemat a judeea delictul prin faptul primirei plângere! și actelor. *Fr. 217.*

17. Președintele consiliului de justiție trimete tote actele unuia din membri, spre a face raportul afacorui. i.>«- J

.tRtujuartorul i aitezăianaroi toril, pentiruiidinășhotărităi^ *Fr.;218.> Unt ijișirttlu *b*

18.1 ridată ce ȘHdțnta ieste i deschisă,^ i pre șsdmtalei İOD-

donă a se introduce inculpatul.

Raportorul dă citire plângerii şi actelor; el prezintă observaţiunile sale fără îngă a'şi manifesta opiniunea. Instrucţiunea este orală, martorii sunt introduşi separat şi destin după prestarea jurământului.

Preşedintele pune întrebări inculpatului. Dacă aceasta declină competenţa, consiliul hotărăscă prin o decisiune motivată.

Consiliul poate asemenea să 'şi declare din officia incompetenţa şi triraele plângerea celui ce a dat ordinul de informare împreună cu procesul-verbal al şedinţei.

Inculpatul pde cere să se pună martorilor întrebări ce ar crede folositoare apărării sale; el pde să fie asistat de un apărător.

După ascultarea martorilor, inculpatul şi apărătorul prezintă apărarea.

Preşedintele întrebă pe acusat dacă mai are ceva de adăogat pentru apărarea sa şi ordonă să se delibereze *Fr. 219.*

19. Dacă un asistent, un martor sâti un inculpat, se face culpabil de lovire, de ultragiu sau de ameninţăr, prin cuvinte sau gesturi către consiliu sau

unul din membrii sel, este pasibil de pedepsele prevădute la art. 110 şi 114 codul justiţiei militare.

Preşedintele după dresarea procesului-verbal de fapte şi depunerea martorilor, trimite actele şi pe inculpat autoritate! care a numit consiliul, spre a se statua de un consiliu de resbel dacă pedepsa ce ar merita inculpatul în^ Arece competenţa consiliului de justiţie.

Preşedintele procedează asemenea conform paragrafului precedent când depunerea uuul martor pare false. *Fr. 220,*

20. In caşul prevSdut la art. 110 din codul justiţiei militare, se va proceda în modul următor:

1) Dacă delictul nu atrage o pedşpsă mal mare de un an Închis6re, autorul delictului se judecă îndată.

2) Dacă s'a petrecut o ast-fel de crimă sau delict, preşedintele, după ce 'şi-a dresat procesul-verbal de fapte şi de arătările martorilor, trimite actele şi autorul crimei sâti delictului autoritate! care a numit consiliul. *Fr. 221.*

21. Consiliul deliberezi cu uşile închise, fără prezenţa grefierului. Preşedintele adună voturile în^

cepend cu gradul cel mai mic; *0'./s!* dă părerea cel din urmă.

După deliberare, consiliul reintră în şedinţă unde în prezenţa inculpatului, preşedintele comunică hotărârea consiliului.

Daoă prevenitul este achitat sau absolvit preşedintele deelară că este apgrat de plângere şi ordonă să fie pus în libertate, dacă nu este acusat pentru alt motiv.

Dacă prevenitul s'a condamnat, preşedintele dă citire judecăt6rBl cace trebuie să specifice delictul şi circumstanţele, pedepsa pronunţată, numărul voturilor şi textul legii aplicate.

Judecata se scrie în şedinţă, pe un registru special; el se subsemneză de preşedinte, de judecători şi de grefier. *Fr. 222.*

22. Tote hotărârile consiliului sunt luate cu majoritate de voturi. *Fr. 223.*

23. Hotărârile definitive ale consiliului de justiţie se execută în 24 ore de la pronunţare, după ordinea autorităţel care a numit consiliul şi prin îngrijirea comandantului basimentului şi în prezenţa grefierului, care menţioneză acesta pe procesul-verbal. *Fr. 225, 1*

24: In «ele trei zile care urmeză executarea, un extract al judecatei se trimite comandantului corpului de armată unde se află comandantul flotei prin cale ierarhică.

1) După propunerea comandantului flotei, comandantul corpului de armată poate reduce pedepsa şi efectele el.

2) Se alătură asemenea un proces-verbal al şedinţei când hotărârea pronunţă pedepsa Închisorei.

3) Aceste acte fac menţiune de executarea dispoziţiunilor art. 104; 108, 109, 110 (§ 1 şi 3), 112, 113 (§ 1), 114 (§ 13) (1), 119, 123, 128, (§ 2), 131 şi 133 din codul justiţiei militare. *Fr. 224, 225, '226.*

TITLUL II.

DESPRE CRIME, DELICTE ŞI PEDEPSE

25. Se pBdepsesc conform art 198 din codicele justiţiei militare în timp de resbel:

1) Cel care comunică inamicului modul de a comunica prin semnale;

2) Ori-ee individ Român sau în serviciul României

(1) § 13 nu există la act. 114 menţionat. Din eroare de tipar s'a omis o virgulă, trebuie citit dar § 1, 3.

care dă cu voință cortcur-sul seu spre a conduce sau pilota' uh bastiment inamic *Fr. 263.*

26. <JrI-ce oficer, comandant superior sau comandant al unul bastiment, culpabil de a fi pierdut un bastiment al Statului pus sub ordinele sale, saii de a fi ocazionat pierderea sau capturarea acelu bastiment, se pedepsește:

1) Prin mărte cu degradarea militară, dacă faptul s'a făcut cu voință;

2) Cu destituirea, dacă faptul a fost rezultat al neglijenței saii al incapacității. *Fr. 267.*

27. Se pedepsește prin morte cu degradarea militară comandantul unul bastiment care, cu știință și voință în cas de pierdere a batimentului s'ă nu-l părăsește cel din urmă. *Fr. 270.*

28. Se pedepsește cu destituirea ori-ce comandant care, fără motive legitime, a refuzat de a da ajutor unul bastiment român saii aliat în pericol și care i-ar fi cerut ajutor. *Fr. 273.*

29 Se pedepsește cu închisoarea de la șese luni la un an, comandantul unul batiment care, în momentul esuagiului (nămolire), incendiului saii vasfrângerel, nu ia tote mesurile cu-

venite pentru a scăpa bastimentul de pierderea totală. *Fr. 214.*

30. Comandantul unul bastiment care, prin neglijență saii incapacitate, se lasă a fi surprins de inamic, sau ocazionază un incendiu, un abordagiusaai înomolire, sau o avarie gravă, se pedepsește cu închisoare de trei până la șese luni.

Când culpabilul este secund saii șef de euart, saii ori-ce individ îmbarcat, pentru faptul menționat la paragraful precedent, se pedepsește cu închisoare de la doua luni la patru. *Fr. 215.*

31. Comandantul care nu-și menține postul s'ă în timpul luptei, se pedepsește cumdrte. *Fr. 276.*

32. Ofițerul șef de quart care dorme în timpul serviciului se pedepsește:

1) Cu închisoare de la șese luni la două ani, dacă era în prezența inamicului sau a rebelilor armați;

2) Cu închisoare de la două la șese luni dacă faptul s'a petrecut în timp de resbel, însă nu în prezența inamicului și în timp de pace când bastimentul este pe drum. *Fr. 282.*

33. Soldatul aședat în funcțiune în arbori (caterge), la gruele ancore-

lor, la sondă, la stope sau in bărcile de rond, care 'șl părăsește postul seti saii nu-și îndeplinesce consemnul, se pedepsește:

1) Cu mărte, dacă se află în prezența inamicului sau a rebelilor armați;

2) Cu două până la cinci ani muncă silnică, dacă părăsirea a avut loc în timp de resbel într'un esuagiu (inomolire), un abordagiu sau în timpul unel manevre de care ar atârna siguranța bastimentului;

3) Cu înohisdre de la trei până la șese luni în tdtte cele-l'alte casurî.

Dacă s'ar găsi dormind se pedepsește:

4) Cu munca silnică de la două până la cinci ani în cașul întâiu;

5) Cu închisoare de la trei până la șese luni în cașul paragrafelor 2 și 3. *Fr. 283.*

34. Ori-ce soldat, ori-ce individ îmbarcat, care 'șl părăsește corvoda saii barca, se pedepsește:

1) Cu închisoare de la șese luni la un an, dacă faptul s'a petrecut în prezența inamicului saii într'un incendiu, înomolire, abordagiu saii manevră, de care ar atârna siguranța bastimentului;

2) Cu închisoare de la

trei până la șese luni în tote cele-l'alte casurî. *Fr. 285.*

35. Ori-ce individ îmbarcat pe un bastiment, culpabil de a fi îmbarcat saii permis să se îmbarce mărfuri, se pedepsește cu închisoare de la trei până la șase luni.

Dacă este pasager, cu închisoare de la una la trei luni.

Dacă este ofițer, cu închisoare de la trei luni la un an.

In tste cașurile mărfurile sunt confiscatei. *Fr. 287.*

36. Se pedepsește cu închisoare de la două luni la două ani ori-ce individ înscris în contrdtele unul bastiment care, fără ordine, s'a servit cu o barcă a unul bastiment al Statului saii a unul bastiment de convoiti. *Fr. 288.*

37. Ori-ce individ îmbarcat, care, în timp de resbel și fără autorisare, aprinde saii ține aprinsă, o lumină în timpul nopței, se pedepsește cu închisoare de la șese luni la două ani.

Dacă lumina s'a aprins în contra unul anume ordin saii dacă o lumină acoperită din ordine s'a descoperit pedăpsavafimunca silnică de la două până la cinci ani *Fr. 340.*

38. Ori-ce individ culpabil de a fi introdus într'un bastiment, fără autorisare, iarbă, sulf, spirt sau altă materie inflamabilă sau spirtasă, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an. *Fr. 342.*

39. Ori-ce individ imbarcat care distruge, aruncă în apă, sau prin ori-care mijloc face impropriu pentru un serviciu imediat armărei, obiectele de armament, precum: pânze, bucăți de mașine, provisiu, muniții de rebel sau alte obiecte de armament sau echipament, se pedepsește:

1) Ou munca silnică pe timp mărginit, dacă faptul a avut loc în timp de rebel sau într'un incendiu, înomolire, abordagiti sau manevre de care ar atârna siguranța bastimentului;

2) Cu munca silnică de

la trei până la cinci ani, dacă culpabilul este ofițer, și cu degradarea militară în tote cele-l'alte casuri; dacă există circumstanțe ușurătoare, pedepsa se reduce pentru primul paragraf la reclusiune, și pentru cel de al doilea la închisare de la unul la două ani, și dacă culpabilul este ofițer și cu destituirea. *Fr. 343.*

Abus de autoritate.

40. Se pedepsește cu închisoare de la două luni la două ani ori-ce militar imbarcat care lovesce pe inferiorul sSu, afară de cazul de legitimă apărare a sa sau a altuia, de necesitatea unei manevre urgente de care atârna siguranța bastimentului, și de trebuința de a opri desordine grave. *Fr. 348.*

CODICELE SILVIC

Cu modificările făcute prin legea din 29 Maii 1892, publicată în *Monitorul Oficial* No. 49, din 4 Iunie 1892 și cele tăcute prin legea din 18 Martie 1896 publicată în *Monitorul Oficial* No. 287, din 22 Martie 1896.

CODICELE SILVIC *>

TITLUL I.

DISPOZIȚIUNI GENERALE

Art. 1. Administrația domeniilor și pădurilor Statului are direcțiunea generală asupra pădurilor supuse regimului silvic; ea exercită controlul asupra personalului silvic și este însărcinată cu executarea dispozițiilor legii de față.

2. Dispozițiile art. 12 și 13 din legea actuală a administrației domeniilor și pădurilor Statului, relative la agenții însărcinați cu administrația și paza pădurilor, la admisibilitatea și numirea lor în funcțiune, sunt aplicabile pentru toate pădurile supuse regimului silvic.

(*) Codicele Silvic este luat în parte din Codicele forestier francez din 1827.

Plata pădurarilor, însă, este în sarcina Statului, comunelor și a stabilimentelor publice, după cum aparțin pădurile.

TITLUL II.

DESPRE REGIMUL SILVIC.

SECȚIUNEA I.

Pădurile supuse regimului silvic.

3. Sunt supuse regimului silvic și se vor administra conform legii de față:

1) Pădurile ce aparțin domeniului Statului și comunelor;

2) Pădurile stabilimentelor publice, ale comunităților și bisericilor de mir;

3) Pădurile Statului și ale celorlalte persoane juridice care sunt în coproprietate cu particularii, și

numai pe cât timp se află în indivisiune *Fr. 1.*

1. Sunt supuse regimului silvic și pădurile ce aparțin domeniului comunelor a căror pază este încredințată agenților silvici. În deosebi, plantațiile de pădure din circumscripția comunelor în Dobrogea sunt sub supravegherea agenților silvici fără amestec din partea comunelor, și acești agenți au dreptul a cere atât aplicarea legii cât și despăgubiri civile și în numele comunelor.—*Gas. II, 15 Iun. 99; B. p. 836.*

2. Starea de codevălmășie între Stat și o comună asupra unei păduri nu exclude responsabilitatea agentului care a tăiat lemne din acea pădure, când dînsul nu dovedește că pentru acea tăiere a avut încuviințarea prealabilă a autorității competente. — *Cas. II, 9 Oct. 91; B. p. 1143.*

ii. Pădurile particularilor, ce sunt în ijdivisiune cu pădurile Statului și ale celorlalte persoane juridice, sunt supuse regimului silvic pe cât timp ducă la tăierea lemnelor din pădurile supuse regimului silvic, în afară de cazurile stabilite anume pentru exploatarea unor asemenea păduri, comite un delict silvic. *Cas. II, 16 Apr. 93; B. p. 408.*

4. Calitatea de coproprietari cu Statul nu dă dreptul particularilor să taie lemne din pădurea ce stăpânesc în indivisiune cu Statul, în prejudiciul coproprietarului lor; ei nu pot face o asemenea tăiere de cât cu încuviințarea prealabilă a autorității competente. — *Cas. II, 16 Apr. 98; B. p. 408.*

5. Procesele-verbale încheiate de agenții silvici nu pot face probă de cât pentru faptul tăierii; nu însă și pentru a constata starea de codevălmășie între stat și delieuenți. — *Cas. II, 10 Mart. 99; B. p. 882.*

6. Comite un delict silvic coproprietarul unei păduri în indivisiune cu Statul când taie lemne, chiar pentru trebuințele conacului, în afară de regulile stabilite anume pentru exploatarea pădurilor supuse regimului silvic. — *Cas. H 18 Dec. 96; B. p. 1696.*

7. Asemănat art. 54 din legea din 1881 și SB din legea din 1881, ambele asupra vîndărilor bunurilor Statului, tăierea de lemno făcută de cumpărătorul unei moșii de la stat dîu pădurea situată pe dînsa, mai înainte de a fi achitat prețul integral, constituie un delict silvic; acesta chiar dacă în actul de vîndare nu s'ar li făcut mențiuni de dispozițiunile cuprinse în citatele articole. — *Cas. II 21 Dec. 34; B. p. 1309.*

SECȚIUNEA II.

Amenagierea pădurilor.

4. Pădurile supuse regimului silvic nu se vor exploata de cât după un amenajament făcut de o comisiune specială și aprobat prin decret regesc.

Comisiunea de amenajare se compune din cel puțin trei agenți silvici direcți ai Statului, numiți de administrația domeniilor și pădurilor Statului.

Mei o abatere și nici o modificare nu se poate aduce la prescripțiunile amenajamentului odată aprobat. *Fr. 15*

5. Amenajamentele vor avea în tot-deauna în vedere conservarea pădurilor și se vor face conform

sciinței, în vederea circumstanțelor economice locale.

Terenurile despădurite se vor repopula prin însămînțare artificială și prin plantațiuni în cel mai scurt timp.

6. *) Ministerul agriculturii, industriei, comerțului și domeniilor va procedea la amenajarea pădurilor supuse regimului silvic, în fie-care an, în limitele mijloacelor de cari dispune.

Pădurile cari nu ee vor putea amenajate la timp și cari trebuiesc puse în exploatare în vederea etăței! masivelor și a circumstanțelor economice locale, se vor exploata după studii sumare pentru anume porțiuni, făcute de către un singur silvicultor al statului, sau recunoscut de stat, admis de consiliul tehnic al pădurilor și aprobate de minister.

Ministerul de agricultură, industrie, comerțului și domenii va publica prin *Monitorul Oficial* un tablou do silvicultorii recunoscuți de el pentru facearea amenajamentelor pădurilor particulare.

Exploatarea în acest mod se va urma pentru

*) Modificat ast-fel prin legea din 18 Martie 1896.

fie-care pădure până când timpul va permite să fie amenajate în conformitate cu dispozițiunile art. 4.

SECȚIUNEA III

Defrișarea pădurilor.

7. Nici o pădure supusă regimului silvio, de orice vîrstă și esență, nu pde fi defrișată de cât după un avis motivat în detaliu al administrației domeniilor statului, încuviințat de consiliul de miniștri și aprobat prin decret regesc.

SECȚIUNEA IV

Exploatarea pădurilor.

8. Vîndarea parchetelor de pădure puse în exploatare se face în marginele și după formele prescise de legile și statutele speciale, relative la administrarea bunurilor Statului, a comunelor și stabilimentelor publice respective.

9. Nici într'un cas și sub nici un cuvînt nu se pot schimba, prin condițiunile de adjudecare saii de vîndare, prescripțiunile amenajamentului! relative în modul de exploatare și de conservare a pădure!

10. Administrația domeniilor statului este datore a forma, la fie-care doi ani, un tablou statistic

despre starea pădurilor supuse regimului silvic.

Acest tablou va cuprinde:

a) Numărul și întinderea pădurilor amenajate;

b) Pădurile puse în exploatare și câtimea hectarelor ce se exploatează pe fie-care an;

c) Veniturile anuale din pădurile puse în exploatare;

d) Pădurile neamenajate și aoele ne puse în exploatare;

e) Județul, comuna și moșia pe care se află fiecare pădure și proprietarul căruia aparține

Acest tablou va fi însoțit de un raport, în care se vor expune dificultățile practice ce se întâmpină pentru amenajarea și exploatarea pădurilor, precum și a măsurilor ce ar fi de luat în acest scop, potrivit cu interesele și necesitățile locale.

Acest tablou se va comunica consiliului dă miniștri și se va publica în *Monitorul Oficial*.

11 Sunt supuse regimului silvic, conform dispozițiilor legii de față, în ce privește amenajamentul, pădurile situate pe vîrfurile și costele munților, pe dălurile regiunilor muntase, precum și pe acelea cari ar putea servi în aceste regiuni muntase ca

apărare a căilor ferate și a șoselelor.

12. Pădurile situate în localitățile enumerate în articolul precedent nu se pot defrișa; cu toate acestea, administrația domeniilor, în urma încheierii consiliului de miniștri, aprobată prin decret regesc, va putea acorda defrișarea la podgorii dacă proprietarul se va angagia să planteze vil sau pomi.

întinderea părții defrișate nu poate trece peste 25 hectare.

13. Este asemenea oprită defrișarea pădurilor cari se vor constata trebuincioase:

a) Pentru protejarea zăgazurilor și a malurilor, sau a pămînturilor în contra ruperilor și mîncaturilor mari, și a năpădirei nisipurilor;

b) Pentru menținerea cursului regulat al apelor și conservarea isvârelor;

c) Pentru apărarea teritoriului în părțile de frontieră și a orașelor ce se vor determina printr'un regulament de administrațiune publică, după avisul ministrului de resbel. *Fr. 220.*

14. Contravenitorii la dispozițiunile art. 11, 12 și 13 din prezenta lege vor fi amendați, pentru fie-care hectar sau fracțiune de hectar exploatat

fără a fi amenajate săi defrișat, cu amenda de 100 până la 600 lei de hectar, avînd dreptul administrația domeniilor și pădurilor statului a împăduri părțile defrișate, obligând pe delincenți la plata cheltuelilor, putându-se a se aplica legea de urmărire. *Fr. 227.*

1. În materie de delict silvice, legiuitorul nepreocupându-se de intențiunea agentului, ci numai de faptul material al tăierei lemnului, împrejurarea că delincențul a tăiat lemnele pentru un folos obștesc — precum e constituirea unui podet — nu autorisă achitarea sa de delict silvic ce-a comis. — *Cas. II, 9 Oct. 91; Bp. 1143.*

2. Comite un delict silvic acel care va tăia sau ridica fără drept lemne din pădurile statului. Acest delict se judecă de judecătoria de ocol dacă amenda e mai mică de 500 lei — *Cas. II, 5 Iul. 90; B. p. 947.*

8. Deși sunt supuse regimului silvic pădurile Statului și a color-laite persone juridice care sunt în coproprietate cu particularii și numai pe cît timp se află în indivisiune IB» singura restricțiune pentru asemenea păduri, est» că ele nu pot fi exploatate de cît după un amenajament făcut conform art. 4. C. S., nici defrișate de cît după un avii dat conform art. 7 și singura pedepă pentru contravențiune» acestor dispozițiuni este că ei vor fi supuși la amendă, pentru fiecare hectar sau fracți de hectar, de 100—500 lei. Când delincențul nu e dat în judecată pentru a fi exploatat sau defrișat o parte din o pădure ce o stăpănesce în indivisite cu Statul, pentru a i se putea a-

plica dispozițiunile art. 3 al. 3 combinat cu art 14 C. S., atunci art. 14 C. S. nu i pte aplica. — *Tr. Muscel, 7 Mal 99; Dr. 63/90, p. 508.*

15. Consiliul tehnic prevădut la art. 30 din această lege, va hotărî:

a) Pădurile cari trebuie să fie supuse regimului silvic;

b) Pămînturile lipsite de vegetațiune lemnoasă, cari trebuie să fie repopulate cu păduri

El va forma un tablou de tte pădurile și terenurile supuse regimului silvic și l va înainta administrației domeniilor și pădurilor Statului împreună cu constatările tehnice cari aii servit de basă la hotărîrea sa.

Acest tablou se va publica în *Monitorul oficial*.

1. Ori-ce tăiere de lemne făcută de proprietarul unei păduri supusă regimului silvic, fără ca ea să fi fost amenajată, constitue un delict silvic. Și e destul ca decisiune», prin care o pădure particulară s'a declarat supusă acestui regim să fie publicată în *Monitorul Oficial*, fără a se mai face proprietarului o altă comunicare. — *Cas. II, 21 Dec 94; B. p. 407.*

2. Pădurile particularilor nu sunt considerate ca supuse regimului silvic de cît daci sunt în condițiunile prevedute de art. 11, 12 și 13 C. S. și daci tabloul format de administrațiunea domeniilor în privința pădurilor particularilor ce au a fi supuse regimului silvic, B'a

publicat prin *Monitorul Oficial* conform art. 16 C. S. și a fost comunicat proprietarului respectiv interesat, cum prescrie, art. 11 al regulamentului legii silvice. Așa este casabilă H. care declară, pădurea unui particular supusă regimului silvic fără să conștate că i s'a comunicat sus menționatul tablou. Cas. II, 4 Nobr. 96; B. p. 1541.

16. In termen de șese luni de la publicare, partea interesată va putea face contestațiune către administrația domeniilor Statului.

Administrația domeniilor Statului, examinând motivele pe cari se fundază contestațiunea, va putea să verifice, printr'o nouă anchetă, starea locurilor pe comptul contestatorului.

Decisiunea ei, dată asupra contestației, va fi supusă la aprobarea consiliului de miniștri.

17. Afară de pădurile enumerate la art. 11, cultura și tăierea pădurilor particularilor nu sunt supuse la nici o restricțiune.

Oricare particular, însă este liber a cere supunerea pădurilor sau pădurilor sale regimului silvic. Spre acest finit, el va adresa către administrația domeniilor Statului o declarațiune, subscrisă de dînsul și legalizată de autoritatea competentă cu alăturare de planul și hotărnicia pădurei și cu arătare de nu-

mele moșiei, a județului și a comunei în care se află.

Administrația domeniilor Statului va ține un'registru special pentru aceste declarațiuni și va elibera proprietarului un act de recundscere că pădurea sa este și rămâne supusă regimului silvic.

Pădurile particularilor supuse regimului silvic se vor publica în *Monitorul Oficial*, spre sciință tuturilor.

Plata pădurarilor este în sarcina proprietarilor.

Faptul de a lua, fără drept, lemne din o pădure particulară supusă regimului silvic, constituie un delict silvic.—Cas. II, 9 Mart. 98; B. p. 487.

18. Plantațiunile și semănăturile de păduri, ce se vor face pe munți, dealuri și coste, pe zăgazuri, maluri, bărăgane și nisipuri, vor fi apărate de orice imposit în curgere de 30 ani de la data începerii operațiunilor de împădurire, *Fr. 226.*

TITLUL III

DESPRE URMĂRIRILE ȘI PENALITĂȚILE DELICTELOR COMISE ÎN PĂDURILE SUPUSE REGIMULUI SILVIC.

SECȚIUNEA I

Delictele silvice.

19. *Acest articol s'a modificat prin legea din 28 Maii 1892 ast-fel:*

Art. 1. Ori-cine va tăia saii și va ridica fără drept lemne de mal puțin de 2 decimetri în circumferință, măsură socotită de la 1 metru 30 centimetri de la pământ, se va pedepsi cu amendă de 2 lei de sarcina de om saii chiar fiind o cantitate mai mică; de o lei pentru o încărcătură de vită, de sanie saii căruță trasă de om; de 10 lei de vită înălțată, când ridicarea lemnului se va face cu carul sau cu sania trasă de vite.

„Dacă lemnele ati mal mult de 2 decimetri în circumferință la înălțimea de 1 metru 30 centimetri de la pământ, amenda va fi calculată conform tablei anexată la prezenta lege.

„In tote cașurile, amenda va fi calculată fără prejudițiu:

1) A restituțiunei lemnului către proprietar, satei, în lipsa lor, a valorii lemnului, care va fi fixată la a treia parte a amendei după tarif;

„2 Despăgubirile civile, dacă va fi cașul.

„Dacă arborii ce s'ati tăiat nu se mal găsesec în fință, atunci grosimea va fi măsurată pe tulpină; dacă și tulpina nu se mal găsesce, atunci amenda va fi calculată după grosimea arborelui, hotărâtă de tri-

bunal după actele de constatarea delictului.

1. Este suficient ca cineva să taie lemne dintr'o pădure pe care scia că nu este a sa, pentru ca elementul constitutiv al delictului silvic, să subsiste intențiunea frauduloasă, nefiind cerută între elementele constitutive ale acestui delict.—Cas. II, 9 Ian. 84; B. p. 39.

2. La judecarea unui delict silvic constatarea bunei credințe saii a intențiunii nu e necesară. Dacă însă există indicală asupra hotărării pădurei în care s'a comit tăierea de lemne, constatarea bunei credințe exclude imputarea delictului de tăiere. In acest cas dacă pentru delict se pronunță absolvirea, totuși delictul pște 11 condamnat la repararea prejudiciului cauzat. — Cas. II, 7 Sept. 93; B. p. 1080.

3. In materie de delcte silvice, simplul fapt al tăierii lemnului dintr'o pădure a Statului constituie delictul. Prin urinare împrejurarea că delictul a lucrat fără pricepere este indiferentă și nu pote motiva achitarea lui.—Cas. II, 20 Ian. 84; Dr. 20/83-84, p. 156, B. p. 60.

4. Nu este delict silvic când dreptul de proprietate al pădurei este pus în discuțiune.—Cas. II, 4 Apr. 88; B. p. 367.

5. In materie de delict silvic instanțele corecționale sunt ținute a cerceta tote cestiunile de la care atârna existența delictului, precum este și cestiunea dreptului de proprietate, când el este contestat. Așa dar este casabilă hotărerea prin care judecătorul fondului, intr'un atare cas, își declină competența. — Cas. II, 10 Ian. 90; B. p. 79.

6. Nu există delictul silvic prevădut de art. 19 C. S. de cât atunci când agentul delictului a săvîrșitfaptul fără drept.

Aşa dar, când se constată că tăierile de lemne făcute în pădure de către locuitorii unei comune se făceau do decimi de ani, ast-fel că dinşii, săvârşind tăierea, aveau deplină credinţă că şi exercitau un drept cc'l aveau de la străbunii Jor, de ore-ce nici odată n'au fost împedicaţi de a tăia lemne din acea pădure, în acest caa judecătorul fondului cu drept cuvânt a pronunţat achitarea. — Cas. II, 9 Apr. 96; B. p. 738.

7. După legea rurală din 3864(1) sătenii având drept de a lua uscături din pădurile Statului, exercitarea acestui drept al lor nu pŃte fi considerat ca delict silvic—Cas. II, 12 Ian. 88; B. p. 60.

8. Faptul că un arendaş al Statului a tăiat virfurile unor arbori roditori dintr'o livea de

(1) Lege pentru regulnrea proprietatei rurale.

Dreptul la pădure ce au sătenii de pe moşile din Moldova după art. 44 al legii muntelui, (adică judeţele Putna, Bacău, NemŃii şi Suceva), şi cri de pa moşile din Tara Jiomânrscă, în virtutea art. 140 § 4 din legea de la 23 Aprilie 1877, li se păstrează neatins şi în villor.

După cind-spre-dece ani, proprietarii vor fi în drept a cere liberarea pădurilor desub ace'stă servitute, prin bunăinvoială, saii prin hotărîre judecătorească.

Acest drept il vor putea csercita şi comunele, aşedămintele publice şi Statul.

Itată ce dice art. 140 § 4 din legea de la 23 Aprilie 1851:

Pe acele moşii unde vor fi păduri proprietarul va da voe sătenilor să ia din uscături şi să tale din crânguri lemnele trebuincise de foc.

Legea muntelui nu am g&sit'o în colecŃiunile ce avem la îndemină.

rendată lui, nu întrunesc elementele constitutive ale delictului silvic prevădute de art. 19. Cas. II, 6 Iul. 92; B. p. 680.

9. Comit un delict silvic aceea cari avend un act de învoială aridica din pădure lemnele uscate, taie şi arbori din acea pădure.—C. Cr. 1,4 Ian. 92; Dr. 20/92, p. 1 55.

10. Când se constată că delictvenŃii aveau dreptul acordat de stat să ia uscături din pădure, singura împrejurare că s'a introdus în pădure în altă di de cât în cea hotărîtă nu constituie elementul delictului silvic—Cas. II, 20 Dec. 82; B. p. 1234.

11. Nu numai faptul tăierei de arbori din pădurile Statului, ci şi faptul de luare de lemne tăiate de ori-cine altul constituie un delict silvic şi dă drept Statului a cere despăgubiri civile. — Cas. II, 4 Iun. 82; Dr. 78/81-82, p. 583, B. p. 772.

12. Faptul de a lua dintr'o pădure crăci cădute din cauza poleiului nu constituie un delict silvic. Asemenea crăci nu pot fi considerate nici ca arbori căduţi din întimplare, nici pa lemne tăiate.—Cas. II, 9 Iun. 86; Dr. 56/86-S5, p. 439. B. p. 539.

13. Simpla scotere sau tăiere de rădăcini, săvârşită în pădurile supuse regimului silvic, nu constituie un delict silvic şi într'un asemenea cas proprietarul pădurei nu 'şi pote exercita cererea sa de despăgubire de cât pe calea civilă. — Cas. Vac. 3 Iul. 96; B. p. 1001.

14. Furtul de lemne tăiate sau cădute prin accidente, este delict silvic, de ore-ce buturugile sunt tot lemne. — Cas. II, 25 Iunie 85; B. p. 556.

15. Luarea de crăci din pădurile Statului, săvârşită de cine-va cu invoirea brigadierului respectiv, crăci ce provineau din curăŃirea arborilor, nu constituie delictul silvic, prevădute şi pedepsit de art. 19, de bre-

ce ace'stă nu s'a săvârşit într'un mod ascuns.—Cas. II, 19 Sept. 94; B. p. 902.

16. Când instanŃa de fond a constatat în fapt, constatare oare este de atributul seu suveran, că un arbore ridicat de delictuent din pădurea Statului era un arbore cădut şi devenit putregaiu, a fost în drept să declare că faptul s&u nu întrunesc elementele unui delict silvic. — Cas. II, 2 Apr. 91; li. p. 473.

17. Art. 15 C. S. prevede numai caşul când lemnele au fost luate prin tăierea lor din pădurile supuse regimului silvic. Aşa dar, dacă se constată că o asemenea tăiere n'a avut loc Ńi că lemnele au fost adunate de delictuent din cele aduse de curente apelor, furtul nu întră în prevederile citatului articol şi (delictuentul cată a li a-hitat. — Cas. Vac. 4 Iul. 94; li. p. 706.

18. Nu constituie delict silvic tăierea arborilor în grosime mai mică de două decimetri, ci ruinau un quasi-delict care dă loc li simple despăgubiri civile.—Cas. II, 10 Ian. 94; B. p. 80.

19. Constatarea circumferinŃei arborilor tăiaţi, făcută de agentul silvic, e presupusă ca făcută pe înălŃimea de 1 m. 30 de la pământ, conform art. 19 C. cu tote că în procesul-verbal nu se arata aceasta, când agentul care a instrumentat se referă ia citatul articol.—Cas. II, 22 Nobr. 94; B. p. 1158.

20. Pentru a se putea precisa amenda şi despăgubirile la care trebuie să fie condamnat delictuentul, se cere ca procesul-verbal de constatare să arate a-nume circumferinŃa lemnelor tăiate, precum şi când lemnele au circumferinŃa mai mică de 2 decimetri, cantitatea luată fie cu carul tras de om, fie cu carul tras de vite. — Cas. II, 4 Mart. 98; B. p. 463.

21. Din tariful anexat la C.

S., şi după art. 1 din legea de la 28 Malu 1892, prin care s'a modificat art. 19 C. S. rezultă că amenda se calculează conform tabelii anexate, la acea lege, dacă lemnele au mai mult de 2 decimetri în circumferinŃa la înălŃimea de 1 m. 50 de la pământ. Aşa dar, când din actele dresate de agenŃii silvici nu se constata că arborii tăiaţi de inculpaţi au fost măsuraţi la înălŃimea cerută de lege, judecătorul fondului, cu drept cuvânt pronunŃă achitarea.—Cas. Vac. 5 Aug. 93; B. p. 694.

22. Slugile nu pot fi pasibile de penalitate pentru delict silvice când se constată că el au tăiat lemne din ordinul stăpânului lor.—Cas. II, 9 Iul. 84; B. p. 597.

23. Asemănat art. 1, al. I din legea din 4 Iun. 1892, modificătoare art. 19 C. S. Tribunalalele au facultatea de a condamna pe delictuent la restituirea în natură a lemnelor tăiate în mod delictuos, iar în eas când nu s'ar mai putea face restituirea, la valoarea lor, care se va fixa la o a treia parte a amendei. — Cas. II, 31 Maia 65; B. p. 860.

24. ReMituireele lemnelor tăeto nu esclnde acordarea de despăgubiri civile statului. — Cas. II; 4 Oct. 99; B. p. 1149. Idem: Cas. II, 31 Maiu 900; B. p. 749 etc.

25. Oricine comite un delict silvic se pedepseste cu amendă, valoarea întreită a arborilor tăiaţi, independent de despăgubiri civile; pentru calculul amendei, urmeză a se lua chiar sumele bănesci trecute în tariful anexat la C. S., fără a se mai întreii acele sume, ace'stă rezultă din chiar rubrica celui tarif, de ore-ce se arată prin el amenda de plătit, iar nu valoarea simplă a arborilor tăiaţi; conform acestei reguli, ori de câte ori agenŃii silvici calculează după tarii prin procesele verbale de constatarea amendei ce

trebuie să plătească delincenții, urmează a se lua chiar acele sume fără a le mai întrei, și judecătorii chemați a judeca delictelor silvice nu pot să pronunțe ca pede'psă, în privința amendelor de cât chiar acele sume. — Cas. II, 13 Mairi 87; Dr. 49/86-87, p. 388. B. p. 476.

26. În tabloul anexat la C. S. calculul amendei este făcut pe valoarea întreită a arborilor tăiați din pădure. — Cas. II, 14 Nobr. 84; B. p. 952.

27. Pentru aplicarea amendei prevădută de art. 19 C. S. trebuie a se lua chiar sumele trecute în tariful anexat la C. S. fără a se mai întrei; iar despăgubirile civile câtă să se calculeze la o a treia parte din prețurile fixate prin acel tarif. — Cas. II, 20 Maiu 91; B. p. 669.

28. Tr. nu pot reduce amenzile prevădute în tariful anexat la C. S. când constată că delictul este comis delictul. — Cas. II, 28 Mart. 89; B. p. 385.

29. Inst. de fond uză de un drept al lor suveran de apreciere, când reduc pretențiunile civile ale statului isvorite dintr'un delict silvic. — Cas. Vac. II Aug. 87; B. p. 650.

30. Despăgubirile civile, provenind dintr'un delict silvic variază după localitate, așa că cuantumurile lor este lăsată la aprecierea judecătorului de fond, ne putând nici odată întrece amenda, care este calculată pe valoarea întreită a arborilor tăiați. — Cas. II, 11 Iun. 84; B. p. 558.

31. Judecătorii de fond sunt în drept să aprecieze asupra cererii de despăgubiri civile și să le acorde sau nu după cum vor crede de cuviință. — Cas. II, 10 Nobr. 99; B. p. 180*.

32. Iustanțele judecătorești au facultatea a acorda sau nu despăgubiri civile pentru delictelor silvice și prin urmare pot aprecia cuantumurile lor. — Cas. II, 28 Sept. 99; B. p. 1072. Idem

Cas. II; 21 Iun. 900; B. p. 911, etc.

33. Despăgubirile civile sunt tarifate și fac parte integrantă din legea silvică, numai când este vorba de tăieri de arbori din pădurile statului, cas în care despăgubirile nu se pot reduce de judecătorii, iar nu și atunci când se introduce vite la pășune, cas în care judecătorii pot reduce cifra fixată de agentul silvic. — Cas. II; 9 Nobr. 99. B. p. 1297.

34. În materie de delict silvice, despăgubirile civile fiind determinate de însuși Lg. judecătorul n'are nici un drept de apreciațiune în privința lor, și, ca atare, nu pște nici să le scadă, nici să le ridice cuantumul fixat prin lege. — Cas. II, 18 Nobr. 91; B. p. 1286. Idem: Cas. II, 17 Mart. 95; B. p. 479.

35. Circumstanțele atenuante recunoscute în favărea unui delincient, nu dă judecătorului de cât dreptul de a reduce pede'psa, dar ele nu au nici o înriurire asupra despăgubirilor civile, aceste despăgubiri judecătorești este dator să le ficseze, abstracțiune făcându-se de aceste circumstanțe, după aprecierea ce dînsul face, a prejudiciului cauzat, când o asemenea apreciere este lăsată la facultatea sa, și din contră este dator a le încuviința ast-fel cum legea le-a hotărit, când dînsa, ca în materie silvică a fixat cuantumurile lor. — Cas. II, 6 Febr. 91; B. p. 229.

36. Din combinațiunea art. 19 C. S. cu tarifele de cari se face mențiune în acest articol, rezultă că în cas de delict silvic despăgubirea civilă este fixată prin lege chiar. Legea determinând cuantumul despăgubirilor, a ridicat judecătorului ori-ce drept de apreciere în această privință, și dînsul nu poate reduce cuantumurile acelei despăgubiri, căci ar fi a substitui voința sa voinței legiuitorului, ceea-ce nu i este permis. Cir-

cumstanțele atenuante recunoscute în favărea unui delincient nu dă judecătorului decât dreptul d'a reduce pede'psa, dar ele nu au înriurire asupra despăgubirilor civile. Aceste despăgubiri judecătorești este dator să le ficseze abstracțiune făcându-se de aceste circumstanțe după aprecierea ce dînsul face a prejudiciului cauzat, când o asemenea apreciere este lăsată la facultatea sa, și din contră, este dator a le încuviința, ast-fel cum legea le-a hotărit, când dînsa, ca în materia de față, a fixat cuantumul lor. — Cas. II, 30 Ian. 91; Dr. 17/91, p. 130. B. p. 109. Idem: -Cas. II, 4 Aug. 93, B. p. 690.

37. Despăgubirile civile rezultă dintr'un delict silvic nu pot fi reduse prin admiterea circumstanțelor atenuante, ci numai pede'psa. — Cas. II, 12 Aug. 89; it. p. 702.

38. În materie de delict silvice despăgubirea civilă fiind fixată chiar prin lege, judecătorul n'are drept de apreciațiune asupra cuantumului ei chiar în cas când admite circumstanțe atenuante, cari nu pot avea veri-o înriurire decât asupra amendei. — Cas. II, 4 Mart. 91; B. p. 337. Idem: -Cas. Vac. 7 Aug. 91; Dr. 78/91 p. 622; II. p. 869. Idem: — Cas; Vac. 4 Aug. 93; B. p. 690.

39. În materie de delict silvice, despăgubirea civilă fiind lăsată chiar prin lege, judecătorul n'are drept de apreciere asupra cuantumului ei chiar în cas când admite circumstanțe atenuante, cari nu pot influența de cât asupra amendei; cutăte acestea, când între suma acordată de Tr. și cea cuvenită Statului este o diferență prea minimă, precum ar fi despre eate-va centime, recursul Statului câtă a se respinge ca lăra interes. — Cas. II, 13 Mart. 91; B. p. 88.

40. În delictelor silvice, în

ceea-ce privește pede'psă, se pot acorda circumstanțe atenuante. — Caa. Ji, 14 Febr. 900; B. p. 88.

Și această chiar în cas de recidivă. — Cas. II, 25 Ian. 900; B. p. 220.

* 2. Ministerul public va lua concludiuni, în numele ministerului demeniilor, în procese de delict silvice și pentru despăgubirile civile, prevădute în actele de constatare și codul silvic, în lipsa avocatului public și a agentului silvicultor, dacă conchidea la aplicarea pede'psii.

Tot ast-fel se va urma ȘL pentru administrațiunile prevădute de art. 2 și 3 din codicele silvic

Ministerul public va putea să facă apel saii recurs, în termenul prevădut de procedura penală, pentru despăgubirile civile, în cașurile când acest drept rezultă din actele de constatare și din legea silvică.

1. În materie de delict silvice, când Statul n'a fost reprezentat în justiție, nici de avocatul seu, nici de agentul silvicultor și a fost presinte numai ministerul public, nu se pote susține că el (Statul) a fost reprezentat în sensul art. 2 din legea dela 4 Iun. 92, relativă la delictelor silvice, dacă nu se constată că procurorul a luat concludiuni în favărea

*) Prin legea din 28/Mai 1892 art. 19 C. S. a fost înlocuit prin S articole care le-am dat aci sub No. 1, 2 și 3.

sa cerând aplicarea pedepsei și despăgubirile civile pretinse de Stat. Așa dar, H. pronunțată ast-fel în lipsa Statului poate li atacată din parte-i pe calea opozițiunei. — Cas. II, 1 Mart. 94; B. p. 273. Idem: Cas. II, 2 Mart. 94; B. p. 283.

2. Legea din 1 Iun. 1892, modificătoare a codului silvic, relativ la dreptul Ministerului public de a susține interesele Statului, nu'și are aplicațiunea în faptele judecate în lipsa părților înainte de acea lege cari revin în urmă prin opozițiune, înaintea Tribunalului. — Tr. II, 1 Oct. 92; Dr. 65/1)2, p. 516.

3. * Hotărârile tribunalelor și curților de apel rămase definitive, prin cari se acordă despăgubiri civile, se vor comunica de grefă în extract ministerului domeniilor Statului și stabilimentelor prevăzute de art. 2 și 3 din codul silvic și vor fi executate conform art. 45 din acel codice.

20. Ciopărțirea, cojirea și ruperea arborilor satei a a crăcilor se va pedepsi cu aceeași pedepsa ca și tăierea. *Fr. 196.*

Când lemnele tăiate n'au o grosime mai mare de un decimetru, faptul nu e pedepsibil cu amendă.—Cas. II, 22 Nobr. 89; B. p. 993.

21. Antreprenorul satei cumpărătorul care va tăia din parchetele date spre tăiere arbori de rezervă,

*) A se vedea nota de lap. 515.

marcați de agentul silvic, se va pedepsi cu amendă valoarea împătrită a arborilor tăiați.

Antreprenorul sau cumpărătorul care va coji arbori din picioare, chiar la acel ce ar avea drept să'l tăie, se va pedepsi cu amendă prevădută la articolul precedent. *Fr. 33, 34, 39.*

22. Ori-cine va smulge plantațiunile, fie dintr'o pădure sau de pe marginea unei șosele, fie dintr'o pepinieră, se va pedepsi cu o amendă de la 20 până la 200 lei. *Fr. 195.*

1. Imprejurarea ca cine-va a tăiat nise arbori pe care îi credea ai sol, ca unii ce fuseseră plantați de dînsul și socruul său, face ca actul să nu intre în previsionsile codului silvic.—Cas. II, 5 Dec. 84; B. p. 1013

2. Delictul silvic imputat mai multor individi, prin deschiderea uneia și aceiași acțiuni, nu este de competența Tr. de județ de a fi judecat în prima instanță, deși amenda pentru toți este mai mare de 300 lei, dacă, din actele încheiate de agentul silvic, nuse constată că tăierea arborilor din pădurea supusă regimului silvic, s'a săvârșit de toți împreună și de odată. În acest cas, fiind atâtea delictate câtii inculpați sunt și amenda pentru fie-care fiind mai mică de 300 lei, numai judecătorul de pace este competent a le judeca în prim resort. — Cas. II, 13 Febr. 96; B. p. 322.

23. Ori-cine va introduce vite într'o pădure de etate mai mare de 10 ani se va

pedepsi cu amendă după cum urmează:

1 leu pentru un porc; 2 lei pentru o oie; 3 lei pentru un cal, o vacă, vițel sau mână, și 5 lei pentru un bivoli sau o capră.

Dacă pădurea va fi mai mică de 10 ani, amenda va fi îndoită.

Aceiași pedepsă se aplică arendașilor și antreprenorilor cari introduc vite în pădure în contra condițiilor statornicite prin contractele aji în ființă. *Fr. 199.*

1. Întru ca să existe delictul silvic (reținu ca vitele să fie introduse în pădurea statului, de persona căreia i se impută delictul. — Cas. II, 10 Sept. 92; Dr. 64/92, p. 508. B. p. 821.

2. Pentru ase puia aplica art. 23 din C. S. trebuie să se constate că vitele au fost introduse în pădurea statului de persona căreia i se impută delictul, alt-fel proprietarul lor nu poate fi supus decât la despăgubiri civile. — Cas. II, 14 Nobr. 83; B. p. 1105.

3. Lg. pedepsind cu amendă pe ori cine va introduce vite într'o pădure supusă regimului silvic, înțelege a impune lapedepsă pe proprietarul vitelor introduse, independent de introducerea s'a făcut de proprietarul vitelor sau de omenii sei.—Cas. II, 16 Ian. 96; Dr. 29/96, p. 254. B. 9ii, p. 99.

4. Cel ce da ordine sa se introducă vitele sale în pădurile Statului se face pasibil de penalitatea prescrisă de lege, iar servitorii care au executat ordinul stăpânului rămân apăsati.—Cas. II, 7 Iun. 88; B. p. 615.

5. Proprietarul unor vite gă-

site într'o pădure, nu p6te fi achitat pe motiv că procesul-verbal de constatarea delictului nu stabilește că dînsul le-a introdus în acea pădure.—Cas. II, 2 Mart. 94; «. p. 280.

6. Cu drept cuvint achită pe proprietarul unor vite care s'au găsit în pădurea Statului atât de penalitate cât și de despăgubiri civile, când nu se constată că au fost introduse de cine-va în pădure, nici au cauzat vre-un prejudiciu. — Cas. II, 14 Nobr. 83; B. p. 1108.

7. Faptul că s'au găsit introduse într'o pădure supusă regimului silvic, vitele unui proprietar, atrage după sine pedepsirea acestuia cu amendă prevădută de art. 23 din C. S., dacă nu poate dovedi rea voință din partea altora saii un cas de forță majoră.—Tr. Dolj II, 5 Iun. 95; Dr. 59/9n, p. 495.

8. În materie de delict silvic comis prin introducerea vitelor în pădurile supusă regimului silvic, nu este destul să se constate numai faptul introducerii vitelor pentru ca proprietarul pădurei să fie în drept a cere despăgubiri, ci și prejudiciul cauzat, singurul care p6te autoriza repararea lui. În lipsă, dar, de o asemenea constatare, judecătorul fondului cu drept cuvint pronunță condamnarea delicentului numai IA amenda prevădută de art. 23 din C. S. și-l apgră de veri-ce despăgubiri civile. —Cas. Vac. 4 Aug. 95, B. p. 1050.

9. În materie de delict silvice Lg. pedepsește diferitele infracțiuni independent de intențiunea delicentului și asemănat ars. 23 din C. S., proprietarul unor vite este pedepsit cu amendă prevădută în el prin simplul fapt al găsireilor într'o pădure supusă regimului silvic. Așa dar, procesul-verbal dresat de agenții silvici, cari constată găsirea vitelor cui-va în pădure, nu poate fi combătut

conform art. 89 din citatul codice prin proba cu martori de cât numai spre a se dovedi că vitele nu ar fi ale presupusului proprietar, saii că ele an scăpat în pădure prin forță majoră, iar nici de cum că proprietarul sau păzitorul pus de dînsul, n'ar fi introdus dinceii acele vite în pădure, căci aceasta ar însemna lipsa de intențiune, element ce nu e necesar în delictele silvice. — Cas. II, 5 Apr. 94; B. p. 455.

10. Simplul fapt al introducerii vitelor într'o pădure supusă regimului silvic se pedepsește de legiuitor fără a se cere ca element al delictului voința d'a le introduce, și numai forța majoră pște apera pe un delict de pedepsa. — Cas. Vac. 30 Iul. 84; Dr. 6-2/83-84 p. 499; B. p. 613. Idem : Cas. II, 13 Ian. 87; B. p. 59. Idem: Cas. II, 9 Febr. 87; Dr. 25/86-87, p. 197; B. p. 158. Idem: Cas. II, 4 Sept. 91; R. p. 999. Idem: Cas. II, 15 Iun. 99. B. p. 835.

11. Simplul fapt al găsirei vitelor într'o pădure în care pășunea e oprită, se pedepsește de legea silvica, independent de faptul dacă acele vite au fost introduse anii ele au intrat prin neglijența stăpânilor sau păzitorilor lor. — Cas. II; 22 Apr. 98; B. pag. 639. Idem : Cas. II; 29 Mart. 99; B. p. 453.

12. Deși art. 23 din codul silvic pedepsește simplul fapt al introducerii vitelor într'o pădure a Statului, fără chiar să existe intențiune frauduloasă, totuși nu pote fi delict dacă acea introducere a avut loc dintr'o cauză de forță majoră. — Cas. II, 16 Febr. 98; B. p. 294.

13. Legea pedepsește chiar simplul fapt al găsirei unor vite într'o pădure, fără să fie nevoie de stricăciune, și când pădurea este mai mică de dece ani, pedepsa este îndoită. — Cas. II, 11 Maiu 83; Dr. 63/82-83, p. 503.

14. Cudrept cuvînt Tr. apSrv pe delicuenți sând constată o forță majoră, rezultând din strechia care a dat în vitele intrate în pădurea Statului. — Cas. II, 9 Sept. 88; B. p. 784.

15. În materie de delict silvic, prin introducerea de vite în pădurile supuse regimului silvic, judecătorul fondului e în drept să aprecieze și să decidă că nu i s'a dovedit vre-un prejudiciu, și să nu acorde despăgubirile civile cerute, cu tteacă faptul introducerii vitelor, e deplin stabilit, căci ace'stă potă să facă culpabil pe delicuent numai de amendă prevedută de art. 23 din C. S., în vr'rne co despăgubiri civile nu se pot acorda de cât numai atunci când s'a cauzat o daună gre-care. — Cas. II, 12 Dec. 94; B. p. 1282.

16. În materie de delict silvice, săvîrșite prin introducerea de vite în pădurile Statului despăgubirile civile nefiind fixate prin lege, judecătorul fondului are o putere suverană de apreciațiune în privința lor și prin urmare, este în drept a reduce cuantumul fixat și cerut de agenții silvici. — Oas. II, 23 Maiu 95; B. p. 821.

17. Articolul 23 fixând numai amendă, iar nu și despăgubirile civile, urmeză că judecătorul fondului este suveran să aprecieze aceste despăgubiri și să reducă din cuan'umul cerut* Cas. II, 12 Iun. 95; B. p. 950.

18. Amendile în delictele silvici sunt pedepse și ca atari sunt personale agentului delictului. Ast-fel, responsabilitatea arendașilor, întru cât privește penalitatea prevedută de art. 23 C. S. pentru introducerea de vite în pădurile Statului, nu se pște înțelege de cât numai când faptul delictuos se impută arendașului ca agent principal saii ca agent provocator. — Cas. II, 31 Iul. 97; B. p. 1000.

19. În materie de delict silvice, cu drept cuvînt, instanța

de fond divide-pedepsa și condamnă pe fie-care delicuent, după numărul animalelor introduse în pădure, iar nu după mîniul delicuenților. — Cas. II, 4 Ian. 84; B. p. 173.

20. E casabilă hotărîrea instanței de fond când în materie de contravențiune la condițiunile generale de arendarea moșiilor Statului, prin introducerea de vite în pădurile Statului, substitue amendă legală, prevedută în codicele Silvic pentru fie-care vită introdusă, o amendă după aprecierea sa. — Cas. II; 3 Sept. 97, B. p. 1047.

24. Este oprit de a face în pădure săpături pentru Î scote nisip, argil sau alte produse minerale, fără voia proprietarului.

Contravenitoriî se vor pedepsi cu amendă de 20 Jeî pentru o căruță de materii minerale, de 5 leî pentru sarcina de o vită și 2 ieî pentru sarcina de om. *Fr. IU.*

1. C. S. opresce pe ori-cine a face în păduri săpături pentru a scote nisipuri, argil sau alte produse minerale. Prin cuvîntul argil se înțelege ori-ce fel de pămînt cum este, în specie, lutul luat de delicuenți. — Cas. II, 4 Febr. 91; Dr. 18/91 p. 140, B. p. 219.

2. Faptul de cosire de fin din pădurile Statului nu constituie un delict silvic. — Cas. II, 6 Mart. 81; II. p. 341.

25. Nu este îngăduit nimeni a aprinde foc în pădure, nici în jurul ei la o distanță de 100 metri, sub pedepsa de amendă de

la 50 până la 200 leî, fără prejudiciului pedepselor prevedute de codul penal și de daune-interese în cas de incendia.

Este permis, însă, a se face foc în întrul pădurilor, în localitățile destinate pentru stână și numai pentru trebuințele ei, fiind răspundetorî stăpâniî stănelor pentru ori-ce daune s'ar cauza pădurilor.

Cu aceeași amendă se vor pedepsi și acei cari vor depune în păduri materii expuse focului, precum: fân, pae, coceni, etc. *Fr.*

1. Textul legii stabilește o zonă de ocrotire de 100 metri împrejurul pădurilor, fără a distinge cine e proprietarul acestui teren, deci nici judecătorul pote face o asemenea distincțiune. Mai mult, îndată ce s'ar admite o asemenea interpretare distinctivă art. 25 n'ar mai avea nici un efesc, zonaa perătorene n'ar existând atunci. Deci trebuie să luăm dispozițiunea art. 25 ca o paralizare a dreptului absolut de proprietate în interesul binelui obșteșc, pentru caro s'a introdus Bistemu silvic, și urmeză deci ca ori-cine face foc în zona oprită fie strein, fie chiar proprietarul acelei zone, este culpabil de delictul prevedut de art. 25. — Tr. Suc. 24 Febr. 92; Dr. 68/92, p. 542.

2. După art. 25 din Codul Silvic se pedepsește cu amendă conform acelu codice, aprinderea de foc în marginea pădurei numai în cazul când focul ar fi fost aprins la o depărtare

de cel mult 100 metri de pădure, când însă focul a fost aprins la o distanță mai mare de 100 metri și din cauza acestui foc s'a incendiat pădurea atunci acest fapt nu mai constituie un delict silvic de competența județului de pace, ci crima de incendiu prevădută de art. 363 din Codul Penal.—Cas. II, 10 Nobr. 98; B. p. 1331.

3. Judecătorul fondului poate reduce până la 50 lei amenda delictului prevădută de acest articol, acesta cifră fiind minimumul prevădută. — Cas. II, 9 Ian. 90; B. p. 69.

26. Se vor pedepsi cu amendă de la 100 până la 500 lei acei cari, fără autorizarea administrației domeniilor Statului vor stabili, în interiorul pădurii saii într'o distanță de 100 metri, cuptore pentru fabricarea varului, fabrici de cărămidă sau olane, ferestre cu vapori și orice alte industrii

Construcțiunile de acestă natură se vor desființa după o ordonanță a judecătorului de pace. *Fr.* 151.

27. Este oprit a scutura, a strânge sau a ridica ghinda, jirul, rînză sau alte fructe, semințe sau producțiuni ale pădurilor.

Contravenienții se vor pedepsi cu amendile prevădute la art. 24. *Fr.* 57.

28. Amendile se vor aplica fără prejudiciul pretențiilor de despăgubire

ale părții vătămate. *Fr.* 204.

1. Pedepșa amendei aplicată, aceluia care a comis un delict silvic nu prejudică întru nimic daunele interese cauzate părții civile. — Cas. II, 16 Iul. 8 - B. p. 791.

2. În materie silvică., partea leșată are drept la despăgubiri., când ele sunt constatate, chiar în cas de achitarea inculpatului.—Cos. II, 28 Iun.83; B. p. 710.

3. Cererile de despăgubiri civile sunt independente de amendă. — Cas. II, 18 Iul. 84; B. p. 599.

4. Amenda la care se condamnă delincentii recunoscuți culpabili, se pronunță fără prejudiciul părților civile, astfel cererile de despăgubiri civile fiind independente de pedepșa amendei, tribunalul respingând cererea avocatului statului de a fi condamnat delincentul pe lângă amendă și la despăgubirile pretinse sub simplul motiv că în amenda prescrișă de art. 19 ar intra și despăgubirile civile a violat și reu interpretat legea. Cas. II, 22 iun. 82; Dr. 63/81-82- p. 548.

5. În materie de delict silvic, cererile de despăgubiri civile sunt cu totul independente de amendă ce legea pronunță. Așa dar, Tr. care respinge asemenea cereri pe motiv că în delictul prevădută de art. 23 C. S. despăgubirile civile intră în cifra amendei, pronunță o H. casabilă. — Cas. II, 3 Maiu 93; B. p. 477.

6. În materie de delict silvic, comise prin introducerea de vite în pădurile Statului., despăgubirile civile pentru daunele cauzate nu sunt datorite de inculpați de cât atunci când se probează existența lor, independent de faptul introducerii vitelor; așa dar judecătorul fondului este în drept să respingă

cererea unor asemenea despăgubiri când Statul nu produce probe suficiente pentru stabilirea lor. — Cas. II, 15 Ian. 92 B. p. 76.

7. În materie de delict silvic, amenda având un caracter penal, ea se primește de domeniile statului care reprezintă suveranitatea statului fără prejudiciul pretențiilor de despăgubiri civile ale părții vătămate. — Cas. II, 4 Iun. 82; B. p. 725.

29. În cas de recidivă, delincentii, pe lângă amendele prescrise de articolul de mai sus, vor mai li pedepsiți cu închisoare de la 3 zile până la 3 luni.

Este recidivă când după trecerea de trei luni, s'a dresat asupra aceluiași individ un nou proces-verbal de delict;

Când tăierea lemnelor se face cu ferăstrăul;

Când tăierea are loc între apusul și răsăritul soarelui. *Fr.* 201.

1. În materie de delict silvic se consideră ca recidivist delincentul contra căruia, după trecerea de trei luni, i se va încheia un nou proces verbal de delict, fără a se distinge dacă dînsul a fost sau nu condamnat pentru primul fapt. — Cas. II, 19 Dec. 94; B. p. 1217.

2. Există recidivă când, după trecerea de trei luni, s'a dresat asupra aceluiași individ un nou proces-verbal de delict silvic, și prin expresiunile după trecere de trei luni trebuie să se înțeleagă în interval de trei luni de la comiterea primului de-

lict. — Cas. Vac. 31 Iul. 96; B. p. 1141.

30 Pe lângă administrația domeniilor și pădurilor Statului va funcționa un consiliu tehnic al pădurilor, compus din cinci membri numiți de Rege, după prezentația ministrului de finanțe. Acești membri sunt aleși dintre persoanele speciale cu știință culturale! pădurilor, precum și în știință agriculturale!

Acest consiliu se va pronunța asupra tuturor cesțiilor relative la pădurile particulare. Votul consiliului este consultativ

Acest consiliu se va mai pronunța cu vot deliberativ asupra următoarelor cesțiuni:

1) Asupra amenajamentelor făcute conform art. 4 din legea de față;

2) Asupra tuturilor cesțiilor tehnice relative la păduri în genere;

3) Asupra defrișărilor și liberărilor de lemne;

4) Asupra tuturilor cesțiilor relative la vinderi și la licitațiunile de păduri.

Decisiunile luate de consiliul tehnic în cesțiunile de la alin. 2 și 3 vor fi executorii, sub rezervă aprobării ministrului de finanțe și conform dispozițiilor legii de față în această materie.

SECȚIUNEA II.

31 Paza pădurilor este încredințată agenților silvici. Sunt agenți silvici: inspectorii, sub-inspectori, guardii generali, brigadierii și pădurarii cari att depus jurământul legiuit.

1. Pădurarii sunt agenți silvici care pot să urmărească și «a constata delictele săvârșite în pădurile încredințate privegherei lor. Proceeele-verbale încheiate de ei, când constată un flagrant delict, fac credință până la înscrierea în fals. — Cas. II, 11 Febr. 98; B. p. 286.

2. Procesele-verbale dresate de ofițerii poliției silvice fac probă deplină până la înscrierea în fals, atunci când agenții silvici afirmă că au vădit ei înșiși faptele materiale specificate într'insele. Prin urmare, declarațiunea unul pădurar, care este un agent silvic, făcută înaintea Primarului fiare constată ace'siă afirmare, conform art. 37 C. S. cum că a prins pe delicuent în flagrant delict, nu pote fi cumbătută de eât prin înscrierea în fals. — Cas. II, 20 Febr. 9J; B. p. 232.

d. In materie de delict silvice, perchișițiunile nu se pot face fără autorisațiunea judeului de ocol, iar procesele verbale de constatare se pot combate prin martori, cândnu sunt dresate de agenții prevăduți de lege și nu e cas. de flagrant delict. — Cas. II, 25 Maiii 84; B. p. 494.

32 Agenții silvici de ori-ce categorie, la intrarea lor în funcțiune, vor depune jurământul înain-

tea tribunalului județului în care sunt chemați a funcționa.

Formula jurământului este cea următoare:

„Jur pe sfinta cruce și înaintea lui Dumneadeu că voui servi, în funcțiunea ce mi s'a încredințat, cu zel, cu credință și cu dreptate; că nu me voui abate de la datoriile prescrise și că vouii respecta cu sântenie legile și Constituțiunea patriei mele; jur credință Regelui și Dinastiei Sale.

„Așa să'ml ajute Dumnezeu". *Fr. 5*

33 Poliția silvică se exercită în numele și sub autoritatea administrației domeniilor și pădurilor Statului-

1) De toți agenții silvici fără deosebire;

2) De toți funcționarii administrativi și de ofițerii forței publice. *Fr. 159. 1".*

1. Poliția silvică se exercită de toți agenții silvici fără distincțiune și de ofițerii forței publice. — Cas. It, U Dec. 86; B. p. 968.

2. Șeful unui ocol silvic, desemnat pentru constatarea unui delict silvic de către ministerul public, lucrează cu competența când constată acel delict. — Cas. II, 20 Iun. 94; B. p. 781.

3. Procesele-verbale dresate de ofițerii poliției silvice fac probă deplină până la înscrierea, în fals, numai când redactorii lor aii vedut ei înșiși faptele materiale specificate în-

tr'insele. Prin urmare, t6te celelalte procese-verbale nu sunt de cât nise raporturi, consemnând arătările ce s'au tăcut redactorilor lor, a căror apreciere este lăsată la conștiința judecătorului faptului, care p6te să găsească că cele constatate nu fac o probă legală. — Cas. II, 1 Dec. 89; B. p. 1051.

4. Procesele-verbale dresate de ofițerii poliției silvice saii de ori-ce alt funcționar administrativ saii ofițer public, în materie de delict silvice, iac probă deplină până la înscrierea în fals, numai când redactorii lor aii vedut ei înșiși și au constatat pe dată faptele materiale specificate într'insele. De aci rezultă că celelalte constatări din procesele-verbale dresate în alt mod pot fi combătute prin proba contrarie și forța lor probantă este lăsată la aprecierea instanțelor de fond. — Cas. II, 4 Aug. 93; B. p. «87.

34. Ori-ce funcționar sau ofițer public va lua cunoștință despre săvârșirea verlu-nui delict în pădurile supuse regimului silvic, va fi dator de a informa îndată pe primarul local saii, în lipsa lui pe agentul silvic, și a'l da tote sciințele pentiu constatarea faptului și descoperirea făptuitorului

35 Agenții silvici urmăresc și constată tote delictete sevărșite în întinderea pădurilor date sub privegherea lor. *Fr. 160.*

1. Agenții silvici nu sunt competenți să urmărească și să constatare de cat delictete silvice comise în întinderea pădurilor

date în priveghere lor. — Cas. II, 10 Iun. 97; B. p. 910.

2. Delictul silvic, fiind un delict special, el se constată de agenții silvici, și în condițiunile prescrise de acea lege, fără ca procesul-verbal să potă fi anulat pentru motiv că n'a fost dresat după procedura penală. — Cas. II, 27 Iun. 84; B. p. 686.

36. In tote cașurile de flagrant delict, agenții silvici și ori-care funcționar administrativ saii ofițer public sunt datorii constata pe dată delictul și a încheia proces-verbal subsemnat de dînșii și de delicuent; în cas de refus din partea acestuia, se va face mențiune în procesul-verbal.

Lemnele tăiate, vitele, carele și instrumentele cari ati servit la comiterea delictului se vor lua și da în paza primarului comunei celei mal apropiate; în cas de trebuință, se va putea cere direct ajutorul forței publice pentru prinderea făptuitorului și pentru sechestrarea obiectului care face corp al delictului și care a servit la comiterea lui. *Fr. 161—164.*

1. Deși art. 36 C. S. cere ca, pentru constatarea delictelor silvice în flagrant delict, trebuie să se încheie procesul verbal pe dată, totuși prin acel cuvint nu se înțelege că agentul silvic este dator ca chiar atunci, asupra faptului, să încheia un asemenea proces-verbal ci destul că a constatat flagrantul delict și procesul verbal se

p.6te incheia și a doua <J' & treia di și întru cât lipsa de-dată a timpului când s'a comis delictul, nicăeri nu este prescristă sub ped^psă de nulitate, r<su Trib. a declarat nul procesul-verbal. - Cas. II, 24. Mart. 86; Dr. 40/85-86, p. M1. B. p. 247.

2 Cu drept cuvint Tr. respinge un proces-verbal de constatarea unui delict silvic în flagrant delict, când delicientii nusuntsubscrișiîntr'insul.— Cas II, 6 Febr. 84; B. p. 175.

In constatarea delictelor silvice, se cere, sab ped^psă de nulitate, ca delicientii să subscrie în procesul-verbal, sau să se arate motivul pentru care n'au subscris.—Cas. II, 9 Iun. 86; B. p. 541. Idem: Cas. II, 20 Februarie 90; B. p. 231. Idem: Cas. II, 16 Sept. 92; B. p. 820.

4. Procesele-verbale de constatarea unui flagrant delict silvic, nesubscris de delicient și în lipsă de o atestare din partea agentului silvic despre cauza acestei nesubscrieri, pde fi combătut prin proba contrarie.—Cas. II, 22 Nobr. 89; B. p. 991.

5. Procesele-verbale dresate de agenții silvici prin cari constată prinderea în flagrant delict a delicientilor trebuie să xie semnate de delicienti, sau, să se facă mențiune că delicientii n'au voit a subscri, acostă mențiune, ce trebuie să facă funcționarul este o parte integrantă <iîn actul încheiat de dînsul și lipsind, procesul verbal devine defectuos și nul. - Tr. Ial. 1 Iun. 88; Dr. 46/88, p. 368.

6. Neîndeplinirea formelor cerute de art. 36 O. S. de a se lua lemnele furate și obiectele cari au servit la comiterea delictului, nu facea procesul-verbal să fie nul.—Cas. II, 19 Sept. 90; B. p. 1062.

7. Când făptuitorii unui delict silvic nu sunt prinși asupra faptei, actul de constatare nu pde face credință contra lor, clacă agentul silvic nu este a-

sistat de vre-un agent admiaistrativ. — Cas. II, 27 Nobr. 84; Bp. 965. Idem: Cas. II, 3 Martie 89; B. p. 329.

8. Procesul-verbal dresat de primar după declarația gardului silvic care scia carte și în urma unui raport ce acesta i-a dresat, pote fi combătut prin proba contrarie, întru cât acel gard n'a iruheat însuși proces-verbal prin care se constată că a prins pe delicient în flagrant delict silvic.— Cas. II, 26 Kcbr III; B. p. 274.

9. Agenții silvici au competența d'a constata delictele silvice, singuri și fără asistența primarului sau a sub-prefecturii numai în cas de flagrant delict. Așa dar, cu drept cuvint Tr. anul^ză un proces-verbal dresat de acei agenți, în lipsa primarului sail a sub-prefecturii, candel nu constată un flagrant delict. — Cas. II, 9 Iul. 91; B. p. 848.

10. După art. 36 C. S. procesele-verbale încheiate de agentul silvic, fac deplină credință până la înscrierea în fale, când constată un flagrant delict și sunt încheiate îndată de către agentul care surprinde pe delicienti asupra faptului, pe când în cazul când agentul nu scie sa'scrie și recurge la alt agent silvic sau agent judiciar spre a forma procesul-verbal, dînsul servese numai ca un simplu martor și prin urmare procesul-verbal, încheiat în asemenea împrejurare nu mal pote avea credință până la înscrierea în fals (art. 37); se pote ca agentul la care se adresează spre a încheia procesul-verbal să consemne altc va decât ceea-ce i s'a declarat, fie din rea voință, fie că nu a înțeles bine pe agentul denunțator. Declarația făcută în procesul-verbal de constatarea delictului silvic valorând ca o simplă mărturisire, pe care trebuie să o întărească prin ju-

rământ înaintea Tribunalului, este admisibilă proba testimonială contrară propusă de apărare. — Tr. Fălcii, 26 Oct. 91; Dr. 81/91, p. 648.

11. Un proces-verbal care nu constată că delicientul a fost prins tăind lemne din pădurile supuse regimului silvic, ci numai că s'a găsit la via lui nisce lemne pe care agentul silvic crede că ar fi tăiate din pădurea Statului, a putut fi combătut prin proba contrarie, lăsată la aprecierea judecătorului de fond.—Cas. Vac. 4 Iul. 94; B. p. 770.

12. Tăerea sau culegerea de uscături din pădurea statului nu pde fi considerată ca delict silvic când se face în virtutea dreptului acordat de art. 9 din legea rurală și a plățel taxei fumurătului.—Cas. II, 30 Nobr. 99 B. p. 1856.

13. Decii^tul silvic se pde proba și prin martori. Violeză legea Tribunalul care respinge o asemenea probă când ea a fost cerută. — Cas. II, 28 Sept. 99; B. p. 1073.

37. Dacă pădurarul nu scie carte, eî va afirma constatarea sa înaintea primarului, a judecătorului de ocol, sau ori-cării alt agent ai forței publice, care va consemna într'un proces-verbal constatarea afirmată. Fr. 165.

1. Cu drept cuvint discută Tr. procesul-verbal de constatarea unui delict silvic când delicientul deși prins în flagrant delict, însă pădurarul nesciind carte n'a afirmat constatarea sa înaintea primarului sau înaintea ori-cărui agent al forței publice. — Cas. II, 17 Iun. 83; B. p. 701.

2. Procesul-verbal încheiat de

un primar, după declarația pădurarilor fără știință de carte, dacă constată un flagrant delict nu se pote combate prin martori.—Cas. II, 30 Mart. 99; B. p. 457.

38. Judecătorul de pace va da înapoi vitele și carele sechestrate, după cererea proprietarului lor, dacă acesta va plăti cheltuelile de paza și de întreținere și va da cauțiune solvabilă pentru plata amendei și despăgubire! civile.

In cas contrariu, aceste obiecte se vor vinde șt prețului lor se va afecta la plata: 1) a amendei; 2) a cheltuelilor de pază și de întreținere; 3) a despăgubirilor civile.

Lemnele tăiate se vor restitu proprietarului lor; instrumentele cari ati servit la comiterea delictului se vor confisca și vinde în folosul fiscului. Fr. 168, 169.

39. Procesele-verbale de constatare, în casuri de flagrant delict, fac pmbă deplină până la înscrierea lor în fals.

Aceste procese-verbale se vor trimite, prin agenții silvici înaintea tribunalului corecțional în circumscripția căruia se află pădurea.

Cele-lalte procese-verbale cari nu se referă la

flagrantul delict, dresate de pădurarii saii agenții silvici, se vor înainta de asemenea la același tribunal și vor fi credute până la probe contrarii. Tribunalul va procedea de urgentă la judecarea procesului. *Fr. 171, 176, 178.*

1. Procesele-verbale de constatarea unui delict silvic, în casuri de flagrant delict, fac probă până la înscrierea în fals. — Cas. II, 15 Dec. 97; B. p. *usi*.

2. Procesele-verbale de flagrant delict, dresate de agenții competenți, au putere probantă, până la înscrierea în fals, numai în cât privește faptele materiale constatate printrînțele *de visu*, iar nici de cum pentru acelea care rezultă din deosebitele arătări ale acelor care, prinși fiind asupra faptului, caută prin orice mijloc să și ușureze porțiunea sub care se găsească căduțul. — Cas. Un. 2ti Dec. 84; Dr. 17/84-85, p. 13*. B. p. 1025.

3. Cu drept cuvânt se combate prin martori procesele-verbale dresate în materie silvică, când printrînsele nu se stabilește vre-o conținare făcută *de visu*. — Cas. II, 2 Maiu 83; B. p. 537.

4. Procesele-verbale pentru constatarea delictelor silvice, fac probă deplină până la înscrierea în fals numai în casurile de flagrant delict, iar altfel se pot combate prin probe contrarii. — Cas. It, 20 Dec. 82; B. p. 1232.

5. Procesul-verbal prin care se constată un flagrant delict silvic nu se poate combate prin proba contrarie până la înscrierea în fals, pe singurul cuvânt ca nu s'a trimis lemnele găsite, la delicuent, la primă-

rie, de Gre-ce acesta măsură nu eare o condiție aexistenței delictului flagrant în materie silvică, ci numai o măsură de curăț administratiune a averii Statului. — Cas. II, 10 Iul. 89; B. p. 63.

6. Procesele-verbale care nu constată un flagrant delict silvic, pot li combătute prin proba contrarie. — Cas. II, 14 Mart. 89; B. p. 345.

7. Procesele-verbale, care nu constată un flagrant delict, nu fac credința de cât până la proba contrarie care pte rezultă chiar din simplepresumțiuni. — Cas. II, 9 Iun. 99; B. p. 813.

8. Procesul verbal prin care se constată de agentul silvic incendierea pădurei, pote fi combătut prin probă cu martori, întru cât nu se constată printrînșul un flagrant delict. — Cas. II, 29 Ian. 96; Dr. 29/96, p. 253.

9. În materie de delict silvic, și atunci când nu e vorba de un flagrant delict, instanța de fond este în drept să useze de apreeiațiunea sa suverană în privința probelor produse, și ast-fel să declare că, în fapt, din procesul-verbal dresat de agentul silvic, nu rezultă în de ajuns probe de culpabilitate contra pretinsului delicuent. — Cas. ii. 12 Apr. 91; B. p. 542.

10. Proba testimonială e admisibilă, chiar în cas de flagrant delict, nu însă pentru a dovedi în contra celor constatate prin procesul-verbal, ci dacă delicuentul a tăiat lemne din pădurea statului cu știrea și autorizația agentului silvic. — Cas. II, 16 Mart. 99; B. p. 422.

11. În materie de delict silvice, se pote admite proba testimonială, când prin ea tinde a se dovedi fapte cu totul altele de cât atelea constatate prin procesul-verbal încheiat în flagrant delict. — Cas. II, 15 Nobr. 88; B. p. 985.

12. Se pte proba cu martori împrejurări neprevedute în procesul-verbal, ca acelea privitoare la dreptul de proprietate, măcar că procesul-verbal de constatarea delictului silvic era de flagrant delict. — Cas. II, 4 Mart. 86; B. p. 205.

13. Este admisibilă proba cu martori în materie de flagrant delict silvic, spre a se dovedi un alt fapt de cât cele constatate prin procesul-verbal de constatarea lui, precum este acela că arbori! au fost tăiați de pe proprietatea delicuentului iar nu din pădurile Statului. — Cas. II, 24 Iun. 91; B. p. 818.

14. E admisibilă proba testimonială pentru a dovedi nu în contra faptului material a tăierii, constat prin procesul-verbal dresat de agentul silvic, ci că inculpatul avea permisiunea statului d'a tăia lemne. — Cas. II; 21 Nobr. 90; B. p. 1384.

15. Faptul invocat de delicuent, cum că nu recunoșce a fi avut în serviciul seu pe servitorii prevăduți în procesul-verbal de constatarea delictului și ale căror mărturisiri au fost luate drept probă în contra sa, formând o chestiune afară din constatarea făcută prin procesul-verbal a flagrantului delict, se putea combate cu proba contrarie. — Cas. II, 20 Maiu 86; B. p. 457.

16. Proba testimonială e admisibilă dacă delicuentul voesece a dovedi, că a tăiat lemne din pădurea sa, iar nu din o pădure a Statului și Statul nu combate cu nimic acesta alegatiune. — Cas. II, io Febr. 99; B. p. 192.

17. Când Tr. constată că nu e flagrant delict de Gre-ee faptul s'ar fi întâmplat la o dată anterioară cu 15 zile constatării lui, procesul-verbal se pote combate prin proba contrarie. — Cas. II, 17 Mart. 89; B. p. 354.

18. Când în procesul-verbal, care constată un delict silvic, se dice că delicuentul aii fost

prinși în flagrant delict, fără însă ca din expunerea făcută în procesul-verbal a modului cum s'a petrecut faptul să se constate că delicuentii au fost prinși tăind lemne, ci numai că s'ar fi găsit la dâșii acasă lemne tăiate din pădurea Statului, în asemenea cas, nu pote fi vorba de un flagrant delict și proba contrarie e admisibilă. — Cas. II, 31 Maiu 99; B. p. 742.

19. Procesul-verbal care constată un flagrant delict face deplină credință contra tuturilor delicuentilor și Tribunalul care pe basa altor probe condamnă pe un delicuent și achită pe cel-alt, când din procesul-verbal se contată că ambii au comis delictul, violează legea. — Cas. II, 18 Mart. 99; B. p. 14.

20. Procesele-verbale de constatarea unui delict silvic fac probă numai când ele constată atât faptul cât și că delicuentii sunt autorii lui, iar nu și atunci cand agentul silvic, numai prin deducțiunl aruncă responsabilitatea în persona preținșilor delicuenti, în acest cas judecătorul fondului, în lipsă de alte probe, e în drept să înlătore un asemenea proces-verbal și să pronunțe achitarea. — Cas. II, 14 Ian. 92; B. p. 60.

21. Tr. a putut, în suverana sa apreeiere, să achite pe delicuent când procesul-verbal, dresat de ajutorul de primar, nu conține de cât declarațiunile guardului silvic constatând tăierea unui arbor găbit în pădurea Statului, acest proces-verbal neconstatând un delict flagrant și nefăcnd proba deplină de culpabilitatea delicuentului. — Cas. II, 15 Mart. 89; B. p. 348.

22. În materie de delict silvice, când Tr. admite proba testimonială din cauză că prin procesul-verbal nu se constată un flagrant delict, trebuie să admită și proba contrarie ca sa nu violeze dreptul de apărare. —

Cas. II, 28 Maiu 85; B. p. 462.

23. In materie de delict silvic, când contravenienții contestă Statului dreptul de proprietate, asupra pădurei unde delictul s'a comis, și dinșil nu au putut dovedi în termenul ce li s'a acordat, dreptul lor de proprietate asupra acelei păduri, în asemenea cas dinșil trebuie considerați și pedepsiți ca contravenienți, chiar dacă Statul n'ar li dovedi în urmă, în regulă, că are dreptul de proprietate asupra pădurei, căci există delict silvic și atunci când e constant că delicuenții nu sunt proprietari ai pădurei unde delictul s'a comis.—Cas. II, 2 Dec. 96; B. p. 1651.

24. Nu există delict silvic, când delicuențul constată că a avut autorizare formală, din partea șefului ocolului silvic respectiv de a tăia lemnele din pădurile supuse regimului silvic. Așa dar, față cu o asemenea probă produsă de delicuenț nu se pște susține că Trib. a violat art. 39, când a pronunțat achitarea, fără să dea deplină credință procesului-verbal dresat de agenții silvici, *ari constată că a prins pe delicuenț în flagrant delict tăind acele lemne. — Cas. II, 17 Oct. 94; B. p. 993.

25. Constatarea daunelor rezultând dintr'un delict silvic, constituie o cestiune de fapt lăsată cu totul la aprecierea suverană a judecătorului de fond. Cns. II, ia Sept. 94; B. p. 897.

26. Pentru ca să fie admisibilă solidaritatea, în materie de delict silvice, trebuie ca infracțiunile să aibă o relațiune între dinsele, iar nu precum se constată în specie, că fie-care delicuenț a comis delictul în mod separat.—Cas. Vac. 7 Iul. 86; B. p. 578.

40. In cas de insolvabilitate, tribunalul corecțio-

nal va înlocui amenda prin închisore de la 5 giie până, la 3 luni

Insolvabilitatea trebuie să fie constatată de agentul de urmărire și încredințată de primarul comunei." *Fr. 213.*

In materie de delict silvic, când se constată că delicuențul nu este solvabil de a plăti amenda la care a fost condamnat, Tr. chemata o înlocui prin închisore. nu pote da, asemenea art. 40 din C. S., mai puțin de 5 dile și mai mult de 3 luni, ori cât ar fi amenda de mică sau mare. In acest cas, nu sunt aplicabile regulele prevedute de P. Așa dar, esie legalmente înlocuită amenda de 10 lei prin închisăre de 5 dile. — Cas. II, 5 Dec. 95; B. p. 1459.

41. In cașurile în cari făptuitorii nu sunt prinși asupra faptului, agenții silvici, cu ajutoarele forței publice, vor aduna tote dovezile și vor încheia procese-verbale în asistența primarului, ori a sub-prefectului sau a ajutoarelor lor.

Perchisițiunile în case nu se pot face de cât cu autorizațiunea specială a judecătorului de pace. *Fr. 161.*

1. Procesul-verbal de constatarea unui delict silvic trebuie să fie scris pe tote foile de agentul care l'a dresat și de persoanele cari au asistat; alt-fel nu pote face deplină probă în justiție. — Cas. II, 15 Nobr. 89; B. p. 973.

2. Când făptuitorii nu sunt prinși în flagrant delict, agenții silvici, cu ajutorul forței publice, au a încheia proces-verbal, iar perchisițiunile nu se pot face de cât cu autorizațiunea oficială a judecătorului de pace, și perchisițiunile făcute fără acesta autorizațiune nu fac probă în justiție. — Cas. II, 21 Apr. 97; B. p. 576.

42. Agenții silvici aii dreptul de a expune și susține acțiunea și a cere atât despăgubirile civile cât și aplicarea pedepsei. *Fr. 174.*

1. In materie de delict silvice Șefii de ocole silvice au dreptul a face apeluri.—Cas. H, 16 Iun. 95; B. p. 964.

2. Agenții silvici avSnd dreptul a pune în mișcare atât acțiunea civilă cât și acțiunea publică, de aci urmeză că-un prevenit, achitat la prima instanță, pote fi condamnat de Curte în cât privesee acțiunea publică, de și nu există apel din partea Ministerului public. In asemenea cas, apelul Statului înlocuesce pe acel al procurorului, care, cu t6te că n'a făcut apel, trebuie să ia parte la judecarea cauzei. — C. laș! II, 10 Mart. 84; Dr. 51/83-84, p. 407.

43. Tribunalul corecțional judecă fără drept de apel când delictul nu a trage după sine o amendă mai mare de 300 lei.

1. Competința Tribunalului d'a se pronunța în prima sau ultima instanță într'un delict silvic se regulează după suma ce se reclamă, iar nu după aceea ce trebuia să se reclame.—Cas. II, 20 Febr. 90; B. p. 231.

Idem: Cas. II, 4 Dec. 91; Dr. 79A>0, p. 634; B. p. 1434. Idem: Cas. II, 15 Ian. 91; B. p. 68. Idem: Cas. II, 30 Ian. 91; Dr. 17/91, p. 130. Idem: Cas. II, 6 Iul. 92; B. p. 633.

2. In materie silvică, Tribunalele judecâin ultima instanță, când osânda delicuenților nu trece peste suma de 300 lei. — Cas. II, 15 Ian. 88; B. p. 71.

3. Când amenda este mai mică de 300 lei pentru fie-care din delicuenți în materie de delict silvic, Tr. de județ judecă în ultima instanță. — Cas. II, 15 Dec. 89; B. p. 1076.

4. Cu drept cuvînt curtea de apel declară neadmisibil apelul făcut în materie de delict silvic, când amenda prevedută în tariful C. S. este bine hotărîtă de Tr. Ia o cifră mal mică de 800 lei, cu trtte că procesul-verbal al agentului silvic, printr'un calcul contrar legii, ridică acea amendă Ia o valăre mai mare. — Cas. II, 18 Iun. 90; H. p. 855.

5. După art. 56 Pr. civ. în cașurile când competența judecătorului se regulează după valărea obiectului în contestațiune acesta valăre sehotăresce după suma coprinsă în cerere i de intentarea acțiunei, așa că de la cuantumul pretențiunilor părții civile formulate în inst. atărnă competența Tribunalului de a se pronunța în prima saii ultima inst. In specie, partea civilă prin petițiunea de intentarea acțiunei precidend pretențiunile statului contra ambilor delincuenți, ca rezultând din o singură faptă la suma de 329 lei și 40 bani, prin acesta a desemnat competența Tr. în modul cel mai categoric; sentința sa nu pote li pronnțată de cât în prima instanță cu drept de apel. — Cas. Un. 12 Febr. 87; Dr. 41/66-87 p. 325; B. p. 163.

6. In materie de delict silvic, competența tribunalului de

a judeca în prima sau ultima instanță se regulă nu după suma adjudecată de dînsul, ci după aceia cerută de părți. Așa, dar, dacă, în delictul silvic imputat mai multor indivi, amenda la care dîșii erau supuși prin actul de estimăție, și care a fost cerută înaintea tribunalului, a fost mai mare de 300 lei, H. tribunalului susceptibilă de apel și Curtea nu pte respinge apelul ca neadmisibil sub cuvînt că delictul imputat fie-cărul delicent în parte nu atinge cifra de 300 lei a amendei. — Cas. II, 15 Ian. 95; B. p. 962.

7. Competența, în ceea ce privește dreptul de apel se determină după cererea părții, iar nu după despăgubirea ce în realitate i s'ar cuveni. Astfel există dreptul de apel contra hotărîrilor date în materie de delict silvice, dacă cererea statului este superioară sumei de 300 lei, cutate că suma cuvenită ar fi mai mică de această cifră. Cas. II, 29 Ian. 85; Dr. 78/84-85 p. 621. B. p. 61.

8. Pedepșa fiind individuală și pe cît timp pentru fie-care delicent, delictul nu atrăgea după sine o amendă mai mare de 300 lei noi, deși în total valoarea amendei trecea peste 300 lei Tr. corecțional judecă fără drept de apel. — Cas. II, 12 Martie 84; B. p. 284. Idem: Cas. II, 21 Apr. 86; B. p. 349. Idem: Cas. II, 9 Dec. 86; B. p. 970.

9. Judecarea unui proces într'un singur grad de jurisdicțiune este o excepțiune la dreptul comun, și ca atare cată a fi interpretată restrictiv; dacă Lg. a dat drept Tr. corecțional să judece în ultima inst. când delictul nu atrage o amendă mai mare de 300 lei, ace-sta a făcut'o fiind-că afacerea e demicăimportantă; când însă decimă și sute de preveniți ar comite împreună o devastare în pădure și delictul ar atrage

după sine o amendă de mii de lei, deși pentru fie-care delicent amenda nu s'ar ridicala 310 lei, totuși afacerea fiind de mare importanță, trebuie să nu fie lipsită de doue grade de jurisdicțiune. — C. Iași 1, 6 Sept. 91; Dr. 69/91, p. 551.

10. Art. 57 Pr. C. după care competența Tribunalului de a judeca în prima sau ultima instanță se regulează, nu după suma adjudecată de dînsul, ci după aceea cerută de părți, cuprînd un principiu general se aplică și în materie de delict silvice; de unde urmează că, conform art. 43 din C. S. hotărîrile Tribunalului sunt supuse apelului ori de cîte ori cererea de despăgubiri trece peste suma de lei 300. Așa da** dacă într'un delict silvic imputat mai multor delicenți cererea de despăgubiri făcută, de Stat a fost mai mare de 300 lei, Curtea e dat're să declare apelul admisibil, fără să cerce-teze dacă suma la care era condamnat de Tr. fie-care din delicenți, în parte, era mai mica de itco de lei, căci acesta, formează obiectul discuțiunei în fond. — Cas. II, 18 Ian. 95; B. p. 63.

11. Când judecătorul fondului constată că delictul silvic imputat mai multor persone a fost săvîrșit nu în aceeași di, ci în diferite timpuri și în deosebite locuri, lucrînd fie-care în interesul seu propriu, fără să existe o convență între dîșii, cu drept cuvînt declară că nu pot fi responsabili solidari ci fie-care personal, în proporțiune cu cantitatea lemnelor tăiate, și că, prin urmare, H. tribunalului de prima instanță nu este susceptibilă de apel, dacă amenda pentru fie-care din inculpați nu trece de 300 lei. — Cas. II, 17 Ian. 94; B. p. 47.

12. Când mai multe delict silvice aii fost săvîrșite în diferite timpuri și de către mai

mulți delicenți, fie-care pentru dînsul, responsabilitatea acestora nu pote fi solidară, ci cată a fi luată în parte și în raport cu cantitatea lemnelor tăiate de fie-care. De unde urmează că dacă amenda la care fie-care este condamnat nu întrece suma de 300 lei, H. dată de Tr. de județ nu mai este susceptibilă de apel—Cas. II, 19 Sept. 95; B. p. 1146.

13. Coautorul unul delict silvic e ținut solidar la plata despăgubirilor datorite.—C. Cr. I, 4 Ian. 02; Dr. 20/92, p. 155.

44. Pentru proprietățile Statului, administrația domeniilor este autorisată a transige asupra despăgubirilor civile și amenzilor înainte de a se da o hotărîre definitivă, și numai asupra despăgubirilor civile în cazul când hătărîrea este remasă definitivă.

Transacțiunile pentru delict de o valoare mai mică de o mie lei sunt scutite de formele prescrite la art. 20 din legea administrației domeniilor Statului. *Fr. 159, 2°.*

45. Amenzile și reparațiunile civile se vor executa conform legei de urmărire. *Fr. 210.*

46. În cașurile neprevăzute de legea de față se vor aplica dispozițiunile dreptului comun. *Fr. 208.*

1. Prin art. 46 C. S. se dice că în cașurile neprevăzute de acea lege se aplică dispozițiunile dreptului comun. După dreptul comun ori-ce parte ju-

decată, în lipsă are drept de o pozițiune; și în materie penală partea civilă urmăză a avea drept de a face opozițiune contra hotărîrilor sale date în lipsă, de fre-ce nici un text de lege nu-i interdice ace-sta.—Cas. II, 9 Mart. 84; B. p. 283

2. Statul e în drept a face opozițiune contra H. pronunțate în lipsă în materie de delict silvic. Cas. II, 16 Ian 87, Dr 19/d6-87, p. 150. B. p. 64.

3. În materie de delict silvice nu este admisibilă cererea de revisuire.—Cas. 11,2 Mal 86; B. p. 435.

4. Judecătorii pot acorda circumstanțe atenuante în delict silvice.—Cas. 11,22 Nobr. 89; B. p. 991

5. După art. 46 C. S. în cașurile neprevăzute prin acea lege se aplică dispozițiunile dreptului comun. Pe cat timp în Codul Silvic nu se vorbesce nimic despre circumstanțe atenuante, apoi conform principiului admis prin textul de lege menționat mai sus, trebuie să ne referim la dreptul comun. După dreptul comun circumstanțele atenuante se acordă în ori-ce fel de delict. Faptul de a tăia lemne din pădurea Statului este calificat de lege ca delict și ca atare se pte acorda circumstanțe atenuante. — Cas. 11, 15 Mart. 83 Dr. 35/82-83, p 287; B. p. 856. Idem: — Cas. II, 11 Ian. 84; B. p. 43 Idem: Cas II, 9 Ian. 85 B. p. 46.

6. După principiile generale despăgubirile civile se (asă la suverana apreciere a instanțelor de fond. Întru căt Codul Silvic nu face nici o derogare la aceste principii, de fre-ce prin tariful anexat la acea lege se fixează numai amenda cuvenită statului, nu însă și despăgubirile civile, în lipsă de un text special, nu se pote deduce prin interpretare ace-sta derogare la dreptul comun. — Cas. II, 27

Iun. 84; V. p. 585. Idem. Cas. II, 1 Dec. 87; B. p. 1016. Idem: Cas. II, 1 Mart. «9; B. p. 321. Idem: Cas. 11, 3 Ian. 97; B. p. 69.

7. Atât în privința circumstanțelor atenuante ce pot să existe în favoarea delicuentului, cât și asupra responsabilității civile ce îi are dintr'un delict, instanțele de fond au deplina suveranitate în apreciațiunea lor, codicele silvic n'aduce nici o derogare la acest principiu, ci, din contra, prin art. 46, 1 declară aplicabil și în materie de delict silvice. — Caa II, 27 Iun. 90; B. p. 885.

8. După art. 46 Codul Silvic

în cașurile neprevăzute de acei Cod, se aplica dispozițiunile dreptului comun. Așa fiind, ce cât timp nu se vorbește nimic în Codul Silvic despre delicuenții mai mici de 15 ani deplini, trebuie să ne referim la dreptul comun. Prin urmare, art. 62 P. care se ocupă nu numai de crime ci și de delictete comise de minorii ce ia au 15 ani deplini, se aplică și în materie de delict silvic, întru cât Codul Silvic califică ca delict faptul de a tăia sau fura lemne din pădurea Statului.—Cas. II, 14 Dec. 92; B. p. 1.H9.

TARIFELE (1)

Pentru plata unui arbore tăiat în delict, după grosimea și esența sa, conform art. 19 din prezența lege.

Arborii de prima clasă, cari sunt de esență steiari, pini, brodi, molifti, fagi, carpinii, ulmi, răsini, arțari, jugăstri, nuci, sorbi, cireși sălbatici și alți arbori fructiferi.

Arborii de a doua clasă, cari sunt de esență: anini, tei, mestecăiu, plute, plopi, salcie și toate celelalte specii necoprinate în prima clasă.

Decirn.	Lei	B.	Lei	B.	Decirn.	Lei	B.	Lei	B.
2	1	00	1	00	2	0	50	1	00
3	1	10	1	30	3	0	55	1	65
4	1	20	1	40	4	0	60	2	40
5	1	30	1	50	5	0	65	3	25
6	1	40	1	60	6	0	70	4	20
7	1	50	1	70	7	0		5	25
8	1	60	1	80	8	0	80	6	40
9	1	70	1	90	9	0	85	7	50
10	1	80	1	00	10	0	90	8	00
11	1	90	2	00	11	0	95	9	00
12	2	00	2	10	12	1	00	10	00
13	2	10	2	20	13	1	05	11	00
14	2	20	2	30	14	1	10	12	00
15	2	30	2	40	15	1	15	13	00
16	2	40	2	50	16	1	20	14	00
17	2	60	3	00	17	1	25	15	00
18	2	60	3	10	18	1	30	16	00
19	2	70	3	20	19	1	35	17	00
20	2	80	3	30	20	1	40	18	00
21	2	90	3	40	21	1	46	19	00
22	3	00	3	50	22	1	50	20	00
23	3	10	3	60	23	1	55	21	00
24	3	20	3	70	24	1	60	22	00
25	3	30	3	80	25	1	65	23	00
26	3	40	3	90	26	1	70	24	00
27	3	50	4	00	27	1	75	25	00
28	3	60	4	10	28	1	80	26	00
29	3	70	4	20	29	1	85	27	00
30	3	80	4	30	30	1	90	28	00
31	3	90	4	40	31	1	95	29	00
32	4	00	4	50	32	2	00	30	00

(1) Acest tarif a fost astfel modificat prin legea din 28 Mai 1892.

REGULAMENT

PENTRU

APLICAREA ART. 3, 7, 11, 12, 13 ȘI 17 DIN CODUL SILVIC
RELATIV LA PĂDURILE SDPOSE REGIMULUI SILVIC

Sanționat prin înaltul decret No. 1266 din 16 Aprilie 1885.

SECȚIUNEA I

Alegerea pădurilor de supus regimului silvic (art. 3, 7, 11, 12, 13 și 17 codul silvic).

1. Sunt supuse regimului silvic, în ce privește conservarea cultura și exploatarea lor, și se vor administra conform legii silvice și regulamentului ei de aplicație.

1. Tote pădurile, fără excepție, aparținând Statului, comunelor, stabilimentelor publice, comunităților și bisericilor de mir.

Din pădurile particulare:

a) Acele care sunt în diviziune cu Statul sau cu verii din persoanele juridice notate mai sus;

b) Acele care se supun ace-

tui regim după cererea proprietarilor lor;

c) Cele situate pe virfurile și costele munților, pe deluriile regiunilor mntâse (podgorii) precum și acele care ar putea servi în acele regiuni muntoase ca apărare a căilor ferate sau a șoselelor.

2« Sunt asemenea supuse regimului silvic, însă numai în ce privește prohibițiunea de a se defrișa, pădurile particulare care SH vor constata trebuincioase:

a) Pentru protejarea zăgăzurilor și a malurilor sau a pămînturilor în contra ruperilor mîncaturilor și a năpădinei nisipurilor ;

b) Pentru menținerea cursului regulat al apelor și conservarea isvorelor ;

c) Pentru apărarea teritoriului în părțile de fructuarie și a orașelor, ce se vor determina

REGULAMENT

PENTRU

APLICAREA ART. 3, 7, 11, 12, 13 ȘI 17 DIN CODUL SILVIC
RELATIV LA PĂDURILE SUPUSE REGIMULUI SILVIC

Sanționat prin înaltul decret No. 1256 din 16 Aprilie 1885.

SECȚIUNEA I

Alegerea pădurilor de supus regimului silvic (art. 3, 7, 11, 12, 13 și 17 codul silvic).

1. Sunt supuse regimului silvic, în ce privește conservarea cultura și exploatarea lor, și se vor administra conform legii silvice și regulamentului ei de aplicație.

1. Tote pădurile, fără excepție, aparținând Statului, comunelor, stabilimentelor publice, comunităților și bisericilor de mir.

Din pădurile particulare:

a) Acele care sunt în diviziune cu Statul sau cu verii-una din persoanele juridice notate mai sus;

b) Acele care se supun ac-

tui regim după cererea proprietarilor lor;

c) Cele situate pe virfurile și costele munților, pe dealurile regiunilor muntoase (podgorii) precum, și acele care ar putea servi în acele regiuni muntoase ca apărare a căilor ferate sau a șoselelor.

2. Sunt asemenea supuse regimului silvic, însă numai în ce privește prohibițiunea de a se defrișa, pădurile particulare care s' vor constata trebuincioase:

a) Pentru protejia zăgăzurilor și a malurilor sau a păminturilor în contra ruperilor, mâncaturilor și a napădirei nisipurilor ;

b) Pentru menținerea cursului regulat al apelor și conservarea izvorelor ;

c) Pentru apărarea teritoriului în părțile de fructarie și a orașelor, ce se vor determina

printr'un regulament de administrație publică, după avizul ministerului de resbel.

3. Comunele, stabilimentele, comunitățile și bisericile de mir, sunt dat6n- a inainta ministerului de domenii, în termen de trei luni cel mult de la publicarea acestui regulament, un tablou de tote pădurile ce le aparțin:

În acest tablou se va arăta: județul, plasa și comuna unde se găsește pădurea, întinderea exactă sau cel puțin cu aproximație în lipsă de plan, felul și virstă esențelor ce populează pădurea, vecinătățile padurei, dacă pădurea a fost sail este în exploatare, și anume a cătea parte s'a exploatat dmtr'însa și cu ce preț mediu pe hectar, ce agenți silvici sunt însărcinați cu paza pădurilor și cu conducerea lucrărilor de control, cultură și exploatare, ce șe6lă și ce titluri de studii au acești agenți și de când sunt în serviciu.

4- Personele juridice citate în articolul precedent, cari nu vor trâmite în termenul de trei luni tabloul arătat mai sus, se vor considera ca contravenind dispozițiilor codului silvic.

În acest cas, precum și în cazul când tabloul trâmis nu ar ii conform prescripțiilor art. 3 de mai sus, ministerul domeniilor va avea dreptul să drezeze acest tablou prin agenții sei, în comptul proprietarilor pădurei.

5. Agenții silvici, șefii de sub-inspceții, în urma instrucțiunilor date lor de consiliul tehnic al pădurilor, sunt dat >ri a alege pădurile particulare cari după art. 11 și 13 diu lege* silvică, urme'ză a fi supuse regimului silvic.

Ei vor inainta ministerului de domenii tablouri de t6te aceste păduri, împreună cu constatările tehnice carile-au servit de basă la facerea acestor lucrări.

6 Pe temeiul sciințelor date de acești agenți și a altor cercetări locale ce s'ar găsi de cuviință a se mai face, consiliul tehnic al pădurilor, conf^m art. 15 din legea silvică, dresăză tabloul definitiv al pădurilor particulare cari, după aprecierea sa, urmeză să lie supuse regimului silvic.

7. Proprietarii cari cred că supunerea pădurilor lor la regimul silvic s'a făcut fără motive legale, sunt în drept să facă, în termen de șese luni de la publicarea în *Monitor*, o contestațiune adresată ministerului de domenii.

Aee'sta contestațiune va fi însoțită de probe din care să se potă constata că pădurile cuprinse în tablou sau parte dintr'insele nu.cad în categoria celor prevpdute dc art. 11 și 13 din codul silvic.

8. Dacă motivele pe cari se base'ză contestațiunea vor părea de natură a putea fi luate în considerație, ministerul domeniilor va delega pe un agent silvic superior, sau chiar pe unul din membrii consiliului tehnic al pădurilor, pentru a face o nouă cercetare la fața locului. Resultatul acestei cercetări se va supune deliberare! consiliului tehnic al pădurilor, care își va da un avis motivat, arătând dacă menține sau reformeză în tot sau în parte prima sa decisiune.

9. Diua fixată pentru cercetarea prevedută în articolul precedent se va notifica, prin sub-prefectura respectivă, persoanelor cari au făcut contestațiunea; aceștia, în persoană sau prin reprezentanții lor, vor da agentului silvic însărcinat cu cercetarea locală tote deslușirile ce vor crede necesare în a-perarea cauzei lor.

Jjipsa contestatorului la diua notificată nu va împedica întru nimic pe agentul silvic de ași face lucrarea.

10. Anchetele locale, prevg-dute de articolele precedente, urmând ase face pe coruptul contestatorului^ conform art. 16 din legea silvică, piața pentru aceste fticari va fi de 10 bani de hectar.

Pentru determinarea întinderel pădurilor se va avea în vedere plairtrile acestora; iar când contentatorul declară că pădurea sa nu are plan, se va lua de ba«ă, în'astă privință, aprecierea agierului silvic superior însărcinat cu ancheta locală.

11. Decisiunile consiliului tehnic al pădurilor, în privința supunere? la regimul silvic a pădurilor particulare; nu vor fi considerate tia definitive Și executoril de cât după ce vor fl api^^feaeçtttrtertfriiift^rul do-in^hmbt* f\ de către consiliul de miniștri, conform aliniatului ultim de sub art. 16 din codul silvic.

Aceste decisiuni ge vor aduce la cunoștința părților atât prin *Monitorul oficial*, cât și în parte fie-căveia, prin intermediul prefecturei județului, când tot odată li se va pune în vedere și mima ce trebe să răspundă ministerului pentru ancheta cerată de ele, precum și modul cum să se achite de acăstăsumă.

12. Pădurile particulare hotărâte definitiv a fi supuse regimului silvic, dar cari, înainte de a fi publicate ca atare în *Monitorul oficial*, erau deja date în exploatare în baaa unui contract cil dată certă, vor rămănea supuse regimului silvic, respectându-se însă contractul pe tot timpul termenului de exploatare stipulat prihr'însul.

Pădurile date spre exploatare și defrișare cu contracte în revulă și cu dată certă, înainte de a fi supuse regimului silvic, se vor șterge din tabloul respectiv.

13. Contestațiunile relative la supunerea la regimul silvic,

cari nu vor fi adresate ministerului în termenul prevădu de art. 16 din codul silvic, se vor considera ca nule și neavenite.

SECȚIUNEA II

Despre amenagiarea pădurilor supuse regimului silvic.

CAPITOLUL I

DispozițiunI generale

14. Amenagiarea tutulor pădurilor supuse regimului silvic se va face de comisiuni întocmite în conformitatea articolului 4 din legea silvică.

Numărul acestor comisiuni se va șpori în fie-care an potrivit trebuințelor și resurselor ce se vor prevedea pentru serviciul amenagiărilor.

15. Reședința comisiunilor de amenagiări și alte detalii neprevedute de acest regulament, relative la atribuțiunile și răspunderea ce incumbă acceator comisiuni, se vor determina prin decisiuni ministeriale, după avizul consiliului tehnic al pădurilor.

16. În fie-care an, în luna lui Februarie, consiliul tehnic al pădurilor va forma un tablou de tote pădurile cari trebeusc amenagiate în cursul acelui an și va opina tot odată cum se pot șpori ori complecta comisiunile de amenagement în vederea resurselor budgetare ale acelui exeełțiu și al lucrărilor de executat, regulând ast-fel ea amenagementele hotărâte a se face într'o campanie să'se p6tă termina tote, bine și la timp.

17. Campania de lucru pe fața pământului pentru lucrările de amenagiări începe la 1 Aprilie și se termină la 31 Oc-

tombre; iar pentru lucrările de cabinet de la 1 Noembrie până la 1 Martie anul următor.

18. În intervalul de timp de la 1 Martie până la 1 Aprilie, consiliul tehnic al pădurilor se va ocupa cu verificarea de cabinet a lucrărilor de amenajări, putând chema în Capitală, spre a da deslușirile convenite asupra acestor lucrări, pe șefii comisiunilor de amenajament respectivi.

19. Amenajamentele se vor executa în ordine, după data înregistrării cererilor făcute în astă privință.

CAPITOLUL II

Amenajarea pădurilor prevădute de art. 3 legea silvica.

20. Amenajamentele acestor păduri, pe tot locul unde natura terenului și a esențelor vor permite, se vor face, în ce priveșce pe stat, în vederea producerii lemnului pentru lucru și industrie, reclamat de necesitățile generale ale țării; iar pentru pădurile stabilimentelor publice, comunelor, comunităților, bisericilor de mir și ale particularilor, în diviziune cu aceste persoane juridice, se va ținde, pe cât posibil, a se obține același rezultat ca și pentru pădurile statului, ținându-se însă seamă și de interesele proprietarilor, precum și de alte circumstanțe economice locale.

21. În amenajament se va arăta:

a) Statistica sumară a elementelor de producție ale pădurii, cum: circumstanțe administrative, fenomene fizice și fapte economice mai importante;

b) Regimul saii modul de regenerare și metoda de exploatare la care se găsește de civilizație a se supune pădurea în viitor;

c) Rotația sau numărul de ani pentru tăierea întregii păduri, sau numai a seriei ce s'ar găsi cu cale a se pune în exploatare;

d) Posibilitatea Bau cantitatea de material lemnos ce urmează a se exploata în fie-care an;

e) Planul general de exploatare, indicând ordinea de regenerare a întregii păduri și regulamentul special de mersul și natura tăierilor pentru întreaga rotație, fie pădurea cupusă din una sau mai multe serii;

f) Indicarea sumară a operațiilor celor mai urgente de ameliorare, costul și motivele temeinice pentru justificarea propunerilor făcute în această privință.

Un plan topografic perimetral pe care se va arăta parcelarii sumar al masivelor și alte detalii, cum; văi, culmi, ape, drumuri, poeni, etc., va însoți fie-care proiect de amenajament. Tot pe acest plan se vor mai proiecta mersul exploatare, limitole definitive ale conturului, precum și părțile proprii a se defrișa sau împăduri.

22. Amenajamentul se face pentru pădurea întregă sau numai pentru o porțiune dintr'însa, care poate constitui o serie exploatabilă cerută de împrejurări a se pune în tăiere de preferință.

23. Stabilimentele publice, comunele, comunitățile și bisericile de mir, cari aii necesitate de a-și amenagia pădurile eă le aparțin, sunt dator să face ministerului de domenii, în fiecare an până la 31 Ianuarie cel mai târziu, o cerere în scris, în care vor arăta întinderea aproximativă (în lipsă de plan) a pădurii ce doresc să li se amenageze, județul, plasa și comuna unde se găsește acesta pădure.

24. Pe lângă cererea de amenajare se va trimite și re-

cepisa casei de depuneri pentru consemnarea, pe comțul ministerului de domenii, a junctetate din suma ce se cuvine să plătescă pentru facerea amenajameitului.

25. Plata lucrărilor de amenajare se regulează ast-fel: la pădurile de munte și podgorie, pentru plan și amenajament câte 2 lei de hectar; la pădurile de câmp și altele, câte 1 leu și 50 bani de hectar, pe lângă care, în ambele casuri, părțile interesate vor mai procura comisiunilor de amenajament și omenii de lucru necesari pentru operațiunile de pe fața păraintului.

26. În cas însă când s'ar procura comisiunilor de amenajament planul topografic al pădurii, făcut în conformitate on prescripțiunile art. 21 de mai sus, plata pentru restul lucrării de amenajare va fi numai de una a treia din prețul total mai sus notat.

27. În ori-ce cas, însă, a-comptul pentru facerea lucrărilor de amenajări va trebui să fie în tot-d'auna egal cu jumătate din costul total al acestora, rămânând a se restitui diferența, de va fi loc, după ce se va constata cum s'a găsit planul presintat de părți.

CAPITOLUL III

Anienusiereii paunrilor particulare prevedute de art. 11 și 17 din legea silvică.

28. Lucrările de amenajare pentru pădurile particulare supuse regimului silvic se vor face cu privire labuna conservare a acestor păduri, satisfăcând, pe cât posibil, și interesele proprietarilor acestor bunuri.

Aceste lucrări vor consista într'o schiță de plan făcută din ochi și o scurtă descriere asu-

pra următoarelor puncte mai principale:

1) Județul, plasa și comuna unde este situată pădurea;

2) Felul, virata și creșterea arborilor și felul pământului pe care se află pădurea;

3) Delurii, coste, văi și alte locuri pe cari, e situată pădurea;

4) întinderea aproximativă a pădurii și vecinătățile ei;

5) Din ce parte să înceapă exploatarea și cum trebuie continuată tăiaturile anuale;

6) În ce epocă a anului să se facă tăierea și până când scătarea lemnelor din părțile tăiate în fie-care an pte să fie permisă;

7) Cât timp minimum este de neapferată nevoie a nu se permite pășunarea în părțile exploatate sau în curs de exploatare;

3) În special, pentru părțile pădurii unde sunt surpături sau caste prea repede, ce anume mesuri trebuie observate pentru tăierea și scoterea lemnelor de pe acele locuri, în scop de a micșora reulce există deja și de a preveni pe acel care s'ar putea nacee dintr'o exploatare și cultură vicioasă;

9) Cum este mai bine a se rotunji marginele pădurii și ce măsuri trebuie luate pentru ca aceste margini, o dată fiesate, să potă rămănea stabile pentru tot-d'auna;

10) Cari sunt crângurile, tu-fărișurile și mărcineurile de lie moșia unde se află pădurea ce s'a găsit cu cale a fi supusă regimului silvic, pentru a căror exploatare, cultură sau desființare proprietarul lor nu pote fi supus la nici o restricțiune, mai ales în vederea des-voltării culturilor agricole și pastorale din localitate.

29. Amenajamentul se va face pentru pădurea întregă sau numai pentru o parte dintr'însa, dacă ast-fel ar cere

proprietarul saii alteimpriejuri culturale.

30. Ministerul domeniilor, prin agentii. se! silvici superiori, va procede de indată la amenagiarea pădurilor particulare în ordinea în care aceste păduri au fost înscrise spre a ti Bupuse regimului silvie Va da, însă, tot-d'auna preferință acelor păduri pentru cari proprietarii lor ar fi cerut acesta lucrare.

31. Particularii, cari au necesitate urgentă de ași amenagia pădurile, vor face ministerului de domenii, în fie-care an de la 1 Noembre până la 31 Ianuarie cel mai tardivi, o cerere în scris, în care vor arăta întinderi a cu aproximație (în lipsă de plan) a pădurei sau a părții ce voesc să li se amenageze, județul, plasa și comuna unde se găsește, motivele anume pentru care cer amenagiarea.

32. Copie de pe lucrarea de amenagement se va da părții interesate, care este datore, în termen de cel mult o lună de la primire, să arate ministerului de domenii dacă acceptă de bună acostă lucrare; iar, în cas contrariu, pe ce anume considerațiuni cere modificarea ei.

33. Amenagementul, d'imprfună cu observațiunile proprietarului asupra acestei lucrări, se trimite în examinarea consiliului tehnic ul pădurilor care și va da părerea dacă admite de bun acest amenagement sau găsește cu cale ca el să fie verificat în localitate de către unul saii mai mulți din membrii acestui consiliu.

34. Dacă proprietarul s'a conformat întocmai prescripțiunilor art. 31 și 32 de mal sus, ministerul domeniilor este dator ca, în termen de cel mult un an și jumătate de la data înregistrării cererei de amena-

giare, să faeacunoscut în mod definitiv părții interesate sut> ce condiții pote permite exploatarea și cultura pădurei sale.

Iar dacă în acest termen ministerul domeniilor nu B'a conformat obligațiunile de mai sus> particularul este în drept ași exploata și cultiva pădurea, după cum 'I vor dicta interesele sale, fără însă a o putea defrișa.

35. Până se vor putea amenagia tote pădurile particulare supuse regimului silvic, proprietarii lor vor putea lua dintr'insele lemnul de foe și de lucru de care au neapărată nevoie pentru trebuințele lor casnice, fără a ti siliți să aștepte amenagementul preabil al acestor păduri.

Sunt însă cu totul oprite, fără un amenagement prealabil, tăierile cari ar avea drept scop exploatarea pădurei pentru, speculă, sau cari ar putea conduce la distrugerea ei.

36. Acei cari vor contraveni la acesta, prohibițiune, precum și acei cari vor călca prescripțiunile amenagementului, vor fi pasibili de pedepsele prevedute de art. 11 din codul silvic.

37. Pentru lucrările de amenagiări, particularii vor plăti ministerului de domenii câte 26 bani de hectar.

Această plata se va face la 10 dile după ce se va fi comunicat părții interesate condițiunile ce trebuie să observe în exploatarea și cultura pădurei sale.

In cas de întârziere, exploatarea pădurei va putea fi interdisă până la achitare și, deosebit, ministerul domeniilor va urmări pe particular conform legii.

38. Particularii, cari ar cere să aibă pentru pădurile lor planuri și amenagemento sistematice după modelul acelor cari se fac la pădurile Statului și stabilimentelor publice, vor plăti aceste lucrări în confor-

mitate ca dispozițiunile art. -M, 25, 26 și 27 din acest regulament.

SCȚIUNEA III

CAPITOLUL IV

iespre defrișarea pădurilor Supuse regimului silvic.

30. In pădurile amenagiate mi se pot defrișa decât numai părțile anume prevedute în amenagemente. Defrișarea la cele-lalte păduri neamenagiate nu pote fi autovisată de cât în S asa unui studiu local și după ndeplinirea formalităților descrise mai la vale.

40. Propunerile și u cererile pentru ori-ce despăduriri tre-luesc adresate ministerului de domenii în fie-care an până la 1 Ianuarie cel mai târdtđi, și, -pre a li se putea da curs, ele nmiează să fie însoțite de memoriu descriptiv, în care seva > rătă:

a) Județul, plasa și comuna unde se găsește pădurea, tufarul sau crângul, sau mărăcinelui ce se cere a se defrișa.

b) Suprafața părții cerute a se defrișa, arătându-se pe plan poziția respectivă a diferitelor jălcuri de pădure;

Natura, versta și starea de vegetație a masivului pădurei și numărul esențelor pe hectar în termen de mijloc, clasate după natura și dimensiunile esențelor;

d) Natura și situația solului pădurei, vecinătățile imediate ale părții ce se cere a se defrișa și depărtarea de alte păduri (ie pe acea moșie sau pe alte moșii vecine, până la o depărtare de 2 kilometri împrejur;

e) Ce suprafață de pădure se mai află pe moșia unde se cere defrișarea în jurul acesteia la

o depărtare minimum de 2 kilometri.

41. Aceste cererifiind găsite în regulă, ministerul domeniilor le încredințează unui agent silvic superior spre a le controla la fața locului și a arăta odată cu inapoerea lor, prin un raport detaliat, motivele pentru admiterea saii respingerea acestei cereri în total sau în parte.

42. Consiliul tehnic al pădurilor, basat pe arătările agentului silvic însărcinat cu cercetarea locală, va decide cele în drept, avend facultatea de a face ori-ce alte investigațiuni în localitate, spre a se convinge mai bine de adevăr.

43. Dacă în termen de cel mult un an de la data cererii de defrișare, ministerul domeniilor nu va fi comunicat hotărârea sa părților interesate, acestea se vor putea considera ca autorizate, în mod tacit, să facă defrișările solicitate de ele în termen și dupăregulele prevedute de acest regulament.

44. Propunerile sau cererile de defrișări, cari vor fi primite la ministerul domeniilor după 71 Ianuarie, se vor trimite în cercetare la fața locului de odată cu cele-lalte cereri de asemenea natură pentru campania anului următor, în care cas părțile nu vor avea drept de a se prevala la dispozițiunea articolului precedent.

45. Cererile de defriser! adresate ministerului în termen dar cari nu ar fi însoțite de memoriul prevedut în art. 40 de mal sus, se vor considera ca nule și neavenite și se vor inapoia celor în drept spre a le completa satî îndrepta și \ letrămite în urmă ministerului în termen.

46. Dacă pădurea ce se cere a se defrișa este situată la podgorie și dacă s'ar constata că se pot ftce despăduriri, conform art. 12 din codul silvic,

cu condițiune de a se planta în locul pădure! vie sati pomi roditori, partea interesată nu va putfa obține autorisare de defrișare de cât dând ministerului de domenii o declarațiune formală, prin care se va obliga să facă acele plantări de vie sau pomi în termenul și în condițiunile fixate de consiliul tehnic al pădurilor.

47. La expirarea termenului fixat prin articolul de mai sus, ministerul domeniilor va întocmi o comisiune care va merge în fața locului pentru a constata

dacă lucrările s'au făcut conform angagiamentului luat de proprietar și, în cașul când acestea s'ar găsi incomplete sau reu făcute, comisiunea va arăta mijlocele și timpul necesar pentru a se putea ajunge la un bun rezultat.

48. Pe baza propunerilor comisiunei de anchetă, ministerul va putea acorda un nou și ultim termen pentru terminarea acelor lucrări, sau va dispune executarea lor prin agenții săi, conform art. 14 din legea silvică.

DISPOZIȚIUNILE PENALE

DIN

L E G I L E U S U A L E

DISPOZIȚIUNILE PENALE

DIN

L E G I L E U S U A L E

CODICELE CIVIL

Prom. și publ. la 1 Dec. 1864. *)

Art. 36. Ori-care abatere din articolele precedente din partea funcționarilor în ele arătate, va fl. urmărită înaintea tribunalului înle întâia instanță și pedepsită cu o amendă, care nu va putea trece peste 100 lei. Civ. Fr. 50.

37. Verl-care, depositar al registrelor menționate va fi supus acțiunii civile a părții vătămăte pentru alterațiunile ce s'ar săvârși în ele, rămânend însă acestuia, de va găsi de cuviință, dreptul de a se întorce cu urmărire asu-

* T6te amenzile din codicele civil sunt stabilite pe lei vechi.

pra adevăraților făptuitori a sus diselor alterațiunl. Civ. Fr. 51.)

140. Oficerul stărei civile care va fi celebrat Cununia fără să existe dovadă că s'a făcats actul respectuos, când acesta este cerut de lege, va fi pedepsit cu închisore de la o lună până la 3, și cu amendă de la 100 până la 300 lei. Civ. Fr. 157.

174. Dacă căsătoria n'a fost precedată de cele douS publicațiuni prescrise de lege, sau dacă intervalul timpului prescrist și pentru publicațiuni și celebrare nu s'a observat, procuratorul va provoca în contra oficerului stărei civile b amendă băn<5scă,

care nu va putea trece peste 300 lei, și în contra părților contractante săi în contra acelor, sub puterea căroră ele au făcut acestă contravențiune o globire proporțională cu averea lor. Civ. Fr. 492.

175. La pedepsele pronunțate prin articolul precedent, se vor supune persoanele înșeninate în el, pentru orl-ce contravențiune la regulile prescrise în art. 151, chiar de nu s'ar considera acele contravențiuni îndestulătoare pentru a se pronunța nulitatea căsătoriei. Civ. Fr. 193.

1822. Grefierii sunt ți nuți de a se conforma, în exercițiul funcțiunei lor, tuturor dispozițiunilor capitoulului present, sub pedepsa de amendă de la 500 până la 3000 lei pentru întâia contravențiune, și de destituire pentru a doua contravențiune, fără prejudiciul daunelor-interese către părți cari vor fi plătite înaintea amendel. Civ. Fr. 2202.

1823 Mențiunile de deposit, inscripțiunile și transcripțiunile se vor lace, în registre, în șir, fără nici un loc alb, nici interlinii, sub pedepsi în contra grefierului de o amendă de la 1500 până la 5000 lei și

de daune interese către părți, cari vor fi plătite înaintea amendel. Civ. Fr. 2203.

CODICELE DF. PROCEDIBĂ
CIVILĂ

Protn. și publ. la 11 Sept. 1885.

Art. 90 L 14 Martie 1900. Dacă. una sau mai multe persane, ori-care ar fi, turbură liniștea și fac desordine în ori-ce chip. presidentul este în drept a le face cuvenitele observații.

Dacă neliniștea continuă, presidentul va putea da afară din sala ședințelor pe turburători. In cas de împotrivire din parte-le. ei vor fi arestați și duși îndată la casa de poprălă pentru 24 ore, unde vor fi primiți după arătarea ordinului presidentului. In procesul-verbal al ședinței se va face vorbirea de ordinul de arestare. Pr. Fr. 80.

188. Martorul citat, care nu vine înaintea judecateri, se va osândi la o amendă care nu va fi mai mare de 100 lei (1) și se va

(1) Acești lei sunt noi pentru ca Codul de Procedura civila a fost modificat, în întregime, în anul 1900, și s'au votat fle-carc articol în parte, chiar și acelea care româneau neschimbate.

cita din noii. Pr. P. 77, 155, 329, 378. Pr. Gen. 195.

189. Dacă și după acestă citare tot nu vine, se va osândi la o amendă care nu va trece peste 300 lei (1) și se va putea da în contra lui un mandat de aducere. Pr. P. 90, 94, 99-101, 155, 378, Pr. Gen. 195.

207. L. 14 Martie 1900. Dacă martorul nu voesce, fără un just motiv, să jure sau mărturisi, se va condamna la cheltueli de despăgubire către părți, și la o amendă caPe nu va putea trece peste trei sute lei. (2) Pr. Gen. 215.

216. L. 14 Martie 1900. Experții vor fi citați a veni ia judecată ca și martorii.

Nevenirea saii nevoința lor de a'și da părerea, dă loc la aceleași pedepse ca si pentru martori.

Expertul numit va trebui să îndeplinască sarcina sa, neputând fi scutit de cât de însăși judecata care l-a numit, și pentru cause cu adevărat binecuvintate.

Odată cu numirea experților, judecata va fixa plata cuvenită lor. Bani de plată se vor depune pe jumetate înainte de pres-tarea jurământului de către experți la grefă, care

il va libera experților. Jumătatea cea-altă se va plăti după înaintarea raportului. Acastă plată va rămânea definitiv în sarcina părțel care va perde pricina.

Expertul care va cere, saii primi, mal mult de cât i s'a fixat de judecătă, se va pedepsi cu pedepsa prevădută în codul penal pentru judecătorul care ia mită. Pr. Gen. 229.

315. L. 14 Mart 1900. Dacă, după înfățișare, urmărirea nu se găsesce întemeiată, partea ce a urmărit se va osândi la o amendă de ia 300 la 600 lei (1) și la alte despăgubiri către urmărit. Civ. 998 Pr. Fr. 516.

405. L. 14 Mart. 1900. Partea care va cădea în contestația sa asupra executărei. va fi supusă la despăgubiri ce va fi pricinuit prin împedicarea executărei și la plata unei amendl de la 25 până la 500 lei în casuri de vădită rea credință.

437. L. 14 Mart. 1900. Vindarea se va vesti cu 3 chle · l puțin mal înainte, prin anunțuri lipite pe strade, la ușa judecătoriei, la porta primăriei sau la locul unde se va face vindarea, precnm

și la alte; locuri publice.

În orașele unde sunt jurnale, amăstă vestire se va face și prin jurnalo.

: Aceste «anunțuri se vor face prin grija agentului ce a făcut urmărirea, sub pedepsa, în cas de neurmă, de o amendă de la lei 50 la 2000 lei și alte despăgubiri către părțile interesate. Pr. gen. 444. Pr. Fr. 617.

CODICELE COMERCIAL

Prom. și publ. la 10 Maiu 1887.

19. Contractul de căsătorie între persoane dintre cari una este comerciantă, va trebui să fie trimis în copie certificată, în; termen de o lună de la dala lui, de către oficerul stărei civile care a celebrat căsătoria, la tribunalul în jurisdicțiunea căruia se găsește stabilimentul comerciantului pentru a fi publicat conform articolului 10.

Oficerul stărei civile care va omite a îndeplini îndatorirea impusă prin acest articol, va fi supus la o amendă de 25 până la 100 lei; iar dacă omisiunea a fost făcută cu rea credință, la destituire; în a mindouă cașurile fără prejudițului drepturilor părți-

lor interesate. Com. 799, 797; Ital 16, 17.

20. Dacă soțul devine comerciant în urma căsătoriei sale, dînsul este dator să depună copie după contractul seu de căsătorie, în termen de o lună socotit din ziua când 'și-a început comerțul, sub pedepsa, în cas de faliment, de a fi considerat ca un bancrutar simplu. Corn. 19, 796, 877; 7 leg 18 Apr. 84; Ital. 18.

264. Se vor pedepsi cu pedepsele stabilite de codicele penal pentru escrocherie, acel cari simulând să afirmând fals existența subscripțiilor saii versămintelor într'o societate prin acțiuni, sau anunțând publicului, cu rea credință, ca interesate în societate persoane cari nu sunt, saii cari prin alte simulațiuni au obținut sau au încercat să obțină subscripțiuni saii versămintele. Com." 130—135 P. 332, 333 Ital. 246.

265. Se vor pedepsi cu o amendă până la cinci mii lei, afară de pedepsele mai grele prescise de Codicele penal:

1. Fondatorii, administratorii, directorii, censorii și lichidatorii societăților, cari în relațiunile saii comunicările de tot

felul făcute către adunarea generală, în bilanțuri saii în situațiunea acțiunilor, ați enunțat cu rea credință fapte readeverate asupra condițiunilor societate!, saii cari cu sciință au ținut aseunse, în totul sau în parte, fapte relative la aceleași eondițiunil;

2. Administratorii și directorii «ari. oft sciință, în lipsă de bilanțuri sau contrariu cu oeea-ce rezultt dihrtasele sau prin in'jlocire de bilanțuri fraudulos stabilite; afl distribuit asociațiilor, acțioirilor saii comanditarilor interese saii dividende neuate din beneficiile reale;

3. Administratorii și directorii cari aii emis acțiuni mai jos de cât valoarea lor nominală, au eumpSratv acțiuni ale societății contrariu disposthinelor art. 146, sau au înaintat bani pe acțiuni ale societate!, s'aai emis obligațiuni prin călcarea dispozițiunilor' ptimei părți ale articolului 174;

4. Administratorii și directorii cari ați efectuat reducțiune»• capitalului saii fusiunea soeietățel, contravenind dispozițiunilor art. 101 și 1117;

5. Administratorii și directorii societăților de a-

sigurare asupra vieței și societăților administrativ* de tontin», cari vor fi contravenit dispozițiunilor art. 447;

6. Lichidatorii cari au repărțit activul social între asociați, contravenind dispozițiunilor art. 203.

Aceiași pede'psă se aplică censorilor cari, în cașurile arătate în numerile 2, 3, 4, 5 și 6 de sub acest articol, nu ați îndeplinit îndatoririle"ler.« Com. 117, 182,-150,1©* tTSi'180, 183, 200. 260i ital. 247.'

266. Dacă depunerea actului constitutiv și a statutelor societăților în comandită prin acțiuni saii anonime, a actelor cari aduc schimbări dtselor acte, a situațiunilor lunare și a bilanțurilor, la tribunalul civil saii« la tribunalul de ctortiereiu, după împrejurări, na s'a făcut în termenele fixate, saii s'a făcut în mod incomplet, fiecare din persanele cari sunt datore a o face saii de a ordona să se facă, se va pedepsi cu o amendă, caTe va putea să se ridice până la cinci-decl lei pentru fie-care di de întârziere. Com. 92, 96, 179. 182,ai5; Ital. 248.

267. Administratorii societăților cooperative, avend asociați cu respon-

«abilitate nemărginită, cail nu depun la tribunalul de comerț, la finele fie-că-rul trimestru, lista pres-crisă de art 229, și gre-fierul care nu va denunța acesta omisiune procuro-rului tribunalului in cele dece dile următoare, vor fi pedepsiți cu o amendă până la trei sute lei. I-tal. 249,

268. Or-l-ce abatere de la dispozițiunile art. 104, 157, 167 și 200 și de la cele d'întâi fl. două aliniate ale art, 174, se va pedepsi cu o amendă eare nu va trece peste una sută lei. Ital. 250.

831. Bancrutarii frau-dulos! și cel condamnați pentru falș, furt, abuz de încredere, escrocherie și delapidare de bani publici, du pot obține reabilitarea.

Cererea de reabilitare este inadmisibilă până la închiderea acțiune! penale.

Bancrutarii simpli na pot fi reabilitați de c&t după ce au făcut pedeapsa la care au fost condamnați. P. 112 urm. 140. 306, 334—336. Corn. 826, urm. Ital. 816.

. 841. Dacă cererea de moratoriu nu este admisă, tribunalul, dacă este necesar, fixează prin aceeași sentință noul termen pentru verificarea creanțelor.

Dacă după acordarea moratoriului, se descoper, în timpul duratei sale, da-torii nedeclarate de falit, sau neexistența unora din creanțele declarate, saii da-că acesta nu îndeplinește obligațiunile cari i-au fost impuse în privința admi-nistrațiunei și lichidărel patrimoniului s8u, sau da-că s'a făcut culpabil de fapte de doi ori de rea cre-dință, sau daeă activul seci nu mai oferă speranța pla-tei integrale a datoriilor sale, Tribunalul va putea revoca chiar din oficiu mo-ratoriul, și prescrie măsu-rile necesarii pentru con-tinuarea procedurii fali-mentului. Corn. 704, 834, urm., 862, 943, 839; Ital. 826.

875. Acțiunea penală pentru infrațiunile co-prinse în acest titlu (1) este de ordine publică.

Ea pote fi pusă in miș-care chiar înainte de de-clarațiunea de faliment, când încetarea plăților este însoțită de faptul de dosire, de ascundere, de închiderea magazine!or, de darea la o parte, sustra-gerea sați împuținarea fra-

(1) Titlu VIII din care face parte acest articol coprinde ar-ticolele 875—888.

udulosă a patrimoniului iih dauna'creditorilor.

In aceste cașuri, procu-rorul tribunalului trebuie să comunice îndată înce-tarea plăților președinte-lui tribunalului comercial pentru îndeplinirea dispo-sitiurtilor titlului I, al a-cestel cărți. Corn. 697,701, 708, 710, 837; 845; pr. pen. 1, 2, 4, bi9; Ital. 855).

876. L. 3 Martie 1902. Este culpabil de bancrută simplă comerciantul care a încetat plățile și caîer se găsește tntr'unul din cas«rile următoare:

1. Dac&cheltuelile sale personale sați acelea ale familiei sale avi fost prea mari, în raport eu starea sați eondițiunea sa econo-mică;

2. Dacă a pierdut o mare parte din patrimoniul său în operațiuni curat de no-roc, sau manifest impru-dente;

3. Dacă, în scopul de a și întârzia falimentul, a făcut cumpărări cu inten-țiunea urmată de fapt de a revinde lucrurile cum-părate cu prețurisub va-lorea lor curentă, sați dacă a avut recurs la împru-muturi, girare de efecte sați alte mijloce ruinător© pentru a și procura fon-duri;

4. Dacă, in urma înce-

tare! plăților, a plătit pe verl-un creditor în detri-mentul masei.

5. Dacă nu a ținut de loc registrele prescise de lege, ori dacă nu le-a ți-nut în mod regulat, sați cel puțin registrul jurnal încheiat si vizat conform art. 27.

6. Dacă nu a plătit la epocele stipulate prin con-cordat, partea promisă cre-ditorilor săi, precum s'a dis Ia art 863 ultim alin. Corni "7, 22; 695, 717, 877 Ital. 856.

877. L. 3 Martie 1902 Este asemenea culpabil de bancrută simplă comerciantul care a încetat plă-țile și care se găsește în vre-unul din easurile ur-mat 6re:

1. Dacă nu a făcut în mod exact inventariul a-nual safi dacă registrele și inventariile sale sunt incomplete sați neregula-t ținute, sați nu dafi sema de adevărata stare a activului și pasivului sați chiar când n'ar fi fraudă;

2. Dacă, avgnd contract de căsătorie, nu s'a con-format dispozițiunilor art. 19 și 20;

3. Dacă, în cele trei dile de la încetarea plăților, nu a făcut declarațiunea pres-crisă de art. 703, sați dacă fiind vorba de falimentul

unei societăți, declarațiunea făcută nu arată numele tuturilor soților solidari; ; .

4. Dacă, fără împedecare legitimă, nu s'a presintat în, personă înaintea judecătorului-sindie în cașurile și în termenele prescise și dacă presentându-i-se, a dat informațiuni false, safi dacă s'a depărtat fără permsiurie de la domiciliul său în timpul falimentului;

6. Dacă nu a îndeplinit obligațiunile luate întrun concordat obținut într'un faliment anterior. Com. 22, urm., 71,2, 741, urm., 757, 876 § 6.; 881, P. 346; Ital, 857.

878. Ori-cine exercitând obicinuit profesiunș» de mijlocitor, va fi cădut ia faliment,eculpabilde bancruta ; simplă. Com. 669, 879-883.; o, pen. 348; Ital, 898. ,

879. E culpabil de bancrută simplă-cemeroiantul care, chiar înainte ide elarațiunea de faliment și numaî pentru a'și facilita obținerea i unui moratoriu, 'sira atribuit, cu bună scință și ta contra adevărului, o parte din activ, sau a simulat datorij neexistente, pentru, a, face să intervie ia adunări credito-rii în tot safi în parte fictivi. Com. 697, 842, 880,

881,886.; P. 345;Ital. 858.

880. E culpabil de bancrută, fraudulosă, comerciantul falit, care a, sustras safi falsificat registrele sale, distras, tainuit safi disU mulat o parte din activul seu, și comerciantul care, într'un alt scop de cât cel indicat în articolul precedent, a înfățișai datorii neexistente.; safi, care, în registre, ia;scripte safi în acte autentice orî private, safi în bilanș, s'a dat în mod fraudulos dator de sume ce nu datora.

Mai pot.fi declarați ban- crutat! frauduloșl comercianții cari, înainte de declararea în faliment, vor fi înstrăinat o- parte în- semnată din mărfuri sail activ, pe prețuri reduse, și mal scădute de cât costul lor, în scopul fraudulos de a frustra pe creditori. Corn. 695, 699, 831, 812, urm.; P. 343; Ital.860.

881. I. 3 Martie 1902. Delictele deibancrută simplă se pedepsesc cu închisore de la 16 dile până la 2 ani.

Cel ce se face culpabil de bancruta simplă va pu- tea fi;Osebit.de acesta, declarat incapabil de a exer- cita profesiunea de comer- ciant și a i se interdice drepturile de intrare, în localurile de bursă. Com.

876-879, 843; P. 8, 60, 346; ktaL 861.

882i Bancruta fraudu- losă SB va pedepsi cu ma- ximul! inchisorei corecțio- nale și cu interdicțiunea pe timp mărginit.

Pedepsainchisorei, chiar când judecata găsesce cir- cumstanțe ușurătore, nu pote fi redusă la mal pu- țin de un an.

Cel ce este condamnat pentru faptul de bancrută fraudulosă va fi, osebit de acesta, declarat incapabil de a mal exercita profe- siunea:de comerciant și i se va interdice dreptul de intrare în localurile de bursă.

Contra acelora ce vor fi exercitat obicinuit prof- esiunea de mijlocitori, în cas de bancrută frau- dulosă, se va aplica maxi- mul pedepsei. Corn. 880, 943; P. 8, 60,-343, 348; Ital. 861.

883. L. 3 Aprilie 1902. Prepusul safi representan- tul comerciantului falit care, în gestiunea lui în- credințată, s'a făcut cul- pabil de vre-una din fap- tele indicate ia No. 2, 3, 4 și 5 din .art. 876, și la No, 1 din art. 877 sau la art. 880, se va pedepsi con- form dispozițiunilor pen- tru bancrută fraudulosă. Corn. 392, 401 ; Ital. 862.

884. In cas de faliment al unei societăți, ito; co- mandită, prin acțiuni saii anonimă, administratorii și directorii el vor fi pe- depsiți după dispozițiunile art. 881, dacă falimentul a provenit din culpa lor, safi dacă nu afi tost înde^ plinite dispozițiunitei art. 92, 9a, =95, 96j 401, 104, 142, 146, 147, 148,167,168, 173, 174, 175, 178, 179,182, 183 și 184, sau dacă sunt cnpâbill de veei-unul din faptele arătate la No. i 2, 3, 4 și 5 ale art. 876 si la No. 1, 3 și 4 ale art, 817.

Ei se vor pedepsi, cu a- ceeașl pedepsa dacă sunt culpabili de veri-unul din faptele indicate la art. 880.

Asemenea și:

1. Dacă a omis cu doi de a. pnfblicia. Contractul social și schimbările ulte- riore în modurile prescis© de lege; ;

2. Dacă afi arătat în mod fals capitalul subscris sau versat;

3. Dacă au distribuit so- cietarilor dividende evi- dent fictive și, cu chipul acesta, afi micșorat (capi- talul social;

4. Daca cu doi afi; făcut preluări mal mari de eăt cele permise prin actul social;

5. Dacă afi ocasionat, cu

doi sau prin mijlociri de operațiuni dolose, falimentul societate!. Com. 144, 122, 550, 169, 265 § 2, 266; Ital. 863,

885 & 3 Aprilie 1902. Judecătorul-sindic al falimentului care se va fi făcut culpabil de malversațiunul în administrațiunea sa, se va pedepsi cu maximul închisorii; iar dacă paguba cauzată este mică, închisărea se va putea reduce până la trei luni.

Dispozițiunile acestui articol se vor aplica asemenea auxiliariilor și celor însărcinați de către judecătorul-sindic cu executarea operațiunilor falimentului. -Com 727, 728, 733, 736; P. 8 346; Ital. 864.

886. Se vor pedepsi cu maximul Închisorel acel cari, de și n'ar fi complici în bancrută, se vor dovedi culpabili:

1. Că într'un faliment, cu bună știință, aii distras, tănuț sau disimulat, prin declarațiunul publice sau private, bunuri mobile și imobile de ale falitului;

2. Că, în mod fraudulos, ați produs în faliment creanțe simulate în numele lor propriu sau prin persane interpușe;

3. Că aii săvârșit veriful din faptele arătate

în art. 880, exercitând comerțul sub numele altuia sau sub nume simulat A-eeeeșl pedepsa se va aplica și comerciantului care 'șl-a prestat numele

Ascendenții, descendenții, afinii și soțul falitului cari cu știință vor fi distras sau tănuț valori și alte lucruri aparținând falimentului, se vor pedepsi cu închisore corecțională. Com. 879, 888; P. 8, 48 urm., 53, 307; Ital. 865.

887. Creditorul care va fi stipulat, cu falitul, și cu altă persoană, avantajul în folosul său propriu pentru votul său în deliberările falimentului, sau în cererea de moratoriu, și acela care, prin alte moduri de cât cele prevădute în art. 880, 'șl va fi procurat avantajii în sarcina activului falimentului, se va pedepsi cu închisore până la un an și cu amendă până la 2000 lei. Corn. 836, 833, 848, urm., 889; P. 347; Ital. 866.

888. În cașurile prevădute de cele două articole precedente, sentința penală de condamnare va trebui să ordone:

1. Reintegrarea, dacă este cașul, la masa creditorilor a bunurilor și valorilor sustrate și restituirea celor în drept a su-

melor ce ereditarele primise *fr&* să-I fi datorat.

2. despăgubirea daunelor pentru sumele câte s'au constatat, cu rezerva despăgubirei și a altor daune mal mari dacă s'ar dovedi în urmă;

3. Anularea în privința tuturilor și chiar a falitului, a convențiunilor particulare ce vor fi fost încheiate pentru a procura creditorilor, avantajele menționate în articolul precedent.

Dacă cererile pentru obiectele sus indicate nu au fost propuse în instanța penală, sau dacă fiind propuse a intervenit o ordonanță de neurmărire, sau o sentință absolutorie, aceste cereri vor putea fi în urmă Introduse și judecate înaintea tribunalului de comert. Com. 998, 886, 887, 890 § 8; Pr. P. 11, 129; Ital. 867.

LEGE ASUPRA PRESEI »)

Prom. și publ. la 13 Apr. 1862.

Art 9 L. 13 Apr. 1885. Fie-care tipografeste obligat a remite din orice carte, broșură, diar și ori-ce altă tipărire ce se va executa în atelierul șei câte 3 exemplare bibliote-

*) *N. Legea complectă în editia Hamanffiu p. 1351.*

cel centrale din București, Bibliotecel Academiei române și Bibliotecel centrale din Iași.

Orl-ce autor saii editor român, care va publica o lucrare din cele pomenite în articolul precedent, este supus la aceeași îndatorire.

Orl-ce abatere de la prescripțiunile art. 1 și 2 din acostă lege se va pedepsi cu amendă de la 100 până la 600 lei.

Suma amendel o fixează tribunalul de prima instanță fără apel.

13. Librarul care se va dovedi că ține safi vinde cărți sau aite publicațiuni obscene și oprite prin dispozițiunile articolelor atinșătoare de jurnale, pentru întâia-și dată se va osândi la o amendă (gWbă) de 2000 (1) lei, a doua oră la o amendă de 4000 lei, a treia oră la o amendă de 8000 lei și va fi tot-d'o-dată dator a se desface de librărie.

16. Tipografiile și litografiile clandestine sunt oprite; se numesce clandestine totă atelia, care nu va fi declarată mal înainte secretarului de stat saii administrațiunilor pe la ținuturi; pretutindeni

(1) În legea presei tote amendile, afara de cea prevădută în art. 9, sunt socotite în lei vechi.

nade asemenea se vor găsi ele vor fi sfărâmate și stăpânii sau depositarii acestora vor fi supuși la o amendă, de 2000 lei și unul închisori de 6 luni la monaetirefl).

17. Fie-care tipograf, saii litograf, este dator a tipări pe orl-ce operă, oare va eși de sub tescurile sale numele și domiciliul săii; tot acela ce va călca acesta dispozițiune va fi supus la o amendă de 1000 lei, fiind tras pe lângă acesta și la răspunderea amendel și a închisorel statornicită prin legea preseii. Când opera publicată de el ar trage după sine urmări penale, tipograful sau litograful, < ce pentru a treia oră va. călca dispozițiunea de mal sus, adiea de a nu-și pune numele și domiciliul pe fie-care product al tescurilor sale, va fi dator a se desface de atelia sa.

37. Ori-ce foia periodică e datore a primi în colonele sale înscințările oficiale ce i se vor trimite de către guvern, avend a

(1) Restricțiunile aduse libertatei comerțului prin acest articol, credem aii abrogate ca incompatibile cu libertatea muncii, comerțului și cu respectul datorit proprietatei consacrate de Constituțiune, și de fapt, au sicădutin desuetudine. *Crhefu.*

le publica in cel d'intăiu număr, cu plata inserțiunei. iară împărțășirile oficiale, destinate a rectifica o eroare sail a refusa orfalegațiune ne adevărată, va fi datore a le tipări fără schimbare și fără plată. '

Fie-care personă care va fi citată într'un jurnal sau prin nume sau indirect, va avea drept ca să ceră reproduoerea răspunsului ce va socoti de cuviință a ee face, cu acesta însă ca să nu prindă mai mult loc de cât îndoit celui ocupat prin articolul care a provocat acest răspuns. Răspunsul acela va fi în al doilea număr, care va eși de la depunerea la biuroul jurnalului, căci la din contra, pentru fie-care di de întârdiere, redactorul va plăti câte 120 de lei ștraf în folosul persoanei citate prin jurnalul săii și la împotrivire, redactorul va fi executat de administrațiune la reproducerea răspunsului.

43. Dacă vre-un redactor saii garant răspundător a vre-unei fol periodice va fi acusat la tribunal pentru vre-un articol și condamnat, sentința ce va da tribunalul competent este dator a o tipări în numărul următor al foii sale, fără plată de inser-

țiune și vre-o schimbare.

44. Acel; earl prin discursuri, prin strigări și amenințări rostite în locuri sau adunări publice, saii prin scrieri, prin tipăriri, prin desemnuri, prin gravuri, prin picturi sau embleme (1) vîndute saii distribuite, puse în vîndare saii expuse în loouri și adunări publice, sail prin plaeardes și afișe expuse la ochii publicului, vor urma în contra dispozițiunilor ce vor fi preoisate prin articolele; următore, sunt supuși penalităților ce prin ele se vor precisa.

45. Ori-ce atac în contra persoanei Domnitorului, în contra drepturilor și autorității sale, în contra drepturilor și autorității corpurilor legiuitore, în contra legilor contitative ale țarei, se vor pedepsi cu închisore de la 2 luni până la 2 ani, și cu globire de la 300 până la 500 lei. P. 77.

46. Ori-ce injurii în contra corpurilor legiuitore se va pedepsi cu o închisore de la o lună la 1 an și cu globire de la 100 până la 3000 lei. P. 299.

(1) Emblema <ori-ce semn coprinde'tor de un înțeles care, direct saii indirect, ar coprinde un atac în contra ordinului public) Nota ediției oficiale.

47. Ori-ce atac în contra religiei domnitoare și a celor-lalte rituri recunoscute, precum și orl-ce atac în contra clerului, în contra principiului proprietății și a drepturilor familiei va fi pedepsit cu închisore de la o lună până la 2 ani, și cu globire de la 100 până la 3000 lei. P. 181.

48. Ori-care va ațâța la ură sau la dispreț în contra guvernului, la ură sau dispreț, a locuitorilor unora în contra altora, va fi pedepsit cu închisore de la o lună până la 2 ani, și cu o globire de la 100 până la 4000 lei. P. 181.

49. Ori-ce atac în contra respectului ce se datoresce legilor și a inviolabilitatei prin ele consfințită, ori-ce apologie (1) a faptelor calificate de crime sate delictes prin legea: penală vor fi pedepsite cu închisore de la o lună până la 1 an și cu globire de la 50 până la 1000 lei. P.294, 296, 297.

50. Publicarea satei reproducerea făcută cu rea credință a unor vești mincinoase, a unor documente închipuite, falsificate, sate pe nedrept atribuite altora, când nisce asemenea

(1) Apologie (cuvinte în favor). Nota ediției oficiale.

vești ar fi de natură a turbura liniștea publică, săil a vătăma morala publică, săi ar fi de natură a aduce dispreț asupra agenților autoritate! publice, va fi pedepsită cu o închisore de la o lună până la 1 an și cu o globire de la 500 până la 1000 lei.

51. Ori-ce desfășurare în contra depozitarilor săi agenților autoritate! publice pentru fapte relative la funcțiile lor va fi pedepsită cu închisore de la 10 zile până la 1 an și cu globire de la 100 până la 3000 lei.

Legiuirea de față, însă, nu opresce dreptul discuțiunei acturilor guvernului și a miniștrilor.

52. Ori-ce atac în contra onorei și demnității! Suveranilor streini, și a reprezentanților lor, se va pedepsi cu închisore de la 15 zile până la 6 luni și cu globire de la 200 până la 2000 lei. P: 299.

53. Ori-ce defăimare săi injurie în contra fețelor particulare, va fi pedepsită cu închisore de la o lună până la 1 an și cu globire de la 50 până la 2000 lei, săi de una numai din aceste două pedepse după împrejurări.

54. Nimeni nu pote fi tras la răspundere pentru

cuvintele rostite în sinul corpurilor legiuitoare săi pentru documente reproduse săi alte documente ce sar tipări din ordinul lor

55. Nu se va putea urmări reproducerea exactă a ședințelor publice a corpurilor legiuitoare, făcută cu bună credință prin jurnale; vor fi însă datori acei jurnaliști car! vor reproduce debaterile camerelor înainte publicare! lor oficiale prin procesele-verbale ale Adunare!, a rectifica întâi ori-ce neexactitate din partea lor care ar fi injuriosă săi nepotrivită cu cuvintele rostite în Cameră, săi vor atribui unul orator vre-o rostire de natură a-l atrage ura și disprețul publicului. Asemenea vor fi datori a publica în acel întâi No. ori-ce rectificare sar cere de către vre-un orator în conformitatea proccsulul-verbal oficial; la din contra urmare din partea lor, pentru întâia oră vor fi pedepsiți cu globire de la 600 până la 2000 lei; iar pentru a doua oră cu închisore de la 10 zile până la 1 an.

56. Nu va avea loc de urmări pentru defăimare săi injurie reproducerea cuvintelor rostite săi în-

scrisurile presintate înaintea tribunalului,

57. Este oprit d'a reproduce debaterile proceselor pentru defăimări săi injurii, în care procese dovedea faptelor defăimător! nu este admisă de lege: căci la din contra, se va aplica penalitatea prevăzută la art. 55.

58. Este oprit de a deschide în public subscripțiun!, care ar avea de scop de a desdauna de globire sad oheltuell săi-pagube ocazionate de la aplicațiunea legiuitoare! de față; la din contra urmare penalitatea va fi de la o lună de închisore până la 1 an și o globire dala 100 până la 1000 lei.

62. În urmărirea proceselor de defăimare săi de calomnie, nimenui nu-l este ertat a produce dovede sprijinitore, de cât numai în potriiva singurilor funcționari publici în a lor atribuțiune, și în potriiva celor ce vor fi lucrat într'un caracter public. În acest cas faptele imputate vor putea fi dovedite prin disele dovede înaintea tribunalului competent fără d'a fi împedat și piritul a-și arăta ale sale din contra dovede tot prin acelaș canal.

Adeverirea faptelor im-

putate aperi pe autorul imputațiilor de ori-ce pedepsa, precum și neadeverirea lor nu 'l scutesce de pedepsele hotărâte în asemenea cas. P. 296.

LEGE ASUFKA PATENTELOR »)

Prom. și publ. la 27 Martie 1868?

18. Patentabil este dator a înfățișa patenta sa ori de câte ori va fi cerută de agenții autorităților administrative și judecătorești.

1) Nimenea nu va putea formula vre-o cerere nici a face vre-un act judecătorești relativ la comerțul, industria săi profesiunea sa, până ce mai întâi nu va înfățișa patenta la care este imposat.

2) Impiegații ce ar contraveni la acesta dispozițiune, vor fi supuși unei amende de la 100 până la 500 lei (I).

3). Urmărirea acestor amende se va face de către procurori înaintea tribunalului competent.

4). Acela care va exersa comerțul săi industria, fără să plătescă dreptul patentei, precum și acela care se va servi cu pa-

*) V. legea complectă în Colectia Hamangiu p. 1359.

(Ii Acesta amendă e socotit! în lei vechi.

tenta altuia, va fi supus la îndoita taxă pentru tote lunile-cari va fi păgubit fiscal.

Aoăsta îndoită taxă nu va putea? covârși îndoita taxă pe un an.

1*. Patentabilul care va pierde patenta sa, va putea reclama altă duplicată prin prefectura locală cu obligațiunea d'a fi supus la amenda prevădută la art. 2, § 18 (1j în cas d'a se dovedi că a făcut cu cea d'intău patentă vre-o în-trebuințare păgubit6re fiscalului.

LEGE PENTRU CONSILIIILE
JUDEȚENE »)

Prbm. și publ. la 2 Apr. 1864

26. L. 1 Martie 1883. Ni-meni nu, pote, retușa funcțiunile; de membru al consiliului județian la care sar alege, nici a se demisiona înaintea termenului mandatului său, de cât pentru cuvintele următoare:

a) Vîrstă de 60 ani, împliniți;

b) Orânduirea în serviciul Statului și mandatul de deputat sau senator;
(^îndeplinirea anterioară de funcțiunea de consilier

(1) Art. 2 § 18 nu există, probabil cîl e vorba de art. 18 § 2.

*) V. *Legea completă în colecția Haniangiu p. 136S.*

în curs de un termen d'a-rindul;

d) Boia și infirmitatea corporală sad o altă forță majoră dovedită;

Consiliul județiatihotă-resce asupra admisibilitate! cuvintelor refuzului.

Orî-cine fără legiuite cuvinte admise de consiliul județian, ar refusa di-sele funcțiuni sau s'ar demisiona înaintea termenului mandatului său. ori nu va voi sft păstreze jurămîntul Cerut de art. 37, se va îndatora a plăti o amendă de la 150 până la 600 (1) lei iii folosul județului.

Cătîmeă atnendel se pronunță de consiliul județian și încasarea ei se urmăresce de către prefect; e6nform legei de urmărire.

37 L. 31 Maiu 1894. După verificarea titlurilor, membrii consiliului județian depun următorul jurămînt în manile prefectului:

„Jur credință Regelui și supunere Constituțiunei! și legilor țarei mele.”

Nici un membru nu pote lua parte la deliberațiune până a nu depune acest jurămînt

Membru care 'l-ar re-

-li Acesta amenda e socotita în lei noi.

fusa se-consideră ca demisiooat și eade sub previziunile art. 26 din legea de față,

Pentru înlocuirea lui se vaproeeede conform art. 80.

42. L. 31 Mai 1894. Tote încheierile se fae cu majoritate absolută q voturilor membrilor present!

In cas de împărțirea voturilor, propunerea este respinsă.

Când un consilier județian va fi lipsit de la o sesiune ordinară fără scusă legitimă, admisă de consilia,- va fi declarat demisionat de către consiliul județian în prima ședință a sesiunei! următoare și i se va aplica amenda prevădută în art. 26 al lege! de față.

75. L. 31 Mai 1894. Ori-ce întrunire a consiliurilor județiane cari s'ar constitui și ar delibera, afară de timpul și contraria modului arătat de articolele 31,32, 33, 34. 35, 36 și 37, este nelegală.

Ori-ce act saii încheere s'ar face într'o asemenea întrunire se consideră ca neurmat și nu pot avea nicî un efect.

In asemenea cas, prefectul ia măsurile trebuitoare pentru ca adunarea să se despărțescă îndată.

El redige procesul-verbal

despre cele întâmplante și'l transmite ministerului public spre legiuita urmărire prin canalul judecătoresc.

Consilierii ce vor fi luat parte la întruniri nelegale se vor pedepsi cu Închisore de la o lună până la 2 ani; tot aeea hotărîre 'I pote declara exclusi din consiliu și neeligibili în consiliile județiane pe timp până la 4 ani, socotiți din diua cohdamnărel.

Pentru consilierii însă cari ar dovedi că, de și aii asistat la asemenea Întruniri nelegale, nu s'au împărțait la încheerl eșite din atribuțiunile consiliului sau vătămătoare interesului general, tribunalul va putea admite împrejurări atenuante și reduce pedepsa.

LEGE PENTRU ADOPTAREA SISTEMULUI METIUC DE MESUUI ȘI GREUTĂȚI ÎN ROMÂNIA *)

Prom. și publ. la 21 Sept. 18(14.

22. Agenții însărcinați cu verificările greutateților și măsurilor, vor confisca tote măsurile și greutatețile cari n'ar avea forma saii n'ar fi făcute de materiile prescise; asemenea care vor fi alterate, r6se săii turtite, precum și riiăsu-

*) V. *Legea completă în colecția Hamangiu p. 1407.*

rile vechi ce se vor în us. Aceste măsuri, dăpunându-le la poliția locală sași la sub-prefectură, se vor strica, și materialul din care a fost făcută se va confisca drept amende.

Aceste dispoziții nu vor prejudeca întru nimic pedepsele dictate de legea penală pentru facerea și întrebuițarea de măsuri și greutăți false. P. 394.

LEGE DE EXPKOPKIATINII
PENTRU CAUSĂ DE UTILITATE
PUBLICĂ *)

Piom. și publ. la 20 Oct. 1804.

9. Comisiunea primesce în curs de 10 zile întregi observațiile și reclamațiile interesatilor; Îi chămbă de câte ori găsește de cuviință.

După expirarea termenului ea formulează părerea sa.

Ea trebuie să-și termine lucrările în timp de 15 zile de la adunarea sa. Președintele comisiunii le va comunica fără întârziere prefectului, pe lângă procesul-verbal cuprinzător opiniei comisiunii. (ntâmplându-se ca membrii comisiunii să nu se întrunescă, sau întrunin-

du-se să nu-și termine lucrările în termenul statornicit, atunci se va trage la sorți o altă comisiune.

Acei cari ați motivat numirea unei alte comisiunii neputând justifica absența sau nedeterminarea lucrărilor, se vor supune la o amendă de la 100 până la 500 lei (1) Asupra acestui cas, statuiază consiliul permanent al județului, cu dreptul de recurs la Consiliul de Stat.

La cas d'a nu se întruni, sail do a nu sfârși lucrările nici acesta a doua comisiune, atunci sub-prefectul în trei zile va constata acest printr'un proces-verbal, și va trimite prefecturii procesul-verbal și toate actele relative, și va decide comitetul permanent.

45. L. 9 Febr. 1900. Arbitrul care după ce a primit însărcinarea ce i se încredințase, va lipsi fără motiv legal, se va supune la o amendă de la 100 până la 600 (2) de lei, care sa va pronunța de către arbitrul-president.

Arbitrul condamnat are dreptul să facă opoziție în termen de 8 zile de la notificarea condamnării.

(1) Această amendă e socotită în lei vechi.

(2) Aceasta amendă e socotită în lei noi.

Această opoziție se judecă definitiv de arbitrul-president.

În cas de lipsă a unui arbitru, se va procedea conform art. 42. aliniatul al 4-lea; putându-se, în asemenea cas, amâna judecata pentru a doua zi de lucru fără alte citații.

49. L. 9 Febr. 1900. După cercetarea pricinii arbitral-president ridică ședința și comisia se retrage cu greșierul sau ajutorul lui în camera de chibzuire. Acolo, fără a putea eși arbitrii hotărâsc în majoritatea de voturi cifra indemnizării.

La cas când fie-care din cei 3 arbitrii ar fixa o cifră deosebită, cifră intermediară, adică nici cea mai mică, nici cea mai mare, se va considera ca vot de majoritate. Spre exemplu, arbitrul A fixază cifra 10, arbitrul B cifra 50, arbitrul C cifra 20, indemnizarea va fi de 20. Hotărârea va li motivată. Dacă unul din arbitru rămâne în minoritate și el va fi dator a-și motiva opinia, refuzul de a o motiva va fi pedepsit cu amendă de 500 lei, (1) pronunțată de arbitrul-president, fără ca

lipsa de motivare a minorității să pătă a trage nulitatea deciziei! majoritate!

LEGE PENTRU POLIȚIA RURALĂ *)

Prom. și publ. la 25 Dec. 1861.

Art. 84. Ori-care locuitor din comună nu va voi a sări să prindă pe făcătorii de rele va plăti o amendă de 20 până la 100 lei noi în folosul păgubașului; când amenda ar covârși suma pagubei, prisosul va fi în folosul casei.

Dacă însă locuitorii vor dovedi, că fără greșelă din parte-le n'au putut prinde de veste despre ivirea făcătorilor de rele, atunci vor fi apărați de răspundere.

85. În cas de foc la case, în sat, la bucate încă neadunate de pe câmp, la șire de pae și altele, păzitorii vor fi datori a da alarma și sătenii a sări cu toții spre a da ajutor la stingere întocmai ca și la prinderea făcătrilor de rele.

Asemenea mai sunt datorii sătenii a cerceta și a descoperi pe dătorii de foc.

Ori-care locuitor din comună nu va voi a sări să

(1) Această amendă e socotită în lei noi.

*) V. legea completă în colecția Hamangiu p. 140t.

*) V. legea completă în colecția Hamangiu p. Ml.

stingă focul, ca și pentru nesărirea, la prinderea făcătorilor de rele, va fi supus la amenda prevădută în art. 84 de mai sus, cu excepțiunea cuprinsă în aliniatul din urmă al aceluși articol.

86. Cel ce se vor dovedi că aii cunoscut pe dătorii de foc și nu (1; ca complici ai acelora și vor fi răspundătorii și de paguba către cel ce a suferit.

Prevenitul pentru asemenea tănuiri va scăpa de pedepsa și de răspunderea prevădută mai sus, atât în cursul instrucțiunii procesului contra lui cât și chiar după ce s'a osândit și trimis la închisore, îndată ce va denunța pe dătorii de foc.

90. Ori ce proprietar sau posesor de vite va fi dator a face cunoscut primăriei de ivirea bolei între vitele sale sub osândă de o amendă de la 36 până la 60 lei noi.

La asemenea cas proprietarul va fi obligat a determina locul, unde să se închidă vitele bănuite precum și locul unde să se țină cele contagiate și

(1) Probabil din eroare, aci s'a omis, în M. Of. cuvintele: *ii vor arata autorităților se cor pedepsi.* Ghețu.

a nu le lăsa să comunice cu vitele celorlalți.

Iar pentru tănuirea bolei vitelor cornute, amendile de mal sus vor putea fi îndoite și chiar a fi schimbate în închisore de la 16 zile până la 3 luni

95. Consilierii comunali co vor neîngriji aplicarea acelor măsuri și regulamente se vor pedepsi cu amendă de la 10 până la 50 lei.

103. Deosebit de despăgubirea civilă la care pot fi supuși pentru pagubele ce vor fi cauzat, se vor pedepsi și cu amenda de la unul până la 25 lei (1).

1. Cel ce va aprinde foc prin câmpii, țărini, livezi și sădii într'o distanță mai mică de cât de 30 stânjinii de locuință, păduri, pârmege, pometurii, garduri, clăi de grâne, de pae sau de fân;

2. Cel ce și-a luat pe ascuns și însușit fără învoirea proprietarului struguri și ori-ce fel de alte fructe, din vil, grădini, livezi și pometurii;

3. Cel ce a tăiat sate frânt crăcile arborilor ro-

(1) Tote amendile ce se prevedea atât în acesta lege cât și în cele următoare sunt socotite în lei noi.

ditori după proprietatea .iltuia;

4. Cel ce a frânt altoile, sad a jupuit cdja arborilor pe picifre, după țiroproprietatea altora;

5. Cel ce a astupat șanuirile, a dărâmat, ridicat -au, rupt îngrăditurile, a lăiat mărăcinii gardurilor altora;

6. Cel ce a introdus fără consimțimintul proprietarului, vite în orice lei de livezi, fânețe, vil, răsadnițe dt copaci roditori și asemenea sădii;

7. Cel ce a stricat, spart, sau ars gardurile și întinderile comunei sau particulare;

8. Cel ce a intrat călare sate cu trăsura pe locuri semănate;

9. Cel ce a tăiat sate distrus grâne în spicuri sau alte asemenea produse;

10. Cel ce va ucide cu rea voință pe loc străin, dobitoce de ori-ce fel sau câini de pază;

11. Cel ce va frânge sate sfărâma instrumente de munoă a pământului în timpul lucrului;

12. Cel ce vor strica drumuri publice, prin săpături, arături, ridicare de pietre de podin și alte asemenea.

109. Urmărirea infracțiunilor rurale, afară de acele anume prevedute de codul penal, se prescriu în termen de o lună de la a lor comitere.

LEGE PENTRU ÎNFIINȚAREA DREPTULUI DE LICENȚA ASUPRA COMERCIANȚILOR RECTURILOR SPIRTOASE *)

Prom. și publ. la 1 Apr. 1873.

11. Ori-cine va fi vîndut băuturi spirtoase fără a poseda licența pentru exercitarea acestui comerț, se va pedepsi cu confiscarea băuturilor găsite în posesiunea sa și osebuit cu o amendă egală prețului pentru un an al licenței ce ar fi trebuit să posedea.

Aceiași penalitate se va aplica și acelor debitanți cari nu vor întruni una sate mal multe din condițiunile prevădute la art. 8, precum și acelora cari ar întrebuița sub nume de servitori la vîndarea băuturilor persoane cari nu întrunesc condițiunile art. 8.

Pe lângă amendă se va închide și stabilimentul.

17. Agenții numiți la art. 13 de mai sus sunt responsabili, fie-care în circumscripțiunile în care e-

*) *V. legea completă în *lecția Hamangiu p. 1534.**

xercită funcțiunile lor, de constatarea la timp a contravențiunilor la legea de față.

Se va pedepsi cu o amendă de la 800 până la 1000 lei agenții cari vor fi tolerat vîndarea de beuturi spiritose fără cavindătoril să posedă licența cuvenită

Amenda se va hotărî de către ministrul financelor și se va plăti în termen de 3 zile de în cerere.

LEGE ASUPRĂ REGIMUL ÎNCHISORILOR *)
Prom. și publ. la 1 Febr. 1874.

TITLUL I

Despre regimul general al închisorilor.

1. a) închisorile se împart în închisori de prevențiune și închisori de osândă;

6^a închisorile preventive se împart în două categorii: închisori preventive pentru delict, închisori preventive pentru crime.

Ele pot fi în același edificiu;

c) închisorile de osândă se împart asemenea în multe categorii corespunzătoare cu pedepsele pro-

Acc'estă lege, fiind în prealabil strânsă legătură cu codul penal, o dăm în întregime.

nunțate de legea penală și anume în:

închisori de pedeapsă corecțională și polițienescă;

închisori de muncă silnică;

închisori de reclusiune; închisorile de detențiune.

Osândiții! la închisoria polițienescă vor putea face osânda lor și în aresturile preventive. P. 1—26.

2. Tote închisorile vor fi împărțite în diviziuni pentru femeii, bărbații majori și minori, fără comunicație între dinșii, supuse regimului penitenciar celular mixt. Ele sunt puse sub autoritatea directă a Ministerului de Interne, cu o administrațiune centrală specială, având de șef imediat un director general

3. Modul priveghierii închisorilor, atribuțiunile respective ale impiegaților închisorii, ale prefectilor, ale primarilor, și a vericărilor altor delegați de autoritatea administrativă, vor fi hotărîte după propunerea Ministerului de Interne prin regulamente de administrațiune publică, întărite și promulgate prin ordonanțe princiare

4. Un regulament general și uniform va regula serviciul și regimul închisorilor centrale de pedep-

să; un alt regulament va așeza regimul închisorilor preventive.

5. Pe lângă fie-care închisore se va înființa comisiunea de priveghiere și se vor putea admite ori-ce societăți de patronare liberă, ce s'ar prezenta spre a lucra la reformarea morală a condamnaților.

Ministerul de Interne va judeca timpul oportun când asemeni instituțiunii vor putea fi înființate.

Atribuțiunile comisiunilor de priveghiere și admiterea societăților de patronaj se vor regula printr'un regulament de administrațiune publică.

Pot fi de drept membrii președintele și procurorul general al curții de casațiune, și primarul capitalei, pentru închisorile din capitală Pentru închisorile aședate prin districte: președinții curților de apel, procurorul tribunalului, do! membrii din consiliul general al județului și primarul orașului.

În județele cari nu sunt reședința curților de apel vor fi de drept membrii al comisiunilor de priveghiere, președinții tribunalelor de județe

6. Toți agenții și funcționarii însărcinați cu ad-

ministrațiunea și paza în închisorilor sunt numiți și revocați de ministrul de interne; funcționarii cu retribuțiuneamensuală peste 100 lei vor fi confirmați prin un decret princiar.

TITLUL II

Despre regimul închisorilor de prevenți și acușați.

7. Se va înființa în fie-care reședință de județ, treptat și după mijlocele de cari județele vor dispune, câte o închisore de prevențiune.

8. Prevenții sau acușări vor trebui să fie în deosebi închiși în chilii singuratic, îndestul de spațioase, sănătoase și bine aerisite. În timpul diletelor cari vor voi a lucra, se pot întruni în atelier sau săli comune. Însă sunt învoși a lucra în chilia lor toți cari vor cere acesta

De asemenea, după cererea județului de instrucțiune, procurorului sau președintelui, ei vor putea fi ținut! la secret în chilile lor.

După săvîrșirea cercetărilor polițienesc!, prevenții trimiși în judecată vor putea comunica cu advocații și apărătorii lor; ei vor putea comunica cu

rudele lor cele de apr6pe învoite de regulamente.

Dacă, șeful stabilimentului va-ft găsit de socotință, pentru interesul justiției, și siguranței, să nu învoiască asemeni comunicațiuni veri-unul arestat, el va trebui mal întâiu să-și supună părerea judecătorului de instrucțiune.

Dacă acest judecător va popri pe t6te sati pe unele persoane din cele în drept de a comunica eu arestatul preventiv sati acusat, asemeni comunicațiunil nu vor putea fi învoite sub nici un pretext pe cât timp propria nu va fi revocată, până la terminarea instrucțiunei prin darea definitivei ordonanțe a judecătorului de instrucțiune.

9. Preveniții și acușații vor putea să se aplice la tdt meseriile împăcătore cu securitatea și ordinea închisorilor; prețul prins pe munca lor 'l tragef fără împărțală. Ei vor putea fi întrebuințați numai la lucrări interioare de menajii în camerele în cari se află închiși.

Ei vor putea fi învoiți a păstra cărți și alte obiecte necesare, permise de regulament.

TITLUL III

Despre închisorile de osândiți și despre regimul acestor închisori.

CAPITOLUL I

Despre închisorile de osândiți la muncile silnice.

10. Osândiții la munca silnică vor face osânda lor în stabilimente anume înființate pentru închisori de muncisilnice. Asemeni închisori se vor aședa pe lângă salinele în exploatare, mine, porturi saft alte stabilimente de lucrări publice. P. 10 urm

11. Osândiții vor fi închiși în deosebi prin chilii îndestul de spațioase, sănătose și bine aerate. În dilele de lucru el se întrunesc la localul de muncă și sunt supuși la regula tăcerel.

Ei vor fi aplicați la tăerea sărei și vor fi feriți de totă comunicațiunea cu lucrătorii eel liberi, carl s'ar găsi întrebuințați în exploatare.

Aplicarea lucrare! industriale și învățatura meseriilor este de asemenea prescrisă pentru osândiții, cari ar fi făcut un număr ore-care de anî în extragerea sărei și care ar fi

în anii de pe urmfc al duratei «sâțidei; Jpr. sRegulamentul |aeb,șorei ys hotărît numărul arestațiilor și condițiunile lor de admisibilitate la învățatura meseriilor precum și natura acestor meserii.

12; Productul muncii osânditului .este de dsept al Statului, cu; tute acestea o i>arto din acest product, care nu va trece peste trei deciml pentru forțați se va lăsa în folosulosânditulul, ;#n «are o parte să-i, fia pentru îndulcirea traiului lui în închisore și o parte să-l fie păstrată până la liberare. Partea disponibilă în închisore nu pote trece peste jumăta-tea legiuită.

Masa sau banii în păstrare pentru timpul liberărel lul staii ne atinși în tot timpul înehtsorel lui; acești toni se ,vor pune în dispozițiunea liberatului Iti regulii»- prescrise de regulamente, spre a se asigura cât mai bine destinațiunea lor și a împiedica cât se pdte de a face o rea întrebuințare de dînșii.

18. Osânditul nu va putea primi nimica de din afară; din banii disponibili din prețul muncii lor, el va putea «â-și îndulcescă traiul, cumpărând

obiectele, învoite, prin regulamentul închisorel,

CAPITOLUL II

Despre închisorile de reclusiune.

14 Osândiții la reclusiuni-vor faae .osânda :lor tu-stabilimente anume înființate pentru închisori de reclusiuni.

Aceste închisori vor, fi aședate în localurile hotărîte de guvern. P. 15 urm.

15. fie-care. osândit va fi închis într'o chilie îndestul de spațiosă, sănătosă și aerată în timpul dilele toți osândiții vor fi întruniți și supuși la îndatorirea de a pâdi tăcerea.

Tot osânditul va fi întrebuințat la lucrări industriale și de meserii în regulile și în condițiunile prescrise de regulamentul închisorel.

Osândiții la reclusiuni vor face munca lor înăuntrul stabilimentului, afară de un mic număr, aleși din cel mal cu bune purtări, cari pot să fie întrebuințați la cultura grădinilor stabilimentului.

Parte din productul muncii care urmază a se l&sa reolusionarilor, în termenele art. 12 nu va putea trece peste patru deciml din acel product

16. Osânditul la reclusiune "hu' via*" putea nimica pr Mio e «far», fără autorisațiunea și mijlocirea șefului stabilimentului.

Din partea disponibilă asupra legiuitei de patru decitnl, arestații în reclusiune vor putea cumpăra pentru Îndulcirea traiului lor din înăuntru obiectele învoite de regulamentul închisorilor.

CAPITOLUL III

Despre închisorile ele corecțiune.

Osândiții la închisore vor primi osânda lor în stabilimentele numite: casa de corecțiune. P. 24; urm . . .

18. Ei vor locui în deosebi prin chilii îndestul de spați6se, sănetose și bine aerate. În dilele de lucru el pot fi întruniți prin s_B1e safi ateliere Comune, dar sunt îndatorăți să se supună, la regula tăcere!. Toți car! vor preferi a sta deosebit - în timpul dilei, vor putea fi învoși după-cererea lor a lucra în chiliile lor.

19. Osândiții Ja Închisore se vor aplica la lucrări de meserie compatibilă eu ordinea stabilimentului. Afară de adăsta, se va

înființa pe lângă fie-care j casă <Je corecțiune O ex-J pWătăție agricolofijth care" VOT fflntrebuințatideimai tineri si cu mal bune purtări."

Partea dih productul muncel care se Va putea lăsa în folosul osânditul ut la corecțiune, nu va trece peste cele 5 ^eciml.

20. Osândiții din acesta, eategorte vor putea păstra ia el cărtiși unele obiecte trebuinei6Be, învoite de regulament.

Ei pot încă din porția productului muncel ce se lasă în folosul lor să-și îndulcăscă pozițiunea prin cumpărarea unor obiecte învoite de regulament.

CAPITOLUL IV

Despre închisorile de femei.

21 Se vor afecta închisori deosebite pentru femeile osânditela muncisilnice, pentrucele de la reclusiune și pentru cele de la închisore. P. 11,19,26.

22. Pe cât timp'numărullor va fi mic, ele pot fi cuprinse și într'un singur stabiliment, dar în despărțiturldeosebite, fără de nici o «omunieațiune și sub tratamente conform cu cele prescise în capitolile de mal sus, pen-

tru fie-eare din, categoriile penale, cu excepție de paragraful 2 din ari. 11.

23. Priveghiareadepază interioră a închisorilor de femei se va face de persoana de sexul lor.

CAPITOLUL V

Despre nevârstnici.

24. Nevîrstnicil, condamnați în virtutea art. 62, 63 și 65 din codul penal, vor fi închiși în virtutea art. 64. din codul penal, în case speciale, car! vor purta numele de case de educațiune corecțională; el vor fi supuși la sistemul celulelor de noapte, se vor întruni diua fără a fi supuși, la regula tăcerei.

25. (Jopii osândiți se vor întrebuința de preferință la lucrări agricole, spre acest sfîrșit se va deschide o exploatație agricolă pe lângă fie-care casă de educațiune corecțională.

În întrul închisore! se vor înființa ateliere de meserii agricole, cu cari se vor deprinde nevîrstnicil.

După cererea unor particulari, înfățișând tote garanțiile datorite, li se vor putea încredința ori-care din nevîrstnicii deținuți cu mal bune purtări.

Acești copil vor urma a

sta sub priveghiarea administrației.

26. După un ore-care timp de ședere în stabiliment, copiii cari se vor fi purtat bine, vor putea fi aședați la învățătură pe lângă cultivatori sail pe lângă meseriași, oferind tote condițiunile de moralitate dorite, păstrând și administrația dreptul de a priveghia pe acești copii, de a-i retrage și de a hotări reăședarea lor în casa de corecțiune, dacă purtarea lor sail a patronilor lor o va motiva.

27. La eșirea din casa de educațiune, fie-care nevîrstnic eliberat va căpăta un rind de haine, i se va plăti cheltuiala drumului pân? la locul destinat și când se întorce în mijlocul familiei lul ya căpăta și o mică sumă de bani pentru înlesnirea aședăre! lui Regulamentul închisorel va fixa bașele după cari vor urma a se elibera aceste obiecte,

TITLUL IV

închisori de recidivă.

28. Toți individil oari după ce au fost condamnați o dată la munci silnice, fie la reclusiune, fie la închisore, vor fi loviți de o altă osândă, fie la

munci silnice, fie la reclusiune, fie la închisore se vor închide în stabilimente anume înființate pentru închisori de recidivă.

29. Tot osânditul în recidivă va sta închis singur di și noapte, într'o chilie îndestul de spațidsă, sănetsă și bine aerată

30. El va fi supus în chilia sa la muncile prescise de regulamentul închisorel.

El nu va avea dreptul asupra productului munccei lui după cum se rostese în art. 12, 15 și 14, decât în proporțiunile următore:

Pentru munca silnică două deciml;

Pentru reclusiuni trei deciml;

Pentru închisore patru deciml.

Fie-care osândă anterioră va atrage pentru arestat reținerea de o decime din productul munccei, ce i s'ar cuveni în osândă în care se află, fără ca acesta reținere să potă coborî legitima productului munccei mal.jpș de o decime.

31 Regulamentul va hotărî obiectele ce fie-care arestat va fi învoit a cum-păra pentru îndulcirea posițiune! sale.

32. Fie-care arestat va fi visitat o dată pe săptămână] de medic și institutor.]

Duhovnicii, membrii comisiunilor de priveghiare și funcționarii închisorii vor avea intrarea în chiliile osândiților la orele fixate de regulament.

33. Vor putea fi învoiți a visita pe osândiți:

1. Rudele lor;

2. Membrii societăților de caritate și de patronare, organizate în regulile legale;

3. Maeștrii și agenții lucrărilor industriale Introduse în închisore;

Orl-ce alte persoane cari vor avea învoirea administrației.

Inșă șeful stabilimentului, pe răspunderea sa și pe motive mari de ordine și de securitate, va putea suspenda visilările, cu îndatorire de a încunoscînța de îndată pe administrația superioră.

34. Două ore cel puțin pe di vor fi hărăzite osândiților pentru școlă, pentru visitele autorizate, pentru citirea cărților ce li se vor da după autorisația administrației superioare.

35. Se va lăsa cel puțin o oră pe di fie-căruStl arestat pentru preumblare și exercițiu la aer, dar tot] singur.

36. Arestații în etate de 70 ani în sus nu vor mal ti supuși la regimul singurătătel de di și de noapte.

Vor putea fi întruniți diua, și se vor putea ocupa la un loc la lucrările ce li se vor rîndui.

TITLUL V

Cheltuelile închisoriilor

37. Cheltuelile de construirea, de reparații și de întreținerea închisoriilor de muncă silnice, de reclusiune și de corecțiune, cele ale caselor de educațiune corecțională, cele ale închisoriilor de recidivă sunt pe sarcina statului.

Cheltuelile de construcțiuni, de reparațiuni și de întreținerea închisoriilor de preveniți și acusați, aședate pe lângă fie-care tribunul, precum și închisoriile de prin plăș și comune, pentru asigurarea arestaților în transferarea lor de la o închisore la alta, sunt pe sarcina județului.

Cheltuelile de construcțiune a închisoriilor privitoare pe Stat, cât și subvențiunile ce se acordă în virtutea art. 44 consiliilor județene, nu se vor putea face de cât numai cu legi speciale votate de ambele Corpuri Legiuitoare, și acesta numai lâ timp când fi-

nancele țării vor permite.

38. Cheltuelile ordinare privitoare pe închisoriile puse în sarcina Statului sunt:

1. Cheltuelile de întreținerea și reparația binavelor;

2. Cheltuelile de pază de administrație cu cancelaria, de hrană, de mobilare, de curățenie, de încălzire, de îmbrăcăminte și altele mărunte;

3. Cheltuelile pentru tratamentul arestaților bolnavi.

4. Cheltuelile trebuincioase pentru organizarea lucrului, pentru învățatura elementară și îmbunătățirea morală a arestaților.

TITLUL VI

Dispoziții generale.

39. Osândiții pe mal puțin de trei luni de închisore vor putea face osinda lor prin districte în casele de aresturi județene, unde li se vor deschide o despărțitură deosebită.

Aceștia sunt liberi de ași procura trebuincioșele de hrană și de comodatitate cu speșele lor proprii, conformându-se regulamentului interior.

40. Prescripțiunile art. 32, 33, 34 și 35 sunt aplicabile pentru toți osân-

dițil. Ța. gen<ff>wd< tde categoriile isj,;inj tote închisorile în marginile trase de regul&n^nt.

41' însărcinatul sauseful administrațiunei închiso-
XîlQfy sub titlul de director sau sub orl-care altul, va, fi supus, la îndatoririle prescrise prin art. 579,580. 581, 682,587, 588, și 592 din, procedura codului penal. .

42. Afară de pedepsele prevădute în art. 181,182, 183, 185, 186, 187 și 188 din codul penal și de pedepsa prevedută i. .t. 178 din acel cod pentru rebeliuni, arestaților ce vor comite amenințări, injurii, nesupuneri sau verice înfrângere la regulile închisore!, pedepsele cari, în conformitate Cu art. 586 din codul de procedură penală, le vor putea fi aplicate de șeful stabilimentului, sunt următoarele:

1. Lipsirea de muncă;
2. Postul cu apă și pâne până la 24 ore;
3. Oprirea de la cumpărarea obiectelor învoite de regulament;
4. Oprirea de la vizitarea rudelor.
5. Reținerea asupra productului muncel.
6. Chilia întunecosă;
7. Fiare în mâini și în picioare.

, Acestea tote prin © gra-
dațiune anume fixată de
regulamentul interior.

: 43, Dispozițiunile Aces-
tei legi nusunt, aplicabile
indivizilor condamnați:

1. Pentru crime sau deli-
cte pedepsite cu pedepsa
detențiune!;

2. Pentru deliacte recu-
noscute politice;

3. Pentrudeliacte de presă;

4. Pentruvagabondagiu;
Un regulament, conform
prescripțiunilor de la art.
20 și 219 din codul penal
va stabili regimul acestor
închisori.

44. Precum închisorile
de preveniți și acușați sunt
cele cari trebuie să preo-
cupe mal mult pe guvern
administrațiunea se va sîr-
gui a hotări cât mai cu-
rînd începerea clădirilor
preventive de către consi-
liile județene Statul va
putea veni în ajutorul ju-
dețelor prin subvențiune.

45. Se va da în fie-care
an camerelor comptul lă-
murit despre executarea
legei de față și despre re-
sultatele ei.

TITLUL VII

Administrațiunea, atribu- țiunea și alcătuirea personalului

46. În conformitate cu
art. 2, administrațiunea

centrală specială se înfi-
ințeză cu misiunea" de a
aplica dispozițiunile legei
de față, de a imprima u-
niformitatea în desvolt-
rea șiște*fflu< aședat de
ca, cu misiunea de *pri-
veghia și• a formă perso-
nalul serviciilor acestor
închisori, și de a asigura
aplicarea" osândelor pena-
le, ih rostirea sentințelor
judiciare.

47. Acastă administra-
țiune Centrală va avea
de cap Un înalt funcțio-
nar, purtând numele- "de
director general, ales din-
tre" pWiione cti' cunoschițe
speciale" despre sistemul
penitenciar. EI este în-
vestit de totă autoritatea
trebuinciosă pentru a pro-
voca cu consimțimîntul
ministerului modiBcațiu-
nile, îmbunătățirile cerute
de aplicarea sistemului
de față, precum și de a
propune budgetul anual,
de a face alegerea perso-
nalului închisorilor, de a
cere destituirea ampioia-
ților din motive de inca-
pacitate, de neăupnnere
sau infracțiuni grave la
dispozițiunea legei și a
regulamentelor, de a di-
rigia lucrările comisiuni-
lor de privighere și de
patronare. . •"

48. Administrațiunea

centrală se va compune
preeurmăzâi- • '.

Un director general și
un sub-director, de> 2 blu-
rouri și ahume'f '.

BiiurovH; I concentrând
servtoiuul comptabilităței
generale și al lucrului â-
restaților;'

Riuroui II cu atribuțiu4
nile lucrărilor atihgădre
de mișcarea personalului
de corespondență și de e-
xecuțiunea sentințelor.

Fie-care din aceste biu-
rouri vor avea câte un a-
juțor și câte 3 copişti.

La biureui If va fi'Încă
ah raportor statistic

Registratura și aroliiva
vor avea câte un registra-
tor si un arhivar.

49. Abr. L. 2 Mart. 77.

50. - În capul fle-oârel
închisori este b adminis-
trațiune specială atârând
de administrațiunea cen-
trală și însăreinatA cu're-
gia, cu dirigeaieă lucrului
arestaților, cu execuți-
unea dispozițiunilor pre-
scrise pentru îmbunătăți-
rea morală Și intelectuală
a arestaților.

51. Administrațiunea
specială a unei închisori
este încredințatăunui func-
ționar care va purta nu-
mele de director și • care
va fi ajutat ih cât pri-
vesee lucrările industriale

priveghiarea dilnică asupra; poliției și tratamentul arestaților, de un inspector; Ja, j, «ât, privesce pastr#re%! fondurilor, puse in; ia sa, dispozițiune și ținerea comptabilitatei, precum și regularea sentințelor de un grefier comptabil; in cât. privesce regiaoconomiică, ținerea disciplinei, do un intendent și gardienii ordinari;

Serviciu} medical este executat de un medic chirurg. ...

.Serviciul religios și instrucțiune?, religios^ este încredințată unul preot duhovnic, care va fi urmat cel puțin, 4 clase de seminar. ;

Pentru Ipy^tătura scriere! și; citirei, pretutindeni unde va & ^trebuință, se va numi un instructor anuno; acesta este de rigore în penitenciarele de nevârstnici.

52. Toți acești funcționari sunt aleși și propuși de directorul general. Toți acești funcționari sunt sub ordinele nemijlocite ale directorului și datori a se supune la tote prescripțiunile sale. făcute în interesul serviciului.

Raportorul statistic va mal fi pe lângă acesta supus condițiunilor de admisibilitate si îndatoriri-

lor., prev*4-te. 4e, legea pentru, orgjanisarea, serviciului, #tetiștifi general al României.

:Directorul igeseral va puțe% face. permutații prpvisoril în personal de la un penitenciar la altul, păstrând pozițiunea sa de înaintea permutare!.

El va putea >suspenda provisoriu cu perderea de leTă pe; ve. rl-ce funcționar fie ca pedepsa, fie ca măsură cerută de interesul serviciului,

53. Abr. L, 2 Mart. 77.

.54 Tot impiegatul noii admis în serviciul vre-unel închisori este retribuit după clasa III, nici unul, afară de cașuri de merite excepționale, nu pote fi înaintat de la o clasă la alta, până ce nu va fi făcut 2 ani de serviciu în clasa în care se află.

55. Afară de durata serviciului se vor lua în considerațiune purtarea și meritele funcționarului, acestea pot exclude do la înaintarea în o clasă superioară, de apunamente, și chiar va putea provoca scoborirea lui la o, clasă inferioară.

56. Nici un funcționar nu va putea fi înaintat la o clasă mal înaltă sau eoborît la una mal mică, de cât după propunerea di-

rectorului general cu decret • doinneSeV

57. 'Aslifpr* venitul muncii areBt^ilor -se m putea riă&efva o sttmA de^ terminata \$e»tra gratrficațiunsa! ÎBtpiegațiWi- administrativi; și de priveghiere, Cari Se vor fi distins în serviciul lor, printr'o purtare deosebită; In» părțirea acestei gratificați!

LEGE SESERALI A VĂMILOR *)
Pră'm. /fi ifuVt. to' /S' tuhie iSti.

48. Orl-ce funcționar care va eși din serviciu, fie prin demisiune, fie prin destituțiune, va fi dator să restituie. imediat comisiunea* semnele distinctive și armele care ;i vor fi fost încredințate de administrațiune-. In cas de opunere el va putea fi constrins la. acostai prin închisore de la 1§dile până ia 6 luni. Inchisorea se va pronunța, după cererea ministerului financelor, de tribunalul du prima instanță a cărui sentință va li fără apel.

50. L, 17 Martie 1882; Agenții vamali; cari vor percepe alte drepturi mal

*) V. tegea complectă în colecția Hamangiu p. 1640.

mari de cât acele determinate p>in legi 'Seivor pedepsi conform dîipMțiu-nitor codicelul' tmtA; iar aceia cari vot ptLM direct sati indirect vre<>'recompensă, gratifileatmwe safi dar se vor oondătona la pedepsele prevSdUteUeco-aiele penai' pehti-u fuflei ționfrcil ettrl primesc mită.

Agenții vamali și acel însărcinați a4 ajuta în e^ xercițiul fuftețiunilor lOr, precuiissi ebnMsiOftatfl, expediWrttV *tia«bri"Oei «tte persone* SeMnd "de itfter-aiedl*tort»rntre «Mterci-anțl • și biurourtle vamale; cari se vor 'dovedi ca aii înlesnit contrabande, safi a favorisat prin deClarațiunl și verificări fals^*, ori prin alte mijloce, importațiunl sau exportațiunlin fraudă drepturilor v&mel, se vor pedepsi:

a) Gând importățlunile sa» exportațiunile se tor fi făcut ertiar prin cuprinsul biuroulul, eu închisore de la un aii până la 3 ani:

b) Gând importațiunila saii exportațiuhile se Vor fi făcut prin locuri ascunse, cu maximum al închisorel corecționale;

c) Când importațiunile sau exportațiunile fraUdu-16se, favorisate de dînșii, se vor fi făcut prin omeni adunați în trupB și armați,

se, vor. pedegsi; cu munca silnjca; pi9, timv* i mărginit, fără pjsrj^aitiuli. altor per deps». awes-ădute: " eodir ce}« jpenal) r

In tâteițcostecasuri, oomisiooaril e-xpeditořil sau intermediator!!, vor perde pontru tot-d'auna dreptul de a mal exercita profesiunea lor, pe lângă ori-care biurp# vama, P 141.

01. Mferjurile de arl-ce fel, supuse 1%, drepturi de vamă .sau lovite do prohibițiune, n* vor putea, sub pedepsi, de, «pnfisoațiune și; de 500, iteJ, amendă, să fia transportate și să circuleze p< > 'distanța Ue 10 kilometri, de la, frontieră în intru de.oăt jntre r\$-săii^1 și^apu, ui Croiul, alară numa, l dacă vorfi însoțite de acte emanând de la biurourile de vamă safi de rl», alte autorități publice și prin mijlociile căroră orl-tee, bănuială dș fraudă să fie înlăturată.

62. In 46te, locurile publice ea mort, hoteluri, hanuri, cafenele și cărciumi și în toțe clădirii» isolate pe, distanța, do 10 cliiio-metri de la frontieră agenții; vămilor vor putea, la ori-ce oră de di sau de nopte, să .fad. .pjfchisi-țiuqi pentru, descoperirea fraudelor. In locuințele particularilor agenții nu se

vor putea Insă introduce de «kt cu Asistența ,nnul ropresentanț al autoritate! muniejpale, a locului Jm. potcivkeft, la facerea, ,gerchisițMmilor,,6e va pedepsi conform codicelul. pena),

#5. Mărfurile» destinate a fi importate pe u&cat în România, se; vor duce direct de la punctul po unde vor fi trecut frontiera ia biurouljide vamă, cei, mai apropiat. Mărfurile, IOari se vor introduce in veri-o casă, hotel, han, safi cărciumi mai înainte de a ajunge la biuroti, fără a se opri, vor fi confiscate și conductorii lor se vor supune tăi amendă; de Ia 100 până la 600 lei.

^Mărfurile cari vor sosi după timpul în care biurourile urmeză a fi deschise vor rămâne în dependențele acestor biurouri până în momentul desehiderii lor. Pentru aeestsfirșit adminjătrațiuheava a-vea pe cât cu puțință, pe lângă disele biiirourl, han-gare si curți închisa

67. L. 4 Apr. 1875. Căpitanul safi patronul care nu va depune manifestul în termenul de 48 de ore, va fi pedepsit cu o amendă de SOtpSnâla 200 lei, a care! cifră se va hotări de șeful perceptor al biuroului de vamă după impor-

tanta încercămintului va-sului: Dn'mineete și Sărit*:- torite se toi" socoti' in termenul do -48 ofl&).?.....1

68. Iii'4'Ap». t87o? Pen* tru bastiment» al' căror întregW'itKiâTCămint este destinat unuia din porturile năstre-, vama va fi în drept de a se încredința, prin vițtasrea vaselor de' către agenții el, dacă înc&roămiftrile corespund indicațiuhitormanifestelor. La casttW de deosebiri între m&riPGWșii manifeste penai litftWte'furmfttoVe'se Vor ai-pHdt? 'i' "» ' . " . ' »

Oaeft'coletele se vor-găsi In număr mal mic do cât acel trecut în manifest, căpitanul'Va fi supus la o amendă de 50 lei pentru fie-careleotet lipsind, Amenda se va ridică la 500 lei dedjlet|icânficbletele lipsind vot fi conținend mărfuri promfeite. La Im tâmplare de furt, incendia saft alt eveniment de forță majoră, ivit; după depunere a manifestului, • nici o urmăTireinu seva face în contra căpitanului safi patronului, dacă va justifica legalmente de evonimentul «are sei^a opune la înfățișarea coletelor.

Dacă nutnerwl coletelor va fi maJimarso* dfe cât acel trecut în manifest, coletele prisosind se vor con-

fisca. Când coletele prisosind vor corițite mărfuri prohibite, capitelul «se «a supuneosebit la o amendă de l-a OlelpenttA fie-care COlet. !. " . " »

In ceea <e' privesee efiteimea coletelor, daoă nepotrivirea İWtre • năirierul celor găsite de agenți* vămei cu cel coprins In tria'nifest va fi resultatur aw-nel erori», iar nu încereăr! de fraudă, penalitățile pre: vădute ih |§ « și' SJal'a *estui artiftol «a se Vor āpliea. !. " ! ; i ; S. v. - .

ir • tacas'd<tfonestațlune din partea safi a căpitanului, sati arămiei, tftbu<naiul civil al'localitate!iva fl1 chemat a se pronunța* definitiv și* fără - apel, 'in 24 de ore adapă"prosiirta* rea 'reelăriiiațnrtei și sentința dala de dlftSal' Va fi imediat pusă «ib aplibare:

Iiacă se vOr găsi mărfuri prohteite' înscrise tti manifest sub alte denominațiuni, in scop de a; se aseunde natura lor; aceste mărfuri se vor confisca; și osebit, • încercătorul culpabil safi căpitanul, sati paiJ tronul complice, va fi supus la amendă de* Ia 100 până la 5000' lei pentru fie-care sută de chilograme de marfă. >

69. Ori-cine va voi să scotă mărfuri din Roma-

nia va fi dator, sub pedepsele hotărâte la art. 66 al acestei legi, să le ducă la unul din biurourile de vamă mal înainte de a le trece, ueste frontieră sau de a le încărca în vase.

70. J* 4 Apr. 1875 Niel un bastiment încărcat cu mărfuri destinate exporta-
țiunii m va putea să para-
s&sc& m pprr sau, schelă
fără a avea un manifest de
încărcămînt, visat de biu-
roul de vamă și indicând
natura și cantitatea măr-
furilor. Lăpitanul saii pa-
tronul care va contraveni
acestei dispoziții, va fi pe-
depsit cu amendă de 60
până la 200 kuy pentru a
cărei fxațiune.»e vasițiune
s(5)& dWmprrtața Jncăx-
cămîntului vasului; Hărțile
de bowtoarf, după, regula-
mentele relative la naviga-
țiune, vor trebui să fie
depose la autoritățile In-
sărcinate cu poliția ; por-
turilor gaii schelelor, nu
se va înapoia de aceste au-
torități de cât după ce ele
se vor; fi înciedințat că
manifestul a fost presin-
tat ța biuroul de vamă și
s'a; visat de acesta. Căpi-
tanii de porturi și impie-
gații sub ordinele lor, cari
vor călca acesta interdic-
țiune, se vor pedepsi cu
amendă de 500 lei.

71. L. 4 Apr. 1875. Că-

pitanii saii patroaii de bas-
timente • încărcate pentru
exportațiune, cari se vor
găsi având pes bastimente-
le kw mărfuri neînsorise în
manifestul presentaț biu-
roulul de vamă, saii în-
scrise sub o false, denomi-
națiune, se vor pedepsi ou
amendă de ,500 până la
5000.

. 'Căpitanii , saii , patronii
vor S însă, admiși a justi-
fica, pentru ce privesce*aăr-
furile înscrise în manifest
sub o false denominațiune,
Intru cât acele mărfuri se
vor, afla în colete închise,
că nepotrivirile provin din
faptul încărcătorilor; In a-
genienea cas amendile de
earl «ăpitanii se vor fi fă-
cut pasibili, se vor aplica
încărcătorilor.

72. L. 4 Apr» 1875. In
cașurile de contraveniuni
prevădute la art. 67, 68, 70
și 71 de mal SUB, dacă a-
mendele pronunțate con-
tra căpitanilor saii patro-
nilor bastimentelor nu vor
fi consemnate saii garan-
tate prin cauțiuni solva-
bile, vama va fi în drept
de a reține, pentru asigu-
rarea amenzilor, mărfuri
pentru o valoare egală ou
suma diselor amendl.

74. L. 4 Apr.-1875. Nici
o marfă nu se va putea
descărca din vase saii în-
cărca în ele de cât în vir-

tutea unei permisiuni li-
berate de biuroul de vamă
și în presenta agenților vâ-
mel. Desoăroările și încăr-
cările se vor face numai
între răsăritul și apusul so-
relul. Contraveniunile la
^ceste. dispozițiuni se vor
pedepsi:

Cij^confiscațiunea măr-
fel și ca amendă de 500 lei,
dacă marfa va fi prohibită;
Cu confiscațiunea măr-
fel și cu amendă de 100
lei, d^că drepturile dato-
rite asupra măr-
fel fse, vor
ridjca la 25 lei saț mal
mult;

Cu confiscațiunea măr-
fel numai dacă drepturile
datorite vor fi mal mici
ca 2p lei;

Numai cu amendă de
50 lei, dacă marfa va, fi
scutită, de, drepturi.

Dispozițiunile articolului
de față se vor aplica și la
transbordamentului în limi-
tele portului ou depunere
pe uscat a; mărfurilor ve-
nind din străinătate și des-
tinate a fi reexpediate ime-
diat pentru,, o, altă desti-
națiune.

Afară de carurile de ne-
cesitate urgentă, privitoare
la siguranța vaselor, va-
sele se vor pune în des-
cărare saii încercare pe
rînd, după date permisiu-
nilor liberate de biuroul
de vamă, și se vor încărca

sau descărca de odată nu-
mai atâta yase câte va per-
mite întinderea portului,
înlesniri particulare vor
putea fi făcute pentru des-
cărările și reîncărările
vaselor în tote cașurile
bine justificate de opriri si-
lite, atât în porturile unde
se vor afla biurouri de
vamă, cât și la ori-cari
alte puncte al țărmlui
român.

85. Deosebirele recunos-
cute între indicațiunile u-
liei declarațiunii și resul-
tatul verificațiunii se vor
considera ca contraveni-
țiuni și vor da loc la apli-
cațiunea penalităților ur-
mătore:

Dacă coletele se vor, găsi
în număr mal mare de
cât acel declarat, exceden-
tul se va confisca și de-
clarantul se, va supune la
amendă de 100 lei;

Dacă mărfurile înfăți-
șate vor întrece greutatea,
măsura saii numărul de-
clarat, excedentul care nu
va fi mal mare de cât 16
la sută se va supune la
plata drepturilor îndoite.
Excedentul superior la 15
la sută se va confisca; .

Dacă declarațiunea se
va dovedi fajșă în ce. pri-
vesce felul sau calitatea
mărfurilor, mărfurile false
declarate se vor confisca
si declarantul se va su-

pune la amendă de 100 lei. OSnd suma drepturilor cii car! declarațiunea falsă ar fi putut păgubi pe te-saiir Va fi mal mică de cât 20 lei, se va aplica numai amenda de 100 lei;

Dacă mărfuri prohibite sau supuse, In virtutea art. 29 al legii de față, la o restricțiune de intrare sau de ©sire, vor fi fost declarate sub denbmittațiunii false, aceste mărfuri se Vor Confisca și declaranții se vor supune la amendă de 500 lei; V

Dacă se vor găsi mal puține colete de cât se va fi declarat, declaranții se vor supune la amendă de 300 lei pentru fie-care Colet' lipsind.

Pedepsele ftotârftb pert-rtțideelărățiune falsă, în ce'privesce felul și calitatea mărfurilor și pentru deficit de cdlete nu s6 vor apūiCa în cașurile desab-strtnțlune sau de furt do-vedit j'ndiciurmente.

86 t: 4 Apr. 1875. Când impiegații vor crede' ci va-l6rea mfăTfiirilor tarificate aă-mlorem riutf fost exact declarată, el Vor fi în drept de a adăoga la acesta va-Wre'siimă câ'Cftre Vor judeca că mărfurile ati fost estimate' fin mal puțin de către declaranți. — Dadă' declaranții vor refusa de a con-

simți la acesta rectificațiune! fiscul Va avea facultateade a reține mărfurile pe sema sa, plătind proprietarilor valoarea înscrisă, în declarațiune, plus a 10 parte din acesta valoare, fără ca proprietarii să po'tă exige ceva malmUlt pentru apese de transport saii altele.— Reținerea no va fi supusă la nici o altă forthalitate de cât la constatarea prin proces-verbal a ofertei făcută de impiegații vamali de a plăti vaMrea declarată plus a decea parte.— Oferta se va făee în momentul când impiegații vor rejeuhosee eă vaMrea declarata nttestesuficientă și procesul-verbal pentru constatarea el se va încheia imediat de către șeful perceptor, sail de Către înlocuitorul lui. Copie după acest proces-vetbă'l se va remite declarantului și ministerului finahceiorii- Plata sumei oferite se va Pice în termen de 10 dile cel mult de la înoheerea procesul-verbal. - Daeă la expirarea acestui termen suma Oferită nu va fi plătită, proprietarul mărfurilor reținute Vă putea retrage mărfurile sale, achitând drepturile numai asupra valoarei declarate.

90J Drepturile se vor plăti în bani gata chiar

la- biuroulujDjdgjiiifhldAtiu; nea lor vg,fi,fo^efecti^ță și în4*tăidu>pă terminarea acestei lichidațiuni. g a r - furile, mu, : ne», puțsa • sfcșfte riAic&teiiim ofprinsiut biu-rourtlw «ati; lie la locurile de doțbarcare șiimbarcare când yerifieațiupefl. tor) se va fi /,aofttla jaeet^t^, locari de cât dup|,plat&integra}^ a drepturilor,, Ori-ce; contravențiune, lăs acesta di." postțunjet, se., ya,;; pedepsi cu,- Mnfis(țadlMue^<mânurilorsșși, cor imșkJU,, de;', JQQ

• 94, Proprietarii, qpnșițpv natarii sau conductorii de mărfuri destinate a fi importate cari vor voia ușa de facultatea, lăsată ,lor prip articolul precedent, vor fi datori a.f^ela biu-roul de frontieră;0 declarațiune scrisă și semnată de dînșii și indicând numărul:poletj8loij, dj9, introdus; țelul «mărfurilor , și marca, numărul', și, greutatea fie-io&Ful cotet, in. parteDedacati^njea 'e, va face pe o forjaiHiă impri-mată caro «e va libera gratis idp către feiuroti.

Declarațiunea j\;a fi, tot-d'auna însoțită de. polițele de carico șaiiVfie scrisorile de cărat, lib^tp.te ,la ,locul de încărcare saii la ultima expedițiune a mărfurilor; lipsa acestor acte va o-

bliga.pe proprietarii, ,con-somnatorii.sau .conductorii mărfurilor de a presinta o declarațiunedeta-liată. alcătuită precum se prevede la ant.. 77 'de mai sus, și, care nu va fi susceptibilă de nici o rectlfi-caițiune la bjur.oțil din ia-trul țarei. „

. Mărfurile declarate pentru a fi expediate la un biuroii din întrul țarei, vor fi [supuse la. biurol de frontieră unei verificațiuni somare care.nu va purta de, cât asupra numărului colitelor și felului, mareei și greutate! fie-icărui cor let. Dacă la acesta verifi-cațiune coletele se vor găsi în număr mal maro de cât acel declarat, excedentul se va confisca și ^de-clarantul se va supune la o- amendă de 100 lei. Deo-spbirilp.recunioșcuț,pJiBpir vința greutăjel, *)let(jlor nu vor da loc laapUcați-unea nici-unel penalități; ele se vor menționa numai în certificatul de, verifi-cațiune ce impiegatul, însărcinat cu acesta; lucrare, va redacta In. do-sul declarațiunei pentru.a servi la alcătuirea biletu-lui de transport.. ,

05. L. 4 Apr. 1875, CAnd exactitatea declavațiunei în ce privesce felul mărfurilor, va fi bănuită, biuroul

de frontieră va avea facultatea de a supune mărfurile la o verificare completă; iar dacă partea interesată țere, eoletele se vor pltimbui și, conform regulilor de transit, se vor expedii blfirourl din intrul țarel spre a se verifica. În asemenea cas, înfracțiunile ce se vor dovedi se vor constata și vor da loc la penalitățile hotărâte de kri 86, pentru falsă declarațiune a felului mărfurilor.

Aceste penalități vor fi însă aplicate numai dacă înfracțiunea ar fi putut pricinui o pagubă tesaurului săi înlesni călearea unei probibițiuni!

101. Mărfurile destinate exportățiufle! pentru cari drepturile vor fi fost plătite la biroul din Intrul țarei se vor putea trece peste frontieră, în temeiul actelor doveditoare de plata drepturilor, fără alte formalități de cât constatarea identitate! mărfurilor prin verificațiunea lor de către agenții biurourilor de frontieră

CRWD asemenea mărfuri vor fi puse în eolete plumbuite la biurourile din intru! țarei, biurourile de frontiera se irbr mărgini a constata buna stare a coletelor și Integritatea

plumbuitului și nu vor putea proceda-li • o verificare completă de cât pentru envinte de bănuelf întemeiate. A'

În tote casările de deosebire între indicațiunile actelor doveditoare de phvta drepturilor și reeditatele verificsițiuhilor, se vor apîica dispozițiunile art. 8» al legeide față.

127. Intrepo'sitaril vor fi responsabili' de totalitatea drepturilor' aşwpra<mărfurilOr întrepositare,- după felul, calitatea și greutatea, măsura, numărul sau valoarea recunoscute'la' intrarea în întrepoșit. OM'ce d&ficitur] constatate asupra 'mărfurilor întrepositare, afară de acelea cari nu vor întrece proporțiunile admise obicinuit pentru pierderile provenind din cauze naturale Vor da loc, în ce privesee mărfurile primite în întrepoșit real, la percepțiunea drepturilor de importațiune, iar în eeea-ce privesee mărfurile întrepositare nominal, la plata val6rei Cantităților găsite lipsă și la o amendă de la 100 până la 500 lei.

128. Agenții vămilor vor avea facultatea de a verifica ori-când vor crede de cuviință mărfurile întrepositare nominal și în-

trepoșitaril vor fi obligați de a re'presinta aceste mărfuri ast-fel cum ari fost reicunoștințe la intrare, fără niel o Wițiune sari -Sus-tmctiime. Dacă mărfurile nu vor fi represintafce la cea d'intăifi rechisițiune a agenților safi daeă nu vor fi identic aceleași cari vdr fi fOst recunoscute la admismn^in-intWpbsit, ih-trepOsitâril Se vorSupttne la plata vaWrel mărfurilor nerepresratate safi schinlbate si la araelida-'de la ioo»paflaiaa aoiiei.'- «»

182.1. «ApfIOTS; Rei exportațiunea' mărfurilor provenind din întrepçsit, se va putea efectua safi pe apă, prin portul unde vor fi fost întrepositare, safi pe uscat, prin «nul din' biurourile de vamă deschise transitului.

Efectuarea reexportare! pe uscat se va asigura prin sumisiuni garantate, în virtutea căroro proprietarii săi eonsemhătorll mărfurilor vof fi dbiğătl, sub ped6psă de a fi constrânși la plata valfirel mărfurilor si la amenda de la 100 pfnft la '600 lei, să presinte, în'termenele hotărâte prin permisiunile de reexportare' Ce li se vor libera, certificatele agenților serviciului vămilor» cari vor fi 'enh'statat

esirea mărfurilor din țară. '140. Daeă bileful'de tranzit rev<estit de certiiK catul descărăător nu"Vafi înapoiat la biroul'«88 «intrare în termenul 'fixat conform art. 142' al legei de față, sumisionarul și garantul: sătt vor ' fi obligați solidari a'plfitti:

Când mărfurile vor fi fost din cele prohibite; valoarea intrăgă a acestor mărf Url,-du pâ indicațiurice, d* sumisiune, si o amendă egală'en'd# :dWă ttrș a-c^Bttf'valore;' <>

Când mărfurile Vor fi fost din cele admise la importațiune,' Val6re» Intrigă a acestor mărfuri ast-fel cum va fi fost stabilită la alcătuirea tarifului drepturilor de vamă și o amendă de 300 let

Dacă certificatul descareftter,' dat de biureul d* eșirei asiiprăi biletului de transit • vă avSa' de obiect numai' o parte'din mărfurile expediate; penalitățile hotărâte de aeat? articol nu se vor apțtea de cât în proporțiureă' aferentă cantităților de măr furl nereexportate. i

155. Mărfurile vor fi; înna-into de încărcarea lor supuse verificațiunei care se vafae în acelaș inodca pen-tru mărfurile de importațiune safi de exportațiune.

Dapi. aces|ăi.yeri(|pați-
une.. va dovedi că canti-
tatea niărfarilor este cu
mal muțt.,^» 20-a parte
inferica acelei înscrise!n
deol^rațiune, expeditorul
va fi i-jeUgff a plătivalo-
rea cantităților lipsă» și ose-
bit o aniendă de 100; lei.

Dacă mărfurile se vor
găsi de.*lt©i feluri, de,căț
acele deqlar»te.,jsje sg yor
confisca, și pelă,agă acesta
expeditorul va fi .obligat
a plăti valoarea mărfurilor
indicate în declarațiune și
osebit amenda de jIQO lei.

În cașurile de excedent
în greutatea, mes.ura sau
numărul mărfurilor decla-
rate, escedentu},mal mare
do. cât 5 la swtă.șe;va, «șont
fisea>,, .j. »;\-fij iii.-P • ;

Pen*lit\$4il«i ihpitărle, de
acast articol, nu m vor
aplica când declarațiunea
falsi, n'ar fi putut #icli să
păgubească, pefi%c de;drep-
turi cuvenite Iul., njaJ.,să
îniesB^spă călcarea ,unel
prphMM&unt, deșire sau
4» integre;,;.. «

• AB9« 45ijetele, de trans-
port relative ,3a.,-mărfuri
supuse di:«ptufil«w do ex-
portațiunejSațjuBBl prohi-
bițiunl de eșire vor trebui,
în termen de.80 dile de
la expirațiupefti termenu-
lui acordat ipantru efectu-
rea transportului,, să fie
înapoiate biurourilor de

vaiTOăjcarl to-ati. liberat,
reve&tite,,de,;certIFICATELE
biurourjlor, de vamă ale
locurilor de destinațiune
constatând: sosirea ,măr-
furilor. " ' ,

„ CAnd aceste ;certificate
vor fi presintate în .ter-
menul fixat^saU când,ele
yqr fi liberate numai pen-
tru p.,pațto.,a. mărfurilor
expediate, sumiși^naril și
garanțiilor vor/ |j.,pbli-
ga\$-so\idar.,a, •pļajj,peii-
tru mărfurile sau-partea
de mărfuri a oăror ducere
la;•;deștipațkrne rțu yya; fi
certificată, de 3 o# drep-
turile .de exp^rtatiuoe,în-
scris^ |n tarif,8*;% .m&r-
furilg, fiind din acele pro-
hjbjfee .b*,eșire, valoarea in-
trigă, înscrise în ,sumisi-
uni și amenda de B00 lei

162 Certificatele de so-
sire a mărfurilor ja des-
tinațiune; nu,,se, vor în-
soriepe, bilețelele trans-
porți,și nu «e y.or, remite
wtokfift drept de, cât după
verificațiunea mărfurilor.
Dacă,,la acesta verifica-
țiune-se vor, găsi alte măr-
furi ,4e, cât acele mențio-
nate în bileteln*de trans-
port, mărfurile substituite
se yor confisca, și ,când
aceste mărfuri vor fi pro-
hibite la importațiune, se
va aplica osebit amenda
de 300 lei. Aceste pedepse
vor fi independente de a-

cele la cari sumisionarul
va fi supus pentru nepre-
sintărea Certificatului de
dueetfe'ă, mărfurilor la
destinațiune. Dacă canti-
tatea mărfurilor va fi in-
feriără acelei înscrise în
biletul de transport, cer-
tificatul de ducere la des-
tinațiune se va libera nu-
mai pentru cantitatea re-?
presinfată'.» Daeft mărfurile
vor fi'• tiv cantitate inai
mare de cât acea indicată
în biletul de transport, egJ
cedentUl se"*va confisca-și
oseSbft, se V8 Wpiidă amendă
de 10Q"lel, eftnd mărfurile
vor fi admise la importa-
țiune, și de 300 lei când
mărfurile vor fi prohibite.

166. Ori-ce" importațiune
sa'ă ^exportațiune' săvirșită
saii'tentată în contra dis-
pdsfțiunilor legfei de față,
fie în scopul de ti nu se
plăti-drepturile -cuenite
fiscului,; safl de a se e-
luda o prohibițrone, fie mi-
mai pentru a se evita în-
deplinireauhorformalltăfl,
va coustitui un fapt de
contrabandă.

167. Contrabanda-avend
de obiect mărfuri taHfale
saii prohibite, făcută sati
tentată în cuprinsul unul
port saft unuî biurOTi, prin
locuri afectate legalmente
la operațiunile'vamale, se
va pedepsi cu co'hfiscatiu-
nea mărfurilor și cu o a-

mendă egală cu jumătate
valărea: acefetur mărfuri,
dacă ele vor fi tarifate și
α» valoarea Intrigă a lor,
dacă'vor fi prohibite.:'

În cas de introducțiune
fraudulosă de tutunuri în
fol sau fabricate, amenda
va ficeaihotărîtă' ide le-
gea-din 6 februarie 1872
pentfu iffttiwțarea rnono-
polului tutunurilor.

AmendanU va putea nici
odată sa fie mal mică de
cât 100'lei pentru măriu-
TM tarif*te'Și"dfe cât 600
lei pentra mărfurile pro-
hibite, altele de cât tutu-
nurile.

168. L 17 Mart. 1882.
Contrabanda 'de mărfuri
tarifate saft prohibitei fă-
cute sail tenitată afară'din
cuprinsul>•• unul port sati
unul biurotty prin locuri as-
cunse saft înteȳdise trece-
rei mărfurilor-, va da loq la
aplicațiunea penalităților
hotărîte de articolul prece-
dent și la' cohfiseațiunea
mijl6celOr de transport cari
vor aparține contravenien-
tului safi complicilor săli
Osebit fraudatorii se vor
trimite înaintea tribunale-
lor pentru a fi condamnați
la pedepsa Inchisorei, după
distingțiunile următdre:

ti) ©e la 5 dilt până
la 3 luni, dacă faptul va
fi fost comis de mal pu-
țin de 2 indivizi;-

61- De la 3 luni până la un an, dacă faptul va fi fost comis de 3 sau mai mulți, individ] adunați în trupă; •

c). D» la 2 până la 6 ani, dacă unul sau mai mulți din făptuitorii adunați în trupă vor fi avut asupra lor arme aparente sau ascunse, pe oarecare parte nu le vor fi întrebuițat, fără prejudiciul de alte pedepse mai grave prevădute de codicele penal pentru crime sau delict comise de deșil făptuitori

Inchisoarea pentru faptul de contrabandă nu se va confunda nici odată: cu închisoarea la care, în oasururile de introducere frauduloasă de tutunuri; făptuitorii aiob putea, conform legii constitutive a monopolului tutunurilor, să fie condamnați pentru neplata amendei.

1«9. L. 17 Mart. 1882. Contrabanda săvârșită sau tentată, prin locuri afectate legalmente la operațiunile vamale, și având de obiect mărfuri prohibite pentru motive de salubritate ori de siguranță publică, sau de preservarea agriculturii și industriilor din țară pe de o parte va da loc la aplicarea penalităților prevădute de art. 167; iar pe de altă

parte, contravenienții se vor trimite înaintea tribunalelor, spre a fi pedepsiți cu închisoare de la 5 zile până la 3 luni.

Pedepsa cu închisoare se va aplica și agenților vamali cari se vor dovedi că, cu bună știință, au participat sau favorizat, într'un mod oarecare contrabande de asemenea natură, impiegații cari numai din neglijență, vor fi lăsați să se strecore asemenea contrabande, se vor pedepsi cu amendă de la 50 până la 500 de lei „.

; Pentru a înlesni constatarea mărfurilor și produselor vătămătoare salubrității publice, se vor institui servicii de analiză pe lângă biurourile vamale.

170. L. 17 Mart. 1882. Contrabanda de mărfuri scutite de drepturi se va pedepsi cu amendă de la 25—100 lei, ori-care va fi locul pe unde mărfurile se vor importa sau se vor exporta și ori-care va fi valoarea acestor mărfuri.

171. Ori-cine se va dovedi că a participat ca întreprinzător, ca asigurator sau ca interesat într'un mod oarecare la un fapt de contrabandă, va deveni, în calitate de complice, solidar de amendă și pasibil de închisoarea

pronunțată contra făptuitorilor. „.

172. Urmărirea faptului de contrabandă saii de participatiune la contrabandă, se; va prescrie într'un an de la comiterea acestui fapt.

Agenții vamali cari vor dobândi certitudinea întemeiată, că un fapt de contrabandă a fost săvârșit de mal puțin de un an și cari vor avea cuvinte de a crede oarecare acest fapt se țipate a căstata; jse. vor așsesa orișterul public, pentru a obține o informațiune judiciară.

Pentru constatarea faptelor de contrabandă în urma săvârșirii lor, probele scrise ale acestor fapte rezultând din corespondența, din registrele #afi din ori-ce alte hârtii găsite la domiciliul indivizilor bănuți de a fi autorii saii complicitii faptelor, vor fi suficiente chiar dacă mărfurile introduse fraudulos nu VOT mai fi față. În acest caz de lipsă a mărfurilor, confiscatiunea se va înlocui prin o despăgubire în bani alocată fiscalului de către tribunal și pe care tribunalul o va fixa după suma la oare dînsul va aprecia valoarea mărfurilor, ce ar fi trebuit să fie confiscate.

173. Ori-cine se va dovedi că, prin facturi, scrisori de cărat sau polițe de carice conținând indicațiunile mincinoase, a reușit a surprinde buna credință a agenților vamali și a; păgubi pe fisc de o parte din drepturile lui, se va pedepsi cu pedepșa hotărâtă de codicele penal pentru înșelăciune sau escrocherie, fără prejudiciu de a; șițe pedepse, jpa j gfiave aplicate pentru, &ls, Prescripțiunea va fi cea hotărâtă de codicele penal. P. 332.

193. Cine va voi să se înscrie în fals contra unul proces-verbal, va trebui, sub pedepsa de a pierde dreptul de înscriere în fals. să declare acesta prin cererea sa de apel la tribunal și să arate, prin ;«ps^ cerere, mijlocele ce pi» te invoca pentru dovedirea falsului și numele și calitățile martorilor pe oareci poate produce. •

La diua hotărâtă" pentru cercetarea apelului și dacă apelantul va fi prezent, tribunalul va examina mal întâiu inscripțiunea în fals și găsind mijlocele invocate în sprijinirea falsului întemeiate și admisiibile, va ordona suspendarea cercetarel apelului până când jurisdicțiunea crimi-

nală va fi pronunțată a-supră aBtiUnet care se va exercita de'nⁿiriferul public după cctiunicațiunea ce I se ra fke de sentința tribunalului admitend inscriptiunea în fals. Dacă inscriptiunea în fals va fi respinsă, se va proceda la cercetarea apelului fără nici o amânare Inscriptiunea! în fals va fi fnlăturată de către tribunal, fără examen prealabil, dacă apelattul nu se va alia present Ia înfățișare.

Gând acțiunea publică, exercitata în urma unei inscriptiuni în fals, se va termina prin condamnațiunea 'funcționarilor acușat de fals, credința datorită prOCeselor-verbafce. confdrn art. precedenți va încetă de a exista și> trUbunalul va fi în drept de a discuta faptele constitutive ale infracțiune! și de a primi, în privința â-oestor fapte, proba 'prin martori.

Acel care se va înscrie în fals și care va sucomba va fi condamnat la o amendă de 300 lei și Ia daunele interese Ce se vor cuveni agenților pe nedrept acușat.

194 Nulitatea niwii proces-verbal, fie declarată de administrațiunea snperi-dră a VSfmilor în temeiul

art. 187, fie hotărâtă de tribunal, nu'va opri, dacă mărfurile vor fi prohibita la intrare, ca procesul-verbal să aibă efectul său în ce privesce confliBațiunea; nulitatea va; trage după sine numai scutirea făptuitorilor de amende.

196. Condamnațiunile civile contra mal multor pOrsStte pentru unul șina* același fapt de fraudă, vor fi solidare, atât pentru<res> tituțiunea prețului mărfurilor confiscate cari vor fi fost restituite provisoriu în cașurile prevădtrfe'd@ arfe 178 și 183, cât și peiuru amendă și cheltuelifde!Judecată.

197. Proprietarii mărfurilor vor li responsabili de faptele factorilor, agenților și servitorilor'lor, în ce privesce confiscatiuhile. amendile și cheltuelile de judecată, chiar când condamnațiunile vor fi fost pronunțate oottra d'șilor factbrly'agenți safi servitori fără ca'proprietarii, de și cunoscuți, să fi fost puși în cauză.

241 Fraudele tentate, fie la intrare, fie la eșire, prin declarațiuni;false făcute pentru produsuri provenind după proprietățile limitrofe Bau prinorl-eari alte-mijloce, vor da loc, ca pentru cele-lalte cașuri,

la apjcațiueoa penalităților* indicate .la titlurile II (și ^) ^Iegeidț3față.

2a?% ^j-o^rietarrlvjtšlpr duse j^niru,flășunare între, linial)jurourilorșifronrtieră, raaf,înjwnte de a se fi dobândit permisiunea vâmel. se vor supune unei amende egale cu suma drepturilor,, de importaliune și de exportațiune aplicabile după tarii, acelor vite.

, Primarii, consilierii municipali ^fi) iu,>ge,ne,re,tșfi impiegații comunelor vor ii obligați, sub pedepsa de a fi urmăriți ca solidari de amenda hotărâtă prin acest articol,, să constate sau, dacă nu vor avea calitatea pentru acesta, să facă a se constata de către funcționarii compgțniși ori-ce infracțiune șa dispozițiunile privitoare hipășunarea.intre linia biitrourilor și frontieră.

259. La înapoierea vitelor de,la pășunare se va proceda la verificațiunea felului și numărul lor în modul prescris prin articolul 255.

. Dacă la verificațiune se va dovedi un numer de vite mal mare de cât a-cel pentru care permisiunea a fost liberată și dacă

excedentul nu ya fi jpsți-ficat ca provenind din producțiunl în țlmpui pășur nărei, acest, excedent' se va confisca,

Dacă numărul vitelor înapoiate va fi mal rnic S9,vor împlini drepturile de exportațiune asupra vitelor carivorlipsișia căror pierderi, în timpul pășunărei, nu se va putea proba prin înfățișarea pieilor.

Dacă yițele înapoiate ,nu vor fi.identiceleleași pentru cari permisiunea a fdșt liberată, capetele substituite se vor confisca și osebit, se vor împlini drepturile de exportațiune asupra celor țipsind.

LEGE PESTBC RECRUTAREA
AUJIATKI »;

Prom. și publ. foi 5 Martie 1876.

8i: t. 21 Sobr. 18ȘȘ. Orł-ce fraudă saiiuneltire prin care uri tinâr's'a omis de pe tablele de recensământ sati de pe listele de tragere, va fi dată In cercetarea tribunalelor ordinare și pedepsită cu o închisore de la 1 lună până Ia 6 Innl. „

Sunt asemenea trimiși înainte tribunalelor ordinare și pedepsiti cu aceeași pedepsa: „!

1) Titlul III coprinde fert. 65—110 iar titlul VII art. 163-171.

*) V. Legea complectă in colectia Hamangiu p. 1728.

1. Tinerii chemați și cari înrnoțif fraudulos hnS'ätt înftlSșit' înaintea cohliud'i de revisie.

2/ Tinerii' care prin fraude, saii uneltiri au cerat a fi scutiți, ori dispensat^ de consiliul de revisiune, fără p'rejudițiul penalităților preveijute de leg^ In cas de fals.

flhărul omis, dacă s'a condamnat ca' autor' saii ca complice a sus-diselor fraude Safi uneltiri, se va încorpora, îndată după expirarea pedepsei, în armata permanentă și va fi dator a servi un an mai mult peste termenul legiuit de serviciu. Aastă dispozițiune se aplică și tînărului care a încercat a se Scurt sM dispensa prin mijloce fraiuitilose.

Autorii și complicitii sunt pedepsiți cu aceleași pedepse.

Fraudele comise, în materie de recrutare, ri'afi prescripțiune.

Culpabilul, se trimete, ori când înaintea jiiștției; și după ce'șl va efectua pedepsa, se va încorpora, dacă nu aste trecut de 31) ani.

82. L. 21 Nobr. 1882. Ori-ce recrut, care Va fi primit un ordin de drum și nu vă fi ajuns la destinația sa în termenul fixat prin acel ordin, după tre-

cerea de 10 zile și afară de cașuri de forță'Majoră biie constatată,'; vâ' depsiț ca nesupus ^Oțiform cOdulū de jUstttle mifitară.

83/ OtfctiuJ,* Sciind, va ascunde, săi) Vaiua itt-serVICIUL sfu, pe uH nesupus sau pe un desertor, se vâ pedepsi du închisore de lă 1 lună până Jâ șese luni.

Pedepsa pote a se reduce, după circumstanțe, la o amehdă de la 200 până la 600 lei

Orî-cine se va dovedi că a favorizat fuga verl-unui nesupus, va fi pedepsit eu închisore de la o lună până la 6 luni. saft cu amendă de 200^600 lei.

Aceeași pedSpsă se va aplica și acelora cari, prin uneltiri culpabile, Vor fi împedicatsafi întârdiatple-carea recruților.

Dacă delicuentul este funcționar public, pedepsa se potemâti pină lă un ande închisore, saa la o amendă de rXJOpâfiâlalOOolei:

'84. Tingrul care la implinire de 21 ani, nu va face prin el însuși safi prin părinții, tutorii ori delegatul sefi, declarațiunea cerută de art. 6, se va pune la dispozițiunea autorităței militare pentru a faee termenul dcs sercierfi ce datoresce Statului, cu un an mal mult.

85..iin6ruJ, Revenit d'a se fi făc^b imjoroprłfi serviciului inffțtar, fie țiptporal, fie^pantin. tot-d'auna, cu; scopuț, A'a se sustrage deț.la;li^tofirile. legei de față, va,-fi dat în cercetarea tribunalului civil, după cererea consiliului de revisie sau, din oficiu, și. de se va recun<5sce culpabil, se va pedepsi cu închisore det o> lună^până la un an.

Se vor da în cercetarea tribunalulor militare și se vor pedepsi eu aceeași pedăpsă..ținerii cart, de, la Încheierea contingentului plășel lor, până la sosirea la corp, vor comite același delict.

La expirarea pedepsei și unii și alții, sunt puși la dispozițiunea Ministerului de Resboifi, pentru a îndeplini termenul de serviciu ce datoresce Statului, și afară de acesta, pot fi trimiși și într'o companie de disciplină.

Dacă complicitii faptelor pomenite mai sus, sunt medicii, chirurgii, oficerii sanitari safi farmaciștii, timpul Inchisorei va fi de 2 luni, până la 2 ani, afară de o amendă de 200 până la 1000 lei, și fără prejudiciul pedepselormal grele prevedute de legea penală.

86. Timpul petrecut în închisore în virtutea unei

sentințe, nu, șe, va nuffjera în durata de, servfc)u, cerută prin lege,

87. Ori-ce. funcționar, șau oficer publicC|yil.gaifi Militar, care șub ori-ce, pretext, ar fi. admis, safi iutorisat, scutiri safi dispense aferă de cele determinate prin acostă. lege sau care ar, fi dat, arbitrar, o înțințtere ore-care atât duratei cât și regulelorși condițiilor chemărel, vor fi, euL pabil de, abus ae autoritate și .pedepsiți coniform podului penal. P. 158—160.

88. Medicii, chirurgii sau oficerii sanitari, sunt chemați iu consiliul de revisie, a'și da părerea coniform legei de față.

Dacă vor fi primit daruri safi promisiuni pentru a fi favorabili tinerilor ce au a examina, so vor pedepsi cu închisore de la un an până la 2 ani..

Li se vor aplica aceeași pedepsa, atât in cașul când în momentul darurilor, ori făgăduelilor, vor fi fost deja numiți la consiliu, cât și în cașul când aceste, daruri safi făgăduell, le vor fi primit în prevederea că, yor fi chemați la acțastă funcțiune.

89. Autoritățile miitare. polițienesc!, safi comunale, sunt în drept a cere la ori-ce epocă, tinerilor, a

justifica ca au satisfăcut la obligațiunile legii de față, iar descoperind vre-6 abateri, sunt datorii l'ir-mări' c'at'ifoi' *legii.

90. PSntrii, *ste cașurile ne^evfidute prin această lege, tribuiialele civile și mrfitare, în limitele coin-petințel lor, vor aplica legile penale militare, delictelor cărora va putea da loc executarea modulu de recrutare determinat prin acesta lege.

91. Acel cari se vor constata că ați primit pe tineri în funcțiune în contral dispozițiunilor art. 4 al acestei legi, vor plăti o amendă de 1000 până la 2000 lei.

93. Iii 21 Nobr. 1882. Ori-ce om înscris în registrele matricole Care na făcut declarația schimbărel de dOmicilifl prescrisă la art. 67, alin. 4 și 6 al acesteilegii, este trimis înaintea tribunalelor ordinare și pedepsit cu amendă de la 10 lă 200 lei și pdte încă a fi condamnat și la închisăre de' la 15 zile până la 3 luni.

fn timp de răsboifi pedepsa 'este indoită.*

94. L. 21 Kobr. 1882. Călărașii (cu schimbul) și părinții lor sunt scutiți, în timpul anilor de serviciu activ, de darea în natură

sau în bani a dillelor de lucruprevedute p'efftău construcția și iht*eti*ttejea drumurilor Veeiriaie" safi comunale și județeje." *

Asenie'nea surit tseutiți părinții călărașloff-de darea pentru căile de comunicație (darea 'personală) pe tot timpul aflărel fiilor lor în serviciul activ al călărașilor.

LEGE ASUPRA ARESTULUI PREVESTIV is MATERIE DE PRESV *)

Prom. și publ. la 39 Dec. 1876.

1. Arestul preventiv, în materie de presă, este și rămâne prohibit, conform CohstîtUțiuneî;

2. Verl-cefuncționarsaii agent al forței publice, care se va face culpabil, de o arestațiune preventivă în asemenea materie, se va pedepsi conform art. 149 din codicele penal.

LEGE PENTRU DESFIINȚAREA CONTRIBCTIUNILOR PERSONALE ȘI DE ȘOSELE ȘI ÎNFIINȚAREA UNEI CONTRIBUȚIUM PENTRU CAILE DE COMUNICAȚIUNE *)

Prom- și publ. la 18 Mart. 1877.

5. Primarul, consilierul sau agentul administrativ, dovedit că a scutit fraa-

, *) V. l*geea complectă în colecția Hamangiu p. 177b. -
***) Idem p. 1777:

duios vre-unul sau mai mulțiilooouitorî de contribuînef pentru căile de comunicațiune, va fi supus la o) (amendă de la 100 până la 600 lei, fără prejudiciuliaplicațiunei le-gel penale, în cas când faptele comise de către autor ar constitui un delict prevădut și pedepsit de legea penală.

Constatările fraudelor se vor face de casieri prin agențil lor.

Condamnațiunea. la amendă «e va • pronunța de casierul județului printr'o încheiere.

Nemulțumiții vor putea apela la tribunalul local în termen de 15 zile, socotite de la notificarea în cheerel către persona condamnată. Tribunalul va judeca de urgență și în ultimă instanță.

La cas de nesolvabilitate, amenda se va înlocui prin închisore, conform dreptului comun.

LEGE PENTRU URMĂRIRI *)
Prom. și publ. la 24 Martie 1877.

19. Agenții de urmărire în operațiunile de sequestru și vindare, de câte ori vor găsi de cuviință, vor

*) V. Legea complectă în colecția Hamangia p. 1778.

cere formal asistența agenților publici administrativ și polițienesci.

Ori-ce cerere înscris din partea agentului de urmărire ca să fie asistat, nesatisfăcută în termen de 48 ore, va atrage, pentru agentul administrativ safi polițienesc, penalitatea amendărei cu jumătate lăfa pe o lună, reținută imediat de casierul respectiv după aprobarea Ministerului Finanelor, basată pe constatarea făcută de inspectorul financiar, în fața superiorului agentului abătut.

În cas de recidivă, agentul va fi supus și la penalitatea prevădută la art. 190 din codicele penal.

23. Ori-ce neglijență din partea agenților (casierul general sau perceptorul), constatată prin aplicarea legii de față, atrage după sine amendarea agentului cu lefa pe o lună, fără prejudiciul penalităților prescrise prin art. 19 din legea comptabilităței generale, în ceia ce privesce pe casier și perceptor.

Aplicarea amend'ilor se va face după o constatare a casierului general pentru perceptori, și a inspectorului financiar pentru casierii generali, aprobate și una și alta de Ministerul Finanelor.

LEGE ASUPRA RECHISIȚIUNILOR MILITARE »)

Prom. și publ. la 24 Apr. 1887.

39. In cașurile prevădute de al 2-lea paragraf al art. 9 din prezenta lege sau când prestațiunile nu sunt furnisate In termenele prescise, și dacă această Intârziere provine din rea voință sau din neglijență municipalității, autoritatea militară face din oficiu repartițiunea între locuitori. In acest cas primarul sau acela care 'I indeplinesce funcțiunile, pate fi condamnat la o amendă de la 20 până la 200 lei.

Pe timp de pace, oricine va părăsi serviciul pentru care este rechisiționat personal, este pasibil de o amendă de la 5 la 20 lei.

Perdere a cailor și trăsurilor provenind din deșertare nu va fi in sarcina Statului.

40. Proprietarii de trăsuri, cal, iepe și alte animale, trebuincioase armatei, care nu se vor conforma cu dispozițiunile prezentei legi, sunt pasibili de o amendă de la 20 până la 400 lei.

*) V. legea complectă in colecția Hamangiu p. 1791.

Aceia cari cu sciință vor fi făcut declaration! false, voi- fi supușilă o amendă de la 100 până la 1000 lei.

Lucrarea prin rechisițiune se va face fără a aștepta pronunțarea judecateri asupra amendei.

41. Proprietarii de cal, iepe și alte animale sail trăsuri, sunt datori să declare mutațiile provenite în intervalul a doue recensăminte și in termen de o lună, trăsurile sau animalele ce posed și cari ati fost clasate sau cari sunt susceptibile de a fi;

In cas când dinșii nu vor face la timp declarațiile prevădute în articolul de față, vor fi pasibili de o amendă de la 5 la 20 lei.

42. Pronunțarea amendelor prevădute la articolele 39, 40 și 41 ee preced, se deferă instanțelor judiciare ordinare.

43. Orice militar care în materie de rechisițiune abuzează de puterea cel este acordată, sau care refusa de a da chitanță de cantitățile furnisate, este pedepsit cu pedepsa închisorel, conform celorprevădute la art. 187 din codul de justiție militar, (6 dile la 2 ani închisore).

Orice militar care face rechisițiunl fără să fi avut

calitate, este pedepsit, dacă rechisițiunile s'a făcui fără violență/conform cu cele prevădute la aliniatul 5 al art. 241 din codul de justiție militară.

Dacă însă rechisițiunile sunt făcute cu violență, el este pedepsit conform cu cele prescise de art. 243 din aceeaș cod (un an la doi ani.

T6te acestea fără prejudiciul restituirei obiectelor la care el p6te fi condamnat.

44. Acastă lege are a fi aplicată numai în timp de rășboiti.

LEGE ASUPRA MĂRCILOR DE FABRICĂ ȘI DE COMERCIU *)

Prom. și publ. la 15- Apr. 1879.

12. Vor fi supuși unei amende de 50 până la 2500 lei, și închisore de 3 luni până la 3 ani, sau numai la una din aceste pedepse:

1. Aceia cari ati contrafăcut o marcă ori aii întrebuintat o marcă contrafăcută;

2. Aceia cari aii lipit fraudulos pe produsele lor, pe obiectele comerciului lor o marcă care este proprietatea altuia;

3. Aceia cari au vîndut cu bună sciință, saii ati

*) V. legea complectă in colecția Hamangiu p. 1811.'

pus în vîndare unul safi mal multe produse revestite cu o marcă contrafăcută saii alipită fraudulos.

13. Vor fi supuși unei amende de CO până la 1500 lei, și la o închisore de la o lună până la un an sau numai la una din aceste două pedepse:

1. Aceia cari, deși n'aa contrafăcut o marcă, ati imitat-o într'un mod fraudulos, așa în cât să potă înșela pe cumpărător, sad că ati întrebuintat o marcă imitată fraudulos;

2. Aceia cari ati întrebuintat o marcă avend pe sine indicațiunl de așa fel ca să potă înșela cumpărătorul asupra nature! productului;

3. Aceia cari, cu bună sciință, aii vîndut sati aii pus în vîndare, unul sau mai multe produse revestite de o marcă imitată fraudulos, sati avend pe sine indicațiunl de așa fel ca să potă înșela pe cumpărător asupra nature! productului

14. Vor fi supuși la o amendă de 50 până la 1000 lei, și la o închisore de la 15 di'e până 6 luni, safi numai la una din aceste pedepse:

1. Aceia cari n'aa alipit pe produsele lor o marcă declarată obligatorie;

2. Aceia care au vîndut, sau au pus în vîndare, una sau mai multe produse, cari n'au p» dînsele marca declarată obligatorie pentru fceștă specie de produse* ....

3. Aceia cari att călcat dispozițiunile decretelor date pentru executarea art. 3 al legii de față.

15. Pedepsele stabilite de către legea de față nu pot fi cumulate. Se pronunță pedepsa cea mai mare pentru tote faptele anterioare celui d'întâiu act de urmărire.

16. Pedepsele prescrise la art. 12, 13 și 14 se pot îndoii la cas de recidivă. P. 43.

Este recidivă când s'a pronunțat contra preveni-tului, în cel 5 ani anteriori, o condamnățiune pentru unul din delictete prevădute de către legea de față.

17. Articolul 60 din co-dicele penal, pote fi apli-cat la delictete prevădute de către legea de față.

18. Delicuenții pot fi pri-vați, pentru un termen, care nu va trece peste 10 ani, de dreptul de a lua parte la alegerile pentru camerele de comerț și a altor instituțiun publice de natură industrială ori comercială pentru oare se face alegeri.

, Tot de-odată, tribunalul pote ordona să se afișeze judecata în locurile ce el va hotări, cum și înșertiunea sa în total sau în extract în diarele ce va de-termina, tote acestea cu cheltuiala condamnatului

19. Tribunalul pote ordona confiscarea satei distrugerea, atît a produc-telor a căror marcă va fi recunoscută ca contrară dispozițiunilor art. 12 și 13 cum și a instrumentelor și uneltelor cari s'au întrebuițat pentru săvîrșirea delictului, acesta chiar în cas de achitare.

Tribunalul pote ordona ca produsele confiscate să se dea proprietarului măr-cel contra-făcute satei ali-pite fraudulos, sa& imi-tată, afară de daune inte-rese, dacă va aprecia.

In tot cașul, prescrie distrugerea mărcilor cari s'au recunoscut contrarii dispozițiunilor art. 12 și 13.

20. In cașurile prevădute la §§ 1 și 2 ale art 14, tribunalul prescrie în tot-deauna ca mărcile de-clarate obligatorii să fie alipite pe produsele cari sunt supuse la această în-datorire.

Tribunalul pote pronun-ța confiscarea produselor dacă prevenitul a fost con-damnat, în cel 5 ani mal

d'inainte, pentru delictetele prevădute la cele d'înt&lu 2 paragrafe ate art 14.

21. "Judecarea acestor infracțiuni te va face de' urgența. "

LKI.E ASIFU+ RESPOSAMLI-TĂȚEI MINISTERIALE

Prom: -n publ: ia 2 Maw f%79.

CAPITOLUL I.

Besponsabilitatea.

1. Tote dispozițiunile le-gilor penale ordinare, re-lative ta infracțiuni comi-sis», ati-t de funcționarii pobret, în exercițiul func-țiunilor lor, cât și de par-ticulari, se aplică și mi-niștrilor.

2. Afară de cașurile cari intră lh prevederile art. 1 se va pedepsi cu deten-țiunea prevădută de codi-cele penal și ;eu interdic-țiunea, de la 3 ani până la maximum totă viața, de a ocupa funcțiuni pu-blice, ministrul:

a) Care va fi semnat saili contrasemnat dedrete sati va fi luat dispozițiun, cari violeză un text expres al Constituțiunel; >

b) Care, prin violență saili fraudă, ar" împiedica sati ar încerca să împlie-dice liberul și sincerul exert cititi al dreptului" electoral al cetățenilor, chiar și în

cașul când în asemeni fapte ar fi Obținrt aprobarea&Ul-terioră'ă'Corpurilor ISegui-tore. <w

3 Se va pedepsi cu in-terdicțiunea, de lâ 3'Wnl până ia maximum totă viața de a mal Ocupa fun-ctiuni publice, ministrul:

a/Care va fi semnat sati oontra-semnat decrete sau va fi luat dispozițiun, cari violeză un text expres al unei legi existenteț

b) Care, cu reacredioța și în prejudiciul interese-lor • tării, : amăgesoe re pre-sentațmtfa națională a-supra situațiunel afaceri-lor Statului.

4. Ministrul care, Cu rea credință va fi causat o daună Statului, saili T va fi expus la daune către particulari, va fi răspun-zător civil către Stat, și* se va, judeca conform- drep-tului comun, fiind în acest cas, autorisarea Corpurilor Legiuităre necesară.

5. Miniștrii sunt respon-sabili pentru cașurile pre-vădute în articolele demal sus; de la depunerea ju-rămîntului până la înce-tarea lor de fapt din func-țiune. . "

6. Membrii unul cabinet sunt solidar respuhdătorl înaintea dispozițiunilor pe-nale, ale acestei legi; atât pentru faptele săsrliiite în

ținere intenționată.

-7. §ste^jj*plj<> alminis-
trului jftt tu judecată,-și;se
pedepsea?©; conform prin-
cipiilor statjosnicite .pea-
tru complicitate în codi-
cele penal, funcționarul
țare va fi executat ordinele
sau ori-ce dispozițiuni al oă-
ror obiect șuiera de resor-
tul ministrului, sau a căror
ilegalitate era evidentă.
P.

8. Judecători? pot aplica
în acesta materie benefi-
ciul circumstanțelor, aten-
nuante, conform dreptului
comun. P, 60. " .I

CAPITOLUL II:

Procedura.

9v Oriai«le și delictele
comise de un ministru, a-
fară din exercițiul,funcțiu-
nilor sale, se trimet la in-
stanțele ordinarei .;:

10. Nioi instrucțiunea,
nici urmărirea nu se pot
începe,fără autorizareaCa-
merelsauaSenatului.după
cum ministrul, a c&ruî ur-
mărire se cere,faee parte
din unul s'au cel-lalt din
aceste Corpuri. In Cas de
a nu fi nici deputat, nici
senator, partea oare po-
runceșce urmărirea, adre-
sează după alegerea sa, ce-

rerea de autorisase* Ca-
merei 6&fi.Șena;6ujj\$;> ,

11. Camera safi Senatul
pot tot-deauna a& ordone
de oficiu urmărirea.,-pt!>-
tru crimele sati delictete
comise-id» un ministru a-
farădin exercițiul funcțiu-
nilor sale, trimetendu-l'tot
la instanțele ordinare.

12. Autorisarea de ur-
mărire se da de Corpurile
Legiuitoare respective cu
majoritatea de 2. treimi.

13. Contravențiunile co-
mise de miniștri se judecă
de tribunal, și în lormele
ordinare ca și delictete, însă
fără prealabilă, autorigai'e
a anal Corp: Legiuitoare.

14. Miniștri nu; se pot
da în judecată pentru in-
fracțiunile comise în exer-
cițiul funcțiilorlor, lor,
de cât de către Corpurile Le-
giuitoare, împreună saii în
parte, sau de;eătre Domn.

Propunerea de darea în
judecată trebuie sase facă
înscris și subsemnată în
Cameră'de 20 deputați și
în Senat de 10 senatori;
ea va trebui să precizeze
infracțiunile pe cari se în-
temeiază.

15; Președintele Came-
rei sau al Senatului, pune
propunerea ia ordinea dilet,
peste 5 dilet de la presin-
tarea el. In cas de flagrant
delict, o pune imediat în

desbatere. Afară de acest
cas, dtsoușiunea se mărgi-
nesce asupracestiunel, dacă
Corpul Legiuitoare trece la
ordinea dilet, saii trimete
propunerea în studiul unei
comisiuni de informațiunl
prealabile.

Dacă ministrul este pre-
sent la ședință, fie ca mi-
nistru în funcțiune, fie ca
deputat sati senator, el
este ascultat.

Pentru trimiterea Ia co-
misiunea de informațiunl,
se cere un vot cu majori-
tatea absolută.

16. In cas de flagrant
delict de crimă, de odată
cu trimiterea propunerel
la comisiunea de iniorma-
țiunlprealabile, Corpul Le-
giuitoare pote să voteze ime-
diat cu 2treimi și arestarea
preventivă a ministrului.

17. Comisiunea de in-
formațiunl prealabile este
compusă de 7 membri, cari
nu trebuie să fie dintre a-
ceia ce ati subscris propu-
nerea de dare în judecată;
ea se alege prin vot secret
și procede imediat la con-
statarea faptelor articulate
de propunere, la ori-ce
alteinformațiunlprealabile
pde să adaoge noul fapte
la cele denunțate, ascultă
pe ministru, dacă el cere
să fie «ascultat, și 10 qtile
de la alegerea Ba, trebuie
să-șl presinte raportul.

Corpul Legiuitoare pote
să prelungească acest ter-
men după cererea comi-
siunel. Subscriitoril propu-
nerel de dare în judecată
aai dreptul să asiste la lu-
crările comisiunel de in-
formațiunl.

18. Raportul se comu-
nică ministrului odată cu
depunerea lui pe biuroul
Corpului Legiuitoare. Cinci
dile după acesta, darea în
judecată se pune în des-
batere, și dacă Corpul Le-
giuitoare o admite cu doue
treimi, alege imediat un
comitet de instrucțiune.

Înainte de exprimarea
votului, ministrul are drep-
tul de a'și presenta apă-
rarea orală saii înscris di-
naintea Corpului Legiuitoare
care 'a dat în judecată,
chiar dacă n'ar mal fi în
funcțiune și n'ar face parte
din vre-unul din Corpurile
Legiuitoare.

19. Dacă mal mulți mi-
niștrii se pun de odată în
acusare, se cere un vot
separat pentru fie-care.

20. De odată cu admi-
tarea dărel în judecată
ministrul este suspendat
din ori-ce funcțiune pu-
blică și din mandatul de
deputat sati senator.

21. Darea în judecată se
face cunoscută de^ biuroul
Corpului Legiuitoare care a
rostit-o, celui-alt Corp Le-

giuitor, Domnului și Curțel de Casațiune*

22. Corpul Legiuitor statorriicesee numărul de membri din carl are a se compune comitetul de instrucțiune, care, în nici un cas, nu va avea mai puțin de 7 membri.

Comitetul alege din sinul seu un președinte și doi secretari.

El și face regulamentul despre modul în care își va exercita atribuțiunile.

23. Puterile acestui comitet se continuă, de plin drept, din sesiune în sesiune, din legislatură, în legislatură, fără privire la prorogațiune sail disoluțiune, în tot timpul duratei instrucțiune!

În cas de disoluțiune, acest comitet este investit de drept și cu atribuțiunile comitetului de acusațiune.

24. Membrii Corpului Legiuitor, care a rostit darea în judecată, au drept să asiste la lucrările comitetului de instrucțiuni.

25. Tote puterile acordate juidilor instructori și președinților Curților de jurați de către codicele de procedură criminală, afară de dreptul de a decreta arestarea preventivă, aparțin comitetului de instrucțiune și președintelui seu.

26. În orî-ce cas, fie acusațiunea calificată crimă sati delict, apărarea va fi în drept să invoce probele de orî-ce natură, tară nevoie de inscripțiune în fals, în contra proceselor verbale.

27. Martorii experți și orl-care alte persoane, al căror concurs ar putea să fie cerut în materie criminală, sunt supuși înaintea comitetului de instrucțiune acelorași obligațiuni ca înaintea judecătorilor instructori și Curților de jurați, și pasibili de aceleași pedepse, în cas de infrațiune sau de refus.

Funcționarii chemați a depunne sunt scutiți, cu acesta ocasiune, de secretul oficial

28. Ofensa în contra membrilor comitetului de instrucțiune, și coruperea de martori sunt pedepsite conform dispozițiunilor Capitolului IV, secțiunea II și VIII, din codicele penal.

Pedepsele statornicite sunt aplicate de tribunalele ordinare, cărora comitetul le va trimite procesele sale verbale constatând delictele.

29. Comitetul de instrucțiune va fi dator a depune pe biuroul corpurilor legiuitoare rezultatul lucră-

rilor sale, în cursul sesiune! în care s'a rostit darea în judecată, afară de întardier!justificate, pentru cari corpul legiuitor va putea acorda prelungiri până la o altă sesiune.

30. Lucrarea comitetului de instrucțiune se va presinta Corpului Legiuitor. Dacă conclusiunile comitetului de instrucțiune mențin acusațiunea, nu se urmeză discuțiune, și nu se cere un nou vot, acusațiunea este menținută de plin drept.

Dacă conclusiunile vor fi favorabila acusatului, sati, dacă în cursul desbaterilor asupra-le, s'ar propune vre-un amendament, în favorea lui, atât conclusiunile favorabile, cât și amendamentul, nu se vor admite, de cât dacă vor întruni majoritatea de 2 treimi.

La cas ca corpul legiuitor, care a votat darea în judecată, să se fi disolvat mal înainte ca-comitetul de instrucțiune să-și fi terminat lucrarea, acest comitet 'și va îndeplini însărcinarea, fără să aibă dreptul de a scote el însuși pe vre-un prevenit de sub acusațiune; apoi nu va mal presents lucrarea sa noe! camere* ci va merge d'ă dreptul să susțină a-

ousațiunea înaintea curțel de casațiune, în conformitate cu art. 23 de mal sus.

31. Aceiași Cameră sau același Senat, care a dat în judecată un ministru, pote înainte de înfățișarea procesului, să'l scotă de sub aculare, printr'un vot dat cu doue treimi asupra unei propuneri motivate, presintată de comitetul de aculare, de 20 deputați sati de 10 senatori.

32. În cas de a fi înlocuit prin facere de noul alegeri Corpul Legiuitor care a votat darea în judecată, cererea de a se scâte ministrul de sub a • cusare nu se pöte discuta de noul Corp Legiuitor, de cât numai după propunerea comitetului de instrucțiune, și nu se pote admite de cât cu doue treimi.

33. Mandatul comitetului de instrucțiune, odată terminat în modul prevenit mal sus, Corpul Legiuitor alege un comitet de aculare care va înainta și susține acusațiunea înaintea înaltei Curți de Casațiune.

34 : Ministrul pus sub aculare are dreptul de a-și lua copie după actele instrucțiune!

Asemenea și comitetul de aculare are dreptul de a cere prevenitului comu-

nicare după actele se au a' l servi la a perare. La cas de refus din parte-I și; de a presinta acele acte numai inaintea Curței pe Casațiune, comitetul de a ousare este în drept a cere eUrtei o amânare spre a face un supliment de in-structiune, pe care o va face el însuși. Curtea nu pote să refuze în acest cas amânarea.

35. Înalta Ourte de Casațiune și de justiție judecă în secțiuni unite, numărul membrilor fiind totdeauna cu soț; paritatea de voturi apără pe acusat.

36. Procedura înaintea Înaltei Curți de Casațiune este stabilită de însăși Curtea, observând dispozițiunile procedurii penale, întru cât și acestea nu ar fi contrari dispozițiunilor le- gel de față.

37. Guvernul, precum și ori-ce parte lesată, «e pote constitui partecivilă la Curtea de Casațiune, în tot cursul procesului pornit de Domn saii de Corpurile Le- giuitoare; după pronunțarea hotărîrel nu va mai putea intenta artțiune de cât la tribunalele ordinare.

38. Instrucțiunea: complicitilor ministrului se va putea delega, de comitetul de instrmctiune, magistra- ților instructori ordinari.

Complicii sunt judecați de Înalta Curte de Casațiune și de justiție, de odată cu autorul principal.

CAPITOLUL III.

Despre prescripțhme.

39. Prescripțiunea pen- tru crimele, delictele saft contravențiunile de drept comun comise de miniștri este conform dreptului co- mun.

Pentru delictete speciale, prevedute de acesta lege prescripțiunea va fi de 5 ani.

În ambele aceste casuri prescripțiunea va curge de la data încetare! de fapt din funcțiune.

40. Dispozițiunile drep- tului comun, în ceea-ce privesce prescripțiunea, se aplică și acțiunel civile în contra miniștrilor.

LEGEA ASUPRA STREINILOR

Prom. și publ. la 7 Aprilie 1881

1. Străinul care 'și are domililiul safi reședința sa în România, și care prin purtarea sa, în timpul șe- dere! sale în țară, ar com- promite siguranța inter rioră sau exterioră a sta- tului, saii ar turbura lini- ștea publică, sau ar lua parte, la lucrări având de obiect răsturnarea ordinel politice safi sociale, în țară

safi în< străinătate, va pu- tea- fi^oristrius de guvern, de a -se-depărta din locul în care-se" află, saii de a locui într'un loc anume de- terminat,' sati chiar de a părăsi țara.

2/ Decisiunea ministe- rială de expulsiune, luată de consiliul de miniștri sau aceia prin care se obligă străinul la o reședință de- terminată, sau : la schim- barea Teședinței actuale, se va notifica străinului pe calea administrativă, șirva fliwemoti Vata. Ea va arăta termenul în care stră- inul va trebui să execute ordinul de expulsiune, saii de schimbarea reședinței, și acest termen nu va pu- t e a fi mai scurt de 24 ore.

3. Primind ordinul de explusiune, străinul va tre- bui să arate punctul de la frontieră prin care voiesce să tracă, și, în cașul acesta i se va remite o fdie de drum' prin care Se va re- gula itinerarul ce va avea să'urnuezei și timpul cât va avea dreptul să se po- preseă în fie-cat B localitate, până ia frontieră.'

În cașul dea «©ntraveni la vre-un adin iaceste dis- pozițiuni, străinul, va fi condus afară din țară: prin forța publică.' : '

4v Guvernul va?-ordona expulsiunea din țară a

străinului, care va fi pă- răsit orașul saii localitatea în care i se va fi prescrist anume să locuiască.

5. Străinul oare, în urma expulsiunel sale din țară, reintră pe teritoriul Româ- niei, va fi arestat ime- diat și tradus, pentru fap- tul acesta, înaintea poli- ției corecționale, care 'l va condamna la închisore corecțională de ța 6 dile până la 6 luni.

După terminarea pedep- sei el va fi condus la fron- tieră prin forța publică, fără a mal avea dreptul să indice punctul prin care voiesce să iasă din țară.

6. Străinul, din nofi ve- nit în țară, și care nu va avea un domiciliu sau re- ședință cunoscută, va fi dator, în termen de 40 dile de la sosire, saii de la pro- mulgarea legei de față, să obțină o carte de liberă petrecere de la autoritatea polițienescă saii admini- strativă locală, pentru tim- pul cât va arăta că voiesce să stea sati se călătorească prin țară.

Un regulament de ad- ministrațiune publică va determina procedura de urmat pentru aplicațfiinea practică a acestei dispdsi- țțiuni.

7. Nu va fi considerat ca delict politic, nici ca

fapt conex al unul asemenea delict, atentatul în contra persoanei șefului unul stat străin safi în contramembrilor familieisale când acest atentat constituie faptul de omucidere, de asasinat sau de otrăvire.

LEGE ASUPRA BURSELOR,
MULOMTMUIOR DE SCHIMB ȘI
MIJLOCITORILOR DE
MĂRFURI *)

Prom. și publ. la 4 Iulie 1881.

10. Nici o obligațiune a vre-unul stat străin, nici o acțiune sau hârtie străină, nu va putea să fie primită la negoțiare în bursele române, fâiă autorizațiunea ministerului comericiului, dată după avizul prealabil al comitetului bursei

După admiterea la negoțiare în bursele române, obligațiunile actuale și hârtiile de valoare străine nu se vor putea vinde și cumpara la bursă de cât timbrate.

Ori-ce mijlocitor de schimb va călca acesta dispozițiune, se va pedepsi de către comitetul bursei cu amendă de la 200 până la 2000, lei.

16. Comitetul bursei supraveghiază de apr6pe chi-

*) I. legea complectă iti co-
lecția Hamangiu p. 1859.

pul cum mijlocitorii de mărfuri își îndeplinesc misiunea, are dreptul a cita înaintea sa pe ori-ce mijlocitor de schimb și mijlocitor de mărfuri, spre a'l cere semă de purtarea sa, și la trebuință a pronunța censura safi amenda care după gravitatea faptului se va putea urca până la 500 lei în folosul Statului, safi chiar a 'și da părerea pentru a sa destituire.

încheierile relative la censura și la amendă sunt definitive și irevocabile.

Părerea ' de destituire însă se va înainta în 24 ore tribunalului de comericiu, care va cita atât pe mijlocitorul de schimb cât și pe comitetul bursei. Ambii vor avea dreptul a fi ascultați contradictoria, apoi tribunalul va statua asupra destituire! prin ho-

30. L. 12 Martie 1897. Cel se 'șl vor însuși dreptul de mijlocitor de schimb fără drept, safi a săvârși operațiuni de atribuțiunile mijlocitorilor de schimb se vor pedepsi ca usurpători de titluri și funcțiuni conform art. 207: din codicele penal, r

Mijlocitorii de schimb sunt datori a avea deosebit de registrele șnuruite

și parafate de tribunalul de comericiu, conform art. 22 și următorii din codul comercial, Și un carnet în care vOr înscrie îndată ce încheie vre-o operațiune, înscriind sumele, nu în cifre, ci în litere.

Acest cainet va fi și el anumit și parafat de tribunalul de comericiu.

Sunt dator! a serie pe fiecare di și după ordinea date! reproducând după carnet, fără răsături interliniisafi transparent și fără abrevieri, nici șifre, t6te condițiunile vinderii, cum-părare!, negoțierei și în fine tote operațiunile făcute prin ministerul lor.

Comptabilitatea întregă va fi ținută după regulele partidei duble.

Registreele și carnetele trebesc presintate judecătorilor safi arbitrilor ori când ae vor core.

Dispozițiunile acestui articol și art. 207 din Codul Penal, ca și cele următoare, privitoare la usurparea titlului de mijlocitor de schimb, se aplică de o potrivă la ori-ce specie de mijlocitori, fie el de schimb, fie el de mărfuri

35. L. 24 Iunie 1886. Este interdis mijlocitorilor de schimb de a face operațiuni pentru comptul lor propriu, sau asociațiilor or!

omenilor lor de serviciu, sub pedepsa de destituire.

Mijlocitori! de schimb sunt datori a înscrie în registrul lor jurnal, ținut conform codicelul de comericiu, operațiunile ce negociază.

Ori-ce înscriere neexactă, fie ea cifră, fie ca nume, fie în scripte, fie în carnet, va fi considerată ca fals în înscrieri de comericiu și va atrage pe lângă urmărirea judiciară, conform legeri penale, și destituirea imediată a mijlocitorului

62. L. 24 Iunie 1886. Borderourile clienților trebuie să fie pe hârtie timbrată cu timbru mobil. Taxa timbrului va fi proporțională cu valoarea efectivă a negocierii și se va fixa de camera de comericiu, pentru fie-care circumscriptiune, fără a putea fi mal mare de 5 bani la suta de lei.

Acest timbru va purta marca camerei de comericiu a localitate!

El se plătesce jumătate de cumpărător și jumătate de vîndător, și va forma un fond al camerei de comericiu.

Cel-ce vor contraveni Ia dispozițiunile acestui articol vor fi pasibili de aceleași pedepse ca acele

edictate prin legea timbrului; amenda va fi în folosul camerei de comerț.

75. Veri-ce intrățune a presentel legi, din partea mijlocitorilor de schimb, a mandatarilor lor sau a omenilor lor de serviciu, in misiune de mijlocitor, se va pedepsi de către comitetul bursei, prin încheiere neapelativă, la amendă, care, după gravitatea faptului, se va putea urca până la 1500 lei; va putea chiar atrage destituirea.

LEGE PENTRU AȘEZAREA ȘI ADMINISTRAREA IMPOSITULUI ASUPRA BĂUTURILOR SPIRTOSE*).

Prom. și publ. la 14 Febr. 1882.

7. Fabricantul care va începe fabricațiunea fără a îndeplini prescripțiunile art. 5 de mai sus, se va supune amendel de 400 lei.

8. Fabricanții sunt datorii a ține registre în regulă pentru operațiunile lor dilniee, după modelele stabilite de administrațiune, sigilate și parafate de casierul general al districtului.

Contravenienții laaceastă

*) *V. legea compl. in colecția Hamangiu p. 1908.*

dispozițiune se vor supune unei amende de 400 lei.

H. Fabricanții sunt datorii a prezenta registrele lor agenților de ori-ce grad ai fiscoiului, ori când aceștia vor crede de cuviință a le cere.

In cas de refus, el vor fi supuși, pentru prima oră, unei amende de 200 lei; a doua oră în același an, de 400 lei; iar a treia oră de 600 lei.

10. In tot timpul cât fabricile sunt în lucrare, fabricanții sunt ținuți, sub pedepsa unei amende de 200 lei pentru fie-care infrațiune, să remită la fie-care 10 4-- agenților din localitate al fiscoiului, un tablou semnat de dînșii saii de împuțerniciții lor, și indicând:

a) Tăria în grade și cantitatea băuturilor fabricate în cursul celor 10 zile;

b) Numărul și capacitatea vaselor în cari se vor fi aședat băuturile și locul unde se vor fi depus aceste vase;

c) Băuturile eșite din deposit în cursul acelor 10 zile, pentru vîndarea în țară și export și întreaga câtime de beuturi rămasă în deposit

11. Agenții de ori-ce grad al impositului, agenții de constatare și urmărire,

controlorii; casierii și inspectori? finaneiar safi delegații tor, sunt în drept a visiră; ori'când vor crede decuviință; fabricile și inagasiile irtcari se păstrază băuturi fabricate pentru a se încredința de exactitatea indicațiunilor din tabloul de niâi sus, precum și pentru a' Verifica întregă stare a* depășitului ••

Ei sunt asemenea în drept de a pune pază la ușile magasiilor în care se păstrăssă băuturi fabricate pentru a împiedica esireft acestOr' batturi malYiainte de a se fi plătiti satei consemnat taxele cuvenite asupra lor.

• Autoritățile administrative surti ținute a da concursul lor pentru paza magasiilor în tot-deaunaeând vor fi cerute de agenți.

2R L; 30 Mart. 1884. Băuturile aeî taxate cari se vor sustrage de ia plata taxelor, vasele conținând aceste băuturi, precum și mijlocele întrebuințate pentru transportul lor, sunt supiseconfiscațiuniișifăpdtitârîi fraudei' sunt' osebit p&depsiti' cu amendă de la 25 până la 600 lei

26. L. 1 Apr 1887. Când agenții ministerului de finaneie vor constata, după regulile dreptului comun, că o cantitate ore-care de

băuturi a fost sustrasă de la plata taxelor, fabricanții satei vîndătorii vor fi supuși la o amendă egală cu îndoitul taxei ce s'arft' cuvenit fiscoiului pentru' băuturile sustrate și la confiscarea unei cantități de* băuturi echivalentă ou aceea constatată ca pusă în consumațiune fără plata taxelor.

Se va pedepsi cu amendă de la 1000 până hv 2000 lei, și cu confiscarea unei cantități de băuturi echivalentă cu produetiunea medie a unei luni, fabricantul care, prin ori-ce mijloce, va fi fScut ca aparatele de masutfatGre să nu funcționeze sau săîndiee cantități mal tnicî de cât cele fabricate în realitate.

Se vor pedepsi de asemenea cu închiderea stabflimentului saii fabricel pe timp de un an până la cinci ani si cu amendă de la 1000—5000 lei, toți acei cari se vor' dovedi că aii întrebuințat sulf sail ori ce alte maierii vetămătore sănătăței în fermentarea materiilor prime. 'In același timp fermentațiunea ast-fel preparată Se va distruge.

27. L. 30 Mar. 1886. Sunt supuși unei amende de la 200 până la 600 lei, care, în cas de insolvabilitate,

se va transforma in închisore, conform art. 28 din codul penal:

a) Agenții însărcinați cu perceperea impositului, cari ar împlini alte taxe de; cât; acelea prevădute la art. 1, fără prejudiciul penalităților prevădute la art. 141 codul penal:

b) Agenții cari, prin neglijență s-a recredință, au contribuit a se strecura băuturi în consumațiune fără a plăti taxele legale.

28. Sunt de drept însărcinați cu constatarea contravențiunilor și confiscarea băuturilor și vaselor ce le conțin și a mijloacelor întrebuințate la transportul lor, în casuri de fraudă:

a) În genere toți agenții ministerului de finance, precum: inspectorii, casierii, agenții de constatare, control și urmărire, receptorii, agenții de supraveghere și agenții vamali;

b) Primarii comunelor urbane și rurale sau înlocuitorii lor;

e) Agenții poliției judiciare.

Agenții de sub litera c, precum și inspectorii financiari, pot face confiscări și afară din circumscripția reședinței lor.

29. Ori-ce confiscare în materie de băuturi spiritose, nu se poate face de

cât în urma, unui proces-verbal de constatarea, contravențiunei, sub-scris de agentul constatât, de proprietarul băuturilor s-a de reprezentantul săișide căraș, când contravențiunea este dovedită în cursul transportului băuturilor.

Când proprietarul băuturilor săa reprezentantul seu, ori căriuișuh nu vor fugi, procesul-verbal se va sub-scrie de două martori, făcendu-se mențiune despre refuzul s-a fugirea celor d'întăiu,

În tot-d'auna o copie după procesul-verbal, certificată de agent* se aida proprietarului băuturilor, safi; i se va semnifica în modul determinat prin art. 35, pentru notificarea deciziunilor administrațiunei centrale.

Redactarea « proceselor-verbale, și tot ce privește constatarea infracțiunilor la legea de față, se poate face la ori-ce oră și fără excepțiune de sărbători s-a Dumineci.

30. Proprietarii băuturilor sunt responsabili de faptele factorilor, agenților s-a; servitorilor lor, în ce privește faptele confiscărilor și amenzile la cari sunt supuși.

31. Procesele-verbale vor arăta:

a) Numele, pronumele și domiciliul agentului care a redactat procesul-verbal;

b) Felul și cantitatea băuturilor găsite în contravențiune, și de ce anume țarie.

c) Numele, pronumele și domiciliul proprietarului băuturilor;

d) Locul unde s-a sechestrat băuturilor și în a cui păstrare sunt date;

e) Luna și ziua când s-a încheiat procesul-verbal.

32. Ori-ce băuturi confiscate trebuie sigilate de agent și de proprietar; iar eărid acest din urmă ar lipsi s-a i n'ar voi, primarul s-a înlocuitorul săi va îndeplini acesta formalitate.

33. Procesele-verbale, cari n'ar fi făcute în formele prescrise de art. 31, sunt lovite de nulitate și agenții cari le-a i făcut, rămân responsabili către stat și către proprietarii băuturilor.

34. Tote procesele-verbale de contravențiune și confiscare se vor înainta administrațiunei superioare a impositului, îndată după încheierea lor. care, după ce le va examina va decide dacă le aprobă sail nu.

Prin deciziunea sa administrațiunea superioară, va fixa în limitele art. 25 cifra amenzii la care ur-

meză a fi supus contravenientul. La fixațiune se va avea de normă cantitatea băuturilor confiscate și gravitatea contravențiunei!

35. Deciziunea administrațiunei centrale se va notifica părțel condamnate prin îngrijirea administrațiunei sail a agenților fiscalului domiciliului, dacă va avea în comuna unde s-a constatat infracțiunea un domiciliu real sau ales.

Dacă partea condamnată nu va avea domiciliul real sau ales în comuna unde s-a săvârșit infracțiunea, deciziunea se va comunica prin agenții administrațiunei!, conform regulilor dreptului comun. Pr. 137.

36. În termen de 10 zile libere de la notificațiunea deciziunei administrațiunei superioare, partea condamnată va putea apela această deciziune la tribunalul civil al locului unde s-a constatat contravențiunea; tribunalul va fixa înfățișarea peste 10 ^lle cel mult de la primirea cererel de apel, cu precădere asupra tuturor celorlalte cauze.

Administrațiunea centrală se va cita în persona casierului general, care va putea fi asistat safi înlocuit, pentru susținerea intereselor disel administra-

țiunl, de avocatul Statului, și, la trebuința, de un alt agent finaneiar.

37. Tribunalul va judeca apelul conform dreptului comun, și pîrîtul va putea dovedi, prin toate mijlocele, neexactitățile și erorile coprinse în procesul-verbal.

Pîrîtul poate face opozițiune în termen de 5 zile și recurs în termen de 20 zile libere de la comunicarea sentinței tribunalului. Pr. 729.

38. Tribunalele nu vor putea să micșoreze confiscățiunile și amendile de câte ori vor fi întemeiate pe dispozițiunile legii, nici să scuze pe contravenienți pentru erorile și pentru lipsa de intențiune de fraudă,

39. Procesul-verbal, întărit prin deoisiunea aprobativă a administrațiunii superioare, va forma un titlu suficient pentru execuțiune, și în virtutea lui se va putea păși în această execuțiune, chiar dacă partea condamnată va urmări în justiție anularea lui.

40. Când justiția va pronunța anularea procesului-verbal de confiscățiune băuturilor și obiectele confiscate, ori prețul lor, constatată prin procesul-verbal de licitațiune, se vor restitui proprietarului, plus

o despăgubire. Acestea nu vor trece peste 2b la sută pe an, socotită de la ziua sequestrării până la data înapoierii.

Afară de acesta despăgubire, proprietarii nu vor putea pretinde și tribunalele nu vor putea acorda nici o altă desdaunare, cu orice titlu ar fi.

41. Condamnățiunile de amendă în contramulțor persons pentru același fapt vor fi solidare,

42. Împlinirea ori-oăror sume convenite administrațiunii impositului cu titlul de taxe, da amendă și cheltuieli de judecată și, în genere, orice titlu ar fi, se va face prin aplicațiunea dispozițiunilor legii speciale de urmărire în materie de datorii către Stat, și toate actele de urmărire se vor putea forma și semnifica de către agenții fiscalii.

Vîndarea obiectelor confiscate se va face conform aceleiași legi.

43. Dacă datorii băuturilor supuse confiscării au drept la jumătate din valoarea produselor confiscate, constatată prin rezultatul vîndării la licitațiune, după ce justiția va legitima condamnățiunea prin o sentință avînd autoritatea lucrului definitiv judecat.

LEGEA PENTRU TOCMELI DE REGISTRARI AGRICOLE *)

Promulgată la 14 Maiu 1882.
Modificată la 28 Mai 1893.

7. În cazul autoritatea comunală a domiciliului muncitorului contractant este competentă a legaliza și înregistra contracte de lucrări agricole

Muncitorul agricol, însă, poate încheia contracte agricole și în altă comună, sub condițiunea de a prezenta un certificat de la primarul domiciliului său, că nu are contractată o asemenea lucrare în comuna sa sau că s'a angajat numai pentru o parte din munca ce poate executa.

Acest certificat, văzut de primar, rămîne anexat la registrul tocmelelor unde s'a înregistrat actul.

Refuzul primarului de a libera un asemenea certificat constituie delictul de refuz de serviciu legalmente, datorit, și se pedepsește conform art. 190 din codul penal. Liberarea unui certificat fals se pedepsește conform art. 191 din codul penal.

Primarul, cînd legalizat contractul unui agricultor din altă comună,

*) V. legea completă în colecția Hamangin p. 1148.

este obligat de a comunica, cel mult în termen de 3 zile primarului comunei unde domiciliază agricultorul, copie legalizată după acest contract, sub luare de dovadă.

Primarul care va contraveni acestei dispozițiuni va fi, în cas de reclamațiune, pasibil de o amendă de la 50 lei la 100 lei.

8. Primarii și scriitorii comunei, cari vor legaliza tocmele de lucrări agricole a unor locuitori din altă comună, fără certificatul prevădut la art. 7, vor fi supuși la o amendă de 50 până la 100 lei, în folosul comunei, și persona vătămată rămîne în drept a cere despăgubire pe calea ordinară pentru prejudiciul ce ar suferi din faptul primarului și al scriitorului.

În Pie-eare registrul va cuprinde actele încheiate și legalizate de autoritatea comunală în cursul unui an agricol.

Ele vor purta următorul titlu:

„Registrul pentru tocmele agricole . . . . .”

„Județul . . . . .”

„Plasa sau plaiul . . . . .”

„Comuna . . . . .”

„Anul agricol . . . . .”

Verl-cerădetură, vîrsare de cernăță. rupere sau

schimbare de rînd și de numer în aceste registre va aduce primarului și scriitorului comunei câte o amenda pînă la 50 lei.

La cas de faptă inadins și cu rea credință, pentru schimbarea numărului, modificarea denaturarea cu violenție, dregerea sau falsificarea actelor de tocmeli, primarul și scriitorul comunei, pe lângă amendile de mal sus, se vor supune pedepselor prescrise în codul penal. P. 123, 124.

29. Se va putea urmări ori-care averea debitorului, afară de casa și pămîntul dobândite pînă la legea rurală safi cumpărate în loturi mici în baza legii speciale pentru înstrăinarea bunurilor statului și a legii pentru regularea proprietății imobiliare din Dobrogea, precum și averea pe care o scutesce legea de urmărire. Vîndarea averei scutite este nulă de plin drept. Primarul care va săvîrși o asemenea vîndare se va pedepsi cu închisoare corecțională de la 15 zile pînă la două luni.

37. Primarul și scriitorul lui, care nu va fi executat dijmuirea în termenii prevăduți și nu va putea proba cașul de forță majoră, va fi supus la o

amendă de 2 lei de fiecare hectar nedijmuit. În cas de insolvabilitate, amenda se va preface în închisoare, socotindu-se o di drept 10 lei, fără ca această închisoare să potă trece peste 30 (zece) zile.

41. Primarul și ajutorii sale cari, cu rea credință, vor refusa să procadă la executarea contractelor de muncă agricole, conform art. 27, 28, 36 și 38 din legea de față, se vor pedepsi cu închisoare de la 15 zile la 2 luni, îndat Orindu-se a plăti și daunele isvorite din acest delict.

Iar dacă din parte-le nu va fi fost de cât o simplă neglijență, atunci vor rămâne răspundătorii numai de daune către partea vătămată.

44. Cultivatorul care va fi momit lucrătorii altuia, sau care va fi angajat săteni fără a le cere un certificat de la primăria de unde sunt localnici, prin care să ateste că el nu sunt datorii, safi că și alții, vor fi pasibili de daune interese către persona leșată, după ce vor li puși în întârziere prin primarul local.

Primarul care nu va notifica somațiunea, în ter-

men cel mult de 24 ore de la primire, va fi pasibil de închisoare de la 5 pînă la 30 zile,

LEGE DE POLIȚIE SAXIXAEĂ VETERINARĂ *) .
Prom. și publ. ia 28 Maiu 1882

174. Prefecții, sub-prefecții, primarii, medicii veterinari și în genere toți agenții administrativi, polițienesci și sanitari, precum și particularii cari vor călca una sau mai multe, și dispozițiunile prevădute în această lege, vor fi dați judecitate!, și se vor pedepsi după împrejurări, conform art. 378 sau 385, § 10, din codul penal și art. 90 din legea poliției rurale, și vor aplica asemenea art 37 și 384 din codul penal.

Asemenea se vor pedepsi cu închisoare de 2 pînă la 6 luni și cu amendă de 100 pînă la 1000 lei. v :

a) Acel cari, în contra ordinului de oprire al administrațiunei, vor fi lăsați animalele lor infectate să comunice cu cele-lalte;

b) Acel cari vor fi vîndut safi vor fi pus în vîndare animale pe cari le sciată de atacate safi bă-

*) V. legea completă în colecția Hamangiu p. 1UHH.

nuite de a fi atacate de boale contagioase;

c) Acei care, fără permisiunea autoritatel, vor fi desgropatsafi cumpărat cu cunoscință, cadavre sau resturi de animale morte de ori ce boale contagiase safi ucise ca atacate de pestă bovină, antrax, răpciugă, cărțiță safi turbare;

d) Acei cari chiar înaintea ordinului de oprire, vor fi importat în România animale pe care llesciau că sunt atacate de boale contagioase safi că aii fost expuse contagiunel.

175. Se vor pedepsi cu închisoare de 6 luni pînă la 3 ani și cu amendă de la 100—2000 lei.-

a) Acel cari vor fi vîndut safi vor fi pus în vîndare carnea provenită de la animale pe cari le sciată morte de ori-ce fel de boale contagioase sau ucise ca atacate de pesta bovină, răpciugă, antrax, cărțiță și turbare;

b) Acel cari se vor fi făcut culpabili pentru delictel prevădute la articolele precedente, dacă din aceste delictel a rezultat o contagione pentru cele-lalte animale.

176. Ori-ce întreprindător de transporturi care va fi contravenit la obligațiunea de a desinfecța ma-

terialul seu, va fi supusă la o amendă de 100-1000 lei.

El va fi pedepsit cu închisoare de 6 zile până la 2 luni, dacă din acesta călcarea rezultă o contagiune între celelalte animale.

177. Ori-ce călcare a legii de față, nespecificată în articolele de mai sus, se va pedepsi cu amendă de la 16-400 lei.

Contravenițiile la dispozițiile reglementate de administrațiune - publică, date spre executarea legii de față, vor fi, după cazuri, pedepsite cu amendă de la unu până la 200 lei și pronunțată de judecătorul de ocol.

178. Dacă de la data, condamnare pentru calcanie vătămătoare: din dispozițiile legilor de față trecut mal puțin de un an, sad dacă acesta călcare a fost comisă de prefect sub-prefect, primar, medic veterinar și de oficerii polițienesci, sub orice titlu s'ar comite infracțiunea, pedepsele se pot ridica la însoțitul maximului fixat de articolele precedente.

LEGEA PENTRU OPERAREA LOTĂRIILOR *)

Prom. și publ. la 20 ian: 1883.

1. Lotăriile de orice fel sunt oprite. Guvernul însă

poate autoriza, după forme hotărâte prin un regulament votat în consiliul de miniștri al loterii de obiecte mobile, numai pentru scopuri de binefacere și numai în vedere de a încuraja artele.

2. Se socotesc loterii și ca atare sunt interzise: vânzările prin tragere la sorți de imobile, de mobile sau de mărfuri; vinzările care oferă și prime sau beneficii datorite norocului și, în genere orice operațiuni prezentate publicului și care l'ar face să sperie în un câștig datorit norocului.

3. Orice contravențiune la cete prohibite prin articolele de mai sus se va pedepsi cu pedepsele prevădute în art. 360 din codul penal. Când însă pentru loteriile de imobile, confiscările prevădute prin acest articol se vor înlocui, pentru proprietarul imobilului pus în loterie, prin o amendă, care se va putea ridica până la valoarea la care se va prețui imobilul.

4. Se vor pedepsi cu aceleași pedepse din art. 360, din codul penal, autorii, întreprinzătorii și agenții de loterii române ori streine, și de operațiuni ce sunt asemănate cu loteriile.

5. Se pedepsesc cu aceleași pedepse prevădute în art. 390, codul penal:

a) Acel care vor negocia, distribui sau împrăștia în public; prin orice mijloc, bilete sau liste ori anunțuri de loterii neautorizate din țară sau străinătate;

b) Acel care vor anunța prin diare, prin afișe sau vor vesti în public, în orice mod, fința saii folosele vre-unel loterii neautorizate din țară ori din străinătate,

c) Acel care vor duce în totă bilete, și liste sad anulul do loterii din străinătate.

6. Dirigintele ori-eărul oficiu postal va primi ori-ce bilete, anunțuri sau liste de loterii neautorizate, sub bandă, ori plicul deschise și le va înainta, și procurorul respectiv.

LEGE PENTRU TITLURILE LA PURTĂTOR PIERDUTE, DISTRUSE ȘI FURATE P.T.P. *)

Prom. și publ. la 20 ian: 1883

18. Cetele ce cu știință, vor fi făcute o poprire neîntemeiată; se vor pedepsi cu închisoare de la 6 luni până la 5 ani, și cu amendă de 200 până la 3000 lei.

Prescripțiunea acțiunii

*) V. legea eompl. in coler.ția Hamangiu. p. 2000.

publice; în acest cas, va curge numai din momentul descoperirii delictului. Pr. P. 593, 594.

19. Mijlocitorii deșehimfe și casele sad institutete de bancă sunt îndatorate a înscrie în registrele lor;

«c) Numărul tuturor titlurilor de purtători ce cum-pără, vînd, primesc ca amanet și, în general, tete titlurile asupra căror fac o operațiune ore-care;

b) Numele, locuința și profesiunea persoanelor ea cari atvrat și

«c) Data Operațiunei.

Contravenițiile vor fi pedepsite cu amendă de 60 până la 300 lei, fixată de tribunal în prima și ultima instanță, fără preajudițitul pedepselor prevădute pentru fals, și al reparațiunei daunelor cauzate celor interesați, CP. 112 urm.

LEGE ASUPRA (OMERCIULUI AMBULANT *)

Prom. și publ. la 17 mart: 1884

16. Yeriore contravențiune la dispozițiunile art. 1, 2, 3, 4 și 5 se va pedepsi cu amendă; de la 100—1000 lei.

În cas de recidivă se va aplica maximum amendei,

*) V. legea câmplecfa in coler.ția Hamangiu p. 2034.

17. Se vor condamna la amendă de 2⁵⁰—500 lei:

a) Acei cari vor exercita comerțul satii industria în mod ambulant în cașurile permise de lege, fără a fi dobândit; autorizare sau. a avea o cărțuție pe numele săii;

b) Acei eari vor vinde mărfuri prohibibile prin legi și regulamente speciale;

c) Acel cari oedează cărțuția altora sau cari se folosesc de o cărțuție expirată și nereiaoită;

d) Acel cari vor face comertiu în alte localități de cât acele pentru cari li s'a acordat autorizațiunea;

e) Acel oari se vor folosi de o căruță, vită trăgătoare sau de un toyarăș fără să fie menționate în cărțuție^ afară, de cașurile de forță majoră..

In cas de recidivă se va putea aplica maximum amendei.

18. Amenda se va pronunța de judele de ocol în circumscripția căruia s'a constatat contravențiunea

Hotărîrea nu va fi suspusă nici apelului nici recursului, dacă amenda e mal mică de 200 lei noul.

19. In cas de insolabilitate a condamnatului, amenda s' va transforma în închisore conform art. 28 și 30 din codul penal.

In cas de transformare a amendel, maximul închisorei va fi de 25; dile.

20. Dispozițiunile acestei legi nu se aplică la vîndare de ziare și imprimate.;

LEGE ASUPRA ÎNSCRIERII FIRMELOR *)

Pi om. și publ. la 18 Martie 1884,

22. Dacă un comerciant sau o societate comercială operează fără a fi cerut înscrierea firmei, precum și dacă nu s'a cerut înscrierea în registrul firmelor în t6te cașurile prevădute prin acesta lege, tribunalul ya pronunța o amendă de la 2ă pătă la 1000 lei, în raport cu însemnătatea comertului.

" în cas de continuare a contravențiune! sati de recidivă, tribunalul va pronunța amenda de la 100 până la 2000 lei.

Condamnatul va avea dreptul de a face opoziție și apel contra sentinței tribunalului.

23. In cas de faliment, neînscrierea firmei va putea fi asemenea un element pentru a admite bancruta simplă saii fraudulosă.

*) V. legea compl. in colecția Hamangiu, pag. 2008.

LEGE PENTRU COMPLECTAREA LEGEI DIN* 6 DECEMBRIE 1864, RELATIVĂ LA CONSTITUIREA CORPULUI UE ADVOCAT!

Prom. și publ. la 8 Iunie 1884.

4. In cas când înscrierea ar fi recunoscută ca făcută contra legei și ar fi declarată nulă, membri consiliului de disciplină saii ai tribunalului cari ati luat parte la dînsa, vor putea fi condamnați la o amendă de la 300 la 2000 lei, la interdicțiunea dreptului de a pleda pe termen de o lună până la un an> la perderea călitățel de membru al consiliului de disciplină precum și la perderea dreptului de a ocupa funcțiuni publice pe termen de la 6 luni până la 2 ani.

LEGE ELECTORALĂ f)

Prom. si pvht. la 0 Iunie 1884.

116. Ori-ce funcționar administrativ, judecătoresc, comunalsaii județian, precum și ori-ce personă investită cu vre-una din atribuțiunile puterei publice va neglige de a împlini vre-una din îndatoririle sau serviciile ce-I sunt impuse prin această lege, se va pedepsi cu amendă de

*J V. legea compl. in Colecția Hamangiu, pag. 33.

la 200 până la 2000 lei și cu perderea dreptului d'a malocupa funcțiunlpublice pe termen de doui ani.

117. Cel ce se vor înscrie în listele electorale sub un nume fals, sau în virtutea unor drepturi pe cari sciii că nu le aii, precum și cel cari cu sciiță vor fi ascuns vre-o incapacitate din cele prevădute de lege, se vor pedepsi eu amenda de la 500 până la 2000 lei.

Primarul sati consilierii cari vor fi făcut ștergeri saii înscrieri cu rea credință sati cari în cașul aliniatului 3 de sub articolul 38 vor șterge pe; cel ce erau însoriși în lista anulului precedent, fără să fi intervenit în cursul anului vre-un cas care să justifice perderea ealitățel lor de alegători, se vor pedepsi cu închisore de la 15 <ile la 3 luni si cu amendă de la 500 la 2000 lei.

118. Cel ce vor vota în virtutea unei înscrieri făcute în unul din cașurile prevedute în articolil precedenti, se vor pedepsi cu închisore de la 15 ^ile la 3 luni și cu amendă de la 500 până la 2000 lei. El. 38, 117.

119. Faliții nereabilitați și toți cei prevăduți la articolul 118 denial sus, cari

vor ivotaiîn, virtutea unei înscrieri făcută înainte de a. ii perdut exercițiul drepturilor politice, se vor condamna ou închisore de la 15 dile până 3 luni și cu amendă ide la 500 până la iJ000.lel.

120. Se va pedepsi cu aceeași pedepta:

a) Alegătorul care, profitând de înscrierea sa în mai multe- ootegiurt va vota sau va încerca să voteze de două sati de mal inulte ori;

b) Cel ce se va presinta cu cartea unui alt alegător și vai vota sau va încerca să voteze precum și acel care va ajuta să se comită acesta fraudă împrumutând cartă sa. >. t

121 Membrii iurioului cari, cu r>a coedință, vor fi refusat de a primi un alegător să voteze, se vor •pedepsi cu perderea dreptului de a vota și a fi eligibil de la 1 până la 2 ani si cu amendă de la 1000 până la 3000 lei.

122. Membrii biuroului cari, fără motiv justifoat, nu se vor presenta pentru a începe operațiunile electorale laorafixatadelege se vor pedepsicu amendă de la 500 până la W00 lei.

Dacă, din cauza absenței lor nejustificată, s'a amânat alegerea, pedepsa

ya fi, închisore de la 1 lună pana .la 6 luni și amendă de la 1000 până la 2000 lei. -

123 Membrii biuroului cari se vor fi întrunit și vor fi procedat la alegere într'un alt local de cât cel destinat pentru acest scop, se vor pedepsi cu închisore de la'1 lună până la 6 luni și cu amendă de la 1000 până Ia 2000 lei.

124 Membrii biuroului cari refusa dt>a subscie actele aleggere!, se vor pedepsi cu perderea dreptului de a vota și de a fi eligibil de la 1 lună până lâ 6 luni si cu amendă de la 1000 pâ'nă.la 2000 lei.

125\ Dacă» cel care va fi însărcinat într'o alegere a primi; a număra sati a despuia buletinele, va: fi sustras, adaogat sati alterat buletinele, sati va fi citit alte nume de cât cele scrise într'insele se va pedepsi cți'Inchisore de la i lună până: la'6 luni și cu amendă de la 1000 până la 2000 lei] și cu interdicție pe timp mărginit.

126. Cei cari vor intra cu arme/ln sala alegierei, se vor pedepsi; cu închisore de la 15 tjile până la 1 lună si cu amendă de la 50 până la 500 lei

127. Acel care se va dovedi că a cumpărat voturi

sati abțineri de la vot precum și acel ce 'și-ati vindut votul lor, se vor pedepsi cu Închisore de la 3 luni:la 1 an și cu amendă de la.600 la 5000 lei, și cu interdicția pe timp mărginit

128.. Acel cari, prin lovituri, Violențe sau amenințări, vor fi influențat votul unul alegător sati îl vor fi pus în pozițiune de a se abține de la vot, se vor pedepsi cu închisore de la llunăpânăla 3 Juni și cu amendă de la 500 până la 2000 iei. •

•120. Gri-cine, prin ultragiu săă violența asupra biuroului electoral sau asupra unui membru, va fi întârziat sati împedicat operațiunile electorale, se va pedepsi cu închisore de la 1 lună până La 6 luni și su amendă de, la-i-00 până la 1000 lei. "

Dacă scrutinul a fost violat, pedepta va fi de la 6 luni până la 1 an și amendă de la < 1000 până la 5000 lei.

130. Răpirea sati furarea urnei care conține voturi nedespuiate, se va pedepsi cu închisore de la 2 ani până la 6 ani si cu amendă de la 1000 psbüă la 5000 lei.

131. Violarea scrutinului de către membrii biuroului sati de către agenții

forței publice, însărcinați cu pada urnei, se va pedepsicu închisore de la 5 până la 10 ani și cu amendă de la 1000 până la 2000 lei.

132. In tote cașurile prevedute în presenta lege se va putea aplica și perderea dreptului de a fi alegător și eligibil până la maximum de 5 ani.

132 Acțiunea publică și cea privată se prescriu în termen de una lună de la proclamarea, rezultatululegeree.

134, La- cas când ministerul public nu ar lua inițiativa, d>e alegetori au dreptul de a intenta și susține acțiunea publică pentru pedepsirea delictelor comise în timpul alegerilor.

135. Delictetele prevădute prin legea de față se vor judeca de către jurați. Arestul preventiv este interdis în privința acestor delictete.

LEGEA SANITARĂ *>

Prow, si publ. la 3 Apr. W> Modificatei la 22 Iuniu 1893.

113. Ori-cine va exercita ca profesiune, medicina, farmacia, medicina veterinară., arta dentistică, în contra prescripțiunilor de

*> V. legea rio'mpl. in colech'n Hamangiu p. -20o0.

mal sus, se va pedepsi cu amendă de la 100 până la 1000 lei saii <cu închisore corecțională de la 15 zile până la 6<lunl.

Călcarea legii și regulamentelor farmaceutice » se va pedepsi cu o amendă de la 100 până la 2000 lei și cu închiderea farmaciei

La aceiași amendă vor fi supuși farmaciștii cari diriguiază o farmacie fără autorizația Ministrului, farmaciștii diriginți cari vor admite > în farmaciile lor farmaciști saii asistenți fără titluri recunoscute în țară saft elevi nematrieu-laș la școla fde farmacie, precum și diriginții de farmacie cari nu au farmaciile lor aprovisionate cu materiale de calitate prescrisă de farmacopee și hi cantitățile. prescrise de regulamentele farmaceutice.

Aceste pedepse se vor pronunța de autoritatea judiciară. <»

Ministrul de Interne, pe baza avisului consiliului sanitar superior, pote ordonă da dresbtul închiderea unei farriacii; pentru uri timp; HtaMț defiriitiv, după jirllvitattea cașurilor" și lui urfha uel anchete, când acesta va fi dirigiată de către un

farmacist nerecunoscut ca dirigințe, sau când nu va fi înzestrată cu; medicamentele necesare de calitate prescrisă ab farmacopee, cu instrumentele uneltele și droguele necesare.

139. Vinderea substanțelor medicamentase brute și a materiilor toxice de către fabricile chimico și droguști, este supusă la regulamente speciale.

• Medicamentele compuse străine și specialitățile farmaceutice străine se pot vinde în țară cu prealabila autorizaținne a ministrului de interne, dată pe basa" avisui Uf consiliului sanitar' superior și în urma unei analize, pentru care va plăti 100 lei.

Specialitățile fabricate în țară se pot autorisa fără plata; arialisel.

Consiliul sanitar superior pote retrage autorizația dată medicamentelor cari tiu ar mal corespunde modelului depus.

Modelele de medicamente compuse străine și de specialități farmaceutice străine, aprobate de consiliul sanitar superior, se vor depune la biurourile vamale spre a servi de control la importul lor în țară; la fie-care import de asemenea medicamente se

va prețojtața biur. QuJiva mal o.. dois^aic6' medioa^ t>entulprvine. de la. fabrica m a<obținut autorizația... j,, , s,,... \ , Cele.iae>prpbate nu se pot importa, în țară - • :Șicți-un .farmacist sau droguist • nv pote ține; în farmacia safi în drogueria sa niedioawțent^ . compuse străine sau specialități farmaceutice străine • neautorizate de consiliul sanitar superior, sub pedapsă de aifi; c@nii6cafe.-.; So u&thmt

em (ftmeada. \ pjseyedstft „, }a ast-ii 19. dift., acostă -lege,, . Prepararea medicamentelor: compuse după ordonanțe jsedicale^rețțete) nu este permisă de i. cât farmaciștilor; jaejeii cari, vor contraveni -acestor, pr«țSr' criptiunl suntupasihiliide penalitățile ,pr#y6duie la arț. 119. *,,!!,,;»;

146. Contravențiunile în contra prescfi Ptvunilor ap. XVIII al legii defață precum și contra regularnentelor basate ne, dinsa se vor pedepsi pentru prima oră cu amendă de la 10 lei până la *00, pentru a 2,-a oră cu amendă de la 50 până la 500 și pentru a 3a' oră' cu; închiderea stabilimentului pentru un timp limitat.

170. Contravențiunile la

articolele 164, : 165, 166, 167, și 168 se vor cqțșțața prin procesrverfeai. al autoritate!, comunale și sunt pedepsite cu, amendă; de la 5 până ia 500 lei. ,

175. Prefecții, sub-prefecții, primarii comunelor urbane și rurale, inspectorii șamțari^ Jmedic^iprimari de județe, medicii de plăș, medicii de urbe, medicii de spitale* inspectorii veterinari, veterinarii!; de județe, veterinarii de orașe veter-inarilde; des. părțiridin zona preventivă, directoril'putttitelbV:de'©liservațione, dentiști, rh6șele, s'ib-șhirur^; W de Spitale și v&ccinatoril 6arlv<or călca acesta legyS<Sr Ti pasibil! de amenda* Ia B0 la 1000 lei; șldaeS/dlh'ttegljența lor, a suferit'satiatatea satt chiar viața cetățenilor, el vor fi • pedepsiți taurinoMsdre cor^țiohăia^iăft dile la uri; ân. ^ ; ;"-'

La aceiești pedepse vor ft supuși a'dnTrtni8tratdrrii și medicii eararitinfelorcarl vor călea regulamentele și instrucțiunile speciale pentru aședamintele' Carăntinescl.

Asemenea se vOr supune la aceste penalități fabricanții, comercianții și alte persoane private» Cări • vor călca prescripțiunile legii de față și ale regulamen-

telor publicate de Ministerul de Interne pe baza ei

Abaterile comise de farmaciști se vor pedepsi conform art. 119 al legii de față.

Aceste amende vor intra în Casele comunelor respective spre a alimenta fondurile medicamentelor gratuite pentru săraci.

LEGE PENTRU MONOPOLUL CHIBRITURILOR ȘI CĂRȚILOR DE JOC*)

Prom. și publ. last Mart. 1886

16. Importațiunea chibriturilor și «ărților de joc este prohibită, afară de cașul când se va face pe comptul Statului.

17. Importațiunea și tentativa de importațiune frar uduldsăa chibriturilor și a cărților de joc, se va constata și pedepsi conform prevederilor legiurel vamales pentru contrabandă, de mărfuri prohibite.

Pedepsa din art. 169 din legea vămilor este aplicabilă tot-d'auna în acest cas.

18. L. 1 Iul. 1889. Fabricațiunea colportarea sau debitul clandestin de chibrituri saii de căștde joc se va pedepsi ou confiscarea, și cu o amendă egală cu de 10 ori, prețul cu care

*) V. legea completă în colecția Hamangiu p. 2110.

vinde regia fabricatele similare. Nici-într'un cas acesta amendă nu va fi mal mica de 100 lei.

La aceleași penalități vor fi supuși și toți acei, cari ar întrebuința; sati în posesiunea căror s'ar afla chibrituri ori Cărți de joc nerevestite cu mărcile regiei. Amenda însă, în asemenea easuri, se va putea reduce până la minimul de 5 lei.

Sunt Scutiți de ori-ce penalități călătorii ce vin din străinătate, pentru micile cantități destinate usuiului lor personal, nu însă și locuitorii fruntariilor, conform disHncțiunilor fr 'smftilite prin»iBirt!'65d]'n legea mohopalnluî tutunurilor.

19. L. 1 Iul 1889 Ur-mărirea, constatarea și judecarea contravențiunilor* la legea monopolului chibriturilor și cărților de joc se vor face conform prescripțiuhilor stabilite pentru contravențiunile la legea, monopolului 'tutunurilor, (titlul X arfe 73-93).

LEGE PENTRU ALEGEREA COSILIELOR COMUNALE)

Prom. și publ. la 16 Iunie t&8&

66 Tdte penalitățile din legea electorală,, prescise

*) V. legea completă m colecția Hamangiu p. 2126.

pentru, dispozițiunî cari sunt prevădute și în legea de față,, sunt aplicabile.

LEGE PENTRU AUTENTIFICAREA ACTELOR *)

From, și publ. la 1 Sept. 1886.

15 L. Han. 1887. Funcționarul public care ar libera un act de identitate fals, sati acela care s'ar servi cu asemenea certificate saii cu un certificat care nu este al săti, se va pedepsi conform art. 135 din codul penal.

17. Scriitorul saii martorii cari se vor dovedi că ati făcut o declarare false se vor pedepsi ca martori mincinoși, conform art. 288 din codul penal, fără prejudiciul altor daune-interece către părți și chiar altor pedepse mat grave, în cas când faptul lor ar însuși și elementele delictului de fals în acte publice.

LEGEA MONOPOLULUI TUTUNURILOR **)

Prom. și publ. la 28 Febr. 1887.

34. De odată cu începearea recoltei, agenții regiei sunt datori a ține librete cu fie-care cultivator, de

*) V. legea completă în colecția Hnmangiu p. 2138.

**) Idem, p. 2170.

numărul șirelor de tutun formate.

În cașul când cultivate • rul va fi sustras vre-un șir din cele trecute în librete, va fi supus la confiscațiunea unul număr egal de șire din tutunurile rămase și la o amendă de șase lei de fie-care șir găsit lipsă.

Recolta cultivatorului va garanta plata acestei amende.

42. Cultivatorii, fie pentru regie, fie pentru esport, sunt supuși la reviziunile ce agenții regiei ati dreptul de a face localurilor unde se conservă tutunurile recoltate

Dacă, dintutunurile constatate conform art. 36, la cultivator, ar lipsi o oantitate ore care, deosebit de cea prevădută de art. 37, se va confisca o, cantitate egală din tutunurile rămase în posesiunea lor și vor fi supuși la o amendă de cinci lei pentru fie-care chilogram de tutun lipsă-

Acesta amendă se va împlini cu din valoarea tutunurilor ce mal rămân cultivatorului, valdre calculată după prețurile ficcate pentru cuniperătorea tutunurilor.

Dacă cantitatea rămasă nu este suficiență pentru

acoperirea lipsei, sau dacă tot tutunul a fost înstreinat, confiscățiunea va fi înlocuită, pentru despăgubirea regiei, prin supunerea cultivatorului la plata de șese lei pentru fie-care chilogram de tutun lipsind.

46. Sunt considerate ca cultură ilicită:

1) Tote răsăturile găsite la cultivatorii cari nu posedă permisiunile regiei pentru cultura pe comptul ei sau pentru esport. "on-travenitorii vor fi supuși, pe lângă distrugerea acestor răsături, și la o amendă de două lei pentru fie-care sută de fire.

Acastă amendă nu va putea trece nici odată peste suma de 25 lei.

2) Tdte plantațiunile începute, făcute sail săvârșite, fără a se fi obținut permisiunea regiei de cultură, fie pentru comptul ei, fie pentru esport.

Contravenitorii la acesta dispozițiune, vor fi supuși, pe lângă distrugere safi confiscare, după starea în care s'arii găsit tutunurile și la o amendă de trei lei noul pentru fie-oare metru pătrat saii cinci bani pentru fie-eare fir.

49 Primarii cari vor fi încredințați că în raionul comunei lor nu se găsește cultură ilicită, în cas de a

se dovediarătărilor lor false, vor fi supuși, pe lângă destituire, și la o amendă de 50 lei noi.

50. Agenții Statului, civili și militari, agenții comunelor și ai districtelor, la cari s'ar găsi cultură ilicită, vor fi condamnați, pe lângă pierderea funcțiunel lor, și la o amendă de 100 lei. '

61. Debitantul care ar cere prețuri mal ridicate de cât cele cuprinse în tarife, saii care ar schimba marca prețurilor pe pachetele sigilate, va pierde dreptul de brevet și va S pasibil și de pedepsele prevdute de codul penal pentru asemeni fraude.

62. Debitanții, cari ar impune publicului, ca pe lângă cumpărarea tutunului, să ia și hârtie de țigare, sati alte obiecte, vor fi supuși, pe lângă pierderea dreptului de debitant, și la o amendă de 50 lei.

66. Căpitanii sau patronii bastimentelor, cari vin într'un port al României pentru a rămânea în acest port mai mult de 24 ore și pe bordul cărora se găsesc tutunuri în fol sau fabricate, sunt datorii a consemna la vamă ori-ce cantitate de tutun ce trece peste o jumetate de kilo tutun de fumat, 25 țigări,

sau 50 grame tabac de fie-care din omenii compuind echipagiul bastimentului.

Pentru aoeest sfârșit, în diua chiar a intrării în port a bastimentului, căpitanul sati patronul bastimentului, remite vamei o declarațiune indicând felul și cantitatea tutunurilor aflate pe bordul său și numărul dmenilor compuind echipagiul.

După verificarea declărațiunel de către agenții regiei și vamei, tote tutunurile, țigările și tabacurile întreoend cantitatea îngăduită a rămânea pe bord, sunt descărcate și depuse în magazinul regiei saii al vamei, unde stau în păstrare până la plecarea bastimentului.

Regia saii vama sunt datore a da chitanță de tutunurile depuse în magazinele lor.

In cașul când căpitanul sau patronii bastimentelor nu s'ar conforma dispozițiunilor prescise mal sus, în termen de 48 ore de la intrarea în port, el vor fi supuși, pe lângă confiscățiunea și la o amendă de 50 lei pentru fie-care kilo de tutun, țigări saii tabac confiscat.

69. Cultivatorul pentru esportațiunea tutunurilor jidigene, urmeză a do-

bândi o prealabilă autorizatiune de la regie.

Acesta autorizatiune se va da cultivatorului după o constatare espresă a cantității și calității făcută de un agent al regiei

Dacă recolta se va găsi intactă în condițiunile art. 37 din legea de față, regia va libera un bilet de liberă trecere, conținend tote indicațiunilor pentru facila recundscere a tutunurilor.

Dacă se vor constata, însă, lipsuri în recoltă, se vor aplica proprietarului tutunurilor, dispozițiunile prevădute ia art. 44 și se va libera apoi biletul de liberă trecere, pentru restul ce va rezultă.

Biletul de liberă trecere va însoți tutunul în tot cursul transportului.

Regia va pune plumburi asupra tutunurilor destinate esportațiunei,

Esportatorul va plăti câte două bani de fie-care plumb aplicat.

In biletul de liberă, trecere se va indica termenul în care esportațiunea va urma să fie efectuată și termenul în care exportatorii vor trebui să justifice efectuarea esportațiunei.

In cas de împiedicare, independentă de voința «s- portatorului, de a efectua esportul în, termenul in-

dicat, regia va putea acorda o prelungire a acestui termen;

Justificarea esportățiunei se va face prin înapoiarea; la regia a biletului de liberă trecere, visat de șeful vamei și de comandantul punctului de frontieră pe unde tutunul va fi fost esportat.

Dacă în cursul transportului ar lipsi o cantitate ore-care de tutun se va confisca, la punctul de esport, o cantitate egală din acel rămas.

Dacă cantitatea rămasă nu va fi suficientă pentru acoperirea lipsei, confiscățiunea va fi înlocuită, pentru despăgubirea regiei, prin plata valorii cantității care lipsește, după tarifele de vîndare ale regiei. Deosebit de aceste confiscățiuni, proprietarul tutunului va fi supus și la o amendă de dece lei pentru fie-care kilo lipsă, Lipsa se constată și despăgubirea și amenda se pronunță prin proces-verbal.

Se acordă esportatorilor o toleranță de trei la sută din întreg greutatea a mărfurilor de esportat ca calo de transport: de la locul pornire la punctul de eșire.

73. Tutunurile fabricate țigări și tabacuri, precum și tutunurile în fol, nu pot

circula în interiorul țării, de cât revestite de mărcile regiei sau însoțite de un bilet liberat de agenții competenți al regiei.

Sunt exceptate de la această regulă micile cantități de tutunuri fabricate destinate usuiului dilnic al călătorilor, despre cari se vorbește la art. 66 din prezenta lege.

Mărcile aplicate de regia română pe fabricatele sale destinate esportățiunei, sunt ne valabile pentru interiorul țării.

74. Nimeni nu pște avea tutunuri în fol sau fabricate streine în cantitate mal mare de o sută grame tutun de fumat, 60 grame tabac, sau 20 țigări safi o sută țigarete, dacă, pentru tutunurile în fol, nu pște justifica cu acte ale regiei că este cultivator în drept a reține încă luturile la dînsul; și, pentru tutunurile fabricate, dacă nu vor fi revestite cu mărcile regiei, sati dacă nu vor dovedi că sunt impoartate conform art. 53 de mal sus, saii nu se vor presintachitanțele de plată dreptului hotărît de acel articol.

76. Tutunurile cari s'ar găsi în contravențiune cu dispoșițiunile celor douft articole precedente se con-

siderăica contrabandăj se confiscă și contravenientul este supus la o amendă de 30 lei de fie-care kilogram, > pentru tutunuri indigene brute, și de o sută lei de fie-care kilogram de tutun de fumat, fabricat sati tabac, sande fie-care o sută țigări saii țigarete de provenință indigenă sau streină, sati fabricate de regia română pentru esportățiune.

76. Sunt considerați ca fabricanți fraudulent particularii la cart s'a* găsi unelte sati diverse mașini din cele ce obicinuit se întrebuițază la fabricarea tutunului. Uneltele și mașinele se vor confiscă și contravenitorul se va supune încă la o amendă de la 50 la 500 tel, deosebit de aceea ce s'arpronuttța conform art. 75.

77. Ver-cine s'ar găsi colportând sau vîndând în locuința sa, or ca colportor, tutun, țigări sati tabacuri de ale regiei, > fără a fi debitant în regulă, se va pedepsi cu amendă de dece lei, pentru faptul colportare! saii al vîndărei, fără prejudiciul confiscățiunei cantităților de tutun, țigări, țigarete sati tabacuri găsite ladînsiul.

78. Cultivatorul cădut în contravențiune la legea

monopolului nu va mai avea dreptul să cultive nici pentru regie, nici pentru esportățiune;

79. Amenda va fi indoită/ la cas de recidivă, precum și când cultivatorul va fi unul din agenții însărcinați de lege cu constatarea saii Urmărirea cultive! ilicite.

80. Mijlocele ce servesc transportului tutunului în contrabandă, cari aparțin contrabandistului, sunt supuse confiscățiunei, în folosul regiei, și valoarea lor nu pde servi la acoperirea amendilor.

81. Când sunt mal mulți complici într'o contravențiune, amenda se aplică individual, iar nu colectiv.

82. Sunt în drept a încheia procese-verbale pentru constatarea contravențiunilor la prezenta lege și a pronunța confiscățiunea, amenda, distrugerea și despăgubirea regiei;

1. Agenții regiei;
2. Toți agenții contribuțiunilor directe și indirecte.
2 Agenții municipalităților;

4-i Agenții administrativi și fiscali «i

5. Toți agenții poliției judiciare

Aceste procese verbăfo se vor încheia peu hârtie liberă de timbru și după

formele stabilite prin regulamentul de aplicațiune al legii de fața.

83. Perchisițiunile domiciliare, pentru constatarea conțravențiunilor la prezența lege, nu se vor putea face de cât de agenții regiei și de agenții contribuțiunilor directe și indirecte, cu autorisațiunea înscrisă a președintelui tribunalului respectiv și în asistența unui comisar de poliție sau a unui membru al autorității comunale, care va subscrie acel proces-verbal.

Asemenea se va urma și cu perchisițiunile ce se vor face pe vasele plutitoare, de ori-ee naționalitate, cari abordează pe țării țereir

Refusul de asistență din partea funcționarilor numiți mal sus, se va considera și pedepsi ca refuz de serviciu datorit>legalmente, .conform codului penal.

In localitățile cari nu sunt reședințe de tribunale autorisațiunile de perchisițiune domiciliară se vor putea da și de către judecătorul de ;ool respectiv.

Autorisațiunile de perchisițiune se dau înscrise și imediat în momentul cerrel agentului competent.

Aeest agent își pote a-

tașa ajutoarele de care va avea nevoie spre a opera perchisițiunea.

După dece dile de neîntrebuințare, autorisațiunea de perchisițiune este perimată.

Pentru vizitarea și controlarea magazinelor cu tutunul și a localurilor de debite, nu va fi trebuință de nici o autorisație de perchisiție.

84. In cașurile de conțravențiune cari dau loc la amendă, conțravenienții sunt datori a justifica înaintea agenților cari încheie procesB-verbale, că au un domiciliu stabilit cunoscut în țară și că sunt in pozițiune a achita amenda.

Solvabilitatea se va aprecia de agentul care conștată conțravențiunea.

In lipsa unei asemenea justificoațiun, conțravenienții, neputând consemna amenda sau presinta o cauțiune solvabilă pentru plata ei, vor H opriți provisoriu de către agenții poliției judiciare, cari îi vor înainta imediat procurorului de pe lângă tribunalul respectiv.

Acești agenți rămân respundători către regie de amenda ce conțravenienții trebuiau să'plătescă, în cas de a'l libera fără a lua suficiente asigurări pentru

presentarea lor la executarea penalitate! aplicate și plata amendel.

85. Amendile și tutunurile confiscate aparțin regiei.

Amendile se vor încasa prin casierii general! car! vor avea o remisă de cine! ia sută din valoarea încasărilor.

Doveditorii și constatatorii fraudelor, vor avea drept la primele ce se vor fixa de consiliul de administrațiune printrarif speciale.

86. Procesele-verbale de constatarea conțravențiunilor se trimet cel mult în 24 ore, de la încheerea lor, direcțiune! regiei, care decide asupra lor, cel mult în termen de doue dile lucrătoare.

87. Procesele-verbale de constatarea., conțravențiunilor se vor comunica conțravenienților, însă:

In cașul când conțravenientul a fost față la încheierea prooesului-verbal și a fost liberat de sub poprirea provisorie, comunicarea se va face prin primăria comunei in care se află domiciliul sett cunoscut și prin primăria comunei înjurisdicțiunea căreia s'a constatat conțravențiunea, când domiciliul conțravenietului nu este cunoscut.

In cașul când conțravenientul s'ar afla deținut, procesul-verbal i se va comunica prin agentul judecătoresc local, la casa de poppreiă.

88 Procesele-verbale pentru constatarea conțravențiunilor, au caracterul sentințelor de prima instanță.

Partea nemulțumită pe dînsele va avea drept de apel către tribunalul locuim, unde s'a constatat conțravențiunea, în termen de 20 dile de la notificare, fără taxe sati timbre.

Tribunalul, în termen de 15 (Jile de la introducerea apelului, va judeca după formele ordinare în materie corecțională. Nicî o amânare nu va fi mal lungă de dece dile.

Sentințele sale sunt definitive și executorii din diua pronunțare!

Procurorul tribunalului căruia se trimete de regie o copie după procesul-verbal. va urmări pe conțravenient și va lua concludsiunl înaintea tribunalului.

Regia va fi în drept a se constitui parte civilă.

89, înlocuirea amendel prin închisore, în cas de insolvabilitate, conform art. 28 din codul penal, se va pronunța de tribunal prin aceiași sentință prin care

se decide asupra apelului făcut de oontravenitor.

Durata maximum a închisorel nu va trece peste șase luni.

In cas de recidivă, sau când contravenitorul ar fi vre-unul din agenții însărcinați cu prevenirea satei reprimarea infracțiunilor la presenta lege, durata închisorei va putea fi de un an.

Durata arestului preventiv se va socoti în durata condamnațiune!

90. Recursul în casațiune din partea contravenienților contra sentințelor tribunalelor, pronunțate în urma promulgare! prezentei legi, nu va putea fi basat de cât pe incompetință, esces de putere saii violarea legei.

91. Regia nu va putea în nici un cas să fie supusă la vre-o responsabilitate, de veri-ce natură, către preveniții de contravențiune, deținutvsau nu, chiar în cașul când procesele verbale, dresate de agențit se», ar fi anulate.

92. Contrafacerea mărcilor și sigiliilor adoptate de regie pentru, închiderea pachetelor, cartdnelor satei cutiilor conținând tutunurile fabricate, pușe de dînsa în vîndare,- este pedepsită

ca contrafacerea sigiliilor Statului. P. 117.

93. împlinirea amendilor și a diferitelor despăgubiri, prevedute prin legea de față, se va efectua, prin mijlocele legei de urmărire, de către agenții fiscali.

LEGEA COMUNALA *)

Prom. și publ. la 7 Mai 1887.

93. Ori-ce persoană care, fără autorisatiune legală se va fi amestecat la mănuierea fondurilor comunale, se va constitui prin acest fapt comptabil responsabil și va putea fi urmărit conform art. 207 din codul penal.

107. Tote veniturile și cheltuelile comunei se înscria în budget conform cu cele prevedute la cap. VIII și IX și observându-se regulele de mal jos.

Nici un venit nu se pște percepe și nici p cheltuală nu se pote face de cât în marginile cifrelor autorisate prin budget, . Toți cei ce vor călca această dispozițiune vor ,fi urmăriți potrivit art. 140 și 141 din codul penal.

*) V. legea complectă in colecția Hamangiu p- 2239,

LEGS RENTER ÎNSTRĂINARE*
BIINIkkftHttSTATILii! -Și M4H-
CUMPERAREA EMBATICU-
;-I < < ;#H.0R »J

Prom. șiipiibl: la 1 Apr. 1889.

54. L.5 Mal 1896. Funcționarii "său agenții cari nU vor îndeplini dispdsii țiuTrile acestei legi în ce privește -publicațiunite și adjudeCașMttile; se vor pedepsi cil amendă de la 500 până la 3000 lei, după gravitatea cașului, fără prejudiciul daunelor-interese, eausate Statului Saii* particularelor prin făptuilor. '*

Acel car! în Vederea veri unui folos se fac mijlocitori promițând locuitorilor să-î facă a obține pămînturi prin influența lor saii prirt veri-ce alte mijloce, se vor pedepsi ca escrocul.

Tot asemenea se vor pedepsi primarii, percepatorii fiscali, precum și veri-ce alți agenți administrativi cari vor certifica," fie înscris, fiș, verbal, fapte neadeye ^aț^ în șpopul de a induce în erore comisiunile de vîndare asupra capacijțajel locuitorilor înscrisi ,pentru, ,.a., cumpăra pămînt.

Delegatul ministerului în comisiunea de vinejare

) V. legea cOmplettă In colecția Hamangiu pi 2332. '

constatând asemenea abateri, va încheia de îndată prdoes-verbal și*! 'va înainta direct parchetului respective . i

55. Oricine va împiedeca satei va turbura libera concurență la lieitățhini. ori va întrebuița veri-o mahoperă cu scop de a specula asupra licitațiunei, depărtând pe concurenți prin daruri, promisiuni-sauorlkje alte mijloce spre'a face să scadă prețurile bunurilor puse în vîndare se va pedepsi conform art. 351 din codul penal.

Autoritatea, înaintea căreia este a se efectua licitațiunea, va lua de îndată măsurile necesare pentru constatarea delicțului'până a nu se pierde urmele sale.

'IuI acest Scop ea va delega, dacă trebuința va cere, pe unul din membrii săi, care va constata îndată' faptele audite saii vădute și va dresa un proces-verbal sub-semnat de el și de delicuenți și persanele cari aii fost față; dacă aceștia nu vor sci a subscrie Se va face mențiune în procesul-verbal.

Aceste procese-vevbale fac probe legale în justiție până la înscrierea lor în fals:

56. Nimeni nu pote concura în numele altuia de cât în putereaunei procuri legalisate de tribunal sau de comună, în cât se atinge de locuitorii de la țară, care prooură se va prezenta înainte de a se începe strigările și se va alătura la lucrările adjucecațiunel, când ea va rămânea asupra aceluia care. a dat procura.

Orî-cine în urma adjucecațiunel, va declara că a concurat în numele altuia fără să presinte veri o procură, dacă până în termen de 15 zile nu va aduce o procură în regulă din partea aceluia ce l'a împuternicit, va pierde garanția și bunul se va pune din nou în vîndare.

67. Orî-cine 'și va împrumuta numele spre a cumpăra, imobile rurale pentru persoane ce n'aîi drept după lege, va fi pedepsit cu amendă de 500—2000 lei și cu închisore corecțională de la 2 până la 6 luni.

I.
Orî-cine fără (drept ar cumpăra proprietăți în asemenea condițiuni, va fi asemenea supus la pedepsa din al. 1:

Vîndarea va. fi nulă de drept. Nutilițatea va putea fi invocată nu numai de părțile interesate, ci și

de procuror care va avea acțiune pentru acesta. *

LEGE PENTRU COMBATEREA
FILOXEREI *)

Prom. și publ. la 7 Iulie 1891.

17. Contravențiunile la dispozițiunile prezentei legi, la decretetele, regulementele, decisiunile și instrucțiunile întocmite în temeiul și pentru aplicarea legii, vor fi pedepsite cu amendă de la 26 la 500 lei și cu distrugerea vițelor.

18. Contravențiunile se pot constata de inspectorii generali, judecătorii de ocole, de către agenții și funcționarii serviciului viticol înființat prin prezenta lege, cât și de către toți agenții administrativi polițienesci și vamali

LEGE PENTRU CREDITUL
AGRICOL *)

Prom. și publ. la 2 Iunie 1892.

17. Creditul agricol nu va putea face de cât operațiunile următoare:

i. A împrumuta cu amanete pe vitele, produsele și instrumentele agricole, cât și pe produsele și instrumentele industriilor derivate ale agriculturii;

*) *V. legea completă în colecția Hamangiu, p. 2416. Idem, p. 2492.*

2. A face avansuri sâtenilor pentru cumpărare de vite; semințe și instrumente agricole.

Aceste avansuri nu se pot face de cât cu semnătura împrumutatului și cu garanția a altor 2 locuitori solvabili din comună.

Vitele, semințele saii instrumentele agricole vor fi considerate ca amanetate creditului din momentul cumpărării lor. Împrumutul va fi dator a face formele amanetare! și intabuiăfei lor până în termen de cei mult 15 zile de la data împrumutului. In cas contrariu, faptul se va considera ca abus de încredere și se va pedepsi conform art. 330 din codul penal;

3. A primi în compt-curent sau în deposit economiile agricultorilor sau industrialilor agricoli;

4. A face avansuri celorlorași persoane, pe efecte publice naționale sau alte valori garantate de Statul român;

6. A face operațiunile ce 'i-ar putea încredința Banca Națională; până la înființarea din partea acesteia de sucursale în localitățile respective, precum și a face Operațiunile ce 'i-ar putea încredința societățile de asigurare, pen-

tru asigurările instrumentelor agricole și industriale, recoltelor și produselor industriale agricole ale împrumutaților creditului;

6. A împrumuta locuitorilor sumele necesare pentru stabilire, prevădute de art. 3 din legea pentru înstrăinarea bunurilor Statului și răscumpărarea ematicnriilor, promulgată la 1/1, Aprilie 1889.

Suma de 600 lei, prevădută de acest articol 3 al legii din 7 Aprilie 1889, ca maximum al împrumutului, se ridică la suma de 700 lei.

împrumuturile se vor face prin intermediul ministerului de domenii. Pentru a le înlesni creditul agricol va deschide un corupt curent ministerului domeniilor până la concurenta sumei de 500000 lei.

Descărcările parțiale ale acestui compt curent se vor admite în limitele avansurilor făcute și justificate, ast-fel ca suma de 500000 lei să fie pururea și integral la dispozițiunea ministerului domeniilor.

Plata acestor din urmă împrumuturi se va face prin anuități, ast-fel precum se va stabili prin regulamentul pentru aplicarea legii vîndării bunu-

rilor Statului din 7 Aprilie 1889.

29. Debitorul ce va aliena, risipi, sustrage, saii cu rea credința va lăsa să piară obiectul amanetat, va fi supus pedepselor prevedute pentru abuz de încredere și va 6. executat după legea de urmărire asupra celeilalte averi a sa. P. 330-

36. Perceptorii, primarii și notarii se vor pedepsi conform art. 123 și 124 din codul penal, în cas de a comite vre-una din infracțiunile acolo enumerate.

EI vor avea și răspunderea civilă pentru daunele ce vor fi causat,

Creditul agricol va avea un privilegiu general asupra averii acestor funcționari, care privilegiu va veni imediat după acela al Statului.

LEGE PENTRU ÎMBUNĂTĂȚIREA ȘI ÎNMULȚIREA RASEI CAILOR ÎN ȚARĂ *)

Propș. fi publ- la H Junie 1892.

30. Primarii și notarii cari vor tolera, în comunele aparținând unei circumscripțiunii hypice, producția neautorisată și lipsită de certificatele prevădute de lege de față,

) T. legea •ibnipectd'Hii colecția Hamangiu p. 200-M .,

vor fi supuși la o amendă de -200 lei. In caș de recidivă, ei vor fi pedepsiți cu închisore de lai—3 luni.

31. Acela care în contradicțiune cu art. 18. va întrebuița reproducători neautorisați în localitățile unde Statul trimete armăsarii săi, se va pedepsi cu amendă de la 60—200 lei; în cas de recidivă, amenda va fi de la ?00-600 lei.

32. Acela care va confecționa ferul cu care Statul marchază reproducătorii autarisați, precum și proprietarul care va aplica un asemenea fer pe un animal al șeii, sau pe altul străin, spre a elude legea de față, se va pedepsi cu închisore de la 6 luni până la un an.

33. Acela care se va opune la castrarea unui animal, proprietatea sa, sau va înlesni opunerea la acesta, sau va ascunde un animal declarat impropriu reproducțiunii, se va pedepsi cu amendă de la 100—300 lei, și cu aplicarea art. 28 din codul penal, în cas de inviolabilitate sau neplată.

34. Acela care va vinde un mânz, produs de armăsarii Statului, care nu va avea < vârsta de 2 ani împliniți, saă înainte de a fi fost presintat comisiu-

nel de iremontă a armatei se va pedepsi cu amendă de la 100-200 lei, și cu aplicarea art 28 din codul penal, în cas de insolabilitate safi neplată.

35. Veterinarul însărcinat cu aplicarea legei de față, care va neglija a executa întocmai dispozițiunile legei de față în ceea ce priveșee aplicarea măsurilor pentru împedecarea reproducțiunilor prin armăsării ce n'ar însuși condițiunile cerute pentru o bună reproducțiune, se va pedepsi cu închisore de la 5—30 dila.

36. Autoritatea administrativă, căreia l' incumbă executarea măsurilor prescise în acesta lege, este "n drept a constata, prin procese verbale, contravențiunile găsite, și a trimite în judecata tribunalelor pe cel ce se vor fi făcut culpabili de asemenea contravențiunî.

LEGE PENTRU SERVITORI *)
Prom. și publ. la 10 Junie 1892.

13. Contravenienții la dispozițiunile acestei legi se vor pedepsi cu amendă de la 5 la 60 lei.

Pentru insolvabili amenda se va transforma în în-

*) V. legea complectă in colecția Hamangiu p. 2507.

ehisdre, socotită a lei diua de închisore. Iar insolvabilitatea se va constata prin procesul-verbal de perceptorul urmăritor.

19. Servitorilor cari vor fi îndurat mal multe amendi într'un an, cari vor avea o purtare rea și vor fi vicioși, li se pote ridica condicua de servitor.

Dacăacești servitori sunt străini, el vor putea fi chiar expulsați din țară după regulile ordinare. Dacă sunt pămînteni se vor putea trimite la ultimul lor domiciliu.

28. Nimeni nu pote înființa biurouri de servitori, nimeni nu pote procura servitori la stăpâni, de cât biurourile înființate prin legea de față.

Acel ce se vor abate de la acesta dispozițiune se vor pedepsi cu amenda de la 26 -1000 lei și cu închisore de la 15 zile la un an, judecându-se de tribunal de urgență, cu precădere, în ultima instanță, prin sentința executorie.

LEGE PENTRU 4ȘEZAREA SUPORTURILOR ȘI FIRELOR TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE *)

Prom. și publ ia 13 Xbr. 1892.

4. Suporturile vor fi tot d'auna accesibile de afară

*) J V. legea complectă in colecția Hamangiu fi. 202.?

și vor fi instalate ast-fel ca atât ele, cât și firele, să nu cadă îtt direcțiunea ferestrelor, ușilor sau alte deschideri ale proprietății spre a le împiedeca vederea Săti funcționarea, ferind degradarea ornentațiunilor.

Funcționarii însărcinați cu instalațiunea și priveghiarea liniilor nu vor putea în nici un cas, face inspecțiuni saureparațiunil în dreptul ușilor, ferestrelor sau altor deschideturl prin care ar fi accesibile vederea în interiorul caselor sau altor eonstrucțiunil; vor fi în drept să intre prin ogrădile sate împrejmuirile caselor atunci când ar fi necesitate de reparațiunea firelor aeriene; acosta se va face numai în timpul dile! și cu consimțimintul proprietarului sate locatarului.

In cas de refus din partea acestora, funcționarii telegrafo-poștali vor putea recurge la judele de pace, care, în termen de 24 ore, va cita pe proprietar sau locatar și de va stabili necesitatea absolută va da o ordonanță de Introducere.

Funcționarii cari vor contraveni acestui articol se vor supune la amenda de la 60 până la 200 lei,

pronunțată de judele de pace, fără apel, după cererea proprietarului saii chiriașului.

LEGE PENTRU DESCOPERIREA MONUMENTELOR PUBLICE*)

Prom. și puii. la 24 Nobr. iS92.

7. Se va pedepsi cu pedepsele prevedute la art. 352 din codul penal oricine va fi distrus obiectele din cele declarate de ministrul instrucțiune! publice ca avend interes istoric sau artistic; se va supune la aceiași pedepsa acela care va exporta asemenea obiecte fără autorisarea ministerului.

Acel care vor ascunde sate vor aliena în țară asemenea obiecte, în contra restricțiunilor prevedute în art. 6, vor fi deposedați în favorea Statului, cari va putea revendica acele obiecte chiar în mâinile celor de al 3-lea.

In cașul când aceste obiecte nu se vor mai găsi, acela care le-a înstrăinat va fi supus la plata valorel lor către Stat. Vor fi asemenea deposedați în favorea Statului cel cari vor începea repara obiecte clasate ca istorice sate ar-

*) V. legea complectă în colecția Hamangiu p. 2626.

tistice, fără autorisațiunea prealabilă a ministrului sau în contra indicațiunilor date de el pentru modul de restaurare sate reparare.

LEGE PENTRU CONSERVAREA ȘI RESTAURAREA MONUMENTELOR PUBLICE *)

Piom. și publ. la 24 Nobr. 92.

5. Ori-ce restaurare safi reparare întreprinsă fără autorisarea ministerului, se va pedepsi cu amendă de la 100—50001e! și cu spe-sele repunere! monumentului în stare primitivă.

6. Oricine va dărîma saii deteriora un asemenea monument, chiar când este proprietatea sa, se va pedepsi cu penalitățile prevădute de art. 352 din legea penală.

LEGE ASUPRA ÎNVEȚĂMÎNTE-LUI PRIMAR ȘI NORMAL. PRIMAR *)

Prom. si publ. la 23 Mal 1893.

5. L. 30 Apr. 1896. Listele copiilor de ambe-sexe în etate de șcdlă se vor forma în fie-care an prin recensămînt în vacanța de Pasce, pe cătune și pecircumscripțiunil școlare.

In comunele: rurale ele

*) V. legea complectă Ut colecției Hamangiu p. 2029.

**) laem, p. 2742.

se fac de către primari, împreună cu unul din învățători! din comună, safi cu unul din învățătorii din o comună limitrofi, delegați de revisor.

In comunele urbane ele se fac de către primar împreună cu un institutor delegat de revisor pe eircumscripțiune școlară.

Cheltuelile de transport și de hrană pentru învățători! delegați în comune mal îndepărtate sunt în sarcina acelor comune și sa răspund de primarii respectivi.

Listele vor fi înaintate diriginților și directorilor de școle până la 10 Iunie al fie-cărul an.

In comunele urbane, unde vor fi mal multe circumscripții școlare, recensămîntul copiilor în vîrstă de școlă, se. va face după 25 Aprilie, iar listele se vor înainta la finele lui Iunie.

Primarul și învățătorul safi institutorul, cari nu vor fi făcut sate nu vor fi înaintat listele la timpul hotărît, car! vor fi falsificat sad vor fi lăsat să se falsifice listele, în ori-ee sens ar fi, se vor pedepsi cu o amendă de la 25 — 100 lei în comunele rurale și de la 100—500 lei în vele urbane.

Aceste amende se vor vărsa în casa scotelor.

« 1. 30» Apr 1896. In-stitutorul sau învățătorul a-visee prin scris, și în co-munele rurale și prin graitt pe părinții copiilor cu ab-sențe nejustifloate că, în cas de recidivă, vor fi pe-depsiți.

Autoritățile comunale, urbane și rurale, sunt ob-ligate să distribue tote avisurile privitoare la a-mendă, precum și cele pre-vădute" la art. 6, prin a-genții lor, părinților saii reprezentanților legali al copiilor în vîrstă de șcdlă.

În cas de recidivă, re-presentantul legal ai co-pilului va fi pedepsit dem-inistrul instrucțiunii prin delegatul săi, ou o amendă de 10>ban* de absență.

Dacă absențele nemoti-vațe se repetă, totuși, în cursul aceluiași an școlar, amenda se p<ste ridica trep-tat până la maximum de 50 bani de absenții.

Amenda se pftse aplica în tHe gradele sale în cur-sul unui an; ei pdte fi re-petată în anul următor, dar începând din noii de la-gradul întâiu.

9. II. 30 Apr. 1896. E-xecutarea amendel se face de perceptor' Jn termende 10 zile de la primirea co-municării. Sumele inoa-

sate se varsă.-la casa sca-lelor.

10. L. 30 Apr. 1896. Re-presentanții legali, al că-ror copil nu se presintă la examenul de finele anu-lui școlar, vor fi condama-năți la o amendă de doi lei.

Dacă copiii nu se pre-sintă la examenul ultimul-ui an școlar, representan-ții lor legali vor fi con-damnați la o amendă de ciad lei.

Amendele se execută de perceptor și se varsă în casa scalelor.

12. Patronii și stăpânii sunt supuși Ja, șceșgașl, în-datoririca, și; părinții și tu-torii copiilor. În cas de a contraveni la obligațiunile legii de față, li se vor a-plica amendă întreite de cât cele aplicate părinților în casuri analoge.

74. L. 30 Apr. 1896. In-cetază de a faee parte din corpul didactic învățătorii și institutorii condamnați pentru cșime saft delictete următoare: falș fort, înșe-lăciune, abus de încredere, mărturie mincinosă, aten-tat la bunele moravuri, în cașurile prevădute de art. 262, 264, 266; <â71 -din codul penal, delaipidare: de bani publici, mituire, per-cepere de taxe ilegale, spar-gere de sigiliuri, sustra-

geiieidp acts; în cașul art. 204 din Codul penal.

În tiaipul: instrucțiune! și al judecateri, învățătorii și Institutorii sunt suspen-dați de drept,

LEGE. ASUPRA CLERULUI MI-REAN ȘI SEMIȘARILOR */

Prom. și publ. ta 1 Iunie 1893.

11. Până ce se va ajunge a nu avea mal mulți preoți de cât numărul fixat prin acesta lege, nu se vor mal face chirț(ppir); de ,^at .cel în Wț.una. 1^ .patru vacanțe în^ .pe-căre .eparchie.

Când numărul preoților va ajunge la cifra stabi-lită prin acesta lege, ni-meni nu va putea fi chi-roșoflit dacă nu' va fi va-cant. un lbc.de paroch.

Nici o cliirotonie, afară de cele din monastirile de călugări nu, se pbte face de cât cu autorisația mi-nisterului cîlțeilor, care, însă nu o va putea retușa de cât dacă este contrarie le-gilor și regulamentelor.

Chjrotpni% în contra dis-pozițiunilor din acest ar-ticol constitue un abus de putere, și va fi pedepsit conform art. 147 din co-dul penal.

48. Cinei ani după pro-mulgarea acestei legi, li-

*) V. legea complectă în co-lectia Hamangiu p. 2765.

cențiații și doctorii în teo-logie vor putea, fi chiro-tonisiți și peste» regukvfi-xată de art. 11.' s

De asemenea în același period de timp pentru pa-rochiile din Dobrogea «e va putea, cu autorisarea ministerului cultelor, chi-rotoni și seminariști 'cu patru clase. Acesta însă numai în cas de a nu se găsi candidați cu titlurile conforme cu acesta lege și cu; condiție ca acești chirotoaiți Bă nu potă mai tânjiu trece la veri-o pa-roohie de dincoce de Du-năre.

LEGE ASUPRA COMPTIBIMTĂ-TEI PUBLICE *)

Prom. și publ. la 8 Oct. 1893.

12. Comptabilii cari, în exercițiul funcțiunei lor, vor fi făcut o speculă ,de comerciu saii de Industrie, saii vor fi participat la ad-judecațiunile publice în-tr'un mod direct sați in-direct, vor fi pasibili de o amendă până la 3000 lei.

16. Însărcinații cu mâ-nuirea banilor publici, pu vor putea fi descărcați de deficitul constatat asupra lor, arătând sau pretextând că ar putea avea or-dine scrise sau yerbșle sați

*) V. legea complectă în co-lectia Hamangiu p. 2627.

chiar chitanțe de la osebii funcționari, fie superiori sau egali.

Ca acte descărcătoare nu se vor primi de cât ordine, mijlocirile și recipisele oficiale date în conformitate cu legea.

Funcționarii ce vor fi dat ordine sau respise, ia scop de a justifica deficitul în sarcinilor cu mănuierea banilor publici, se vor considera ca complici și se vor pedepsi de o potrivă cu aceștia.

Comptabilii mănuitori de bani publici, găsiți în deficit, vor fi constrânși, înainte chiar ca curtea de conturi sau autoritatea însărcinată de al judeca să fi pronunțat decisiunea lor, prin aplicarea legii de urmărire ca să verse provisoriu sumele constatate lipsă, fără judecată și pe baza numai a constatării făcute de delegații administrațiilor de care depinde

23. Ori-ce persoană alta de cât contabilul, care, cu sau fără autorizațiune legală se va fi amestecat în mănuierea banilor publici, este, prin acest singur fapt, constituit contabil, fără prejudiciul urmărilor prevădute de art. 207 din codul penal, dacă fără autorizațiune s'a ameste-

cat în funcțiuni publice.

Gestiunile de fapt sunt supuse aceluiași jurisdicțiuni și trag după sine aceeași răspundere ea și gestiunile legale.

26 Contabilii cari vor întârzia cu predarea conturilor și a actelor justificative, vor fi pasibili de pedepsele prevădute de legi sau regulamente:

Aceleași pedepse se aplică și în casul când contabilii vor întârzia a produce justificările complimentare cerute de autoritatea însărcinată cu judecarea conturilor.

38 Este cu desăvârșire oprită împlinirea brîcărului contribuțiilor directe sau indirecte, artel de cât acelea cari sunt autoritate de legile anuale de finance, sub ori-ce tîflu sau sub ori-ce numire ar fi,

Autoritățile cari ar ordona împlinirea lor. funcționarii cari ar face reparațiune, precum si listele și tarifele, și. în fine, toți agenții cari ar împlini asemenea dări nelegale, se vor da judecării și se vor pedepsi conform legii.

Iar persoanele cari vor fi plătite, dacă nu li se va restitui îndată aceia ce au dat, vor putea, în timp de trei ani, să-și ceră banii înapoi de la ori-care

funcționar public ce va fi ordonat, sau făcut împlinirea, fără a avea trebuință, spre a-și exercita acțiunea tor înaintea tribunalelor, de nici o prealabilă autorizațiune a guvernului.

44. Șefii de contabilitate al ministerelor sunt răspundătorii de sumele ordonate fără credit prealabil deschis sau pe creditul acordat. Curtea de conturi, constatând asemenea ordonanțări, va denunța faptul, guvernului, spre a da în judecată pe cel vinovat, care va fi pedepsit cu închisoare până la un an și cu amendă de la 1000 până la 5000 lei.

Nu mai ordinele miniștrilor date în scris apără pe șefii de contabilitate de pedepsă. In asemenea cas, cheltuiala efectuată rămâne în sarcina personală a ministrului care a autorizat-o, fără prejudiciul penalităților prevădute în legea pentru răspunderea ministerială.

LEGE PENTRU ÎNFIINȚAREA UNEI BANCI AGRICOLE *;

Prom. ei publ. ia 1 Apr. 1894.

13. L. 1 Apr. 1895. Debitorul care va aliena, ri-

*) V. legea completă in colecția Hamaugiu p. 3060.

sipl, sustrage sau va lăsa să piară, prin faptul său, în total sau în parte, obiectul amanetat, după ce s'a efectuat împrumutul, se va pedepsi ca pentru abus de încredere, Pedepsa va fi minimum de 3 luni și maximum de 6 luni de închisoare și, prin derogare la art. 60 din codicele penal, tribunalele nu vor putea admite pentru acest delict special circumstanțe atenuante. Constatările se vor face după dreptul comun.

Se vor pedepsi cu aceleași pedepse împrumutătorii cari, cu știință și ascuns, în momentul de a contracta împrumuturi la Bancă, existența unor sechestre sau a ori-ce alte sarcini asupra obiectelor oferite ca, gagi, fără prejudiciul de despăgubirile civile ce va putea, obține Banca.

împrumutatul care, însărcinat ca custode cu conservarea, întreținerea obiectelor sau a vitelor amanetate, nu va îndeplini acesta obligațiune, va pierde imediat beneficiul termenului, de împrumut, punendu-se în vîndare, de către Banca agricolă, obiectele amanetate conform art. 18 și următorii din prezența lege.

14. L. 1 App-18»&. T6te litigiurilttisvwrfdn din contractele" 8»'împrumut ale Bâncelagdicole, se vor judeca- de ^urgență.

^A-ct^anlle-în potriua Ban- cel M»> vor putea intenta și hv'tribunalul județului unde'sa contractat împrumutul, întru cât în acel județ; se va afla sucursala.

LEGE ASBPKA AMENAȚILWt

Prom. și publ. la ir, Dec. 1894.

... SECȚIUNEA I. .

Despre ospiciile de alienați și despre supravegherea lor.

1. StaMlitnentele destinate la căutarea alienaților sunt de doue ifeluri: ospiciile de alienați»și casele de sănătate private.

Locașurile de monacul și monache nu mai pot fi autorizate a primi alienați.

2. Stabilimentele prevădute la art. 1 pot primi și epileptici și idioți,- până efdnd se vor crea asile și colonii destinate la adăpostirea acestor categorii de bolnavi.

'3. Ori-cine voesce a des- cnide'si a dirige o casă de'sAndtuie privată trebuie să'obțină'mal întâiti autorisațiunea ministerului de interne, care o va acorda numai persanelor presentând garanții suficiente de moralitate.

Acesta autorisațiune se va acorda dacălocalul este salubru, dacă are o întin- dere suficientă, dacă se pote; păstra într'Insul se- parațiunea de sexe și dacă serviciul medical și regi- mul interior sunt bine or- ganisate.

Direcțiunea medicală a acestor case va aparține în tot-deauna'unul doctor în medicină, eare va fi responsabil de bună ținută a casei și de păzirea re- gulamentelor.

Regulamentele interioare ale tuturor ospiciitor; de alienați sunt supuse apro- bărel ministerului»>aVdn- terne. >>

4. Nici un individ nu pdte fi isolat și căutat în domiciliul seu propria safi în acelea a veri uneia din rudele sale, dacă starea sa de alienațiune min- tală n'a fost prealabil con- statată prin doi doctori în medicină. Certificatul acestora. împreună cu o declarațiune scrisă, se va adresa de persona în do- miciliul căreia se află bol- navul, către proenrorul tri- bunalului din județul res- pectiv. In cas când s'ar dovedi că bolnavul nu este de ajuns îngrijit sau este maltratată sail părăsit, pro- curorul ave dreptul să or- done trasferarea sa într'un

ospicift'-dfc alienați saa în- tr'o' -efcsflifde Sănătate; și deeciunăă acăsta se va lua în' fața tutorelui' sati ă •peraSnei'chemate a în- griji"de alieriat: "

5. Ori-Cfe ospiciu public de alienați, administrat fie de efWl srlft epitropl, fie de județe sitii comunei este pus sub direcțiunea unui medie; care va fi res- ponsabil în fața autorită- ților de bună ținută a ospiciului" și de păstrarea reguldmentelor • sale.

Menffrul primat' al ospi- «flului "Vft'fi 'Secundat' de unul saft mal mulți mo- dicl-ajutorl, după impor- tanța serviciului și numă- rul alienaților.

Medicul-primarși medi- cii ajutori sunt recoman- dați ministrului de interne după un«oho«rstinut după reptilele țlevŞdute în le- geă'sanitară; și numiți prin decret? regal. Medicul pri- mar va locui în apropiere de ospicitt.' iar ntedfeil a- jutort în" interiorul ospi- ciuluiv • "

6. Ospiciile de alienați și casele de sănătate sUnt supuse supraveghiferel di- recte a guvernului și a a- torităților locale. Ele vor fi inspectate cel puțin ds două ori pe an; cele din județe de pe^efeeul de ju- deț, împreună cu medicul

primar ai județului; cele din orașele capitale de ju- deț, de primar împreună cu medicul primar al ora- șului; odată pe trimestru de proeurorul generai al curțeide apel dineireum- scripțiunea respectivă; o- dati peionă de procuro- rul tribunalului local șt de câte ori se va crede de trebuință deinspectorilsa- nitari și de directorul ge- neral aiservieiulni sanitar.

Atribuțiunile acestor funcționari sunt: a -don- trola regimul interior al ospicieiOr publice și private, a cerceta formalitățile și actele, pe basa cărora o persOliă a fost izolată în ospiciu și dacă este opor- tun ca izolarea sa să fie menținută a primi recla- mațiunile ce li s'ar adresa, fie de către persanele a- șeijâte' în ospiciu,~ fie de către altele străine.

SECȚIUNEA II.

Despre admisiunea în stabUi- Htentele de alienați.

7. Admisiunea în ospi- ciile de alienați se face după cereri particularesati după Ordinul autorităților publice.

8 Nici o persoană atinsă de alienațiune mintală nu va putea fi primită în verî un ospiciu public saii în

veri o casă de sănătate, de cât în puterea următoarelor acte.

a) O cerere în care să se arate profesiunea, etatea și domiciliul, atât al persoanei care subscrie cererea, cât și al aceleia care cată să fie aședată, precum și gradul de rudenie între aceste două persoane. Acastă cerere va fi mal întâia vidată de primarul comunei safi de poliția urbei unde ea domiciliază.

Dacă petiționarul este tutore al persoanei alienate, el cată să presinte o copie a actului de interdicțiune și a decisiunei consiliului de familie;

b) Un certificat medical vizat de procurorul tribunalului unde domiciliază alienatul, sau al aceluia unde se află ospiciul, și subscris de două medici.

În acest act se vor descrie, pe cât se poate, simptomele mintale și corporale ale bolii, căușele el, timpul de când durază, mersul ce l-a avut și motivele din cari rezultă necesitatea ca persoana să fie izolată într'un ospiciu de alienați. Acest certificat nu poate avea o dată mal vechia ca trel-declanșele.

Medicii semnatori ai certificatului medical cată să nu fie nici rude cu per-

sona izolată, nici cu aceia care cere aședarea ei, nici medici ai ospiciului unde se va aședa bolnavul.

În cas da urgență, un simplu certificat este de ajuns, însă el se va completa în primele trei zile după aședare, printr'un alt act în regulă. De acesta excepțiune nu va putea usa de cât numai autoritatea publică;

c) Qrîrce act prip care se constată identitatea persoanei aședată. Dacă în momentul aședării petiționarul nu posedă aceste acte, el cată să le completeze în prima, săptămână, după ce persoana a fost, aședată.

9. Medicul este obligat a trimite în primele trei zile după aședarea persoanei, copie a petițiunei și actului medical procurorului tribunalului județului unde se află ospiciul și procurorului și prefectului județului unde domiciliază persoana aședată.

10. În fie-care ospiciu safi casă de sănătate, există un registru special cu semnătura directorului general al serviciului sanitar și al procurorului tribunalului respectiv. În acest registru medicul va înscrie:

a) Tote aptele arătate în art. 8;

b) Observațiunile ee el și ajutori* 861 aft fâmrta-supm'piersătiei aședate. Aceste-, obset'vBțiuni se fac în fie-care săptămână în cursul primei luni, și la o lună odată în cursul șederei ulterioare a alienatului în ospiciu.

c) Data eșirei persoanei din ospiciu sau data niorței și căușele el.

Acest registru se poate examina numai de persoanele cari aii dreptul a supraveghia ospiciului;

11. NiW'O.petwSiiâ'fcședată lii'ospicifli după formalitățile prescise, nu poate fi reținută doaa medicul ospiciului declară că este vindecată.

• Medicul va fnsciința despre acăsta pe familia individului sad pe tutorele lui, pe primarul comunei, pe procurorul tribunalului din județul de unde a venit bolnavul, și pe procurorul tribunalului unde se află ospiciul.

12. Persona așezată în ospiciu, chiâi* dacă hu este virtdecată, nupoțe fi reținută dacă ea este reclamată de; tutorele sati curatorele ei, de persoana eare a cerut aședarea ei, de consiliul d'e'ftimilie prin nn delegat" din partea lui.

Dacă, însă, medicul declară că punerea în liber-

tate a acelei persoane este perieuoasă ei însăși și familiei sale, săa vâiemătore SecuTitățel și ordinul publice, sati recunoscerea că petiționarul nu poate procura alimente și un tratament cuviincios; va amâna permisiunea de 6 șire până va avisa pe procurorul localității, sati pe șeful de poliție al urbei, sati pe prefectul județului unde domiciliază alienatul. Dacă procurorul și prefectul mi-*ifBt* respunde în termenide 15 *ăite*, că acea personă trebuie să fie deținută în ospiciu, buletinul de eșire seva semna imediat.

18. În primele 2 d'le după eșirea bolnavului din ospiciu, medicul însciințeză despre acăsta pe autoritățile cărora li se nctffiease aședarea lui, conformi art. 9, arătând și motivele pentru carl persoana a fost congediată.

14. În orașele capitale de județe, șeful de poliție poate ordona aședarea provisorie, într'un local destinat pentru acesta, a oricărei persoane interdise safi nu, care prin starea ea de alienațiune mintală, constatată printr'un proces-verbal că compromite ordinea publică safi este periculoasă el însăși.

15. In lie-care capitală șe județ; există O secțiune separată, fie într'o casă de sănătate, privată, fie într'un spw general, destinat^, a primjprovisoriu asemenea alienați.

16. In orașele mici, și în comunele rurale primarii pot lua măsurile cuvenite în contra unui alienat periculoși cu condițiune c», în 24 ore. #& sa-facă cunoscut prefectului de județ, care va ordonat, imediat să fie transferai în reședința județului. • .

• 17. Șeful de poliție, care a ordonat internarea provisorie a cui-va, saii proiectul de județ, care a ordonat transferarea unui alienat, într'unul din localurile separate, v& înainta imediat procurorului procesele-verbale și certificatele și actele medicale asupra stărei mintale . a persoanei isolate.

,18 O comisiune, rașdică de cel puțin 2 mediat se va ordpna de procuror spre a etamina pe persona izolatăi provisory și a raporta, conform art. 8. Kaportul vijfat de procuror, se va înainta prefectului, oare ya avișla la aședarea bolnavului într'un ospiciu de alienați. Et va înainta direcțiunel saă ad-

niinstrățiunțfl (.ospiciului proiecteale^yepbate., certificatele și actele, medicale, și] autortisațiuna^ț., procurorului ide ,aședar«a bolnavului. • ,;;;

19. Prefectul, care a ordonat aședarea unul alienat într'un ospioiu, va notifica imediat acesta familiei sau tutorelui săti, sau dacă alienatul este din; altă localitate, primarului comunei, .ca, acesta la rîriduli is*fi, să însciințeze familia.

20. Dispoșițiunile prescise în art. It, 12 și 13 privitoare la eșirea alienaților vindecații Ș0.U., reclamați, ee.i«plici și personelor a căror aședare a foat ordonată de auroritățile publice.

SECȚIUNEA III

Veniturile și chelfaielile serviciului de alienați.

21. Ospiciile do alienați sunt întreținute din mai multe fonduri:

- a) Din veniturile fondurilor lor proprii, constituite prin donațiuni;
- 6) Din șubvențiunea anuală acordată de Stat;
- c) DinsubiVențiunile datorite de autoritățile județene sau comunale, pe baza unor înyoellîncheiate între eforia sau epitropia

de cari depinde, ospipșhil; ^)i(Din.plățile de înțrținece,,ale bolnavilor particulari, internați pe socotela lor;

22. Sumele de subvențiune acordate de Stat sunt mărite saii; micșorate; in proporțiuae ou numărul bolnavilor tratați în ospiciu și fixate de ministrul de interne. Sumele subvențiunilor acordate de județe sau comune, prin anume încheieri între acestea și administrațiunea ospiciului, vor i fl asemenea supuse aprobărel ministrului. Plata făcută de particulari, tutore sau familie se va determina de eforia de care depinde ospiciul, conform unui regulament aprobat de ministru. , j

2â- Șeful poliției sau prefectul județului,, care trimite un alienat la ospiciu, va indica, pe ț&ngă actele arătate la art. 18, că întreținerea .personei trimisă este însărcina ju^ dețului.

24. Prefectul, ya, percepe de la familia bolnavului .safi, in cas de indigență, de la comuna unde aparține alienatul; piața de întreținere, dispensând pe administrațiunea ospiciului de a corespunde direct cu familia bolnavu-

lui sati pu.jpțim.arul pomunei. fi j.>:;;,;;,; , 25., In cas , de, aședări de inițiativă privată:, conform arb» 8, tutorele -sau familia varsă iu casa administrațiunel , ospiciului, în diua, așef/ârel alienatului, plata țritne&țrului seu anuală, și se, obligă în cererea sa scrisă, că va continua cu plata eât timp va sta persona) îri ospiciu.

20. Cheltufiliile ocașionate ,cu, înțrietweF^ai ajie, națUorin ospiciu ca nutrimen locuință, spălat, tratament medical, rul'arie, îmbrăcăminte, încălțăminte, precum și onorariile și apuntamenteiej personalului medical și. administrativ sunt fixate de administrațiunea ospiciului și supuse aprobărel ministru-lui de interne, ...

• 27. Venituriie șt obel-tuelile ospiciile» de alienați fofmeză; un budget cu totul, separat dp .budgetul generat, și l .efprteî sau epitropiei care , 'i administreză. Acesta n'aii dreptul, în nici nji cas, de a afecta escedentele : veniturilor ospiciului la alte trebuințe de cât acelea ale alienaților. : 4 i

28. Spesele de ' întreținere a personelor pre^ supuse alienate și isolate provisoriu în localuri spe-

cială, pân'la facerea formalităților necesare la admisiunea ei regulată în ospiciu, și acelea ale inculpaților alienați de delict de crimă și așezați în ospiciu după cererea proeurului general, onorariile medicilor experți și ale medicului inspector sunt în sarcina Statului.

29. Preveniții și condamnările la închisoare de orice natură; cari, după o expertisă medicală, s'ar constata ca sunt atinși de alieștiune mintală sau de epilepsie, vor fi așezați pe baza ordinului procurorului, într'un ospiciu, de alienați până la vindecarea lor sau până la expirarea pedepsei.

O TsecraWe! spec*ăl9y și separat* die' cele-ratte secțiuni, se vacreia în 2 din cele mai mari ospicii din țara, destinată la izolarea alienaților criminali.

80. Bx^ertsa meaco-le-gajhV a^tprt : toculpătiul presupus alienat se pște face în depoul provisoriu dependințe de prefectura poliției în Bucuresci și Iași, iar în cele-lalte orașe într'un local separat de spitalul public, fie chiar în ospiciul de alienați, după ce se vor lua măsurile severe de supraveghiere pentru izolarea lor.

• %/Când se cere eșire din^iasii a' alienatului criminal, aședat conform art. 29, medical cBtă să declare dacă el este vindecat și dacă recidiva este posibilă. După avisul medicului; procurorul poate ordona eșirea bolnavului. Eșirea, însă, este condițională și revocabilă. După primele semne de recidivă, reinternarea alienatului în ospiciu se va face imediat.

• SECȚIUNEA IV

Dispozițiuni aplicabile persanelor aședate în ospiciu. ~

32. Ori-ce' persoană aședată lriti*un ospiciu de alieștiune, conform dispozițiilor de mai sus, cată să fie prevădută de un administrator provisoriu, care va gera afacerile până la însănătoșirea sa.

88. Pentru persoanele cari au fost aședate fără ca mai înainte să fie interdicte Conform art. 435 din codul civil, se va procedea de către tribunalul județului unde domiciliază acele persoane, la numirea unui administrator după recomandățiunea consiliului de familie a persoanei alienate. El poate fi soțul persoanei alienate, sau părintele, sau fiul, sau o

rudă, sau chiar o persoană străină, care va fi responsabilă de buna gestiunea averii mobiliare sau imobiliare a persoanei izolate.

34. Numirea administratorului provisoriu va fi făcută de ministerul public când persoana izolată nu are rude sau când rudele nu fac nici o cerere.

35. Administratorul provisoriu face orice act pentru conservarea averii alienatului, percepe sumele datorite, achită, datoriile prințeceseafii și donațiunile după ce va lua avisul consiliului de familie sau al tribunalului, face plățile necesare în casa administratorului ospiciului unde se află aședat alienatul, și în nici un caz, nu poate vinde imobilele alienatului fără autorizațiunea tribunalului, care va statua în camera de consiliu, dacă acesta măsură este în interesul însănătoșirii persoanei bolnave.

36. Administratorul provisoriu va prezenta tribunalului, la expirarea fiecărui semestru, după aședarea alienatului în stabiliment, o dare de seamă despre gestiunea sa și situațiunea financiară a persoanei alienate.

37. Dacă persoana, alienată este un comerciant sau asociată cu o altă persoană într'o afacere comercială și industrială, tribunalul poate după cererea soției sale a persoanei asociate, să autoriseze pe acesta cu afacerile sociale. El va fi dator, însă să pcesinte, la expirarea semestrului, o dare de seamă despre situațiunea financiară a asociațiunii.

38. Rădăie internatului, după distincițiunile stabilite în art. 436 și următorii din codul civil, poate după internare, ppedea de la formalitățile necesare pentru punerea sub interdicțiune a rudei lor și pentru numirea unuia tutor.

39. Funcțiunile administratorului provisoriu încetează, da fapt îndată, fi) persoana căutată a părăsit ospiciul vindecat, și când după un concediu provisoriu acordat de medicul ospiciului, persoana n'a fost reintegrată.

40. Medicul primar al ospiciului poate acorda, când va crede de cuviință, sub titlu de încercare, alienatului un concediu de 15 zile. Dacă concediul întrece acest timp, el va fi dator a însuși administrațiunea superioară de unde

depinde' ospiciul și pe Șeful'de •ptflitie'safi-pe prefectul de fiWteții •*•.

M. Alienatul care s'a evadat diirir'toffl^spiciupu-
Wie pdte fi readus în prii-
irele30'dile dopăe*vasiune:
Daca a trecut mai' multj
formalitățile prescrite în
secțiunea II, despre admi-
siunea alienaților în ospi-
cii, cată sa fie împlinite
din nou. " ' -

SECTIINEA >

Despre penalități și riisposițit
'- • • j' : • generale.

42i' Medicul director al
uriUI stabiliment de alie-
nați public satiĭ privat va
fi admonestat, saii snspen,
dat provTSbrifi din 'func-
țiunea sa' daca va reține
în stabiliment•>*" persană
vteaema;BttB^ac*Vare-
fusa4e a libera o' personă
aședată, când prefectul Sati
procurorul o Ordonă, safi
cândiveri-una din persanele
arătate în art >4 o
va cere.

43. Contravențiunile Ia
articolele din secțiunea II,
comise de medicul director
al unui ospici& public sati
al verf-unei case de sănă-
tate private, «Unt pedep-
site ca o-amendă de la
50-1000 lei.

44. Ori-ce personă Im-
piegatăîntr'un stabiliment
public safi privat și ori-ce

supraveghietor saii infir-
mier, *afi atașat pelângă
un alienat, eaw ademenit
culpabil cu sciință de lo-
viri și râniri comise • asu-
pra unui alienat; vă fi pe-
depsit eonfot» art. 288 și
următori! din codul penai.

45. <Dri-ee personă cul-
pabilă de un atentat la
pnddre, comis cu sati fără
violență asupra unui alie-
nat de sex bărbătesc sau
femefesoy seva pedepsi cu
reclusiunea. ,

46. Se acordă ministru-
lui de iuterne un timp de
un an, de • iapromulgarea
acestei legi, pentru a ela-
bora 'regulamentele privi-
tor» la îndatoririle diferi-
telor"fu«oțiunl create prin
pi*Benta iege, la modul
de recrutare al persona-
lului medical și admini-
strativ al ospiciilor, la în-
voelile încheiate între co-
mune, consilii județiane și
particulare cu epitropia safi
eforia cari afi sub admi-
nistrațiunea lor ospicii de
alienați și la organizarea
inferior»- a acestor stabili-
mente.

LEGEA PENTRI PROTRCTIINEA
SEMNELOR GEODESK'E ȘI JE
FRONTIERĂ.

Prom. și publ la 21 Apr. 1H9'>.

1. Cel ce strică pirami-
dele, semnele geodesice și
topografice, colonele și

stâlpzii, gropile, movilele
de piatră, de zidărie sati
de 'pămlnt, secțiunile de
păduri sau alte semne și
cote de nivel, precum și
acei Ce șterge, în total
sau în parte, inscripțiu-
nile sati cele-l'alte însem-
nări dB'pe colanele safi
stâlpzii geodesici, precum
și de frontieră, se va pe-
depsi eu închisore până
la șese luni, fără preju-
diciul aplicărei art 321 din
codicele penal, unde este
cașul " " . •

<& Se *ă pedepsi cu În-
chisore pană la trei ani
acela care va distruge, va
face a nu se mal cunosce
safi va muta semnele de
frontieră ale țarei.

LEGEA -MINELOR *)

Prom. si publ. la 21 Apr. 1 *B.

85. Abaterile de la preș-
eripțiunile poUțienesci și
de ordine publică, conți-
nute în presenta lege, în
regulamentele și decisiu-
nle privitoare-la mine, ca-
riere subterane și. cariere
exploatate sub cer; des-
chis, vor fi oonstatate prin
procese-verbale, dresate în
comun acord de către a-
gențil poliției judiciare și
inginerii de mine. iar în
lipsa acestora, de gardil,

' *s i'. legea complectă "ut oo-
lectia Hamangiu p. 348Ī.

de mine safi orl-ce agent
de supraveghiere însărci-
nat cu administrațiunea
minieră, având aceste pro-
cese-verbale înaintate ju-
stiției aceiaș putere ca și
procesele-verbale dresate
de agenții poliției judiciare.

86. Contravențiunile la
dispozițiunile acestei legi
și a regulamentelor, ce se
vor elabora pentru apli-
carea ei, se vor pedepsi
cu o amendă de 10 până
10 300 lei.

În cas de recidivă, în
eele dintăiu 12 luni, a-
menda se va îndoi și se
va putea aplica și închi-
sore de la 6 dile la 3 luni.

87. Infrațiunile la pres-
eripțiunile polițienesci și
la cele de ordine publică,
eonținute în legile, regu-
lamentele și decisiunile a-
swpra carierelor exploa-
tate subteran, se vor pe-
depsi cu amendă de un
lefi la 20 lei.

În cas de recidivai a-
menda se îndolesce,» >și
după casuri se pote aplica
și închisore pană la o lună.

131. Patronii suntținuți
să aibă registre speciale,
atât de numărul lucrăto-
rilor, cât și de sumele ce
plătesc ca salarii.

EI vor reținea contri-
buțiunile lucrătorilor și
sunt răspundători către
Stat de întrega sumă.

Vărsările în întârziere se vor percepe • ea • și ta-zele comunale.

132. Ori-ee patron, care se va surprinde eu registrele în neregulă, va fi pedepsit de către Ministerial: Domeniilor cu o amendă de la cinel-decl la trei sute lei.

In cas de recidivă, sau când va-fi; surprins cu registre Jalșe, amendamerge de la trei sute la o mie lei.

Aceste amend! se vor vărsa la fondul casei generale de pensiuni.

133. Accidentele și „în-cetările, de viață vor trebui anunțate imediat, de către patroni, administrațiunei minelor și casei pensiunilor. Pentru ork«e întârziare de peste cincidile, patronul se va pedepsi cu cincisute lei amendă în folosul casei pensiunilor.

134. Oândise va constata fără îndoială că accidentul a provenit din incapacitatea, neglijența ori încăpăținarea vădită a patronului sau reprezentantului, saii nesupunerea lor la prescripțiunile indicate pentru înlăturarea accidentelor, atunel patronul va fi obligat să verse sumele ce se vor calcula pentru a putea completa

lucrătorului, sad moștenitorului lui, lefa întregă pe tot timpul specificat își accestă lege. •

LEGE ASUPEA PESCUITULUI
Prom- și publ. lă 11, OW. 1890.

1. Prezența lege se aplică la pescuitul în tote apele țarei, eât și la pescuitul pe apele țarmurilor române ale Măiel Negre până la limita Mărel teritoriale. V

2. Prin „a pescui", în sensul acestei legi, se înțelege a prinde și a își apropia pesci, raci seoiei, stridiț spongU. și alte aw male auatice, utiligabile, cari vor fi determinate prin regulament.

Ori unde seva întrebuinta cuvintul „pesce" în accestă lege, se înțelege prin el tote aceste animale.

3. Se consideră ca ape închise:

1) Tote eleșteele (iazurile) artificiale, fie ele în contact ca ape naturale sati »u;

2. T6te apele cari; nu staii în verl-un timp al anulUI în legătură cu altă apă, în cât peseil să potă trece dintr'o apă în alta;

3. Bălțile provenite din inundațiunl și cari se u-sucă în timpul verel, după ce afi încetat de a mal co-

mUnica'<fl apa rlulul din care 'șl' ätt ittit născare.

Să- 'consideră ca ape deschisa Wfe apele -cari riu 5ntrunesC aceste cond lțiUnl.

4. Măsurile acestei legi nu se aplică asupra apelor închise, afară de cele p're-VădUte'de'art.24.'

5. Dreptul 'de pescuit în Dunăre, în Prut și itt'apele de pe proprietățile Statului, aparține Statului; iar în rUurile navigabile și flotabile el se va exercita ca și până adî. Riveranii aii nrept'ă pescuigratuit lh' Dunăre'și Prut pentru hrana lor și a familiei, conformândn-se legeri de față.

"6. In t6te riurile, pâraele și canalele cari nu intră în iategoria celor din art. 5, dreptulde pescuit este alriveranilor; fie-care avend pe partea sa dreptul de a pescui până la mijloculcursuMapel, fără prejUdițiul drepturilor câștigate prin titlu sati prescripțiune de Un riveran contra coriveranuhiî săfi.

7. In apele Închise precum și în bălțile cari sunt îh comunicație cu altă apă, dreptul de "pescuit aparține proprietarului terentului pe care sUnt aședate acele ape.

8. In tote apele din Dobrogea dreptul de pescuit este al statului.

Locuitorii români de pe Htoraiul Mărei au drept a pescui- gratuit 'iii'Marea teritorială pentru Irranalar și a familiei 'lor, conformându-se legeri de față.

Guvernul este autorizat a da 'concesiuni de 'pescuire gratuită; atât la pescari' cât și la grupe de pescari ce se vor stabili pelitoralulMăre!de la Capul Midia până la fruntaria Bulgariei.

9. Nimeni nu' va putea pâseni într'o apă deschisă fără de 'a avea consimțimintul Înscris, printr'o carte-de pescuit, de la proprietarul safi arendașul dreptului de pescuit, în acea apă. "

Acastă carte pescarului este dator să o p6rte în tot d'auna eu el și să o arate ca act dă legitimațiinne în fața personalului'de"supra'veghlare și amanților însărcinați cu pohția pescuitului. Pace excepție de la acesta măsură pesouitui în apele flotabile și navigabile, afară de Dunăre și Prut.

10 Cărțile de pescuit se elibereză de către proprietarii sab arendașii dreptului de pescuit și se legalisază de autoritatea locală.

Cărțile sunt personale și eliberate pentru anumite ape și pentru un timp ho-

tărit. Prin ele se pot stabili restricțiunile; și privința speciilor de pește, a felului și a nărilor de instrumente, cât și a procedurilor care se vor putea întrebuința la pescuit.

11. Se poate refuza legislația cărților de pescuit săi chiar reține cu totul cartea, de către autoritatea locală, persoanelor cari în timpul celor din urmă doi ani, au fost condamnate de la 4 săptămâni în sus, pentru încălcarea măsurilor de poliție a pescuitului.

12. Toate instrumentele de pescuit, afară de undița finută în mână, vor trebui să fie marcate cu un semn prin care să se potă afla proprietarul; chiar în cazurile când pescarul care le-a așezat în apă nu ar fi de față.

13. Comunele sunt instituțiile cari au un drept de proprietate asupra pescuitului într-o apă deschisă nu vor putea exercita acest drept decât printr'un număr hotărât de pescari anume puși, sau arendându-și dreptul. A lăsa însă pescuitul liber, este cu desăvîrșire opțit.

Când arendarea s'ar face pe un termen mai mic de cât 10 ani, va avea ne-

voie de încuviințarea ministrului domeniilor.

Primarii comunelor rurale sunt datori a servi ca agenți intermediari pentru arendarea acestor; dispozituri, dacă H se .y.or.cere.

14. Este opțit pescuitul cu dinamită, sau ori-ce alt soi de materii explozibile; asemenea este oprit și cu materii narcotice sau otrăvitoare, menite de a adormi sau a ucide peștele și alte animale acvatice.

15. Este interzis de a opri o apă naturală descrisă, a o abate sau a o scurge în parte. Într-o regiune în scoică de a pescui. ... • •

16. Este interzis de a așeza în apele curgătoare aparate de pescuit fixe sau mobile, cari, în timpul nivelului ordinar al apelor, ar închide mai mult de cât jumătatea curentului (măsurată prin linia cea mai scurtă între cele două maluri) și ar împiedica astfel liberă trecere a peștilor.

Când se întreprinde odată mai multe asemenea aparate, distanța dintre două aparate, așezate față în față în curmezișul apelor, trebuie să fie egală cu cel puțin o jumătate

din lățimea apei și distanța dintre aparatele așezate de-a lungul să fie de cel puțin 50 metri. Se exceptează această măsură gârlele mici cari conduc din Dunăre în bălți, acestea putând fi îngrădite.

17. Pentru porțiunea de ape care formază frontiera, ministrul domeniilor, dacă va crede de cuviință, va putea scoate din aplicare, în total sau în parte măsurile prevădute în această lege, dacă Stăutul vecin nu le va ține și el.

18. Plasa, năvodul, prostovolul, balăul, vologul, crâșnicul, coșurile, și celelalte instrumente împletite de pescuit, a căror ochi vor avea mai puțin de 4 centimetri pe lățime, măsurate când sunt scoase din apă, simt oprite. Minis-terni domeniilor: însă va putea reduce prin regulamente ide aplicare a legii în anumite cazuri pentru anumite ape anumite specii de pește! Și anumite instrumente, dimensiunile ochilor, împletiturilor, până la 2 metri pe lățime.

19. Fiste cu desăvîrșire oprită distrugerea icrelor și pescuitul pufilor de pește. Se vor putea face excepții numai pentru scopuri de piscicultură sau pentru scopuri științifice.

20. Prin regulamente speciale ministrul agriculturii, industriei, comerțului și domeniilor; va determina:

1. Epocile și timpul când pescuitul diferitelor specii de pește va fi interzis în scop de a cruța reproducerea;

2. Dimensiunile și grosimțile minimale ale diferitelor specii de pește sub cari prinderea lor va fi interzisă;

3. Procedurile și instrumentele de cari nu va fi permisă se servi la pescuit;

4. Felul (modul de construcție) și dimensiunile instrumentelor permise și restricțiunile care vor putea fi întrebuințate la pescuit;

5. Epocile în cari va fi oprită recoltarea plantelor marine; ; •

6. Ordinea pe care vor trebui să o observe pescarii, spre a nu se împiedica unul pe altul și a nu se împiedica navigabilitatea; asemenea și regulile ce vor trebui să le urmeze față cu agenții de control ai pescăriei.

21. Animalele prinse, cari nu ar avea dimensiunile cerute, sau a căror pescuire va fi oprită în acel timp, de regulamente, pescarii vor fi datori a

le arunca imediat în apă.

22. Când o specie de pesci este amenințată ca să dispară cu totul, saii pentru scopul aclimatizării de pesci noi, ministerul agriculturii, industriei comerțului și domeniilor poate să interdică cu totul și în tot timpul prinderea acelei specii saii gen de pesoe, pe un termen de eel mult 6 ani.

23. Pentru scopuri de piscicultură, astacicultură, ostricultură și ori-ce altă ramură a aquiculturii artificiale, pentru scopuri științifice și pentru a transporta pescii dintr'o apă în alta, ministerul domeniilor va putea dispensa de măsurile prevedute la art. 20, alin. i și ll, și art. 21 și 22.

24. Este oprit a transporta, a vinde, a expune spre vîndare sau a cumpăra, precum și a servi prin restaurante, pesce prospăt, ori de unde ar proveni el, a cărui greutate sau dimensiune nu corespunde celor cerute de regulament, saii a cărui pescuire este interdisă în acel timp.

Și în acest cas însă pentru scopurile prevădute în articolul precedent, ministerul domeniilor poate, sub măsuri severe de control,

face excepție de la prescripțiunile de mal sus.

Prin cumpărător nu se înțelege acela care cumpără pentru consumațiunea sa și a casei sale.

25. Pentru pesel răpitori sau alte specii mal puțin folositoare, ministerul domeniilor poate, în urma unei cereri a proprietarilor interesați, să permită pescuitul lor în ori-ce timp și cu ori-ce instrumente,

25. Ministerul domeniilor va putea declara ca regiuni de cruțare:

1. Anumite părți din fluvii, râuri, canale, pâraie, lacuri și orl-ceape deschise, cât și do pe lângă țărnișurile Mărel, cari vor fi constatate de omeni competenți ca locuri favorabile pentru reproducțiunea și dezvoltarea pescilor miel (regiuni pentru cruțarea reproducțiunel), afară de pârae și de ori-ce ape cart sunt pe lângă drumuri, șosele saii căi de comunicațiune, în apropierea sateilor sau comunel;

2. Părți ale apelor cari predomină trecerea pescilor de Mare în apele dulcii saii din Dunăre în bălți (regiuni pentru cruțarea pescilor). „-

În aceste ape ortce gen de pescuit (fie chiar nu-

mai cu undița) va fi absolut oprit în tot cursul anului.

Marginele lor vor trebui să fie însemnate din tote părțile cu tăblițe.

27. În regiunile de cruțare a reproducției este oprită ori și ce operațiune care ar împedica reproducerea saii ar omori ouăle, ca de exemplu: cosirea stufului și a ierbeii, scătarea nisipului, a pietrelor și a pruntului, vînatul, etc.

Asemenea este oprit proprietarilor de animale, ca: gâsce, rațe, etc., să le lase să intre în aceste ape. și nici să-și adape vitele în ele.

28. Se vor alege ca regiuni de cruțare acele părți din ape în cari dreptul de pescuit aparține Statului.

29. Când, pentru scopuri de navigațiune sad industriale, saii agricultură, etc. cine-va ar dori să stabilească, în apele curgătoare carisntpeproprietatea saii zăgazuri, stavile, popritori, de apă etc., este dator să construiască, pe socoteia saii proprie, și trecători pentru pescii.

Proprietaril stabilimentelor de asemenea natură, cari existau deja înainte de a intra acesta lege în vigîre, vor fi dator dacă li se va cere de către proprie-

tarii saii arendașii dreptului de pescuit, și dacă ministerul domeniilor va crede că e necesar, să construiască aceste trecători. Cheltuelile pentru stabilirea lor vor privi pe proprietarii saii arendașii dreptului de pescuit.

30. Trecătdrele de pescii se vor construi în tot-d'una după avisul ministerului domeniilor, cari va hotărî după trebuință, mărimea, forma, etc., ce vor trebui să o aibă și să nu întracă mai mult de cât e absolut necesar.

În regiunea acestor trecători, cât 30 metri înaintea și 30 metri înapoia lor, pescuitul este oprit în tot timpul, cu orice instrument, afară de undița ținută în mână.

31. Este oprit de a arunca, a conduce saii alăsa să se scurgă în apele deschise resturile de la stabilimentele industriale agricole, etc., cari conțin în ele materii de așa natură și în așa cantități în cât ar produce stricăciuni pescilor.

Totuși asemenea canale de scurgere vor fi permise, când interesele agriculturii saii industriei arpredomina. Proprietarul acestor stabilimente însă va fi obligat a face, pe

socoteia sa, tot ce este necesar pentru carul pe care l-ar produce pescelul aceste scursuri să fie redus la minimum.

32. Proprietarii stabilimentelor de asemenea natura, cari existați înainte de a intra acesta lege în vigore, vor putea fi obligați, în urma cerere! proprietarilor sau arendașilor dreptului de pescuit, și dacă ministerul domeniilor va crede de cuviința, a lua măsurile de precauțiune necesare pentru a nu se aduce stricăciuni pescuitului. Oheltuelile pentru aceste măsuri de precauțiune vor privi pe proprietarii saâ arendașii dreptului de pescuit.

33. Pentru a apera pescuitul în contra stricăciunilor ce i se aduc prin turbine, ministerul domeniilor pdte obliga pe orî-cine va face asemenea instalațiunl, după intrarea acestei legi în vigore, să ia măsurile necesare (site metalice în jurul turbinei, etc.), cari să oprescă intrarea pescilor în turbine. Oheltuelile de facerea și îngrijirea acestor instalațiuni vor privi pe proprietarul turbinei.

Proprietarii turbinelor cari existaâ deja înainte de intrarea acestei legi în

vigore vor putea fi obligați, în urma cerere! proprietarilor saii arendașilor dreptului de pescuit, a lua măsurile necesare de precauțiune. Oheltuelile însă vor privi pe proprietarii saii arendașii dreptului de pescuit.

34. Topirea inului și a cănepei în apele deschise este oprită. Se pote însă acorda, pentru topirea acestor plante, permisiunea de a se face mici bazine (gropi) de derivare, din aceste ape, care însă vor trebui să rămână închise.

De asemenea se vor putea acorda dispense de la acesta prohibițiune de către ministerul domeniilor, cu dreptul însă de a putea fi revocate, numai pentru acele regiuni unde se face o cultură mare a inului și a cănepei și unde s'ar dovedi că nu există ape stătătore în cari sase pofă face topirea.

35. Pe una sadmal multe din proprietățile Statului se vor face, de către ministerul domeniilor, stabilimente de piscicultura artificială, cu scopul de a repopula riurile din țeră.

36. Se va pedepsi cu o amendă de la 5 până la 100 lei:

1. Ori-cine va fi surpins că pescuesce fără a avea

0 carte de permisiune, făcută conform art. 9, 10 și 11 dinacesta lege;

2. Ori-cine nu se va conformai măsurilor din art. 12 27 și 34.

37. Se va pedepsi cu o amendă de,la 20 până la 500 lei: .

1. Cine nu se va conforma măsurilor cerute de art. 15, 18, 19, 20 și 21;

2. Cine va pescui în regiunile de cruțare sau la trecătorile de pesci;

3. OrJ-elne va ascunde, nimici satr fnra tăblițele prin cari se însămnă regiunile de cruțare.

38. Se va pedepsi cu o amendă de la 30 până la 500 lei orî cine nu se va conforma măsurilor cerute de art. 16 și 24.

39. Se va pedepsi cn o amendă de oOpână la 1.000 lei, safi cu închisore de la 1 până la trei luni, oricine va pescui cu materii explosibile, narcotice, safi otrăvitoare

40. Pedepsele prevedute la articolele precedente se vor dubla:

1. Dacă delicuentul va fi în stare de recidivă în acehișt an, în virtutea acestui legi;

2. Dacă .a întrebuițat o carte falsă de pescuit;

3< Dacă a comis delicentul în timpul nopței;

4. Dacă a amenințat sau ultragiât agenții care Iau prins cpmițend actul,;fără prejudiciul art .,183, ?84 din codul p en a l . .

41. Ori-ee condamnare atrage după sine și confiscarea instrumentelor de pescuit, cât și a pescelul prins.

Pescele confiscat dacă e încă vitt și nu întrunesce condițiunile prevădute de lege, va fi aruncat înapoi în apă.

Instrumentele confiscate, nepermise, vor fi distruse; iar cele permise vindute prin licitație publică.

42. Infracțiunile prevedute prin lege se vor proba atât prin procesele-verbale încheiate de procurori și substituții lor, de agenții domeniiall, silvici și viticoli, de agenții comunali și administrativi de agenții polițienesc!, de agenții vamali, de păzitorii particulari, recunoscuți de autoritatea comunală înaintea căreia vor presta jurământ, cât și prin martori.

Funcționarii pravăduțl prin acest articol sunt datorii a urinări din officia infracțiunile la prezența lege. Contra probă va fi tot-dauna admisă,; afară de proceselB'rveEbale ale procurorilor iși: substituții-

lor lor; caș=fftc* credință până la în Scripțune în fals.

43. Gand 'un-particular va denunța comiterea unor infracțiuni^ prevădute prin acesta >iege, funcționării prevșd"tl mal sus, la cari se vor fi adresat asemenea denunțări, vor fi datori a încheia procese-verbale, conform legii, și a le înainta autorităților competente a judeca asemenea infracțiuni în termen de 24 ore de la a lor redactare.

Partea vătămată se va putea adresa și direct la autoritatea judecătorească chemată a judeca aceste infracțiuni.

Nici o perchisițiune domiciliară, pentru constatarea contravențiilor prevădute în prezenta lege, nu se va putea face de agenții mal sus notați, de cât numai la birtași, negustori de comestibile pre capeți și în localurile deschise publicului.

44. Persanelor, ce vor fi prinse comițând veri-una din infracțiuni la prezenta lege, li se vor lua instrumentele ce vor avea cu ele și se vor depune la primăria comunei celei mal apropiate.

Asemenea li se vor confisca și peștele prins și se va vinde de îndată.

Din banii obținuți se vor scădea cheltuelile ocazionale cu transportul și vinderea pe piață, iar restul se va consemna până la terminarea procesului.

În cas de condamnare, suma consemnată din vinderea paseelul saii instrumentele depuse la primărie vor deveni proprietatea Statului.

45. Tdte infracțiunile la prezenta lege se vor judeca de judecătorul de ocol în prima instanță, cu apel la tribunal.

46. În cașurile neprevădute prin legea de față se vor aplica dispozițiile dreptului comun.

47. Orice dispoziție contrarie prezentei legi se abrogă.

48. Un regulament va determina modul de aplicare al dispozițiilor legii de față.

LEGE PENTRU REPAOSUL ÎN BILELE DJK DUMINECĂ ȘISRR-BATORI *)

Prom. și publ. la 6 Mart. 1891.

10. Orice contravențiune la dispozițiunile prezentei legi se va pedepsi cu amendă de la 6 până la 200 lei, cu aplicarea art. 28 din codul penal. În cas

*J V. legea complectă m colecția Hamangiu p. 3749.

de recidivă amenda se, va îndoi.

11. Contravențiunile cu safi, fără denunțare prealabilă iSe vpr constata și urmări; în comunele rurale de primar safi de ajutor, în comunele urbane de comisarii și de inspectorii poliției comunale safi administrative.

În comunele urbane procesul-verbal de constatare se va face în prezenta a duol martori, comercianți sau industriali, sub pedepsa de nulitate; proba contrarie este admisă ori de cine ar fi dresat procesul-verbal.

12. Aceste infracțiuni se vor judeca în prima instanță de judecătorul de ocol, conform dreptului comun.

LEGE ASUPRA T.VXEI ZAHĂRULUI *)

Prom. și publ. la 24 Dec. 1899.

10. Fabricantul, care va începe fabricațiunea fără a îndeptini prescripțiunile de mal sus, se va supune unei amende de lei 400.

11. Fabricanții sunt datori a ține registre în regulă pentru operațiunile lor zilnice, după modelele

*) V. legea complectă în col. Hamangiu p. 4238.

stabilite de iadDWistrațiu, nea finăucelor, și, a. Io, prezinta agenților de orl-ce grad al fiseului, qrl-când aceștia vor găsi cu cale a le cere.

În cas de refns de prezentare, safi când agenții vor constata că registrele nu se țin în regulă, fabricanții vor fi supuși pentru întâia oră fa o amendă de 200 lei, a doua oră în același an de 400 lei și a treia oră de 600 lei.

14. Zaharurile, cari se vor dovedi scdse din depozitele fabricelor spre a se pune în consumațiune fără ca să se fi achitai taxele fiseului, se vor supune confiscărel și fabricanții vor fi pedepsiți cu amenda de la 100 până la 1000 lei, care rămâne a se fixa de ministerul financelor.

15. Sustracțiunea zaharurilor de la plata taxelor, constatată de agenții fiseului și dovedită, conform regulilor dreptului comun, după punerea lor în consumațiune, va atrage pentru fabricanți saii vindătorul o amendă egală cu îndoiitul taxei ce se va fi cuvenit fiseului pentru zaharurile sustrate știa confiscarea unei cantități de zaharurl echivalentă cu a

cea Wnstita Wpusa 'lh'eoh-stimatfurie; frib» fnti taxelor/ wliito-.af. » •-

In'eas ^ftafll'-nu se'va mai'gäs'r itt deposit cantitatea de zahăr echivalentă Celei-sustrasă de la plata taxelor, se va aplica amendă egală cu împătritul taxelor ce s'ar fi cuvenit fiscului

24. ©ondamnațiunile de amend! itt contra mai multor persotte pentru același fapt vor fi solidare.

LEGE ASUPRA TAXEI UE COS-SUMAȚIUNE A PESROLEIILII'1
. ȘIA DERIVATELOR SALE.

Prom. și publ la 11 Febr. 1900.

34. Petroleurile aci taxate, care se j vor , descoperi, isustrase;-de la iiplatfl taxelor, vasele-.contin&nd aceste petiiOleuri. precum și mijlocele întrebuințate pentru transportul lor supt supuse ponfigcațiunei și făptuitorii fraudei- yor fi osebit pedepsiți cu o amendă de la 25-600 lei, c'ne rămâne a. se fixa de miniștețul financelor.

35. ftând; agenții ministerului de finanoe vor constata că o cantitate ore-care deiP*tr«lieuri a fost pusă în;consumațiune fără plata, taxelor, și. vor do-

*) V. legea compl. in colecția Hamangiu p. 4258.

Vedi ae&rtă'ffnpa regulile' dreptului comun, vîhde-tOril Safi fabridânfil vor fi' supuși la 0' amendă egală'eu >îndoitul taxei ce s'ar fi Cuvenit fiscului pentru petroieurile sustrate și la confiscarea unei cantități de petroleurl echivalentă Cu aceea constatată ca pusă în oonsumațiune fără plata taxelor.

Ih'cas când nu se va mafgHsi ih deposit cantitatea'd*' petrOMurl echivalentă celei sustrasă de la plata taxelor se va aplica amendă egală eu împătritul taxelor'ce s'ar fi cuvenit fiscului.

36. Se vor pedepsi cu amendă 'de la 1000—2000 lei', și cu confiscarea unei cantități de petroleurl echivalentă cu producțiunea medie a unei luni, fabricantul Ciire, prin ori-ce mijloce, va fi făcut ca aparatele de control să nu funcționeze sau să indice cantități mal mici de cât cele fabricate în realitate

37. Bunt de drept în-sărcinați cu constatarea contravențiunilor și cu îndeplinirea confiscărilor în casuri de fraudă:

a) in genere toți agenții mihîsterului'de finance, inspectorii și administratorii financiari, controlulii fiscali, agenții de constatare

șiurm&rire.sagențil-de control-și«supraveghere, perceptorii fiseali și • agenții vamali;

b) primarii comunelor urbașes-și rurale safi înlocuitorii:lor;

C> agenții poliției judiciare. »<» 'T.!

38. Ori-ce confiscări nu se pot faee.decât în urma unul proces-verbal de constatarea qontravențiunel, care va indica:

' a) numele, pronumele și domieifeul agsentului fiscal eaias a • redactat .procesul verbal;;.

b) felul și cantitatea petroleurilor găsite în contravențiune și confiscate, cum și mijlocele de transport; ;;;('

e) numele, pronumele și domiciliul proprietarului i petroleurilor și mijlocelor de transport;

d) locul unde s'a seches-trat .petroieurile și mijlocele- de. transport-și i ina cui păstrare sunt date;

, e) Am*; luna și aenul când^s'aîfineheiat proc sul-

iProeeselenverbalese vor subscrie de. .agentul constatatatori, de proprietarul petroleuritqț; ;sau .de reprezentantul Său, și de cărânșl^ .când «untravențiunea este dovedită in curs de transport.

In oaș când. proprietarul pet*oleuEilpr,!,sau reprezentantul, său, ori căraușul, nu va; voi a subscrie, satt vor fugi, se va face, mențiune despre aceșta și ele se vor subscrie de doi-martori.

: Petroleuriie .confiscate trebușso, sigilafce.de agent și, de proprietar safi reprezentantul săfij iar, în cas când acesta n'ar voi safi ar lips,i, primarul saii înjocuițor«l sSii.va îndeplini acesta formalitate.

-Iți tot-d'a-runa o copie de pe procesul-verbal, certificată de agent, se va da proprietarului petroleurilor, safi i se va comunica în modul determinat prin art 40, pentru notificarea decisiunei administrațiunei centrale

39. ; Proprietarii petroleurilor suntresponsabili de faptele factorilor Șgenților satt servitorilor lor, în ce privesee faptele, confiscărilor și amendele la cari sunt supuși.

40. Tote .procesele-verbale de contravențiune se vor înainta. îndată după îneheerea lor, administrațiunei centrale.; «are ,după ce le va examina, va decide dacă; le aprobă satt nu

Prin decisiunea^sa, administratrhme,a centrală va fixa, în. c^sul;»«t 34, amen-

da la care urmezăa fi suppus contravenientul.

La fixare se i'a avea de norma cantitatea petroleurilor Confiscate si gravitatea 'ecfa'traverttiunilor.

Decisiunea administratiune! ceintrale se va notifica părțel condamnate prin îngrijirea administratiune! sail'agenților fiscului, daca va avea' în coi miină unde' S'a constatat infrațiunea un domiciliu real sau'aleS; iar dacă nu decisiunea se va comunica prin agenți! administratiune! conform regulilor de drept eomun.

41. In termen de 10 zile libere de la notificare, partea condamnată va putea face apel contra decisiunei adiriinistratiunei centrale la tribunalul civil al localului unde s'a constatat contraveniunea care va fixa înfățișarea cel mult peste 10 zile de la primirea cererel de apel, cu precădere asupra tuturor celor-lalte cause.

Administratiunea centrală se va cita în persoana administratorului financiar, care va putea fi asistat sau înlocuit, pentru susținerea intereselor fiscalului, de avocatul Statului și la trebuință, de un alt'agerit financiar.

42. Tribunalul va ju-

deca apelul conform dreptului comun, pufcend părțile să producă ori-ce fel de dovedi în susținerea cauzel lor.

Tribunalul nu va putea să micșoreze confiscatiunile și amendile de câte ori vor fi întemeiate pe dispozițiunile legiei, nici să scuze pe contravenienți pentru erdre safi pentru lipsa de intențiune de fraudă.

Părțile pot face opozițiune, în termen de cincidile, și recurs în 'termen de 20 zile libere de la comunicarea sentinței tribunalului.

43. Procesubvei'bal, întărit prin decisiunea a-probativă a administratiunei centrale, va forma un titlu suficient pentru execuțiune, și în virtutea lui, se va putea păși la acăstă execuțiune, chiar dacă partea condamnată va urmări în justiție anularea lui.

44. Când justiția va pronunți anularea'prOcesului-verbal, administratiunea financelor va restitui petroleurile confiscate ori prețul lor, constatat prin procesul-verbal de licitațiune, și tribunalul va putea; dn'pă împregiurări, a-corda o despăgubire, ce nu va trece peste 25 la

sută pe an, socotită de la diua.sșpliestrării până la diuatnapoesel.

45. Condamnațiunile de ainendi în contra mol multor persoane pentru același fapt vor fi solidare.

46. Împlinirea ori-cărora sume.iiicuvenite administratiune! impositului cu titlul de taxe de amendă, de cheltueli de judecată și, în genere, ori-ce titlu ar fi, se va face prin aplicațiunea dispozițiunilor iegev!speciale de urmărire în materie de datorie-către Stat.

Vîndarea petroleurilor confiscate se va faoe conform aceleiași legi.

47. Ministerul financelor are facultatea să acorde drept primă denunțătorilor sustracțiunilor și doveditorilor petroleurilor sustrase de le plata taxelor, după ce procesul-verbal de contraveniune ve rămâne definitiv executorii, jumetate din valoarea petroleurilor confiscate, rezultatăla licitațiuneă lor; iar în cas când confiscatiune nu a avut loc, a patra parte din amenda încasată.

48. Agenții fiscalij șefii de stațiuni de căi ferate, agenții >administrativi și agenții comunali, cari nu vor fi următori îndatori-

rilor ce li se impun prin legea de față și regulamentul ei de aplicatiune, sati vor fi tolerat a se fape fraude, vor fi supuși unei amende de la 50 la 500 lei., care se va pronunța în prim și ultim resort de ministerul de finance. -

LEGE ASUPRI MONOPOLULUI HĂRTIEI PENTRU ȚIGARETE *)

l'iom. șipttbj. la 15 Mart. WfJO.

8 Importațiunea hărtiei saii altor produse destinate pentru Confecționarea țigaretelor, fie în to-puri, în cărțile sau suluri, fie în tuburi sail' price altă formă, este prohibită, afară numai când se face pe comptul Statului.

Hărtia fină, destinată la alte usuri.care se asemenă cu hărtia pentru țigaretes și care s'ar putea întrebuința la confecționarea acestora, nu se vā mal introduce în țară pe viitor de cât colorată.

De asemenea este prohibită importațiunea mașinelor, uneltelor și ori-cărora accesorii servind la formarea cărțicelora safi prepararea tuburilor..

Aceste proljibițiuhj În-cep din diua depunerel pro-

*) V. legea Complectă în col. Hamangiu p. 1HQ0.

iectulul legei de fată, în Adunarea deputaților; pentru hârtia fină de împachetat, însă se vor permite intrarea eomandelor pe drum până în ziua de 20 Februarie anul curent

9. Importațiunea și tentativa de importațiune frauduloasă a hârtiei pentru țigarete, și a celorlalte produse, sate obiecte enumerate în articolul precedent, se va constata și pedepsi conform prescripțiilor legii generale a vămilor.

Pedepșa prevedută prin art 169 din acesta legiuire, este tot-d'una aplicabilă în asemenea casuri.

10. Fabricațiunea, colportarea saii debitul Clandestin de hârtie pentru țigarete se va pedepsi cu confiscarea și cu o amendă egală cu de două ori prețul pe care vinde regia fabricatele similare.

Nici într'un cas această amendă nu va fi mai mică de 100 lei.

11. La aceleași penalități vor fi supuși și toți aceia cari ar întrebuința sau în posesiunea cărora s'ar afla hârtia pentru țigarete sați alte produse pentru confecționarea țigaretelor. Amenda însă, în asemenea casuri, se va putea reduce până la minimum de 5 lei.

12. Urmărirea, constatarea și judecarea contravențiilor la legea de față, se vor face conform prescripțiilor stabilite pentru contravențiunile la legea monopolului tutunurilor.

LEGE PENTRU INTERZICEREA IMPORTULUI ZH'HARLNKI *)

Prom. și publ. la S Aprilie 1900.

1. Este interzis ori și cui să importeze din străinătate, în ori cât de minimă cantitate, substanța medicamentosa chemată „zaharină” (ortosulfamină de acid benzoic anhidru), în ori-ce fel de stare, sub ori-ce formă și sub ori-ce alte denumiri s'ar înfățișa.

Utilizarea zaharinei fiind însă permisă ca medicament pentru tratamentul acelor bolnavi cărora le pote fi de veri-un folos, iar dreptul de a vinde medicamente în detaliu nefiind acordat prin legea sanitară de cât diriginților de farmacie, aceștia singuri aii facultatea de a'și procura zaharină, dar numai direct din străinătate și numai în condițiunile fixate prin art. 2 al presentel legi.

5. Dispozițiile de la art. 1 relative la proibirea im-

*) V. legea completă în colecția Hamangiu p. 1436.

portului zaharinei, cum și acelea de la art. 4 prin cari se interdice atât vîndarea cât și întrebuințarea zaharinei în diferite industrii, sunt de o potrivă aplicabile și când e vorba de cele-alte produse chimice îndulcitoare, ca: dulciora, zaharosa, țueherosa, sicosa, dulcina și alte asemenea substanțe.

6. Desemnarea zaharinei sub o falsă denumire într'o declarațiune vamală de import, constituind una din contravențiunile prevedute la art. 85 din legea vămilor se va pedepsi cu confiscarea mărfel și cu o amendă de 500 lei, conform alin. d, de sub disul articol.

7. Contrabanda de zaharină săvîrșită sau tentată prin locuri ascunse saii interdise trecerel mărfurilor va atrage după sine confiscățiunea mărfel și o amendă egală cu Intriga el valdre, dar nu mal mică de 500 lei, osebit de pedepșa închisorel la care vor fi condamnați făptuitorii, după distinețiunile din art. 168 al legei vămilor.

8. Contrabanda de zaharină săvîrșită sate tentată prin locuri legalmente afectate la operațiunile vamale Va da loc la apli-

cațiunea pedepselor prescise prin art. 169 din legea vămilor, pentru contrabandă avend de obiect mărfuri proibite din motive de salubritate saii de siguranță publică, ori de preservare a agriculturii saii industriilor din țerfi.

9. Diriginții de farmacie cari Se vor dovedi că aă contravenit dispozițiilor prohibitive din art. 3, 2 și 3 ai presentel legi, vor fi pasibili de următoarele penalități:

a) Cei ce 'și vor fi procurat pastile de zaharină alt-fel de cât în modul prescis de lege, sau se vor fi aprovisionat cu acest medicament în proporțiunle superioare trebuințelor normale ale farmaciei lor, se vor pedepsi cu confiscățiunea întregii cantități de zaharină ce se va găsi la dinșii și cu o amendă de la 50 până la 1 000 lei;

b) Cel ce se vor dovedi că 'și-ati cedat cum-va altora, în total saft în parte, pastilele de zaharină cu cari erați aprovisionăți, sau că le-au debitat fără o ordonanță medicală ori în dose mal mari de 10 grame, saft că hu 'și-ati îndeplinit îndatoririle ce le sunt impuse prin ultimul aliniat al art. 3, se

vor. pedepsii, ^ confisea-
țului^ea zahărinet și cu a-
inând d&la 100 până la
2.000 lei.

În toate cașurile de re-
cidiya, contravenienților li
se va, aplica maximul &-
mendilor prevădute la a-
lin. ii și, b de mal sus, iar
pe de altă parte, li, se va
ridica dreptul d'a mal pu-
teadehitaaceștasuhștanță
medicamentosa,

19. Aceia cari se vor
dovedi că fără să fie di-
riginți de farmacie se a-
flă totuși aprovisionați cu
pastițe de zaharină, se vor
pedepsi numai cu confis-
cațiunea mărfel; iar dacă
se va dovedi că 'și vînd
din acest medicament, fie,
cu ridicata fie în detaliu,
li, se va aplica tot-de-o-
dată și o amendă de la
200 până la 3.000 lei.

În cas de recidivă, con-
travenienții vor fi supuși
la maximul amendel și, o-
sebit, vor fi trimeși înain-
tea tribunalului de prima
instanță, spre a fi pedep-
siți -cu închisore de la b
dile până la 3 luni.,,

11* Oricine se va con-
stata că vinde, sau că păș-
treză, in • (deposit, sau că
numai 'și-a procurat yerî-
ocantitate, prl-cât de mi-
că de zaharină în-granule,
înripraf .sau în. orl-ce alt
chip de cât în mici pas^

tile comprimate, ,șe. va
pedepsi cu confiscarea a-
celeii zaharine și cu o a-
mendă de la &00, până,)a
5.000 lei; iar în cas de re-
cidivă, pe lângă că ya fi
supus la maximul amen-
dei, făptuitorul va fi țot-
d'a-una trâmisi înaintea
tribunalului, spre a fi pe-
depsit și cu închisore de
la 3 luni până la 1 an.

Când o infracțiune d-
acesta natură se ya fi să-
vîrșit de către verl-un di-
riginte de farmacie, pe de
o parte i se ya aplica pe-
nalitățile prescise de ali-
niatul precedent, iar pe
de altă parte i se va în-
chide, farmacia, conform
dispozițiilor din art. 119
al legei sanitare, ridicân-
du-i-se pentru un timp
mărginit dreptul de a mai
dirige o farmacie, sau —
după gravitatea faptelor
comise^chiar și dreptul
de a-și exercita arta sub
conducerea unui alt far-
macist, potrivit art. 134
din aceeași lege

13. Toți cei ce se vor
dovedi că, cu înfrîngerea
dispozițiilor prohibitive din
legea și regulamentele sa-
nitare, aii dat zaharinei o
întrebuințare ilicită, ser-
vindu-se de acesta sub-
stanță la fabricarea, pre-
pararea ori numai îndul-
cirea diferitelor alimente,

băuturi safi a orî-căror al-
tor produse industriale, vor
fi pedepsiți cu confiscarea
atât a zaharinei ce Se va
găsi încă neîntrebuințată,
cât și a cantităților de fa-
bricate în cari se va fi
constatat ptesența zaha-
rinei, și cu o amendă de
îa 1.000 până la 10.000 lei
iar în cas de recidivă, ei
se vor supune la maximul
amendel și se vor trimete
înaintea tribunalului, spre
a fi pedepsiți cu închiso-
rea de la 6 luni până la 2
ani.

Independent de pedep-
sele mal sus prevădute,
orl-ce infracțiune de ase-
menea natură va atrage
după sine, în tot eaSttl,
îndhtderea pentru un timp
mai mult safi mal puțin în-
delungat, a stabilimentului
în care se vor fi găsit pro-
duse conținând zaharină.

13. Dispozițiile de la art.
6, 7 și 8 pentru pedepsi-
rea impbrtațiilor frandulose
'de '• iaharină, cum si
disposițiile de li art. l'l
și l& pentru' pedepsirea
celor ce 'și procură, ori
vînd. ort întrebuințakă «a-
hatină ih mod ificit; sunt
de b potrivă 'aplicabile și
când e vorba de cele-altfe
produse chimice îndulcl-
tdre, de felul celor men-
ționate la ari. 5, '

LEG' E PBNTRI' ÎNFICHTAREA
(RKDITIUUF JODETBAN-ȘI ('<-
'JHBJAL>>..*

rroi». și piibi. la 13 Apr. 1900.

10. Administratorii cari
vor ordona și mănuiorii
de fonduri cari vor întrebui-
nța veniturile Urmărite
de creditul județian și co-
munal, spre acoperirea al-
tor cheltueli, sunt vinovați
de abus de încredere și se
vor pedepsi conform art.
330 din codul penal.

LECEĂ TELEGRAFICĂ, TELE-
FONICĂ ȘI POȘTALA

Pronl. și publ. lu 19 Tul, 1892.

8. Este oprit a se servi
de poștă pentru transpor-
tarea obiectelor cari ar
fl expuse fermentațunel
(ferhere) safiputrediciunei,
a se inflama sau face ex-
plozie, precum, de exem-
plu: praful de pușcă, ful-
minante, chibriturl, i etc.

Orî-cine va expedia prin
poștă un asemenea' obiect,
fără a-l fi declarat conți-
nutul, osebit de: penalită-
țile prevădute de lege, va
fi răspundător • și de stri-
căciunile ce ar result*.

16. Direcțiunea centrală
este dațorea pune, la prima
cerere, la dispcașiunea tri-

**) V.-lțpea, compUcfă, l» .col.,
Ilamclkgiit'p. 4'478.

bunsleit* j«decătorescîju-
decătorilor de instrucție și
procurorilor; telegramele
private și corespondențele
poștale deschise ce s'ar so-
coti necesare la descoperi-
rea crimelor saii delic-
telor.

43. L. 1 Mart. 1900. Este
cu desăvârșire oprit de a se
introduce in scrisori, fie
simple, fie recomandate,
bani, valori în hârtii saft
ohiecte prețioase de ori-ce
natură,

Când se descoperă ase-
menea obiecte se taxează
și expediază la destinație
ca mesagerii, fără a se
scădea Valărea timbreleor
aplicate^ iar contravenien-
ții vor fi supuși la o, a<
mendă do ia 10—100 -tal.

101; li. 1 Martie 1900.
In;oas de contravenire la
dispozițiunile acestor doue
articole de mal sas, con-
travenienții vor fi pasibili
de o amendă până la 100
le\$Wj JiiHW f.'t ... .H :j<

111vli; ;1 Mart.(1900. In
afaceri doservicifi, numai
autoritatea teilegipafo-po-ș-
tală est» în drept a cer-
ceta cohtravențiuiiule per-
sonahilul. >».

• Actele dresate de Jns-
peatotrit ! telegrafn-poștali,
precum; .Mi • ale • S<agenților
desemnați de Direcțiunea
resp&cfivă.f&r face" probă
în justiție.

114. L. 1 Mart. 1900.
Ori-cine va aduce strică-
ciuni liniilor telegrafice saii
materialului întrebuințat
pentru aceste liuii, ori-cine
ar sustrage obiecte safi
material de linii, independ-
dent de despăgubirea la
care va fi supus a o plăti
după devisul administrați-
unel poștelor, va fi pedep-
sit cu amendă de la 5—200
lei, și chiar cu închisore,
conform prevederilor co-
dului penal.

Comunele sunt respon-
sabile pentru ori ce fur-
turi sau stricăciuni aduse
liniilor telegrafice în tot
cuprinsul lor,

12». Personalul telegrafo-
postal de orl-c.e grad, este
dator a păstra secretul ter
legramelor și coresponden-
ței poștale, sub penalita-
tea prescrisă de lege.

126. L. 1 âtoi-t 1900.
Ori-ce funcționar sau im-
piegat telegrafo-postal va
fi destituit, și.în casuri,
grave va fi condamnat la
amendă și închisore, pre-
vedută la art- 156 din-co-
dul penal. .

.a). Dacă,,;pț'mtr'un mij-
loc dre-care,ia-cunoscință
de pe conținutul unei serî,
sori sau unui: pachet și-
gilat; , .

M). Dacă va înlesni or-I.
cui de a sustrage un obi-
ect încredințat poștei, satt

de a iha cunoscință despre
conțineTea sa.

c/Dacă va sustrage o
scrisore satt ori-ce alt o-
uiect.

d) Dacă va spune Ia o
a treia personă că douB
persdne corespund între
ele prin poștă:

e) Dacă va comunica con-
ținutul unei telegrame la
orî-care personă streină că-
tre care nu este adresată
precum și dacă cu ihten-
țiUne va'suprima satt mo-
difică tn transihitere tex-
tul' Unei"telegrahie; ' .

f) Dacă vâ face divul-
gări aSupră unei convor-
biri telefonice.

127. Particularii cari cu
intențiune vor viola secre-
tul scrisorilor Vor fi pe-
depsiți cu amendă și în-
chisorea prevfidută de art.
156 din codul' penai: -

128. Sunt șupti^* la pe-
nafităiie p'revSdute în co-
dul penal (cap. li art. 140
și următorilf funcțioriai!!
și impiegații Me\$rafo-poși-
tall cari vor cădea it) UhUI
din casurile* urmădre:

a) Dacă pentru împlini-
rea datorilor lor vor primi
bani'satt alte folosO cari
nu-I sunt datorite sati dacă
vor percepe' taxe, emolu-
mente satt alți; bani pen-
tru tarifele legale;'

b) Dacă vor destăinui

la orî-cine: comunicații! hî
verbale satt conținutul' u-
nor lucrări despre etrtt aii
ă-vut cunosiiihța prin func-
țiunile lor și'ăl' căror se-
cret le-a fost prescrij;'

c) Dacă vor luă, pe fața
satt în secret, parte în a-
facerile de drept satt de
interes a căror negociare
conclUsiune safi priveghere
privesee servfciul lor, fie
Singur, fie m unire <fi alți
funcționări;" 'S' . "" -

<i/i)ăeă va Viola bii in-
tențiune datoriiile puse in
sarcina sa.

129. L. 1 Martie 1900.
Ori-cine va sustrage tac-
sele poștale, în total; șalti
în parte, se vâ suptme la
taxa întreită a obi'ectoiui;
orî-cine va face declara-
țiuni false asupra Conținu-
tului obiectelor 'predate
poștei și'ăl e&roT trans-
port va' .fi prohibit, yoțft
suptiși iâ b' amendă' 'dș
l-'50'lei'de bttdătă. ' ' "

Orl-eiria va declara o va-
lore superidră valorei re-
ale safi b valoare inferioră
a umil grop, casete cubani,
precum și a Unei' scrisori
de valoare, în cas/ de con-
statare, pe lângă că HU
are drept la. despăgubire
pentru diferența dintre» va-
lorea» reală constatată și
declarată în mod fraudu-
los superioră m cas de per-

dere^dar.j^e, va supune la o'ajneff\$bx%.Şj\$\$Lei de bucajă,

]>ste,,^empîjea fraudă când se profită de facultatea scpfo^tăi(jiarei.or.,tîpă>iiju,rilor, probelor de mărfuri etc.. prin reducerea taxei, pentru ase ascunde şi corespondenţele cu intenţiune dea le sustrage de la taxele cuvenite, VjMfO, ff\ i Martie .1900! Amenziile prevăzute; prin apastă ,lege se pronunţă de. Direcţiunea/, Generală a Telegrafelor şi poştelor

genţii flspaM după legea du urmărire. „ „ „f31.;J<,' t Martie 1900. Cel,ce yadovedi că.ţine up. şeryiciţi'jolandesţjn.,de

rnend^panjya ,1500.,Ici, sau cu incţiisore papa la 2 luni. V " • ^lBi^îHartie 1900: După cererea admnistraţiungl (ie^egr^fo-poštaip., agentjl., administra,ţiei,' aş poli^ei,saft al ,finunpelpr, sunt d^tprl, a cpopep., la ferireşi descoperire^prevaricaţiunjldr poştale, împlinţrea .taxelor şi aţnendilor, prşş'crise, de .laiie. ,183;^.'>; Martie, 1900. Se yorjpejepsica, autori de falsifie^re publică, conform dispoziţiunilor.,codu-

lui, penal: acei cari ,ypr fabrica, vor vinde, yor, cplporta sau distribui yighete şi timbre..poştale ip, uş în serviciul poştal cotitra-ţăcute saii imitatele cât ar putea fi copffindâte cu vigneţele şi, timbrele poştale emise de .Statul român sau de ■■ altul päre face parte din, uniunea poştală uni-verşaf. , .!

.Asemenea se. vor pedepsi, conform art* 129, pentru întrebuintare fraudulosă, acei ce se vor seryi la franparea corespondenţelor eu timbre poştale contrafăcute, şap cari, ar mal fi fost întrejmnjtaţe.

158. Abonaaişntufi şdă dreptul ^bonatujiu să cpn-vqrbcă cu toţi abonatii aceleaşi reţele în timpul orelor de serviciu stabilite de Direcţiunea Generală a Telegrafelor şl l'oştulor.

Orî-cine fiind abo.&t la telefon va percepe vre-o tajfă.căt.,de mică. pjntru a,lăsa ,să yorbescă o altă perenă la aparatul său, va plăti ,ca despăgubire Direcţiune! poştelor şi telegrafelor o sumă până la 5Q0 lei, care se va hotări de Direcţiune eu dreptul de recurs la Ministerul de Intern?.,şi •care' se vs, in-casa prin legea,do urmărire. ; ...

LEGE PENTRU CONMITIONILE
P&K ÎNTREBUNŢARE ALE OĂR-
FFLOR DE tm.

pmtH. şi ,puu. m 3i Mămime

Art.^', Conţrayşnţiunea la dispoziţiunile arţ. A tş* 2, dă,,drşpt regiei, monopoluluXiStatiUui,*; aplica an,en\$I de Ja' 3W.-1Q0P lei.; pri.de câ^e.orl.yacontştaşa,eă"nu se. întrenuin.; teză eă>ţfcdp jocheii; ,şn& Urnţ speftaJ.al.#rcurflor.

ă. Vînda^a s0, colportarea>de,«ârg, uşate,, de yerirce, ,ftftt«4<', m. W\$\$& sesce.cu, confopaiiea,,ai eu amenda, egală, cu,,de;dece oripre,ţul cu.care Ştafyd vinde acele cărţi.

LIGE4 ASIPIti TV\FLOR DE
TIMBRU ST IVRUGISTjmtF.

Prom-tgi tvfl- ta 24 Febr.,im>.

77. Orî-ce funcţionar public; "de drT-ce categorie, care va 'da curs unui act netvftVbrat, saii eu timbru infencient,'sati lipsit de viza de înregistrare, sati pentru Care s'ar fi plătit o taxă de ittregisffare'nial mică de cât cea legiuită, sau care va adeveri, va transcrie satî înscrie un asemenea act, ori vă face asupra Ini •orî-ce fel de lucrare, se va pedepsi pentru prima oră, dacă valoarea taxei de timbru şl înregistrare nu trece peste

200 lei, ctt'amend*de 100 lei, şi în căstfe» recMivă, cu amendă ImioUă; iar dacă valoarea tă^el ee; ar fi trebuit «ă se plăf^Scă fiscului va ti măi mare'de 200 lei, atunci amenda'va fi,"m ttte caşurile, cât cifra întibifă a aceste; Văleffi

MittikteruPflriăflcelof Va putea;' apreCT&nd'' făptefe, să reducă satî să facă remisa integral* a amendile-f.

78 AdminisMţiunea timbnMtfyţirfii agenţii! de legaţi cu constatarea edntraVenţltnilor; aie'dreftttlă cere, "Je fleicare" «in cel obligaţi a t«e registre, presintateă âemo^re-gistre. • ""••'!> ^ ^

In căs de nep6seoare sati refus, v@r ft sbpttSI osebit de penalităţile prevedute de codul comercial; Ia - o amendă ltt<'foN*W« Statuluiiegaiă cu tax%pa-tehtelţpe tin'kh." ""' •••

•79. Orî-ceperadha' Căre; In transacţiunile Indicate îh presenta lege; fie Civile, fie comerciale, satî pentru ebnefetiortărea'âietolor coprinse întFensa,'nu'se va servi cu hârtie paf' tftnd -.timbrul legal 'Wm de la formarea actului;'stfti se Va servi bu aii iSnVbr'a inferior'că acers«âbiIWA"4 lege. în cas de descberite, se va pedepsi cu o amendă compusă din cifra îndecită

a valoarei timbrului legal, sau a diferenței pe care există între timbru și valoarea timbrului legal.

80. Comercianții și, în genere, toți acei care vor ușa de registre, săi vor libera facturi, computuri, chitanțe, zapise, polițe, bilete la ordine, acțiuni, obligațiuni sau cupone supuse timbrului, fără ca dișele Bșg|ft?e, facturi, computuri, chitanțe, zapise, polițe, feilete la ordine, acțiuni, obligațiuni sau cupone. »& porte timbrul curvenit, șe VOT pedepsi, osebit de amendă prevedută la articolul precedent, cu o amendă specială de 50 lei.

81. Se va pedepsi eu amendă de ia 500 până la 20M)Jtel, sau, cu Incasare de la 3 luni până la un an, acela care cu bună-voință se va servi cu un timbru sau cu o hârtie timbrată oare a mal fost o-dată în-trebuințată; se va aplica aceiași pedepsa vimjătorului unei asemenea hârtii.

Contravențiunea prevedută și pedepsită printr'acest articol se va putea constata atât de agenții e^umer*tl pfin art. 71, cât și ds.or.I-ce alt oficer al poliției judecătorești. Pedepsa însă se sa pro nunta de tribunalele corecționale, cari vor judeca conform regu-

lelor proceduri penale în materie de delict.

82. Acel care vor vinde săi hârtie cu timbru încrustat fără a posedea vre-o autorizațiune specială, și acel rari s'ar descoperi că vfhd timbre pe un preț mar mare de cât valărea lor nominală, chiar când acele persoane vor fi a Vend autori Sați Uttea-de' 'a vinde timbre, ^or fi supuși pehtrU oprimă orăV-la plata unei amende de 100 lei și confiscarea timbrului și hârtiei timbrate găsită la el, și, în cas de recidivă, la O amendă de 500 lei și confiscarea timbrului.

83. Acși car! vor încerca saft vor contraface ,săti vor falsifica timbrele Statului, precum și acel Cari vor participa la contrafacere, ori vor introduce în țară timbre falsificate, ori le vor pune în circulație, se vor pedepși cu închisoare corecțională de ia două, până, la cinci ani,

84. Cel cari nu vor plăti taxele dreptului de înregistrare în modul și în termenele prescrise prin prezența lege, vor plăti ca amendă, taxa; îndoită, fără ca amendă să potă fi mal mică de 25 lei

85. Când, pentru actele supuse timbrului propor-

țional saft taxei de înregistrare, vor exista contra-înscrisuri cari vor coprinde? un preț mai mare de cât cei coprinși în actul timbrat safi înregistrat, săi s'șr descoperi fraudă prin alt chip, autorii contra-înscrisurilor se vor supune la plata unei amende de o valoare întreită, a taxei cei, ar fi trebwt să, plăiescă pentru guma cuprinsă în contra-înșeriș, fără ca amendă să pată fi mai mică de 100 lei. . 84: jQr|-ce. plată de aineudă nu dispenșaxă pe contravenient de plata taxelor de timbru sau înregistrare stabilite prin legea do față.

87. înt9teeasurile de contravenițiune la legea timbrului nu se va șpercepe .da. cât o, singură, amendă, |ori-care^r fi; num&rul contravenienților, Acesta aroendă însă se va putea urmări într'un mod solidar de la fie-care, contravenient, rem&w'nd celui urmării dreptul de refiurs în contra codelicuenților sei.

' 88' Eftnd o iftohtravenție a fost se^irșiiă; cu participarea unei autorități chemată a taxa, a legalisati a lua în orl-oe mod parte la formarea actului, funcționarul singur devine pasibil de anjendă iar păr-

țile; sunt: respundeioare numai, de. taxei... „;-;

În casul, însă, când se constată că părțile au îndus în erdre pe funcționar ele devin pasibile și de amendă.

89. Ori-ce agent fiscal, ori-ce funcționar public are datoria de a denunța ministerului financiar, administratorului financiar și agenților însărcinați cu constatarea contravențiilor, pe acei cari se servesc cu aote netimbrate sau lipsite de viză pentru taxele de înregistrare.

90. Numai inspectorii financiari au faultatea de a face inspecțiunile și a constata contravențiunile făcute la tribunale și curții.

Aceste inspecțiunile nu se vor face de cât cu încunoscinițarea făcută președintelui.

LEGE ASIPK.I TAXEI PF. <RAD A ALCOL'HIL01i. *)

Prom. și publ. la li h'tibr. lfiOS.

3. Taxa pe hectar nu este datorită, întru cât produsele livedflor de pruni și al viilor nu se vor în-trebuința la fabricare de rachiuri. ,* '.

Proprietarii sau cultivatorii, cari, până la 1 la-

*j T. ' it&M' •compkttă in «o- leotia Hamangiutp. 1**

nuarie, vor făt@'tieclerați* une la primăria' -Itcaia, ifidictfld lăiflBrit HVeŞileaa viile' d i * a -că*or' recoită viitoe • m-etr- va fabrica rachiuri; 'boi?' ti Scutiți tfe taxa pe hectar pentru a n«l- firiaiWi&r ce urmeză.

Dedatațiunile se vpfforma pe**hftriie liber ai'.

Proprietarii sail cultivatorii, cări se vot dovedi ci n'aftr«fipectat deehwatttrneafdâtă; 8e vorpedeftsi:

a) Oând'Vof fi Surprinşi în momeMttPfeTmentaril prunelor,, tescovinei satt drojdiilor de Vin, eu o amenda egala' du ihdoutuf taxei pe hectar^ datorită pe ah pentru livedile Safi viile 16r*.

b) G&nd Vor fi consta*tați că a« {BatfrSinat prtirte, tescovina 8SH drojdia de vin, ferHieniaW, cil'd & mehdă «irală cu întreitul taxei pe hectar, datorită pe an pentru livedile sau viile lor; iar acel cari vor fi cumpărat asemenea produse fermentate, cu amenda de la 50-200 lei. ..

In tste aceste caşuri, contravenienții vor plăti deosebit, pentru rachiurile fabricate, taxa de 10 bani pe grad.

4. Acel cari nu sunt proprietari sau cultivatori de vil sunt îndatorați a cere autorizarea adniinstrațiunel financiare pentru a

fabrica rachiu din vin si drojdii de Vin, 'care luto-risare li se va libera' numai după ce 61 for dWedi că produsele, dm câW voeso a prepara rachiul, au plătit taxa; pe heetars '.

In icaşul când: pfehtru vln'ulşi drojdla'de' vin ce se destină la' fabricarea rachiului, riu se pdfaj face dovadă că s'a plătit taxa pe hectar, ste'Va'dătotuşi aUfoMsarea, cil'c'rđiđiine îns&de 'ăfse achita', după fabricare, taxi de 10 bani pe grad și sub sancțiunile piveijitW de ai-t: 2Sşiz6 din legea impoSitulul' asupra boşiturilor spiritfoW. pentru/sustiragCTile'de'hi plata acestei taxe. '

• Acel cari, 'afi;Vnd«se în aSsemenea conrliđiunlar întreprinde fabrtafiurtea fără autoritare, 'Se vor depsi cu amenda de la 100^ 400 lei, fără prejudiciul pedepselor'menđionate în aliniatul precedent, in cas când se vor dovedi că aO și pustn consumațiune • rachiurile faoricătei

LEGEA ASIT'RI IMPOSITULS IL MOBILELOR IUIBANE NEINCHI. KLITR *)

Pfom. și pitbl. la 7 Fehr. 1003-

4. Proprietarii cari se vor dovedi, că afi benefi-

*) V. letjea complsetă in Colectia Hamangiu p. 4063,

ciat pa nedrept de reducerea de impDsi@ se vor <xindama*a deministerul financelor, ;pe; basa, proceselor-iverbtlo de-contravențiune, inohaiatu.de agenții fiscalui de oiii-ee gradj la întreitul impoSitulul' de la plata căruia s'afst sustras , :

Cel interesat au dfeprtul de apella tribunalul județului: în- termen do decedile libere. ide> la comunicarea decisiunel ministerului, și <te recurs ia casație: aaitern«n de doue-decl dilei liberei de la comunicarea sentinței tribunalului. ;*;<

Prp«ed«ra» este gratuită și scutită, de timbru.

LEGEA «ENVJSRALĂ DETEJ-.,

. ;. . sii7>i*» - '

ffr<m< fii PHW' - 2â J'!*- i («2.

P ^ ^ p t u t l a ' j j e n - sie, fie c^'şunf Sau nu înscrişi:'''

a) Cel cari perd calitatea de românj

b) Ce.tcb^Sämttaşl pentru crime; ' \ \

c) Cel cQudainnaşi pentru delictel carJ, după dreptul penal,, atrag' perderea dreptului! l' J)ehsfe;

Ńi Cgl coji^, nina'H 'la închisore. pentru ,fprr, es-

• *)-Y. legea cd'kptietă in colectia Hutnatigiip. iWi-

crocherie.}nş«lăciuu,,der lapidare de bani publici, fals și abus de incredere.

In.t4te iCasurile deşinal sus, dreptul'de "pensiune se perde în virtutea legel, chiar dacă n'ar fi preye-d«t in hOtărirea de Condamnare. ' •

Celor eoatiarnnăşila închisftre pentru aite delictel de eât cele arătate mal sus, se suspendă dreptul la pensie iti -timpul condatonăfel. Po?is#le lor se fac venit •Casei pensii-lor. -'.•>[•••

Lİİ(GE PEXTRI' PIXABEA TE»I-

STATtLLI UE E^pRCifltL

Prow, și.pubi. la. i-Hfiavf, 1962.

11. Este cu' deSăvirăirp Oprită împlinirea Otl-căror cohtrbuşlanl directe, oricăror t&ke și venitft'rl. altele de cftteele truate în budgetul veniturilor' și autorizate prin legea* de faşă, sub orl-ce ttlu și sub ori-ce numire ar fi,-afară numai de aeşele- întpOSTe ce s'ar crea prin legi'speciale. i " - '•

Autorităşile cari ai-ordona împlinire» hw, funcşionarii cart *r face reparatştiunea; și în fihe, tOşi agenşil' ciiI ar fmpHhi'asemenea dări nelegale, se vor da judecatei și se vor

pedepsi conform legilor în vigore.

L.B«EPENTR»R(iASW4KEV
JIESKR1U0« »)

rV»*M- 48 pttbl, la fi Mart: 11102.

79. Pentru ori-ce abateri de la lege, regulamente sau statute, se poate da avertismente ori-cărui meseriaș de comitetul corporației și comitetul corporației și comitetul corporației în Camera de comerț și industrie și de ministrul agriculturii, industriei și comerțului și domeniilor.

80. *i Sa; vot* ipedepsi cu amendă de la 60—300 lei toți aceia care se vor abate de la art. 4, 5, 12, 16, 26, 27, 29, 36, 36 și 37.

Asemenea se va pedepsi cu aceeași amendă și lucrătorul care «părăsit fără just motiv pe patron și l-a lăsat lucrul în suferință.

81. Se vor pedepsi cu amendă de la 60—300 lei toți aceia cari se vor abate de la art. 8, 24, 25 și 34.

82. Afară de pedepsa amendei, autoritățile administrative, după cererea comitetului corporației, vor opri de a exercita meseria pe aceia cari nu vor

*) V. legea completă în colecția Haînctigiu p. 4.18B.

avea brevetul de maestru prevMut de art. 8/ satt carnetul de iucBă*or;=prevgdut de art.-12.. >

83. Patronii «ari vor fi condamnați pentru abaterile prevădute de art. 26 și 27, Camera de comerț și Industrie le va putea ridica pe timp mărginit dreptul de a avea elevi sat» lucrătorii minorii.

84. În cas când comitetul corporației și comitetul de arbitri-satt ori-ee alt organ al' corporației nu se conforma la lege, regulamentele și Statutelor, ministrul agriculturii, industriei, comerțului și domeniilor, ascultând «Tisul Camerei de comerț și industrie, le pște flisolva. În asemenea cașuri, se va procede la noi alegeri, iar până la alegerea comitetelor se, va numi unulprbvisoriti, conform art. 69, aliniatul ultim.

El poate include ori-ce adunare generală a corporațiilor pentru aceleași abateri.

În castirile de mal sus el pște disolva, după împregiurări, însășT corporației, avend însă avissul conform al Camerei de comerț și industrie.

În cas de disolvare a corporației, averea va

trece la comuna unde se află reședința corporației. Venitul va aparține comunei până se va putea reînființa corporația disolvată spre ași relua averea.

85. Ori-cine nu s'ar supune la disolvare, închiderea sau suspendarea prevădute în articolul precedent, se va pedepsi cu amendă de la 200-1000 lei, afară de pedepsele prevădute de alte legi pentru faptele sevărșite.

86. Amendile pronunțate în baza acestei legi se vor versa la casa corporației.

87. Judecătorii de o-

ctile judecă contravențiunile prevădute de art. 80 în primă și ultimă instanță, iar cele prevădute de art. 81 și 85 cu drept de apel.

88. Acțiunea publică se poate exercita de cei interesați, saii de comitetul corporației, satt de comisarul guvernului.

Asemenea și apelul.

Acțiunea publică se stinge prin împăciuirea părților în ori-ce stare ar fi procesul pendinte.

89. Acțiunea publică, pentru urmărirea faptelor prevădute prin această lege, se prescrie în patru luni de la sfvrșirea lor.

DISPOZIȚIUNILE PENALE

DIN

REGULAMENTELE LEGILOR SPECIALE.

DISPOZIȚIUNILE PENALE

DIN

REGULAMENTELE LEGILOR SPECIALE.

Ke*nbm̄mont pentru rânirea si executarea hotitriileiHor *)

Prom. și publ. la 28 Febr. X88S.

15. L. 10 iunie 1897). In cas când veri-unul din vecini nu va voi eă'şl formuleze preten- Ńiunite, nici a presinta docu- mente, inginerul va face hotâi". nicia in lip^a lut, îngrijind a explica motivul j>entru care a făcut hotârnicia fără, conĉtir- sul vecinilor chemați, ((eslufinil cu deamăruntul posesiunea ce a găsit, și cndnfottaându-se în- tru, t<5te preseripțiunilor regu- lamentului de față.

Vecinul care i\`a trâmîs ingi- nerului hotarnic pană la ter- menul chemărei, in cas de ne- venire, actele ce jva. fi avend sau copil de pe dinseje...se va pupune la o amenda de la 50— 500 lei in favorea fiscului, daca se va servi cu acele acte inain- tea trihunalului care va judeca hotârnicia și nu ya justifica ne- trimiterea lor, :

Ace'stă amendă se va pro- nunța de către tribunal tot in

*j V. regulamentul complet in colecția Hamangiu p. 14G6.

momentul când se ya pronnntă și asupra hotârniciei.

17. Cei ce vor strica, desființa, ort. vor mutai cu premeditare in mod neiegâl muşurĉe, pietre, bpuri, movile, brasd^sau ori-ce alte **semne** desp&rtitoare intre proprietăți, se vor pedepsi in modul prevgrjut de art. 321 din codul penal.

Deosebit de acesta, vor **mai** fi supuși la daunele-intercesr aljț perjilor lesate prin fapta ipf.,";

Rcfrnlanifiit general pentru arestele preventive.

Prom. și publ- la îi Aț<»» iSiî.

1. Închisorile preventive se impart in doue categorii!

a) inchisori preventive, pen- tru delikte sau casa de arest ;
b) inchisoripreventive pentru crime sau casă de oprelă-

, 2. Tot individul ,afbț sub un mandat de depunere sag arest- tare va fi transportat in casa de arest. ,

Individul, in"contra căruia există o deciaiuene a qamerei de punere sub acusațiune, va fi transferat tn casa de oprelă.

3. Nimeni nu poate fi pus la închisoare decât numai în puterea unui mandat de depunere saii arestare liberat după formele și în cașurile prevăzute de procedura codului penal; pentru preveniți, în virtutea unei deciziuni a camerei de acușare; pentru acusat, în puterea unei sentințe judecătorești de condamnare și numai după ce se va înșura și înregistrat în acest scop actul care ordonă închisoarea.

La din contra urmare, directorul va fi urmărit și pedepsit ca culgabj, de ajwatare ilegalii;

cedură penală, categoriile arestelor de districte sunt:

1. Arestul preveniților sau casa de arest.

Aratul ncUsăților saii casa de opejă ; "

3. Arestul emidamnaor eocrectional saii tșasa de corecținne; "

4. Arestul condamnaților trecetori în apel .

5. Arestul C6na>mna(iibr dfehilitiv trecători citre ii tșorile centrale; "

6. Arestul ctfdn* ninațilbr Ia închisoare pbHt.ene*9cii;

7. Casa arestaților pentri turburări eausate în sala ședințelor tribunalelor și curților.

5. Aceste categorii coprinse într'o singură inehia6re. vor ocupa io,caluri deosebite și cât se va pŭtea despărțite, până la înfiintare de noul închisori/după sisteniul celular.

Osândiții " aft a se trimite la autorități rn apel, vorii trecut în o stfărtirea preveiritribri sati TH căsja de corecțiune.

Osândiții trecători către casele ceritraie de pede'psă vor fi puși în odaie deosebită, până la înaintarea lor și nici într'un chip nu vor putea comunica cu ceilălți ai estantT.

Dacă nume"ruifemeilor arestate de tôte categoriile este prea mic și încăperea închisorei

nu permite a se deschide câte o osebită odaie de fie-care categorie pentru sexul acesta, vor putea n puse într'o singură despărțitură arestatele de tôte categoriile.

Osândiții la închisoare polițienescă și vor face pede'psă într'un local deosebit sau chiar și în aresturile preventive.

Arestanții pentru turburăr^x causat© irt sala ședințelor vor fi puși în casa închisorei polițienesc!

6. Osândiții pe mai puțin de 3 luni de închisoare vor pute face «sânda^Jor -areșWle județene unde H se târJăfechide o despărțitură deosebită, iar toți cei-lați cu termeni lungi se vor tritnite la penitenciarele centrale respective.

•7. Directorul înenitregistru de încarcerare (model 1), pentru fie-care categorie și anume:

0 condică pentru - casa de arest saii preveniți înaintea Judecătorului. de' inrttrclifetne;

0 cbridica p'critiitt" casă de oprelă «airăCti^atTl înaintea ca-iiierM fle act'satiurie.

0 condicii pentru casa de corecțiunii sau osântflții corecționali ce a i i face osândalii acel arest.

Pentru trefectdrii către casele centrale de pede'psă va ține un registru (madef 2).

Acest registru va fi sub-semnat si parafat pe tôte paginile de judecătorul de Instrocție pentru casele de arest, de președintele curței de jurați pentru casele* de opeTa, și de prefect "pentru iucnisoriile pedepsitfite; <...>

8. Directorul îibrezază adevărta de primirea unui arestat celui care îl aduce și transcrie îndată 'mandatul de arestare în condica de încarcerare.

t*, Directorul încă ține o situație zilnică de mișcarea populației, împărțite după categoriile arătate mai sus (model 31.

10. Tot tratamentul sau, totă inibr,&câniirite^ jee tinde la un earac'te batjocoritor,, precum: rasul, îmbrăcatul bu doue'culori, ținere> în fiare diua precum- și n6ptea este, cui/totul

11. Nici Un arestat nu va fi încarcerat și ținut în fiară cu deosebire de cașurile următoare:

Pentru pede'psa disciplinară și osânda pronunțată ae sentință.

12. Arestanții la intrarea lor vor fi, căutați prin haine și pe dinșii" bariit ce Se vor găsi la ei se ia dV director, nici un instrument nu îl se lasă pe mână.

13. îndată dună intrare arestați? Vor fi curățiți, chiar apețați dacă "trebuința cere, tunși dacă "afpSruJl prea^ lung și rași lăsăHu^H-se fr^măt mustățile. Dacă lialele lor, surit nindore, li se dă Cămăși ismene, eeghie de aJeJnchlsdreT pârji ce se vor spălat curați și repara pe ale lor; dacă hainele lor sunt sdrențuite și fară de a inai putea n curățite saii reparate, ii se vor lăsajpe cele aic închisorei până când de va avea mijloce arestatul își vă primi pe aJe Săle de la casa sa.

14. Lucrurile luate de 7a afe'stat'i In tratse curăță, se iift-păchere'ia și se etfchete"za, pu-nșndu-se ja nn idc unde nu pot flvătUniade de uihedelă și necurățenie. ' ' "

15. 'Dih' ljanV ^ se găsesce la arestați, directorul nu păitr^ză la sine de cât până la 5 lef din fle-pare deposit, pe cei-Ta^Tca anume listă 'I trlmete casierului general pe comptul casei de deçptmere spre a sta ih depositpahă ia "eșirea arestatului.'

J6. Tot arestatulee intră este de îndată ritduit și băgat în despărțitură Vateg'priei penala în tare'este picat spre a' l im-piedeca de ori-ce contact cu arestații de o 'Ită categorie.

17. Directorul iricarcerează și

regul^ză mișcarea arestaților pe categorii, pe tehicful ordinelor și înCUnbseițărilor directe ale autofiăței judiciare pentru pr^evertiți, țicșiași și osândiTL .

18. La i afie^ careialuntt directorul presintă proc. uroruiivii o listă de arestații căorg. 'H. se implinesc termenul în luna aceea, spre a se încredința (^acS osânda a Fost jbine' cafeUlatȘ; cu. o \$ înainte de a se implini ierrieiul de dsinaă a unui coridainnat, face raport prefectului.

19. Pjpcfectul ia măsură și regulcăz în rinduri transferarea arestaților fOcaii sau trec^tori, fix^ză <JiUași numele, arestaților ee au ase potul în fie-care rind și dă în cttnosUnă ordinile sale directorufuT..

20. Transferarea unui arestat se eiecută numai pe teive'iu\ unei cereri din partea justiției sau a Unei sentințe.

Transferarea pvenitUor eelor cu hotăriri' de, osânde ne-definitive de, iaiigă o instărită judiciară pe lângă o altă cerată de procedura penală, se execută de prefectură pe temeul unei mijnciri a instăntei judiciare sub a căreia jUridicțujje se^ă: sesce șau a s^tat ?n »te^țui-dis-trictuluț; ' " " "

22. 'Trimiterea oepdițll^'ia cis^le' centrale de .ped'pisa st; irideplinesHe' pe' temelur uhuT extract de ^eii^intH, țirjini^' Ia prefectuțadistrițt,uluT, tu, al căruia arest se găsesce la po-pre^lă bsAridittU. ' "

23. Din prefebt'avăio prefec-tură piină ik iocW deHt. ui^ției lor, arestații de categoria pre-v^dufă' la aft. 5T'se fr^infatft - ... induntir 'ltdin-

goria ae ia an. oo.se. iivHioia Bpik casele centrale ci UU ordin deschis (model 41 și cu extractul de sentințăii alăturarea Extractul se lasă de ee^ după urmă escort^tiutorităței Suçfi-sorei unde s^ă'indreptat 'ă res-

tatul, iar ordinul deschis cu adeverința de primirea arestatului se trimite la cea din urmă prefectură (districtul în care se găsește închisoarea) la cea din urmă de unde s'a trimis.

24. Escortarea arestaților din district în district s'au de la reședința unui district la reședința altuia se va face cu călărașii puși în serviciul activ al fiecărui district și după instructive ce afi de la ministrul de rebel.

25. Directorul este dator la orice orii de la 5 dimineața până la 5 seara, în timpul verii și de la 7 până la 3 după amiază, în timpul iernii, să încredințeze pe arestații însemnați pentru întâiul transport escortei ce i se înfățișază cu rinduire în transferare de la comandantul călărașilor.

26. Este oprit directorului să pornească pe jos nici cu trăsura arestații bolnavi, femeii cu copil mic la sân sau ghea de copil, până ce nu va consulta pe medic și nu va lua certificatul sau înș ris că sănătatea arestatului nu va suferi cu transferarea, în tot cașul însă raportează prefectului.

27. Directorul încredințază sefului escortei și o listă de lucrurile și banii hotărâți pentru hrana arestatului transferat pe drum până la reședința celui-lalt județ, iar banii, capitalul se află în depositul direcțiunei, se trimite prin expediția poștală autoritatei închisorei unde este îndreptat.

28. La cas când un arestat moare, directorul transcrie certificatul ce va lua de la medic în conșta de încarcerare la marginea dreptă, raportează prefectului cu certificatul în copie, arătând tot o dată și avutul rmas de la arestat în închisore.

El raportează de asemenea autoritatei judiciare respective pentru tot prevenitul sau acusatul mort.

29. In cas de evadare a vreunul arestat, directorul raportează de îndată prefectului care la grabnice măsuri de urmărire, încunoaștează prin tot districtul său pentru prinderea lui și prefectii districtelor megiase, raportând și direcțiunei generale.

HO. Numai arestații de aceeași categorie pot fi împreună la preumblare, la masă, la atelier și când nu este de Cât o curte și un refectuar comun pentru Mte despărțiturile, atunci arestații es pe rind.

31. Toți arestații au 3 ore pe di pentru școlă, pentru vizite autorizate, pentru citirea cărților învoite, pentru preumblare și exerciții și anume: 1V, dupe prânzul dintăiu și restul după prânzul de al doilea.

32. Afară de o specială învoiredin partea prefectului, sau directorului prefecturei! în lipsa celui dintăi, cei ce vin de viziție arestatul nu vor putea comunica, cu vre-un arestat de cât la vorbitor săii în localul care obicuinut slujesc și de vorbitor, în prezența unui gardian și cu restricția prevăcută la aliniatele al 2, 3, 4 și 5 de sub art. 8 din lege. Nici într'un cas cei ce vin ga viziteze nu pot să bea și să mănânce cu arestații.

Durata vizitelor precum și dilele de vizitare vor fi fixate prin regulamentul local al arestatului de prefect.

33. Nu vor putea comunica cu arestații de cât părinții, femeile, bărbății, frații, surorile, unchii și epitropii Jor. Advocații recunoscuți apărători după alegerea dm lista de advocații și după declararea arestatului vor putea comunica tot-d'auna cu clienții lor cu rezervă prevăcută la art. 75, când arestatul este pus sub pedepsa sau la secret.

34. Totă vindarea și tot darul fie sub orice titlu, este oprită între arestații.

35. Fie-care arestat este dator să și țină patul și prin prejurul locului seu tot-d'auna curat.

Dormitoarele și coridărele vor fi măturate și șpilate de arestații, se vor rindui pe rinduri toți arestații din o categorie pentru serviciul curățeniei din despărțitura lor.

Osândiții vor fi rinduiți ia-țăși pe rind în serviciile exterioare ale închisorei, pentru serviciul economic sau pentru cel de curățenie și de salubritate.

36. Jocurile de tot soiul sunt oprite.

37. Nici un arestat nu va putea păstra instrumente ascuțite fără p autorizatie specială dată de prefect.

38. Cântecile, răcnetele sunt oprite; de asemenea totă vorba vuetore, totă întrunirea sgomotosă și totă cererea sau rociamațiunea colectivă. Tăcerea este îndatorită în timpul prânzului, lucrului și prin dormit6re.

39. Prevenții și acușaii sunt liber! Je a'și alege apărătorii lor.

Un tablu de advocații locali, redjgat de prefectură, se va păstra tot-d'auna în cancelaria închisorei, spre a li se înfățișa de câte ori vrie-unuiva arăta dorința de a numi un advocat.

40. Arestații vor putea să primescă scrisori și ajutore de afară în marginile dispoșiunilor prescise la art* 77.

Arestații preventivi pot primi de la casele lor obiecte de îmbrăăbiințe, de curățenie și chiar de pi^ncarej arestații osândiți vor putea sa *și procure pentru îmbunătățirea sortei lor, din partea lor disponibilă, afară de porțialuilegiuită, următoarele alimente:.

Pâine până la 200 dramuri.		
Carne	"	" ..100"
Cartofi	"	200 "
Brânză*	"	100 "
Șut	"	100 "
Fructe	"	100 "

Acesta, însă cu, învoirea di-

rectorului, carele singur le va comisiona și da arestaților.

41. Pentru totă călcarea de regulă, amenințări, injurii, nesupunerii, arestații vor fi supuși la pedepsele disciplinare prevăcute la art. 43 din lege, iar pentru incorigibili, se va raporta prefectului ca și el supunând cașul direcțiunei generale să se pță avisa asupra dispoșiunilor ce ar trebui să se ia.

42. Un preot va fi însărcinat de protoereu să facă serviciul cultului în închisore, el va veni odată pe septăroăna, va sănți apa, va face rugăciuni într'un loc unde vor asista toți arestații.

El vizitează tote încăperile închisorei, imprăscie cuvintele sale mângăctore și povăzuitore și primesce comuicațiunile ce arestații ar voi să'i facă în interesul lor, propriu sau cele al familie! lor și el le transmite verbul prefectului de socotește că merită a le da ascultare.

43. De doue ori pe an 5n posturile Crăciunului și al Pascelui, preotul spovedesc pe arestații de ritul ortodox.

44. Este permis preoților riturilor străine să viziteze pe coreligionarii Jor, aă'grijescă.

45. Preotul va, fi chemat de câte ori un bolnav Far cere, va primi dorințele lui cele din urmă prin înșcris și le va transmite prefectului.

El va fi înșciințat de moatea unui arestat spre a'l da cele de pe urma grijirl bisericesc! la ultima oră a vieței/precum și după morte.

46. Preotul va putea procura duft, cererea arestaților și autorisarea prefectului cărți religioase și de morala din băniilor.

Va avea îngrijire de a cum-păra pe qmptul stabilimentului câte-va cărți de rugăciune elementară spre a se împărți prîh închisore pe Sa acei ce sciu a citi, ca și iuvețe pe cel ce nu cunosc rugăciunile.

47. Se va căuta a se organiza lucrul în fie-care închisare, la care vor fi supuși toți condamnații/

O ordonanță a prefectului va hotărî modul organizării lucrului și ai contabilității, dară care nu se va pune în aplicare de cât după aprobarea ministerului.

48. Tot osânditul care fără scuae valabile va refusa să lucreze, va fi pus pe pâine și pe apă, fără scutire de alte pedepse, dacă va fi căs.

49. Din produsul muncel ce vor face arestații osândiți, fie bărbați, fie femei, vor trage iară cei eu recidivă Vio-

50. Pot fi învoiți a lucra în atelier arestații în preveritiune, în asemenea cas produsul muncel te române în folosul lor fără împărțe'ia.

51. În Cas când arestații a căroră osândă urmeză a 'și-o face în penitenciarele centrale, dară cari din felurite împrejurări s'ar afla petrecând în Viosorii în arestul județian, el vor fi supuși de asemenea muncel în atelier p&rfiea lor însă din produs va fi'acea stipulată prin lege și anume :

Cel osândiți la reclusiune Vio cei cu recidivă 1/...

Cei osândiți miupe silnicea/... cel cu recidivă 2/...

52. Toți arestații?, afară de (jilele de posturf, capătă carne câte 60 de dramuri de individ; dnie'ginroe: făiole; linte câte 00 dralntiri, vierzb de la So pftna la 70 c'ipăini pentru suta de arestați, s'flec, ricicbi dș'iarjiă câte una fle Individ, eepii, piper și tote .cele t'ebuirieose pentril prepararea bucateloi' tn vasele și cu lemnele stabilimentului.

58. În fote (jilele trei litre pâine safi trei litriie mălăii (fă in S de_)BpusV)) de individ.

54. Conform Sr* 39 diri lege, preveniții acusat și osfntri'til pot să 'SI aducă de ác&ă și a 'și procura prin rilijloceje lor

proprii trebuincioșelc de hrană coniformându-se regulilor prescise.

Dacă se îngrijesc singu'ți de hrana lor, încefoă de a fl hrăniți din intru.

55. Vinul, raqhiul și tote beuturile spiritose sunt oprite atât preveniților cât și oaihdiților, afară numai de o invoire specială.

În tot cașul însă, asemenea beuturi introduse nu vor putea trece maximul de 100 dramuri pe rji.

56. Preveniții și acusatii vor păstra hainele lor pe câtă vreme acestea pot fl păstrate în stare de curățenie, ei Vor putea să 'și aducă de afară pe sema lor hainele de cari vor avea trebuință..

57. Osândiții corecionali cari 'și fac osândă lor în arestele județene Vor fi siliți să porte îmbrăcăminte inclisorei.

58. Imbrăcăminte fie-căru arestat se compune

1. De o zeghie (sucman), o pereche nădragi (uernevici) și de o căciulă;

2. De doue cămăși și o pereche ismene; "

3. De câte o pereche opinci la fie-care 3 luni.

59. Imbrăcăminte femeilor se va compune pe Lingă dele de mai sus, în loc de pantaloni, o fustă de stambă sau de altă materie de bumbac cu puțință de a fi spfdată.

60. Adhririist'atia vă putea, învoi' bsăritiților din motivul sănătății, întrebuințarea unor haine ealdurAse pe lângă cele ale richisorei, care n'ar sdHirtba întru ni mica imbVăc&rn'mtea; i n-chisorei.

61. În fle-căre Sămbitta arestații 'și spală rutele 'lor'un loc și fie-care categorie în 'parte, pentru acesta se vor brăridui pe rind și vor primi tote Cele trebuincioșe: caz* n. lemne, precum și săpun cqmptat * cats S draniuri de fie-câte' Individ. În

fie-care duminecă toți arestații se schimbă de rufe.

62. Arestații se culcă pe paturi lungi 'și ridicat' de la pământ, pentru așternut vor avea o rogojiăă, și câte: o perină; rogojinile și paele din perine vor fi reinoite de trei ori pe an.

63. Preveniții și acusatii specialmente autorisați desprefect vor putea să 'și aducă așternutul lor.

64. Încăldirea și iluminarea stabilimentelor se face în modul preseria prin regulamentul general al penitenciarelor oen-

65. Personalul arestelor preventive districtuale caută să ne compus de un director, un ajutor, medio un preot și gardieni, după lege, <

La arostele a căroră populațiune va trece numărul de 100 arestați, se va adăoga un ajutor directorului.

66. Numerul impiegaților și salariile lor sunt regulate prin bugetul consiliului județian.

67. Salariile acelor agenți nu pot fi mai mari de cât cele fixate pentru impiegații penitenciarelor centrale prevedute la art. W di» lege. . . . .

68. Directorul este numit prin decret Domnese după recomandația prefectului oătre minister, basată pe avisul comitetului permanent. . . . .

Cel-lalț ampioiați al căroră salariu este mal mic de 101 lei, sunt numiți de minister după avisul și recomandația comitetului permanent prin prefectură.

69. Directorul și cei-lalț ampioiați sunt revocați de prefect după avisul prealabil și motivat al comitetului permanent, so cotindu-șe însă definitivă această revocare numai după aprobarea ni ministerul în urma raportului ee prefectul este dator a supune în asemenea cas.

70. Prefectul pote suspenda

pe un director când siguranța și moralitatea serviciului ar putea să sufere prin* prelungirea exercițiului funcțiunelii, toșă în cele 8* ore V* raporta ministerului de împrejurări, cari vor tvebui să fie bine întemeiate, și va aștepta hotărîrea sa.

71. Numerul dorobanților pentru privigherea externă se va hotărî, după propunerea prefectului, de ministerul de interne prin ministrul de resbel.

72. Directorul este însărcinat cu executarea legei și regulamentului de față, el este responsabil înaintea administrației centrale de netregularitatea serviciului închisorilor precum și tote necuviințele contra ordine! morale ce s'ar putea ivi din neprivegherea sau neglijența sa.

78. Directorul intră în fie-care dimine'ță prin toto odăile arestului și se încredințează despre nevătămarea soliditate! lui, de buna ordine în timpul nopței trecute, stăruie și privighiază ca rinduiala de curățenie să se îndeplinească, cu exactitate; întreținerea curățeniei este reK3Quiandată mal eu deosebire directorului și «eeli-jarea acestei îndatoriri» totodunl de a motiva depărtarea sa.

74. Col puțin odijă p n 8 p tftmână fane o revisie tfenet'au și de apro,pc .In. Întrul inclisorei, caută pe arestați și prin îmbrăcăminte lor, se asigură că nu se află pe niciăieret' ceva care ar vătăma curățenia, securitate,* precum și ordinea morală. ; ;

75. Xici o. personă-străină administrat'mnel închisore; sau priveghere! leșale (gudeci,are) asupra arestaților nu va putea visita închisorea sau po veri-un arestat* fără de invoire a prefectului saflja, directorului prin înscris a prefecture! și fără ca aeestă invoire să. fie visată de judecăturul de instrucțiune

pentru preveniți ace'asta invoi-
re va fi un ordin obligator
pentru director, afară dacă a-
restul înscris în bilet s'ar
găsi în pede'psă disciplinară și
afară dacă el ar li pus la se-
cret de judecătorul de instruc-
țiune, procurorul sau de pre-
ședintele tribunalului

76. Nici un lucru de orice
natură nu pote să lie introdus
în închisore sau să esă din în-
chis6ro, dc cât după ce a fost
vedut și observat de director,
se înțelege că ace'asta privighere
we întinde și asupra lucrurilor
ce primesc areslații de din
afară.

77. Directorul examinează co-
respondența arestaților și nu
lasă să iesă nici o scrisore ce
ar putea fi contra moralității
și contra securitate?; el dă în
cunoscința prefectului nisea a-
semenea corespondențe cuiele
intențiuni.

Ou tote acestea se acordă in-
violabilitatea secretului pentru
tote scrisorile ce arestații ar
voi să adreseze autorității ad-
ministrative sau autorității ju-
diciale.

78. Scrisorile adresate de
preveniți advocaților și sprijii-
nitorilor ce ar fi însărcinați cu
aperarea lor nu se vor putea
libera de cât după visa procu-
rorului respectiv.

79. Directorul aplică pedep-
sele disciplinare prescrie la
art. 76, însă pentru tote pe-
depele acestea raportează pre-
fectului în totă sera care le
aprobă sau le preschimbă după
gravitatea cașului, el ține un
registru de pedepse unde trece
motivele fie-căreia.

80. Directorul va putea avea
locuința sa în întrul stabili-
mentului, însă cu desăvârșire
despărțită de închisore, unde
femeia și copii lui nu vor intra.

81. Este oprit cu totul direc-
torului:

1. Să ocupe arestații pentru

serviciul seu particular fără
plată;

Să primescă veri-un present
de la ei sau de la rudele lor;

Să lie vindă fie ori-ce sau sa
le facă veri-un comision;

Să înlesneseă corespondența
lor sail să introducă demăncări,
băuturi, în fine ori-ce obiecte
oprite de regulament;

Să caute să înriureze direct
sau indirect asupra preveniților
și acușăților în alegerea apă-
rătorilor lor;

Să bea sau să mănânce, cu
arestații sau cu rudele lor fără
excepție de pozițiunea acestora;

Să întârzie prin fav6re por-
nirea unui condamnat însem-
nat de prefectură a se trans-
fera la întâiul rind către scene
sail către penitenciarele cen-
trale de osindă, în fine să în-
trețină un raport de familiari-
tate cu veri-un arestat.

82. Directorul care se va do-
vedi culpabil de veri-una din
faptele oprite de articolul de-
nial sus, va putea fi depărtat,
afară dacă prefectul având în-
credere de îndreptare în per-
s6na lui va socoti a încerca să-l
pedepsească cu suspendare pe
timp de o lună din serviciu, cu
perderea lefei; însă în cas de
recidivă nici o considerațiune
nu'l pote scuti de a fi depărtat.

83. Guardienii sunt puși sub
ascultarea directorului, ei nu
pot lipsi odată toți din arest, nu
pot să iasă nici unul fără invoi-
rea directorului.

84. Neregularitățile doroban-
ților în serviciul gardei exte-
riore, cari cer înfrânare, se vor
încunoscința prefectului spre
a regula prin comandantul lor
pedCpsa meritată, însă la cas
când veri-unul s'ar dovedi că
întreține relațiuni cu veri-un
arestat, prefectul depărtează pe
acest dorobanț de la arest și
va cere de îndată înlocuirea
lui, ace'asta nu'l scutesce de ur-
mărire în judecată când este cas.

Directorul nu pote întrebui-
ința pentru sine nici un do-
robanț.

85. Pe fie-care nopte direc-
torul face cel puțin o revisie
prin totă încăperea închisorei,
spre a se încredința de liniște,
buna ordine și privigherea sen-
tinelor.

86. Directorul are asupra sa
întreținerea arestului, ia me-
sură dară pentru asigurarea
și cumperarea obiectelor de
hrană, îmbrăcăminte, ilumi-
nare, încăldire, reparații etc,
după ordinile și încuviințările
comitetului permanent, el ține
în sfârșit comptabilitai,ea ma-
terială și financiară prescrișă
la § H.

87. El este respundetor de
bunele calități ale materialului,
de distribuire și păstrarea lui.

El are asemenea îngrijire și
de obiectele depositate ale a-
restaților, la intrare să fie mai
întăiu curățite, spălate, repa-
rate, apoi strănse bine, etiche-
tate și din când în când ae-
risite.

88. În fie-care seră directorul
numără arestații dimpreună cu
șeful gardei, asistă la culcarea
lor, încue ușile și încredințează
cheile comandantului corpului
de paza, care adevereșce în o
condică anume pentru acest
sfârșit; apoi merge de raportează
verbal prefectului de starea a-
restului și de numărul aresta-
ților aflați și predați în paza
gardeii; asemenea urmare o
păzeșce și a doua di la deschi-
derea arestului spre a se încre-
dința dacă toți arestații sunt
față.

89. Directorul înfățișează în
fie-care seră prefectului raport
de starea poporațiunei (model 5)
și supune tot odată la încuviin-
țarea lui un buletin de consu-
mație (model 6) prin care se
arată cu prețurile lor câtimele
și natura materialurilor trebu-
incioșe de pus în consumație
dilinică pe a doua di" distri-

buirea câtimilor se va face po-
trivit regulilor arătate maijos.

90. În mesură cum face cum-
perăturile directorul statorni-
cesce fatură (model 7) în'numer
îndoit, unul pentru comitet și
altul pentru prefect, unde ne-
guțătorul adevereșce mai întâia
de furnitura materialului și de
prețul arătat în ea; aceste fa-
turi le presintă la lichidare Co-
mitetului care mandatează pen-
tru achitarea lor de le găseșce
în regulă. La primirea nanilor
cei îndrituiți adevereșce în la-
tura.

91. Totă fatura pentru casă
fie plătită de Comitet, va fi ve-
rificată de prefect sau de direc-
tor în iipsă'i, ca basate pe in-
voirile sale de consumație;
pentru tote cele-alte cheltueli
extra-ordinare saă de aprovi-
sionare, va trebui pe lângă a-
cesta să însemne ordinul de
autorizare al comitetului, în
fine ea va trebui să parte ade-
verirea vindetorului și a direc-
torului de conformă sumelor
sale.

92. Directorul va căuta să'și
deschidă credit la câți-va fur-
nisorii pentru obiectele trebuin-
ci6se arestului, ținând cotn-
pturl deschise fie-căreia în a-
nume registru, însă la finitul
fie-căreia lună încheie corruptu-
rile cu fatură și cere achitarea
lor la Comitet.

93. Comitetul pote elibera di-
rectorului rinduri, rinduri câte
un acompt pentru cumperātu-
rile diinice și mărunte, însă a-
cesta trebeșce să le justifice până
la finitul lunci.

Acomptul se elibereza direc-
torului mai ales asupra credi-
tului de hrană, pentru ca să
aibă tot-d'auna să elibereze
banii arestaților transferați câte
25 bani de poștă.

94. Spre justifica**» banilor
liberați arestaților pentru hrana
lor pe drum până la prefectura
urmăț6re, el trebeșce să alătou-
reze Comitetului copie după or-

dinul p'fect^uxei de pornire, și copia de adevărta șefului escortedeprimireia arestaților.

Comitetul primesc odată cu compturile de la director tablou de mișcare diluica a poporației (model 8), și lista noinala de cei aflați față (model 9). Acestea la un loc cu comptabiliitatea financiară se trimite direcțiunei generale a închisorilor spre verificare.

96. Directorul mai ține: O condică cu tulpină de primiri (model io);

O condică jurnal de cheltuell (model 11);

Un inventaria de obiectele mobiliare;

O condică de obiectele depuse de arestați la intrare;

O condică de banii depuși de arestați la intrare pe partid».

El dă la finitul iie-căreia trei luni un îndoit tablou statistic (model 12), diu care un exemplar se depune la biuroul statistic, iar altul se trimite la direcțiunea generală a penitenciarelor.

97. Directorul care 'și primesc de la primăria comunei locale la fie-care 15 dile un exemplar de prețurile ce au urmat în piață asupra osebitelor obiecte ce intră în întreținerea arestului. Acest exemplar 'l trimite comitetului odată cu compturile, pe temelul cărora se face verificarea.

98. Serviciul sanitar e făcut de medicul de oraș, și în cas de absență de cel ce'l înlocuiesce iu postul seu.

Medicul de oraș va face în tote dilele o visită la infirmeria închisorei.

99. Ordonanțele doctorului sunt făcute tot-deauna prin înăcri*. Aceste ordonanțe se trimite de director cu visa sa la farmacistul însărcinat cu furnitura medicamentelor care le reproduce tot-deauna pe lângă compui său la cererea de plată

100. Medicul primar al ju-

dețului vizitează închisorea, ațelierele, dormitoarele, locurile de pede"psă, etc., cel puțin la 15 \$iie. El propunemesurile de salubritate de câte ori socotesco de trebuință. El înscrie observațiile sale în o,anume condică.

101. Dacă nu va fi cu puțință de a se aședa în închisore o infirmerie, arestații loviți de bole grele vor fi transferati sub pază și căutați într'o sală specială la spitalul târgului unde se află închisoreea, pe comptul comitetului.

102. Ordinul de transferare la spital va fi eliberat de prefect după cererea înscrisă a medicului cu consimțimintul procurorului pentru arestații preveniți, și cu scirea președintelui tribunalului pentru arestații acușați.

103. La finitul fie-căru ai, medicul orașului face un raport prefectului asupra bolii care a predominat în închisore și asupra căușelor lor; raportul se transmite de prefect direcțiunei generale a închisorilor.

Ace'stă nu scuteseepc medic de raportul seu către direcțiunea generală a serviciului sanitar.

104. Tratamentul spitalului înclisorei va fi acela care urmează în spitalurile civile de sermani liberi pentru hrana, pentru așternut și pentru îmbră cămintea.

105. Prefectul va veriSca în tote dilelc buletinele dilnice, de consumație în distribuirea hranei și a altor materialuri și va căuta să fie cătimea prescriasă prin acest de fuță regulamentul și iu limitele prețurilor pieței.

Pentru verificarea pieturior se pote orienta după exemplarele municipale ce urmează a i se comunica din 15 în 15 dile, avend acest drept. și chiar datori a face acesta și membrii comitetului permanent în ori-ce timp.

106. Prefectul va visita cel

puțin odată pe lună arestul. Directorul prefecturei în totă septămina odată; ei se vor încredința de curățenie, de buna rinduală și disciplina arestului ei vor inspecta condica pedepselor și vor însemna în anume condică observațiile lor, iar în cas de neajunsuri sau necesitate a se lua ore-care dispoziții de îmbunătățire de interesul stabilimentului, va lua înțelegere și stărui la comitet pentru executarea lor.

107. Reparațiile periodice ale arestului cerute de curățenie și buna întreținere se fac de către comitetul permanent din fondurile ee-șunt asigurate prin budget pentru asemenea sfirșit iar pentru reparațiuni extraordinare sau îmbunătățiri, se consultă arhitectul orașului, care mai intuiu face devis.

Prefectul este dator să raporteze ministerului, când comitetul a rneglija asemenea lucrări.

108. Afară de prescripțiunile acestui regulament se vor putea face instrucții speciale pentru ordine, curățenie și salubritate recomandate de dispozițiunea specială a localurilor și de impejurări particulare localitatei, însă înainte de a se pune în aplicare, se vor supunela aprobare ministerului.

109. Regulile disciplinare vor ii prescrie și afișate pe pereții închisorei, în fie-care despărți tură.

110. Prefectul nu va putea delega nimeni îndatoririle sale prin acest regulament și autoritatea sa asupra arestului.

Regulamentul asupra loteriilor cu scop de bine-facere sau pentru încurajarea artelor *)

From, și *pubt. la 20 Febr. 1883.*

13. Membrii comisiunel vor examina actele ijufliflitate pre-

*) V. *regulamentul complet în colecția Hamangiu p. 2Q0b.*

sintate de organizatori loteriei, vor lua tote informațiunile ce vor crede de cuviință pentru a se convinge de exactitudinea celor eoprinse într'insele și, găsinndu-le în regulă, vor încheia proces-verbal constatator că scopul loteriei a fost întocmai împlinit și vor da certificat despre acesta celor în drept.

In cas contrariu însă, vor însciința parchetul tribunalului, care va urinări pe delincuenți ca abusători de încredere.

Regulamentul pentru aplicarea lezei imposibilității asupra beutu* rilor spirtose *)

Prom. și publ la 30 Iulie

93. Fabricantul, care va începe fabricațiunea fără a fi făcut deciarățiunea prevădută la art. 5 și 13 din acest regulament, se va supune la o amenda de 400 lei.

La aceiași amendă se vor supune fabricanții cari nu vor ține sau vor ține în neregală registrul prescriș de art. 8 din lege și 79 din acest regulament.

94. Fabricanții sunt datori a prezenta registrele lor agenților de ori-ce grad ai fiscului, ori-când aceștia vor găsi cu cale a le cere.

In cas de refus, el vor fi supuși prima oră la o amendă de 200 lei; a 2-a oră, în același an, de 400 lei, iar a 3-a oră de 200 lei.

Fabricanții, cari nu vor preda agenților de control tablourile prevedute de art. 13 și 105 din acest regulament, se vor supune la 200 lei amendă pentru iie-care infracțiune.

95. Băuturile de ori-ce felb car! se vor surprinde c& s'au sustras de la plata, taxelor, precum și vasele ce le vor conține și mijlocele întrebuințate

*) V. *regulamentul complet în colecția Hamangiu p. 2264.*

pentru transportul lor, se vor confisca în profitul fiscoiului; iar făptuitorii fraudelor vor fi pedepsiți cu amenda de la 25 până la 60 lei.

96. Acei cari se vor dovedi că, contrariu declarațiunei lor, au întrebunțat prune, tescovină, viii sau drojdii de vin la fabricațiune de rachiuri, saii avi înstrăinat tescovină, drojdii de vin, sau prune în fermentație suni pasibili de aceleași pedepse prevedute în contra aceleora ce se surprind sustrăgând băuturi de » plata taxelor; iar fabricanții beufcurilor produse din aceste materii vor plăti taxa de 8 bani de grad.

97. Când agenții ministerului de finance vor constata, după regulile dreptului comun, că o cantitate de băuturi a fost sustrasă de la plata taxelor, fabricanții saii vindotorii vor fi supuși la o amendă egală cu îndoiul taxei ce s'ar fi cuvenit fiscoiului pentru băuturile sustrate și la confiscarea unei cantități de băuturi echivalentă cu acea constatată ca pusă în consumație fără pata taxelor.

* 98. Se va pedepsi cu amende de ia 3000 până la 2000 lei, și cu confiscarea unei cantități de beuturi, echivalentă cu producțiunea medie a uhei luni, fabricantul care, prin orice mijloce, vă fi făcut ca aparatele de mesurătoare să nu funcționeze sau să indice cantități mai mici de cât cele fabricate în realitate, prin alterarea safi distrugerea mesurilor de siguranță, preveddte de flH. 7 din presentulregulaTnent. în acest cas* fabricile se Vor opri imediat din lucrul Tmfcia la aducearea iri'taTea^de-mai înainte a mesurilor de Siguranță menționate tfiaî 'sus. *

99. Se vor pedepsi Cu inchiderea stabilimentului sau fabricei! pe timp de 1 an până la 5 și CU' amenda de Ja 1000-Moo lei, toți acei cari se vor dovedi

că au întrebunțat sulf sau orice alte materii vetămătore sănătate! în fermentarea" materiilor prime. In același timp fermentația ast-fel preparată se va distruge.

100. Sunt supuși unei amende de la 200 până la 500 lei, care, în cas de insolvabilitate, se va transforma în închisore conform art. 28 din codul penal:

« Agentii însărcinați cu perceperea impositului cari ar implini alte taxe de cât acelea prevedute la art. 1 din lege și regulament, fără prejudiciul penalităților prevedute la art. 141 din codul penal;

* hJ -Agenții cari prin neglijență sau rea credință au contribuit a se strecura beuturi în consumație fără a se plăti taxele legale.

Retrtihunelit pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comnnale. *

Poom. §!• publ. la 28 Apr. 1887.

38. Pentru constatarea operațiunilor făcute de perceptori, ei vor ține registrele următoare:

a) Vn registru de chitanțe cu matcă;

b) Vn registru recapitulativ compus din 2 părți: partea 1-a casa banilor, și partea 2-a, debitul și creditul;

c) l'n registru de urmărire indicând numele contribuabililor urmăriți, sumele datorite, timpul datoriei, averea sequestrată și termenul de vindare.

Aceste registre se vor confesiona de primărie; ele vor fi numerotate filă cu filă> sigilate și parafate de către administrațiunea comunei.

Pentru comunele rurale tipărire registrele necesare serviciului de percepere al veniturilor comunale se va face de

*) V. regulamentul complex în colecția Hamangiu, p. 2192.

tipografia Statului, sau în cas de trebuință la tipografia particulară, însă în acest cas numai cu autorizarea și sub controlul comitetului permanent.

Orl-ce deposit particular de condici de chitanțe pentru contribuțiunii comunale puse în comerțiu va fi supus confiscare! urmărindu-se făptuitorii conform art. 8D5 și 396 din codul penal (art. 7 din legea de urmărirea.

43. Agenții autorităților polițienesc!, cari vor neglija safi vor refusa de a da la timp concursul și asistența cerută în mod formal, se vor pedepsi, pentru prima 6ră, cu jumătate lCfa, pe o lună, pe basa unei constatări făcute de delegatul primarului în asistența șefului agentului polițienesc. In cas de recidivă, agentul polițienesc se va destitui și se va da în judecată conform art. 120 codul penal (art. 02 din legea de percepere și art. 19 din legea de urmărire).

Afară de acesta, șefii autorităților de cari depinde acei funcționari, vor putea lua și ori-ce alte măsuri disciplinare în urma mijlocire! autorității comunale.

44. Perceptorii și agenții lor nu pot, sub pedepsa prevădută de codul penal, exercita nici un comerțiu și nici să fie în comerțiu cui-va.

45. Pentru ori-ce negliegță safi întârziere în impliniri safi în facerea vărsărilor, perceptorii vor putea fi amendați cu 25 până la 300 lei.

Ca aceeași amendă se vor pedepsi și perceptorii cari vor negligea de a adiona registrele de chitanțe, d'a trece sumele implinite în registrele respective și d'a descărca d'... în roluri la partid a contribuabililor sumele percepute.

46. Perceptorii cari nu vor preda la termenile prevădute compturile de gestiune, sau cari

nu vor încheia și preda imediat după încetarea lor din funcțiune compturile și actele gestiunei lor se vor pedepsi cu amenda de la 50 până la 500 lei.

Acastă amendă se va pronunța de primar și se va aproba de autoritatea comunala. In cas de insolvabilitate, amenda se va înlocui prin închisare pronunțată de tribunalul competent.

Dacă perceptorul persistă în refușul de a-și preda compturile și actele serviciului, ele se vor încheia de către un agent al fiscoiului în asistența unui delegat comunal (art. 66 l. p.)

47. Ori-ce mănuitoir de bani publici, care va fi comis sustrageri safi delapidări de bani în paguba comunei, va fi urmărit pentru despăgubire în orice avere fără nici un fel de jumațiune safi chemare în judecată, ci numai în virtutea actelor de constatare și cu dreptul de preferință conform art. 32 de mai sue, fără prejudiciul pedepselor prevădute de codul penal pentru asemenea fapte.

48. Constatarea delapidărilor se va face de către controlorii comunali sau de alți delegați ai comunei și de către ori-care funcționar public al comunei sau al Statului.

Procesele-verbale dresate de acești agenți față cu partea interesată (perceptorul safi garantul), sau după chemarea lui în regulă, vor face probă legală în justiție și nu vor putea fi atacate de cât prin inseriere, în fals sau pentru motive de erore bine constatată conform procedure! penale (art. 112 legea comptabiliității generale).

49. Ori-ce mănuitoir de bani publici ai comunei nu va putea ti descărcat de deficitul constatat asupra-i sub nici un cuvânt, nici chiar sub acela că i s'a furat saii că a perdut banii de nu va justifica că perderea a provenit dintr'o forță majoră

bine constatată și că s'au luat t6te precauțiunile prescrise de lege pentru încasarea banilor.

Însărcinați cu m6nuirea banilor publici nu vor putea fi desc6rcați de deficitul constatat asupra lor, ar6tând sau pretext6nd c6 ar putea avea ordine scrise sau verbale, sau chiar recepise de la osebiți funcționari, fie superiori sau egali, pentru întrebuițarea banilor constatați lipsă în casă.

Ca acte desc6rc6toare nu se vor ține în sem6 de c6t mandatele și recipisele oficiale liberate în conformitate cu legea contabilităței generale.

Funcționarii cari vor fi dat ordine saii recepise ilegale se vor considera ca complici și ca atari se vor urmări în justiție.

64. Deosebirile recunoscute între indicațiunile unei declarațiuni și rezultatul verifi cațiunei se vor considera ca contra vențiuni și vor da loc la aplicarea pedepselor următore.

a) Dacă coletele se vor g6si în numer mai mare de c6t acelea declarate, excedentul se va confisca și declarantul se va supune la amendă de 50 lei în comunele urbane reședințe de districte, de 25 lei în cele-lalte comune urbane și de 10 lei în comunele rurale;

b) Dacă m6rfurile inf6țișate vor întrece greutatea, m6sură sau numerul declarat, excedentul care nu va fi mal mare de c6t 15% se va supune la plata drepturilor 6ndoite; iar excedentul superior la 15% se va confisca;

c) Dacă declarațiunea se va dovedi falsă în ce priveșee felul sau calitatea m6rfurilor, m6rfurile false declarate se vor confisca și declarantul se va supune la amendă de 50 lei în comunele urbane reședințe de districte, de 25 lei cele-lalte comune urbane și de 10 lei în comune rurale.

C6nd suma drepturilor cu care declarațiunea falsă ar fi

putut p6gubi pe comună va fi mai mică de c6t 20 de lei, se va aplica numai amenda de 50 lei în comunele urbane reședințe de districte, de 25 lei în cele-lalte comune urbane și de 10 lei în comunele rurale.

d) Dacă m6rfurile proibitesau supuse la restricțiune de intrare în virtutea vre-unor legale dispozițiuni speciale, vor fi declarate sub denumiri false, aceste m6rfuri se vor confisca și declaranții se vor supune la o amendă de 250 lei în comunele urbane reședințe de districte, de 125 lei în cele-lalte comune urbane și de 50 lei în comunele rurale.

e) Dacă se va g6si mai puține colete de c6t se va fi declarat, declarații se vor supune la amenda de 150 lei pentru fie-care colet lipsă în comunele reședințe de districte, de lei 75 în cele-lalte comune urbane și de lei 35 în comunele rurale.

Pedepsele hotărîte pentru declarațiunea falsă în ce priveșee felul și calitatea m6rfurilor și pentru deficit de colete nu se vor aplica în cașurile de substituțiune sau de furt dovedit judecătoreșce (art. 95 legea v6milor și art. 8 legea percepere! taxelor comunale).

94. Dacă biletul de transit revestit cu certificatul desc6rc6tor, nu va fi 6napoiat administrației comunale în termenul fixat de art. 93, atunci proprie tarul m6rfei va perde garanția depusă dup6 art. 81 și va fi supus la o amendă de 150 lei în comunele urbane reședințe de districte, de 75 lei în cele-lalte comune urbane și de 30 lei în comunele rurale.

Dacă certificatul desc6rc6tor dat de biuroul de eșire asupra biletului de transit va avea de obiect numai o parte din m6rfurile expediate, penalitățile hotărîte de acest articol nu se vor aplica de c6t în proporțiunea aferentă cantităților de

m6rfurilor neeșite din raza comunei (art. 149 legea v6milor și art. 8 legea percepere! taxelor comunale).

96. Ori-ceintroducere de m6rfuri sau produse s6virișită sau tentată contra dispozițiunilor legilor privitoare la aședarea și perceperea taxelor de accise și regulamentului de faț6, în scop a nu se mai pl6ti drepturile comuneii sau de a se eluda o prohibițiune, saii numai pentru a evita 6ndeplinirea unei formalități, va constitui un fapt de contrabandă (art. 166 legea v6milor și art. 8 legea percepere! taxelor comunale).

97. Contrabanda avend de ohiect m6rfuri *tarifate* sau prohibite, f6cută sau ten at6 prin locurile sautrecetorele afectate legalmente operațiunilor de percepere acciselor, se va pedepsi cu confiscarea m6rfurilor și cu o amendă egală cu un sfert din valoarea acestor m6rfuri, dacă ele vor fi *tarifate*, și egală cu jumătatea din val6rea lor, dacă vor fi *prohibite*.

La determinarea valorei m6rfurilor se va lua de basă prețurile curente din localitate a obiectelorprinșe în contrabandă

Amenda nu va putea nici odată s6 fie mai mică de 50 lei pentru reședințele de districte de 25 lei pentru cele-lalte comune urbane și de 10 lei comunele rurale, pentru m6rfurile *tarifate*; și de c6te 250 lei pentru cele *prohibite* pentru reședințele de districte, 125 lei comunele urbane și 50 lei comunele rurale (art. 167 legea v6milor și art. 8 legea percepere! taxelor comunale).

98. Contrabanda de m6rfuri tarifate sau prohibite, f6cută sau tentată prin locuri ascunse saii interdise pentru trecerea m6rfurilor supuse acciselor va da loc la aplicațiunea pedepselor hotărîte de articolul precedent și la confiscarea mijloceilor de transport.

Osebit fraudatorii se vor trimete 6nainte tribunalelor pentru a fi condamnați la pedepsa 6nchisorei, dup6 distincțiunile următ6re:

a) De la 5 dile p6nă la 3 luni, dacă faptul va fi fost comis de mai puțin de trei indivizi;

6) De la 3 luni p6nă la un an dacă faptul va fi fost comis de 3 saii mai mulți individi adunați în trupă;

c) De la 2 p6nă la 5 ani, dacă unul sau mai mulți f6ptuitori adunati în trupă vor fi avut asupra lor arme aparente sau ascunse pe cari 6nș6 nu le vor fi 6ntrebuițat, f6r6 prejudițul altor pedepse mai grave prevădute de codicele penal, pentru crime saii delictes comise de dișii f6ptuitori (art. 168 legea v6milor și art. 8 legea percepere! taxelor comunale).

99. Contrabanda de m6rfuri sau produse scutite de drepturi se ve pedepsi cu amenda de la 121/—60 lei în comunele reședințe de districte, de lei 6 ban! 25—25 lei în cele-lalte comune urbane și de 2Va p6nă la 10 lei în comunele rurale, ori-care va fi locul pe unde m6rfurile saii produsele se vor introduce în oraș, și ori-care va fi val6rea a acestor m6rfuri.

Nu intră în prevederile acestui articol introducerile de obiecte dispensate de obligațiunea inf6țișare! la biurourile de accise prin art. 54 al acestui regulament (art. 170 legea v6milor și art. 8 legea percepere! taxelor comunale).

100. Ori-cine se va dovedi c6 a participat ca 6ntreprind6tor, ca asigur6tor sau ca interesat 6ntr'un mod 6re-care, la un fapt de contrabandă, va deveni în calitate de complice, solidar de amendă și pasibil de 6nchis6rea pronunțată contra f6ptuitorilor (art. 171 legea v6milor și art. 8 legea percepere! taxelor comunale).

102. Ori-cine se va dovedi c6

prin facturi, scrisori de cărat sau alte acte conținând indicațiunile mincinoase, a reușita surprinde buna credință a agenților accisului și a păgubi pe comună de o parte din drepturile sale, se va pedepsi cu pedeapsa hotărâtă de codicele penal pentru înșelăciune sau excocherie fără prejudiciul altor pedepse mai grave aplicate pentru fals.

Prescripțiunea va fi cea hotărâtă de codicele penal (art. 173 legea vămilor și art. 8 legea perceperei taxelor comunale).

121. Cine va voi să se înscrie în fals contra unui proces-verbal va trebui, sub pedeapsă d'a perde dreptul de înscriere în fals, să declare acesta prin cererea sa de apela tribunalul sau judecătorul de ocol și să arate prin disă cerere mijlocele ce p6te invoca pentru dovedirea falsului și numele și calitățile martorilor pe cari 'i pote produce. La diua hotărâtă pentru trecerea apelului, și dacă apelantul va fi prezent, tribunalul sau judecătoria de ocol va examina mai întâiu inscripțiunea în fals și, găsind mijlocele invocate în sprijinirea falsului în temeiate și admisibile, va ordona suspendarea cercetării apelului până când jurisdicțiunea criminală va fi pronunțată asupra acțiunii care se va exercita de Ministerul public după comunicațiunea ce i se va face de sentința tribunalului, admitând inscripțiunea în fals.

Dacă inscripțiunea în fals va fi respinsă, se va procede la cercetarea apelului fără nici o amânare. Inscriptiunea în fals va fi înlăturată de către tribunal sau de judecătorul de ocol fără examen prealabil, dacă apelantul nu se va afla prezent la înfățișare. Când acțiunea publică, exercitată în urma unei inscripțiuni în fals, H& va termina prin condamnățiunea funcționarilor acușați de fals, atunci credința datorită proceselor-

verbale, conform articolului precedent, va înceta d'a exista și tribunalul va fi în drept de a discuta faptele constitutive ale infracțiunii și d'a primi, în privința acestor fapte, probă, prin martori. Acela care se va înscrie în fals și care va sucomba va fi condamnat la o amendă de 150 lei și la daunele interese ce se vor cuveni agenților pe nedrept acușați (art. 193 legea vămilor și art. 8 legea perceperei taxelor comunale).

180. Perceptorii, casierii comunali și agenții auxiliari! de urmărire în operațiunile de sequestru și vîndare, de câte ori vor găsi de cuviință, vor cere formal asistența agenților publici, administrativi și polițienesci!

Orl-ce cerere în scris din partea agentului de urmărire ca să fie asistat, nesatisfăcută în termen de 48 ore, va atrage pentru agentul administrativ sau polițienesc, penalitatea amendărei cu jumetate lăfa pe o lună. In cas de recidivă, agentul abătut va fi supus și la penalitatea prevedută la art. 390 codul penal. Constatarea acestor abateri se va face încheere de procese-verbale de către delegatul autoritatei comunale, în prezenta delegatului superior agentului abătut și se va aproba pentru capitală de prefectul poliției și în județe de prefectii de județe.

Amendile pronunțate se vor urmări și se vor incasa în folosul Statului.

Regulamentul pentru prevențiunea bulelor infecțioase (moUpsitore) desvoltător art. 9, 12, 13, 128, 129 și 130 din legea sanitară *)

Prom. si publ. la 8 Dec. 1891.

111. Funcționari! publici cari vor călca acest regulament, vor

*) V. *regulamentul complex în colecția Hamangiu p. 2426.*

fi pasibili! de penalitățile prevăzute de legea sanitară (art. 175) și de codul penal.

Regulamentul pentru aplecarea art. 3 din le^ea pentru instrăinarea bunurilor Statului și resenmperarea embatielor *)

Prom. si publ. la 2 Apr. 1893.

6. Cumpărătorii de loturi cărora se vor fi incuviințat avansuri sunt obligați a le întrebuința la destinațiunea pentru care le-a fost acordate.

Contravenirea la acesta obligațiunea se va considera ca abuz de încredere și se va pedepsi conform art. 330 din codul penal.

27. Membrii comisiunilor prevăduți la art. 10, cari vor contraveni la dispozițiunile regulamentului de față, constatând fapte ne adeverate, sau afirmând drept adeverate fapte mincinoase, atât în privința împrumutatului, câtși garantului, se vor pedepsi în conformitate cu art. 123 și 124 din codul penal.

Ei vor avea și răspunderea civilă pentru daunele ce vor fi causat.

28. Primarii și perceptorii fiscali se vor pedepsi de asemenea, conform art. 123 și 124 din codul penal, în cas de a comite veri una din infracțiunile acolo enumerate, fiind tot-d'odată răspundători de ori-ce daune cauzate Statului.

Regulament pentru vaccinare și revaccinare **)

Prom. si publ. la 10 Sept. 1893.

45. Toți locuitorii țării, părinții copiilor, tutorii minorilor,

*) V. *regulamentul complex în colecția Hamangiu p. 2734.*
**) *Idem, p. 2813.*

curespondenții școlărilor, directorii și directoarele școlilor publice și private, ale internatelor și pensionatelor publice și private, ale asilelor, ale grădinilor de copii, rectorii seminarilor, directorii stabilimentelor industriale, ai diverselor fabrici și ateliere, învățătorii și învățătoarele școlilor rurale, cari nu se vor conforma prescripțiunilor acestui regulament sunt pasibili de penalitate prevădută la art. 175 din legea sanitară.

46. Organele administrative sanitare cari se vor abate de la prescripțiunile regulamentului de față vor fi pasibili de pedeapsa prescrisă la art. 375 din legea sanitară; afară de acCsta funcționari! administrativi abātuți vor fi pasibili de penalitățile prescrise prin legea de organizare a autorităților administrative, iar cei sanitar! de penalitățile prescrise de art. 42 din legea sanitară.

47. La aceeași penalitate ca medicii și vaccinatorii! vor fi supuși și directorii institutelor de limfă vaccinală și ajutorii lor, cari cu neglijență vor fi recoltat limfa vaccinală purulentă, safi vor fi debitat limfa alterată, prin inocularea căreia s'arii produs erisipele, flegmăne adeno-limfagite și alte complicații ale procesului vaccinai.

Regulament pentru consiliile de igienă și salubritate pblicăS.

Prom. si publ. la 7 Oct. 1893.

62. Membri! consiliului de igienă, funcționari ai Statului, ai județelor și comunelor, cari vor lipsi nemotivat de la ședință, vor fi amendați cu câte 20 lei de fie-care absențare nejustificată.

Amenda se va vărsa la casa autoritatei! de care depinde funcționarul amendat.

63. Toți funcționarii publici

și ori-care persoană particulară cari va călca veri-una din dispozițiunile acestui regulament se vor pedepsi conform art. 175 din legea sanitară.

Regulament pentru epitropiile bisericesc!*)

Prom. și publ. 14 Ianuarie 1894

42. Epitropiile bisericesc! fiind, nisce mici administrațiuni publice, risipa saii reaua întrebuintare a averilor bisericesc! se vor considera carisipe și deturnări de ban! publici și culpabili vor fi urmăriți conform legii penale.

De asemenea ori-ce abateri a epitropului de la dispozițiunile acestui regulament, va avea drept rezultat revocarea lui.

Regulament pentru alinierea satelor și pentru construirea locuințelor țărănesc! **)

Prom. și publ. la 14 Iun. 1894.

11. Nu se permite cu nici un preț topirea cănepei, inului sau a teiului în lacuri, gârle sau puturi din interiorul satelor; acolo unde se va constata una ca acesta, contravenientul se da în judecată, conform art. 375 alin. IX din codul penal, confiscându-se și cănepa, inul sau teiul găsit.

Se pote permite topirea cănepei, inului și teiului în depărtare de 100 metri de la sat lângă apele curgătoare, la nisce bazine sau gropi speciale, legate cu apacurgătoreprintr'un mic canal precum și în lacuri situate în aiară de sat, car! bazine, gropi, lacuri se vor împrejmui pentru ca să nu se apropie vitele de ele.

*) V. *regulamentul complet în colecția Hamangiu p. 3022.*
**) *Idem, p. 3112.*

21. Ori-cine nu se va conforma cu acest regulament, va fi pedepsit, conform articolelor 385 și 388 din codul penal, iar subprefecții și primari! după art. 175 din legea sanitară.

Regulament pentru serviciul sanitar de județe *)

Prom. și publ. la 12 Aug. 1894

35. Prefecții, sub-prefecții, primarii comunelor urbane și rurale, cari vor călca dispozițiunile legii sanitare și se vor abate de la prescripțiunile acestui regulament, vor fi pasibili de penalități precum se prescrie la art. 37 din legea pentru organizarea serviciului administrațiunei centrale și la art. 175 din legea sanitară.

La aceleași pedepse se vor supune fabricanții, comercianții și alte persoane private cari vor călca prescripțiunile legii sanitare și ale regulamentelor publicate de ministerul de interne pe basa ei.

Afară de acesta, funcționarii administrativi abătuți, vor mai fi pasibili de penalități precum se prescrie prin legea de organizare a autorităților administrative (art. 36, 37 și 38).

Amendele vor intra în casele comunelor respective spre a alimenta fondurile medicamentelor gratuite pentru seraci,

119. Medicii! primari de județe, medicii de plăși, medicii de urbe, agenții sanitari și m6șele cari vor călca dispozițiunile legii sanitare și se vor abate de la prescripțiunile acestui regulament, vor fi pasibili de amende de la 50 până la 1000 lei, și dacă din negligență lor a suferit sănătatea sau chiar viața cetățenilor, ei vor fi pedepsiți cu închisore corecțională de la 15 zile până la 1 an.

*) V. *regulamentul complet în colecția Hamangiu p. 3195.*

Amendele vor intra în casele comunelor respective, spre a alimenta fondurile medicamentelor gratuite pentru săraci.

Regulament pentru industriile insalubre *)

Prom. și publ. la 24 Sept 1894.

101. Contravențiunile în contra prescripțiunilor prezentului regulament ae vor pedepsi pentru prima oră cu o amendă de la 10 -- 100 lei, pentru a doua 6ră cu o amendă de la 30--500 lei și pentru a treia oră cu închiderea stabilimentului pentru un timp limitat, conform art. 146 din legea sanitară.

Regulament pentru exploatarea carierilor din proprietățile Statului **)

Prom. și pnbl. la 10 Maiu 1895.

53. Abaterile de la acest regulament cad în prescripțiunile art. 85, »6 și 87 din legea minelor.

Regulament pentru punerea în aplicare a legii minelor, privitor la titlurile i, II, IV, V, VI, VII, X, XI, XII, XIII, XV, XVII ***)

Prom. și publ. la 10 Maiu 1895

52. întreținerea cablurilor pentru translațiunea persoanelor în puturi e supusa condițiunilor următoare:

a) Coliviile vor fi pe cât posibil construite ast-fel în cât să se evite căderea lucrătorilor și a-i pune la adăpost de loviturile pietrelor ori altor obiecte ce s'ar desface de pe pereți, etc., și ar cădea în puț.

*J V. *regulamentul complet în colecția Hamangiu p. 3274.*
**) *Idem, p. 3520.*
Idem, p. 3501.

Dacă coborirea se va face în but6ie, acestea trebuie să fie strânse cu cercuri de siguranță, purtând un fel de copac, pentru a impede ca căderea corpurilor grele în capul lucrătorilor;

b) Numărul persoanelor cari se vor introduce într'o colivie sau într'un butoiu, precum și iuțela de translațiune vor fi fixate de direcțiunea minei și făcute cunoscut inginerului de mine respectiv;

c) Coliviile ori but6iele nu vor putea primi sub nici un pretext o altă greutate suplimentară atunci când numărul de persoane determinat va fi luat loc în ele;

d) La plecarea și sosirea coliviilor sau butăielor, fie la suprafață, fie la diferitele caturi, mișcarea mașinei se va face încet și cu precauțiune; aceleași precauțiuni se vor lua la întâlnirea coliviilor sau but6ielor când circulațiunea se va face într'un puț sau compartiment nedespărțit;

e) La ori-cnre înălțime d'asupra gurei puțului, ghidi! vor fi apropiați și întăriți cu tachețe de siguranță pentru a impede ca coliviile saii butăiele de a se înălța accidental până la moletc. În lipsă de apropierea ghidilor ge vor institui „evite moletes”;

f) Mașina de extracție va trebui să fie prevedută... frâu puternic și dispus ast-fel ca mașinistul să-l potă manipula cu înlesnire, fără ca să se mai deplaseze.

Ea va fi de asemenea prevedută cu un aparat reprezentativ al mersului coliviei în puț, o sonerie automată va anunța sosirea lor la suprafață. Direcțiunea minei va trebui să întocmescă un sistem de semnale bine tletrminate pentru anunțarea diferitelor manevre ce se vor opera în serviciu;

g) Dispozițiunl speciale trebuie luate de direcțiune pen-

tru a putea scâte persoanele în cazul când coliviile sau butele s'ar opri în coborirea sau urcarea lor ;

b) Dispozițiuni speciale trebuie luate pentru a se asigura o ordine perfectă la coborirea și urcarea lucrătorilor. Ori-ce neregularități, ori cât de inofensive, vor fi pedepsite, cu amendă, conform art. 186 din lege.

95. Contravențiunile la dispozițiunile din acest regulament se vor pedepsi chiar când n'ar fi urmat un accident, conform titlului XIII din legea de față.

Regalanaentul pentru exercițiul chirurgiei dentis'tice *)

Prom. și publ. la 27 Ian. 1896.

10. Sub-chirurgii, dentiștii de clasa II, dentiștii cu diplome în chirurgia dentară (dentiști! de clasa I și doctorii în medicină, dentiști, cari se vor abate de la dispozițiile legii sanitare și ale regulamentului de față, întru cât privesc exercițiul profesiei lor, vor fi pasibili de penalitățile prevăzute J. . . t. 113 și 175 din legea sanitară.

Regulament pentru liberarea certificatelor de proveniență și de sănătate pentru animale și pentru produsele animale brnte **)

Prom. și publ. la 12 Sept. 1896.

56. Acei care vor contraveni prescripțiilor acestui regulament vor fi dați judecate! spre a fi pedepsiți conform art. 174

*) V. *regulamentul co'nplect în colecția Hamangiu p. 3583.*
**) *Idem, p. 3697.*

și următori! din legea de poliție veterinară.

Regulament al legii asupra alienațiilor *)

Prom. și publ. la 13 Nobr. 96.

82. Medicul director al unui stabiliment de alienați public sau privat va fi admonestat saii suspendat provisoriu din funcțiunea sa, dacă va reține în stabilimente o persoană vindecată, sau dacă va refusa de a libera o persoană aședată, când prefectul sau procurorul ordonă saii când veri-unadin persoanele arătate în art. 11 o va cere.

88. Contravențiunile la articolele din secțiunea I și II comise de medicul-director al unui ospiciu public, sau al verunei case de sănătate private, sunt pedepsite su o amendă de la 50 până la 100 lei.

84. Ori-ce persona impieगतă într'un stabiliment public sau privat, și ori-ce supraveghetor sau infirmier, saii atașat pe lângă un alienat, care a devenit culpabil, cu sciință de lovirii și rănirii comise asupra unui alienat, va fi pedepsit conform art. 238 și următorii din codul penal.

85. Ori-ce persoană culpabilă de un atentat la pudore, comis cu sau fără violență asupra unui alienat de sex bărbătesc sau femeesc, se va pedepsi cu reclusiunea.

86. Ori-ce altă abatere de la acest regulament care nu este anume menționată în art. precedent se va pedepsi în conformitate cu prescripțiunile codului penal.

*) V. *regulamentul compl. în colecția Hamangiu p. 3720.*

Regulament pentru gerviciul de maleinisare (morvinisare **)

Prom. și publ. la 27 Nobr. 96.

53. Acei cari se vor opune de a se maleinisa solipelele, care după acest regulament trebuie a fi maleinisate sau remaleinisate, saii acei cari vor sustrage animalele de sub observație, se vor pedepsi conform art. 177 din legea de poliție sanitară-vetermară; iar când vor instrăina animale, pedepsă va fi cea prevădută de art. 174, aliniat 5, din aceeași lege.

Tot-d'odată, după casuri, se va putea aplica și art. 178 din citata lege.

Regulament pentru mesurile de aperare senătațel publice, față de exploatarile de petroleu *)

Prom. si publ. la 21 Oct, 1899.

12. Contravențiunile în contra prescrierilor regulamentului de față se vor pedepsi, pentru prima 6ră, cu amendă de 100 lei! și cu suspendarea exploatare! pană la îndeplinirea ameliorărilor; pentru a doua oră aceeași suspendare, plus amendă de 500 lei, iar a treia oră cu închiderea stabilimentului pe timp limitat, pe basa art. 146 din legea sanitară.

*) V. *regulamentul complex în colecția Hamangiu p. 3734.*
**) *Idem, p. 4125*

Regulament pentru vindarea substanțelor medicamentase brute (drogue) și a materilor toxice »)

Prom. și publ. la 9 Ian. 1900.

26. Abaterile de la acest regulament se vor pedepsi în conformitate cu art. 175 din legea sanitară, ținându-se samă de gravitatea lor, cu r

1) Observațiuni; 2) Cu închiderea drogueriei pe un timp determinat sau definitiv; 3) Cu retragerea matriculei.

Aceste pedepse se vor pronunța de ministerul de interne în urma avisului conform, dat de comisiunea farmaceutică și consiliul sanitar superior.

Farmacisții cari vor contraveni dispozițiunilor coprinse în art. 2 din acest regulament, se vor pedepsi cu suspendarea din funcțiunea lor și cu ridicarea dreptului de a profesa, pe timp mărginit, arta farmaceutică.

Regulament pentru acordarea dreptului de a căuta și exploata petrol pe moșiile Statului *)

Prom. și publ. la 30 Apr. 1900.

52. Abaterile la prescripțiunile din regulamentul de față vor fi pedepsite conform dispozițiunilor art. 86 din legea minelor.

*) V. *regulamentul complex în colecția Hamangiu p. 4243.*
**) *Idem, p. 4437.*

TABLĂ GENERALĂ DE MATERII *)

	Pag.
Prefață	V
Abrețiațiuni	IX
Modificările introduse în Codul penal	X
Tabla de materii a Codului penal	XI
Indexul general alfabetic	XV
Codicele penal	1
Convențiunile de extrădare dintre România și diverse State	319
Convențiunea de extrădare dintre România și Austro-Ungaria	321
Convențiunea de extrădare cu Belgia	336
Convențiunea de extrădare dintre România și Marea Britania	347
Convențiunea de extrădare cu Italia	357
Convențiunea de extrădare cu Olanda	368
Codicele de justiție militară	377
Circulara Ministerului de război	471
Codicele de justiție specială pentru oșterii marinei	493
Codicele silvic	603
Regulamentul Codicelului silvic	536
Dispozițiunile penale din legile uzuale	643
Codicele civil. Art. 36, 37, 140, 147, 175, 1822, 1823.	545
Codicele de procedură civilă. Art. 90, 180, 189, 207, 216, 315, 405, 437.	546
Codicele comercial. Art. 19, 20, 264—268, 831, 841, 875—888.	648
Lege asupra presei. Art. 9, 13, 16, 17, 37, 43-58, 62.	555

*) A se vedea *Indexul alfabetic general* la începutul volumului.

	<i>Pag.</i>
Lege asupra patentelor. Art. 18, 19	559
Lege pentru consiliile județene. Art. 26,37, 42,75.	560
Lege pentru adoptarea sistemului metric de măsuri și greutăți în România. Art 22	561
Lege de expropriatiune pentru cauză de utilitate publică, Art 9, 45, 49	562
Legea pentru politia rurală. Art. 84—86, 90, 103, 109	563
Lege pentru înființarea dreptului de licență asupra comercianților băuturilor spiritose. Art. 11, 17	566
Lege asupra regimului închisorilor (complectă).	566
Legea generală a vămilor Art. 48, 50, 61, 62, 65, 68-72, 85, 86, 90, 94, 95, 101, 127, 128, 132, 14w, 155, 159, 162, 166-173, 193, 194, 196, 197, 241, 257, 269	577
Lege pentru recrutarea armatei. Art. 81—94	591
Lege asupra arestului preventiv în materie de presă, (complectă)	594
Lege pentru desființarea contribuțiilor personale și de șosele și înființarea unei contribuțiuni pentru căile de comunicațiune. Art. 5	594
Lege pentru urmărirea. Art. 19, 23	595
Lege asupra rechizițiilor militare. Art. 39—44	596
Lege asupra mărcilor de fabrică și de comerț. Art. 12—21	597
Lege asupra responsabilității ministeriale, (complectă)	599
Lege asupra streinilor, (complectă)	604
Lege asupra burselor mijlocitorilor de schimb și mijlocitorilor de mărfuri Art. 10, 16, 30, 35, 62, 75	606
Lege pentru aședarea și administrarea impositului asupra beuturilor spiritose Art 7—11, 25—43	608
Lege pentru tocmelele de lucrări agricole. Art. 7, 8, 16, 29, 37, 41, 44	613
Lege de poliție sanitară veterinară Art. 174—178.	615
Lege pentru oprirea loteriilor (complectă).	616
Lege pentru titlurile la purtător pierdute, distruse, furate, etc. Art. 18, 19	617
Lege asupra comerțului ambulant. Art. 16—19.	617

	<i>Pag.</i>
Lege asupra înscrierii firmelor. Art. 22, 23.	618
Lege pentru complectarea legii din 6 Decembrie 1864, relativă la constituirea corpului de avocați. Art. 4	619
Lege electorală. Art 116—135	619
Legea sanitară. Art 113, 119, 139, 146, 170, 175	621
Legea pentru monopolul chibriturilor și cărților de joc. Art. 16—19	624
Lege pentru alegerea consiliilor comun. Art. 66	624
Lege pentru autentificarea actelor. Art. 15, 17	625
Legea monopolului tutunurilor. Art. 34, 42, 49, 50,61,62,66,69,73—93	625
Legea comunală. Art. 93, 107	632
Lege pentru înstreinarea bunurilor Statului și răscumpărarea embaticurilor. Art 54—57	633
Lege pentru combaterea filoxerei Art 17, 18	634
Lege pentru creditul agricol. Art 17, 29, 36	634
Lege pentru îmbunătățirea și înmulțirea rasei cailor în țară. Art 30, 36	636
Lege pentru servitori. Art. 18, 19, 28	637
Lege pentru aședarea sncporturilor și firelor telegrafice și telefonice. Art. 4	639
Lege pentru descoperirea monumentelor publice Art 7	638
Lege pentru conservarea și restaurarea monumentelor publice. Art 6, 6	639
Lege asupra învățământului piimar și normal-piimar Art. 5, 8 ' 10, 12, 74	639
Lege asupra clerului mirean și seminarelor. Art. 11, 48	641
Lege asupra comptabilității publice. Art. 12, 16, 26, 38, 44	641
Lege pentru înființarea unei bănci agricole. Art 13, 14.	643
Lege asupra alienațiilor (complectă)	644
Lege pentru protecliunea semnelor geodesice și de frontieră (complectă)	652
Legea minelor. Art 85-87,131-134.	653
Lege asupra pescuitului (complectă).	654
Lege pentru repausul în zilele de Duminecă și sărbători, Art. 10-12	662

	<u>Pag.</u>
Lege asupra taxei zahărului. Art. 10,11,14. 15,24	663
Lege asupra taxei de consumațiune a petrolului și derivatelor sale. Art. 34—48	664
Lege asupra monopolului hârtiei pentru țigarete. Art. 8—12	667
Lege pentru interdicerea importului zaharinei (complectă)	668
Lege pentru înființarea creditului județean și comunal. Art. 10	671
Legea telegrafică, telefonică și poștală. Art. 3, 16, 43, 101, 111, 114, 1*5-133," 158	671
Lege pentru condițiunile de întrebuițare ale cărților de joc. Art. 4, 5	675
Legea asupra taxelor de timbru și înregistrare. Art. 77-90	675
Lege asupra- taxei pe grad a alcoolurilor. Art. 3, 4.	677
Lege asupra inpositului imobilelor urbane neînchiriate Art. 4	678
Legea generală de pensiuini. Art. 26	679
Lege pentru fixarea veniturilor și cheltuelilor statului pt. exercițiul 1902—1903. Art. 11	679
Lege pentru organizarea meseriilor Art. 79—89.	680
Dispozițiunile penale din regulamentele legilor speciale	683
Regulament pentru facerea și executarea hotărnicilor. Art 15, 17	685
Regulament general pentru arestele preventive (complect).	685
Regulament asupra loteriilor cu scop de binefacere safi pentru încurajarea artelor. Art. 13.	695
Regulamentul pentru aplicarea legii impositului asupra băuturilor spirtose. Art 93—100	695
Regulament pentru constatarea,perceperea și urmărirea veniturilor comunale. Art. 33, 43 49, 64, 94. 96- 102, 121, 180	696
Regulamentul pentru prevențiunea bolelor infecțioase (molipsitoie) desvoltător art 9 12, 13, 128, 129 și 130 din legea sanitară. Art. III	700
Regulamentul pentru aplicarea art. 3 din legea pentru înstreinarea bnnurilor Statului și rescumperarea embaticurilor. Art. 6. 27, 2&	701

	<u>Pag.</u>
Regulamentul pentru vaccinare și revaccinare. Art. 45-47	701
Regulamentul pentru consiliile de igienă și salubritate publică Art 62, 63	701
Regulamentul pentru epitropiile bisericesc!. Art. 42	702
Regulamentul pentru alinierea satelor și pentru construirea locuințelor țărănești. Art 11, 21	702
Regulamentul pentru serviciul sanitar de județe. Art. 35, 119	702
Regulament pentru industriile insalubre Art. 101	703
Regulament pentru exploatarea carierelor din proprietățile Statului. Art. 53	703
Regulament pentru aplicarea legii minelor. Art. 52, 95	703
Regulament pentru exercițiul chirurgiei dentistice Art. 10	704
Regulament pentru liberarea certificatelor de proveniență și de sănătate pentru animale și pentru produsele animale brute. Art. 56	704
Regulament al legel asupra alienațiilor. Art. 82-86	704
Regulament pentru serviciul de maleinisare Art. 53	705
Regulament pentru măsurile de apărarea sănătății publice față de exploatarea de petrol. Art 12	705
Regulament pentru vîndarea substanțelor medicamentase brute și a materiilor toxice Art 26.	705
Regulament pentru acordarea dreptului de a căuta și exploata petrol pe moșiile Statului. Art. 62	705